Yazarın Yay inerim izden Çıkan Kitapları

SON ÇEMBER
AKREP YANILGISI
HALİDONLARIN BÜYÜSÜ
GERİ SAYIM
PROMETHEUS'UN İHANETİ
GEÇMİŞİ OLMA YAN ADAM

BİRİNCİ BÖLÜM

Zürih

"Beklerken size içecek bir şey getireyim mi?"

Otel garsonu, **îngilizceyi belirli belirsiz yabancı bir şiveyle konuşan ufak tefek bir adamdı. Pirinçten isim plakasının ışıltısı** *Ioden"* **yeşili üniformasının Oıtttnde gözü alıyordu.**

Ben Hartman hafifçe gülümseyip, "Teşekkür ederim, İstemem," dedi.

"Emin misiniz? Belki bir fincan çay ya da kahve veya maden suyu?" Garson, ayrılacak müşteriden alacağı bahşişi biraz artırmak için son fırsatı kaçırmak istemeyen birinin hevesiyle ona bakıyordu. 'Arabanız geciktiği için üzgünüm."

"Bir şikâyetim yok."

Ben, uluslararası zengin işadamlarına hizmet veren on dokuzuncu yüzyıldan kalma şık Hotel SL Gotthard'ın lobisinde duruyordu. Ben. *kabul et, sen de onlar gibisin,* **diye alayla düşündü. Oteldeki hesabını artık kapadığına göre, bavullarını taşımaması, onu Bengalli bir gelin gibi adım adım izlememesi, onu havaalanına götürecek olan araba henüz gelmemiş olduğu için durmadan özürler dilememesi için otel garsonuna acaba bahşiş vermeli mi, diye merak ediyordu. Dünyanın her tarafındaki lüks oteller müşterilerinin böylesine üstüne düşmeleriyle Övünürlerdi, ama çok seyahat eden Ben bu aşın ilgiden sıkılıyor, hatta sinirleniyordu. Bu koruma ortamından kurtulmak için az mı çaba harcamıştı? Ama bir kozadan farksız olan bu ayrıcalık**

Avusturyalıların av paltolarının yapıldığı su geçirmeyen kalın yünlü kumapn yeplimu mavi ıcngı

ritüelleri en sonunda baskın çıkmıştı. *Otel garsonu* notunu vermişti onun: zengin ve şımarık Amerikalılardan biriydi sadece.

Ben Hartman otuz altı yaşında olmasına rağmen kendini bugün çok yaşlı hissediyordu. New York'tan daha dün geldiği ve bulunduğu yeti hâlâ yadırgadığı halde uzun uçak yorgunluklarını izleyen zaman farkı değildi bu sersemliği. Onu rahatsız eden tekrar isviçre'de olmaktı. Eski mutlu günlerinde orada uzun zamanlar geçirmiş, kayak yapmış, hızlı araba kullanmış, ülkenin kurallara sıkı sıkıya bağlı somurtkan sakinlerinin arasında çılgın bir yaşam sürmüştü. O eski günlerine döncbilmcyi çok isterdi, ama bu mümkün değildi. Hayatta en iyi arkadaşı olan ikiz kardeşi Peter dört yıl önce burada hayatını kaybettiğinden beri isviçre'ye ayak basmamıştı. Bu yolculuğun eski anılarını hortlatacağını tahmin ediyordu, ama bu kadarım beklemiyordu. Buraya gelmekle ne büyük hata yaptığını şimdi anlıyordu. Kloten Havaalanı'na ayak bastığından beri dalgındı, Öfke, keder, yalnızlık gibi duyguları da patlama noktasındaydı.

Ama bunu belli etmemesi gerektiğini biliyordu. Bir gün önce öğleden sonra bazı işlerini halletmiş, bu sabah da İsviçre'nin Union Bankası'ndan Dr. Rolf Grendelmeier'le dostça bir görüşme yapmıştı. Yararsız bir görüşmeydi, ama müşterilerin gönlünü hoş etmek işin bir parçasıydı. Dürüst olmak gerekirse işin ta kendisiydi, Ben de Max Hartman'm hayatta kalan biricik oğlu ve ailenin servetiyle babası tarafından kurulmuş milyarlarca dolarlık Hartman Sermaye Yönetimi'nin icraat bölümünün vârisi rolünü ne kadar kolaylıkla benimsediğini gördükçe ani bir vicdan sızısı duymaktan kendini alamıyordu.

Ben şimdilerde uluslararası onansın tüm numaralarım bol bol sergiliyordu, Brioni ve Kiton takım elbiseleriyle dolu bir gardırop, gülümseyen yüz, sağlam el sıkış ve hepsinden önemlisi o dürüst, ciddi ve ilgili bakış hep aynı oyunun parçalarıydı. Sorumluluk, güvenilirlik ve zekâ yansıtan, çoğu zaman da dayanılmaz bir can sıkıntısını maskeleyen bir bakıştı, bu.

Aslında sadece iş yapmak için İsviçre'ye gelmemişti. Kloten'de bekleyen küçük bir uçak son derece zengin, yaşlı bir müşteri, karısı ve güzel olduğu söylenen torunuyla bir kayak tatili yapması için onu St. Moritz'e götürecekti. Müşterinin tavrı şen, fakat aynı zamanda zorlayıcıydı. Ben,

kızın kendisine peşkeş çekildiğinin farkındaydı. Manhattan'da yüzüne bakılır ve zengin bir bekâr olmanın risklerinden biriydi, bu; müşterileri sürekli olarak onu kızları, yeğenleri, kuzinleriyle baş göz etmeye çalışıyorlardı. Nazikçe hayır demek kolay değildi. Ben arada bir de beraberliğinden hoşlandığı bir kadınla karşılaşıyordu. Hiç belli olmazdı. Zaten Max de torunlar istiyordu.

Hartman Sermaye Yönetimi'nin insansever olduğu kadar dehşet duyuran kurucusu Max Hartman, Nazi Almanyası'ndan kaçarak cebinde atasözündeki gibi on dolarla Amerika'ya gelen, savaşın hemen arkasından bir yatırım şirketi kuran ve durup dinlenmeden çalışarak bunu şimdiki trilyonluk firmaya dönüştüren bir mülteciydi. Seksenli yaşlarında olan ve New York'un Bedford kasabasında görkemli bir yalnızlık içinde yaşayan ihtiyar Max, şirketi hâlâ kendisi yönetiyor ve kimsenin bunu unutmamasını sağlıyordu.

Babanız hesabına çalışmanız kolay iş değildi, yatırım bankacılığına, menkul tahsisine, risk idaresine ve İnsanın zihnini uyuşturan bütün öbür konulara çok az ilgi duymanız halinde bu daha da zorlaşıyordu.

Ya da paraya sıfır ilgi duymanız halinde, ki Ben bunun, çok fazla zengin olanların lüksü olduğunun bilincindeydi.

Aynen bankadaki menkul servetleri, özel okulları ve Westehester'deki muazzam malikâneleriyle Hartmanlar gibilerinin. Greenbriar yakınındaki yirmi bin dönümlük arsalarla bütün öbür değerler sayılmasa bile.

Peter'm uçağı yere çakılmadan önce Ben gerçekte sevdiği işi yapıyordu: Bu, öğretmenlikti, özellikle çoğu kişilerin umut kestikleri çocukları eğitmek. Brooklyn'in Doğu New York denilen bir mahallesindeki zorlu bir okulda beşinci sınıfları okutmuştu. Çocukların birçoğu belalıydı, hatta aralarında Kolombiyalı uyuşturucu patronları gibi tepeden tırnağa kadar silahlı olan asık suratlı on yaşında çocuklar vardı. Ama bu gibilerin onlan gerçekten umursayan bir öğretmene gereksinimleri vardı. Ben umursuyordu, arada da bu çocuklardan birinin gerçekten de hayatım değiştiriyordu.

Ancak Peter ölünce Ben aile şirketine katılmak zorunda kalmıştı. Arkadaşlarına bunun, annesinin ölüm yatağında ondan aldığı bir sözün sonucu olduğunu söylemişti ve bunun gerçekten öyle olduğuna inanıyordu.

Ama annesi İster kanser olsun, ister olmasın ondan bunu csirgeyemezdi. Kadıncağızın gergin yüzünü, son kemoterapİ seansından sonra kül rengini almış derisini, gözlerinin altındaki bereye benzer kızıl lekeleri anımsıyordu. Babadan hemen hemen yirmi yaş küçüktü, Ben de İlk gidenin o olabileceğini aklından bile geçirmemişti. Bayan Hartman, *çalış, çünkü gece geliyor,* demişti cesurca gülümseyerek. Bundan sonrasının en büyük kısmını söylenilmeden bırakmıştı. Max bir oğul kaybetmek için £>ûc/wH'dan[*M] kurtularak hayatta kalmıştı, şimdi de karısını kaybetmek üzereydi. Ne kadar güçlü olursa olsun bir insan daha ne kadarına katlanabilirdi?

Hasta kadın, "Seni de mi kaybetti yoksa?" diye fısıldamıştı. Ben o sırada okula birkaç blok uzaklıkta, koridorları kedi çişi kokan ve yerlerdeki muşambaların ayakların altında kıvrıldığı asansorsüz, ucuz ve harap bir apartmanın altıncı katında oturuyordu. Prensip olarak ailesinden para kabul etmemekte direniyordu.

"Senden ne istediğimi duydun mu, Ben?"

Ben, "Çocuklarım," demişti, ama şimdiden yenik düştüğü sesinden belliydi. "Onların bana ihtiyaçları var."

Annesi, "Babanın da sana ihtiyacı var," diye karşılık vermiş, tartışma da böylece son bulmuştu.

Sonuç olarak şimdilerde önemli müşterileri yemeğe çıkarıyor, şirketin kurucusunun oğlunun üstlerine düşmesine bakarak kendilerini önemli ve pohpohlanmış hissetmelerini sağlıyordu. Bu arada, okuldaki beşinci sınıf öğrencilerinin kiliselerde görevli çocuklar kadar masum gözükmelerine yol açan "sorunlu çocuklar" için açılmış bir merkezde gönüllü olarak gizlice biraz çalışıyordu. Ve vakit buldukça seyahatlere çıkıyor, kayak yapıyor, yamaç paraşütü ve kar sörfü ya da kayalara tırmanma gibi sporlar yapıyor, çeşitli kadınlarla çıkıyor, fakat bunların herhangi biriyle uzun süreli bir ilişkiye girmekten özenle kaçmıyordu.

Varsın, İhtiyar Max beklesindi.

St. Gotthard'm pembe ipek kaplı ve ağır görünümlü Viyana tarzındaki möblelerle döşenmiş lobisinin birden onu boğduğunu hissetti. *Otel*

*> **Nazi** Almanyası'mn en **korkunç toplama** ve **imha kamplarından biri.**

garsonuna, "Galiba dışarıda beklemeyi tercih edeceğim," dedi. Loden yeşili üniformalı adam, "Tabii efendim, siz nasıl isterseniz," diye geveledi.

Ben gözlerini kırpıştırarak parlak öğle güneşine çıktı ve *Bahnhofstrasse'dofft** yaya trafiğine, iki yanında ıhlamur ağaçları, pahalı dükkânlarla kaleler dizili ve kircçtaşmdan küçük konaklarda bir dizi (inansal kurumun konuşlandığı görkemli caddede bakışını gezdirmeye başladı. Garson da bagajıyla onu izledi ve Ben elli franklık bir banknot vererek onu savmcaya kadar orada oyalandı.

Otel garsomt yapmacıklı bir şaşkınlıkla, "Ah, size çok teşekkür ederim efendim," diye atıldı.

Arabası otelin sol yanındaki parke taşlı yolda belirince kapıcı ona haber verecekti, ama Ben'in acelesi yoktu. Havası kahve ve daha hafif olmakla beraber puro kokan fazla ısıtılmış, boğucu toplantı odalarından sonra Zürih Gölü yönünden esen rüzgâr insanı ferahlatıyordu.

Ben yepyeni kayak takımını otelin Korent stili sütunlarından birine bavullarının yanına dayadı ve hareketli sokak sahnesine, gelen geçen tanımadığı insanlara baktı. Sevimsiz bir genç işadamı cep telefonuyla avaz avaza konuşuyordu. Kırmızı bir parka giymiş aşırı şişman bir kadın bebek arabasını itiyordu. Bir Japon turist kafilesi heyecanlı heyecanlı gevezelik ediyordu. Az ötede kır saçlarını başının arkasında atkuyruğu biçiminde toplamış olan bir işadamı duruyordu. Zenginlere hizmet veren *Blümchengallenemn* çok İyi bilinen tunmcu ve siyah üniformasını giymiş olan görevli, bir kutu içinde zambaklar taşıyordu. Bir Festiner torbasını sıkı sıkı tutmuş pahalı giyimli, çarpıcı bir sansın Ben'in bulunduğu yöne baktı, sonra genç adama tekrar baktı. Kısa bir bakıştı, ama sahibinin Ben'e duyduğu ilgiyi ele vermişti. Ben *yeterli zamanımız olsaydı keşke,* diye aklından geçirdi. Sonra bakışlarını yine caddede dolaştırdı. Yüz, yüz elli metre uzaktaki Löwenstrasse*den sürekli trafik gürültüsü yansıyordu. Yakınlarda bir yerde sinirli bir köpek tiz tiz havlıyordu. Biraz ileride Zürih'e göre fazla şık, mor renkli bir ceket giymiş orta yaşlı bir adam dikkatini çekti. Derken Ben, Koss pastanesinin yanından kararlı adımlarla geçen kendi yaşlarında bir adam gördü. Adamın yüzü ona hiç yabancı gelmedi...

Zürih'in cn ünlü caddesi.

Aksine *çok* tanıdıktı.

Ben şaşkınlıkla bir kez daha baktı. Acaba olabilir miydi? Bu, eski kolej arkadaşı Jimmy Cavanaugh olabilir miydi? Ben'in yüzünde garip bir gülümseme dolaştı.

Princeton'da ikinci sınıftan beri tanıdığı Jimmy Cavanaugh. Kampusun dışında göz kamaştırıcı bir hayat yaşayan, sıradan bir insanı boğacak filtresiz sigaralar içen, bahislerde bir yere kadar bir ünü olan Ben'in bile sızıp kalmasına yol açacak kadar çok içkiye düşkün olan Jimmy. Jimmy, New York eyaletinin kuzeyinde sayısız hikâyelerinin kaynağı olan Homer adlı küçük bir kentten gelmişti. Birayı tekilayla içme sanatının inceliklerini öğreterek Ben'i bir gece soluk soluğa bırakan Jimmy, çok gezmiş, kurnaz ve dünyeviydi, muazzam bir fıkra rcpcrtuvarmm sahibiydi, zekiydi vc güzel konuşma yeteneği vardı. Hepsinden önemlisi, Ben'in tanıdığı çoğu çocuktan: hukuk fakültesi ya da meslek okullarının herhangi birinin giriş sınavları hakkında tüyolarm ticaretini yapan profesyonellik öncülerinden, karanfilli sigaraları ve siyah eşarplarıyla iddialı Fransızca Öğrencilerinden, isyanı bir şişe yeşil saç boyasında bulan asık suratlı yitik vakalardan daha twı/ı biriydi. Jimmy bütün bunların ötesinde gözüküyordu, onun kendisiyle barışıklığına hayranlık duyan Ben de bu arkadaşlıktan hoşnuttu, hatta gurur duyuyordu. Çoğu zaman olduğu gibi, kolejden sonra birbirlerinden kopmuşlardı; Jimmy Georgetown Siyasal Bilimler Okıılu'na gitmiş, Ben ise New York'ta kalmıştı. İkisi de kolej hayatının fazla bil özlemini çekmiyordu; uzaklıkla zaman da sonunda yapacağını yapmıştı. Ben yine de şimdilerde konuşmak isteyebileceği tek tük birkaç kişiden birinin Jimmy olduğunu düşünüyordu.

Jimmy Cavanaugh -o adam *kesinlikle* Jimmy idi- şimdi o kadar yakındı ki, Ben onun sarımsı kahverengi bir trençkotun altında pahalı bir takım elbise olduğunu ve sigara İçtiğini bile görebiliyordu. Yapısı değişmişti: eskisinden daha geniş omuzluydu. Ama Cavanaugh olduğunun şüphesi yoktu.

Ben yüksek sesle, "Tanrım," dedi. Bahnhofstrasse'de Jimmy'nin arkasından yürümeye yeltendi, ama otelin kapısında kapıcı olsun ya da olmasın, kaderine terk etmek istemediği kayak takımını anımsadı. Kayak

takımını alıp omzuna attı ve Cavanaugh'a doğru yürüdü. Arkadaşının kızıl saçları solmuş ve alnı biraz açılmıştı, bir zamanki çilli yüzü biraz kırışmıştı, üstünde iki bin dolarlık bir Armani takım elbise vardı, ama Zürih'cle ne İşi vardı onun? Birden göz göze geldiler.

Yüzünde geniş bir gülümseme beliren Jimmy bir elini uzatarak Ben'e doğru yürüdü. Öbür eli trençkotunun cebinin içindeydi.

Jimmy birkaç metre uzaktan, "Hey Hartman," diye sevinçle bağırdı. "Seni tekrar görmek ne kadar güzel, arkadaş!"

Ben, "Tanrım, gerçekten senmişsin!" diye atıldı. Ama aynı anda eski arkadaşının trençkotunun içinden madeni bir tüpün uzandığını görerek şaşırdı. Bunun bir *susturucu* olduğunu ve namlunun bel hizasında ona çevrili olduğunu fark ediverdi.

Bunun tuhaf bir şaka olması gerekirdi, Jimmy hep böyle şeyler yapardı. Ancak Ben hayali bir mermiye hedef olmamak için kollarını havaya kaldırdığı sırada, Jimmy Cavanaugh'un, sağ elini hafifçe kımıldattığını gördü: tetiği çeken birisinin yapacağı şüphe götürmez hareketti bu.

Bundan sonra olanlar bir saniyeden daha az sürdü, ama zaman hemen duracak kadar yavaşlamıştı sanki. Ben aniden harekete geçti vc kayak takımını sert bir kavisle sağ omzundan ileri savurarak silahı düşürmeye çalıştı, ama bu arada eski arkadaşının şiddetle ensesine çarptı.

Bir saniye sonra -ya da aynı anda mıydı?- patlamayı duydu, gerçek bir mermi sadece birkaç adım uzağmdaki vitrini tuzla buz edince de cam kırıklarının yağmur gibi üzerine yağdığını hissetti.

Olamazdı bu!

Gafil avlanan Jimmy dengesini kaybetti ve duyduğu acıdan keskin bir çığlık savurdu. Yere çökerken kayak takımını yakalamak için bir elini ileri attı. *Bir elini.* Sol elini. Ben buz kesildi. Sendelediğiniz zaman kendinize deslek aramak içgüdüsü başka her şeyi bastırır: her iki elinizi İleri atar, çantanızı, kaleminizi, gazetenizi yere düşürürsünüz. Düşerken elinizden bırakmayacağınız, hâlâ sarılacağınız pek az şey vardır.

Tabanca gerçekti.

Ben kayakların yere çarptığım duydu, Jimmy'nin yüzünün bir yanından kanlar süzülüyordu. Ben onun toparlanmaya çalıştığını gördü. Aynı anda ileri atıldı ve kuvvetli bir adrenalin akımının etkisiyle koşmaya başladı.

Tabanca gerçekti. Jimmy de ona ateş. etmişti.

Ben'in yolu alışverişe çıkanlar ve yemek randevularına koşan işadamları tarafından tıkanmıştı, genç adam da kalabalığı yarmaya çalışırken bir sürü kişiye çarptı ve arkasından bağırdıklarını duydu. Öyleyken o yarış temposunu gevşetmedi. Hayatında hiç koşmadığı gibi koşuyor, zikzaklar çiziyor, düzensiz yolunun onu zor bir hedefyapacağını umuyordu.

Ne oluyordu acaba? Bu çılgınlıktı, kesinlikle çılgınlık!

Koşarken arkasına bakmak yanılgısına düştü. Böyle yapmakla istemeyerek temposunu düşürmüş, yüzü, onu anlaşılmaz bir sebepten öldürmeyi amaçlayan eski arkadaşına yol göstermişti. Birden yanm metre ilerisindeki bir genç kadının alnının kanlar içinde patladığını gördü.

Ben duyduğu dehşetten tıkanır gibi oldu.

Tamım!

Böyle bir şey olamazdı, bu gerçek değil, garip bir karabasandı...

Bir mermi, yanından koşarak geçtiği dar bir iş hanının mermer yüzünü delerken taş parçacıklarının yere döküldüğünü gördü. Jimmy Cavanaugh da ayağa kalkmış koşuyordu şimdi ve Ben'in sadece on beş, yirmi metre gerisindeydi. Ve bir yandan koşarken ateş etmek zorunda olduğu halde, nişancılığı hâlâ yabana atılmayacak kadar iyiydi.

Beni Öldürmeye çatışıyor, beni öldürecek,..

Ben ansızın sağa saptı, sonra bir yandan ileri atılırken sola döndü. Artık dümdüz koşuyordu. Princeton'un koşu pistinde sekiz yüz metrede üstüne yoktu, şimdi on beş yıl sonra hayatta kalmak için tek şansının içindeki hız dürtüsünü canlandırması gerektiğini biliyordu. Tenis pabuçları koşmaya elverişli değildi, ama bunlarla yetinmek zorundaydı. Bir hedef, kesin bir amaç gereksiniyordu, çözüm daima buydu. *Düşün, Allah 'm belası!* Kafesinin içinde bir jeton düştü: Avrupa'nın en büyük yeraltı alışveriş pasajının sadece bir blok uzağmdaydı. Shopville diye bilinen bu göz kamaştırıcı yeraltı tüketim tapmağı ise şehrin ana tren istasyonu Hauptbahnhofun altında ve bitişiğindeydi. Ben hayalinde çarşının ağzını, Bahnhofplatz'daki yürüyen merdivenleri gördü. Buraya girip meydanın alımda ilerlemekle yukarıdaki sokakları dolduran kalabalıkları yarmaya çalışmaktan daha hızlı yol alınırdı. Ben yerin altındaki bu pasaja sığmabi-

rdi. Ancak bir çılgın onu orada kovalamaya cesaret edebilirdi. Ben şimdi kısa mesafeli bir sürat koşusu tutturmuştu. Dizlerini yukarı büküyor, yumuşak ve geniş adımlar atıyor, mesafeleri yutarken sadece yüzüne çarpan esintinin bilincine varıyordu. Acaba Cavanaugh'a İzini kaybettirmeyi başarmış mıydı? Onun ayak seslerini duymuyordu artık, ama varsayımlarda bulunmaya gelmezdi. Tek bir amaçla koştu, koştu.

Elinde Fcstiner'in torbasını tutan sarışın kadın minik cep telefonunu kapayıp mavi Chanel tayyörünün cebine koydu. Soluk bir renge boyalı dudaklarını cam sıkılmış gibi büzmüştü. Önceleri işler tıkırında gitmişti. St. Gotthard'm kapısında duran adamın büyük bir olasılıkla aradıkları kişi olduğunu saptaması sadece birkaç saniyesini almıştı. Otuzlu yaşlarının ortalarında olduğu belliydi. Köşeli bir yüzü, kuvvetli bir çenesi, kır tellerle bezeli kıvırcık kumral saçları ve yeşil ela gözleri vardı. Hoş bir erkekti, hatla yakışıklı bile sayılırdı. Ama bu kadar uzaktan kesin bir tespit yapmasına yetecek kadar çarpıcı değildi. Fakat önemi yoktu bunun. Seçtikleri nişancı bu belirlemeyi yapacaktı: bunu garantilemişlerdi.

Artık her şey kontrol altındaydı. Hedef sadece bir amatördü; bir profesyonelle karşılaşmasından sağ olarak kurtulma şansı zayıftı. Öyle de olsa amatörler onu rahatsız ediyorlardı. Öngörülemeyen değişken yanlışlar yapıyorlardı. Saflıklarının akılcı öngörülerde bulunulmasına karşı koyduğunu bu hedefin kesinlikten yoksun davranışları bir kez daha kanıtlamıştı. Uzayan çılgınca kaçış denemesi kaçınılmazı sadece erteleyecekti. Ama öyle de olsa sonuç zaman alacaktı, çok fazla zamanı yoktu. Sigma Bir hoşnut kalmayacaktı. Genç kadın değerli taşlarla bezeli küçük saatine göz attı ve telefonu çıkararak bir konuşma daha yaptı.

Soluğu kesilen ve kasları oksijen sıkıntısı çeken Ben pasaja inen yürüyen merdivenlerin başında durdu. Vakit kaybetmeden bir karar vermek zorunda olduğunu biliyordu. Yukarıdaki mavi tabelada 1, UNTERGESCHOSS SHOPVİLLE, yani Shopville Birinci Alt Kat, diye yazılıydı. Aşağıya inen merdiven, torbalarla yüklü ve alışveriş arabaları süren kalabalıklarla doluydu. Ben yukarıya çıkan nispeten tenha merdiveni kullan-

mak zorundaydı. Genç adam o tarafa hücum etli vc el ele tutuşarak yolunu tıkayan genç çifti iterek geçti. Davranışının yol açtığı bakışları fark etti; yılgınlıkla küçümseme birbirine karışıyordu bu bakışlarda.

Şimdi pasajın ortasındaki meydanlıkta yarışıyor, ayaklan siyah lastik kaplamalı zeminin üstünde kayıyordu. Tam umuda kapılacakken yaptığı hatanın birden farkına vardı. Etrafında feryatlar, panik bağırışları duyuyordu.

Cavanaugh onu bu kapalı alana kadar izlemişti. Genç adam bir kuyumcunun ayna kaplı vitrininde namludan püsküren sarımsı beyaz ateşi fark etti. Aynı anda bir mermi seyahat kitapları satan bir dükkânın cilalı maun kaplamalarını parçalayarak altındaki ucuz suntayı meydana çıkardı. Etrafta panik baş göstermişti. Birkaç adım ilerideki ihtiyar bir adam birden elini boğazına götürerek yere yığıldı. Gömleğinin önü kan içinde kalmıştı.

Ben, danışma kulübesinin arkasına daldı. Belki bir buçuk metre eninde, uzunca, beton ve camdan oluşan sütunun siyah zemin üstüne şık beyaz bir yazıyla dükkânların listesi vc üç dilde alışveriş rehberi monte edilmişti. Camların patlaması Bene danışma kulübesinin isabet aldığını anlattı. Yarım saniye sonra sert bir çatırdı oldu ve bir beton parçası sütundan koparak genç adamın ayaklarının dibine düştü.

Sadece birkaç santim i/eriye.'

Deve tüyü paltolu, uzun boylu ve şık gri kasketli başka bir adam Ben'in bir metre ilerisinde sendeledi vc hemen sonra ölü olarak yere yığıldı. Göğsünden vurulmuştu.

Ben bu kaosun içinde Cavanaugh'un ayak seslerini seçemiyor, konumunu sadece namlunun ucundaki ani ışıltının yansımasından bclirleyebiliyordu. Katilin kendisine ulaşmasına bir dakikadan fazla zaman kalmadığının farkındaydı. Beton adanın arkasında bir seksen iki metrelik boyuyla dikilmişti. Panik halinde etrafına bakmıyor, sığınabileceği yeni bir yer arıyordu.

Bu arada çığlıklar giderek yükseliyordu. İlerisinde pasaj, haykıran, isteri nöbetinin pençesinde ağlayan, çömelen, büzülen insanlarla doluydu. Bunların birçoğu başlarını, kollarının altında gizlemeye çalışıyorlardı.

Beş, altı metre ileride bir alt kata inen 2. UNTERGESHOSS işaretli yürüyen merdivenler yer alıyordu. Ben vurulmadan bu mesafeyi aşabildiği takdirde aşağı kata inebilirdi. Şansı orada değişebilirdi. Bundan kötüsü olamaz çünkü, diye düşünüyordu, ama sonra birkaç adım ilerisindeki deve tüyü paltolu adamın altından genişleyerek yayılan kan gölünü görünce fikrini değiştirdi. *Düşünmek* zorundaydı! Aradaki mesafeyi aşmasının hiçbir yolu yoktu. Eğer...

Ölen adamın kolunu yakalayarak onu kendisine doğru çekti. Sadece birkaç saniyesi kalmıştı. Ölünün sarı paltosunu üzerinden çekti ve gri kasketi kaptı. Western Union'un yanma büzülmüş insanların ona kötü kötü baktıklarının farkındaydı. Ama bu gibi şeylere aldırmanın sırası değildi. Bol paltoyu üzerine geçirdi, kasketi de kulaklarına kadar indirdi. Hayatta kalmak istediği takdirde, tavşan gibi ikinci kat merdivenlerine koşmak dürtüsüne karşı koyması lazımdı. Yeterince ava çıktığı için ani hareket eden her şeyin, parmağı kaşınan bir avcı tarafından vurulmasının olası olduğunu biliyordu. Bunun yerine yavaşça doğruldu, kan kaybetmiş ihtiyar bir adam gibi sırtını kamburlaştırdı ve sendelemeye koyuldu. Şimdi göz önünde ve çok tehlikeli bir konumdaydı: hileyi yürüyen merdivene ulaşana kadar sürdürmek zorundaydı. Belki on saniye. Cavanaugh, onun yaralı bir yabancı olduğunu düşündüğü sürece üzerine ateş edip mermisini ziyan etmek istemezdi.

Ben'in kalbi göğsünün içinde zonkluyor, tüm içgüdüleri onu koşmaya zorluyordu. *Henüz değil.* Genç adam omuzlannı yuvarlayarak ve sırtını kamburlaştırarak sendelemeye başladı. Ancak şüphe uyandırmayacak kadar geniş adımlar atıyordu. Beş saniye geçti. Dört saniye. Üç saniye.

Kanlı deve tüyü paltolu adam, panik halindeki yayalar tarafından terk edilmiş boş merdivende öne yığılır gibi oldu, ama hemen arkasından merdivenlerin hareketi onu yukarıdakilerin görüş açısından uzaklaştırdı.

Şimdi!

Hareketsizlik Bcn'i çabalamak kadar yormuştu. Tüm sinirleri gerilen Ben, avuçlarına abanarak düşüş hızım kesmişti. Kalan basamaklardan elinden geldiği kadar hızlı olarak aşağıya koşmaya başladı.

Yukarıdan öfkeli bir böğürme kulağına geldi. Cavanaugh peşinde olmalıydı. Her saniyenin büyük önemi vardı şimdi.

Ben bir koşucu gibi hızlandı, ama pasajın ikinci yeraltı katı lam bir labirentti. Bahnhofplatz'ın öbür ucuna ulaşan düz hatlı çıkış yerine, bir dizi doladık yol vardı. Daha geniş yollar cep telefonları, purolar, saatler ve posterler satan ahşap ve cam kulübelerle benek İçilmişti. Bunlar, ağır aksak alışveriş düşkünleri için birer ilgi odağıydılar. Ben için ise sadece engelli bir yol oluşturuyorlardı.

Bununla birlikte görüşü de engelliyorlar, uzun mesafeden yapılacak bir alışın isabet şansını azaltıyorlardı.

Bu sayede Ben'e vakit kazandırdılar. Bu vakit belki de genç adamın, aklında olan tek şeyi elde etmesini sağlardı: bir kalkandı bu.

Ne olduktan gözlerinin önünde bulanan bir sürü butiğin yanından koşarak geçti: Foto Video Ganz, *Restseller Kitapçısı,* Microspot, içine bir sarmaşık motifi kakül, yeşil ve altın renklerine boyanmış tahta bir çerçeveyle çevrili vitrini pelüş oyuncak hayvanlarla tepeleme dolu *Çocuk Butiği...* Bütün bu barakalar, Ben için hepsi değersiz olan mallarını vc hizmetlerini en şenlikli şekilde müşteriye sunuyorlardı. Derken tam ileride ve sağda, Credit Suisse/Volksbank'ın bir şubesinin yanında bir valiz mağazası gözüne ilişti. Genç adam yumuşak deri bavullarla tepeleme yüklü vitrinden içeriye göz attı, bunlar işine yaramazdı. Onun aradığı içerideydi: büyük, çelik bir evrak çantası..Pırıl pırıl çelik kaplama herhalde işlevsel olduğu kadar göze de hitap ediyordu, ama yine de işine yarardı. Yaramaya mecburdu. Ben dükkânın içine dalıp çarttayı kaptığı ve dışarı koştuğu sırada ter içindeki dükkân sahibinin telefonda *İsviçre Almancastyla* heyecanlı heyecanlı bir şeyler geveledığim fark elti. Kimse Benin arkasından koşmaya yeltenmedi: çılgınlığın haberi yayılmıştı.

Ben bir kalkan elde etmiş, ama aynı zamanda çok değerli vakit kaybetmişti. Daha valiz dükkânından dışarı fırlarken vitrinin güzel bir örümcek ağıyla bezenmesinin hemen arkasından parçalara ayrılıp dağıldığını gördü. Cavanaugh yakındaydı, hem de o kadar yakındaydı ki, Ben yerini saplamak için başını çevirmeye cesaret edemiyordu. Bunu yapacak yerde, haç biçimindeki meydanın bir ucundaki büyük Franscati mağazasından çıkan kalabalığın içine daldı. Evrak çantasını yukarıda tutarak ileri alılır-

ken birinin bacağına ayağı takıldı ve güçlükle dengesini korudu. Ama bu arada değerli birkaç saniye kaybetmişti.

Başının birkaç santim yukarısında bir patlama: bir kurşunun çelik çantaya çarparken çıkardığı sesli bu. Çanta kısmen çarpmanın, kısmen de genç adamın kaslarının refleksinin etkisiyle Ben'in ellerinin arasında sarsıldı'.

Genç adam karşısındaki çelik kaplamanın üstünde küçük bir çekiçle vurulmuş gibi bir şişlik fark etli. Mermi çeliğin bir katmanından geçmiş, ikincisini de delmesine ramak kalmıştı. Kalkan Ben'in hayatını kurtarmıştı, ama ucu ucuna.

Etrafındaki her şeyi sanki bir sis bulutu sarmıştı, ama insanlarla kaynaşan Halle Müzesi'nc girmek üzere olduğunu fark ediyordu. Aynı zamanda kırımın onu hâlâ izlediğinin bilincindeydi.

İnsanlar silah sesleri arasında haykırıp, büzülüp koşarken, dehşet, patlamalar ve kan dökümü yaklaşıyordu.

Ben çılgınlığın pençesindeki insanların arasına daldı, kalabalık taralından yutuldu. Çantayı yere attı: görevini yapmıştı, ama parlak melal şimdi kalabalığın içinde yerinin saptanmasına yarardı.

Her şey bitmiş miydi? Yoksa Cavanaugh'un sadece cephanesi mi tükenmişti? Ya da silahını mı dolduruyordu?

Oraya buraya iteklenen Ben labirent gibi pasajı bakışıyla tarıyor, bir çıkış, bir *Ausgang* arıyordu. Bir çıkış yolu bulabilse kendini dışarı atıp izini kaybe»irebiludi. *Belki beni kaybetti,* diye düşündü. Ama arkasına bakmaya hâlâ cesaret edemiyordu. Onun için geriye gidiş yoktvı, sadece ilerisi vardı.

Franscati mağazasına giden yolda koyu renk tahıa üstünde yaldızlı harflerle KATZKELLER BİRA SALONU yazılı özenti niştik bir tabela gözüne ilişti. Boş gözüken bir restoranın kapısının üstünde asılıydı. Daha küçük bir tabelada ise G E S C H L O S S E N , yani kapalı, diye yazılıydı.

Ben oraya doğru koşu tutturdu. Hareketi o yone atılan insanlar tarafından kamufle edilmişti. Ortaçağ özentisi bir kemerin altından boş vc geniş bir yemek salonuna girdi. Tavandan sarkan dökme demirden zincirler dev tahta avizeleri taşıyor, ortaçağ teberleri vc ortaçağ soylularının gravürleri duvarlan süslüyordu. Bu motif, birisinin on beşinci yüzyıl fan-

tezisiyle uyumlu olarak kaba şekilde yontulmuş ağır yuvarlak masalarla devam ediyordu.

Salonun sağ yanında uzun bir bar tezgâhı vardı. Ben sessiz kalmak için gösterdiği tüm çabaya karşın gürültüyle soluyarak bunun arkasına daldı. Giysileri terden sırılsıklamdı. Kalbinin bu kadar hızlı atmasına inanamıyordu, ama yüzünü buruşturan göğsündeki ağn bir gerçekti.

Önündeki panoyu yokladı; kof bir ses veriyordu. înce bir tahta katmanıyla sıvadan yapılmıştı ve bir mermiyi durduracağına güvcnilcmezdi. Genç adam çömelerek korumalı bir taş bölmeye kapağı attı. Burada hiç değilse ayakta durup biraz soluk alabilirdi. Kolona yaslandığı sırada başı. taşa gömülü dökme demirden bir fenere tosladı. Elinde olmayarak inledi. Sonra başının arkasını sıyıran lambayı inceleyince, ampulü tutan süslü duya bağlı ağır siyah demir kolun, taşa monte edildiği yerden çıkarılabileceğini keşfetti.

Paslı bir gıcırtıyla yerinden çıktı da. Ben kolu sıkı sıkı kavrayarak göğsünün önünde tuttu.

Kalbinin atışlarını yavaşlatmaya çalışarak bekliyordu. Beklemenin yabancısı değildi. Greenbriar'da geçirilen bütün o Şükran Günleri'ni anımsıyordu. Max Hartman oğullarının avlanmayı öğrenmelerini önemsiyordu, White Sülfür Springs yerlilerinden kır saçlı Hank McGee'ye dc oğlanlara bunu öğretme görevi verilmişti. *Ne kadar zor olabilir,* diye düşündüğünü anımsıyordu: havaya fırlatılan yapma kuşları vurmakta ustaydı, eliyle gözlerinin arasındaki uyumla gurur duyuyordu. Bundan söz ettiğinde McGee suratını asmış, *"Avın aleş etmekten ibaret mi olduğunu sanıyorsun? Avın püfnoktası beklemektir, "* diyerek delikanlıya öfkeyle bakmıştı. McGee haklıydı tabii: beklemek işin en zor ve mizaç itibariyle Ben'in en hoşuna gitmeyen yanıydı.

Hank McGec'yle avlanırken avım uzun süre beklemişti.

Ne var ki şimdi av olan *kendisiydi*

Bir şeyler yapıp bu durumu değiştiremediği takdirde.

Birkaç saniye sonra Ben yaklaşan ayak sesleri duydu. Jimmy Cavanaugh sessizce salona girdi ve iki yanına bakarak dikkatle ilerledi. Yakası yırtılmış, boynunun sağ yanındaki kesikten akan kanla lekelenmişti. Trcnçko-

tu da kirlenmişti. Kızarmış yüzünde kararlı bir anlam kalıplaşmıştı, gözlerinde yırtıcı bir bakış vardı.

Bu adam gerçekten arkadaşı olabilir miydi? Cavanaugh. Ben'in onu gözden kaybettiği on beş yılın içinde nasıl bu kadar değişebilmişü? Onu bir katile dönüştüren ne olmuştu?

Büsün bunların sebebi neydi?

Cavanaugh, namlusuna yirmi beş santimlik bir susturucu eklenmiş mavi siyah renkli tabancasını sağ eliyle kavramıştı. Yirmi yıl önceki nişancılık anılarına dönen Ben. bunun .32'likbir Walther PPK olduğunu gördü.

Ben soluğunu tuttu. Solumasının onu ele vermesinden korkuyordu. Az önce duvardan kopardığı apliği sıkı sıkı kavrayarak bölmenin içine çekildi ve bakışlarıyla restoranı tarayan Cavanaugh'a gözükmemek için iyice duvara yapıştı. Sonra, kolunun ani, fakat emin bir harekeliyle demir apliği fırlatarak Cavaıiaugh'un başına isabet ettirince tok bir ses çıktı.

Jimmy Cavanaugh duyduğu acıdan bir çığlık altı. Bir hayvanınki gibi tiz bir ses çıkarmıştı. Dizleri bükülüverdi ve istemsiz olarak tetiği çekti.

Ben kulağının birkaç santim uzağında kızgın bir hava akımı hissetti. Ama şimdi geriye çekilecek ya da koşmaya kalkışacak yerde ileri fırladı ve düşmanının vücuduna toslayarak onu yere mıhladı. Cavanaugh'un kafası korkunç bir çatırtıyla taş zemine çarpü.

Ama adam bu yaralı haliyle bile müthiş güçlüydü. Birden zıplayıp ağaç kadar kalın kolunu Ben'in boynuna geçirerek genç adamın femoral atardamarını ezmeye başladı. Ben çaresizlik içinde tabancaya uzanıp onu kavramaya çalıştı, ama sadece uzun susturucuyu yuKarıya, Cavanaugh'a doğru çevirmeyi başarabildi. Silah kulak zarlarını yırtan bir gürültüyle patladı. Ben'in kulakları çın çın ötüyor, arkaya püsküren gazlardan yüzü yanıyordu.

Ben'in boğazmdaki mengene gevşedi. Boğulmaktan kurtulan genç adam vücudunu yana kıvırdı. Cavanaugh yere serilmişti. Ben eski arkadaşının kaşlarının yukarısında korkunç bir üçüncü göze benzeyen koyu kırmızı renkli deliği gördü. Tiksintiyle karışık bir ferahlama içini kapladı. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağım hissediyordu.

Avusturya Alpleri

Gümüş renkli Mercedes S430 dik dağ yolunu döne döne tırmanarak kliniğin kapılarına geldi. Kapının yanındaki bölmede bekleyen bir güven^ lik görevlisi dışarı çıktı, yolcunun kim olduğunu görünce saygıyla, "Hoş geldiniz efendim," dedi. Kimlik istemek zahmetine katlanmadı. Klinik şe^ finin hemen içeri alınması doğaldı. Araba eğimli bir meydanlıktaki daire^ sel yolu döndü. Bakımlı çimlerle budanmış çamların yeşili toz toz uçuşan karlarla hoş bir çelişki yaratıyordu. Uzakta Schneeberg'in zirvesinin ola^ ğanüstü güzellikteki dik kayalarıyla yassı tepeleri gözü alıyordu. Araba sık bir porsuk ağacı kümesinin etrafını dönerek gizli olan ikinci bir gü^ venlik bölmesine yöneldi. Klinik şefinin geldiğini haber almış olan görev^ li, çelik kolu kaldıran düğmeye bastı, aynı zamanda da asfalta gömülü çe^ lik kazıkları indiren şaltere dokundu. Bunlar, kendisine yol verilmeden buraya girecek herhangi bir aracın lastiklerini mahvederdi.

Mercedes eski bir saat fabrikasına çıkan dar ve uzun yolu tırmanı^ yordu şimdi. Bu bina iki yüz yıl önce inşa edilmiş bir ***Schloss'da*** Uzak^ tan kontrollü kodlu bir sinyal verildi, elektronik bir kapı açıldı ve araba kendisine ayrılmış park yerine girdi. Şoför arabadan inerek yolcusuna ka^ pıyı açtı, bu kişi de hızlı adımlarla kapıya yürüdü. Burada kurşun geçir^ mez bir camın arkasındaki bir diğer güvenlik görevlisi başıyla onayladı ve yeni geleni gülümseyerek içeri davet etti.

Klinik şefi bu eski Alp bölgesi stilindeki eski yapıya ters düşen asan^ söre girdi, dijital şifreli kimlik kartını kullanarak asansörü çalıştırdı ve en üstteki üçüncü kata çıktı. Orada da her biri elektronik bir kart okuyucu tarafından kilidi açılan üç kapıdan geçti ve konferans salonuna girdi. Ötekiler uzun, cilalı abanoz masanın etrafında yerlerini almışlardı. Yeni gelen de oturdu ve öbürlerine baktı.

"Beyler," diye söze başladı. "Uzun zamandır ertelenen düşümüzün gerçekleşmesine sadece birkaç gün kaldı. Uzun hazırlık süreci aşağı yu^ karı sona ermiş sayılır. Demek oluyor ki sabrınız ödüllendirilmek üzere, hem de kurucularımızın en çılgınca düşlerini de aşan şekilde."

Şato.

Masanın etrafından yükselen onay sesleri hoşnutluk vericiydi, şef de seslerin dinmesini bekledikten sonra devam etti. "Güvenlik konusuna gelince, *angeli rebellinm,* yani asi meleklerin pek azının kaldığını bana garantiler. Yakında bir tanesi bile kalmayacak. Yalnız küçük bir sorun var."

Zürih

Ben ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları onu taşıyamıyordu. Birden midesi bulandı ve yere çöktü. Aynı zamanda hem üşüyor, hem de vücudunu ateş basıyordu. Kulaklarında bir uğultu vardı. Midesine müthiş bir korku çöreklenmişti.

Az önce olanlar neydi, diye sordu kendi kendine. Jimmy Cavanaugh acaba niçin onu öldürmeye çalışmıştı? Bu ne biçim çılgınlıktı? Adam aklım mı oynatmıştı nedir? Ben'in on beş yıllık bir aradan sonra aniden ortaya çıkması, adamın hasta beyninde bir şey mi harekete geçirmiş, onu cHnayet işlemeye iten çarpıtılmış bir anıyı mı hortlatmıştı?

Diline hafiftuzlu ve metalik bir tat geliyordu. Dudaklarına dokundu. Burnundan kan damlıyordu. Boğuşurken olmuş olmalıydı bu. Onun burnu kanamış, Jimmy Cavanaugh da beynine kurşunu yemişti.

Dışarıdaki kemerli geçitten gelen gürültü hafifliyordu. Hâlâ bazı bağırışlar, arada da acı bir feryat duyuluyordu, ama kaos yerini sükûnete bırakmak üzereydi. Ben, yere yapıştırdığı ellerinden destek alarak doğrulduve ayağa kalkmayı başardı. Başı dönüyordu, ama bunun kan kaybından ileri gelmediğinin farkındaydı. Şok durumundaydı.

Cavanaugh'un ölüsüne bakmaya kendini zorladı. Artık düşünebilecek kadar sakinleşmişti.

Yirmi bir yaşımdan beri görmediğim biri Zürih'de karşıma çıkıyor, birden deliriyor ve beni öldürmeye kalkışıyor. Şimdi de zevksiz bir ortaçağ stilindeki restoranda ölü olarak yatıyor. Bunun hiçbir açıklaması yok. Belki hiçbir zaman da olmayacak.

Başın etrafında birikmiş kan gölüne değmemeye dikkat ederek Cavanaugh'un ceplerini karıştırdı. Önce takım elbisenin ceketini, sonra da pantolonu, son olarak da trençkotun ceplerini yokladı. Bunlarda hiçbir

şey yoklu. Ne bir kimlik karlı, ne de kredi kartları. Tuhaf. Cavanaugh, olanlara kendini hazırlarken sanki ceplerini boşaltmıştı.

Demek ki bu girişim tasarlanmıştı. *Planlanmıştı.*

Ben, Cavanaugh'un hâlâ kavradığı Walther PPK'yı fark etti ve kaç mermi kaldığını görmek için şarjöre bakmayı bir an aklından geçirdi. Tabancayı almayı, ince silahı cebine kaydırmayı da düşünmedi değil. Ya Cavanaugh yalnız değilse?

Ya baskalan da varsa?

Bir duraklama geçirdi. Bu bir cinayet sahnesi sayılırdı. Yasal bir so^ run çıkması olasılığına karşı hiçbir şeye dokunmamak en iyisiydi.

Genç adam ağır ağır ayağa kalktı ve başı dönerek dışarı çıktı. Yaralı^ larla ilgilenen bir, iki acil tıp teknisyeni grubu hesaba katılmazsa pasaj boşalmış sayılırdı. Birisini sedyeyle taşımaktaydılar.

Ben'in bir polis bulması lazımdı.

Biri mesleğin acemisi olduğu belli olan, öteki ise orta yaşlı iki polis Bene şüpheyle baktılar. Genç adam Marktplatz yiyecek pazarının yanındaki *Bijouz Stiisse* adlı kuyumcu dükkânının yanında dururken bulmuştu onları. Üstlerindeki lacivert kazaklann kırmızı apoletlerinde *Zuriclıpolizei* diye yanlıydı. Her birinin lelsiz telefonu ve belinde tabancası vardı.

Ben birkaç dakika konuştuktan sonra polislerden genç olanı, "Pasaportunuzu görebilir miyim lütfen?" diye sordu. İkisinden yaşlı olanı ya İn^ gilizce bilmiyordu ya da bu dilde konuşmamayı yeğliyordu.

Ben, "Tanrı aşkına yapmayın," diye isyan etti. "İnsanlar öldürüldü. Bir adam da aşağıdaki bir restoranda ölü olarak yatıyor. Beni öldürmek isteyen adam... "

Acemi polis, *"Ihren Pass, bitte,"* diye sert bir yüzle ısrar elti. Tanınız^ da bir kimlik var mı?"

Ben, "Tabii ki," diyerek porlföyüne uzandı. Onu çıkararak polise uzattı.

Genç polis kimliği şüpheli bir yüzle inceledikten sonra üstüne geçir^ di. Orta yaşlı polis kimliğe şöyle bir baktıktan sonra Ben'e iade etti.

Genç polis, "Bunlar olurken neredeydiniz?" diye sordu.

"St. Gotthard Oteli'nin önünde bekliyordum. Bir taksi gelip beni ha^ vaalanma götürecekti."

Genç polis ileriye doğru bir adım attı vc Ben'e onu rahatsız edecek kadar yaklaştı. Donuk bakışında şimdi suçlayan bir ifade vardı. "Havaala^ nma mı gidiyorsunuz?"

"St. Morilz'e gidecektim."

"Ve bu adam size birdenbire ateş etti, öyle mi?"

"Eski bir arkadaştır. Yani *öyleydi."*

Genç polis bir kaşını kaldırdı.

Ben, "Onu on beş yıldır görmemiştim," diye devam etti. ;Bcni tanıdı, beni gördüğüne sevinmiş gibi bana doğru yürüdü, sonra birdenbire bir ta-> banca çekti."

"Kavga mı etliniz?"

"İki kelime bite konuşmadık."

Genç polisin gözleri kısıldı. "Buluşmak için sözleşmiş miydiniz?"

"Hayır. Karşılaşmamız sadece rastlantıydı."

'Ama adamın bir tabancası vardı, hem de dolu bir tabanca." Genç polis yaşlısına baktı, sonra yine Ben'e döndü. "Hem de tabancasının sus^ turucusu olduğunu söylüyorsunuz- Orada olacağınızı bilmiş olmalı."

Ben sabrı taşmış gibi başını salladı. "Yıllardan beri görmemiştim onu! Burada olacağımı kesinlikle bilmiş olamaz."

"İnsanların kullanmaya niyetlenmedikleri takdirde susturuculu bir tabanca taşımayacaklarını takdir edersiniz."

Ben durakladı. "Herhalde haklısınız."

Polislerin yaşlısı öksürerek genzini temizledikten sonra şaşılacak ka-^ dar akıcı bir İngilizccyle, "Sizin tabancanız nasıldı?" dtye sordu.

Ben isyanla sesini yükselterek, 'Ne diyorsunuz siz?" dedi. "Benim ta-> bancam yoktu."

"Öyleyse özür dilerim, aklım karışmış. Arkadaşımnn bir tabancası olduğunu, sizin ise olmadığını söylüyorsunuz. Öyleyken niçin siz değil de o öldü?"

Yerinde bir soruydu bu. Ben. Jimmy Cavanaugh'un çelik lüpü ona çevirdiği ana geri döndü. Mantıklı yanı bunun bir şaka olduğunu varsaymıştı. Ama görünüşe bakılırsa, başka bir yanı farklı düşünmüştü ki hızla

tepki verebilmişti. Niçin? Jimmy'nin ona doğru hızla adım atışı, dudaklarındaki şen gülümseyiş... ve soğuk gözleri hayalinde canlandı. Smnşıyla hiç bağdaşmayan dikkatli bakan gözlerdi. Bu çelişkiyi bilinçaltı hemen aHgılamış olmalıydı.

Polislerin yaşlısı, "Gelin, şu katilin cesedine bakalım,' dedi ve elini dostça olmak yerine, Ben'in artık özgür bir adam olmadığını ima eder şe^kilde genç adamın omzuna dayadı.

Ben, polislerle, resimler çeken gazetecilerle dolu olan kcmeraltmda yürüyerek ikinci yeraltı katma İndi.

İki polis hemen arkasından geliyorlardı. Genç adam KATZKELLER tabelasının altından geçerek yemek salonuna girdi vc bölmeye yürîHyerek işaret etti.

Genç polis, "Evet?" diye öikeyle sordu.

Ben, az önce Cavanaugh'un cesedinin yattığı yere şaşkınlıkla baktı. Başı dönüyordu. Uğradığı şoktan aklı durmuştu. Orada hiçbir şey yoktu.

Ne kan gölcüğü, ne ceset, ne de tabanca. Fenerin kolu da hiç oradan çıkarılmamış gibi yerine takılmıştı. Yerler de temiz ve boştu.

Orada sanki hiçbir şey olmamıştı.

Ben, "Aman Tanrım!" diye soludu. Yoksa aklını oynatmış, gerçekle arasındaki bağ mı kopmuştu? Ama ayaklarının altında zeminin sağlamlı^ğını hissedebiliyor, ban, masaları görüyordu. *Yoksa inceden inceye tasarlanmış bir numara mıydı bu?... Ama değildi. Ben her nasıl olduysa karmaşık olduğu kadar korku verici bir işe karışmıştı.*

Polislerin şüpheleri yine alevlenmişti.

Ben, "Dinleyin," dedi. Sesi boğuk bir fısıltı halini almıştı. "Bunu açık^lamam mümkün değil. Ben buradaydım. O da buradaydı."

PoKslerin yaşlısı telsiz telefonla hızlı hızlı konuşuyordu. Çok geçmeden fiçı bedenli bir başka polis de onlara katıldı. 'Belki kafam kolay karışıyor, ama bana anlatmaya çalışın. Kalabalık bir caddede, sonra da yerin altındaki bir alışveriş merkezinde koşuyorsunuz. Etrafınızda insanlar vuruluyor. Bİr manyak tarafından kovalandığınızı iddia ediyorsunuz. Bize bu adamı, bu Amerikalıyı göstereceğinizi vaat ediyorsunuz. Ama ortada hiçbir manyak yok. Yalnız siz varsınız. Masal anlatan garip bir Amerikalı."

"Kahretsin, size *gerçeği* anlattım."

Genç polis buz gibi bir sesle, "Geçmişinizden kopup gelmiş bir defH nin o dökülen kanlardan sorumlu olduğunu söylüyorsunuz. Ama ben bu^ rada bir tek deli görüyorum," dedi.

Yaşlı polis fıçı bedenli meslektaşıyla *İsviçre Almancasıyla* konuşmaya başlamıştı. Sonunda Ben'e, "Sİ. Gotthard Otelinde kalıyordunuz, değil mi?" diye sordu. "Bizi niçin oraya göıürmüyorsunuz?*

Ben Uç polisle yola çıktı. Fıçı bedenli arkasında, genç olanı önünde, yaşlıca polis de yanında olmak üzere yeraltı pasajından geçti, yürüyen merdivenden sokağa çıktı, sonra Bahnhofstrasse boyunca otele doğru ilerlemeye başladı. Henüz kelepçelenmemiş olsa da bunun sadece bir formalite olduğunu biliyordu.

Otelin önünde, belli ki ötekilerin önden yolladıkları bir kadın polis Ben'in valizlerinin başında nöbet tutuyordu.

Kestane rengi saçları erkeklcrinki gibi kısacık kesilmişti. Yüzündeki anlam buz gibiydi.

Ben lobinin pencerelerinden içeri bakınca daha önce ona hizmet eden dalkavuk tavırlı *otel garsonunu* fark etti. Bakışları karşılaştı, ama adam Lee Harvey Oswald'm valizlerini taşımış olduğunu yeni öğrenmiş gibi Ben'e arkasını döndü.

Genç polis Ben'e, "Sizin çantalarınız, değil mi?" diye sordu.

Ben, "Evet, evet," dedi. "Ne olacakmış?" Öyle ya, daha başka ne ola^ bilirdi?

Kadın polis sarımsı kahverengi el çantasını açtı. Öbürleri çantanın içine göz attıktan soma dönüp Ben'e baktılar. Genç polis, "Bu sizin mi?" diye sordu.

Ben, "Olduğunu söyledim ya." diye karşılık verdi.

Orta yaşlı polis pantolon cebinden bir mendil çıkardı ve bunu kulla^ narak çantanın içinden bir cismi çıkardı. Cavanaugh'un Walther PPK labaneasıydı bu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Washington, D. C.

Ciddi lavırlı genç bir kadın Dokuzuncu ve Onuncu Sokaklar arasındaki blokun tamamını kaplayan nco-klasik üsluptaki dev Birleşik Amerika Adalet Bakanlığı binasının beşinci katındaki uzun merkez koridorunda enerjik adımlarla yürüyordu. Parlak koyu kestane rengi saçları, karamel kahverengi gözleri ve ince bir burnu vardı. İlk bakışta bir Uzakdoğulu'ya ya da belki bir İspanyol kökenliye benziyordu. Sarımsı kahverengi bir trençkot giymişti. Deri bir evrak çantası taşıyordu. Bir avukat, bir bibici ya da belki göreve koşan bir hükümet memuru zannedilebilirdi.

Genç kadının adı Annu Navarro'ydu. Otuz üç yaşındaydı ve Özel Araştırmalar Oiîsi'nde çalışıyordu. Burası adalet bakanlığının pek bilinmeyen bir birimiydi.

Havasız konferans salonuna girince haftalık birim toplantısının çoktan başladığını fark etli. Bir ressam sehpasının üstündeki beyaz tablanın başında duran Arliss Dupree, Anna içeri girince döndü ve başladığı cümleyi yanda bıraktı. Anna ona baktıklarını hissedince elinde olmadan kızardı. Dupreenin istediği de kuşkusuz buydu. Karşısına çıkan ilk boş yere oturdu. Güneş ışığının huzmesi gözlerini kamaştırdı.

Dupree, "Sonunda geldi. Bize katılmanız ne büyük nezaket," dedi. Hakaretleri bile öngörülebiliyordu. Adamın onu kışkırtmasına izin vermek istemeyen Anna başım eğmekle yetindi. Dupree ona toplantının sekizi çeyrek geçe olacağım söylemişti. Oysa saat sekizde başlaması planlanmıştı, ama Dupree ona bunu söylemediğini inkâr edecekti tabii. Bu da

genç kadının işini zorlaştırmanın bir başka adi, bürokratik yoluydu. Bura^ da başkası bilmese de niçin geciktiğini ikisi biliyorlardı.

Dupree'nin Özel Araştırmalar Ofisi'nin başına getirilmesinden önce toplantılar enderdi. Ama adam otoritesini sergilemek ister gibi şimdi baf^ tada bir kez herkesi bir araya topluyordu. Dupree kırk beş yaşlarında kısa boylu ve geniş yapılı bir adamdı. Alışveriş merkezlerinden alınmış üç kos^ tümünden biri olan fazla dar gri takım elbisesinin içinde vücudu bir hallercininkine benziyordu. Anna odanın öbür ucundan bile adamın ucuz ti-' raş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Pürtüklü bir yulaf lapası yapısında kırmızı ablak bir yüzü vardı.

Anna geçmişte Arliss Dupree gibi adamların onun hakkında düşün^ düklerini önemser ve onların gözüne girmeye çalışırdı. Ama şimdi hiç umursamıyordu. Arkadaşları vardı, Dupree ise bunların arasında değildi. Masanın karşı yanında oturan köşeli çeneli sarışın David Dennecn ona anlayışlı bir tavırla gülümsedi.

"Sizlerin de duymuş olabileceğiniz gibi, İç Uyum buradaki arkadaşı^ mızm geçici olarak kendi hizmetlerine verilmesini istedi.' Dupree, Anna'ya sert sert baklı. "Buradaki tamamlanmamış işlerin çokluğu düşünü^ lürse, başka bir bölümün vereceği görevi kabul etmenize düpedüz sorum^ suzluk derim. Ajan Navarro. Yoksa böyle bir görevi elde etmeye çok mu hevesliydiniz? Biliyorsunuz, açık konuşabilirsiniz."

Genç kadın dudak büktü. "Bunu ilk kez sizden duyuyorum."

"Sahi mi? Belki de bilmeden sonuç çıkarmışım?" Dupree'nin sesi yu-^ muşamıştı.

Anna tatsız bir sesle, "Olabilir," dedi.

"Sizi bir görev için istediklerini tahmin etmiştim Belki de görevsizsiniz."

'Yok canım."

Dupree daha yumuşak bir sesle. "Belki dc kovuştunılacak olan sizsH niz, " dedi. Bu fikrin hoşuna gittiği belli oluyordu. "Buna şaşmam doğrusu. Anlaşılması zor olan birisiniz, Ajan Navarro." Dupree'nin bazı içkicİ ar^ kadaşlarmın arasında gülüşmeler oldu.

Anna, gözlerine giren ışıktan kaçmak için sandalyesini oynattı.

tkisinin Dclroil'de VVestin'in aynı katında kaldıkları vc Dupree'nin sarhoşluk anındaki çirkin teklifini (kanısınca nazikçe) reddedişinden beri, adanı performans değerlendirme dosyasına onu küçümseyen notlar düşüyordu... *gösterdiği siniri; ilgiye bakılırsa... yeteneksizlikten değil, dikkatsizlikten kaynaklanan yanlışlar...*

Anna, adamın onu bir erkek arkadaşına, "yaklaşan bir cinsel taciz davası" olarak betimlediğini duymuştu. Genç kadını büroda yapılabilecek en haince hakaretle lekelcmîşli: *takım oyuncusu değiL* Takım oyuncusu olmamak, Dupree dahil, çocuklarla içki içmeye gitmediği, toplumsal yaşamını ayrı tuttuğu anlamına geliyordu. Anna'nın dosyalarını yaptığı yanlışlarla doldurmayı da vazife biliyordu,.bunlar ciddi şeyler değil, tek tük usul allamaları ve ihmalleri vs. idi. örneğin, bir uyuşturucu kralının safına katılan ve bir sürü cinayette parmağı olmasından şüphelenilen bir ajanın izindeyken, zorunlu yedi günlük süre içinde rapor vermeyi ihmal etmişti.

En iyi ajanlar da yanlışlar yaparlar. Anna, en iyilerin, kurallar rehberindeki her usul ve prosödürün üzerinde duracak yerde sürdükleri iz üzerinde yoğunlaştıkları için ortalamadan daha az falso yaptıkları kanısındaydı. Öte yandan tüm gülünç usullere büyük bir sadakatle uymakla beraber, bir tek olayı çözümlcmcmcniz bile mümkündü.

Şimdi de Dupree'nin bakışım üstünde hissetti. Başını kaldırınca bakışları birbirine kilitlendi.

Adam devam etti. "Olağanüstü bir yük altındayız. Birisi payına düşeni yapmadığı zaman, bu. başka herkes için daha fazla iş anlamına gelir. Gelir vergisi servisinde oldukça karmaşık bir vergi sahtekârlığı düzenlemesinden şüphelenilen orta dereceli bir müdür var elimizde. Namussuz bir FBI görevlisi de kişisel bir intikam uğruna rozetini kullanıyor. ATF'den bir ahlaksız kanıt sandıklarından çaldığı silahları salıyor." Bunlar Özel Araştırmaların incelediği tipik olaylardandı: hükümetin başka ofislerinin üyelerine ilişkin suistimaller araştırılıyordu.

Dupree, genç kadını zorlamaya yeltendi. "Belki de buradaki çalışmalar size göre biraz fazla yüklü. Öyle mi?"

Anna önündeki kâğıda bir şey kaydeder gibi davranarak yanıt vermedi. Yüzünü ateş basmıştı. Öfkesini hafifletmek için ağır ağır soluk alı-

yordu. Yanıt vermek tuzağına düşmedi. Sonunda konuştu. 'Bakın, eğer uygun değilse bölümler arası transfer istemlerini niçin geri çevirmiyorsunuz?" Soruyu sakin bir ses tonuyla sormuştu, ama masum bir soru değildi bu. Dupree, üstün derecede gizli ve güçlü îç Uyum Birimi'ne karşı gelme otoritesinden yoksundu ve otoritesinin sınırlarına değinilmesinin onu kudurtması kaçınılmazdı.

Adamın küçük kulakları kıpkırmızı kesildi. "Kısa bir danışma toplantısı yapılacak. îç Uyum'daki casus avcıları iddia ettikleri kadar çok şey biliyorlarsa, bu tür bir çalışma için yaratılmadığınızı kavrayacaklardır."

Adamın gözleri Anna'nın küçümseme olarak anlamlandırdığı bir ışıkla parlıyordu.

Genç kadın işini seviyor ve kendi alanında başarılı olduğunu biliyordu. Övgüye gereksinimi yoklu. Bütün istediği, vaktini ve enerjisini işine tırnaklarıyla sarılmak uğruna harcamamaktı. Yüzünde kayıtsızlık maskesini sürdürdü. Gerilimin midesinde çöreklendiğini hissediyordu. "Bunu onların da anlamasını sağlamak için elinizden geleni yaptığınıza eminim," dedi.

Odaya sessizlik çöktü. Anna, adamın uygun bir yanıt bulmak için kafasını çalıştırdığının farkındaydı. Dupree sevgili beyaz tahtasına, sonra da gündemindeki bundan sonraki maddeye baktı. Sonunda, "Sizi özleyeceğiz," dedi.

Toplantının dağılmasından kısa bir süre sonra David Denneen, Anna'yı ofisi yerine geçen küçük bölmede görmeye gekli. "Kn iyisi olduğun için îç Uyum seni istiyor," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Anna bezgin bir tavırla başını salladı. "Seni toplantıda görünee şaşırdım. Artık denetim bölümündesin. Çok da başarılrymışsın diye duyuyorum." Söylentilere göre Denneen adalet bakanının ofisinde yer almaya doğru hızlı adımlarla ilerliyordu.

Denneen, "Senin sayende," dedi. "Bugün bölüm temsilcisi olarak toplantıdaydım. Dönüşümlü olarak bu görevi yürütüyoruz. Gözümüz bütçenin rakamlarının üstünde olmak zorunda. Senin üzerinde de." Anna, adamın sıcak bakışlı gözlerinde endişe okur gibi oldu.

Anna, 'Bugün seni orada gördüğüme sevindim,' dedi. 'Ramon'a sevgilerimi ilet."

"Başüstüne. Seni yakında yine*paella*^yemeye cağırmalıyız."

'Ama aklında başka bir şey var, değil mi?"

Dennccn gözlerini genç kadının gözlerinden ayırmıyordu. "Anna, dinle," dedi. "Senin şu yeni görevin, her neyse, bordroda yer alan sıradan işlerden değil. Buradakilerin söyledikleri doğru, Hayalet'in yöntemleri bayağı gizemli." Eski şakayı tekrarlarken Dcnneen'in yüzü gülmüyordu. Hayalet, îç Uyum'un Müdürü Alan Bartlett'e ofiste uzun zaman önce yakıştırılmış lakaptı. İstihbarat bölümü yasama alt komitesinin yetmişli yıllardaki kapalı bir oturumunda bir bakan yardımcısı ondan şakayla karışık "mekanizmanın içindeki hayalet" diye söz etmiş, bu paye de adama yapışıp kalmıştı. Bir hayalet olmasa dahi, Bartlett'in anlatılması ve anlaşılması zor kişiliği efsaneleşmişti. Ender görülen bu adamın görevinde çok parlak ve başarılı olduğu söyleniyordu. Sınırlı bir grubun gördüğü bilançolar dünyasının kayıtsız şartsız hâkimiydi, münzevi alışkanlıkları ise onu gizliliğin bir simgesi haline getirmişti.

Anna omuzlarını silkti. "Orasını bilemem. Kendisiyle hiç karşılaşmadım, tanıyan birini de tanımıyorum. Cehalet söylentileri doğurur, Dave. Bunu herkesten önce sen bilirsin."

Genç adam, "Öyleyse seni seven bir cahilin öğüdünü dinle," dedi. "Bu îç Uyum denen şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama dikkatli ol, olmaz mı?"

"Nasıl dikkatli olacakmışım?"

Dcnneen rahatsız olmuş gibi başını salladı. "Orası bambaşka bir dünya," dedi sadece.

Anna o sabahın daha ileri bir saatinde kendini M Sokağfndaki bir devlet binasının dev mermer lobisinde buldu. îç Uyum Birimi'ndeki randevusuna gelmişti. Birimin çalışmaları bakanlık içinde bile gizliliğini koruyordu, işlevlerinin kapsamı ise -bazı senatörlerin de vakit vakit ileri sürdükleri gibi- tehlikeli derecede belirsizdi. Denneen, *orası bambaşka bir dünya* demişti ve gerçekten de öyle görünüyordu.

îç Uyum Birimi Washington'daki bu modern hükümet binasının onuncu katında ve çok zaman denetlemek durumunda kaldığı bürokrasi-

İspanyolların safranlı pirine pilavı.

den yalıtılmış bir konumdaydı. Anna, bina lobisindeki fıskiyeli havuza, yeşil mermer kaplı zeminle duvarlara aptal aptal bakmamakta zorlanıyordu. *Hangi hükümet binası bu kadar lüks olabilir,* **diye düşünmekten kendini alamadı. Asansöre bindi. Bunun bile mermer süsleri vardı.**

Asansördeki öbür yolcu fazla pahalı bir takım elbise giyiniş aşağı yukarı onun yaşlarında fazla yakışıklı bir genç adamdı. Bu şehirdeki hemen hemen herkes gibi bir avukat, diye karar verdi Anna.

Adamın ona anlamlı şekilde baktığını asansörün aynalı duvarlarında fark etti. Göz göze geldikleri takdirde adamın gülümseyeceğini, günaydın deyip sıradan bir asansör konuşması yapmaya kalkışacağını biliyordu. Adam belki iyi niyetle sadece nazik bir flört etmeyi istemiş olsa bile Anna'nın canı sıkıldı. Erkeklerin, onun kadar güzel bir kadının niçin bir hükümet araştırmacısı olduğunu sormalarını da hoş karşılamıyordu. îşi sadece çirkinlerin ayrıcahğındaymış gibi.

Normal olarak fark etmemiş gibi davranırdı. Ama bu kez adama kaşlarını çatarak baktı. Adam hızla başını çevirdi.

tç Uyum ondan her ne istiyorsa, bu çok uygunsuz bir zamana rastlamıştı. Dupree bu konuda haklıydı. *Be/ki de görev sizsiniz,* **demişti, Anna bu sözlere omuz silkmişse de şimdi kafasını kurcaladığının farkına varıyordu. Bu ne demekti? Arliss Dupree hiç kuşkusuz şimdi ofisinde, onun hakkındaki düşüncelerini personeldeki bazı içkici arkadaşlarıyla paylaşıyordu.**

Asansör çok pahalı bir hukuk firması patronlarının katı olabilecek son derece lüks bir mermer hole açıldı. Genç kadın sağda bir duvara monte edilmiş olan adalet bakanlığının armasını £ördü. Ziyaretçilerin içeri alınmak için bir düğmeye basmaları isteniyordu. Genç kadın da Öyle yaptı. Saat ll:25'di, yani randevusuna daha beş dakika vardı. Anna dakikliğiyle övünürdü.

Bir kadın sesi adını sordu, çok geçmeden de bir hükümet görevlisi için fazla şık bir saç kesimi olan esmer tenli, güzel bir kadın tarafından içeri alındı.

Resepsiyon görevlisi onu tepeden tırnağa süzdükten sonra oturmasını Önerdi. Anna, kadının hafifbir Jamaika aksanıyla konuştuğuna dikkat etti.

-Bu ofiste binanın şıklığı son derece yalın bir dekora yerini bırakıyordu. Uçuk gri halı genç kadının herhangi bir hükümet binasında görmediği kadar temizdi. Bekleme alanı, gölge vermeyen halojen lambalarla aydınlatılmıştı. Duvarlara cilalı çelik çerçeveler içinde Başkan'la adalet bakanının fotoğrafları asılmıştı. Koltuklarla sehpalar sert açık renkli tahtadandı. Her şey henüz kasalardan çıkarılmış ve insan eliyle kirletilmemiş gibi yepyeni gözüküyordu.

Anna, resepsiyon görevlisinin masasında faks makinesiyle telefon aygıtının -üstünde foıyo etiketlerin varlığını fark etti. Bu hükümet etiketleri, bunların resmi şifreler kullanan güvenli hatlar olduğuna İşaret ediyordu.

Telefon sık aralıklarla cızırdıyor, kadın da başına iliştirilmiş almacın içine yavaş sesle bir şey söylüyordu.

tik iki telefon îngilizceydi, kadın Fransızca yanıt verdiğine göre üçüncüsü ise bu dilde konuşan biri olmalıydı. îki İngilizce telefon daha geldi. Derken bir diğer telefona resepsiyon görevlisi Anna'nın hemen tanıyamadığı bir lisandaki sert vc kesik kelimelerle yanıt verdi. Anna yine saatine göz attı, sert koltukta kımıldadı ve karşısındaki kadına baktı. "Bu Bask diliydi, değil mi?" diye sordu. Bu tahminden biraz fazla, ama kesin olmaktan uzaktı.

Kadın çok hafifbir baş hareketiyle doğrulayıp gülümsedi. "Pek fazla beklemeyeceksiniz. Bayan Navarro," dedi.

Anna'nın bakışı bu kez resepsiyon görevlisinin konumunun arkasında duvara kadar uzanan bir tahta bölmeye takıldı. Bunun bir merdiven girişini maskelediğini anlamıştı. Ustalıkla yapılmış bu bölme, îç Uyum'un ajanlarıyla konuklarının resmi bekleme salonundakiler tarafından görülmeden girip çıkmalarını mümkün kılıyordu. Ne biçim teşkilattı burası?

Beş dakika daha geçti.

Anna, "Bay Bartlett burada olduğumu biliyor mu?" diye sordu.

Resepsiyon görevlisi, genç kadının yüzüne baktı. "Bir başkasıyla konuşmasını bitirmek üzere."

Anna sandalyesine dönerken beraberinde okuyacak bir şey getirmediğine üzülüyordu. Yanında *Post* bile yoktu ve belli ki hiçbir okuma malzemesinin aşırı temiz bekleme yerini kirletmesine izin verilmeyecekti.

Genç kadın bir bloknotla kalem çıkararak yapılacak işlerinin bir listesini yapmaya koyuldu.

Resepsiyon görevlisi bir parmağını kulağına dayayarak başını eğdi. "Bay Bartlett şimdi sizi görecek." Bölmesinden çıkarak Anna'yı bir dizi kapının yanından geçirdi. Kapıların üstünde ad yok. sadece numaralar vardı. Sonunda bir koridorun ucunda M Ü D Ü R yazılı bir kapıyı açtı ve genç kadını hayatında gördüğü en düzenli ve tertipli çalışma odasına soktu. Kâğıt desteleri eşit aralıklarla uzaktaki bir masanın üstüne dizilmişlerdi.

Lacivert takım elbise giymiş ak saçlı, ufak tefek bir adam büyük bir ceviz masanın arkasından çıktı ve konuğuna narin bîr cl uzattı. Anna, adamın kusursuz manikürlü tırnakîarındaki soluk pembe yarım aylara dikkat etti ve elini ne kadar kuvvetli sıktığını görerek şaşırdı. Müdürün masasının birkaç yeşil dosya ve şık bir siyah telefon aygıtı dışında boş olduğunu fark etmişti. Masanın arkasındaki duvara iliştirilmiş kadifeyle astarlı küçük camlı dolapta antika görünümlü iki cep saati vardı. Odadaki biricik eksantrik özellik bu idi.

Adam, "Sizi beklettiğim için çok üzgünüm," dedi. Yaşı belli değildi, ama Anna altmışlı yaşlarının başlarında olduğunu düşündü. Ten rengi çerçevelerin içindeki iri ve yuvarlak mercekler gözlerini baykuş gözüne benzetiyordu^ "Fazlasıyla meşgul olduğunuzu biliyorum, buraya geldiğiniz için çok naziksiniz," dedi. O kadar yavaş konuşuyordu ki Anna, havalandırma sisteminin gürültüsü arasında adamı duymakta zorlanıyordu. "Bu ziyareti yapacak vakti bulduğunuz için minnettarız."

Genç kadın, "Açık konuşmamı isterseniz, îç Uyum arayınca başka seçeneğimiz olduğunu bilmiyordum," diye yapıştırdı.

Adam, Anna komik bir şey söylemiş gibi gülümsedi. "Lütfen olurun."

Genç kadın masanın karşısındaki yüksek arkalıklı koltuğa oturdu. "Doğrusunu İsterseniz, niçin burada olduğumu merak ediyorum, Bay Bartlett"

Bartlett, küçük parmaklarım birbirine bitiştirerek, "Size rahatsızlık vermediğimi umarım," dedi.

Anna, "Rahatsızlık söz konusu değil," diye karşılık verdi. Daha yüksek sesle ekledi. "Sormak isteyebileceğiniz bütün soruları yanıtlamaya hazırım."

Kartlett hoşnut bir tavırla onayladı. "Ben de bunu umut ediyordum. Ama bu yanıtların kolay verilemeyeceğinden korkuyorum. Malta soruları ifade edebilsek hedefe yarı yarıya yaklaşmış olacağız. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Anna sabırsızlığını frenleyerek, "Kendi soruma dönüyorum." dedi. "Burada işim ne?"

"Bağışlayın. Çok eksik konuştuğumun farkındayım, bu da sinir bozucu. Özür dilerim. Mesleki risk işte. Kâğıtlarla çok uzun zamandır kapalı yaşıyoruz. Bu da deneyimlerin enerji aşılayan havasından mahrum ediyor insanı. İşte bu sizin katkınız olmalı, Bayan Navarro. Şimdi size bir soru sorayım. Burada ne iş yaptığımızı biliyor musunuz?"

"İç Uyum'un ne yaptığını mı? Belirli belirsiz bir şeyler duydum. Hükümet içinde kovuşturmalar, yalnız gizli olanlar." Anna sorunun fazla açık konuşmamayı gerektirdiğini düşünüyordu, aslında açıkladığından biraz daha fazlasını biliyordu. Bu ofisin fazla bir şey anlatmayan adına karşın, olağanüstü kapalı, güçlü vc kapsamlı bir araştırma organı olduğunun farkındaydı. Diğer Amerikan hükümet ofislerinin kendi bünyeleri içinde yapılamayacak son derece hassas konular içeren Özellikle gizli kovuşturma ve denetimleri yönettiğini duymuştu. Söylenildiğine göre, İç Uyum görevlileri, CIA'in Aldrich Ames fiyaskosunu duymuştu. Reagan Beyaz Sarayı"nın Irangatc olayının, savunma bakanlığının çeşitli alım skandallarmın araştırılmasıyla yakından ilgiliydiler. Yine söylentilere bakılırsa, FBI'ın karşı istihbarat ajanı Robert Philip Hanssen'in şüpheli hareketlerini ilk ortaya çıkaran İç Uyum olmuştu. Malta Riehard Nixon'un düşüşüyle sonuçlanan haberlerin sızdırılmasının arkasında İç Uyum'un bulunduğu da söylentiler arasındaydı.

Bartlett bakışını odanın ortalarına dikmişti. 'Kovuşturma teknikleri esas itibariyle her yerde aynıdır," dedi sonunda. 'Değişen sadece ihtisas alanı ve operasyonların sahasıdır. Bizim ihtisas alanımız da ulusal güvenliği İlgilendiren konulardır."

Anna hemen atıldı, "Ben o tür konularla ilgilenmeye yelkili değilim."

Bartlett belli belirsiz gülümsedi. "Artık yetkilisiniz."

Bu yetki ona haberi olmadan mı verilmişti? Öyle de olsa, benim uzmanlık alanım değil, diyecek oklu.

Bartlett, "Bu pek doğru sayılmaz, değil mi?" dedi. "Niçin geçen yıl deşifre ettiğiniz Ulusal Güvenlik Kurulu üyesinden söz etmiyoruz?"

Anna, "Bunu da *nereden* biliyorsunuz?" diye geveledi. Koltuğunun kollarına sarılmıştı. *"Özür dilerim.* Tanrı aşkına, nereden biliyorsunuz? Bu olay kesinlikle kayıtlara geçirilmemişti. Hem de doğrudan doğruya başsavcının talebiyle."

Bartlett, *'Sizin* kayıtlarınıza geçirilmemişti," dedi. "Bizim olan biteni i/lemede kendimize özgü yönlemlcrimiz var. Adamın adı Joseph Nesbctt'ıi, değil mi? Bir ara Harvard'm Ekonomik Kalkınma Mcrkc-/i'ndeydi. Hükümette yüksek düzeyli bir konuma atandı, sonra da Ulusal Güvenlik Kurulu'na geçti. Adam *kötü* biri olarak doğmamıştı diyebiliriz. Kendi başına kalsa, sanırım zararsız olurdu, ama genç karısı savurgan vc oldukça haris bir yaratıktı, öyle değil mi? Bir hükümet memuruna göre pahalı zevkleri vardı. Bu da o esef edilecek offshorc hesaplarına ve fonlaıin saptırılmasına yol açtı."

Anna, "Olayın kamuoyuna duyurulmasının yıkıcı bir etkisi olurdu." dedi. "Çok hassas bir zaman diliminde dış ilişkilere zarar verirdi."

"Hükümetin zor duruma düşürülmesi de cabası."

Anna, "Esas neden o değildi," diye karşılık verdi. "Ben o denli politik değilim. Hakkımda farklı düşünüyorsanız beni tanımıyorsunuz demektir."

"Siz ve meslektaşlarınız en doğrusunu yaptınız, Bayan Navarro. Çalınmalarınızı beğeniyle izledik. Çok mahiraneydi. Çok."

Anna, "Teşekkür ederim," dedi. "Ama bu kadar çok şey biliyorsanız, **iMI** görevin olağan alanımın dışında kaldığını da bilmeniz gerekir."

"Bu bir şey değiştirmez. Gerçek bir hassasiyet gerektiren bir iş başardınız, hu arada çok tedbirli davranıp üstün sağduyu gösterdiniz. Günlük uğraşlarınızın neler olduğunu biliyorum. Gelir Vergisi Dairesinin zimuh ime para geçiren memuru. Düzenbaz FBI görevlisi. Tanık Koruma'ya ilişkin tatsızlık, bu gerçekten ilginç küçük bir tecrübeydi. Konuya ilişkin iuiKhKs:ı! deneyimleriniz burada en etkin rolü oynadı. Mafya'ya karşı ifa-

de verecek bir tanık öldürülmüştü, siz ise adamın güvenliğinden sorumlu memurun bu işte parmağı olduğunu lek başınıza kanıtladınız."

Anna kayıtsız görünmeye çalışarak, "Şans yardım etti," dedi.

Adam, "insanlar şanslarını kendileri yaratırlar," dedi. Ama bakışlarında gülümsemenin eseri yoktu. "Sizin hakkınızda çok şey biliyoruz, Bayan Navarro. Zannettiğinizden de çok. ATM makbuzundaki hesap bakiyelerinize kadar biliyoruz. Arkadaşlarınızın kimler olduğunu, en son ne zaman ailenizi aradığınızı da biliyoruz. îş seyahatlerinizde harcama hesabınızı hiçbir zaman şişirmediğinizi biliyoruz, ki pek azımız bununla övünebiliriz."

Bartlett konuşmasına ara vererek genç kadını süzdü. "Bütün bunlar huzurunuzu kaçırdıysa çok üzgünüm, ama Özel Araştırnıalar'a katılmakla mahremiyet haklarınızı feda ettiğinizi, feragatnameyle anlaşma muhtırasını imzaladığınızı hamlatırım. Her neyse. Gerçek şu ki çalışmalarınız her zaman en üstün düzeyde olmuştur. Ve çok da olağanüstü."

Anna bir kaşını kaldırdıysa da bir şey demedi.

"Ha ha, şaşırmış görünüyorsunuz. Dedim ya, bizim olan biteni izlemede kendimize göre yöntemlerimiz var, Bayan Navarro. Sizi bizim açımızdan başkalarından ayırt eden özel yetenek bileşiminiz. Standart denetim ve araştırma protokotunuza ck olarak cinayet kokturmaları konusunda uzmanlığınız var. Bu da sizi eşsiz kılıyor. Ama gelelim konumuza, geçmişinizle ilgili çok geniş bir araştırma yaptığımızı bilmek en doğal hakkınız. Size açıklayacağım her şey, söyleyeceğim, iddia edeceğim, önereceğim veya ima edeceğim her şey en üst düzeyde ve gizlilik koşuluyla kayda geçmiştir. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Anna başıyla onayladı. "Dinliyorum."

"Harika, Bayan Navarro." Bartlett genç kadına bir kâğıt uzattı. Üstünde bir isim listesi, yanlarında da doğum tarihleriyle yaşadıkları ülkelerin adları vardı.

"Pek anlayamadım. Benini bu kişilerle bağlantı kurmamı mı bekliyorsunuz?"

"Bir Ouija tahtanız yoksa hayır. Bu adamların on biri de ölü. Hepsi son iki ayın içinde daha mutlu bir dünyaya göçtüler. Birçoklarının Birle-

şik Amerika'da, öbürlerinin İsviçre'de, İngiltere'de, İtalya'da, İspanya'da, İsveç'te, Yunanistan'da öldüklerini göreceksiniz... Görünüşe göre, hepsi doğal sebeplerden hayatlarını kaybettiler."

Anna kâğıda göz attı. On birin içinde ikisi tanıdığı isimlerdi. Bir tanesi Lancaster ailesinin bir üyesiydi. Bu aile bir zamanlar ülkedeki çelik fabrikalarının büyük kısmının sahibiydi. Lancasterlar şimdilerde yaptıkları bağışlarla ve diğer hayırsever yatırımlarıyla tanınıyorlardı. Philip Lancaster, Anna'nın çoktandır öldüğünü varsaydığı bir kişiydi. Adı Niko Xanakis olan öbür ölünün. Yunanlı armatör ailesinin bir üyesi olduğu söyleniyordu. Anna bu adı aslında aynı ailenin başka bir bireyi dolayısıyla biliyordu. Bu kişi, bir dizi Hollywood yıldız adayıyla birlikle olduğu altmışlı yıllarda ünlü bir çapkın olarak dedikodu basınına malzeme olmuştu. Obür isimler genç kadına hiçbir şey çağrıştırmıyordu. Doğum tarihlerine bakınca, Anna hepsinin yetmişli yaşlarının sonlarında ya da sekseninde olan ihtiyarlar olduğunu gördü.

"Haberler belki İç Uyum'un dâhi çocuklarına ulaşmamışür," dedi. "Ama insan yetmiş yaşında olunca ölüm o kadar uzak olmasa gerek."

Barllett devam elti. "Bu vakaların hiçbirinde ölülerin mezarlarından çıkarılması korkarını ki mümkün değil. Belki de dediğiniz gibidir. İhtiyar adamların ihtiyarlardan bekleneni yapmış olmaları. Bu olaylarda aksini ispat edemeyiz. Ama son günlerde şans yüzümüze güldü. Adet yerini bulsun diye bir dizi ismi 'nöbet Hstesi'ne koyduk. En son ölüm Kanada'da Kova Scotia'da yaşayan bir emeklininki. Kanadalı dostlarımız usullere, kurallara çok bağlılar, bu sayede tam zamanında alarm çanları çalabildi. Hu kez elimizin altında üzerinde çalışılacak, daha doğrusu, *sizin* çalışacağınız bir ceset var.'

"Sadece atladığınız bir şey var. Bu adamların arasındaki bağ ne?"

"Her sorunun yüzeysel bir yanın vc daha derin olanı var. Size yüzeysel yanıtı vereceğim, çünkü elimde başkası yok. Birkaç yıl önce CIA'in içinde Mıiiluriyel'in depoladığı kayıtlarla ilgili bir denetleme yapılmıştı. Bir tüyo um alınmıştı? Öyle oldu diyelim. Bunların hiçbir işlevleri kalmamış dosya-
1 ıı olduğunu belirteyim. Bu dosyalarda ajanlar veya bağlantılar yoklu. Oer İtte aklama dosyalarıydı bunlar. Her biri "Sigma' diye işaretlenmişti. Bu

olsa olsa bir operasyonun şifre adrydı, ama Müdüriyei'in kayıtlarında hiçbirinden bir iz yok. Özetle, içyüzü hakkında hiçbir bilgimiz yok."

Anna, "Aklama dosyaları mı?..." diye yineledi.

"Anlamı, uzun zaman Önce bu adamların her birinin, ne olduğunu bilmediğimiz bir şey yüzünden araştırıldığı ve aklandığı anlamına geliyor."

"Kaynak da CIA'in bir arşivcisiymiş, öyle mi?"

Bartlett hemen yanıt vermedi. "Her dosyanın gerçekliği en üstün yasal belge uzmanlarımız tarafından kanıtlandı. Çok eski bu dosyalar. Kırklı yılların ortalarına kadar uzanıyorlar. O tarihte daha CIA *hucyokiu."*

"Yani OSS tarafından başlatıldılar mı demek İstiyorsunuz?"

"Aynen öyle," dedi Bartlett. "CIA'in önceli. Dosyaların birçoğu, savaş sona erdiği ve Soğuk Savaş başladığı sıralarda açıldı. En yenisi ellili yılların ortalarına ait. Ama konudan ayrılıyorum. Dediğim gibi, bir garip ölümler modeliyle karşı karşıyayız. Bu da som işaretlerinin arasında bir soru işareti olarak kalacaktı, ne var ki Sigma dosyalarıyla ilişkili bir model görmeye başlamıştık. Ben rastlantılara inanmam, Bayan Navarro. Ya siz? Dosyalarda adları geçen adamların on biri çok kısa aralıklarla öldüler. Bunun rastlantı eseri olma olasılığı çok zayıf."

Anna sabırsız bir tavırla başını salladı. Anladığı kadarıyla Hayalet hayaletler görüyordu. "Bu görev ne kadar sürer? Benim gerçek bir işim olduğunu biliyorsunuz."

"Gerçek işiniz şimdilik bu. Bu işe atandınız. Gerekli düzenlemeleri yaptık bile. Görevinizin içyüzünü anlıyorsunuz, değil mi?" Adamın bakışları yumuşadı. "Pek sevinmişe benzemiyorsunuz. Bayan Navarro.*

Anna omuzlarını silkti. "Söz konusu adamların hepsinin hayatlarının son sınıfında olduklarını düşünmekten kendimi alamıyorum. Yani, ihtiyarlar göz açıp kapayana kadar ölebilirler, öyle değil mi? Bu kimselerin hepsi de ihtiyardı."

Bartlett, "On dokuzuncu yüzyıl Paris'inde de bir araba tarafından çiğnenmek sıradan olaylardandı," dedi.

Anna kaşlarını çattı. "Anlayamadım."

Bartlett koltuğunda arkasına yaslandı. "Claude Rochat adındaki Fransızı duydunuz mu? Hayır mı? Sık sık aklıma gelen biridir. Hayal gü-

cü olmayan, sebatlı ve inatçı biriydi. 1860'larda ve 1870'lerde Fransa'nın kendi istihbarat bürosu olan *Directoire'm* kadrosunda muhasebeci olarak çalışıyordu. 1867de görünürde tanışıklığı olmayan *Directoire'm* iki küçük memurunun iki haftanın içinde ölmesi dikkatini çekmişti. Bir tanesi sokaktaki sözde bir soygunun kurbanı olmuş, Öteki, de bir posta arabası tarafından çiğnenmişti. Böyle şeyler hep olurdu. Yani dikkati çekecek bir olay değildi. Ama özellikle her iki mütevazı memurun öldükleri sırada üstlerinde altından pahalı cep saatleri taşıdıklarını öğrenince adamın merakı kamçılanmış». İfade ettiğine göre, ilginç olan nokta her iki saatin *birbirinin esi* olmasıydı. Her ikisinin de saat mahfazasının içinde kluazone yöntemiyle oluşturulmuş güzel bir manzara resmi vardı. Üstlerini sinirlendirmek pahasına bundan sonraki dört yıl boyunca bu önemsiz tuhaflığa bir anlam vermeye çalıştı. Sonunda, son derece karmaşık bir casus çetesini ortaya çıkardı. Prusyalı karşıtları *Directoire'a* sızmışlar ve örgütü ustalıkla yönlendirmeyi başarmışlardı." Genç kadının ani bakışını fark eden Bartlett gülümsedi. "Evet, vitrindeki cep saatleri o saatler. Mükemmel bir işçilik. Onları yirmi yıl kadar önce bir müzayededede satın aldım. Yakınımda olmalarından hoşlanıyorum. Anımsamama yardımcı oluyorlar."

Adam düşünür gibi bir an gözlerini kapadı. "Tabii, Rochat araştırmalarını tamamladığı sırada artık çok geçti," diye devam etti. "Bismarck'm İdamları sinsice bir yanlış bilgilendirmeyle Fransa'yı savaş ilan etmeye sürüklemişlerdi bile. *'A Berlin'.* Berlin'e çağrısı herkesin dilindeydi. Sonuç Fransa için felaket oldu: ülkenin 1643'teki Roeroi Savaşı'ndan beri elinde tuttuğu askeri egemenlik birkaç ayın içinde yok oldu. Düşünebiliyor musunuz? Fransız ordusu başında İmparatoruyla Sedan yakınında dâhiyane bir pusuya düştü. Ve söylemeye gerek yok, bu III. Napoleon'un sonu oldu. Iı ansa Alsace-Lorraine'i kaybetti, korkunç bir savaş tazminatı ödemek ve iki yıl süreyle düşman işgaline katlanmak zorunda kaldı. Korkunç bir darbe oldu. Avrupa tarihinin gidişini geriye dönüşsüz olarak değiştiren olaylardan İmi. Bundan bir, iki yıl önce İse Claude Rochat, nereye götüreceğini veya hu vere götürüp götüreceğini bilmeden bir ipucunun peşinden koşuyordu. Konu sadece iki küçük memurla birbirinin eşi olan cep saatleriydi." Bartlett L'jılış olarak tammlanamayacak bir ses çıkardı. "Önemsiz gibi gözüken bir

şey çoğu /aman gerçekten de önemsizdir. Çogn *zaman.* Benim görevim bu gibi şeylerin üzerinde durmaktır. Küçük ipuçlarının... Can sıkıcı küçük çelişkilerin. Daha büyük modellere götüren önemsiz küçük modclleria Yaptığım en önemli iş ise düşünülebilecek en köhne iş." Bartlett bir kaşını kaldırdı. "Eğleşen saatler arıyorum."

Anna kısa bir siire konuşmadı. Hayalet ününü haklı çıkarıyordu: kapalı vc gizemli biriydi, (ienç kadın, "Tarih dersine teşekkür ederim," dedi. "Ama ben çalışmalarımda geçmişe değil, günümüze danışırım. Bu depolanmış eski dosyaların günümüzle bir ilişkisi olduğuna inanıyorsanız, araştırmayı niçin CIA'ye havale etmiyorsunuz?"

Bartlett ceketinin cebinden ipekli bir mendil çıkararak gözlük camlarını parlatmaya girişti. "Burada işler öyle yürümüyor. îç Uyum sadece içeriden bir müdahale olasılığı bulunan veya fazla derin bir araştırmayı gerektirmeyen işlere karışmak eğiliminde. Onun îçin bu konuyu bırakalım." Adamın sesinde bir küçümseme seziliyordu.

Anna, "Hayır, bırakmayalım," diye atıldı. Bir bölüm seliyle, özellikle de Iç Uyum gibi bir bolumünkıyle konuşurken takımlabilecek bir tavır değildi bu, ama uşaklık Anna'nın özellikleri arasında yer almıyordu. Bartlett'in de nasıl birim işe aldığını ta işin başında anlamasında yarar vardı. "Saygısızlık etmek istemem, ama Müdüriyct'te bulunan veya oradan emekliye ayrılmış biri bu ölümlerden sorumlu olabilecekmiş gibi konuşuyorsunuz."

tç Uyum'un müdürünün yüzü biraz sarardı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama yalanlamadınız da."

Bartlett derin bir göğüs geçirdi, insanlığın çarpık malzemesinden duzgun bir şeyin çıktığı görülmemiştir."

Yine sıkıntılı bir gülümseme.

"Merkezi îstihbarat'ın bu işlerle bir ilgisi olduğuna inanıyorsanız, niçin l'Bl'a başvurmuyorsunuz?

Bartlett kişner gibi bir ses çıkardı. "Niçin *Assıtciated Press'c'"* başvurmuyoruz? FBFın birçok erdemleri var, ama ketumluk bunlardan biri dc-

" Haberleri toplayıp ga/elclcre dağılan bir ajans.

ğıldir. Bu meselenin ne kadar hassas olduğunu anladığınıza emin değilim. Bu işi ne kadar az kıy bilirse o kadar iyi. Onun için de bir ekip yerine, bir tek kişiyi görevlendiriyorum. Doğru kişiyi. O kişinin siz olacağınızı umarım. Ajan Navarro."

Genç kadın, "Bu ölümler gerçekten de cinayetseler, katili bulmanız olasılığı çok zayıf. Bunu bildiğinizi umarım," dedi.

Bartlett. "Bu standart bürokratik yanıttır," dedi. "Ama siz bende bir bürokrat etkisi bırakmıyorsunuz. Bay Dupree sîzin inatçı olduğunuzu vc bir takım oyuncusu sayılamayacağınızı' söyledi. Benim de istediğim öyle biri."

Anna konuyu deşmeye kararlıydı. "Siz aslında İreni CIA'yi kovuşturmakla görevlendirdiniz. Benim bir dizi ölümü incelememi ve cinayet olduklarını saptamamı isliyorsunuz. Sonra da..."

"Sonra da bîr soruşturma yapmamızı sağlayacak kadar kanıt toplamanızı istiyorum." Bartlett'in gri gözleri plastik çerçeveli gözlüğünün ardında ışıldıyordu. "Bu işe her kim karışmış olursa olsun. Bu açık mı?"

"Kesinlikle," dedi Anna. Deneyimli bir araştırman olarak tanıklarla olduğu kadar zanlılarla da görüşmeler yapmaya alışıktı. Bazen sadece dinlemek yetiyordu. Ama bazen de bir yanıt alabilmek için dürtmek, kışkırtmak gerekiyordu. HUncr ve deneyim bunun zamanını saptamakta rol oynuyordu. Kurnaz yaşlı bürokratın öğrenme refleksine hak veriyordu, ama deneyimleri ona gerektiğinden fazlasını bilmenin yararı olacağım öğretmişti. "Körcbe oynamak niyetinde değilim," dedi.

Bartlett gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım."

"O Sigma dosyalarının sizde mutlaka kopyaları vardır. Onları titizlikle incelemiş olmalısınız. Öyleyken Sigma'nın ne olduğu hakkında bir fiktını/ın olmadığını iddia ediyorsunuz."

"Ne demek istiyorsunuz?" Adamın sesi soğuktu. «

"Bana o dosyaları göslerir misiniz?"

Bartlett gülümsemek ister gibi dudaklarını gerdi. "Hayır. Bu mümkün değil."

"Niçin?"

Bartlett gözlüğünü yine burnuna Oturttu; "Burada kovuşturulan ben değilim. Sorgu taktiklerinizi her ne kadar beğeniyorsam da. Ayrıca, konuyla doğrudan ilgili olan noktalan açıkça belirttiğimi sanıyorum."

"Hayır, bu benim için yeterli değil. Bu dosyalarda neler olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Okuduklarınızdan ne gibi bir sonuç çıktığına emin olmasanız bile, kendinize göre şüpheleriniz olmalı. Bilinçli bir varsayımınız olmalı. Herhangi bir şey söyleyin. Yüzünüzdcki donuk ifadeyi salı gecesi poker oyununuza saklayın. Ben oyun oynamıyorum."

Bartlett sonunda patladı. "Tanrı aşkına, savaş sonrası döneminin en önemli bazı kişilerinin namından söz ediyoruz. Bunlar *aklama* dosyaları. Kendi başlarına bir şey kanıtlamıyorlar. Bu konuşmamızdan önce sizi araştırtmıştım. Bu size işlerime karışmak hakkını mı veriyor? Ağzınızın sıkılığına güveniyorum. Tabii ki güveniyorum. Ama burada fazla tanınmamış kişiler olduğu kadar, seçkin kişiler de söz konusu. Şu güzelim ayakkabılarınızla herkesin üstüne basıp geçemezsiniz."

Anna dikkatle dinliyor, adamın sesinin gizlediği gerilimi seziyordu. "Siz ondan bundan söz ediyorsunuz, ama asıl İlgilendiğiniz bu değil. İşimi yapabilmek için daha fazlasına ihtiyacım var," diye onu zorladı.

Bartlett başını salladı. "Örümcek ipliğinden bir ip merdiven örmeye benzer bu. Kesinkes belirleyebildiğimiz hiçbir şey yok. Yarım yu/yıl önce bir kumpas kuruldu. Yaşamsal çıkarlar içeren bir şeydi bu. Sigma listesi garip bir şahsiyetler koleksiyonu içeriyordu, bazıları sanayiciydi, bunu biliyoruz, kimliğini belirlenmediğimiz başkaları da var. Ortak yanları, bir CIA başkanının, kırklı "e ellili yıllarda çok büyük güç sahibi birinin onlara ilgi duymaya başlaması oldu. Onların desteğini mi aramıştı? Onları birer hedef olarak mı görüyordu? *Hepimiz* körebe oynuyoruz. Ama görünüşe göre son derece gizli bir girişimin temeli atılmıştı. Bu adamların arasındaki bağın ne olduğunu sordunuz. Gerçekte bilmiyoruz." Gömleğinin manşetlerini düzeltti. Titiz bir adamın asabi tiki. "Cep saati aşamasında olduğumuzu söyleyebilirsiniz."

"Kusura bakmayın, ama Sigma listesi yanmyıtzyı/öncesine ait."

Bartlett birdenbire sordu. "Hiç Fransa'da Somme'a gittiniz mi?" Gözlen biraz fazla parladı. "Gitmelisiniz... en azından buğdayların arasın-

da yetişen haşhaşları görmek için. Sonıme'da bir çiftçi arada bir bir meşe ağacı keser, gövdesinin üstüne oturur, sonra hastalanıp ölür. Nedenini biliyor musunuz? Birinci Dünya Savaşı sırasında o tarlada bir çatışma olduğu ve bir kutu hardal gazı kullanıldığı için. Zehir daha fidanken ağaç tarafından içine emilmiştir, onlarca yıl sonra da hâlâ bir insanı öldürecek kadar güçlüdür."

"Ve bunun da Sigma mı olduğunu düşünüyorsunuz?"

Bartletı'in gözlerindeki anlam yoğunlaştı, "insan ne kadar çok bilirse, bilmediğini o kadar çok bilir derler. Ben de ne kadar çok şey bilirseniz, bilmediğiniz şeylerle karşılaşmanın bir o kadar huzur bozucu olduğunu keşfettim. Buna ister kendini beğenmişlik, ister ihtiyat deyin. Görülmeyen küçük fidanlara ne olduğunu düşündükçe hep endişe ederim." Buruk bir ifadeyle gülümsedi. "İnsanlığın çarpık malzemesi... her şey eninde sonunda çarpık malzemeye dayanır. Evet, bütün bunların size eski hikâye gibi gözüktüğünü takdir ediyorum. Belki de öyledir, Ajan Navarro. Geri dönüp beni bilgilendireceksiniz."

"Kuşkuluyum," dedi genç kadın.

"Bir suru polisle bağlantı kuracak ve açık bir cinayet kovuşturması yürüteceksiniz. Bir Özel Araştırmalar ajanı niçin bu işle ilgileniyor, diye soracaklardır. Yapacağınız açıklama kısa olmalı: bu adlar hileli bir para transferiyle ilgili olarak yapılmakta olan bir araştırma çerçevesinde ortaya çıktığı ve bunun ayrıntılarını açıklamaya ise kimsenin sizi zorlayamaı\tcağı gibi. Fazla ayrıntı gerekmez."

Anna, "Araştırmayı eğitildiğim biçimde yürütürüm Daha fazlasına s u / veremem," dedi.

Bartlett, "Benim de istediğim bu," diye karşılık verdi. "Şüpheciliğinizin akla yakın bir dayanağı olabilir. Ama şöyle ya da böyle, emin olmak I iterim. Nova Scotia'ya gidin. Robert Mailhot'nun doğal sebeplerden öldüğüne beni inandırın. Ya da öyle *olmadığını kanıüayttu"*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beni *k mtonspolı* Zürih kantonu polis merkezine götürdüler. Zeughausstrasse'dcki kirli görünümlü, fakat şık eski bir binaydı. Sessiz iki gene polis onu bir yeraltı otoparkından geçirdiler, birkaç kal merdiven Çıkararak eskisine bitişik oldukça modern bir binaya aldılar. İçerisi bir Amerikan banliyösundeki bir liseyi çağrıştınyordu. Refakatçileri Ben'in sorularına sadece omuzlarını silkerek yanıt verdiler.

Genç adamın düşünceleri bir yarış temposu tutturmuştu. Cavanaugh'un Bahnhofstrassc'de bulunması rastlantı değildi. Cavanaugh doğrudan doğruya onu öldürmek îçin Zurîh'deydi. Ceset her nasıl olduysa kaybolmuş, gizlice ve ustaca kaçırılmış, tabanca da Ben'in çantasına yerleştirilmişti. Cavanaugh dışında başkalarının, profesyonellerin de var olduğu açıktı. îyi ama kimler ve *niçin?*

Ben'i önce flüoresan ampulle aydınlatılmış küçük bir odaya aldılar vc çelik bir masanın başına oturttular. Polis refakatçileri ayakta kalmışlardı. Derken kısa beyaz gömlekli bir adam ortaya çıktı ve Ben'le göz iletişimi kurmadan, *"Elleriniz lütfen, "* dedi. Ben ellerini uzattı. Tartışmanın yararsız olacağım biliyordu. Teknisyen spreyli bir plastik şişeden Ben'in ellerinin her iki yüzüne bir toz püskürttü. Sonra ucunda pamuk olan bir plastik çubuğu hafifçe, fakat özenle genç adamın sağ elinin üst yüzünde gezdirdi. Sonra çubuğu plastik bir tüpün İçine yerleştirdi. Arkasından aynı işlemi Ben'in avucuyla vc öbür eliyle de tekrarladı. Üstü etiketlenmiş plastik tüplerin içinde şimdi dört pamuk bulunuyordu. Teknisyen odadan çıkarken onları da beraberinde götürdü.

Ben birkaç dakika sonra üçüncü katta az möbleli, ferah bir odaya geldi. Geniş omuzlu ve tıknaz yapılı sivil bir memur orada kendini cinayet masası dedektiilerinden Thomas Schmid olarak tanıttı. Çiçek bozuğu ablak bir yüzü ve çok kısa kesilmiş saçları vardı. Ben bir zamanlar Gstaad'da tanıştığı İsviçreli bir kadının İsviçre'deki polislere *hüllen,* yani "boğalar" denildiğini söylediğini anımsadı. Bu adam söyleneni haklı çıkarıyordu.

Schmid, Ben'e bir dizi soru sormakla işe başladı; adını, doğum tarihini, pasaport numarasını, Zürih'de kaldığı oteli vs. sordu. Bir bilgisayar konsolunun başında oturup yanıtlan tek parmakla yazıyordu. Bir okuma gözlüğü boynunda asılıydı.

Ben Öfkeli, yorgun ve sinirliydi. Sesine umursamaz bir ton verebilmek için bayağı uğraştı. "Dedektifbey," dedi. "Tutuklu muyum, yoksa değil miyim?"

"Değilsiniz, bayım."

"İyi hoş da eğer beni tutukla m ayacaksanız, otelime dönmek isterim."

Dedektif, "Eğer isterseniz sizi memnuniyetle tutuklarız," diye kayıtsız bir tavırla yanıt verdi. Gülümseyişinde belli belirsiz bir tehdit seziliyordu. "Sizi misafir edebileceğimiz çok güzel bir hücremiz var. Ama sorgumuzu dostça bir hava içinde sürdürebilirsek daha iyi olur."

"Bir telefon etmeme izin var mı?"

Schmid avuçlarını yukarı çevirdiği iki elini kalabalık masasının üstündeki bej renkli telefon aygıtına doğru uzattı. "Buradan Amerikan konsolosluğuna ya da avukatınıza telefon edebilirsiniz. Karar size ait."

Ben, "Teşekkür ederim," diyerek telefona uzandı. Bir yandan da saatine bakmıştı. New York'ta öğleden sonranın erken saatleriydi. Hartman sermaye yönetiminin bordrosundaki avukatların hepsinin uzmanlık alanları vergiler ve senetlerdi. Ben bu yüzden uluslararası yasalarla İlgilenen bir arkadaşını aramaya karar verdi.

Howie Ruhinle Dcerfield kayak yarışları takımında birlikte yarışmış w sıkı fıkı arkadaş olmuşlardı. Howie birkaç kere Şükran Günü'nde Bedlord'a gelmiş ve Ben'in bütün arkadaştan gibi annesini de çok sevmişti.

Avukat yemekleydi. Aına Ben'in telefonu Hovvie'nin cep telefonuna yönlendirildi. Arka plandaki restoran gürültüleri Hovvie'nin söylediklerinin anlaşılmasını zorlaştırıyordu.

Howie, Ben'in verdiği özeti bölerek, *"Tanrım.* Ben." dedi. Yanındaki biri yüksek sesle konuşuyordu. "Pekâlâ, İsviçre'de kayak tatilindeyken tutuklanan bütün müşterilerime söylediklerimi sana da söyleyeceğim. Yüzünden gülümsemeyi eksik etme ve katlanmaya bak. Böbürlenmeye kalkışma, öfkeli Amerikalıyı oynama. Hiçbir ulus insanı İsviçreliler gibi sadece yönetmeliklerle, tüzüklere göreve kurallar çerçevesinde e/emez."

Ben, klavyesinde bir şeyler yazan ve hiç kuşkusuz söylenenleri dinleyen Schmid'e yan gözle baktı. "Anlamaya başlıyorum." dedi. "Ne yapacağım öyleyse?"

"isviçre'de seni tutuklamadan yirmi dört saat gözaltında tutabilirler."

"Şaka ediyorsun."

'F.ğcr onları kızdırırsan. seni pis küçük bir hücıeye alıp bütün gece orada tutabilirler. Onun için onları kızdırma."

"öyleyse ne öneriyorsun?"

"Hartman, sen tatlı dilinle yılanı bile deliğinden çıkarırsın, dostum, onun için doğal davran. Bir sorun çıkarsa beni ara, ben hemen telefona geçer ve uluslararası bir olay çıkarmak tehdidini savururum. Ortaklarımın biri şirketler arası casuslukla görevlidir, bu demek oluyor ki oldukça güçlü veri tabanlarına girme olanağına sahibiz. Ben Cııvanaugh'ın kayıtlarına bakacağım; bakalım, neler bulacağız. Şimdi bulunduğun yerin telefon numarasını bana ver."

Ben telefonu kapadıktan sonra Schmid onu bitişikteki bir odaya götürerek başka bir bilgisayarın yanındaki bir masaya olurttu. Bir turist rehberlymiş gibi nezaketle, "Daha önce İsviçre'ye gelmiş miydiniz?" diye sordu.

"Birkaç kere," dedi Ben. "Daha çok kayak kaymak için."

Schmid dalgın bir tavırla başım salladı. 'Çok popüler bir spor. Sanırım, stres gidermek için çok yararlı." Gözlerini kıstı. "İşinizden dolayı epey stres yaşıyor olmalısınız."

"Öyle söyleyemem."

"Stres insana çok garip şeyler yaptırabilir. Onu içinizde biriktirir, biriktirirsiniz, sonra günün birinde *boom.* İçinizde bir patlama olur. Bu olunca insanın kendisi de en az başkaları kadar şaşırır."

"Size söyledim, silahı bir başkası çantama koydu. Onu hiç kullanmadım." Ben kuduruyor. ama elinden geldiği kadar sakin konuşmaya kendini zorluyordu. Dedektifi kışkırtmanın hiçbir yararı olmazdı.

"öyleyken, bir adamın hayatına son verdiğinizi, onu bir cisimle vura vura öldürdüğünüzü kendiniz söylediniz. Normal çalışmalarınızın kapsamında bu gibi İşler yapar mısınız?"

"O sırada kesinlikle normal koşullar altında olduğum söylenemez."

Tanıdıklarınızla konuşacak obam bana sizin hakkınızda neler söylerler acaba, Bay Hartman? Öfkeli biri olduğunuzu söylerler mi?" Ben'e yine düşünceli bir bakış yöneltti. 'Şiddet yanlısı... bir adam olduğunuzu söylerler mi?"

Ben dudak büktü. "Sorarsanız, benim yasalara saygılı biri okluğumu söyleyeceklerdir. Bu sorularla nereye varmak istiyorsunuz?" Ben demir bir apliği Cavanaugh'un kafasına çarpan ellerine baktı. Şiddel yanlısı mıydı? Dedektifin suçlamasına inanamıyordu -o sırf kendini savunmak güdüsüyle hareket etmişti- öyleyken aklı birkaç yıl öncesine döndü.

Darnell'in yuzunu şimdi bile görebiliyordu. Doğu New York'ta bcfinci sınıf öğrencilerinden biriydi Darnell. İyi bir çocuk, parlak ve meraklı bir öğrenciydi. Derken ona bir şey olmuştu. Aldığı notlar düşmüş, çok geçmeden ev ödevlerini yapmaz olmuştu. Darnell öbür çocuklarla kavga etmez, dövüşmezdl, buna rağmen bazı zamanlar yüzünde bir şeyle vurulmuş gibi bereler ve şişler dikkati çekiyordu. Darnell öğretmeninin gözleri ne bakamıyordu. Ben bir gün dersten sonra onunla konuştu. Çocuğun vu/u korkudan hurdahaştı. Sonunda Ben'e, annesinin yeni sevgilisi Orlando'nun okul ödevleriyle vakit kaybetmesini istf mediğini, eve para getirmesini istediğini söyledi. Ben, "Para getirmek mi?" diye sorunca çocuk M M usunu yanıtsız bırakmıştı. Ben, Darnell'in annesi Joyce Stuart'a telcimi edince kadından kaçamak ve ürkek yanıtlar alınıştı. Okula gelmekten kaçıyor, durumu tartışmayı reddediyor, yolunda gitmeyen bir şey olduğunu İtiraf etmeye yanaşmıyordu. O da korkuyor gibiydi. Ben birkaç gün s* mı a okul kayıtlarından Darnell'in adresini bulmuş ve onlara bir ziyarette İHilımmuştu.

Darncll cephesi harap bir binanın ikinci kalında (duruyordu. Merdiven boşluğunun duvarlarına yazılar karalanmışu. Zil kırıktı, ama apartmanın kapısı açıklı, Ben de böylece merdiveni çıkıp 2B'nin kapısını vurmuştu. Uzun bir bekleyişten sonra DarncU'in annesi görünmüştü. Kadının hırpalandığı belliydi... yanakları berelenmiş, dudakları şişmişti. Ben kendini tanıtmış ve içeri girip giremeyeceğini sormuştu. Joyce kısa bir duraklamadan sonra konuğun önü sıra mutfağa yürümüştü. Delik deşik bej formika tezgâhtı vc esintide dalgalanan san pamuklu perdeli kuçuk bir odaydı.

Ben içeride bir yerde bir bağırış duymuş, derken annenin sevgilisi ortaya çıkmıştı. Orlando, "Sen de kimsin?" diye sormuştu. Kırmızı bir atlet ve bol kot pantolon giymiş uzun boylu ve güçlü kuvvetli bir adamdı. Ben bir mahkûmun vUcut yapısıyla karşı karşıya olduğunu anlamıştı: belden yukarısı o kadar gelişmişti ki. kaslar tıpkı bir cankurtaran yeleği gibi göğsüyle omuzlarına sarılmış gözüküyordu.

DarncU'in annesi. "DarncU'in ogretmeniymiş," demişti. Kelimeler bereli dudaklarının arasından güçlükle çıkmıştı.

Ben, Orlando'ya, "Ya siz... DarncU'in vasisi misiniz?" diye sormuştu.

"Artık öğretmeninin ben olduğumu söyleyebilirsiniz. Ama ona bilmesi gerekenleri öğretiyorum. Sizden farklı olarak."

Ben o sırada DarncU'in onlara katılmak için yavaş adımlarla mutfağa girdiğini görmüştü. Korku çocuğu on yaşından daha küçük göstermişti. Annesi, "Git, Darncll," diye fısıldamıştı.

"DarncU'in kafasını saçmalıklarla doldurmanıza ihtiyacı yok. Darncll kaya taşımayı öğrenmek zorunda." Orlando sırıtarak altın kaplamalı ön dişini ortaya çıkarmıştı.

Ben dehşet içinde kalmıştı. *Kaya taşımak', krtk'"* satmak anlamına geliyordu. "O bir beşinci sınıf öğrencisi. Daha on yaşında."

"Doğru. Yaşı küçük. Polisler tutuklanmasına değmeyeceğini bilirler." Orlando gülmüştü. "Seçimi ona bıraktım: ya krek satar ya da kendini."

Adamın ahlaksızlığı ve kabalığı Bcn'i hasta etmiş, ama sakin konuşmaya kendini zorlamıştı. "Darncll sınıfındaki diğer çocuklardan daha çalışkan, onun kendini geliştirmesine izin vermek sizin göreviniz olmalı."

Orlando kişner gibi bir ses çıkarmıştı. "O da benim gibi sokaklarda hayatını kazanabilir."

BenO sırada DarncU'in titrek, fakat kararlı sesini duymuştu. "Artık o işleri yapmak istemiyorum. Bay Hartman doğru olanı biliyor." Birden sesini yükseltmişti. "Ben senin gibi olmak istemiyorum."

Joyce Stuarl bembeyaz kesilmişti. "Yapma, Darncll."

Ama çok geçti. Orlando atılarak yumruğunu on yaşındaki çocuğun k nesine savurmuş, Darnell'i o hızla odanın dışına fırlatmıştı. Bundan sonra Bene donmuştu. "Sen de defol. Çekip gitmene istersen yardım da edebilirim."

Ben öfkenin butun vücudunu sardığını hissetmişti. Orlando o arada elini hızla Ben'in göğsüne yapıştırmıştı. Ama genç adam geri geri gidecek yerde, onun üzerine atılmış, adamın şakağına arka arkaya yumruklar savurmaya, başını boksör gibi dövmeye başlamıştı. Sersemleyen Orlando yaşamsal birkaç saniye suresince donmuş, güçlü kollan Ben'i dovcbilmekten aciz kalmıştı... Ben, ona bir yumruk indirmesine izin vermeyecek katlar yakındı. Öfke aynı zamanda anestezi yerine de geçiyordu galiba. Ben Orlando yere yığılana kadar adamın yumruklarını hissetmemişti. Hasım yere çökmüş, ama kendinden geçmemişti.

Gözleri bir ara Ben'e çevrilmişti. Alayla karışık meydan okuma yerini korkuya bırakmış, "Sen delisin," dîye mırıldanmış!).

Acaba deli miydi? Ona ne olmuştu böyle? Genç adam. gerçekte duymadığı hir sükûnetle, "Darncll'e bir daha dokunursan, seni oldururum." demişti. Sözlerini daha bir vurgulamak için kelimelerin arasında dura duru eklemişti. "Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?"

tten sonradan, sosyal hizmetlerdeki arkadaşı. Carmen'den Orlando'nıın hemen o gün Joyccla DarncU'i terk ettiğini ve bir daha da geri dönmediğini öğrenmişti. Bunu haber almasa dahi DarncU'in aldığı notlurla davranışlarındaki dramatik gelişmeden olanları tahmin edebilecekti.

Orlando o gün mutfakta yattığı yerden. 'Tamam, tamam." demişti. "Aumızda sadece bir anlaşmazlık oldu, hepsi bu." Sonra oksurmuştu. "I »aha fazla bela istemiyorum." Yeni bir öksürük nöbetinden sonra eklemışıı. "Sendelisin. Deli."

"Hay Hartman, sağ elinizin başparmağını lütfen şuraya dayar mısınız?" Schmid küçük beyaz dikdörtgeni işaret ediyordu. Bunun üstündeki küçük oval cam panel yakut kırmızısı renkle bir ışıltı salıveriyordu.

Ben sağ elinin başparmağını oval camın üstüne dayadı, sonra sol elinin başparmağıyla da aynı hareketi tekrarladı. Parmak izleri anında, çok büyümüş olarak, bir bilgisayar ekranında helirdiler.

Schmid bilgisayarda birkaç numaraya bastı, sonra başa dönme tuşuna bastı ve bir modemin keskin gıcırtısını harekete geçirdi. Sonra Ben'e dönerek özür diler gibi, "Bu doğruca Bern'e gider. Beş ya da on dakika sonra durumu öğreneceğiz," dedi.

"Neyi öğreneceksiniz?"

I)cdektîfayağa kalktı ve Ben'e onunla ilk odaya dönmesini İşaret etti. "İsviçre'de hakkınızda hiçbir tutuklama kararı çıkarülıpçıkarülmadığını."

"Olmuş olsa herhalde hatırlardım."

Schmid ona uzun uzun baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Sizin ne tip adam olduğunuzu biliyorum, Bay Hartman. İsviçre sizin gibi Amerikalılar için çikolatalar, bankalar, guguklu saatler ve kayak merkezleri ülkesidir. Her birimizin sizin uşağınız olduğumuzu düşünmeyi seversiniz, değil mi? İsviçre'yi biliyorsunuz çünkü. Bütün Avrupa ülkeleri yüzyıllar boyunca bizi bir ili yapmayı istemiştir. Ama hiçbiri başaramadı. Belki de şimdi sizin ülkeniz, gücüne vc zenginliğine güvenerek aynı şeyi yapmak istiyordur. Ama burada sizin düdüğünüz ötmez. Bu büroda size verilecek Çikolatamız yok. Ve ne zaman serbest bırakılacağınıza ya da serbest bırakılıp bırakılmayacağınıza karar vermek size düşmez." Dedektif arkasına yaslanarak gülümsedi. "İsviçre'ye hoş geldiniz. Bay Hartman."

Arkasında kolalı, beyaz bir laboratuvar gömleği olan uzun boylu ve zayıf başka bir adam tam o sırada içeri girdi. Çerçevesiz gözlükleri ve ince bir bıyığı vardı. Kendini tanıtmaya gerek görmeyerek duvarda metrik derecelerin işaretli bulunduğu beyaz fayans kaplı bir bölümü işaret etti. "Lütfen burada duracaksınız," diye emretti.

Ben, ne kadar sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak sırtını fayanslara yapıştırdı. Teknisyen onun boyunu ölçtü, soma onu beyaz bir laboratuvar evyesinin başına götürdü. Beyaz bir macun sızdıran bir kolu çevirdi

ve Ben'e ellerini yıkamasını buyurdu. Sabun krenıinısi, ama aynı zamanda kumluydu ve lavanta çiçeği kokuyordu. Teknisyen başka bir masanın başında cam levhanın üstüne yapışkan siyah bîr mürekkep yaydı ve Ben'e ellerini yassı olarak bunun üstüne dayamasını söyledi. Manikürlü, zarif parmaklarıyla genç adamın parmaklarının her birini önce bir kurutma kâğıdının, sonra da bir formdaki ayrı ayrı karelerin üstünde yuvarladı.

Teknisyen çalışırken Schmid bitişikteki odaya geçmişti. Biraz sonra geri döndü. "Beklediğimiz yanıtı alamadık. Bay Hartman." dedi. "Sizin için bir tutuklama emri çıkmamış."

Ben, "Ne büyük sürpriz," diye mırıldandı. Kendini bir şekilde ferahlamış hissediyordu.

"Yine de yanıt İtekleyen sorular var. Balistik sonuçları bir, iki güne kadar *Wissenschaftlichcr Dienst der Stadtpolizei Zürich* (Zürih Şehir Polisi Bilimsel Hizmetler Şubcsi)nden gelecektir. Ama platformdan çıkarılan mermilerin .765 Brovning olduğunu biliyoruz."

Ben, "Bir mermi çeşidi mi bu?" diye saf saf sordu.

"Valizleriniz arandığında bulduğumuz tabancadan atılan mermiler."

Ben, "Hav Allah, şu işe bakın." diye gülümsemeye kendini zorladı, ama sonra başka bir taktik uyguladı: pervasızlığı. "F.vet, mermilerin söz konusu tabanca tarafından ateşlendiğinin şüphesi yok. Bavuluma yerleştirilen tabanca tarafından. Bu durumda bir tabanca ateşleyip ateşlemediğimi anlamak için niçin ellerime gerekli testleri uygulamıyorsunuz?"

Schmid anlamlı bir el hareketi yaptı. "Barut izi analizini yaptık bile."

"Sonuçlar nasıl peki?"

"Yakında bildirirler. Fotoğrafınız çekildikten sonra."

"Tabancanın üstünde parmak izlerimi bula m ayacaksınız." Ben, *Tann'va şükür, tabancayı ellememişim,* diye düşündü.

Dedektif dramatik bir hareketle omuzlarını silkti. "Parmak izleri silinebilir."

"Peki, ya tanıklar..."

"Görgü tanıkları sizin yaşlarınızda iyi giyimli bir adamı tarif ettiler. Hıuvük bir karışıklık olmuştu. Fakat beş kişi öldü, yedi kişi de ağır yara-

kındı. Siz bu cinayetleri işleyeni öldürdüğünüzü söylüyorsunuz. Ama orayı aradığımızda ortada ceset falan bulamadık."

Ben, anlattıklarının kulağa ne kadar garip geldiğinin bilincindeydi. "Bunu açıklayabilirim," diye itiraf etti. "Ceset belli ki taşındı, yattığı yer de temizlendi. Bu da Cavanaugh'un başkalarıyla çalıştığını anlatıyor."

"Sizi öldürmek için." Schmid, genç adama alayla baktı.

"Öyle gözüküyor."

"Ama bir neden gösteremiyorsunuz, ikinizin arasında bir düşmanlık da yoktu diyorsunuz."

Ben, "Beni anlamıyorsunuz," dedi. "Adamı on beş yıldır görmemiştim."

Tam o sırada Schmıd'in masasının üstündeki telefon çalmaya başladı. Dedektif ahizeyi eline aldı. "Schmid." Söylenenleri dinledi, ingilizce olarak, "Evet, bir dakika lütfen," diyerek telefonu Ben'e uzattı.

Arayan Hovvie'ydi. "Ben, dostum," diye başladı. Sesi bitişik odadan telefon ediyormuş kadar netti. "Jımmy Cavanaugh'un Homer, New York'tan olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Syracuse'le Binghampton arasında kuçuk bir kenttir."

Tamam," dedi Howie. "Ve Princcton'da seninle aynı sınıftaydı, oyk miT

"Aynen öyle."

"Mesele şu ki senin şu Jimmy Cavanaugh mevcut değil."

Ben, "Bilmediğim bir şey söylemiyorsun." dedi. *Herif geberdL*

"Hayır, Ben. beni dinle. Senin şu Jimmy Cavanaugh *hiçbir zaman var olmamış.* Bir Jimmy Cavanaugh yok diyorum. Princeton mezunlarının kayıtlarını kontrol etlim. Adı J ile başlayan hiçbir Cavanaugh o üniversiteye kaydolmamış, en azından senin orada okuduğun yıllarda. Homer'dc de hiçbir zaman Cavanaughlar yaşamamış. O ilçede yaşamamış. Georgetown'da da yaşamamış. Bir sure veri tabanlarına danıştık. Senin verdiğin tanıma yaklaşan herhangi bir James Cavanaugh var olmuş olsaydı, inan bana onu bulurduk. Her turlu yazım değişkenini denedik. Bugünlerdeki seri tabanlarının ne kadar kapsamlı olduğunu tahmin bile edemezsin. Bir insan arkasında tıpkı bir salyangoz gibi iz bırakır, hepimiz bırakırız. Kredi

kartları. Sosyal Güvenlik. Askerlik kayıtları. Daha neler, neler. O herif yok. yok. Garip, değil *miV*

"Bir yanlışlık olmalı. Princeton'a kaydını yaptırdığını *bthyonan'*

"Bunu bildiğini *zannediyorsun.* Mümkün görünmüyor, değil mi?"

Ben kendini kotu hissediyordu. "Eğer dediğin doğruysa, bize hır yararı olmaz."

Hosvie, "Evet, olmaz," diye onayladı. "Ama ben denemeyi sürdüreceğim."

Ben ahizeyi yerine bıraktı. Donakalmıştı. Schmid devam etli. "Bay Hartman. buraya iş için mi, yoksa tatil yapmaya mı geldiniz?"

Ben elinden geldiği kadar nazik konuşlu. "Dediğim gibi, kayak yapmaya gelmiştim. Birkaç banka toplantısı yaptım, ama sırf Zürih'den geçtiğim için." *Jimmy Cavanaugh hiçbir zaman* vr/r *olmamıştı.*

Schmid ellerini bitiştirdi. "İsviçre'ye son gelişiniz dört yıl önceydi, Öyle değil mi? Kardeşinizin olusunu almaya gelmiştiniz?"

Ben bir an durdu. Anıların sel gibi akışının önüne geçememişti. *Gece yansı gelen telefon; hiçbir zaman iyiye alamet olmaz. Doğu New York "taki düzensiz dairesinde o da öğretmen olan Karen 'ın yanında uyuyordu. Her şevi değiştiren telefona yanıt vermek için homımlanarak uzanmıştı.*

Peter'ın tek başına kullandığı kiralık küçük uçak birkaç gün önce Lıızern (iölü yakınınıtaki bir lx>ğaza çakılmıştı. Kira belgesinde en yakın akraba olarak Ben in adı kayıtlıydı. Ölünün kimliğini saptamak zaman almıştı, fakat dişlerine ilişkin kayıtlar kesin bir saptamayı mümkün kümıştı. İsviçre makamlan olayı kaza olarak nitelemişlerdi. Ben oluyu teslim almak İçin Luzenı Gölü 'ne uçmuş ve kardeşini -daha doğrusu uçak patladıktan sonra genve kalanları- bir pasta kutusundan daha bıiyuk olmayan bir karton kutuda eve götürmüştü.

İlen eve dönüş yolculuğu boyunca ağlamamıştı. Bunu daha sonra uyuyıkluk geçmeye başladığı zaman yapacaktı. Haberi alınca babası ağlamaktan kendini kaybetmişti; kanser yüzünden yatağa düşmüş olan annesi vücudunun bütün kuvvetiyle haykırmıştı.

Ben, "Evet," dedi. "O ohıy buraya son gelişimdi."

"Çok ilginç. Ülkemize geldiğiniz zamanlar, ölüm de her nedense sizinle birlikte geliyor."

"Ne demek isliyorsunuz?"

Schmid daha tarafsız bir ses tonuyla, "Bay Hartman, kardeşinizin ölümüyle bugün olanlar arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Bern'deki İsviçre ulusal polisi *Stadipolizci 'm* merkezînde kaim siyah kemik çerçeveli gözlük takmış tombul, orta yaşlı kadın bilgisayarının ekranında bir metin satırının belirmeye başlamasını şaşkınlıkla izliyordu. Ona birkaç saniye baktıktan sonra uzun zamanlar önce yapması istenen şeyi anımsadı ve adla arkasındaki uzun numara dizinini kaydetti. Sonra amirinin camlı kapısını vurdu.

"Beyefendi." dedi. "Az önce RIPOL gözetleme listesinden bir ad harekete geçirildi." RIPOL, *Rechcrche İnformations Policier* adlı kurumun başharflerinden oluşturulmuş bir addı. Federal, kanton vc yerel polisin yararlandığı adlar, parmak izleri, araba plaka numaraları türünden geniş kapsamlı bilgileri içeren suçlularla polise ilişkin bir veri tabanıydı.

Kadının patronu. *Stadtpoltzei* kadrolarında hızla yükselen kırk beş yaşlarında kendini beğenmiş biriydi. Kâğıt parçasını aldı, sadık sekreterine teşekkür etti ve odadan çıkmasını işaret etti. Büronun kapısı kadının arkasından kapandıktan sonra ana telefon santralından geçmeyen güvenli bir aygıtı önüne çekti ve ender olarak aradığı bir numarayı çevirdi.

Bayağı hırpalanmış, markası belirsiz dört kapılı eski gri bir araba Zeughausstrassc'deki *Kanıonspolizci* merkezinin bir blok aşağısında park etmişti. Uzun bekleyişten yorulan içindeki iki adam sigara içiyor, fakat konuşmuyorlardı. Orta konsola monte edilmiş kablosuz telefonun aniden çalmaya başlaması onları yerlerinden hoplattı. Yolcu ahizeyi kulağına götürdü ve dinledikten soma, *"Ja, danke"*diyerek telefonu kapadı.

"Amerikalı binadan çıkıyor," dedi.

Birkaç dakika sonra Amerikalının yan kapıdan çıkıp bir taksiye bindiğini gördüler. Taksi blokun yarı yerine gelince beklemedeki sürücü de kendi arabasını akşam trafiğine soktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

\lalifax. Noım Scotia

Air Canada'nın pilotu inişe geçmek üzere olduklarım anons edince, Anna Navarro dosyalarını önündeki masanın üstünden aldı ve aklını araştırma yapacağı sorunun üzerinde yoğunlaştırdı. Uçmak onu müthiş koıkutuyordu, inişe geçmekten daha kölü bir şey ise olsa olsa havalanmaktı. Midesinin içinde sanki kelebekler uçuşuyordu. Uçağı yere çakıta-Cakmış ve cehennem alevlerinin arasında can verecekmiş gibi mantıksız bil endişenin pençesinde kıvranıyordu.

Sevgili amcası Manuel ilaçlama yapan antika uçağının bir motorunu duyumesi sonucunda yere çakılarak ölmüştü. Ama bu olay uzun yıllar ftncc Anna on, on bir yaşındayken olmuştu, ölüm tuzağı ilaçlama uçaklaunın ise şimdi içinde olduğu zarif **747**'ye benzer yanı yoktu.

Zayıf yanlarını kimseye göstermemeyi İlke olarak kabul ettiğinden A/el Araştırmalar'daki meslektaşlanna korkusundan hiç bahsetmemişti. Anın tıpkı bir köpeğin korkunun kokusunu alması gibi. Arliss Dupree'nin *>h* her nasılsa bildiğine emindi. Son altı ay süresince genç kadını nereık'yse uçaklarda yaşamaya mecbur etmiş, onu bir dandik görevden ötekine uçurmuştu.

Soğukkanlılığını korumasına yardımcı olan tek şey, uçuşu dosyalanıl ı M.ılarak geçirmesiydi. Dosyalar onu daima meşgul ediyor, adeta büyüı.lu. O kupkuru otopsi vc patoloji raporları onu. gizemlerini çözüm-\v davet ediyordu.

Çocukken annesinin eve getirdiği beş yüz parçalı karmaşık bilmeceı 1 1 çözmeye bayılırdı. Bunlar, annesinin evini temizlediği ve çocukları

bilmecelerle uğraşmaktan sıkılan kaçlının armağanıydı. Anna, parlak tablonun ortaya çıkmasından da çok. bilmecenin parçalan yerlerine otururken çıkan sesten hoşlanıyordu. I ski bilmecelerin bazen ilk sahiplerinin dikkatsizliği nedeniyle parçalan eksik oluyordu, bu da Anna'yı hep sinirlendirirdi. O çocukluğunda bile mükemmeliyetçiydi.

Bu olay da bir anlamda halının üstünde önüne saçılmış bin parçalık bir bilmeceydi.

Bu Washington- Halifax uçuşu boyunca Otlawa'dan RCMP taralından fakslanmış belgelerle dolu bir dosyayı incelemişti. Kanada'nın FBI ile eşdeğerdeki atlı polisi, antika adına rağmen, üst düzeyde bir araştırma ajansıydı. Amerikan Adalet Bakanlığı'yla RCMP arasındaki iş ilişkisi iyiydi.

Genç kadın, ihtiyar adamın bir fotoğrafına bakarak *kimsin sen,* diye merak etti. Nova Seotıa nın Halifa* kentinden, kilise cemaatinin adanmış bir üyesi olan yumuşak huylu, emekli Robert Mailhot, depoya kaldırılmış olsa bile ClA'de bir aklama dosyası bulunabilecek biri değildi.

Onun, Bartlett'in adlarını keşfettiği geçmiş casusluk ustalarının ve işadamlarının entrikalanyla ne gibi bir bağlantısı olabilirdi? Anna, Bartlett'in elinde adamın bir dosyasının bulunduğuna, fakat bunu açıklamamayı yeğlediğine emindi. Genç kadın, olayla yakın ilişkisi olan ayrıntılan Bartlett'in onun keşfetmesini istediğine de inanıyordu.

Nova Scotia'daki mahalli yargıç bir arama izni çıkarmayı kabul etti. istediği belgeler -telefon ve kredi kartı kayıtları- Washinglon'da Anna'ya birkaç saatin içinde fakstaumtştı. O adalet bakanlığının ajanı olduğundan öne sürdüğü hileli bir uluslararası fon transferinin kovuşturması öyküsünü sorgulamayı kimse aklından geçilmemişti.

Oyle de olsa, Anna dosyadan pek fazla bir şey öğrenemedi. Herhalde ihtiyar adama bakan bir doktorun çarpık çurpuk vc zor okunan yazısıyla rapora kaydettiği ölüm sebebi 'doğal rıcdcnler"di, yanına da parantez içinde "koroner trombozu" diye eklenmişti. Belki de neden gerçekten de buydu.

Rahmetli olağanüstü alımlarda bulunmamıştı; şehirlerarası telefon konuşmalannı ise sadece Newfoundland ve Toronto'yla yapmıştı. Şu ana kadar olağandışı bir şey yoklu. Yanıtı belki Halifax'da bulacaktı.

Ya da belki bulamayacaktı.

Genç kadın, ele aldığı her olayın başında umutla çaresizlikten oluşan bir duygu karmaşasından sarhoş gibi olurdu. Bir an olayı çözümlemek üzere olduğunu hisseder, hemen sonra ise işin içinden çıkamayacağına kanaat getirirdi. Emin olduğu bir tek şey vardı: kovuşturduğu bir dizi içinde cinayetlerin ilki en ünemlisiydi. Ancak çok titiz davrandığınız, her taşın altına baktığınız takdirde, bağlantılar kurma şansınız olurdu. Bütün noktaların nerede olduklarını görmemeniz halinde onları birleştircmezdiniz.

Anna seyahat kostümünü giymişti. Bu. lacivert renkli bir Donna Karan tayyörünün (nispeten ucuz seriden) içinde beyaz bir Ralph Lauren gömleğiydi (tabii ki *haute couture* değil). Büroda kusursuz giyinmesiyle un yapmıştı. Kazancı markalı giysiler almasına yeterli değildi, ama o buna rağmen onları alıyordu. Bütün parası giysilere gittiği îçin de Washinglon'un berbat bir semtinde tek yatak odalı bir dairede oturuyor, tatile çıkamıyordu.

Herkes, onunda bütün bekâr genç kadınların yaptıkları gibi. erkeklere kendini beğendirmek için bu kadar iyi giyindiğini varsayıyordu. Oysa vamlıyorlardı. Giysileri onun zırhıydı. Giysileri ne kadar güzel ve kaliteli olursa, kendini o kadar güçlü ve güvende hissediyordu. Ünlü markalı makyaj malzemesi kullanınca vc unlu markalı giysiler giyince, zengin kimselerin evlerini temizleyen ve bahçelerine bakan yoksul mu yoksul Meksikalı göçmenlerin kızı olmaktan çıkıyordu sanki. Herhangi birilerinin kızı olabiliyordu o zaman. Mantıklı düşününce bunun ne kadar komik olduğunun farkındaydı. Ama yine de yapıyordu

Arliss Dupree'nin daha çok içine dert olamn. ona yuz vermeyen çc-ı k ; bir kadın oluşu mu. yoksa Meksikalı mı oluşu olduğunu merak edivoiılı. Belki her ikisi de. Belki de Dupree'nin dünyasında Meksika asıllı bit Amerikalı aşağı bir cinsti, öyle olunca da onu geri çevirmeye hakkı yoktu.

< n i n e) Kaliforniya'daki küçük bir kasabada büyümüştü. Annesiyle babasının her ikisi de sınınn güneyindeki perişanlıktan, hastalıklardan vc umutsuzluktan kaçan Meksikalılardı. Yumuşak sesli vc tatlı huylu annesi

evlerde galışaıı bir temizlikçiydi; sessiz ve içine kapanık babası ise bahçe işleriyle uğraşıyordu.

Anna ilkokuldayken annesinin dikliği elbiseleri giyerdi. Kestane rengindeki saçlarını ören ve başının üstünde toplayan da annesiydi. Farklı giyindiğinin vc çevreye uymadığının farkındaydı, ama on, on bir yaşma gelinceye kadar bundan rahatsız olmamıştı. Sonra o yaşlardaki kızlar onu dışlayan gruplar oluşturmaya başlamışlardı. Evlerini temizleyen kadının kızıyla asla arkadaşlık etmezlerdi.

O, şık ve görgülü değildi, onlardan biri değildi, bir yüz kanışıydı. Görünmez olsa bu kadar olurdu.

Aslında okulda bir azınlığın üyesi değildi, lise öğrencilerinin yarısı Latin Amerikalı, yarısı beyazdı. Bu iki topluluk arasındaki sınır ender olarak aşılırdı. Anna beyaz kızlarla oğlanlardan bazıları tarafından *'sptk""* vc *'sırıt yaş"'>* diye hakaret görmeye alışmıştı. Ancak Latinlcrin arasında da kastlar vardı ve o, en aşağıdaydı.

Latin kızlar daima iyi giyiniyorlar ve Anna'nm giysileriyle beyaz kızların yaptığından daha acımasızca alay ediyorlardı.

Çözümün bütün öbür kızlar gibi giyinmek olduğuna karar vermişti. Annesine yakınmaya başladı. Kadıncağız onu önce ciddiye almadı, ama sonra öbür kızların giydikleri elbiselerden satın alacak paralan olmadığını açıkladı. Hem Anna, annesinin yaptığı giysilerini sevmiyor muydu? Genç kız, sözlerinin annesini ne kadar kırdığını bile bile, "Hayır, onlardan nefret ediyorum!" diye bağırıyordu. Aradan yirmi yıl geçtikten sonra bile bugün genç kadın o günleri anımsadıkça suçluluk duygusuyla kıvranıyordu.

Annesi bütün işverenlerinin sevgilisiydi. Gerçekten zengin olan bir tanesi, bütün çocuklarının eskilerini dağıtmaya başlamıştı. Anna onları seve seve giyiyordu, bir kimsenin bu kadar kaliteli giysileri atmak istemesine akıl erdirenıiyordu. Ama sonra giysilerinin hepsinin bit yıl önceki modanın ürünü olduğunu fark edince hevesi kalmamıştı. Bir gün okulda-

" İspanyolca konudan bîr kimse. Hakaret amaçtı kullanılır.

Birledik Amerika'ya yasadışı yollardan giren Meksikalı iş\j. (Rio Grende'yi yüzerek veya yürüyerek geytnkıden dolayı verilini] bir ad.)

ki koridordan geçtiği sırada katılmayı çok istediği bir gruptaki kızlardan biri onu yanına çağırdı. Kız, "Hey, bu benim etekliğim!" dedi. Kıpkırmızı kesilen Anna bunu yalanladı. Ama kız parmağının ucuyla etekliğin baskısını çevirdi ve etikelin üstüne mürekkeple yazılmış olan adının başharfierini herkese gösterdi.

Anna, onu havaalanında karşılayan Kanadalı polisin FBI Akademisinde bir yıl geçirerek cinayet kovuşturması öğrendiğini biliyordu. Bürosunun en keskin zekâlısı değildi, ama Anna onun iyi biri olduğunu duymuştu.

Genç adam güvenlik kapısının dışında duruyordu. Mavi bir bleyzer giymiş, kırmızı kravat takmış, otuz yaşlarında uzun ve yakışıklı bir adamdı. Anna'yı gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi pml pırıl bir gülümseyişle, 'Nova Scotia'ya hoş geldiniz," dedi. "Adım Ron Arsenault." Siyah saçlı, kahverengi gözlü, ince ve uzun çeneli, geniş alınlıydı.

Genç kadın erkeğin elini sıkıca sıkarak, 'Benim de adım Anna Navarro," dedi. Erkekler kadınların daima ölü balık gibi gevşek olmalarını beklediklerinden Anna sıkı el sıkardı. Böylece, onlardan biri olduğunu anlatmak isterdi. "Tanıştığımıza sevindim."

Genç adam Anna'nm elindeki valize uzandıysa da genç kadın, "Bırakın. Ben taşırım. Teşekkür ederim," dedi.

"Bu, Halifax'a ilk gelişiniz mi?" Genç adam belli ki Anna'yı sınıyordu.

"Evet. Ve yukarıdan çok güzel gözüküyor."

Genç polis Anna'yı terminal binasından geçirirken kıkırdıyordu. "Halİ-nuüYlarla aranızda aracılık yapacağım. Kayıtlar elinize geçti, değil mi?"

•Evet, teşekkür ederim. Banka kayıtları dışında her şeyi aldım."

"Şimdiye kadar gelmiş olmalılar. Onları otelinize bırakırım."

Teşekkür ederim."

"Merak etmeyin." Genç adam bir şeye gözlerini kısarak baktı: lenslir. Anna anlamıştı. "Bayan Navarro -Anna?- Ottawa'daki bazı kimseler O yaşlı bunakla niçin ilgilendiğinize akıl crdiremiyorlar. Seksen yedi yalında bir adam evinde ölüyor. Doğal sebeplerden öldü deniliyor. O yaştaki bir adam için normal değil mi?"

Konuşarak park alanına gelmişlerdi.

Anna, "Ceset polis morgunda mı?" diye sordu.

"Aslında yerel hastanenin morgunda. Buzdolabında sizi bekliyor. İhtiyar gömülmeden yetiştiniz. Bu iyi haber."

"Ya kötü haber ne?"

"Ölü gömülmek üzere tahnit edilmişti."

Anna yüzünü ekşitti. "Bu zehir taramasını engelleyebilir."

işaretsiz polis arabasıyım, diye bağıran lacivert renkli, dört kapılı son model bir Chevrolet'e yaklaştılar. Genç adam bagajı açtı ve Anna'nın valizini içine koydu.

Bir süre konuşmadan yol aldılar.

Genç kadın, "Dul kadın kim?" diye birdenbire sordu. "O da Kanadalı Fransız mı?"

"O da buralı. Halîfax'lı. Eski bir öğretmen. Sert bir kadındır. Ama! ona acıyorum da. Kısa zaman önce kocasını kaybetti, cenaze töreni sözde yarın yapılacaktı. Ama ondan erteletmesini istedik. Üstelik akrabaları! Nevvfoundland'den gelecekti. Otopsi yapılacağını duyunca kadıncağız Çok sinirlendi.* Genç adam ona baktı, sonra dikkatini yine yola verdu "Artık akşam olduğuna göre otelinize yerleşirsiniz diye düşündüm. Yarm sabah da dinlenmiş olarak işe başlarsınız. Adli tabip bizimle saat yedide buluşacak."

Anna biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Hemen işe koyulmak istiyordu. "Güzel," dedi.

Yine bir sessizlik oldu. Amerikan hükümetinin bir temsilcisine içerlemeyen bir irtibat subayı bulmuş olması iyiydi. Arsenault olunabileceği} kadar dostça davranıyordu. Fazla bile.

"îşte oteliniz. Hükümetiniz pek eli açık değil galiba."

Barrington Sokağında Victoria tarzında sevimsiz bir evdi. Beyaz» boyanmış yeşil panjurlu büyük ahşap bir bina. Beyaz boya kirlenerek pis bir gri renk almıştı.

"Hey, başka planlarınız yoksa, sizi yemeğe götürmeme izin verin Deniz mahsullerini severseniz Clipper Cay'e gidebiliriz. İsterseniz, Mid le Deck'de biraz cazda dinleyebiliriz..." Genç adam arabayı durdurdu.

Anna. "Davetinize teşekkür ederim, ama yorucu bir gün geçirdim," dedi

Arsenault omuzlarını silkti, ama hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Otelde bir türlü kaybolmayan bir nemden kaynaklanan hafif bir kül kokusu vardı. Genç kadının kredi kartının modası geçmiş bir yöntemle lurbon kopyasını alıp ona pirinç bir anahtar verdiler. Anna resepsiyondaki sığır suratlı adama valizlerinin taşınması için yardım İstemediğini söyItnıcye hazırlanıyordu, ama zaten yardım önerilmedi. Aynı küf kokusu i - k motifleriyle bezeli olan ikinci kattaki odasında da vardı. Odada her |py eskimiş görünüyordu, ama şikâyet edilecek kadar değil. Anna giysi içilin gardıroba astı. perdeleri kapadı vc üstüne gri renkli bir eşofman geçildi Biraz koşmanın ona iyi geleceğini düşünüyordu.

Barrington Sokuğı'nın batısındaki bir meydan olan Grand Parade'ya kıınl:ır koştu, sonra George Sokağı'nı tırmanarak The Citadel denilen yıldı/ biçimindeki kaleye çıktı. Bir gazete kioskunda soluk soluğa durarak , • in ın bir haritasını satın aldı. Adresi buldu; kaldığı yere pek uzak değil-.h Koşusu sırasında oraya ulaşabilirdi.

Robert Mailhot'nun evinin dikkati çekecek bir yanı yoktu, ama rahat BiMiımışlüydü. Gri tahta kaplamalı ve sivri damlı iki katlı bir binaydı. Bir tm ıılı çitin arkasındaki ağaçlık arazinin içinde gözlerden uzaktı.

ı in odalardan birinin dantel perdelerinin arkasından bir televizyon mı i m ın mavi titrek ışığı yansıyordu. Dul kadın herhalde televizyon seyh ılıyordu. Anna kısa bir süre karşı kaldırımda durarak evi gözlem altınlı tuttu.

Sonunda eve daha yakından bakmak için yolun karşı tarafına geçmeye ı nar verdi. Odadakinin gerçekten dul kadın mı olduğunu, bu takdirde ıh ıı i .ıl davrandığını görmek istiyordu. Yaslı mı gonınüyordu. soksa de-

P ?

Hu gibi şeyler her zaman uzaktan bakarak kestirilemezdi, ama neler t>l M ilebileceğinizi de bilemezdiniz. Anna evin dışındaki gölgelerin ara- ı konuşlandığı takdirde, şüpheci komşular tarafından görülmeyebi-

Evin birinde müzik çaldığı, bir diğerinde televizyon seyredildiği, uzakta da bir sis düdüğü öttüğü halde sokakta kimseler gözükmüyordu Anna karşı kaldırıma geçmeye hazırlanırken...

Birdenbire bir çift gözleri kör edecek kadar parlak far sanki yoktan var oldu. Işık genç kadının gözlerini kamaştırdı, sonra taşıt genç kadına yaklaşırken ışık giderek büyüdü ve parladı. Anna bir çığlık atarak kaldırıma koştu. Bir şey görmüyor, sadece kontrolden çıkmış, çılgın arabanın yolu üstünden kaçmaya çalışıyordu. Herhalde ışıklarını söndürerek yaklaşmış, komşu sokaklardan yansıyan gürültü motorunun sesini bastırmıştı. Sonra, Anna'ya birkaç adım yaklaşınca birdenbire ışıklarını yakmıştı.

Şimdi de genç kadına doğru giderek hızlanıyordu. Yanılması söz konusu değildi. Araba yavaşlamıyor, fazla hızlı sürülen bir araç gibi yolu dümdüz izlemiyordu. Bankete, kaldırıma doğru yon değiştirmişti ve dosdoğru Anna'nm üzerine geliyordu. Genç kadın bir Lincoln'un dikey krom pancurunu tanıdı. Yassılmış dikdörtgen farları ona avcı bir köpekbalığı görünümü veriyordu.

Kıpırda!

Manyak araba ezmek amacıyla Anna'nm üzerine doğru gelirken lastikleri gıcırdıyor, sonuna kadar zorlanan motoru isyanını dile getiriyordu.

Anna dönüp bakınca arabanın sadece on ya da yirmi adım uzağında üzerine atılmaya hazırlandığını farlarından gözleri kamaşarak gördü. Ölüme birkaç saniye kala dehşet içinde haykırarak dulunkine komşu evi çevreleyen şimşir çitinin içine atıldı. Sert ve dikenli dalların eşofmanın içindeki bacaklarını tırmalamasına aldırmayarak küçük çimli alanda döne döne yuvarlandı.

Şimşirlere çarpan arabanın çatırtısını duydu, başını kaldırınca d arabanın her tarafa çamur püskürterek yön değiştirdiğini gördü. Güçl araç dar ve karanlık yolda hızlandı, çok geçmeden dc farlarının ışığı orta ya çıkışı kadar ani gözden silindi.

Araba gitmişti.

Ne olmuştu ?

Anna ayağa fırladı. Kalbi çarpıyor, bütün vücuduna adrenalin pom, palanıyordu. Korku dizlerinin bağını çözdüğünden ayakta zor duruyordu.

Anlamı neydi bunun ?

Araba dosdoğru üzerine direksiyon kırmış, ezmeyi aklına koymuş gi- i ona nişan almıştı.

Sonra... anlaşılmaz bir nedenle ortadan kaybolmuştu.

Yolun iki yanındaki pencerelerden bakan yüzler gördü, bunlardan bazıları genç kadının onları gördüğünü fark edince hemen perdelerini kapadılar.

Araba bilinmeyen bir sebepten dolayı onu öldürmek amacıyla üzerine geldiyse niçin başladığı işi bitirmemişti?

Bu tamamen mantıksızdı, insanı çıldırtırcasma mantıksız. Genç kadın soluk soluğa ve öksürerek yürümeye başladı. Ter içinde kalmıştı. Düşüncelerini netleştirmeye çalıştı, ama korku yakasını bırakmıyor, bu garip olaya bir anlam vermeye boşu boşuna uğraşıyordu.

Birisi az Önce onu öldürmeye çalışmış mıydı, çalışmamış mıydı?

Bu takdirde niçin?

Arabanın direksiyonundaki sarhoş yoksa sorumsuz bir sürat meraklısı mıydı? Ama arabanın hareketleri böyle olamayacak kadar kasıtlıydı, büyük bir titizlikle düzenlenmişti.

Biricik mantıklı yanıtlar paranoyak bîr kafa yönelimine işaret ediyordu. genç kadın da düşüncelerinin bu yönü tutturmasına inatla karşı koyuyordu. *Oybnde sadece delilik vardı.* Bartlett'in, büyük bir gizlilik içinde tasarlanan onlarca yıllık eski planlar, gizlenecek sırları olan ihtiyar adamlar, imlerini ne pahasına olursa olsun korumaya kararlı güçlü kişiler hakkındaki meşum sözlerini düşündü. Ama Bartlett, kendi de itiraf ettiği gibi, sararmış kağıtlarla çevrili, gerçekten yalıtılmış bir ofiste oturan bir adamdı. Böylesi bu »lekor ise fesat teorileri üretmeye fazlasıyla elverişliydi.

Yine de araba olayı, çözmeye geldiği olayla uğraşmaktan onu korkutup vazgeçirmek için yapılmış bir deneme olamaz mıydı?

Şu halde böyle bir teknik uygulamak için yanlış kişiyi seçmişlerdi. Zihni olanlar, gerçek öykünün ne olduğunu onun keşfetmek kararını perçinlemekten başka işe yaramayacaktı.

Londra

Adı Albion olan *pub Covent Garden '\n"* köşesindeki Garrick Sokağt'ndaydı. Alçak tavanları, kaba yontulmuş masaları ve cilasız taban tahtaları olan bir lokaldi. Burasının musluklarından gerçek *afc'"* akan, müşterilere sosisle püre ve böbrekli börek servisi yapan, Öğle saatlerinde şık bankacılar ve reklamcılar ordusuyla hıncahınç dolan bir yerdi.

Şirketin alt düzey güvenlik sorumlularından olan Jean-Luc Passard, buluşmaları için îngilizin niçin bu yeri seçtiğini puba girer girmez anladı. Öylesine kalabalıktı ki ikisi de kimsenin dikkatini çekmezlerdi.

İngiliz bir bölmede yalnız başına oturuyordu. Aynen betimlendiği gibi kırk yaşlarında kadar gözüken dikkati çekmeyecek tipte bir adamdı. Vaktinden önce ağarmış diken gibi saçları vardı. Yüzü estetik ameliyat; geçirmiş gibi pürüzsüz ve gergindi. Üstünde mavi bir bleyzerle balıkçı ya-: ka beyaz bir kazak vardı. Omuzları geniş, beli inceydi. Bu uzaklıktan bile heybetli gözüküyordu. Öyleyken bir sıralamada seçilecek biri değildi.

Passard da bölmeye geçip oturarak elini uzattı. "Adım Jean-Luc."

İngiliz, Trevor Griffiths," dedi. Hakkında ne düşündüğünüzü umursamayan birinden beklenecek gevşek bir el sıkışı vardı. Eli büyük, pürüz-, süz ve kuruydu.

Passard, "Sizinle tanışmak bir şeref," dedi. "Yıllar içinde Şirket'd yaptığınız hizmetler efsaneleşti."

Trevor'un donuk bakışlı gri gözlerinden bir şey okumak mümkün] değildi.

"Çok zorunlu olmasa sizi emeklilik hayatınızdan geri çağırmazdık."

"İşi yüzünüze gözünüze bulaştırdınız."

"Şansımız yaver gitmedi."

"Demek bir yardım istiyorsunuz."

"Bir sigorta diyelim. Ek bir önlem. Başarısız olmayı göze alamayız." 1

"Ben yalnız çalışırım. Bunu biliyorsunuz."

« Orta Londra'da küçük bir mahalle. Kentin başlıca pazarlarının, bir liyalionun vc Krali yet Operası'uın bulunduğu yer.

"" Bîr çeşit bira.

"Tabii. Siciliniz yöntemlerinizi tartışmayı gereksiz kılıyor."

"Güzel. Şimdi hedefin nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"En son Zürih'de görüldü. Bundan sonra nereye gittiğine emin değiliz."

Trevor bir kaşını kaldırdı.

Passard kızardı. "O bir amatördür. Zaman zaman ortaya çıkıyor. Yakında îzini yine buluruz."

"Hedefin her açıdan çekilmiş fotoğraflarını isteyeceğim."

Passard büyük bir zarfı masanın üstünden îngilize uzattı. "O tamam. Zarfta ayrıca şifreli direktifler de var. Sizin de takdir edeceğiniz gibi, işin ı,;ıbuk yapılmasını ve geride bir ipucu kalmamasını istiyoruz."

Trevor GriffithVin bakışı Passard'a bir boa yılanını anımsatıyordu. Valen ikinci sınıf elemanları işe karıştırdınız. Bu yüzden zaman ve para kaybettiğiniz yetmezmiş gibi, hedefi alarm durumuna geçirdiniz. Şimdi koıkuyordur. Avukatlarına ölmesi halinde İlgili makamlara postalanacak belgeler bırakmış olabilir. Onun için avlanması çok daha güç olacaktır. Uîmi nasıl yapacağıma dair sizin ya da üstlerinizin bana talimat vermesi tamamen gereksiz."

"Ama işi başaracağınıza güveniyorsunuz, değil mi?"

"Herhalde buna güvendiğiniz için bana geldiniz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse aptalca sorular sormayın. Burada İşimiz tamam mı? Çünkü bu öyleden sonra işlerim başımdan aşkın olacak."

Anna oteldeki odasına döndü, mini bardan aldığı küçük bir şişe bcjarabı plastik bir bardağa doldurdu ve bir yudumda içti, sonra banyo tini dayanabileceği kadar sıcak suyla doldurdu. On beş dakika boşum u sıcak suyun içinde yatarak sakinleştirici bir şeyler düşünmeye çalıştı una Lîncoln'un dikey krom panjuru gözlerinin önünden gitmiyordu, ı luyalet'în yumuşak sesiyle söylediği sözleri de hatırlıyordu: *"Ben rastlanlılam inanmıyorum. Ya siz. Bayan Navarro?"*

Kendine yavaş yavaş hâkim oldu. Bu gibi şeyler olabilirdi, öyle değil Rll' İşinin bir parçası neyin anlam taşıdığını bilmekti; anlamsız bir şeye mi MM yakıştırmak ise mesleki bir riskti.

Çok geçmeden arkasına bir bornoz geçirdi. Kendini çok daha sakin hissediyordu. Birdenbire çok acıktığını fark etti. Oda kapısının altından sarı bir zarf içeri itilmişti. Anna bunu yerden aldı ve çiçekli kumaş kaplı rahat koltuğa oturdu. Zarfın içinden Mailhot'nun dört yıl geriye giden banka hesaplarının dökümü çıktı.

Telefon çaldı.

Arayan Çavuş Arsenault'tu.

"Dul hanımla konuşmaya gitmemiz için saat on buçuk İyi mi?" Genç kadın, çavuşun etrafında bir polis karakolunun akşam saatlerindeki telaşını duyabiliyordu.

Anna, "Sizinle saat on buçukta orada buluşurum," dedi. Lincoln'u, ölümle yüz yüze gelişini Arsenault'a açmayı bir an aklından geçirdi, ama sonra vazgeçti. Bu olayın otoritesini zayıflatmasından, çabuk incinir, ürkek ve kolay korkutulabilir gözükmekten çekinmişti.

Arsenault, "İyi öyleyse," dediyse de sesinde bir duraksama fark ediliyordu. "Neyse, ben eve döneyim. Sizin oradan geçeceğim, onun için bir lokma bir şey yemeye çıkmak konusunda fikrinizi değiştirirseniz..." Çekine çekine konuşuyordu. "Ya da belki yatmadan önce bir içki içmek isterseniz." Doğal gözükmeye çalıştığı belliydi.

Anna hemen yanıt vermedi. Doğrusu, şu sırada yanında bir arkadaş olmasına karşı değildi. Sonunda, "Davetinize teşekkür ederim," dedi. "Ama gerçekten yorgunum."

Arsenault, "Ben de," dedi hemen. "Uzun bir gün geçirdim. Peki, sabaha görüşürüz." Sesi hafifçe değişmişti: artık bir kadınla konuşan bir erkek değil, sadece bir profesyonelle konuşan bir başka profesyoneldi.

Anna ahizeyi yerine bırakırken içinde bir boşluk hissediyordu. Sonra, odanın perdelerini kapadı ve belgelerini sınıflandırmaya başladı. Daha tamamlaması gereken çok iş vardı.

Şimdiye kadar evlenmemesinin, ciddileşmeye yüz tutan herhangi bir ilişkiden kaçmasının gerçek nedeninin kendi çevresini kontrol altında tutmak istemesi olduğuna emindi. Evlendiniz mi bir başkasına hesap vermek durumunda olurdunuz. Bir şey satın almak isteseniz, bunu haklı göstermek zorundaydım?, özür dilemek, pazarlık yapmak zorunda olmadan,

suçluluk hissi duymadan geç saatlere kadar çalışamazdınız. Vaktiniz yeni bir yönetime tabiydi.

Büroda onu iyi tanımayanlar ondan "Buzdan Bakire" diye söz ediyorlar, belki daha bile kötü adlar yakıştırıyorlardı. Hem de ender olarak biriyle çıktığı için. Konu yalnız Dupree değildi. İnsanlar çekici genç kadınların kimseye bağlı olmamasını hoş karşılamıyorlardı. Onların gözünde bu doğal düzene karşıydı. Kavrayamadıkları şey, Anna'nm gerçek bir işkolik tutkunu olduğu, ender olarak ahbaplıklar kurduğu, esasen erkeklerle çıkmaya vaktinin olmadığıydı. Aralarından bir seçme yapabileceği erkekler Özel Araştırmaların kadrosundaydı, bir meslektaşla flört etmek ise ancak başa iş açabilirdi.

Daha doğrusu, o buna inanıyordu. Hayatını hâlâ gölgeleyen lisedeki olayı düşünmemeyi yeğliyor, ama Brad Rcedy'yi her gün vahşet düzeyine varan bir nefretle anmadan edemiyordu. Metroda Brad'in süründüğü limon kolonyası kokusu burnuna çarptı mı kalbi önce korkudan, sonra da öfkeden sıkışıyordu. Ya da sokakta kırmızı ve beyaz bir rugbi forması giymiş, uzun boylu, sarışın bir genç gördükçe Brad'i görmüş gibi oluyordu.

O sırada on altı yaşında, fiziksel açıdan kadındı, üstelik kendisi bunu henüz bilmese veya inanmasa da çok güzel olduğu söyleniyordu. Hâlâ az arkadaşı vardı, ama kendisini artık dışlanmış biri gibi hissetmiyordu.

Minik evlerinde oturmaya artık tahammül edemediği, orada klostrol'obi duyduğu, soluk alamadığı için ailesiyle her gün kavga ediyordu.

Brad Reedy son sınıf öğrencisi ve bir rugbi oyuncusu, dolayısıyla da okul aristokrasisinin bir üyesiydi. Anna ondan bir sınıf küçüktü. Brad Reedy, o meşhur Brad Reedy dolabının yanında durup bir gün onunla çıkmak isteyip istemediğini sorunca kulaklarına İnanamamıştı. Bunun bir şaka olduğunu, Brad'in, arkadaşlarının da teşvikiyle onunla dalga geçtiğini düşündüğünden alayla gülerek delikanlıya arkasını dönmüştü. Daha o zamandan kendine koruyucu bir alay zırhı geliştirmeye başlamıştı.

Ama Brad ısrar etmişti. Anna kızarmış, dili tutulmuş, sonunda da peki, belki bir gün demişti.

Brad gelip onu evinden almayı önermiş, ama Anna ne kadar mütevazı bir çevresi olduğunu delikanlının görmesine katlanamamış, nasılsa

kentte işleri olduğunu ileri sürerek sinemanın önünde buluşmalarında ısrar etmişti. Günler öncesinden *Mademoise/le* ve *Glamour* dergilerini karıştırmıştı. Soma *Se\'enteen* dergisinin "Nasıl Onun Gözüne Çarpmalı" adlı yazısında ideal kıyafeti, zengin ve seçkin bir kızın giyeceği, Brad'in ailesinin de onaylayacağı bir kıyafeti bulmuştu.

O gün fırfırlı yakası olan minik çiçekli bir emprime laura Ashley modeli giydi. Goodvvill'de bulduğu elbiseyi ancak satın aldıktan sonra ona pek de uymadığım fark etmişti. Uygun renkteki açık yeşil pabuçları, Pappagallo Bermuda çantası ve başındaki yeşil bantla kendini birden Cadılar Bayramı için giyinmiş küçük bir kız gibi gülünç hissetmişti. Hele paçaları sökük kot pantolon ve yollu bir rugbi forması giymiş Brad'le buluşunca kılığının ne kadar aşın olduğunun bilincine varmıştı. Çok fazla çaj balıyor izlenimini uyandırıyordu.

Bütün salon bu özenti öğrenci kızla altın saçlı çocuğun içeri girmesi-! ni izliyormuş gibi bir his duydu.

Brad sinemadan sonra bir pizza yiyip bira içmeleri için Ship's Pub'aj gitmelerini istiyordu. Anna gizemli davranıp kolay elde edilmezleri oynu-j yordu, ama gerçekte bu genç-4</o/ıw'e° deli gibi âşıktı ve onunla buluş-j muş olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Brad üç, dört biradan sonra kabalaştı. Pubdaki bölmede genç kızi kendine çekti vc orasını, burasını ellemeye başladı. Anna başının ağrıdın ğtnı bahane etti -o an aklına yalnız bu gelmişti- ve eve dönmek istedi. De-j likanh onu Porsehe'sine bindirdi, çılgın gibi araba sürdü ve hesapta olma] yan bir dönüşle arabayı parka soktu.

Yüz kiloluk ve inanılmaz derecede kuvvetli bir erkekti. Kanında di onu tehlikeli kılacak düzeyde alkol vardı.

Kuvvet kullanarak Atina'nın giysilerini üzerinden çıkardı, feryatları] nı bastırmak için eliyle ağzını tıkadı. Bir yandan da, *Sen de bunu istiyt sun, sırlı yaş kahpe,"* diye bir terane tutturmuştu.

Bu, Anna'nm ilk deneyimi oldu.

"" Yunan mitolojisinde Afcodil'in çok gürel olduğu için sevdiği delikanlı. Bir yaban domu! «t (aralından öldünilccekii.

0 günü izleyen yıl düzenli şekilde kiliseye gitti. Suçluluk içini kavuruyordu. Annesi olanı keşfedecek olsa kadın mahvolurdu.

Karabasan yıllarca yakasını bırakmadı.

Annesi de bir yandan Reedylerin evini temizlemeye devam etti.

Anna en sonunda koltuğun üstünde bekleyen banka kayıtlarını anımsadı. Oda servisine ısmarladığı yemek sırasında bundan daha zorunlu bir okuma malzemesi bulamazdı.

Bir, iki dakika sonra bir rakam sırası gözüne ilişti ve bir daha baktı. Hu nasıl doğru olabilirdi? Dört ay Önce Robert Mailhot'nun banka hesabına bir milyon dolar yatırılmıştı.

Genç kadın koltuğa oturarak o sayfaya daha dikkatli baktı. Vücutlunda bir adrenalin akımı olduğunu hissediyordu. Rakam dizinini uzun l"i sure inceledi. Heyecanı her an artıyordu. Mailhot'nun mütevazı evi gözlerinin Önünde canlandı.

Bir milyon dolar.

Bu iş giderek daha ilginç bir hal alıyordu.

/mıh

Hızla geçen sokak ışıklan taksinin arka koltuğunu bir flaşın yanıp
l"l" ıı parıltısı gibi aydınlatıyordu.

Men dümdüz önüne bakıyor, bir şey görmüyor, sadece düşünüyordu.

1 ıiboratuvar sonuçlan silahı ateşleyenin Ben olmadığını kanıtlayınca ı hiiiy< ı masası dedektifi hayal kırıklığına uğramış ve salıverilmesi için gerekil İKİgeleri isteksiz bir tavırla hazırlatmıştı. Pasaportunun da iade edil-.... rı m 1 lovvie'nin piston kullandığı belliydi.

"' lmıid, genç adama, "Sizi bir şartla salıveriyorum, Bay Hartman," n "() (la kantonumu terk etmeniz. Hemen Zürih'den ayrılın. Tek-I ·('....ya döndüğünüzü haber alırsam, hakkınızda hiç hayırlı olmaz. **Hıılııılıolplatz**'daki arbedeyle ilgili kovuşturma kapanmış değil, geriye kanuilaıımamış sorular da o kadar çok ki, tutuklanmanız için her an çil .utabilirim. *Eimvatıdenmgsbehörde* yani göçmen ofisimiz de işin ı ı .lığı takdirde, bir yargıcın karşısına çıkarılana kadar bir yıl tu-

luklu olarak kalabileceğinizi dc unutmayın. Oldukça etkileyici dostlarınız ve bağlantılarınız var olmasına var, ama bir dahaki setere sîze yardım edemezler."

Fakat Ben"i rahatsız eden, tehditlerden de çok, dedektifin rasgele sorduğu soru olmuştu. Bahnhofplalz'daki karabasanın Peter'm ölümüyle bir bağlantısı *var mıydı?*

Aynı soru başka türlü de sorulabilirdi: Olayın Peter'm Ölümüyle bin ilgisi olmaması olasılığı *kaçta kaçtı?* Ben, kolejde öğretmeni olan Prineeton'un tarihçisi John Barnes Godvvin'in sözlerini unutamıyordu: Olasılık lan hesaplayın ve tekrar hesaplayın, sonra tekrar hesaplayın. Ondan son ra içgüdünüzün rehberliğine güvenin.

İçgüdüsü de ona bunun rastlantı olmadığını söylüyordu.

Sonra, Jimmy Cavanaugh'u çevreleyen esrar vardı. Mesele yalnız ceJ sedin ortadan kayboluşu değildi. Konu adamın kimliği, tüm varlığıydı Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Ve tetikçi Ben'in nerede kaldığını nasıl bil misti? Bunun hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir şeyin yoktu.

Cesedin ortadan kaybolması, tabancanın Ben'in çantasına konulma sı, Cavanaugh adıyla tanıdığı adamın başkalarıyla çalıştığını kanıtlıyordu Ama *kimlerle?* Ve neyin üzerinde çalışıyorlardı? Ben Hartman kimi ilgi lendirebilir, kimin için bir *tehdit* oluşturabilirdi?

Olanların tabii ki Peter'la bir ilgisi vardı. *Mutlaka* öyle olmalıydı.

Filmlerde bir şeyin hasır altı edilmek istenmesi durumunda *cesetleri tanınmayacak derecede yandığım* görüyordunuz. Felaket haberini aldığın da Ben'in çaresizlikten kaynaklanan ilk düşüncesi belki de bir kanşıkl olduğu, o uçakta ölenin gerçekte Peter Hartman olmadığı yolundaydı. İ gililer bir hata yapmışlardı, Peter yaşıyordu, telefon edecek, bu karışı ğa hep birlikte güleceklerdi. Ben bu düşüncesini babasına açmamı adamcağızı boşu boşuna umutlandırmak istememişti. Ama sonra tıb kanıtlar gelmişti; bunlar ise tartışma götürmezdi.

Ancak Ben şimdi asıl soru üzerinde yoğunlaşmaya başlıyordu. Öl nin Peter olup olmaması değil de, *nasıl* öldüğü üzerinde. Bir uçak kaza bîr cinayet kanıtını gizlemenin etkin bir yolu olabilirdi.

Ayrıca, olay belki de gerçekten bir kazaydı.

Çünkü Peter'm ölmesini kim isleyebilirdi? Birini öldürüp sonra da htı uçağı düşürmek, gülünç bir örtbas etme girişimi değil de neydi?

Fakat bu öğleden sonra havsalaya sığmayan olasılığa yine olabilirlik kazandırmıştı. Çünkü *her kim olursa olsun* Cavanaugh anlaşılmaz bir ne-1' nlı onu öldürmeye kalkıştığına göre, onun yada onunla ilişkili başkalarının dörl yıl önce Peter* ı da öldürmüş olmaları mümkün olamaz mıydı?

Iltıuie, şirket casusluğu yapan bir meslektaşının girebildiği veri tanl.ıumlan söz etmişti. Ben, St. Moritz'de buluşacağı yaşlı müşterisi tfarickMcCallan'ın onabuaçıdanyardımcı olabileceğini düşündü.

• ıil.m Wall Strect't e ciddiyetiyle tanınmış bir işadamı olmasından ıı. Washingtondaki hükümetlerin bazılarında da önemli görevlerde Hıılulıiıımştu. Böyle bir adamın herhalde oldukça fazla bağlantıları ve ta-**;Hihu.ni** olmalıydı. Ben Nokia cep telefonunu çıkararak St. Moritz'deki Ilım (heli'ni aradı. Cariton çarpıcı olmamakla beraber, şık bir tesisti, • **im** olmamakla beraber zengin ve lükstü, ayrıca gölü gören camla tl'î dikkate değer bir yüzme havuzu vardı.

I Intı hemen Frederic McCallan'm odasına bağladılar.

İhtiyar Frederic neşeli bir sesle, "Umarım, bizi yüzüslü bırakmaya-**nı** dedi. "Louise çok üzülür yoksa." Louise, işadamının çok güzel ol-**unu** ileri sürdüğü torunuydu.

"Kesinlikle hayır. Burada işler biraz karıştı, ben de Chur'a kalkan Uçağı kaçırdım." Bu bir noktaya kadar doğruydu.

"İlet neyse, ergeç ortaya çıkacağını düşünerek aksam yemeği İçin ı n n ı senin için de servis koydurdum. Ne zaman geleceksin?"

Mİ araba kiralayıp bu gece gelmeye çalışacağım."

\ı »bayla mı geleceksin? İyi ama bu *saatler* sürer!"

fn, Hoş bir yolculuk olur," dedi. Uzun bir araba yolculuğu kafasm-1 nrmakarışık düşünceleri bir düzene sokmak için tam ihtiyacı olan

"Gerekirse bir uçak da kiralayabilirsin."

Ilı u Yapamam," dediyse de ayrıntı vermedi. Gerçek şu ki, -eğer pe-»elei birilerinin onu bekleyecekleri havaalanında boy göstermek ivoıdı. "Seni kahvaltıda görürüm, Freddie," dedi sadece.

Taksi BenT Gartenhofstrasse'deki bir Avis'e götürdü. Delikanlı orada bir Opel Omega kiraladı, yolu öğrendi ve A3 otoyoluna saparak Zürih'den güneydoğu yönünde uzaklaşmaya koyuldu. Yola alışması biraz zaman aldı. İsviçreli oto sürücülerinin otoyollarmdaki aşırı hızları, sizi geçmek istedikleri zaman hemen arkanızda durup projektörleriyle saldırgan şekilde sinyal vermeleri sinir bozucuydu.

Birkaç kez kısa bir paranoya krizi geçirdi. Yeşil bir Audi onu izler görünüyordu, ama sonra gözden kayboldu. Genç adam bir süre sonra bütün o çılgınlığı Zürih'de arkasında bıraktığını düşünmeye başladı. Birazdan St. Morirz'de Carlton'da olacaktı, buna kimse engel olamazdı.

Son yıllarda sık sık yaptığı gibi Peter'ı düşündü ve eski suçluluğu duymasıyla midesinin sıkıştığını hissetti. Duyduğu suçluluk, kardeşini yalnız başına ölmeye terk etmesinden kaynaklanıyordu, çünkü Peter'm hayatının son birkaç yılında pek fazla bir arada olamamışlardı.

Ama Peter'm son 'zamanlarında yalnız olmadığını biliyordu. İsviçreli bir kadınla, âşık olduğu bir tıp öğrencisiyle yaşıyordu. Peter, kazaya kurban gitmesinden bir, iki ay önce ona telefonda bunu anlatmıştı.

Ben kolejden sonra Peter'ı topu topu iki kere görmüştü. Yalnız iki kere.

Çocukken, Max'in onları üniversiteye hazırlık olarak ayrı okullara göndermesinden önce içtikleri su ayrı gitmezdi. Sürekli kavga ederler, güreşirler, içlerinden *bin sen iyisin, ama ben daha iyiyim,* diye iddia edene kadar pes etmezlerdi. Birbirlerinden nefret ederler, birbirlerini severler ve birbirlerinden hiç ayrılmazlardı.

Fakat Peter kolejden sonra Barış Güeü'ne katılarak Kenya'ya giM misti. Hartman Sermaye Yönetimi'ne hiç ilgi duymuyordu. Kendisi içid kurulmuş fondan para da çekmiyordu. Afrika'da fazla parayı ne yapayım, demişti.

Gerçek şu ki Peter sadece hayatına anlam katacak bir iş yapmıyorduJ O babasından kaçıyordu. Max'le o bir türlü uzlaşamamışlardı. Ben bir ke-j resinde dayanamayıp patlamıştı. "Tanrım! Babamdan kaçmak istesen bile, Manhattan'da yaşayıp onu hiç aramayabilirsin. Annemle haftada bir

kere yemeğe çıkarsın, hepsi bu. İlle kaçacağım diye mutlaka çamurdan bir kulübede yaşaman gerekmez!"

Ama hayır. Peter o tarihten sonra yalnız iki kez Amerika'ya dönmüştü. İlki annesinin göğsünü aldıkları, ikincisi ise Ben ona telefon edip kanserin yayıldığını ve annelerinin fazla bir ömrü kalmadığım bildirdiği vakitti.

Peter o tarihlerde İsviçre'ye yerleşmişti. Kenya'da İsviçreli bir kadınla tanışmıştı. Peter telefonda Ben'e, "O çok güzel, çok zeki, ama benim içyüzümü hâlâ keşfetmedi," dedi. "Buna 'gerçek, ama doğru,' diye başlık alabilirsin." Peter'm çok sevdiği çocukluk deyişlerinden biriydi bu.

Kız tıp fakültesine dönüyordu, Peter da onunla Zürih'e gidiyordu, pen, "Yeni tanıştığın bir pilicin peşine takılıp gidiyorsun ha?" diye ikizine İlayla çatmıştı. Aslında kıskanıyordu, âşık olduğu için Peter'ı kıskanıyor, ikizinin hayatının merkezindeki yerini bir başkası aldığı İçin de ayrıca kıskançlık duyuyordu.

Peter, hayır demişti, sorun yalnız bu değildi. *Time* dergisinin uluslararası sayısında Yahudi soykırımından kurtulmuş ihtiyar bir kadın hakkın- • 11 bir yazı okumuştu. Kadın Fransa'da sefalet içinde yaşıyordu. Babasının kamplardaki ölümünden önce onun için büyük İsviçre bankalarından ı... .ıc yatırdığı küçük serveti geri almaya boşu boşuna uğraşmıştı.

Banka, babasının Ölüm kâğıdını istemişti.

Kadın onlara Nazilerin, katlettikleri altı milyon Yahudi için ölüm ı Ağılları vermediklerini söylemişti.

Peter, hakkı olan parayı kadına iade ettirmeyi aklına koymuştu. Bir M ıiiman bu hanımın parasını İsviçreli bir bankacının haris pençelerin**di** n kurtaramazsa bunu başka kim yapabilir, diyordu.

I üç kimse Peter kadar inatçı olamazdı. Belki ihtiyar Max dışında tabii.

Ben, Peter'm savaşı kazandığından şüphe etmiyordu.

Yoı ulmaya başlamıştı. Otoyol tekdüze olmuş ve uyku veriyordu. Yoı . . . ilmine doğal şekilde uyum sağlamıştı. Başka arabalarda onu o kadar ıl olarak geçmeye çalışmıyorlardı sanki. Ben'in gözleri kapanmaya başı mı işti,

Birden kulağının dibinde bir klakson öttü ve bir arabanın farlarından gözleri kamaştı. Birden sıçrayarak direksiyon başında uyuyakaldığını fark etti. Çabuk tepki vererek sağa direksiyon kırdı ve karşıdan gelen araçların yolu üzerinden kaçarak bir çarpışmadan ucu ucuna kurtuldu.

Yüreği ağzına gelerek arabayı yolun kenarına çekti. Derin bir göğüs geçirdi. Saat farkının etkisi olmalıydı bu. Vücudu hâlâ New York saatine göre çalışıyordu. Günün uzunluğu ve Bahnhofplatz'daki çılgınlık en sonunda kendini gösterip onu pençesine almıştı.

Otoyoldan çıkmanın zamanı gelmişti. St. Morîtz belki bir, iki saatlik yoldaydı, ama daha fazla araba sürmeye cesareti yoktu. Geceyi geçirmek İçin bir yer bulması lazımdı.

İki araba yanından geçti, ama Ben onları görmedi.

Bir ianesi yeşil bir Audi'ydi, hemen hemen on yıllık hırpalanmış, paslı bir araba. Sürücüsü ve tek yolcusu uzun kır saçları başının arkasında atkuyruğu biçiminde toplanmış uzun boylu bir adamdı. Yolun kenarında park etmiş olan Ben'in arabasına dönüp uzun uzun baktı.

Audi yüz metre kadar uzaklaştıktan sonra o da yolun kenarına çekin lip durdu.

Derken ikinci bir araba Ben'in Öperinin yanından geçti. İçinde iki kişi olan dört kapılı ve gri renkli bir arabaydı bu. Sürücü yanındaki yolcu^ ya İsviçre Almancasryla, *"Glaubst Du, er hat um etudeckt?"* diye sordu. Bi^ zi fark etti mi dersin?

Yolcu, "Olabilir," diye karşılık verdi. "Başka niçin durmuş olsun?"

"Yolunu kaybetmiş olabilir. Ben de duracağım."

Sürücü o sırada yolun kenarındaki yeşil Audi'yi gördü. "Birini **mi** bekliyoruz?" diye sordu.

ALTINCI BÖLÜM

Nova Scotia

Anna'yla Çavuş Arscnault ertesi sabah Robert Mailhot'nun dul eşinin evine gittiler ve kapıyı çaldılar.

Dul kadın şüpheci bir tavırla kapıyı birkaç santim araladı ve holünün Uranlığı içinden onlara baktı.

Yetmiş dokuz yaşında ufak tefek bir kadındı. Kar gibi beyaz saçlarını kabartmıştı. Başı iri ve yuvarlaktı. Açık anlamlı bir yüzü, fakat kuşkulu ((İzleri vardı. Yassı ve geniş burnunun kırmızı rengi, ağlamasının ya da ı inin sonucuydu.

"Evet?" diye sordu. Tavrı doğal olarak düşmancaydı.

"Bayan Maiihot, Kanada Atlı Polİsİ'nden Ron Arsenault'um, bu hanım »la Birleşik Amerika Adalet Bakanlığı'ndan Anna Navarro." Arsena-Ull i aşılacak bir sevecenlikle konuşuyordu. "Size bazı sorular sormak istenildik. İçeri girebilir miyiz?"

"Niçin?"

"Sormamız gereken birkaç soru var, hepsi bu."

I >ıl kadının çipilce kahverengi gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı. II **11** polisle molisle konuşmam. Kocam öldü. Beni niçin rahat bırakmıyoiMIMIIZ?"

tana, yaşlı kadının sesindeki çaresizliği fark ediyordu. Eldeki belgeli <1. ılırsa, genç kızlık adı Marie LeBlanc'du ve kocasından yaklaşık kı ı ı'onçti. Onlarla konuşmaya mecbur değildi, ama herhalde bunu ı.....voulu. Şimdi her şey onu razı etmeye kalmıştı.

Arına cinayet kurbanlarının aileleriyle bu şekilde karşılaşmaktan nefret ediyordu. En acılı zamanlarında, sevilen birinin ölümünün üzerinden birkaç gün, hatta birkaç saat sonra onları somlarla sıkmak çok çirkindi.

Arsenault en resmi sesiyle, "Bayan Mailhot," dedi. "Bazı nedenlerle kocanızın öldürüldüğüne inanıyoruz."

Dul kadın bir an yüzlerine baktı. "Gülünç bu," dedi. Ön kapıyla pervazı arasındaki aralık daraldı.

Anna, "Haklı olabilirsiniz," dedi. "Ama birisi ona bir şey yaptıysa, bunu bilmek isteriz."

Dul kadın bir duraklama geçirdi. Biraz sonra alayla, "İhtiyardı. Kalbi hastaydı. Beni rahat bırakın," dedi.

Anna bu korkunç zamanda sorguya çekildiği için ihtiyar kadına acıyordu. Ama dul kadın onları her an kapı dışarı edebilirdi, buna ise izin vermek niyetinde değildi. Yumuşak bir sesle, "Kocanız daha uzun bir süre yaşayabilirdi," dedi. "İkiniz daha uzun bir süre beraber kalabilirdiniz. Bizce birisi sizi bundan yoksun etti. Bu kimsenin size bunu yapmaya hakkı yoktu. Eğer birisi size bunu yaptıysa, bunun kim olduğunu öğrenmek İsteriz."

Kadının bakışları biraz yumuşadı.

"Sizin yardımınız olmazsa kocanızı elinizden alanm kim olduğunu hiçbir zaman Öğrenemeyeceğiz."

Aralık yavaş yavaş genişledi ve tel Örgülü kapı açıldı.

Evin ön cephesindeki oturma odası karanlıktı. Bayan Mailhot'nun yaktığı lamba çiğ bir san ışık yayıyordu. Kadın geniş kalçalı ve İlk bakışta göründüğünden daha kısa boyluydu. Derli toplu gri renkli pilili bir eteklikle krem renginde bir balıkçı kazak giymişti.

Oda loş, fakat tertemizdi ve limon yağı kokuyordu. Yeni temizlendiği belliydi, belki de Bayan Mailhot kocasının cenaze töreni için akrabaların gelmesini bekliyordu. Saç veya lif bulmak bir sorun olacaktı. Cinayetin işlendiği yer korunrnamıştı.

Anna odanın aynntılara büyük önem verilerek döşendiğine dikkat ediyordu. Tüvit desenli bir kumaşla kaplı kanepeyle koltuklann kollan

küçük dantel örtülerle süslüydü, ipekli kumaştan yapılmış bütün saçaklı abajurlar birbirinin eşiydi. Küçük sehpaların üstüne gümüş çerçevelerin içinde fotoğraflar dizilmişti. Bunlardan biri siyah-beyaz bir düğün günü resmiydi: çirkince gelin kolay incinebilir gözüküyordu, koca ise esmer, keskin çizgili ve mağrurdu.

Ceviz ağacından yapılmış televizyon dolabının üstüne fildişi rengin-de eş fil heykelcikleri dizilmişti. Zevksiz, ama dokunaklıydı.

Anna, filleri Arsenault'a göstererek, "Ne kadar *nefis* şeyler, değil mi?" dedi.

Arsenault o fikirde olmadığı halde, 'Tabii ki," diye karşılık verdi.

Anna sordu. "Lenox porseleni mi?"

Dul kadın önce şaşırdı, sonra gururla gülümsedi. "Siz de mi onların koleksiyonunu yapıyorsunuz?"

"Annem yapardı." Gerçekte Anna'nın annesinin, aldığı kıt ücretlerle bîr şey toplamaya ne vakti vardı, ne de parası.

İhtiyar kadın eliyle, "Lütfen oturun," diye işaret etti.

Anna kanepeye ilişti. Arsenault da yanındaki koltuğa oturdu. Genç kadın buranın Mailhot'nun ölü bulunduğu oda olduğunu anımsadı.

Bayan Mailhot odanın diğer ucundaki dimdik arkalıklı, rahatsız gö-.... üşlü bir koltuğa oturdu. "Kocam öldüğü sırada burada değildim," dedi Üzüntüyle. "Her salı gecesi kız kardeşimi ziyaret ederim. Ben yanında v< tkken öldüğü için vicdan azabı çekiyorum."

Anna anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Belki nasıl öldüğünden biraz •»>/ edebiliriz..."

Dul kadın, "Kalp krizi geçirmiş," dedi. "Doktor öyle söyledi."

Anna, "Olabilir tabii," dedi. "Ama bir insan bazen cinayete kurban i'.niii'.i halde, ölümü doğal gözükebilir."

"Birisi Robert'i niçin öldürmek istesin?"

Arsenault, Anna'ya kadına belli etmeden baktı. Bayan Mailhot'nun tonlamasından anlaşılıyordu: bu, laf olsun diye sorulmuş bir soru de-nildi. Kadıncağız gerçekten bilmek istiyordu. Bundan sonraki yaklaşımla-u çok önemliydi. Mailhotlar 1951'den beri evliydiler, yarım yüzyılı bir

arada geçirmişlerdi. Kocasının nasıl bir işe karışmış olabileceği hakkında kadıncağızın bir sezgisi olması gerekirdi.

"Siz ikiniz birkaç yıl Önce buraya yerleştiniz, değil mi?"

İhtiyar kadın, "Evet," dedi. "Ama bunun kocamın ölümüyle ne gibi bir ilgisi olabilir ki?"

"Kocanızın emekli maaşıyla mı geçiniyordunuz?"

Bayan Mailhot karşısındakilere meydan okuyan bir tavır takındı. "Para işleriyle Robert ilgilenirdi. Bana, bu gibi şeylerle kafamı yormamamı söylerdi."

"Ama paranın nereden geldiğini size hiç söylemedi mi?"

"Size söyledim, her şeyle Robert İlgilenirdi."

"Kocanız size bankada bir buçuk milyon doları olduğunu söylemiş miydi? "

Arsenault lafa karıştı. "İsterseniz, size banka kayıtlarını gösterebiliriz."

Yaşlı dulun bakışından hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Size söyledim, para durumumuz hakkında pek az şey biliyorum."

Arsenault sordu. "Birisinden ona para geldiğinden size hiç söz etmemiş miydi?"

Yaşlı kadın, "Bay Highsmith eli açık bir adamdı," dedi. "Küçük insanları hiç unutmazdı. Özellikle ona yardımcı olmuş olanları."

Arsenault kadını daha fazla konuşturmaya çalıştı. "Bunlar Charles. Highsmith'in yaptığı ödemeler miydi?" Charles Highsmith ünlü, bazılarına göre de kötü şöhretli bir medya baronuydu. Rakibi Conrad Black'den daha varlıklı olup bütün Kuzey Amerika'da gazetelerin, radyo istasyonlarının ve kablo şirketlerinin sahibiydi. Highsmith üç yıl önce ölmüş, söylenildiğine göre yatından denize düşmüştü, ama olayın içyüzü hiçbir zaman kesinlik kazanmamıştı.

Dul kadın evet der gibi başını eğdi. "Kocam uzun yıllar Bay Highsmith'in hizmetinde çalıştı."

Arsenault, "Ama Bay Highsmith üç yıl önce öldü," dedi.

"Vasiyetinde böyle bir talimat bırakmış olmalı. Kocam bana bu gibi şeyleri anlatmazdı. Bay Highsmith her zaman yeterince paramızın olmasına özen gösterirdi. Çok merhametli bir adamdı."

Anna, "Kocanız ona böyle bir bağlılık göstermek için ne yapmıştı?" diye sordu.

Dul kadın, "Bunun gizli kapaklı bir yanı yok," dedi.

Arsenault açıkladı. "On beş yıl önce emekli olana kadar Bay Highsmith'in korumalığını yapmıştı. Özel işlerine koşan biriydi."

Yaşlı kadın kulağına çalman bir Övgüyü yansıtır gibi, "Bay Highsmith'in yüzde yüz güvenebildiği bir adamdı," dedi.

Anna dosyasına bir göz attıktan sonra, "Charles Highsmith'in ölümünden hemen sonra Toronto'dan buraya taşındınız, öyle değil mi?" dedi.

"Kocamın bazı düşündükleri vardı."

"Bay Highsmith'in ölümü hakkında mı?"

İhtiyar kadın istemeye istemeye devam etti. "Birçok kimseler gibi onun da bazı kuşkuları vardı. Yani Bay Highsmith'in ölümünün gerçekten bir kaza olup olmadığını düşünüyordu. Robert o sırada emekliye ayrılmıştı. Ama bazen olaydan dolayı suçluluk duyuyordu. O yüzden bu konuda biraz tuhaf davranıyordu. Bay Highsmith'in ölümü eğer kaza değil-***c,** patronunun düşmanlarının bir gün onun da peşine düşmelerinden korkuyordu. Delice bir düşünceydi, ama kocamın kararlarını hiçbir zaman sorgulamadım."

Anna biraz da kendi kendine konuşur gibi, "O yüzden buraya taşındım/," dedi. Londra ve Toronto gibi büyük kentlerde yaşadıktan sonra adamcağız hayatının kalan kısmını bir köyde geçirmeyi seçmişti... daha doğrusu, saklanmıştı. Kendi atalarıyla karısmmkilerin bir zamanlar yaşadığı, bütün komşuları tanıdıkları, güvenli gözüken ve göze çarpmayacakIMİ ı bir yere taşınmıştı.

Bayan Mailhot bir süre sustuktan sonra, "Ben söylediklerine inanın..... ştım." dedi. "Kocamın bazı kuşkuları vardı, hepsi bu. Yaşı ilerledikçe daha da vesveseli oldu. Bazı erkekler böyledir."

"Yani bunun kocanızın bir tuhaflığı olduğunu düşünüyordunuz."

"I [epimizin tuhafyanları vardır."

Anna yavaşça sordu. "Ya şimdi ne düşünüyorsunuz?"

"Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum." İhtiyar kadının gözleri yaşar-

"Hesaplarım nerede sakladığım biliyor musunuz?"

"Çek defterleri ve bu gibi şeyleri yukarı kattaki bir kutuda saklardı." Kadın omuzlarını silkti. "İsterseniz bakabilirsiniz."

Teşekkür ederim." Anna devam etti. "Kocanızın hayatının son bir iki haftasını sizinle gözden geçirmek isteriz. Ayrıntılı olarak. Alışkanlıkları, nerelere gittiği bir yere seyahat edip etmediği. Ona gelen telefonlar ve kendisinin ettiği telefonlar. Almış olabileceği mektuplar. Birlikte gittiğiniz restoranlar. Evinize gelmiş olabilecek tamirciler veya işçiler... tesisatçılar, telefon tamircileri, halı temizleyicileri, sayaç okuyucuları vs. gibi. Aklınıza gelebilecek her şey."

İhtiyar kadını bundan sonraki iki saat boyunca sorguya çektiler ve ancak tuvalete gitmek için ara verdiler. Dul kadının iyice sıkıldığı belli olduktan sonra bile onu zorlamayı sürdürdüler. Anna, durup sabaha tekrar gelmeyi önerecek olsalar, Bayan Mailhot'nun arada fikrini değiştirip onlarla konuşmayı istemeyebileceğin i biliyordu. Bir arkadaşına, bir avukata danışabilir, onlara cehenneme kadar yolları olduğunu söyleyebilirdi.

Ama iki saat sonra başladıkları noktadan bir arpa boyu ilerlememişlerdi. Dul kadın evi gözden geçirmelerine izin vermişti, ama ön kapıda ya da pencerelerin hiçbirinde herhangi bir zorlanma izine rastlamadılar.

Katil -eğer ihtiyar adam öldürüldüyse *tabii*- ya hileyle içeri girmişti ya da tanıdık biriydi.

Anna bir dolapta Electrolux marka eski bir elektrikli süpürge buldu ve bunun torbasını çıkardı. Dolu olduğuna bakılırsa, Mailhot'nun ölümünden sonra değiştirilmemişti. Bu iyiydi. Cinayet yerini tarayan görevlilere yem bir torbayla ortalığı süpürtürlerdi. Belki her şeye rağmen bir ipucuna rastlarlardı.

Belki ayak ve lastik izleri de bulurlardı. Anna, dul kadınla sık sık ziyarete gelenlerin parmak izlerini bir tarafa bırakıp bütün yüzeylerin fotoğraflarını çektirecekti.

Oturma odasına döndüklerinde Anna, Bayan Mailhot'nun oturmasını bekledi, sonra kendisi de onun yanındaki bir koltuğu seçti. Nazik bir tavırla, "Bayan Mailhot," dedi. "Charles Highsmith'in neden bir cinayete kurban gittiğini düşündüğünü kocanız size söyledi mi?"

Dul kadın, neyi açıklayacağına karar verirmiş gibi Anna'ya uzun uzun baktı. Sonunda anlamlı bir tavırla, *"Les grands hommes onl leursentiemis.* Büyük adamların düşmanları vardır," dedi.

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

Bayan Mailhot gözlerini Anna'nmkilerden kaçırdı. "Kocam bu sözleri dilinden düşürmezdi," diye yanıt verdi sonunda.

İsviçre

Ben otoyoldaki ilk çıkışa saptı.

Yol bir süre çiftlik arazilerini keserek dümdüz gitti, sonra bir dizi tren rayını aştıktan sonra tepelik bir arazide döne döne ilerlemeye başla- I lı (ienç adam yirmi dakikada bir durup yol haritasına bakıyordu.

Bad Ragaz'm güneyinde A3 numaralı otoyolda Chur'a yaklaşırken dikkati arkasındaki lacivert Saab'm üzerinde yoğunlaşmaya başladı. Yol pnun değildi, öyle olmasını beklemiyordu zaten. Saab belki de kayak yapmaya giden başka tatilcileri taşıyordu. Ne var ki arabada ve Benle Uyum halindeki hareketinde bir tuhaflık vardı. Ben arabasını yolun kenamı.ı çekip durdu, Saab da yanından geçip gitti. Tamam... hayal görmüştü.

Tekrar ilerlemeye başladı. Paranoyak gibi davranıyordu, ama başın- • i m geçenlerden sonra onu kim eleştirebilirdi ki? Bir kez daha Jimmy Cnvanaugh'u düşündü, sırların birbiri üstüne yığıldığını düşündükçe bir lll ununa bakıyormuş gibi başı dönüyordu. Delirmek istemediği takdirde (ılımların üzerinde durmamalıydı. Her şeyi düzene sokmak için ileride İmi bol vakti olacaktı. Şimdiki halde onun sadece *harekete* gereksinimi Virdi.

Ama on dakika sonra Shopville'deki kırım yine gözlerinin önünde ıı... .en oyalanmak için radyonun düğmesini çevirdi. Hızın dayardım- ı H n ' i m düşünerek gaz pedalını kökledi. Anında arabanın yokuş yoldu lıı/l.uulığmı hissetti. Bir ara dikiz aynasına gözü ilişince lacivert bir Sa- lı »ımlu, bunun aynı lacivert Saab olduğuna emindi. O hızlandıkça Saab itli hı/l.ımvordu.

Midesine bir şey düğümlenmişti. Sürücüler büyük hız yaparken kendileriyle önlerindeki araba arasına içgüdüsel olarak daha fazla mesafe koyarlar, ama bu Saab hep aynı mesafeyi koruyordu. Ben'i geçmek istese sol şeride kayardı, bu da yolcularının akıllarında başka bir şey olduğu anlamına gelirdi. Ben tekrar dikiz aynasına gözlerini dikerek arkasındaki arabanın ön camından içerisini görmeye çalıştı, ama gölgelerden başka bir şey seçmek zordu. Sadece önde iki kişinin oturduğunu fark ediyordu. *Amaçları neydi bunların?* Ben dikkatini yine önündeki yola verdi. İzlendiğinin farkında olduğunu belli etmemeliydi.

Ama adamlara izini kaybettirmesi gerekiyordu.

Chur çevresindeki karmakarışık yol yumağında buna bol bol fırsat bulabilirdi. Kendisi bile buralara son gelişinde yolunu kaybetmişti. Son dakikada yüz seksen derecelik bir dönüşle 3 numaralı yola giren çıkışa saptı. Daha dar olan bu yol güneye St. Morİtz'e gidiyordu. Birkaç dakikaya kalmadan dikiz aynasında çok iyi bildiği lacivert Saab'ı gördü. Arabayı hızla süren Ben, midesini ağzına getiren sert tırmanışlar ve ani inişlerle Malbc'le Chunvaldcn'in kıyısından fırtına gibi geçti. Kaplaması bozuk yollara saptı ve buraları altındaki arabanın katlanamayacağı hızlarla aştı. Bozuk yüzeylerle Opel'in yorgun süspansiyon sisteminin savaşı arabanın titremesine vc zıplamasına yol açıyordu. Bir keresinde arabanın şasisinin yoldaki bir tümseğe sürtündüğünü duydu ve çıkan kıvılcımları dikiz aynasında seyretti.

Pcşindekileri atlatabilmiş miydi acaba? Saab'ı arada gözden kaybediyor, ama bu uzun sürmüyordu. Ona gözle görülmeyen bir iple bağlıymış gibi er veya geç ortaya çıkıyordu. Ben, boğazların duvarının içine oyulmuş bir dizi tünelden, kireçtaşı yarların kıyısından ve derin uçurumları aşan eski taş köprülerden geçti. Dikkatsizce araba sürüyor, giderek artan korkusu ihtiyatına baskın çıkıyordu. İzleyicilerinin sağduyusuna ve nefislerini koruma içgüdülerine güvenmek zorundaydı. Tek kurtulma şansı bu idi.

Bir tünelin dar ağzına yöneldiği sırada Saab birdenbire ok gibi alılarak önüne geçti ve tünele daldı. Ben şaşırdı: Saab başka bir arabayı mı

kovalıyordu *acaba?* Ancak kısa tünelden çıkmaya hazırlanırken cıvaların sarımsı ışığında olanı fark etti.

Saab on beş metre kadar uzağında dar yolda yatay olarak stop etmiş, çıkışı tıkıyordu.

Üstünde koyu renkli bir palto, başında da şapka olan sürücüsü bir elini kaldırmış, ona durmasını işaret ediyordu. Bir barikattı bu.

Derken Ben arkadan başka bir arabanın geldiğini fark etti. Gri renkli bir Renault sedan. Daha önce de bu arabayı fark etmiş, ama üzerinde durmamıştı. Her kimseler, *onlardan* biriydi.

Düşün, lanet olası! Onu kıstırmak, tünelin içinde hapsetmek istiyorlardı. *Tanrım!* Bunun olmasına izin veremezdi. Sağduyusu ilerideki engele çarpmadan önce frene basmasını söylüyordu, ama normal koşullar değildi bunlar. Ben öyle yapacak yerde çılgınca bir dürtüye uyarak, gaz pedalını kökledi ve Opel sedanı durmakta olan iki kapılı Saab'm sol yanma «..uptı. Saab'm hız yapması amaçlanmış bir spor araba olduğunu bitiyordu, ama dört yüz kilo daha hafif olması da olasıydı. Çarpışma Saab'ı yan.ı (ırlatmadan önce sürücüsünün yolun üstünden fırlayıp kaçtığını gördü. Ani yavaşlama Ben'in, onu zapt eden koltuk kayışının ve omuz askısının Üstüne savrulmasına, gerilmiş materyelin dc çelikten bantlar gibi etine toplanmasına neden olmuştu. Ama toslama aynı zamanda, metalin korkunç bir gürültüyle metale sürtünmesiyle geçebileceği kadar bir yol açım-.n. Ön tarafı kısmen çökmüş arabanın kiraladığı pırıl pırıl araca ben- ı ı yanı kalmamıştı, ama tekerlekleri hâlâ dönüyordu, genç adam da arı anma bakmaya cesaret edemeyerek önünde açılan yolda sert bir uğulluyllı uçmaya başladı.

Ünden arkasında bir silah şakırtısı duydu. *Tanrım! Bitmemişti! İliç btimrvecek/i!*

I .ı/e bir adrenalin akışıyla canlanan Ben, tüm duyularının bir lazer 11 i mligiyle arkaya odaklandığını hissetti. Tünelde arkasından gelen eski • " i< naull da enkazın yanından geçebilmişti. Arabanın yolcu tarafındaki l. . . . .leşinden bir silahın dışarı uzandığını ve *ona nisan aldığını* Ben dikiz ı, **M** ı ıml.uı görebiliyordu. Bir hafif makineli tüfekti bu ve birkaç saniyeye ı nlıı ulan aralıksız bir yaylım ateşine başladı.

Kıpırda'

Ben bir boğazı asan eski tas. köprüye doğru atıldı. Burası iki yönlü trafik akışına zar zor müsaade edecek kadar dardı. Birdenbire kof bir patlama sesi, arkasından da biraz ötesinde bir cam şakırtısı oldu. Dikiz aynası parçalanmış, mermiler arka camda sanki bir örümcek ağı çizmişti. Arkadakiler ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Ben birkaç dakikaya kalmadan ölecekti.

Birden bir şampanya şişesi mantarının patlamasını andıran bir gürültü oldu ve araba aniden yalpalayarak sola meyletti: lastiklerinden biri patlamıştı.

Lastiklerine ateş ediyorlar, onu çaresiz bırakmaya çalışıyorlardı. Ben, Hartman Sermaye Yönctımi'ndeki üst düzey yöneticileri üçüncü dünya ülkelerinde kaçırılma risklerine karşı eğiten vc onlara bir dizi karşı önlem talim ettiren güvenlik uzmanını hatırladı. O vakit bu eğitim onlara ne kadar gülünç ve yersiz gözükmüştü.

Sakın arabadan inmeyin temel kurallardan biriydi. Şimdi fazla bir seçeneği olacağa benzemiyordu.

Tam o sırada bir polis sireninin tiz sesini duydu. Saydamlığı kalmamış arka camdaki kertikli bir delikten üçüncü bir aracın gri sedana yetişmekte olduğunu gördü. Tepesinde mavi bir ışık çakan işaretsiz bir sivil arabaydı, bu. Ben ancak bu kadarını görebildi: araba, modelini seçmesine olanak vermeyecek kadar uzaktaydı.

Ben'in kafasının içi karıştı, ama ateş durmuştu.

Gri sedanın ÎSO derecelik bir dönüşle daracık banketin üstünden kayıp geçerek polis arabasını geride bırakışını seyretti. Kenault'hı içindekiler kaçmayı başarmışlardı.

Ben arabasını taş köprünün çıkışında durdurdu vc şokla yorgunluğun etkisiyle başını arkaya dayayarak *Pohzeı 'm* gelmesini bekledi. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Genç adam başını arkadaki yola çevirdi.

Fakat polis arabası da artık gitmişti. Harap olmuş Saab ise terkedilmişti.

Ben yalnızdı, etrafındaki tek ses arabasının motorunun homurtusu ve kalbinin hızlı atışlarıydı. Nokia'sını cebinden çıkardı, Schmid'lc arasında geçen konuşmayı duşundu ve bir karar verdi. Howie ona, *ortada bir sebep olmasa dahi seni yirmi dön saat hapsedebilirler,* demişti. Schmid de bunu yapmak için bir bahane aradığını açıkça belirtmişti. *Polizeıyı* aramayı erteleyecekti. Doğru dürüst düşüneniiyordu zaten.

Adrenalin düzeyi düştükçe panik derin bir yitikliğe yerini bırakıyordu. Dinlenmeyi gereksiniyordu.

F-ncrji yüklemesine ve bir durum değerlendirmesi yapmaya ihtiyacı vardı.

Harap Opel'ini motorunu zorlayarak sürdü. Yokuş bir yolda lime lime lastiklerin neden olduğu birkaç kilometrelik sarsıntılı bir yolculuğun sonunda en yakın kente vardı. Gerçekte buraya bir *Dorf* yani köy demek daha doğru olurdu. Dar sokaklarının iki yanında eski taş binalar yer alıyor, bakımsız minik evlerin bittiği yerde yarı yerlerine kadar ahşap daha büyük evler başlıyordu. Birkaç ışık yanıyordu, ama pencerelerin çoğu karanlıktı.

Sokak fazlasıyla düzensizdi. Arabanın altı yere iyice yaklaştığından sürekli olarak parke (aşlarına çarpıyor ya da onları sıyırıp geçiyordu.

Dar sokak aradan çok geçmeden yerini bir ana caddeye bıraktı. Yolun iki yanında sivri damlı büyük taş evler ve arduvaz kiremitli sıra sıra binalar diziliydi. Ben tabelasında *Rathamplaiz* yazılı parke taşlı büyük bir meydana geldi. Burası belediye meydanıydı ve Gotik stilinde eski bir katedral meydana hâkim konumdaydı.

Meydanın ortasında bir çeşme yer alıyordu. Ben, daha eski yıkıntılar üstüne bina edilmiş vc binaları çeşitli mimari stillerinin garip bir karışımı olan bir on yedinci yüzyıl köyünde bulunuyordu.

Aynı meydanda katedralin tam karşısında bîr on yedinci yüzyıl konağı göze çarpıyordu. Üstündeki tahta tabelada Altes Gebaudc. yani Eski Bina diye yazılı olmasına rağmen, kentteki öbür binaların çoğundan daha yeni gözüküyordu. Camlan tirizlerle bölünmüş pencereleri ışıl ısıldı. Burası bir taverna, yiyecek ve içecek servisi yapüan ve insanın oturup dinlenebileceği ve *düşünebileceği* bir yerdi. Ben hurdasını kolay kolay gorul-

meyeceği eski bir çiftlik kamyonunun yanına park etti. Bacakları titriyor, vücudunu zor taşıyordu. Ayaklarını sürerek içeriye girdi.

İçerisinin havası sıcak vc samimiydi. Dev bir taş şöminede yanan ateş havayı daha da ısıtıyordu. Lokal odun dumanı, kavrulmuş soğan vc kızarmış et kokuyor, insanın iştahını kamçılıyordu. Geleneksel bir İsviçre *Stitblisi,* eski model bir restorandı. Yuvarlak bir ahşap masa *Stammtisch*-di, yani her gün gelip bira içen ve saatlerce iskambil oynayan müdavimlere ayrılmıştı. Çoğu çiftçi ya da işçi olan beş, altı adam ona düşmanca ve kuşkuyla baktılar, sonra yine kartlarına döndüler. Odanın her tarafında yemek yiyen ve içki içen müşteriler göze çarpıyordu.

Ben ne kadar acıktığının şimdi farkına varıyordu. Gözleriyle bir garson aradı, ama kimseyi göremeyince boş bir masaya oturdu. Sonunda bir garson yaklaştı. Orta yaşın eşiğinde ufak tefek ve yuvarlak bir adamdı. Ben güvenebileceği doyurucu tipik İsviçre yemekleri ısmarladı: fırında kızarmış patatesler olan *liöslı, Geschnetzeltes* yani kremalı bir sosun İçinde parça dana etleri vc *Vierterl* yani çeyrek litrelik bir sürahi yerel kırmızı şarap. Garson on dakika sonra kolunda dengelediği birkaç tabağı getirip masaya bıraktı. Ben İngilizce olarak ona, "Geceyi geçirmem için bana iyi bir yer önerebilir misiniz?" diye sordu.

Garson kaşlarını çattı vc tabakları konuşmadan masanın üstüne dizdi. Cam kül tablasını vc Altes Gebaude kibrit kutusunu bir kenara iterek uzun saplı bir kadehe koyu kırmızı şaraptan doldurdu. Belirgin bir çingene şivesiyle, "Langasthof," dedi. "Yirmi kilometrelik bir alan içinde başka bir yer yoktur."

Garson yolu tarif ederken Ben, Rösti'ye saldırdı. Patatesler hafif soğan lezzetli ve gevrek, özetle nefistiler.

Genç adam bir yandan yemeğini yutarken sisten kısmen bulanmış pencereden dışarıdaki küçük park alanını gözlüyordu. Bir başka araba o l lunkinin yanına park edilerek görüşünü engelledi. Yeşil bir Audi'ydi.

Ben'in kafasının içinde bir şimşek çaktı.

/unh'den çıkışla A3'tc yeşil bir Audi uzun bir süre arkasında olmalıydı' M«nl. bu arabayı gördüğünü, kendisini acaba izliyor mu diye

kaygılandığını, fakat sonra hayal ürünü diye bunu aklından çıkardığını anımsıyordu.

Başını çevirince birisinin ona baktığım yan gözle fark eder gibi oldu. Ancak bakışıyla salonu tarayınca, onunla ilgilenen bir tek kişi göremedi. Ben şarap kadehini elinden bıraktı. *Benim asıl ihtiyaç duyduğum şey bir fincan acı kahve, şarap değil,* diye düşündü. *Var ohnayan şeyler görmeye İMslıyorıtm galiba...*

Yemeğinin en büyük kısmını yemişti, her şeyi rekor denebilecek kadar kısa zamanda mideye indirmişti. Şimdi yağlı patatesler ve kremalı soslar kurşun gibi midesine oturmuştu. Kuvvetli bir kahve ısmarlamak için bakışıyla garsonu aradı. Bir kez daha birisinin ona baktığını, sonra da bakışını kaçırdığını hissederek ürperdi. Soluna döndü. Oradaki çizilmiş tahta masaların çoğu boştu. Ama karanlık bölmelerde birkaç kişi vardı ve gölgede kaldıklarından yüzleri görülemiyordu. 1 Iemen yandaki oymalarla süslü tahta bar tezgâhının da başında kimse yoklu. Üstündeki tek cisim çevirme kadranlı beyaz bir telefon aygıtıydı. Bir bölmede tek başına oturan bir adam kahve ve sigara içiyordu. Orta yaşlı biriydi. Üstünde kahverengi deriden eski bir bombacı cekeü vardı. Kırlaşmış uzun saçları atkuyruğu biçiminde başının arkasında toplamıştı. Ben, *onu daha önce gördüm. Onu tanır gibiyim,* diye düşündü. Ama nereden? Adam o sırada bir dirseğini masaya dayadı, öne eğildi ve başını avucuna yapıştırdı. Eli bu pozisyonda yüzünün yansım gözden gizliyordu.

Hareket hesaplanarak yapılmış gibiydi. Adam yüzünü saklamaya, bu hareketini ise doğal gibi göstermeye fazlaca çaba harcıyordu.

Ben. takım elbiseli, soluk yüzlü ve atkuyruğu biçiminde toplanmış kır saçlı uzun boylu bir adamı anımsıyordu. Ama nereden? Böyle bir adamı geçerken görmüş, atkuyruğunun bir işadamında ne kadar gülünç ve demode göründüğünü düşünmekten kendini alamamıştı. Seksenli yıllardan kalma gibi.

Bahnhofstrasse.

Aıkuynıklu adam, Jimmy Cavanaugh'u fark etmesinden hemen önce yaya alışveriş merkezindeki kalabalığın arasındaydı. Şîmdî buna emindi.

Adam St. Gotthard Oteli'nin yakmmdaydı; daha sonra Ben'i yeşil Audi'ylc izlemişti, şimdi de buradaydı ve kıyafeti buraya hiç yakışmıyordu.

Ben, *Tanrım, o da benî izliyor,* diye düşündü. *Bu öğleden sonradan beri beni gözlüyor.* Genç adam yüreğinin sıkıştığını hissetti.

Kimdi ve niçin buradaydı? Jimmy Oıvanaugh gibi o da her ne sebeptease Ben'i öldürmek istediyse, niçin şimdiye kadar yapmamıştı bunu? Bunun için yeterince fırsatı olmuştu. Cavanaugh Bahnhofstrasse'nin orta yerinde güpegündüz ona tabanca çekmişti. Atkuyruklu adam hemen hemen boş bir tavernada niçin ona ateş etmekten çekiniyordu?

Ortada dolaşan garsona gelmesini işaret etti. "Bir kahve rica edebilir miyim?"

"Tabu efendim."

"Ha evet, tuvaletiniz, nerede?"

Garson, küçük bir koridorun zar zor fark edildiği odanın loş bir köşesini işaret etti. Ben de tuvaletin yönünü vurgulamak ister gibi o tarafa doğru bir kol işareti yaptı.

Atkuyruklu adam nereye gittiğini göstermek istiyordu.

Ben tabağının altına bir miktar para sıkıştırdı, restoranın kibrit paketlerinden birini cebine attı, ayağa kalktı ve tuvalete doğru yürüdü. Mutfağın aksi yönüne düşen küçük bir koridorun uçundaydı. Restoran mutfaklarının genellikle dışarıya açılan servis kapıları olduğunu ve kaçmak için elverişli olduklarım Ben iyi biliyordu. Fakat mutfak yoluyla restorandan kaçmayı tasarladığını Atkuyruklu adamm düşünmesini istemiyordu. Bu tuvalet küçük ve penceresizdi; Ben oradan kaçamazdı. Atkuyruklu adam herhalde bir profesyonel olarak restorandan çıkış yollarını kontrol etmişti.

Ben tuvaletin kapısını kilitledi. Odada eski bir tuvaletle aynı derecede eski bir lavabo vardı; havası da deterjan kokuyordu. Genç adam dijital telefonunu çıkardı *\e Altes GeİMude'mn* numarasını cemdi. Ben restoranın bir yerinde çalan telefonun hafif sesini işitti. Herhalde barda Atkuyruklu adam bölmenin yakınındaki çevirme kadranlısı ya da eğer varsa mutfaktaki bir telefondu. Ya da belki her ikisi de.

Bir erkek sesi yanıt verdi. *Altes Gelmude, gutetı Abend,* Sesin sahibinin garson olduğuna Ben aşağı yukarı emindi.

Sesini kalmlaştırarak, "Müşterilerinizden biriyle konuşmam lazım," dedi. "Bu akşam sizin orada yemek yiyen biriyle. Önemli bir sorun var."

"fa? Kimmiş bu?"

"Kendisini herhalde tanımıyorsunuz. Müdavimlerden biri değil. Kır saçları atkuyruğu biçiminde toplanmış bir centilmendir. Üstünde herhalde bir deri ceket var, hep öyle gezer."

"Evet, kim olduğunu anladım galiba. Elli yaşlarında bir bey."

"Evet, ta kendisi. Telefona gelmesini söyleyebilir misiniz? önemli bir sorun olduğunu söyleyin. Gerçeklen acil bir durum söz konusu."

Ben'in sesinin yansıttığı stresten etkilenen garson, "Evet, hemen," diye atıldı ve telefonu elinden bıraktı.

Ben açık bıraktığı telefonu spor ceketinin göğüs cebine koydu, tuvaletten çıktı ve yemek salonuna döndü. Atkuyruğu artık bölmesinde değildi. Telefon bardaydı, bar ise konumu dolayısıyla restoranın ağzından görülemiyordu. Ben de zaten masasına oturana kadar barı görmemişti. Ayrıca, barda duran veya oturan birinin restoranın kapışım ya da restoranın tuvaletle kapı arasındaki bölümünü görmesi olanaksızdı. Ben hızlı adımlarla kapıya yürüdü ve dışarı çıktı. Bu telefon numarası sayesinde belki on beş saniyelik bir zaman kazanmıştı. Bu süre içinde Atkuyruklu adam tarafından görülmeden gidebilirdi. Adam şu sırada telefonun almacının içine konuşuyor, fakat sessizlikten başka bir şey duyamıyor ve kendisini o kadar dikkatli tarifedenin kim olduğunu merak ediyordu.

Ben harap olan kiralık arabadan valizlerini kaptı ve yeşil Audi'ye koştu. Sürücüsü hızla hareket etmeye hazırlık olarak anahtarı kontağın üstünde bırakmıştı. Bu uyuşuk köyde hırsızlık herhalde alışılmış bir şey değildi, ama her şeyin bir ilki vardı. Ben ayrıca Atkuyruklu adamın otomobilinin ortadan kayboluşunu polise bildirecek durumda olmadığından şüpheleniyordu. Böylece, kendisi çalışan bir araç kazanırken izleyicisini araçtan yoksun ediyordu. Ben arabaya adayıp motoru çalıştırdı. Artık sessiz olmaya çalışmasının gereği yoktu. Atkuyruklu adam motorun ateşlendiğini elbette ki

duyacaktı. Genç adam arabayı geri vitese aldı, sonra bir lastik gıcırtısı içinde parke taşlı alanı süratle aştı ve *Rathausplatz'dnn* dışarı fırladı.

On beş dakika sonra küçük bir köy yolunun ıssız bir ağaçlık bölümünde yarı yerine kadar tahta kaplamalı bir taş evin yanında durdu. Binanın önündeki küçük tabelada I-ANGASTHOF diye yazılıydı.

Genç adam arabayı sık bir çam ağacı kümesinin arkasına gizledikten sonra konuk evinin ön kapısına döndü. Buradaki yazıda da EMPFANG, yani resepsiyon diye yazılıydı.

Ben zili çaldı, birkaç dakika kadar bekledikten sonra İçeride bir ışık yandı. Vakit gece yansıydı ve belli ki müessese sahibini uyandırmıştı.

Yüzü kırışıklardan yol yol olmuş ihtiyar bir adam kapıyı açtı ve somurtkan bir suratla Ben'i içeri aldı. Öne geçerek uzun ve karanlık bir koridorda yürümeye başladı, yanından geçtiği küçük duvar apliklerini bir bir yakarak üstünde 7 sayısı olan ceviz kaplama bir kapının önüne geldi. Eski bir maymuncukla kapıyı açtı ve düşük vattı bir ampulü yaktı. Rahat bir odaydı burası. Üstünde kuştüyü bir yorganın katlı olarak durduğu iki kişilik bir yatak odaya hâkimdi. Baklava desenli duvar kâğıdı yer yer *so-t* yulmuştu.

Otelci onu izlemiş olan Ben'e, "Elimizde yalnız bu oda var," dedi.

"Tamam."

"Kaloriferi yakacağım. Herhalde bir on dakika sürer."

Ben, geceyi geçirmek için gereksindiği bir, iki eşyayı valizinden çıkardıktan sonra bir duş almak için banyoya geçti. Tesisat o kadar yabancı ve karmaşık görünümlüydü ki, dört veya beş düğme ve kadranı, bir kancaya takılı telefon stilinde bir el duşu vardı. Ben tesisata şöyle bir baktı ve sıcak suyun borulardan geçip buraya ulaşmasını beklemeye değmeyeceğine karar verdi. Sonunda yüzüne soğuk su çarptı, dişlerini fırçaladı ve soyundu.

tçine kaz tüyü doldurulmuş yorgan yumuşacıktı. Genç adam hemen uykuya daldı.

Bir süre sonra -seyahat saatini bavulundan çıkarmadığı için emin olamasa da belki aradan saatler geçmişti- bir gürültü duydu.

Kalbinin atışları hızlanan Ben yatağın içinde dimdik oturdu.

Sesi tekrar duydu. Yumuşak, fakat buna rağmen duyulabilir bir gıcırtıydı, halının altındaki taban tahtalarına basılmasından kaynaklanıyordu.

Ben gece masasına uzandı ve pirinç lambayı kaidesinden kavradı. (')bür eliyle kabloyu yavaşça prizden çekti ve lambayı odaya giren kişinin başına savurmaya hazırlandı.

Yutkundu. Kalbi küt küt çarpıyordu. Ayaklarını yavaşça yorganın altından çıkararak yere sarkıttı.

Sehpanın üstündeki diğer cisimleri oynatmamaya gayret ederek lambayı ağır ağır yukarı kaldırdı. Kaideyi sağlam bir şekilde kavradıktan sonra yavaşça başının üstüne kaldırdı.

Ve ani bir hareketle yataktan fırladı.

Güçlü bir el uzanıp lambayı yakaladı ve ellerinin arasından kopardı, tten karaltıya doğru bir hamle yaptı, omzunu çevirdi vc karaltının göğsüne bastırdı.

Ama aynı anda bir ayak fırlayıp Ben'in ayak bileklerine sarıldı ve mu ı yere yıktı. Ben var gücüyle doğrulup saldırganı dirsekleriyle dövmeye çalıştı, ama bir dizin göğsüne vc karın boşluğuna toslaması sonucunda soluğu kesildi. Başka bir girişim yapmasına fırsat bırakmayan karaltı, ellerini öne atıp Ben'in omuzlarını aşağı çarptı ve yere mıhladı. Ben bir kükrene salıverdiyse de iri bir el anında ağzına yapıştı, genç adam da kendini kardeşinin yüzüne bakar buldu.

Peter, "îyi olmasına iyisin, ama ben daha iyiyim," dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Asunciön, Paraguay

Zengin Korsikalı ölüyordu.

Bununla birlikte üç, dört yıldır ölüm halindeydi ve büyük bir olasılıkla iki yıl veya biraz daha fazla ömrü kalmıştı,

Asuncion'un zengin bir banliyösünde iki yanında palmiye ağaçları dizili bir yolun sonundaki İspanyol stilinde bîr villada yaşıyordu. Bina, çok güzel düzenlenmiş büyük bir bahçenin ortasında yer alıyordu.

Senor Prosperi'nin yatak odası villanın ikinci katmdaydı ve ışık içinde yüzmesine rağmen tıbbi donanımla öylesine doluydu ki daha çok bir yoğun bakım ünitesine benziyordu. Hastanın kendisinden çok genç karısı Cönsuelo yıllardır ayrı bir yatak odasında yatıyordu.

Senor Prosperi o sabah gözlerini açınca odasındaki hemşireyi tanıyamadı.

Balgamın boğuklaştırdığı bir sesle, "Sen her zamanki kız değilsin," **di.**

Sempatik yüzlü sarışın genç kadın, "Her zamanki hemşireniz bu sabah hasta," dedi. Yatağın kenarında duruyor, hastanın serumuna bir şey yapıyordu.

Marcel Prosperi, "Seni kim yolladı?" diye sordu.

Genç kadın, "Ajans," diye yamt verdi. "Lütfen sakinlesin. Sinirlenme' size iyi gelmez." Damlaların akışını düzenleyen valfı sonuna kadar açtı.

Senor Prosperi, "Sizler bedenime daima bir şeyler pompalıyorsunuz," diye homurdandı, ama daha fazlasını söyleyemeden gözleri kapan ve kendini kaybetti.

Yedek hemşire bir, iki dakika sonra hastanın bileğini yokladı ve nabzının atmadığını saptadı. Dünyanın en tabii şeyini yapıyormuş gibi serum donanımının valfını normal konumuna getirdi.

Hemen arkasından yüzü bir keder maskesi halini aldı ve yaşlı adamın dul karısına acı haberi vermeye koştu.

Ben yeri kaplayan keçenin üstünde doğruldu. Başından kanın çekildiğini hissetti ve dizlerinin üstüne düştü.

Baş dönmesi onu pençesine almıştı. Başının fırıldak gibi döndüğünü, vücudunun ise sanki donduğunu hissediyordu. Başıyla vücudu sanki birbirinden ayrılmıştı.

Anıları: yasın, Bedford'daki küçük mezarlıktaki cenaze töreninin anılarını yaşıyordu. Hahamın ölülerin duası Kaddiş'i okuyuşu: *Yısgadal vyiskadaş şhmei şmay rabbo...* Kardeşinden kalanların içinde bulunduğu küçük tahta tabut; soğukkanlı gözüken babasının, tabut yerdeki çukurun içine indirilirken birden kendini kaybedip yere çökmesi ve ellerini yumruk yaparak boğuk feryadı.

Ben gözlerini yumdu. Anılar esasen fazla yüklü beynine akmayı sürdürüyordu. Gece vakti gelen telefon.

Annesiyle babasına haberi vermek için Westchester ilçesine araba sürüşü. Telefonla yapamazdı bu işi. *Anne, baba, Peter'la ilgili kötü bir haberim var* Hemen arkasından bir sessizlik. Bütün bunları yaşamak zorunda mıyım, ama söylenecek başka ne vardı ki? Babası kocaman yatağında uykudaydı tabii: saat sabahın dördüydü, ihtiyar adamın normal uyanma zamanının bir saat öncesi.

Annesi bitişik odadaki mekanize hastane yatağmdaydı, hemşire de divanın üstünde kestiriyordu.

Önce annesi. Doğru olan buydu. Oğullarına duyduğu aşk sınırsız ve koşulsuzdu.

Sadece, *"Ne var?"* diye fısıldamış ve anlamayarak Ben'e bakmıştı. Bir düşün koynundan koparılmışa benziyordu: tam kendine gelememiş, hâlâ yan yarıya düş dünyasmdaydı. Ben, *"Az önce İsviçre'den bir telefon aldım, anne,"* diyerek yatağın yanma diz çökmüş ve darbeyi yumuşatmak ister gibi elini kadıncağızın yanağına dayamıştı.

Rekabet ancak ikisi lise yularında birbirlerinden ayrı düştükleri zaman azalmıştı. Birbirleri ve aileleriyle aralarına mesafe girmesi, çocukların sonunda bu mücadeleden caymasını sağlamıştı.

Peter, "Buradan çıkalım," dedi. "Otele kendi adınla kaydolduysan boku yedik demektir."

Peter'm pasü Toyota kamyoneti çamura bulanmıştı. Kabinin içi dökküntüyle doluydu, oturulacak yerler lekeliydi ve köpek kokuyordu. Otele otuz, kırk metre uzaklıktaki bir koruluğun içinde gizliydi.

Ben ona Chur yakınındaki yollarda yaşadığı müthiş kovalamacayı anlattı. "Ama hepsi bundan İbaret değil," diye devam etti. "Buraya kadarki yolun en büyük kısmında izlendiğimi düşünüyorum. Ta Zürih'den beri."

Peter saptığı karanlık köy yolunda bir yandan yaşlı Toyota'nm hasta motorunu zorlarken, "Adam bir Audi mi kullanıyordu?" diye sordu.

"Doğru."

"Elli yaşlarında kadar biri. Saçlarını başımn arkasında atkuyruğu yapmış bir tür yaşlı hippi, değil mi?"

'Ta kendisi."

"O benim dedektifim Dietcr'dir. Benim antenim." Peter, Ben'e dönerek gülümsedi. "Bir anlamda kayınbiraderim de.",

"Ne?"

"Liesl'in ağabeyi ve koruyucusudur. Kız kardeşine uygun biri olduğuma daha yakın zamanda karar verdi."

"Amma uzman kişiymiş. Onu fark ettim. Üstelik aracını çaldım. Oysa sadece bir amatörüm."

Peter omuzlarını silkti. Bir yandan arabayı kullanırken omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. "Dieter'i küçümseme," dedi. "Cenevre'de İsviçre Ordusu *karşı casusluk* biriminde on üç yıl çalışmışhr. Ayrıca *sana* gözükmemeye de çalışmıyordu. Karşı gözetim yapıyordu. Ülkeye geldiğini haber alınca bu önleme başvurduk. Dieter'in görevi seni izleyen olup olmadığını görmekti. Seni gözaltında tutacak, izleyecek, öldürülmemeni veya kaçmlmamanı sağlayacaktı. 3 numaralı otoyolda seni kurtaran bir polis arabası değildi.

Dieter seni izleyenleri yanıltmak için polis sirenini öttürdü. Başka çaresi yoktu. Karşımızda son derece yetenekli profesyoneller var."

Ben derin bir göğüs geçirdi. "Son derece yetenekli profesyoneller. 'Senin peşindeler.' 'Onlar' *Onlar* da kim Tanrı aşkına?"

"Sadece Şirket diyelim." Peter dikiz aynasına bakışını dikmişti. "Kim olduklarını kim bilebilir ki?"

Ben şöyle bir sîlkindi. *"Ben* ise hayal kurduğumu sanıyordum. Sen de aklını kaçırmışsın." Genç adam öfkeden yüzünün kızardığını hissetti. "Seni *piç kurusu.* O kaza... O kazada şüpheli bir taraf olduğunu düşündüm hep."

Peter biraz sonra konuşurken dalgın görünüyordu. Sözlerinde bir tutarsızlık vardı. "İsviçre'ye geleceğinden korkuyordum. Her zaman o kadar dikkatli davranmak zorunda kaldım ki. Öldüğüme hiçbir zaman yüzde yüz emin olmadıklarını sanıyorum."

Ben sonunda patladı. "Ne olup bittiğini bana söyler misin, *lütfenT*

Peter bakışını yola dikti. "Korkunç bir şey yaptığımı biliyorum, ama başka seçeneğim yoktu."

"Babam o günden sonra bir türlü toparlanamadı, seni piç kurusu. Ya annem..."

Peter bir dakika kadar konuşmadan arabayı sürdü. "Anneme olanları biliyorum." Sesi birden sertleşti. "Ama babama ne olacağı umurumda bile değil."

Ben şaşırarak kardeşinin yüzüne baktı. "Bunu kanıtladın da."

"Ama seni ve annemi düşünmek beni hasta ediyordu. Benim yüzümden çekeceğiniz acıyı biliyordum. Sizinle iletişim kurmayı, size gerçeği açıklamayı, hayatta olduğumu söylemeyi ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Şimdi bunun nedenini bana açıklar mısın?"

"Seni korumaya çalışıyordum, Benno. Başka türlü asla yapamazdım. Eğer beni sadece öldüreceklerine ve bunun hikâyenin sonu olacağına inansam, sonucuna seve seve katlanırdım. Ama ailemin, yani seninle annemin de peşine takılacaklarını biliyordum. Babam dersen, o benim için dört yıl önce öldü."

Ben, Peter'ı gördüğüne sevinmiş, aldatmacaya ise müthiş kızmıştı ve mantıklı düşünmekte zorluk çekiyordu. "Neler geveliyorsun sen?" diye kardeşine çıkıştı. "Bana doğru dürüst bir açıklama yapar mısın?"

Peter yolun ilerisinde kapısının önü bir halojen lambayla aydınlatılmış küçük bir binaya bakıyordu.

"Saat kaç, sabahın beşi mi? Ama şurada birisi uyanık gibime geliyor." Küçük otelin kapısının yukarısında bir ışık yanıyordu.

Kamyoneti küçük otelin yakınındaki ağaçların gizlediği bir açıklığa sürdü ve kontağı kapattı. İki erkek indiler. Şafak öncesi soğuk ve sessizdi, sadece küçük bir hayvanın veya kuşun otelin arkasındaki korudan yansıyan hafif hışırtısı kulağa geliyordu. Peter ön kapıyı açtı vc küçük bir lobiye girdiler. Resepsiyon masası titrek bir İloresan ışık tarafından aydınlatılmıştı, ama ortalıkta hiç kimse yoktu. Peter, "Işık yanıyor, ama evde kimse yok," dedi. Ben gülümsedi; babalarının en sevdiği hakaretlerinden biriydi bu. Tezgâhın üstündeki küçük metal çana dokunmak için elini uzattıysa da, tezgâhın arkasındaki bir kapı açılıp üstündeki bornozun kuşağını bağlayan bir kadın görününce durdu. Kadın somurtuyor, ışıkta gözlerini kırpıştırıyor ve uyandırılmasma kızmış görünüyordu. *"Ya?"*

Peter akıcı bir Almancayla konuştu. *"Es tut mirsehr letd Sie zu stören, al>er wir hätten geme Kaffee."* Kadını uyandırdığına üzülmüştü, ama kahve istiyorlardı.

"KaffeeT İhtiyar kadın kaşlarını çattı. *Sie iud>en mich geweckt, weil Sie Kaffee wollen?"* Kahve istedikleri için mi onu uyandırmışlardı?

"Wir werden Sie für ihre Bemühungen bezahlen, Madame. Zwei Kaffee bitte. Wir werden uns einfach da. in Ihrem Esszimmer hinsetzen." Peter, kadına, onu yordukları için para ödeyeceklerini söyledi. İki kahve istiyorlardı. Yemek salonunda oturacaklardı.

Canı sıkılan otelci kadın başım sallayarak küçük vc karanlık bir yemek odasına bitişik bölmeye yöneldi, ışıklan yaktı ve kırmızı metalden büyük bir kahve makinesini prize soktu.

Yemek odası küçük, fakat rahattı. Gündüz saatlerinde otelin içinde yer aldığı ormanın nefis bir manzarasını yemek yiyenlerin gözleri önüne seren perdesiz, büyük pencereler karanlıktı. Üstlerine kolalı beyaz örtü-

ler serilmiş beş veya allı yuvarlak masa meyve suyu bardakları, kahve fincanları ve kahverengi şeker küpleriylc sabah kahvaltısına hazırlanmıştı. Peter pencerenin yakınında duvara bitişik bir masaya oturdu. Ben dc karşısına geçti. Bölmesinde bir maşrapa sütü köpürten otelci kadın, eş ikizlerle karşılaşanların yaptıkları gibi sık sık onlara bakıyordu.

Peter dirseklerine yer açmak için tabakla çatal, bıçağı itti. "İsviçre bankalan ve Nazi altınları hakkındaki olayın patlak verişini anımsıyor musun?" diye başladı.

'Tabii ki." *Demek bütün mesele buydu.*

"Afrika'dan buraya gelişimden hemen Önceydi. Oradaki gazetelerden olayı izlemiştim, sanırım, babamın Dachau'da geçirdiği süre yüzünden bu hikâyeyle özellikle ilgilenmiştim." Peter'm dudaklarında alaya bir kıvrım vardı. "Sonuçta koca bir endüstri vücut bulmuştu. Avukatlarla başka düzenbazlar, ailelerinin kayıp menkullerinin izini süren Soykırım'dan kurtulmuş yaşlıları kazıklamak hevesine kapılmışlardı. Bir yerde, toplama kamplarından sağ kurtulan Fransa'daki ihtiyar bir kadın hakkında yazılanları okuduğumu sana söylemiştim galiba. Zavallı kadın, hayatı boyunca biriktirdiği bütün parayı, babasına ait rafa kalkmış bir İsviçre banka hesabı hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia eden ahlaksız bir Fransız avukata kaptırmıştı. Avukat araştırma yapmak, soma da İsviçre Bankası'm dava etmek için sözde para gereksiniyordu. Yaşlı kadın tabii ki istenilen bütün parayı ödedi. Bu yirmi beş bin dolar dünyadaki bütün parasıydı, hayatım sürdürmek için gereksindiği para. Sonuçta avukat yirmi beş binle ortadan kaybolmuştu. Bu olaya çok sinirlenmiştim, yaşlı bir hanımın bu şekilde sömürülmesine katlanamazdım. Yaşlı hanımı bulup babasının İsviçre'deki hesabını bir karşılık beklemeksizin araştırmayı önerdim. Daha yeni kazıklandığı İçin önce kuşkulandı, ama bir süre konuşmamızdan sonra bana gidip araştırma iznini verdi. Parasıyla ilgilenmediğime onu inandırabilmiştİm."

Konuşurken gözlerini masa örtüsüne diken Peter, başını kaldırıp Ben'e baktı. "Şunu anlamalısın: hayatta kalan bu zavallıları motive eden çıkarcılık değildi. Onlar sadece adaletin vc ölen aileleri ve geçmişleriyle bir bağlantının peşindeydiler. Yaşamaları için zorunlu olan bir paranın

peşinde." Peter bakışını pencerelerin birine dikti. "Yaşlı hanımın yasal temsilcisi olmama rağmen İsviçre Bankası bana dünyanın zorluğunu çıkardı. Ellerinde öyle bir hesabın varlığını kanıtlayan bir belge olmadığını söylüyorlardı. Her zamanki hikâye. Oysa o lanet olası İsviçreli bankacılar kayıt manyaklarıdır, Nuh Peygamber zamanından kalan kâğıt parçacıklarını bile saklarlar. Ama şimdi bir banka hesabını kaybettiklerini söylüyorlardı. Tamam da yaşlı hanımın babasının hesap açtığı bankanın eski bir güvenlik görevlisi beni aradı. Güvenlik görevlisi bir sürü belgenin kâğıt yok etme makinesine atıldığına tanık olduğu için işinden kovulmuştu. Bankanın memurları kırklı yıllardan kalan kucak kucak belgeyi gece vakti yok etmekle meşguldüler. Adamcağız bir kucak dolusu belgeyle klasörü makineye verilmeden önce kurtarıp kaçırmıştı."

Ben, "Böyle bir olayı hayal meyal anımsıyorum," dedi. Otelci kadın ol sırada bir tepsiyle masalarına geldi ve bir espresso ibriğiyle fokurdayan sütle dolu ikinci bir ibriği bırakıp yemek odasından çıktı.

"İsviçreli yetkililer bu işten hiç hoşlanmamışlardı. Banka mahremiyetini ihlal ve bunun gibi saçmalıklar ileri sürmüşlerdi. Belgelerin yok edilişinin hiçbir önemi yokmuş gibi. Adam Cenevre dışında oturuyordu. Bankanın bütün zorlamalarına rağmen belgeleri saklamıştı, ihtiyar hanımın babasının hesabını belgeleyen bir kâğıt olup olmadığına bakmam için onları gözden geçirmeme izin verdi."

"Ve?" Ben çatalın uçlarıyla beyaz masa örtüsünün üstüne şekiller çiziyordu.

"Hiçbir şey bulamadım tabii. Ancak klasörlerin birinde bir kâğıt parçası elime geçti. Çok ilginçti. Noter tasdikli ve yasal açıdan geçerli bir *Griindungsvertragdı...* şirket kuruluşu için yapılan bir sözleşme."

Ben bir şey söylemiyordu.

"İkinci Dünya Savaşı'nm son yıllarında bir tür şirket kurulmuştu."

"Nazilerle ilgili bir şey mi?"

"Hayır. İşin içinde birkaç Nazi vardı, ama tarafların çoğu Alman bile değildi. O dönemin en güçlü sanayicilerinden bazılarını içeren bir yönetim kurulundan söz ediyoruz. İtalya'dan, Fransa'dan, Almanya'dan, İngiltere'den, İspanya'dan, Birleşik Amerika'dan ve Kanada'dan söz ediyoruz.

Senin bile duymuş olduğun isimler bunlar Benno. Dünya kapitalizminin en fazla sivrilmiş büyük patronları."

Ben düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Savaşın sona ermesinden *önce* demiştin, değil mi?"

"Doğru. 1945'in başlarında."

"Alman sanayicileri de şirketin kurucuları arasında mıydı?"

Peter başının hareketiyle doğruladı. "Düşman hatlarını aşan bir iş ortaklığıydı, bu. Ne o, şaşırdm mı?"

"Ama biz savaştaydık..."

"'Bizle kastettiğin ne? Amerika için iş iştir, bunu söylememiş miydim sana?" Peter arkasına yaslandı. "Biz şimdi herkesçe bilinenden söz edelim. New Jersey'deki Standard Oil, I. G. Farben'le işbirliği yapıp haritayı çiziyor, petrol ve kimyasal madde tekelini kimin alacağını hesaplıyor, patent paylaşımı vs. yapıyordu. Tanrı aşkına, bütün savaş mekanizması Standard Oil'un petrolüyle çalışıyordu... askeriyeden kimsenin buna burnunu sokmaya cesareti yoktu. Şirket 'üretim sorunları' yaşamaya başladığı takdirde ne yaparlardı? Ayrıca, John Foster Dulles de bir zamanlar l-'arben'in bir kurul üyesi değil miydi? Sonra Ford Otomobil Şirketi de var. Ya Alman Askeri Nakliyesi'nin başlıca dayanağı olan bütün o beş tonluk askeri kamyonlar? Onları Ford üretmişti. Hitler'in arzu edilmeyen kişileri o kadar inanılmaz bir ustalıkla toparlamasına olanak veren Hollerith araçları. Onlar da IBM'in ürünü. Sonra ITT var... Alman bombardıman uçaklarının çoğunu üreten Focke-Wulf in büyük hissedarlarından. 1 loş bir şey duymak ister misin? Savaştan sonra Amerikan hükümetini dava edip maddi tazminat talep etti. Meğer Müttefik bombardıman uçakları Focke-Wulfe fabrikalarına zarar vermiş. Bu liste uzadıkça uzayabilir. Ama bunlar sadece bizim bildiklerimiz, belli ki gerçekte olan bitenlerin sadece küçük bir bölümü. Bu kişilerin Hitler'i zerre kadar umursadıkları yoktu. Onların bağlılıkları daha yüksek bir ideolojiyeydi: kâra. Savaş onlar için bir Harvard-Yale futbol maçı gibiydi, daha ciddi konular, örneğin, her şeye gücü yeten doların peşinde koşma uğraşı arasında geçici bir kısa süreli oyalanma."

Ben ağır ağır başını salladı. "Üzgünüm kardeş. Kendini dinlesene bükere. Söylediklerin her zamanki şu kültür karşıtı saçmalığı çağrıştırıyor: mülk hırsızlıktır, otuzunu geçen kimseye güvenme, bu aşırı, bayatlamış fesat. Neredeyse Aşk Kanah'ndan da onların sorumlu olduğunu söyleyeceksin." Genç adam kahve fincanını gürültüyle tabağının içine çarptı. "Garip, işle ilgili konular bir zamanlar fena halde canını sıkıyordu. Sanırım, *gerçekten* değişmişsin sen."

Peter, "Her şeyi bir anda kavramanı beklemiyordum zaten. Sadece olayın içeriğini tanıtıyordum," dedi.

"Şu halde bana gerçek bir şey anlat. *Somut* bir şey."

Birden durgunlaşan kardeşi, "Bu listede yirmi üç ad vardı," dedi. "Çoğu, o zamanki deyimle, endüstri liderleri, insanlar öyle bir şeyin var olduğuna inandıkları sıralarda birkaç soylu devlet adamı. Birbirlerini tanımamaları gereken insanlardan hatta tarihçilerin birbirleriyle *karşılaştıklarım* bile yalanladıkları insanlardan söz ediyoruz. Oysa burada bir tür iş ortaklığı kurduklarını görüyoruz."

Ben kendi kendine konuşur gibi, "Anlattıklarında bir boşluk var gibime geliyor," dedi. "Herhalde bu belgede dikkatini çeken bir şey vardı. O belgeyi öbürlerinin arasından çekip çıkarmana neden olan bir şey. Niçin bunun ne olduğunu bana söylemiyorsun?"

Peter alayla gülümsedi, sonra yüzü yine aynı düşünceli anlama büründü. "Bir ad gözüme çarptı, Ben..." dedi. "Şirketin saymanının adı."

Ben'in beyni karıncalanmaya başlamıştı. "Kimmiş bu adam?" diyej sordu.

"Şirketin saymanı finans dünyasındaki harika çocuklardan biriymiş.! Üstelik Hitler'in SS birliklerinde bir *binbaşı.* Adı herhalde sana da yabancı gelmeyecektir: MaxHartman."

"Babam." Ben'in soluğu kesilmişti.

"Babamız Soykırım'dan kurtulmuş biri değilmiş, Ben. *Babamız lanet olası bir Nazi'ymiş."*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ben gözlerini kapadı, derin bir soluk aldı ve başını salladı. "Bu olacak şey değil. Yahudiler SS teşkilatına üye olamazlardı. O belge sahte olmalı."

Peter, "İnan bana, o belgeyi incelemeye yeterince vaktim oldu," dedi. " Sahte değildi."

"Şu halde..."

"1945 Nisanı'nda babamızın sözde Dachau'da olduğunu hatırlarsın. '45 Nisanı'nın sonunda Birleşik Amerika'nın Yedinci Ordusu tarafından kurtarılmıştı."

"Tam zamanını hatırlamıyorum. Doğru mu bu?"

"Babamın geçmişini hiçbir zaman pek fazla merak etmemiştin, öyle değil mi?"

Ben itirafetti. "Doğru, merak etmemiştim."

Peter acı acı güldü. "Herhalde o da öylesini yeğlerdi. Merak etmediğin için şanslısın. Bir masumiyet içinde yaşamak güzel. Bütün o yalanlara inanmak. Babamın, cebinde on dolarla Amerika'ya gelen ve bir finans imparatorluğu kuran Soykırım kaçkını hakkında uydurduğu öykü. Ne güzel efsane! Sahi, bir de büyük bir hayırsever oluşu öyküsü var." Genç ıclam başını sallayarak homurdandı. "Ne büyük sahtekârmış. Ne müthiş efsane yaratmış." Sonra pis pis sırıtarak ekledi. "Büyük adam."

Ben'in kalbinin atışları hızlanmıştı. Babası geçinilmesi zor bir adamlı, düşmanları ona acımasız derlerdi. Ama aynı zamanda bir *sahtekâr* mıydı?

Peter, "Max Hartman *Schutzstaffel'm* bir üyesiydi," diye yineledi. "Yani SS'in, tamam mı? Garip, ama gerçek." Peter o kadar ciddi, o kadar inandırıcıydı ki, üstelik Ben, kardeşinin, yüzüne karşı yalan söylediğine hiç tanık olmamıştı. Ama bu söylediklerinin yanlış olduğu o kadar açıktı ki! İçinden, *kes artık,* diye bağırmak geliyordu.

"Ne biçim şirkctmiş bu?" diye sordu.

Peter dudak büktü. "Büyük ortakların akıttığı milyonlarca dolarla kurulmuş bir paravan şirket olması olası."

"İyi ama niçin? *Amacı* ne olabilir?"

"Orasını bilmiyorum. Belge de ne olduğunu belirtmiyor."

"Sözünü ettiğin belge nerede?"

"Merak etme, onu emin yere sakladım. İsviçre'nin Zürih kentinde 1945 Nisanı'nda kurulan bu şirketin adı Sigma A.Ş."

"Peki, bunu keşfettiğini babama söyledin mi?"

Peter başını eğerek kahvesinden ilk yudumu aldı. "Ona telefon ederek belgede yazılı olanları okudum ve bilgi istedim. Tahmin ettiğim gibi kafasının tası attı. Tıpkı senin yaptığın gibi, o belgenin sahte olduğunu ileri sürdü. Öfkelendi. Savunmaya geçti. Bağırıp çağırmaya başladı. Böylesi iftiralara nasıl inanabilirmişim? Bunca çektiklerinden sonra, hah hah hah, böylesi bir yalanı nasıl yutabilirmişim? Ondan bir şey öğrenmekten yana umudum yoktu, sadece göstereceği tepkiyi ölçmek istiyordum. Bunun üzerine sağa, sola sorular sormaya başladım. Cenevre'de, Zürih'de şirket kayıtlarına bakmaya koyuldum. Bu firmaya ne olduğunu öğrenmeye çalıştım. Hemen arkasından öldürülmeme ramak kaldı. Tam iki kere. İlki bir otomobil kazasıydı: Ucu ucuna kurtuldum. Limmatquai'de kaldırımda yürürken bir araba aniden direksiyonu üstüme kırdı. İkincisi Niederdorfstrasse'de sözde soygun amaçlı bir saldırıya uğradım, oysa amaç beni soymak değildi. İki saldırıdan da kurtulmayı başardım. Ama sonra beni uyardılar. Üzerime vazife olmayan işlere burnumu sokmayı sürdürdüğüm takdirde bir dahaki sefere öldürülecektim. Ucu ucuna kurtuluşlar olmayacaktı. Elimdeki bütün belgeleri teslim edecektim. Ve bu şirketle ilgili en küçük bir ayrıntı etrafta duyulduğu takdirde, bütün ailemle birlikte cehennemi boylayacaktım. Onun için gazetelere telefon edip tüyo

vermeyi aklımdan bile geçirmemeliydim. Babamı umursadığım yoktu. Sadece seninle annemi korumak istiyordum."

Tam Peter'dan beklenecek bir yanıttı bu, annesinin en az Ben kadar yaman bir koruyucusuydu. Üstelik paranoyaya en küçük eğilimi olmayan sağduyulu bir insandı. *Mutlaka* doğruyu söylüyordu.

Ben ısrar etti. "İyi de senin bilebileceğin şeyleri niçin sorun yapıyorlar? Konuya objektif olarak baksana. Bir şirket yarım yüzyıldan daha uzun zaman önce kurulmuş. Varsın kurulmuş olsun. *Bugün* bu kadar gizlilik niye?"

"Düşman sınırlarını aşan bir ortaklıktan söz ediyoruz. Günümüzün en güçlü, en saygın bazı kişileri için teşhir edilmenin ve bunun yol açacağı utancın riskinden söz ediyoruz. Ama bu, sorunun nispeten önemsiz yanı. Bir de girişimin içyüzünü göz önüne getir. Müttefikler ve Düşman saflarından kişiler, hepsi zenginleşmek amacıyla dev bir ortak şirket kuruyorlar. Almanya o sıralarda abluka altındaydı, ama sermaye ulusal sınırlara saygı duymaz, öyle değil mi? Bazı kimseler bunu düşmanla ticaret yapmak olarak tanımlarlar. Bu arada kimbilir kaç uluslararası yasa ihlal edilmiştir? Ya mal varlıklarının dondurulması ya da el konması tehlikesi varsa? Bu mal varlıklarının önemini ölçmenin bir yolu yok. Yarım yüzyıl içinde pek çok şey olabilir. Baş döndürücü miktarlarda paradan söz ediyor olabiliriz. Ve İsviçrelilerin bile uluslararası baskı etkisiyle gizlilik yasalarım deldikleri görülmüştür. Anlaşılan o ki bazı kimseler o güzel anlaşmalarını tehlikeye düşürecek kadar çok şey bildiğim sonucuna vardılar."

"Bazı kimseler mi? Seni tehdit edenler kimler?"

Peter içini çekti. "Keşke bilebilsem."

"Yapma, Peter, bu şirketin kuruluşunda yer alan kişilerden hayatta olanlar varsa bir ayakları çukurdadır."

"Tabii, önemli konumlarda olanlar gitmiştir. Ama hâlâ hayatta olanlar bulunduğuna emin olabilirsin. Bazıları o kadar ihtiyar da değildir, yetmişli yaşlarında olsalar gerek. Bu şirketin yönetim kurulundakilerden iki veya üç kişi, eğer hayattalarsa, bunlar büyük bir servetin üstünde oturuyor olabilirler. Ardıllarının kimler olduğunu ise kim bilebilir? Herhalde sırlarını gömülü tutmaya yetecek kadar paraları vardır."

"Sonuçta sen de ortadan kaybolmayı seçtin."

"Benim hakkımda çok fazla şey biliyorlardı. Günlük programımı, gittiğim yerleri, rehberde bulunmayan ev telefonumun numarasını, aile bireylerinin adlarını ve bulundukları yerleri, mal varlığımla ilgili bilgileri. Sınırsız olanakları olduğunu açıkça belirtiyorlardı. Bunun üzerine ben de bir karar verdim, Benno, ölmek zorundaydım. Bana başka seçenek bırakmıyorlardı."

"Nasıl başka *seçenek* bırakmıyorlardı? Taleplerini yerine getirip aptal belgelerini onlara iade edebilir, o lanet olası bilgiye hiç ulaşmamış gibi hayatına devam edebilirdin."

Peter, "Bu bir zili çalmamış yapmak, diş macununu tüpün içine geri koymak gibi bir şey olurdu, yani yapılamazdı. Bildiklerimi bildiğime göre, yaşamama asla izin vermezlerdi."

"Bu durumda uyarıların amacı neydi?"

"Ne kadar bildiğimi, başkasına da bir şeyler açıklayıp açıklamadığımı saptayana kadar, beni susturmak ve sonra ortadan kaldırmak."

Ben, ihtiyar kadının bitişik odada dolaştığını, zemin tahtalarının ayaklarının altında gıcırdadığını duyabiliyordu.

Birkaç dakika sonra sordu. "Bu işi nasıl basardın, Peter? Ölmenden söz ediyorum herhalde kolay olmamıştır."

"Olmadı." Peter sandalyesinde arkasına yaslanarak başını pencereye dayadı. "Liesl olmasaydı asla başaramazdım."

"Kız arkadaşın mı?"

"Liesl harikulade bir kadındır. Sevgilim, en iyi arkadaşım. Ah Ben, onun gibi birini bulacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim. Umarım, günün birinde sen de onun yarısı kadar olan bir kadını bulabilirsin. Fikir aslında ona aitti. Ben yalnız olsam planı yürürlüğe koyamazdım. Liesl ortadan kaybolmamın en akıllıca iş olacağına karar verdi, ama bunun en doğru şekilde yapılmasında ısrar etti."

"Ya diş kayıtların, Peter. Vücudunu hiçbir şüpheye bırakmayacak şekilde teşhis etmişlerdi."

"Cesedin dişlerini Westchester'dcki diş kayıtlarıyla karşılaştırdılar. Dr. Merrill'in muayenehanesindeki diş röntgenlerinin benimkiler olduğunu varsaydılar."

Ben şaşkın halde başını salladı. "İyi ama kimin cesediydi?"

"Liesl, Zürih Üniversitesi'ndeki öğrencilerin her yıl ilkbahar sömestrinin sonunda oynadıkları oyundan esinlenmişti. Şakacının biri her defasında anatomi sınıfından kadavrayı çalar. Bu marazi bir ilkbahar ritüeli, bir tıp öğrencisi esprisidir. Kadavra günün birinde yok olur. Fidye karşılığında olsa bile, ceset geri istenir. Liesl hastane morgundan sahibi çıkmamış bir cesedin çalınmasını ayarladı. Bundan sonra ölü adamın tıp kayıtlarını, diş kayıtlarını falan temin etmek kolay oldu, burası İsviçre, herkesin kayıtları vardır."

Ben elinde olmayarak gülümsedi. "İyi de röntgenleri değiştirmek nasıl olur?"

"Diyelim ki az riskli bir haneye tecavüz işi için birini tuttum. Dr. Merrill'in muayenehanesi bir *Fort Knox"* olmasa gerek. Bir röntgenin yerine başkasını koymak zor iş değil. Polis, Dr. Merrill'e gelip diş kayıtlarımı isteyince, onlara gerçek olanların yerine konanlar verildi."

"Peki, ya uçak kazası?"

Peter hiçbir önemli ayrıntıyı atlamadan bunu da anlattı.

Kardeşi konuşurken Ben onu seyrediyordu. Peter daima yumuşak sesli, sakin, sağduyulu ve düşünceli kardeş olmuştu. Ama ona asla hesapçı ve şeytani fikirli denemezdi. Planın yürürlüğe konması aksine şeytanlık gerektiriyordu. Ne kadar korkmuştu kimbilir.

"Liesl birkaç hafta önce St. Gailen kantonunda bulunan küçük bir hastaneye bir iş için başvuruda bulundu. Onu seve seve işe aldılar, bir çocuk doktoruna gereksinimleri vardı. Bize bir gölün kıyısındaki ormanda küçük bir ev buldu. Ben de yanma gittim. Ben kendime onun Kanadalı kocası süsünü verdim, bir kitap üzerinde çalışan bir yazardım. Bu arada bazı bağlantılarımla, antenlerimle iletişimimi sürdürüyordum."

"Hayatta olduğunu bilenlerin olması riskli değil miydi?"

<?> Birleşik Amerika'nın Kentucky eyaletinde federal alim külçelerinin 1936'dan beri depolandığı askeri bir mevki.

"Hayatta olduğumu bilen kimselere *güvenim* tamdı. Liesl'in kuzeni Zürih'de avukattır. O bizim gözlerimiz ve kulaklarımız oldu. Liesl ona güveniyor, dolayısıyla ben de güveniyorum. Çeşitli uluslararası çıkarları olan bir avukat olarak poliste, banka çevrelerinde, özel araştırmacılar arasında bağlantıları vardır. Dün Bahnhofplatz'daki katliamı, sorguya alınan bir yabancıyı haber aldı. Fakat Dieter bana, seni öldürmeye teşebbüs ettiklerini bildirince, ne olduğunu anladım. Vârisler, o listeden eğer hayatta olanlar varsa, o kimseler, ölümümüm bir senaryo olduğundan oldu bitti şüphelenmiş olmalılar. Anlaşılan tetikteydiler, ya İsviçre'de tekrar ortaya çıkmamı ya da benim araştırmalarıma senin devam ettiğine dair bir işaret bekliyorlardı. Bir sürü İsviçreli polisin avuçlarında olduğunu, benim başıma da bir ödül konulduğunu biliyorum. Polislerin belki ***yansı*** onların adamı. Öyle sanıyorum ki sabahleyin görüşme yaptığın banka, UBS, tuzaktı, bunun üzerine seni uyarmak için ortaya çıkmak zorunda kaldım."

Ben, Peter'm, onun için hayatını tehlikeye attığını anlamıştı. Gözlerinin yaşardığını hissetti. Sonra, Jimmy Cavanaugh'u, var olmayan adamı anımsadı. Peter'a o gizemli durumu alelacele anlattı.

Peter'm gözleri dalmıştı. "İnanılmaz şey," diye mırıldandı.

"Jimmy Cavanaugh'u sen de anımsıyor musun?"

"Tabii. Birkaç kez Noel tatilini Bedford'da bizimle geçirmişti. Ondan ben de hoşlanmıştım."

"Şirketle onun ne alışverişi olabilir ki? Bir ara varlığının bütün izlerini mi sildiler yoksa?"

Peter, "Hayır," dedi. "Sen meseleyi kavrayamamışsın. Howie Rubin haklı olmalı. Bir Jimmy Cavanaugh yok, hiçbir zaman da olmadı." Peter daha hızlı konuşmaya başladı. "Bu Jimmy Cavanaugh'un bir mantığı var. Gerçek adı ne olursa olsun, ona böyle diyelim. Oldum olası onların hesabına çalışıyordu. Sınıf arkadaşlarının hepsinden daha yaşlı olan, kampusun dışında yaşayan birini düşün. Anlayamıyor musun, Benno? Plan buydu. Her ne sebeptense, o noktada seni göz hapsinde tutmanın önemli olduğuna karar vermiş olmalılar. Bir önlem alma konusuydu bu."

"Yani Cavanaugh'un sırf beni gözetim altında tutmakla mı *görevlendirildiğini* söylemek istiyorsun?"

"Büyük bir olasılıkla beni de gözlemlemekle görevli biri vardı. Babamız şirketin kodamanlarından biriydi. Örgütü tehlikeye düşürecek bir şey mi öğrendik? Onlar için bir şekilde bir tehdit mi oluşturacaktık? Bizim yüzümüzden endişelenmeleri mi gerekiyordu? Belki emin olmak istediler. Sonra sen getto'na gittin, ben de Afrika'ya... Yani onlar açısından kendimizi emekliye ayırmıştık."

Ben'in başı dönüyor, bu *onlar* sözcüğü büsbütün aklını karıştırıyordu.

"Bir sanayici grubunun, çok özel hünerleri arasında seni şahsen tanımak da bulunan bir katili görevlendirmeleri senin için anlam taşımıyor mu?"

"Deme, Peter, öyle sanıyorum ki..."

"Sanıyor musun? Yapma, Benno, düşünsene..."

Bir cam şangırtısı.

Camda birdenbire beliren çentikli deliği gören Ben'in soluğu kesildi. Peter sanki başını eğmiş, abartılı bir saygı gösterisiyle selam verir gibi dizlerini bükmüş vc komik bir hareketle masanın üzerine eğilmişti.

Bütün hayatın donduğu o bir saniyenin içinde Ben, bir soluğun boşalmasına eşlik eden boğuk *haah* sesine bir anlam veremedi. Ama hemen arkasından Peter'm alnının ortasındaki kırmızı deliği, masanın, tabakların, çatal ve bıçakların üstüne saçılmış gri doku benekleriyle beyaz kemik kıymıklarını gördü.

"Aman *Tanrım!"* diye inledi. *"Aman Tanrım! Aman Tanrım!"* Sandalyesiyle arkaya devrilip yere yuvarlandı, başı sert meşe taban tahtalarına çarptı. Bir susturuculu silahtan fışkıran mermilerin ufak yemek odasının her tarafında patlamasının hemen hemen farkında bile olmayarak, *"Hayır!"* diye soludu. "Alı hayır! Ah, Tanrım." Önündeki dehşet sahnesi öylesine anlaşılmaz bir şeydi ki donmuş, korku, şok ve inanmazlıktan sanki felce uğramıştı. Ama hemen arkasından ilkel bir kendini koruma içgüdüsü arka beyninden yüzeye çıkarak onu ayağa kaldırdı.

Parçalanan camdan dışarı bakınca siyahlık dışında bir şey göremedi. Ama hemen arkasından başka bir patlamaya öncelik eden bir namlu ucu

ışıltısının aydınlattığı bir yüz gözüne çarptı. Bu görüntü bir saniyenin kimbilir kaçta kaçı kadar bir zaman dilimi sürmüştü, ama bir daha silinmemek üzere belleğine işlendi. Katilin gözleri koyu renkliydi ve çukura kaçmıştı, yüzü soluk ve kırışıksız, sanki davul gibi gergindi.

Ben ufak yemek odasının öbür yanma sıçrarken arkasında başka bir cam da patladı, bir başka mermi bir adım ötesindeki duvarda delik açtı.

Katilin artık ona nişan aldığı düpedüz ortadaydı. Acaba öyle mi? Ya da hâlâ Peter'a nişan alıyordu da kurşunu hedeften mi şaşmıştı? Onu da görmüş müydü? Onu görüyor muydu?

Seslendirmediği soru yanıtlanmış gibi yemek odasından binanın holüne açılan kapıdan dışarı atıldığı sırada bir mermi başının birkaç santim yukarısında kapının çerçevesini parçaladı. İleride holde bir kadın feryadı duyuldu. Otelci kadın korku veya öfkeden haykırıyordu. Birdenbire elini, kolunu sallayarak Ben'in yolunun üstüne çıktı.

Genç adam onu kenara iterek kendini hole attı. Otelci kadın boğuk boğuk haykırarak öfkesini belirtti.

Ben artık düşünmüyor, paniğin pençesinde hızla hareket ediyordu. Bütün duyguları uyuşmuştu. Bir robot gibi olanları düşünmüyor, sadece hayatını kurtarmaya bakıyordu.

Gözleri yarı karanlığa alışmıştı. Odanın diğer köşesindeki resepsiyon masasının üstündeki küçük bir lamba minik bir dairesel ışık veriyordu. Genç adam bu ışıkta odada sadece sokak kapısının ve konukların odalarına giden başka bir koridorun olduğunu gördü.

Buradan görülebilen dar bir merdiven yukarı kattaki başka odalara çıkıyordu. Şu sırada durduğu odada pencere yoktu. Bu da dışarıdan gelebilecek mermilere karşı güvende olduğu anlamına geliyordu. En azından birkaç saniye için.

Öte yandan, pencere olmaması tetikçinin binanın ön yüzüne koştuğunu görememesi anlamına da geliyordu. Peter'm katili hedeflerinden birini ıskaladığını fark etmiş olmalıydı. O zaman binanın önüne veya arkasına koşacaktı. Otelin ön kapısı olduğu gibi elbet arka kapısı da vardı, ama Ben'in fark etmediği başka kapılar da olabilirdi. Bu da genç adama ön kapıdan kaçıp kurtulmak için yüzde elli oranında bir şans veriyordu.

Yüzde ellilik bir şans.

Bu oran hiç hoşuna gitmemişti Ben'in.

Üstelik ya bir kişiden de fazlalarsa?

Birkaç kişi oldukları takdirde binanın bütün çıkışlarına hâkim olmak için yelpaze gibi açılmış olacaklardı. Öyle ya da böyle, dışarıda bir veya daha fazla tetikçinin olması binanın önünden ya da arkasından kaçmayı olanaksız hale getiriyordu.

Yemek odasından bir feryat yükseldi: belli ki otelci kadın dehşet veren katliamı keşfetmişti.

Benim dünyama hoş geldiniz, Bayan.

Ben yukarı katta ağır ayak sesleri duyabiliyordu. Otelin müşterileri uyanmaktaydılar.

Başka müşteriler: Otelde kaç kişi kalıyordu acaba?

Genç adam ön kapıya koştu, ağır emniyet sürgüsünü çekti.

Odanın öbür yanındaki merdivenden biri gümbür gümbür iniyordu. Derken basamakların dibinde şişman bir adam belirdi. Arkasındaki mavi bornozu alelacele üzerine attığı belliydi. Yüzünde korku okunuyordu. *"Was geht hier yor?"* Burada ne oluyor, diye bağırdı.

Ben İngilizce olarak, "Polis çağırın," diye haykırarak yanıt verdi. *"Polizei...* telefon!" Resepsiyon masasının arkasındaki telefonu işaret ediyordu.

"Polis mi? Birine bir şey mi oldu?"

Ben, "Telefon!" diye öfkeyle yineledi. "Çabuk! Biri öldürüldü!"

Biri öldürüldü.

Şişman adam arkasından biri itmiş gibi atıldı. Resepsiyon masasına koşup, telefonu eline aldı, bir an dinledi, sonra numarayı çevirmeye başladı.

Şişman adam şimdi hızlı hızlı Almanca konuşuyordu.

Tetikçi şimdi acaba neredeydi? İçeri dalıp onu araması vc Peter'a vurduğu gibi onu da vurması işten değildi. Burada otel müşterileri de vardı, önüne geçip onu engelleyebilecek başkaları... ama bu katili durdurmazdı. Ben Zürih çarşısmdaki kıyımı unutmamıştı.

Şişman İsviçreli telefonu yerine bıraktı. *"Sie sind untenvegs,"* dedi. "Polis geliyor."

"Buraya ne kadar uzaktalar?"

Adam bir an ona baktı, sonra anladı. "Yolun hemen alt başında," dedi. "Çok yakında. Ne oldu, kim öldürüldü?"

"Sız tanımazsınız."

Ben bu kez yemek odasını işaret etti. Tam o sırada otelci kadın bağırarak hole koştu. *"Er ist tot! Sie haben ilin erschossen! Dieser Mann don draussen, Dein Bruder, er wurde ermordet!"* Her nedense Ben'in kardeşini vurduğu kanısına varmıştı. Çılgınlık.

Ben yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. O ana kadar beyni uyuşmuştu, bir sisin içinde yüzüyordu. Ama şimdi korkunç gerçek, dehşet yüzüne çarpılıyordu. Müşteri kadına bir şey haykırdı. Ben, binanın arkasına gittiğini tahmin ettiği koridora atıldı.

Kadın arkasından bağırıyor, ama Ben koşmaya devam ediyordu. Bir polis sireninin cıyaklaması otelci kadının isterik çığlıklarına katılmakta gecikmedi. Polis arabası yaklaştıkça siren daha da şiddetleniyordu. Ses bir tek arabanın geldiğine işaret ediyordu. Ama bu kadarı da yeterdi.

Kalmak mı, gitmek mi?

Peter, polislerin yarısı onların adamı, demişti.

Koridorun arkasına koştu, sağa döndü ve birden küçük bir boyalı kapı gördü. Bunu hızla açtı: tahta raflara havlular, yatak çarşafları istiilenmişti.

Siren sesine şimdi çakılları çiğneyen bir tekerlek gıcırtısı eşlik ediyordu. Polis binanın önüne varmıştı.

Ben koridorun sonundaki başka bir tahta kapıya koştu. Bitişiğindeki küçük bir pancurlu pencere kapının dışarıya açıldığını gösteriyordu. Genç adam tokmağı çevirdi ve kapıyı kendine çekti. Kapı takılmıştı; daha kuvvetli çekti, bu kez kuvveti baskın geldi ve kapı açıldı.

Dışarısı şimdi güvenli olmalıydı: polis sireni tetikçileri herhalde kaçırmıştı. Yakalanmak korkusuyla hiç kimse arkadaki ormana saklanmış olamazdı. Ben çalıların arasına atıldı, fakat ayağının bir sarmaşığa takılmasıyla yere kapaklandı.

Tanrım, diye düşündü. *Acele etmeliyim!* Ne olursa olsun polisle karşılaşmamaya bakmalıydı. *Polislerin yarısı onların adamı.* Emekleyerek ayağa kalktı ve karanlığın içine daldı.

Siren susmuştu, ama şimdi erkek ve kadın bağırışları, çakılların üstünde ayakların gıcırtısı duyuluyordu. Ben koşuyor, dallan yüzünün önünden itiyordu, ama bir tanesi buna rağmen yüzünü sıyırdı, gözünü çıkarmasına ramak kaldı. Ben koşmayı sürdürüyor, bir an bile durmuyor, sık bitki örtüsünün içinde bir sağa, bir sola dönüyor, dar tünellerden, birbirine karışmış dallardan örülü kubbelerin altından geçiyordu. Bir robot gibi düşünmeden koştu, koştu, en sonunda Peter'm kamyonetinin beklediği gizli açıklığa vardı.

Sürücü kapısını açtı -Tanrı'ya şükür, kilitli değildi- ve tabii ki kontakta anahtarı yoktu. Genç adam yerdeki keçenin altına baktı. Yok. Koltuğun altında da yoktu.

Paniğe kapıldı. Sakinleşmek için birkaç kez derin derin soluk aldı. Tabii, diye düşündü. Bildiğimi de unutmuşum.

Kontrol panelinin altındaki dolaşık tellere uzandı, yumağı tepedeki ölgün ışıkta görebilmek için dışarı çekti. Arazilerinin korucusu Arnie bir yaz sabahı Pctcr'la ona *düz kontak,* demişti. *Belki hayatınız boyu gereksinmeyeceğiniz bir hüner bu. Ama eğer günün birinde ona ihtiyacınız olursa öğrendiğinize şükredersiniz.*

Birkaç saniyenin içinde iki teli birleştirdi, akabinde motor homurtular arasında canlandı. Ben kamyoneti geri vitese alarak açıklıktan karanlık yola çıktı. İki yönde de araba farı görülmüyordu. Ben aracı birinci vitese geçirdi. Yaşlı kamyonet önce direnir gibi oldu, ama sonra ıssız otoyolda ileri atıldı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Halifax, Nova Scotia

Ertesi sabah soğuk ve kasvetliydi. Sis limanın üstüne çökmüştü. Üç metreden ötesi görülmüyordu.

Rogert Mailhot lacivert bir takım elbise içinde çelik muayene masasının üstünde yatıyordu. Yüzüyle elleri cenaze evinde yapılan aşırı makyajdan pembemsi bir renkteydi. Fakat buna rağmen derin kırışıklarla oyulu yüzle öfkeli görünüyordu. İnce ağız çukura kaçmıştı. Burun gaga gibi ileri fırlamıştı. Yaklaşık bir metre yetmiş beş santim boyunda gözüktüğüne bakılırsa, genç bir adamken boyu bir metre seksen santimden uzun olmalıydı.

Adli tabip ellili yaşlarının sonuna yaklaşmış şişmanca ve kırmızı yüzlü bir adamdı. Adı Higgins'dı. Başında bir tutam ak saç kalmıştı. Şüpheyle bakan çipil gri gözleri vardı. Çok nazik davranmasına karşın, aynı zamanda ihtiyatlı ve duygusuz görünüyorau. Arkasında yeşil bir cerrah gömleği vardı. Neşeli bir tavırla, "Bunun bir cinayet olduğunu düşünmek için bir nedeniniz var demek," derken gelenlere dikkatle bakıyordu. Onlara inanmadığım gizlemeye gerek görmüyordu.

Anna evet der gibi başını salladı.

Arkasında kırmızı kazak ve kot pantolon olan Çavuş Arsenault boynu bükük bir tavırla duruyordu. İkisi de dul kadınla yaptıkları uzun ve çetin konuşmanın sonrasında sarsılmışa benziyorlardı. Kadıncağız sonunda

otopsi için gerekli izni vermeye razı olmuş, böylece onları bir mahkeme kararı çıkartmak külfetinden kurtarmıştı.

Hastane morgunun formalin kokusu Anna'yı oldu bitti rahatsız ederdi. Paslanmaz çelikten tezgâhın üstündeki portatifradyoda tenekemsi bir sesle klasik müzik çalıyordu.

Higgins, "Umarım, ölünün bedeninde kanıt yerine geçecek bir iz bulmayı beklemiyorsunuz," dedi.

Anna, "Ölünün cenaze evinde adamakıllı yıkandığına eminim," dedi. Bu adam onun budala olduğunu mu zannetmişti?

"Öyleyse ne arıyoruz?"

"Bilmiyorum. İğne izleri, bereler, yaralar, kesikler, tırmıklar."

"Zehirden mi şüpheleniyorsunuz?"

"Olabilir."

O, Higgins ve Arsenault hep birlikte Mailhot'nun giysilerini üzerinden çıkardılar. Higgins bundan sonra cesedin elleriyle yüzündeki bazı izleri gizleyebilecek makyajı temizledi. Gözler cenaze evinde dikiş atılarak kapatılmıştı; Higgins iplikleri kesti ve kanama belirtileri aradı. Cildin altında topluiğne başı büyüklüğündeki kan damlaları, boğularak gerçekleşen ölüme işaret edebilirdi.

Anna, "Dudakların iç yüzünde bere var mı?" diye sordu.

Ağız da dikilerek kapatılmıştı. Adli tabip bir neşterle ipliği kesti ve eldivenli parmağıyla ağzın içini araştırdı. Anna biliyordu: birisi, hava akımını kesecek kadar kuvvetle bastırılan bir yastıkla boğulduğu zaman, dudakların dişlerin üstüne baskı yaptıkları yerde genellikle bereler bulunurdu.

Higgins, "Hıh," dedi. "Bir şey bulamadım."

Üçü birden buruşup büzülmüş vücudu büyüteçlerle santim santim incelemeye koyuldular. Ölü yaşlı olunca bu hiç de kolay bir iş değildi. Yaşlı insanın vücudunda bereler, benler, siğiller, kırık kılcal damarlar, yaşlılığın tüm belirtileri ve işaretleri vardır.

Akla gelen yerlerde: boynun arkasında, el ve ayak parmaklarının arasında, ellerin arkasında, ayak bileklerinde, kulakların arkasında iğne izleri aradılar. Burunla yanakların çevresini de dikkatle araştırdılar. Enjeksiyon izleri bir çizikle saklanabilirdi, ama hiçbir şey ortaya çıkmadı.

Hatta Higgins sarkık büyük husye Kırbasını ve bunun tepesindeki küçücük penisi bile araştırdı. Patologlar ender olarak husye torbasına bakarlardı. Bu adam çok dikkatliydi.

Bir saat süren bu incelemeden sonra Mailhot'u yüzükoyun çevirip aynı muayeneyi tekrar ettiler. Higgins cesedin fotoğraflarını çekti. Uzun süre kimse konuşmadı: sadece bir klarnetin hışırtısı, yaylı sazların yumuşak melodisi, buzdolaplarının ve başka makinelerin homurtusu duyuluyordu. Formalin kokusu tatsızdı, ama en azından çürüme kokusu yoktu. Anna da buna şükrediyordu, Higgins kırıklar veya yırtıklar olması olasılığına karşı tırnakları kontrol etti -ölen adam acaba bir saldırganla boğuşmuş muydu?- ayrıca tırnaklarının altını kazıyarak çıkan kazıntıları küçük beyaz zarfların içine koydu.

En sonunda, "Görebildiğim kadarıyla derinin üstünde olağandışı bir şey yok," diye bildirdi.

Anna hayal kırıklığına uğramış, ama şaşırmamıştı. "Zehrin ağız yoluyla alınmış olması da mümkün," diye önerdi.

"Toksikoloji incelemesinde ortaya çıkar."

Genç kadın dudak büktü. "Belki de çıkmaz. Cesette kan yok."

Higgins, "Bir miktar olabilir," dedi. Tabii şans yardım ederse. Cenaze evi ölüyü hazırlarken, kan tamamen çıkarılır, yerine tahnit sıvısı zerk edilirdi. Ama buna rağmen küçük artıklar kalabilirdi. Tahnit işinde kullanılan methanol, ethanol, formaldehid ve boyalar bazı bileşikleri, zehirleri ayrıştırır, izlerinin bulunmasını olanaksızlaştırırdı. Ama mesanede biraz idrar kalmış olması mümkündü.

Higgins omuzdan pelvise kadarki olağan Y-biçimli kesiği yaptı, sonra organları çıkarıp tartmak için göğüs boşluğunun içine elini soktu. Otopsinin Anna'nm özellikle itici bulduğu yönlerinden biriydi bu. İşi gereği sürekli olarak ölümle yüz yüzeydi, ama patolog olmak istemeyişinin bir nedeni vardı.

Yüzü solan Arsenault bir fincan kahve almak için izin istedi.

Anna, "Beyinden, safradan, böbrekten, kalpten vs. örnekler alabilir misiniz?" diye sordu.

Higgins bana işimi öğretmeye kalkışmayın der gibi tatsız tatsız güldü.

Anna, "Özür dilerim," demek zorunda kaldı.

Higgins, "Arterioskleroz belirtileri bulacağımıza bahse girerim," dedi.

Anna, "Gayet tabii," diye karşılık verdi. "Adam ihtiyardı. Burada kullanabileceğim bir telefon var mı?"

Kumbaralı telefon koridorda kahve, çay ve sıcak çikolata satın alınabilen bir otomatın yanındaydı. Makinenin önü büyük bir sıcak çikolata ve kahve fincanı afişiyle kaplıydı. İştah açıcı olması hedeflenmişti, ama yeşilimsi rengiyle sadece mide bulandırıyordu. Genç kadın, numarayı çevirirken göğüs kafesini kesen Higgins'in Stryker testeresinin vızıltısını duyabiliyordu.

Anna, Arthur Hammond'un işe erken geldiğini biliyordu. Virginia'da bir zehir kontrol merkezini yönetiyor, ayrıca bir üniversitede toksikoloji dersleri veriyordu. Bir olay münasebetiyle tanışmışlar vc birbirlerine anında sempati duymuşlardı. Genç adam utangaçtı, eski bir kekemeliği gizleyen aralıklı duraklamalarla konuşuyor, ender olarak insanın gözünün içine bakıyordu. Öyleyken haince bir mizah yeteneği vardı. Ta karanlık çağlara kadar uzanan bir zehir ve zehirleme olayları uzmanıydı. Hammond federal laboratuvarlardaki herkesten daha iyiydi, herhangi bir adli tıp patologundan bile üstündü ve yardım etmeye daha hevesliydi. Mesleğinde parlak olmasından başka sezgileri de kuvvetliydi. Anna da zaman zaman onu ücretli bir danışman olarak getirtmişti.

Onu evinde tam kapıdan çıkacağı sırada yakaladı vc durumu izah etti.

Hammond, "Neredesin?" diye sordu.

"Kuzeyde bir yerde."

Hammond, genç kadının sır vermeyişine alayla güldü. "Anlıyorum. Kurbanlar hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Yaşlı biri. Birini fark edilmeden nasıl öldürebilirsin?"

Genç adam bir kıkırtı salıverdi. "İyisi mi onunla ilişkiyi kes, Anna. Adamı öldürmen şart değil." Bu, Hammond'un flört biçimiydi.

Genç kadın şakayı duymamış gibi davrandı. "Potasyum klorid kapsülünden ne haber? Kalbi durdurur, değil mi? Vücudun toplam potasyum düzeyini hemen hemen değiştirmez, onun için fark edilmez."

Hammond, "Adama serum veriliyor muydu?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Malum iğne izlerine rastlayamadık."

"Öyleyse unut onu. Fazla bulaşık bir iş olur. Adama serum takılı olmadığı takdirde, zehri doğrudan bir toplardamara zerk etmen gerekir, ki o zaman etrafa kan fışkıracaktır. Boğuşma izleri de cabası."

Anna deri kaplı küçük not defterine notlar alıyordu.

"Ölüm ani olmuş, değil mi? Bu takdirde uzun vadeli ağır metal zehirlenmesini ekarte edebiliriz. Çok yavaş gelişir. Gidip bir fincan kahve alsam senin için bir sakıncası olur mu?"

"Git." Anna kendi kendine gülümsedi. Adam bu konuları ezbere biliyordu.

Hammond bir dakika sonra döndü. "Kahveden söz açılmışken," dedi. "Adamın içtiği veya yediği bir şeye konulmuştur. Ya da bir enjeksiyon yapılmıştır."

"Ama hiçbir iğne izine rastlamadık. Ve inan bana, adamın vücudunu santim santim taradık."

"25 inceliğinde bir iğne kullandılarsa büyük bir olasılıkla bıraktığı izi göremezsiniz. Tabii suks da var."

Anna, onun succinyleholine chloride'i veya öbür adıyla sentetik kürar'ı kastettiğini anlamıştı. "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi.

"'67 veya '68 yıllarında ünlü bir olay yaşanmıştı. Florida'da bir doktor karısını suks'la öldürmekle suçlanmıştı. Bunun iskelet kaslarının bir relaksanı olduğunu eminim biliyorsundur. Kıpırdayamazsın, soluk alamazsın. Kalp sektesi gibi gözükür. Ünlü dava, dünyanın dörtbir yanındaki uzman adli tıp doktorlarını şaşırtmıştı."

Anna yine noı aldı.

"İskelet kasları relaksanlarmm uzun bir listesi vardır. Hepsinin de farklı özellikleri bulunur. Biliyorsun, özellikle ihtiyarlarda en küçük bir şey onları öbür tarafa yolcu edebilir. Nitrogliserinin birazcık fazlası bile bu işi başarabilir."

"Dilin altına konulur, değil mi?"

"Genellikle... Ama örneğin solunarak insanı öldürebilecek amyl nitrite ampulleri vardır. Ya da butyl nitrit. Çok güçlü bir damar açıcıdır. İnsanın kan basıncı düşer, yere devrilir ve ölür."

Anna hızla yazıyordu.

Hammond kıkırtılı bir sesle devam etti. "İspanyol sineği de var. Çok fazlası sizi öldürebilir. Sanırım adı cantharidin."

"Söz konusu adam seksen yedi yaşındaydı."

"Cinsel arzu uyandıran bir ilaca daha fazla gereksinme duyacağı ortada."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Sigara tiryakisi miydi?"

"Henüz bilmiyorum. Sanırım, akciğerlerinden anlayacağız. Niçin soruyorsun?"

"Üzerinde çalıştığım ilginç bir olay vardı. Güney Afrika'da bazı ihtiyarlar. Nikotinle öldürülmüşler."

"Nikotinle mi?"

"O kadar fazla verilmesi de gerekmez."

"Nasıl yani?"

"Bir sıvıdır. Tadı acı, ama maskelenebilir. Enjeksiyonla da verilebilir. Ölüm birkaç saniyede gerçekleşir."

"Sigara içenlerde anlaşılmaz, değil mi?"

"Akıllı olmak lazım. Ben bunu düşündüm. Bütün mesele kanda nikotine karşı metabolitlerin oranı. Nikotinin bir süre sonra dönüşeceği madde."

"Biliyorum."

"Bir sigara içende saf nikotinden daha fazla metabolit bulursunuz. Eğer konu akut bir zehirlenmeyse, çok daha fazla nikotin ve çok daha az metabolit göreceksiniz."

"Toksikolojiden ne bekleyebilirim?"

"Suistimal maddelerini saptamak için normal bir toksikolojik tarama yapılır. Afyon; sentetik uyuşturucular, morfin, kokain, LSD, Darvon, PCP, amfetamin, Benzodiazepinler-Valium ve barbitüratlar. Bazen üç devirli antidepresanlar da. Onlardan komple zehirlenme taramasıyla artı bütün öbürlerini yapmalarını isteyin. Taramaya kloral hidrat dahil değil. Bunu da isteyin. Eski bir uyku ilacı olan Placidyl. Barbitüratlar, uyku ilaçları için tarama yapılsın. Fentanyl'in saptanması son derece zordur. Organofosfatlar f-böcek ilaçları. DMSO-dimetilsülfoksid- atlara karşı kulla-

nılır. Bakalım neyle karşılaşacaksınız. Öyle sanıyorum ki G. C MASS. Spec. yapacaklardır."

"Bilmiyorum. O da ne?"

"Gaz kromatografisi, kitle... spektrometrisi. İşin esası bu. Ne kadar kırsal bir alandasınız?"

"Bir kentteyiz. Kanada'da."

"Ya, Kanada, atlı polisleri iyidir. Cinayet laboratuvarları bizimkilerden üstündür, ama benim söylediğimi basma aktarma. Yalnız yerel su veya kuyularda toksikoloji testini çarpıtacak herhangi bir şeyi araştırsınlar. Cesedin tahnit edildiğini söylüyordun, değil mi? Tahnit sıvısından bir örnek alsınlar. Eksiksiz bir toksikoloji testi yapsınlar -kanı, dokuları, saçları incelesinler. Bazı proteinler yağda erirler. Kokain kalp dokusunda depolanır bunu unutma. Karaciğer bir süngerdir."

"Bu testler ne kadar zaman alır?"

"Haftalar, aylar sürebilir."

"Olamaz." Hammond'la konuşurken Anna'nm duyduğu ferahlık birden kaybolmuştu. Kasvet onu yine pençesine alıyordu.

"Doğru söylüyorum. Ama bazen şans yardım eder. Bu aylardan sonra da olabilir, bir günün içinde de. Ama hangi zehri aradığını tam olarak bilmezsen, onu hiçbir zaman bulamaman olasılığı davar."

Anna laboratuvara döndüğü zaman Higgins, Tüm belirtiler adamın
doğal bir ölümle öldüğüne işaret ediyor," diye bildirdi. "Büyük bir olasılıkla kalp ritmindeki düzensizlikten. Arteriosklcrozun da söz konusu olması kesin."

Mailhot'nun yüzü tepesinden aşağı çekilerek bir lateks maskeye benzemişti. Kafatasının tepesi açıktı, içinde beynin pembe kıvrımları gözüküyordu. Anna midesinin bulandığmı hissetti. Bir terazi kefesinde gözüne ilişen akciğeri işaret ederek, "Ağırlığı ne?" diye sordu.

Higgins gülümsedi. "Hafif. İki yüz kırk gram. Kan veya su toplamamış."

"Demek çabuk ölmüş. Bir merkezi sinir sistemi depresanmı ekarte edebiliriz demektir."

"Dediğim gibi, bir kalp krizine benziyor." Higgins'in sabrı görünürde tükenmek üzereydi.

Anna ona toksikoloji taramasından ne istediğini söyleyerek aldığı notları okudu. Adamın kulaklarına inanamadığı belliydi. "Bunun ne kadar pahalıya patlayacağından haberiniz var mı?"

Genç kadın soluğunu salıverdi. "Masrafı Amerikan hükümeti karşılayacaktır. Bu testlerin eksiksiz yapılmasını istiyorum. Zehri şimdi bulamazsam, büyük bir olasılıkla hiçbir zaman bulunmayacaktır. Şimdi sizden bir ricam daha var."

Higgins, Anna'ya dikkatle baktı. Canının sıkıldığı yüzünden belliydi.

"Sizden ölünün derisini yüzmenizi isteyeceğim."

"Şaka ediyorsunuz."

"Kesinlikle hayır."

"Dulun cenaze töreninde tabutun kapağının açık olmasını istediğini size hatırlatmama bilmem gerek var mı, Ajan Navarro?"

"Yalnız ellerle yüz görülür, öyle değil mi?" Vücudun yüzülmesi, bütün deriyi, tekrar dikilmesine olanak verecek şekilde geniş parçalar halinde soymak anlamına geliyordu. Bu, alt derinin incelenmesini mümkün kılardı. Enjeksiyon izleri keşfetmenin tek çaresi bazen buydu. Genç kadın, "Ama karşı koyar mısınız bilemem. Ben burada sadece bir ziyaretçiyim," diye ekledi.

Higgins kıpkırmızı kesildi. Cesedin başına dönerek neşteri şiddetlice sapladı ve deriyi yüzmeye başladı.

Anna'nm başı dönmeye başlamıştı. Bir kez daha kusmaktan korktu. Morgdan çıkarak koridorda bir tuvalet aramaya başladı. Ron Arsenault elinde dev bir fincan kahveyle ona yaklaştı. Keyfi yerine gelmiş gibi, "İçerde hâlâ kesilip biçiliyor mu?" diye sordu.

"Daha beteri. Deriyi yüzüyoruz."

"Siz de buna dayanamadınız elemek?"

"Sadece tuvaleti arıyordum."

Arsenault inanmamış gibi baktı. "Anladığım kadarıyla şu ana dek şans yardım etmedi."

Genç kadın kaşlarını çattı ve başını salladı.

Çavuş başını salladı. "Siz Amerikalılar ihtiyarlık, diye bir şey olduğuna inanmaz mısınız?"

Anna yanıt vermeyerek, "Birazdan dönerim," dedi.

Tuvalette yüzüne su çarptı ve burada kâğıt havlu olmayıp sadece hiçbir zaman çalışmayan o sıcak havalı kurutuculardan birinin bulunduğunu fark etti. Genç kadın homurdanarak bölmelerden birine girdi ve rulodan bir boy tuvalet kâğıdı çekti, kâğıdı yüzüne vurarak orada burada beyaz kâğıt parçacıkları bıraktı. Aynaya bakınca gözlerinin altındaki siyah halkaları fark etti, yüzündeki tuvalet kâğıdı parçacıklarını temizledi, makyajını yeniledi ve kendini tazelenmiş hissederek Arsenault'un yanma döndü.

Arsenault heyecanlıydı. "Sizi çağırıyor."

Higgins yaklaşık on santimetre karelik sarı bir deri parçasını elinde ganimet gibi tutuyordu. "Şansınız varmış ki elleri de yüzdüm," dedi. "Cenaze evi müdürü herhalde kıyameti koparacaktır, ama makyaj sayesinde gerekli onarımı yapabilirler."

Kalbinin atışları hızlanan Anna, "Ne oldu?" diye sordu.

"Elinin tersi. Başparmakla işaretin arası. Şuna bakın."

Anna, arkasında Arsenault'la yaklaştı, ama bir şey görmedi. Higgins muayene masasından büyüteci çekti. "Bir santimlik şu küçük kızıllığı görüyor musunuz? Alev biçimindeki lekeyi?"

"Ne olacak?"

"İşte enjeksiyon iziniz. İnanın bana, herhangi bir doktor ya da hemşire iğneyi buraya batırmaz. Bir şey yakalamış olabilirsiniz."

ONUNCU BÖLÜM

Bedford, Nevv York

Max Hartman duvarları kitaplarla kaplı kütüphanesinde yüksek arkalıklı deri koltuğunda oturuyordu. Ziyaretçilerini genellikle orada kabul ederdi. Yaşlı adamın, oğullarıyla konuştuğu vakitler bile deri kaplı muazzam maun masasının oluşturduğu engelin arkasında oturması Ben'in tuhafına gidiyordu.

Bir zamanlar uzun boylu ve güçlü olan adam, yüksek arkalıklı koltuğunda porsumuş, hemen hemen cücemsi gözüküyordu. Bırakmak istediği etki kesinlikle bu değildi.

Max, "Telefon ettiğin zaman benimle konuşmak istediğin bir şey varmış gibime geldi," dedi.

Kibar bir Orta Atlantik şivesiyle konuşuyor, Alman şivesi hemen hemen fark edilemiyordu. Genç yaşında Amerika'ya geldiği zaman Max Hartman lisan eğitimi ve güzel konuşma dersleri almış, sanki geçmişinin bütün izlerini silmek istemişti.

Ben babasına yakından bakıp adamı anlamaya çalıştı. *Benim için daima bir bilmeceydin. Mesafeli, ürkütücü, gizemli.* "Var efendim," diye babasının sorusunu yanıtladı.

Max Hartman'ı ilk kez gören bir yabancı önce ihtiyarlık lekeleriyle beneklenmiş büyük dazlak kafasını ve etli, kocaman kulaklarını görürdü. Kemik çerçeveli gözlüğünün kalın camlarının daha da büyük gösterdiği gözleri iri ve bulanıktı. Çenesi çıkık, burun delikleri kötü bir koku alıyormuş gibi sürekli kabarmış durumdaydı. Öyleyken yılların yaptığı bütün

hasara rağmen, bunun bir zamanlar çok yakışıklı, hatta çarpıcı bir erkek olduğu belli oluyordu.

İhtiyar adam, her zamanki gibi Londra'nın Savilc Rovv'unda kendisi için özel olarak dikilmiş ısmarlama takım elbiselerinden birini giymişti. Bugünkü nefis bir kurşuni renkteydi. Göğüs cebine adının baş harfleri işlenmiş kolalı bir beyaz gömlek, mavi ve altın tonlarında bir kravat, som altın kol düğmeleri bu kıyafeti tamamlıyordu. Bir pazar günü sabahın saat onuydu, Max da bir yönetim kurulu toplantısı için giyinmişti.

Algılamalarınızın kendi geçmiş hayatınız tarafından biçimlendirilmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordu Ben. Arada bir babasını şimdiki ihtiyar ve kırılgan haliyle gözlemliyor, ama başka zamanlarda onu mahcup bir çocuğun gözleriyle güçlü ve ürkütücü biri olarak görmekten kendini alamıyordu.

Gerçek şu ki Ben'le Peter oldu bitti babalarından biraz korkmuşlar, onun yanında hep ürkek davranmışlardı. Zaten Max Hartman çoğu kişileri sindiriyordu; kendi oğullan niçin bunun istisnası olacaklardı? Max'in oğlu olmak, onu sevip anlamak, ona şefkat duymak gerçek bir çaba gerektiriyordu. Peter'm öğrenemediği ya da öğrenmek istemediği karmaşık bir yabancı dili öğrenmek gibi bir şeydi bu.

Max hakkındaki gerçekleri keşfettiğini açıkladığında Peter'm yüzünde biçimlenen korkunç kin birden Ben'in gözlerinin önünde canlandı. Sonra Peter'm yüzünün bu görüntüsü sevgili kardeşine ilişkin bir anı seline yerini bıraktı. Boğazının tıkandığını, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

Düşünme, dedi kendi kendine. *Peter'ı düşünme. Saklambaç oynadığımız, birbirimizi yumrukladığımız, gece yarıları fısıltıyla fesatlar karıştırdığımız, bağırdığımız, güldüğümüz ve ağladığımız burada, bu evde düşünme onu.*

Peter gitti, şimdi sen onun için de ipe çekilmek durumundasın.

Nasıl söze başlayacağı, konuyu nasıl açacağı hakkında Ben'in bir fikri yoktu. Basel'den uçakla gelirken babasıyla nasıl yüzleşeceğinin provasını yapmıştı. Ama şimdi söylemek istediği her şeyi unuttuğunun farkına varıyordu. Kesin karar verdiği tek şey, ona Peter'ı, ortaya çıkmasını ve

katledilmesini açıklamamaktı. Neye yarardı ki? İhtiyar adama niçin azap duyuracaktı? Max Hartman'm bildiği kadarıyla Peter yıllar önce öldürülmüştü. Peter şimdi gerçekten öldüğüne göre babasına niçin gerçeği söyleyecekti?

Zaten yüzleşmek Ben'in tarzı değildi. Babasının iş konuşmasına, yönettiği bazı hesaplar hakkında sorular sormasına meydan verdi. İhtiyar delikanlının zekâsı hâlâ yerinde diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Konuyu değiştirmeye çalıştı, ama, *baba, sormamın bir sakıncası yoksa bilmek istiyorum, bir zamanlar gerçekten bir Nazi miydiniz,* demenin hiç kolay veya zarif bir şekli yoktu.

Ben sonunda bir deneme yaptı. "İsviçre'de olmak, bana, Almanya'da yaşadığınız zaman hakkında ne kadar az şey bildiğimi hatırlattı."

Babasının gözleri gözlüğünün camlarının arkasında daha da irileşti. "Aile tarihçesine bu ilgi nereden icap etti?"

"Aslında İsviçre'de olmanın etkisi sanıyorum. Her şey bana Peter'ı hatırlattı. Ölümünden beri ilk kez oraya dönmüştüm."

Babası, bakışını ellerinin üstüne dikti. "Benim geçmişin üzerinde durmadığımı bilirsin. Hiçbir zaman durmadım. Ben yalnız ileriye bakarım, geriye değil."

"Ama Dachau'da geçirdiğiniz zamanlar... bunu hiçbir zaman konuşmadık."

"Anlatacak bir şey yok. Oraya sevk edildim, hayatta kaldığım için çok şanslıyım. 29 Nisan 1945'te beni serbest bıraktılar. Bu tarihi hiç unutmayacağım, hem de hayatımın unutmayı yeğlediğim bir parçası olduğu halde."

Ben derin-bir soluk aldıktan sonra konuya daldı. Babasıyla arasındaki ilişkinin sonsuza dek değişeceğinin farkında olduğu halde, "Müttefikler tarafından kurtarılan mahkûmların listesinde sizin adınız yok," dedi.

Bu bir blöftü. Babasının göstereceği tepkiyi bekledi.

Max, Ben'e uzun bir süre baktı, sonra gülümseyerek genç adamı şaşırttı. "Tarihi belgelere daima şüpheyle bakmalısın," dedi. "Özellikle kaos zamanlarında düzenlenen listelere. İsimler yanlış yazılır, kimileri tama-

men atlanır. Amerikalı çavuşun biri tarafından düzenlenen bir listede adım yoksa ne olacakmış?"

Ben yavaşça sordu. "Ama Dachau'dabulunmadınız, öyle değil mi?"

Babası koltuğunu ağır ağır çevirerek Ben'e arkasını döndü. Konuştuğunda sesi uzaktan gelirmiş gibi boğukça çıktı. "Ne kadar garip bir konuşma."

Ben midesine kramp girdiğini hissediyordu. "Ama doğru, değil mi?"

Max koltuğunu yine döndürdü. Yüzü ifadesiz, bomboştu, ama kırışık yanaklarına bir kızartı yayılmıştı.

"Soykırımın gerçekliğini inkâr etmeyi hâlâ meslek haline getirmiş insanlar var. Sözüm ona tarihçiler, yazarlar... bu işin bir numara, sahte bir düzen olduğunu söyleyen kitaplar, yazılar yayımlatıyorlar. Milyonlarca Yahudi sanki hiç öldürülmedi."

Ben kalbinin atışlarının hızlandığını hissediyordu. Ağzı kurumuştu. "Hitler'in SS birliklerinde bir teğmenmişsiniz. Bir belgede adınız var... gizli bir şirketin yönetim kurulu üyelerinin bir listesi. Siz saymanlarıymışsmız."

Babası korkunç bir fısıltıyla karşılık verdi. "Bunları dinleyemem."

"Ama hepsi doğru, değil mi?"

"Neden bahsettiğin hakkında bir fikrin yok."

"Onun için Dachau'dan hiç söz açmadınız. Çünkü hepsi masaldı. Siz orada bulunmadınız. Bir Nazi'ydiniz."

İhtiyar adam, "Böyle şeyleri nasıl söyleyebilirsin?" diye tısladı. "Bu gibi şeylere nasıl inanabilirsin? Ne *cesaretle* beni bu şekilde aşağılayabilirsin?"

"O belge İsviçre'de. Bir şirketin kuruluş belgesi. Bütün gerçek o belgede."

Max Hartman'm gözleri ateş saçıyordu. "Birisi sana beni kötülemeyi amaçlayan sahte bir belge göstermiş. Sen de o yalana inanmayı seçtin, Benjamin. Bütün mesele şu: niçin?"

Ben, odanın etrafında ağır ağır döndüğünü hissediyordu. *"Çünkü Peter'ın kendisi bana söyledi!"* diye bağırdı. "İki gün önce İsviçre'de. Bir belge bulmuş! Gerçeği öğrenmiş. Peter neler yaptığınızı öğrenmiş. Bizi bundan korumaya çalıştı."

Max, "Peter?" diye soludu.

Babasının yüzündeki anlam korkunçtu, ama Ben buna rağmen devam etmeye kendini zorladı.

"Bana bu şirketi ve sizin gerçekte kim olduğunuzu anlattı. Bana her şeyi söylediği sırada da *vurulup öldürüldü."*

Max Hartman'm yüzündeki bütün kan çekilmişti. Masanın üstündeki damarları düğüm düğüm olmuş eli titriyordu.

"Peter *benim gözlerimin* önünde öldürüldü." Ben kelimeleri tükürür gibi sıraladı. "Kardeşim, oğlunuz... sizin kurbanlarınızdan biri oldu."

Babası, *"Hepsiyalan!"* diye haykırdı.

Ben, "Hayır," dedi. "Hepsi doğru. Bütün hayatımız süresince bizden gizlediğiniz bir gerçek."

Max'in sesi birden kısıldı ve kutuptan esen bir rüzgâr gibi soğudu. "Asla anlayamayacağın şeyler söylüyorsun." Kısa bir ara verdi. "Bu konuşma sona ermiştir."

Ben, *"Sizin* nasıl biri olduğunuzu anlıyorum ve bu midemi bulandırıyor," dedi.

Max, *"Git,"* diye bağırdı ve titreyen koluyla kapıyı işaret etti. Ben aynı kolun *uzak, fakat* yeterince uzak olmayan bir geçmişte bir SS selamı için havaya kalktığını gözlerinin önüne getirebiliyordu. Hiçbir zaman yelerince uzak olmayacaktı bu geçmiş. Bir yazarın sık sık alıntı yapılan sözlerini anımsadı: *Geçmiş ölmemiştir. Hatta geçmemiştir bile.*

Babası, *"Git!"* diye kükredi. "Defol bu evden!"

Washington, D. C.

Air Canada'mn Nova Scotia'dan havalanan uçağı akşama doğru Reagan Havaalam'na indi. Taksi saat altıya birkaç dakika kala Anna'nm Adams-Morgan apartman binasının önünde durdu. Ortalık kararmıştı bile.

Anna apartmanına dönmeyi seviyordu. Onun sığmağıydı burası. Dizginleri ellerinde hissettiği tek yerdi. Kötü bir mahallede tek yatak odalı küçük bir daireydi, ama onun kusursuz küçük dünyasıydı.

Kendi katında asansörden çıktığı sırada aşağı inmekte olan komşusu Tom Bertone'yle karşılaştı. Tom'la karısı Danielle'in ikisi de avukattılar. Belki biraz fazla samimi, biraz fazla taşkındılar, ama yine de hoş insanlardı. Tom, "Hey Anna bugün küçük erkek kardeşinle tanıştım," dedi. "Kente yeni gelmiş. Çok hoş bir çocuk." Asansörün kapısı Tom'un arkasından kapandı.

Erkek kardeşi mi?

Onun erkek kardeşi yoktu ki.

Anna dairesinin kapısında bir süre durarak kalbinin atışlarının normalleşmesini bekledi. Hükümetin sağladığı .9 mm. Sig-Sauer tabancasını çıkardı ve onu bir elinde tutarak öbür eliyle kapının kilidinin içinde anahtarını çevirdi. Dairesi karanlıktı. Aldığı eğitimi anımsayan Anna standart kaçınma ve araştırma taktiğini uyguladı. Bu, elde tabancayla bir duvara yapışmak, sonra dik bir açı boyunca başka bir duvara geçerek aynı işlemi tekrarlamak anlamına geliyordu. Saha ajanlarına ilk eğitim bağlamında bunu talim ettiriyorlardı, ama genç kadın kendi dairesinde, yuvasında, *sığınağında* bunu uygulayacağını aklının köşesinden geçirmemişti.

Kapıyı arkasından kapadı. Çıt yoktu.

Ama *bir şey* vardı. Belli belirsiz bir sigara kokusu. Yakılmış bir sigaradan gelemeyecek kadar hafifti; sigara içen birinin giysisindeki kalıntı olsa gerekti.

Dairesine giren birinden kalmıştı.

Anna dışarıdaki sokak lambalarının sağladığı loş ışıkta başka bir şey daha görebiliyordu: dosya dolaplarının bir çekmecesi hafif aralıktı. *Birisi ona ait eşyayı karıştırmıştı.*

Kanı dondu.

Banyo tarafından gelen bir hava akımı hissetti: pencere açık bırakılmıştı.

Derken bir ses duydu, hafif, ama yeterince hafif olmayan bir ses: kauçuk tabanlı bir ayakkabının banyonun fayanslarının üstündeki belirli belirsiz gıcırtısı.

Dairesine giren her kimse hâlâ buradaydı.

Genç kadın tepedeki ışığı yaktı, .9 mm. tabancanın ağırlığını iki elinde dengeleyerek çömelmiş durumda hızla döndü. Silahın, ellerine standart modelden daha rahat uyan Sig fabrikasının bir kısa tetik korkuluklusu olmasına şükrediyordu. Davetsiz misafir gerçi görünürde değildi, ama daire ufak olduğundan bulunabileceği fazla bir yer yoktu. Anna ayağa kalktı ve eğitmenlerinin *duvarları kucaklamak* olarak tanımladıkları kurala uyarak yatak odasına doğru kaydı.

Havadaki hareketi, tabancanın, nereden geldiği belli olmayan güçlü bir tekmeyle ellerinden düşürülmesinden hemen önce hissetti. Davetsiz misafir nereden fırlamıştı? Yazı masasının arkasından mı? Dosya dolaplarının yanından mı? Tabanca sert bir takırtıyla oturma odasının döşemesine çarptı. *Ne yaparsan yap, ama onu tekrar eline geçir.*

İkinci bir tekme Anna'yı aniden arkaya savurdu. Genç kadın yatak odasının kapısının dibine yığılmış, sırtı tok bir gürültüyle kapı kanadına çarpmıştı. Adam birkaç adım geri gidince genç kadın taş kesildi.

Şu farkla ki ona adam bile denilemezdi. Yirmisinden küçük bir gencin narin yapısına sahipti. Aşırı kuvvetine, daracık siyah tişörtünü şişiren güçlü kol kaslarına rağmen on yedisinden büyük görünmüyordu. *Hiçbir mantığa uymuyordu bu.*

Genç kadın ağır ağır ve dikkatle ayağa kalktı ve sözde kayıtsız bir tavırla divana doğru gerilemeye koyuldu. Sig-Sauer'in mavimsi gri kabzası divan örtüsünün pilili eteğinin altında belli belirsiz sırıtıyordu.

Çocuk adam alayla, "Soygunlar bu mahallede çok ciddi bir sorun, değil mi?" dedi. Pırıl pırıl siyah saçları kısa kesilmişti. Cildi daha yeni tıraş olmaya başlamış izlenimini bırakıyordu, yüzünün çizgileri ise küçük vc düzgündü. "İstatistikler insanı *şok ediyor."* Delikanlı Washington'un güneydoğusundaki tipik suçlu gençlere benzemiyordu. Bir tahmin yürütmek gerekirse, Amerikalı bile değildi. Anna, konuşmasında hafif bir İrlandalı şivesi sezer gibi olmuştu.

"Burada değerli hiçbir şey yok." Genç kadın sakin görünmeye çalışıyordu. "Bunu şimdiye kadar fark etmiş olmalısın. İkimiz de dert istemiyom/.." Elinin yediği tekmeden hâlâ uyuşmuş durumda olduğunu fark ediyordu. Gözlerini delikanlıdan ayırmayarak divana doğru bir adım daha

attı. Sesine havai bir ton vermeye çalışarak, "Hem senin okulunda olman gerekmez miydi?" diye ekledi.

Delikanlı sevimli bir tavırla, "Bir çocuğun işini görmeye hiçbir zaman yetişkin bir erkeği göndermeyin," diye karşılık verdi. Birdenbire yeni bir tekme savurmasıyla Anna geri geri giderek küçük yazı masasına çarptı. Tekme midesini hedef aldığı için soluksuz kalmıştı.

Genç serseri, "Tabancaların öldürdükleri kişilerin genellikle o tabancaların *sahipleri* olduğunu biliyor muydun?" dedi. "Al sana, üzerinde durulması gereken bir istatistik daha. Ne kadar dikkatli olunursa azdır."

Onun bir soyguncu olmadığı belliydi. Zaten öyle biri gibi *konuşmuyordu* da. Ama neyin peşindeydi? Genç kadın bir an gözlerini kapayarak az eşyalı dairesindeki tek tük öteberisini, giysilerini, lambaları, nemlendirici aygıtını... Hafızasını taradı. *M26. M26'yı bulmaya çalışmalıyım.* Delikanlı mutlaka her tarafı didik didik etmişti, ama fonksiyonunu bilmeyenlerce anlaşılmayacak bir cisimdi bu. Genç kadın yüksek sesle, "Sana para vereyim," diyerek yazı masasının gözlerini açmaya başladı. Aygıtı nereye tıkmıştı? Hem çalışabilecek miydi acaba? Onu eline almayalı en az iki yıl olmuştu. M26'yı büyük orta çekmecede, çek defterlerinin bulunduğu kırmızı karton kutuların yanında buldu. "Tamam,"dedi. "İşte burada."

Delikanlının bulunduğu yöne döndüğünde M26 Tasertron'u elinde sıkı tutuyordu. Çıkan tiz vızıltı, çalıştırdığı aygıtın tam şarjlı olduğunun işaretiydi.

Anna, "Şimdi beni dikkatle dinlemeni istiyorum," dedi. "Bu bir M26 Taser'dir, yapılanların en güçlüsü. Şimdi karşımdan çekil, yoksa onu kullanmaktan çekinmem. Bildiğin dövüş teknikleri umurumda değil, yirmi beş bin volt hakkından gelir."

Serserinin yüzünde bir anlam değişikliği olmadı. Ama Anna'dan uzaklaşmaya, banyoya doğru gerilemeye başlamıştı.

Bu tabanca çalıştırıldığı anda kartuş kontaktörleri ateşleyecekti. Bunlar, yaklaşık birer santimlik iki iğneyle son bulan iki ince iletken teldi. Boşalan elektrik delikanlıyı bir süre hareketsizleştirmeye, hatta bayıltmaya yeterli bir voltaj gücüne sahipti.

Anna onu banyoya doğru izledi. Delikanlı deneyimsizdi; ufak odaya çekilmekle köşeye kıstırılmasına olanak hazırlamıştı. Kötü bir manevra, amatörce bir hataydı bu. Anna Taser'i maksimum derecede çalıştırdı; bu noktada riski göze almanın anlamı yoktu. Elindeki aygıt homurtular salıveriyor ve cızırdıyordu. Gözle görülen iki elektrodun arasında mavi bir elektrik eğrisi oynuyordu. Anna, delikanlının diyafram bölgesine nişan alacaktı.

Birdenbire beklemediği bir gürültü kulağına geldi. Akan suyun, sonuna kadar açılmış bir musluğun sesiydi bu.

Serseri ne halt ediyordu? Genç kadın Taser'le nişan alarak banyoya daldı. Aynı anda çocuk adamın elinde bir cisimle ona doğru döndüğünü gördü. Onun giriştiği manevrayı Anna çok geç fark etti. El duşunun başıydı bu ve güçlü bir su demetini ona doğru püskürtüyordu. Normal olarak zararsız olması gereken bir su huzmesi.

Anna M26'yı yere atmakta bir saniye gecikti. Bir elektrik akımı aygıttan su içinde kalmış gövdesine aktı. Dayanılmaz bir ıstırap akımıydı bu. Başlıca kas grupları kasılırken genç kadın yere yığıldı. Yarı bilinçsiz halinde tek duyabildiği şey acıydı.

Delikanlı donuk bir sesle, "Çok eğlenceliydi," dedi. "Ama fazla geciktim sanırım. Sonra görüşürüz." Sözde sevgiyle ona göz kırptı.

Anna, onun, banyonun penceresinden geçmesini ve yangın merdiveninde gözden kaybolmasını çaresizlik içinde seyretti.

Polisi çağırana kadar dairesinde hiçbir şeyin eksik olmadığını saptamış bulunuyordu. Ama yanıtlayabildiği tek soru da bu oldu. Gelen polisler olağan soruları sordular. Olayı meskene tecavüz mü yoksa soygun girişimi olarak mı tanımlayacaklarını tartıştılar, sonra da fikirleri tükendi. Saldırı sahnesini tekrar canlandıracaklardı. Atina'nın bir federal ajan olduğunu ve neden bahsettiğini bildiğini anlamışlardı. Ama bu saatler sürerdi. Ya o vakte kadar?

Anna saatine baktı. Saat sekizdi. David Denneen'in ev numarasını çevirdi. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi. "Acaba şu konuk odan serbest mi? Benim dairem birdenbire bir cürüm sahnesine dönüştü de..."

Denneen, "Cürüm mü," diye geveledi. "Aman *Tanrım!Ne* oldu?"

"Sonra anlatırım. Sana emrivaki yaptığım için üzgünüm."

"Yemek yedin mi? Hemen gel. Sofraya senin için bir tabak koyacağız."

David'le Ramon arabayla on beş dakika uzaktaki Dupont Circle'de savaş öncesi bir apartman dairesinde oturuyorlardı. Pek görkemli bir yer değildi, ama yüksek tavanları ve küçük kareli camlarıyla şık bir mekândı. Anna içeri girince burnuna çalan güzel kokulardan, kırmızı biber, anason ve kimyon kokularından Ramon'un iş başında olduğunu anladı.

Denneen üç yıl önce onun emrinde çalışan genç bir ajandı. Çabuk öğreniyor, iyi çalışıyordu, birçok olayın çözümüne katkıda da bulunmuştu. Beyaz Saray'daki memurlardan birini Katar Elçiliği'ne kadar izlemiş, bu ipucu çok önemli bir casusluk kovuşturmasıyla sonuçlanmıştı. Anna, genç adamın dosyasına övgü dolu bir rapor koymuş, ama aradan çok geçmeden birimin müdürü Arliss Dupree'nin dosyalara kendine göre değerlendirmeler eklediğini öğrenmişti. Bu değerlendirmeler belirsiz, fakat amaçlan itibariyle yıkıcıydı: Denneen "devlet görevlerine uygun" değildi. Bir Özel Araştırmalar denetçisinden beklenen "sebat ve dayanıklılıktan yoksundu, "yumuşak"tı, "güvenilir olmayabilirdi", "havai"ydi. "Tavrı şüphe uyandırıcıydı. Bütün bunlar saçmaydı, sadece bir düşmanlığın, bir önyargının bürokratik kamuflajıydı.

Anna, David'le Ramon'un ikisiyle de arkadaş olmuştu. Connecticut Caddesi'ndeki Kramerbooks'da onları birlikte alışveriş ederken gördüğünde birlikte yaşadıklarını anlamıştı. Ramon aydınlık yüzlü, ufak tefek bir adamdı. Gülümsediği zaman beyaz dişleri esmer teninin ortasında ışıl ışıl parlıyordu. Yerel bir Seyyar Lokanta programında yönetici olarak çalışıyordu. O ve Anna birbirlerine hemen ısınmışlardı; Ramon, Anna'nm o akşam kendileriyle yemek yemesinde ısrar etmiş, genç kadın da anında kabul etmişti. Kısmen Ramon'un leziz paella'smdan, kısmen de ofis konularına değinmeyen rahat konuşma ve gevezeliklerden dolayı sihirli bir akşam geçirmişlerdi. Anna, iki erkeğin arasındaki samimiyet ve sevgiye bayağı imrenmişti.

David köşeli çenesi ve sarı saçlarıyla sert ifadeli, yakışıklı bir erkekti. Ramon, Anna'nm ona nasıl baktığını dikkatinden kaçırmamıştı. Bir ara Da-

vid onlara arkası dönük olarak içkileri hazırlarken, "Ne düşündüğünü biliyorum," diye genç kadına açılmıştı. "Ne kadar yazık diye düşünüyordun."

Anna güldü. "Aklımdan geçmedi değil," dedi.

"Bütün kızlar öyle söylüyorlar." Ramon sırıttı. "Ama benim açımdan yazık olmuş sayılmaz."

Anna birkaç hafta sonra David'le öğle yemeği yedi ve E-3 kademesinden niçin terfi etmediğini açıkladı. Kâğıt üstünde Anna'ya rapor veriyor, ama Anna'nm raporları Dupree'ye gidiyordu. Genç kadın, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Denneen, Anna'nm onun hesabına duyduğu isyana sükûnetle karşılık verdi. "Bu işi büyütmek istemiyorum. Ben sadece işimi yapmak istiyorum." Genç kadına baktı. "Gerçek ne, biliyor musun? Dupree'nin biriminden yok olmak istiyorum. Uygulamalarla stratejiye ilgi duyuyorum. Ben E-3 sınıfından olduğum için bunu ayarlayamam. Ama sen yapabilirsin."

Anna birkaç piston kullandı. Bu arada Dupree'nin yetkilerini aştığı için birim yönetiminin sevgisini kazanmadığı söylenebilir. Ama işe yaradı, Denneen de bunu hiçbir zaman unutmadı.

Anna şimdi de dairesinde neler olup bittiğini Denneen'e anlatıyor, Ramon'un nefis tavuk yemeğiyle dilde kadife etkisi yapan bir şişe Rioja arasında gerginliğinin yavaş yavaş hafiflediğini hissediyordu. Çok geçmeden kenar mahalle çocuklarından biri tarafından pataklanmasını şaka konusu ediyordu.

Denneen, "Seni öldürülebilirdi," diye tekrar tekrar hatırlattı.

"Ama öldürmedi. Bu da amacın bu olmadığını kanıtlıyor."

"Peki, amaç ne olabilir?"

Anna ne bileyim der gibi başını salladı.

"Beni dinle, Anna, belki bunu konuşmak istemiyorsun, ama İç Uyum'daki yeni görevinle bir ilişkisi olabilir mi? Alan Bartlett yıllar yılı o kadar çok şeyi gizledi ki, seni ne gibi işlere karıştırdığını Tanrı bilir."

Ramon, *"El Diablo sabe mas por viejo que por diablo,"* diye homurdandı. Bu da onun Dominik atasözlerinden biriydi: Şeytan, şeytan olduğu için değil, ihtiyar olduğu için daha çok şey bilir.

Denneen, "Yani bu bir rastlantı mı?" diye ısrar etti.

Anna şarap kadehine baktı ve tek kelime söylemeden omuzlarını silkti. Acaba Sigma dosyalarındaki insanların ölümüyle ilgilenen başkaları da var mıydı? Şu anda bunu düşünemiyor, düşünmek de istemiyordu.

Ramon havayı yumuşatmak için, "Biraz daha *carnitas* alsana," dedi.

Ertesi sabah Anna M Sokağı'ndaki binaya gelir gelmez Bartlett'in ofisine çağırıldı.

Bartlett bu kez nezaket kurallarını es geçerek, "Nova Scotia'da neler öğrendiniz?" diye sordu.

Genç kadın evine giren hayduttan Bartlett'e söz etmemeye karar vermişti; arada bir bağlantı olmayabilirdi, ayrıca olayın patronun ona duyduğu güveni zayıflatmasından çekinmişti. Bartlett'e olayla doğrudan ilgili noktayı açıkladı; ihtiyar adamın elindeki iğne izini.

Bartlett kaşlarını çattı. "Ne gibi bir zehir kullanmışlar?"

"Toksikoloji sonuçlarını henüz açıklamadılar. Bu iş zaman alır. Daima öyledir. Bir şey bulurlarsa, size hemen haber verirler. Eğer bulamazlarsa, test üstüne test yaparlar."

"Ana siz Mailhot'nun zehirlendiğine gerçekten inanıyorsunuz." Bartlett bu haberin iyi mi, kötü mü olduğuna emin olamamış gibi sinirli görünüyordu.

Anna, "Evet, inanıyorum," diye doğruladı. "Bir de para konusu var. Dört ay önce adamın hesabına telgrafla bir milyon dolar transfer etmişler."

Bartlett kaşlarını çattı. "Para kimden gelmiş?"

"Bir fikrim yok. Transferin kaynağı Cayman Adaları'nda bir hesap. İz bundan sonra kayboluyor."

Bartlett şaşkın halde dinliyordu.

Genç kadın devam etti. "Bunun üzerine on yıl geriye giden banka hesaplarını çıkarttım. Aynı şey düzenli olarak sürmüştü. Mailhot'nun hesabına her yıl yüklü bir para geliyordu. Hem de miktarlar giderek artmak üzere."

"Bir iş ortaklığı olamaz mı?"

"Karısına bakılırsa, bunlar minnettar bir işverenin yaptığı ödemelermiş."

"Pek *cömert* bir işverenmiş bu."

"Hem de çok zengin biri. Üstelik *ölü* bir işveren. İhtiyar adam hayatının en büyük kısmım zengin bir medya patronunun özel yardımcısı olarak geçirmiş. Bir koruma, bir kâhya, hayat boyu süren bir hizmetkâr olarak."

"Bu basın patronu kimmiş?"

"Charles Highsmith." Anna, Bartlett'in göstereceği tepkiyi gözledi. Adam başıyla doğruladı. Bunu zaten biliyordu.

Bartlett, "Akla gelen soru şu," dedi. "Offshore ödemeler niye? Niçin Highsmith'in mal varlığından açıkça transfer yapılmıyor?"

Anna omuzlarını silkti. "Bu bir sürü sorudan sadece bir tanesi. Yanıtlanmasının bir yolu, paraların izini sürmek, kaynaklarının gerçekten Charles Highsmith'in mal varlığı mı olduğunu görmek. Daha önce aklanmış uyuşturucu paralan üzerinde çalıştım. Ama iyimser olamam."

Bartlett yine başının hareketiyle doğruladı. "Dul kadından bir şey öğrenemediniz mi?"

"Yaran yok. Kadın bir şeyleri gizliyor olabilir, ama anladığım kadarıyla kocasının işi hakkında fazla bir bilgisi yokmuş. Onun paranoyanın pençesinde olduğunu düşünüyormuş. Anlaşılan, Mailhot, Highsmith'in ölümünün bir kaza olmadığını düşünenlerdenmiş."

Bartlett hafifbir alayla, "Doğru mu bu?" dedi.

"Siz de öyle düşünenlerden birisiniz, değil mi? Belli ki Highsmith'le Mailhot arasındaki ilişkiyi biliyordunuz. Onun hakkında da bir Sigma dosyası var mıydı?"

"Bu önemsiz."

"Çok özür dilerim, ama izin verin de buna ben karar vereyim. Bana öyle geliyor ki size bildirdiklerimin pek çoğu sizin için yeni bir haber değü."

Bartlett evet der gibi başını eğdi. "Evet, Highsmith Sigma'ydı. Bu kez efendi de, uşağı da öyleydi. Görünüşe bakılırsa, Highsmith'in Mailhot'a büyük bir güveni varmış."

Arma içini çekti. "Şimdi de ikisi yine beraberler."

Bartlett, "Halifax'da mükemmel iş çıkardınız," dedi. "Bunu herhalde siz de biliyorsunuz. Öte yandan, umarım bavullarınızı boşaltmadınız. Galiba yeni bir olayla karşı karşıyayız."

"Nerede?"

"Paraguay'da. Asuncion'da."

Yeni bir olay. Bu sözler merak uyandırıcı olduğu kadar ürkütücüydü. Hayalet'in tahakküm eder tarzda bilgi vermesi genç kadını sinirlendiriyor, aynı zamanda huzursuz ediyordu. Adamın yüzünü inceleyerek hiçbir şey ele vermeyişine bir yerde hayranlık duydu. Tam olarak ne biliyordu? Ona söylemediği ne vardı?

Ve bu gizliliğin nedeni neydi?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

St. Gailen, isviçre

Ben Hartman son iki günü seyahat ederek geçirmişti. New York'tan Paris'e, Paris'ten Strasbourg'a geçmişti. Strasbourg'dan da sabah işe gidip akşam evlerine dönenlerin bindikleri küçük uçaklardan biriyle Fransa'da Almanya'yla İsviçre sınırının yakınındaki Mulhouse'a inmişti. Oradan da Basel'in çok yakınında olan bölgesel Basel-Mulhouse Havaalanı'na yollanmıştı.

Ancak genç adam bu mantıklı giriş noktasından İsviçre'ye geçecek yerde, Liechtenstein'a gitmek için küçük bir uçak kiraladı. Ne carter firmasının yöneticisi, ne de pilot ona soru sormamışlardı. Varlıklı gözüken uluslararası bir işadamı dünyanın başlıca para aklama merkezlerinden biri olan Liechtenstein dukalığına niçin resmi şekilde sınırdan geçecek yerde gizlice ve açıkça usule aykırı olarak giriyordu? Onlarda kural *soru sormamaktı.*

Ben Liechtenstein'a vardığında saat hemen hemen sabahın biriydi. Geceyi Vaduz dışındaki küçük bir pansiyonda geçirdikten sonra, onu, adı yolcu listelerinde gözükmeyecek şekilde İsviçre sınırından geçirecek olan bir pilot bulmak için yola çıkü.

Uluslararası bir işadamının üniforması sayılabilecek kruvaze düğmeli Kiton takım elbise, Hermes kravat ve Charvet gömlek, Liechtenstcin'da sadece bir tür kamuflajdı, başka bir şey değil. Dukalık, yerli halk ve yabancılar, sunacak değerli bir şeyleri olanlarla olmayanlar, o topluluğa ait olanlarla olmayanlar arasında sıkı bir ayırım yapıyordu. Bu ülkenin

Anna içini çekti. "Şimdi de ikisi yine beraberler."

Bartlett, "Halifax'da mükemmel iş çıkardınız," dedi. "Bunu herhalde siz de biliyorsunuz. Öte yandan, umarım bavullarınızı boşaltmadınız. Galiba yeni bir olayla karşı karşıyayız."

"Nerede?"

"Paraguay'da. Asuncion'da."

Yeni bir olay. Bu sözler merak uyandırıcı olduğu kadar ürkütücüydü. Hayalet'in tahakküm eder tarzda bilgi vermesi genç kadını sinirlendiriyor, aynı zamanda huzursuz ediyordu. Adamın yüzünü inceleyerek hiçbir şey ele vermeyişine bir yerde hayranlık duydu. Tam olarak ne biliyordu? Ona söylemediği ne vardı?

Ve bu gizliliğin nedeni neydi?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

St. Gailen, İsviçre

Ben Hartman son iki günü seyahat ederek geçirmişti. New York'tan Paris'e, Paris'ten Strasbourg'a geçmişti. Strasbourg'dan da sabah işe gidip akşam evlerine dönenlerin bindikleri küçük uçaklardan biriyle Fransa'da Almanya'yla İsviçre sınırının yakınındaki Mulhouse'a inmişti. Oradan da Basel'in çok yakınında olan bölgesel Basel-Mulhouse Havaalanı'na yollanmıştı.

Ancak genç adam bu mantıklı giriş noktasından İsviçre'ye geçecek yerde, Liechtenstein'a gitmek için küçük bir uçak kiraladı. Ne carter firmasının yöneticisi, ne de pilot ona soru sormamışlardı. Varlıklı gözüken uluslararası bir işadamı dünyanın başlıca para aklama merkezlerinden biri olan Liechtenstein dukalığına niçin resmi şekilde sınırdan geçecek yerde gizlice ve açıkça usule aykırı olarak giriyordu? Onlarda kural *soru sormamaktı.*

Ben Liechtenstein'a vardığında saat hemen hemen sabahın biriydi. Geceyi Vaduz dışındaki küçük bir pansiyonda geçirdikten sonra, onu, adı yolcu listelerinde gözükmeyecek şekilde İsviçre sınırından geçirecek olan bir pilot bulmak için yola çıktı.

Uluslararası bir işadamının üniforması sayılabilecek kruvaze düğmeli Kiton takım elbise, Hermes kravat ve Charvet gömlek, Liechtenstein'da sadece bir tür kamuflajdı, başka bir şey değil. Dukalık, yerli halk ve yabancılar, sunacak değerli bir şeyleri olanlarla olmayanlar, o topluluğa ait olanlarla olmayanlar arasında sıkı bir ayırım yapıyordu. Bu ülkenin

vatandaşı olmak isteyenlerin gerek parlamento gerekse prens tarafından onaylanmaları gereği, Liechtenstein'm simgesel özelliklerinden biriydi.

Ben Hartman bu gibi yerlerde işini yoluna koymayı biliyordu. Eskiden bu olgu onu huzursuz eder, silinemez ayrıcalıklı havasını bir tür damga gibi algılardı. Şimdi ise buna sadece yararlanılacak bir taktik avantaj olarak bakıyordu. Vaduz'un yirmi kilometre kadar güneyinde özel jetleri ve helikopterleri olan işadamlarının kullandıkları ufak bir havaalanı vardı. Orada havaalanının bakım ve onarım ekibinin sert tavırlı, yaşlıca bir mensubuyla bir görüşme yaparak ne istediğine hem belirsiz, hem de şüphe götürmez bir dille değindi. Az konuşan biri olan adam, Ben'i tepeden tırnağa süzdü ve manifesto defterinin arkasına bir telefon numarası karaladı. Ben bu önerisi için ona cömertçe bir bahşiş verdi, ancak söz konusu numaraya telefon edince, karşısına çıkan sarhoş sesli adam o gün için başka bir işi olduğunu ileri sürdü. Ama Gaspar adında bir arkadaşı vardı. Bir telefon daha. Ben en sonunda öğleden sonra Gaspar'la buluşabildi. Sindirim güçlüğü çeken orta yaşlı bir adamdı. Ben'e pek çabuk değer biçti ve fahiş bir fiyat bildirdi. Bu pilot işadamlarını bilgisayarlarda iz bırakmadan İsviçre'ye uçurmakla yüklü paralar kazanıyordu. Bazı uyuşturucu krallarının ya da Ortadoğulu işadamlarının veya Afrikalı hükümdarların yetkili makamlara fark ettirmeden her iki ülkede bazı banka işlemleri yapmak istedikleri zamanlar oluyordu. Pis pis sırıtan pilot belli ki Ben'in de benzer bir iş peşinde olduğuna hükmetmişti. Yarım saat sonra harekete hazırlanan Gaspar, St. Gallen'in üzerinde fırtına olduğunu öğrenerek uçuşu ertelemek istedi, ancak fazladan birkaç yüz dolarlık banknot onu bundan vazgeçirdi.

İki motorlu hafif uçak Doğu Alp Dağları'nın üzerindeki türbülansm etkisinde hoplarken suskun pilot konuşkan kesildi. "Benim geldiğim yerde bir deyiş vardır," diye konuştu. *"Es ist besser, reich zu leben, als reich zu sterben."* Kıkırdadı. "Zengin yaşamak zengin ölmekten iyidir..."

Ben, "Siz uçmakla yetinin," dedi donuk bir sesle.

Aldığı önlemlerin aşırı olmasından şüpheleniyordu, ama gerçek şu ki kardeşini öldüren veya Jimmy Cavanaugh adıyla tanıdığı adamı onu Zürih'de öldürmekle görevlendirenlerin güçlerinin nerelere kadar uzandığı

hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve onların işini kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

Ben, St. Gallen'de marketlerle restoranlara sebze götüren bir çiftçinin aracında yolculuk etti. Çiftçi onu merakla süzüyordu; Ben arabasının ıssız bir yerde arızalandığını izah etti. Daha sonra bir araba kiralayarak oldukça uzaktaki Mettlenberg tarım bölgesine gitti. Uçuşu sarsıntılı geçmiş olabilirdi, ama araba yolculuğu da farklı olmadı. Bardaktan boşanırcasma yağan yağmur kiralık arabanın ön camından fazla bir şey görmeyi olanaksızlaştırıyordu. Arabanın silecekleri aralıksız olarak bir sağa, bir sola gidip geliyor, ama yağmur şiddetli olduğundan bir yararı dokunmuyordu. Alacakaranlık çökmüş hava kararmıştı. Ben önünün topu topu bir metre ilerisini görebiliyordu. Dar köy yolunda her iki yöndeki trafiğin yoğun oluşu ve araçların kaplumbağa hızıyla ilerlemeleri bir bakıma şanstı.

Genç adam İsviçre'nin kuzeydoğusunda ıssız ve az nüfuslu bir bölgedeydi. Burası Konstans Gölü yakınlarındaki St. Gailen kantonuydu. Arada sırada yağmur geçici olarak hafifledikçe yolun iki yanında büyük çiftlikleri görebiliyordu. Sığır sürüleri, koyun sürüleri, dönümlerle ekili topraklar. Samanla örülü bir tek damın altında ahırlar, ambarlar ve belli ki ailenin meskeni yer alıyordu. Saçakların altında geometrik bir düzenle istiflenmiş odun kümeleri göze çarpıyordu.

Ben bir yandan arabayı sürerken korkuyla dipsiz bir kederden şiddetli denebilecek bir öfkeye kadar uzanan çeşitli duygular yaşıyordu. Şimdi de Mettlenberg köyü olması gereken bir grup binaya yaklaşıyordu. Yağmur hafifleyerek çisenti halini almıştı. Ben bir zamanlar tahkim edilmiş ortaçağ kentinin kalıntılarını görebiliyordu. Köyde eski bir tahıl ambarı ve on altıncı yüzyıldan kalan St. Maria Kilisesi vardı. Oymalı tahtalarla süslü, sivri tepelikli ve yarım beşikdamlı kartpostallara layık, iyi korunmuş taş evler dikkatini çekti. Burayı köy olarak nitelemek haksızlıktı.

Peter sevgilisi Liesl'in buradaki küçük hastaneye bir iş için başvurduğunu söylemişti. Ben araştırmıştı: bilmem kaç kilometrelik bir çevrede yalnız bir tek hastane vardı: *Regionalspital Sankt Gailen Nord*..

"Kent merkezi"ne kısa bir mesafede kırmızı tuğladan ucuza inşa edilmişe benzeyen nispeten yeni bir bina vardı. Ben 1960'lardan kalma oldu-

ğunu tahmin etti. Bölge hastanesi bu idi. Genç adam bir Migros akaryakıt istasyonu bularak arabayı buraya park etti ve jetonlu bir telefondan bir yeri aradı.

Hastanenin santral memuru yanıt verince Ben İngilizce olarak yavaş yavaş, "Çocuk doktoruyla konuşmak istiyorum," dedi. "Çocuğum hasta." Amerikan şivesini gizlemeyi nasılsa başaramayacağına göre, turist Almancasma başvurmayı gereksiz görmüştü, İsviçreli bir santral memuru da herhalde İngilizce bilirdi.

Peter, hastanenin bir çocuk doktoruna gereksinimi olduğu için Liesl'i işe aldıklarını söylemişti. Belki başka çocuk doktorları da vardı, ama Ben bu kadar küçük bir hastanede olacağından şüpheliydi.

Santral memuru, "Sizi *Notfallstationa,* yani acile bağlayacağım efendim," dedi.

Ben, "Hayır," diye hemen atıldı. "Acili istemiyorum. Doğrudan çocuk doktoruyla görüşmem lazım. Yoksa çocuk doktorunuz birden fazla mı?"

"Bir tanedir efendim, ama doktor bu saatte hastanede bulunmaz."

Yalnız bir tane! Ben için için seviniyordu; yoksa Liesl'i bulmuş muydu?

"Evet, Liesl adında bir hanımdı, değil mi?"

"Hayır efendim... Hastane personeli içinde bir Liesl yok. Çocuk doktorumuzun adı Dr. Margarethe Hubli'dir, ama size söyledim, şu sırada hastanede değil. Sizi acile bağlayayım."

"Öyleyse yanılmışım. Bana verilen ad bu idi. Yakın tarihte hastaneden ayrılan Liesl adında bir doktor oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, efendim."

Ben'in aklına bir şey geldi. Bu Dr. Hubli'nin Liesl'i tanıması, kim olduğunu, nereye gittiğini bilmesi mümkündü. Burası mutlaka Liesl'in iş bulduğu hastaneydi.

"Dr. Hubli'ye ulaşabileceğim bir numara var mı?" diye sordu.

"Korkarım, ev numaralarını vermeye yetkili değilim efendim, ama çocuğunuzu hastaneye getirirseniz..."

"Doktoru benim için arayabilir misiniz?"

"Evet efendim, bunu yapabilirim."

verdi. Beş dakika sonra telefon çaldı.

Bir kadın sesi İngilizce olarak, "Bay Peters mi?" diye sordu.

"Beni aradığınız için teşekkür ederim, doktor. Burada bazı dostlarının yanında kalan bir Amerikalıyım ve bölge hastanesinin kadrosunda bulunan bir doktora ulaşmaya çalışıyorum. Bilmem, onu tanıyor musunuz acaba? Liesl adında bir kadındır."

Bir duraklama oldu,*fazla* uzun bir duraklama. Çocuk doktoru, "Liesl adında birini tanımıyorum," dedi.

Yoksa Liesl'i korumak için yalan mı söylüyordu? Ya da Ben sadece hayal mı görüyordu?

"Emin misiniz?" Genç adam ısrar ediyordu. "Bana burada Liesl adında bir çocuk doktoru olduğunu söylediler, ona en kısa zamanda ulaşmam ise çok önemli. Bir aile meselesi söz konusu."

"Ne gibi bir aile meselesi?"

Bingo. Mutlaka Liesl'i koruyordu.

"Şey... kardeşi Peter'la ilgili."

"Kardeşi... mi?" Çocuk doktorunun aklı karışmış gibiydi.

"Liesl'e adımın Ben olduğunu söyleyin."

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Kadın, "Neredesiniz?" diye sordu.

Aradan yirmi dakika geçmeden küçük bir kırmızı Renault akaryakıt istasyonuna girdi.

Haki renkli büyük bir pançonun altına çamura batmış kot pantolon ve çizmeler giymiş ufak tefek bir kadın tereddütle arabadan indi ve arkasından kapıyı çarptı. Ben'i hemen fark ederek yanma yaklaştı. Ben onun göz kamaştırıcı bir güzel olduğunu görebiliyordu. Her nedense böyle bir kadınla karşılaşmayı beklememişti. Pançonun kukuletasının altında kısa kesilmiş pırıl pırıl kestane rengi saçları görünüyordu. Parlak mavi gözleri ve süt beyazı bir teni vardı. Fakat yüzü gergin ve süzülmüştü: korkmuş gibiydi.

Genç adam, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Anlaşılan Liesl'i tanıyorsunuz. Kocasının ikiz kardeşiyim."

Genç kadın ona bakakalmıştı. "Aman Tanrım," diye soludu. "Tıpkı ona benziyorsunuz. Bir *hayalet* görmek gibi bir şey bu." Az önce gergin olan yüzü birden buruştu. "Tanrım," diye soludu ve hıçkırmaya başladı. "O kadar da dikkatliydi ki! Kaç yıl geçti..."

Ben şaşkın halde doktora bakıyordu.

Genç kadın hızlı hızlı konuştu. "O gece eve dönmedi. Merak içinde, korku içinde geç saatlere kadar bekledim." Elleriyle yüzünü örttü. "Sonra Dieter geldi ve bana olanları anlattı."

Ben, "Liesl," diye inledi.

Genç kadın yine, "Ah Tanrım!" diye hıçkırdı. "O kadar da iyi bir adamdı ki. Onu o kadar seviyordum ki."

Ben ona sarılarak kollarının arasında sıktı. O da gözlerinden yaşların süzüldüğünü hissediyordu.

Asunciön, Paraguay

Anna gümrükte kısa kollu mavi bir gömlek giymiş ve kravat takmış ablak yüzlü bir Paraguaylı memur tarafından durduruldu. Genç kadın, saçlarıyla teninin rengine bakarak onun da çoğu Paraguaylılar gibi bir İspanyol ve kızılderili melezi olduğunu anlamıştı.

Memur, genç kadını tepeden tırnağa süzdükten sonra omzuna asılı çantaya eliyle vurarak açılmasını istediğini belirtti. Bozuk aksanlı bir İngilizceyle Anna'ya bir, iki soru sordu, sonra hayal kırıklığına uğradığım belli ederek eliyle geçmesini işaret etti.

Genç kadın, esrarlı sigara içerken yakalanmış biri gibi suçluluk duydu. Federal tüzükler ziyaretçi bir ajanın yerel elçiliğe uğramasını gerektiriyordu, ama o öyle bir şey yapmayacaktı. Bir sızıntı olma riski çok yüksekti. Bir mesele çıktığı takdirde, protokola uymamasının çaresine bakacaktı.

Kalabalık havaalanı lobisinde ücretli bir telefon buldu. Kartı nasıl kullanacağını kestirmek bir, iki dakikasını aldı.

Arliss Dupree'den bir mesaj vardı: Özel Araştırmalar birimine ne zaman döneceğini bilmek istiyordu. Bir mesaj da Kanada Atlı Polisi'nden

m açıklamamıştı.

Anna atlı polisin Ottawa'daki merkezine ulaşınca, Ron Arsenault'u bulduruncaya kadar onu upuzun beş dakika beklettiler.

"Orada ne âlemdesin, Anna?"

Durumu adamın sesinden anlamıştı. "Bir şey yok ya?"

"Üzgünüm." Sesine bakılırsa hiç de üzülmüşe benzemiyordu. "Burada geçirdiğiniz zaman ziyan olmuşa benziyor."

"Sanmıyorum." Genç kadın hayal kırıklığını maskelemeye çalıştı. "Enjeksiyon izi çok önemli. Toksikologla konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Arsenault kısa bir duraklama geçirdi. "Sakıncası yok olmasına yok, ama bir şeyin değişeceğini sanmıyorum."

"Sadece içim rahat edecek."

"Niçin olmasın?" Arsenault ona Halifax'daki bir numarayı verdi.

Havaalanı gürültülü ve düzensizdi. Telefondan gelen sesi duymak zordu.

Toksikologun adı Deniş Weese'di. Ses tiz ve boğuktu; sahibinin yaşı belli olmuyordu. Altmışlı yaşlarında da olabilirdi, yirmili yaşlarında da.

Kendini savunur gibi, "Sizin istediğiniz testlerin hepsini yaptık, hatta fazlasını bile," dedi.

Genç kadın onu gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı: mutlaka kısa boylu ve dazlaktır diye karar verdi. "Minnettarım," dedi sadece.

"Biliyorsunuz o testler çok pahalıya patladı."

"Bedelleri neyse ödenecek. Ama size sadece şunu sormama izin verin: Kan-beyin engelini aşan ve geri dönmeyen maddeler, toksinler yok mudur?" Zehir uzmanı Arthur Hammond laf arasında böyle bir senaryoya değinmişti.

"Olacağını tahmin ediyorum."

"Ve bu maddeler omurilik sıvısında bulunabilir, değil mi?"

"Bulunacağını garantileyemem, ama mümkündür." Adam çok isteksiz konuşuyordu; Anna'nm teorilerinden hoşlanmadığı belliydi.

Arma bekledi, toksikolog devam etmeyince de gereken soruyu sordu: "Omurilikten sıvı alamaz mısınız?"

"Alamam."

"Niçin?"

"Bir kere ölmüş bir insanın omuriliğinden sıvı almak olanaksızdır. Basınç olmayınca, sıvı çıkmaz. Hem ceset gitti."

"Gömüldü mü?" Anna dudağını ısırdı. Allah kahretsin.

"Cenaze töreni bugün öğleden sonra. Ceset tekrar cenaze evine götürüldü. Yarın sabah da toprağa verilecek."

"Ama siz oraya gidebilirsiniz, değil mi?"

"İyi de neden?"

"Göz sıvısı omurilik sıvısının aynı değil midir?"

"Öyle."

"O sıvıyı çekebilirsiniz, değil mi?"

Bir duraklama. "Ama öyle bir şey istemediniz ki."

Anna, "Şimdi istiyorum," dedi.

Mettlenberg, St. Gailen, İsviçre

Liesl susmuştu. Yanaklarından aşağı süzülerek pamuklu gömleğim nemlendiren gözyaşları kurumaya başlıyordu.

Tabii ki o idi. Ama Ben bunu nasıl bilebilirdi?

Liesl'in arabasının ön koltuğunda oturuyorlardı. Genç kadın kendini toparlar toparlamaz akaryakıt istasyonunun asfalt adasında fazla göze çarptıklarını söylemişti. Ben, Peter'm kamyonetinin ön koltuğunda oturduğunu anımsıyordu.

Liesl arabanın ön camından ileriye bakıyordu. Arada bir geçen arabanın sesinden veya bir kamyonun boğuk klaksonundan başka bir şey duyulmuyordu.

En sonunda konuştu. "Burada olmak sizin için güvenli değil."

"Gereken önlemleri aldım."

"Sizi benimle bir gören olursa..."

"Kocanız Peter olduğumu zannederler."

"Ama onu öldüren, ölü olduğunu bilenler eğer izimi buldularsa."

Ben, "Sizin izinizi bulmuş olsalardı şimdi burada olmazdınız," dedi. "Sizi çoktan ortadan kaldırırlardı."

Liesl kısa bir sessizlikten sonra, "Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu.

Ben, genç kadına özel uçakları ve arabaları, izlediği dolambaçlı yolu ayrıntılarıyla anlattı. Liesl'in ihtiyatlı davranmasını beğeneceğini düşünüyordu. Genç kadın duyduklarını beğenmiş gibi başını salladı.

Ben devam etti. "Bu tür güvenlik önlemlerinin Peter'la sizde kökleşmiş olduklarını düşünüyorum. Peter sahte ölümü sizin planladığınızı bana söylemişti. Bu çok parlak bir fikirdi."

Genç kadın, "O kadar parlak olsaydı, onu tekrar bulmazlardı," diye acı acı söylendi.

"Hayır. Bu yüzden kendimi suçluyorum. İsviçre'ye hiçbir zaman gelmemeli, onların ortaya çıkmalarına izin vermemeliydim."

"Ama nereden *bilebilirdiniz?* Peter'm yaşadığından haberiniz yoktu ki." Genç kadın dönüp ona baktı.

Teni soluk, hemen hemen şeffaftı, saçları altın tonlu parıltıları olan bir kestane rengiydi. İnce yapılıydı, beyaz bluzunun altında kusursuz küçük göğüsleri vardı. Fazla bile güzeldi.

Peter'm, onunla yaşayabilmek için hayatta her şeyini feda etmesine şaşmamak gerekirdi. Ben, genç kadına karşı kuvvetli bir çekim hissediyor, fakat buna karşı koyuyordu.

"Gerçek adınızı kullanmıyorsunuz," dedi.

"Tabii ki. Buradaki bütün dostlarım beni başka bir adla tanıyorlar. Adımı yasal olarak değiştirttim. Margarethe Hubli büyük teyzemin adıydı. Peter hakkında bütün bildikleri bir erkek arkadaş, geçimini sağladığım Kanadalı bir yazar olduğuydu. Onu da farklı bir adla tanıyorlardı..."

Liesl söyleyeceklerini söyledikten sonra bakışlarını pencerenin dışına dikti. Susuyordu. "Ama Peter bazı bağlantılarını muhafaza etmişti," diye devam etti. "Güvendiği bazı kişiler vardı. Onlara 'erken uyarı sistemim' diyordu. Sonra, birkaç gün önce Bahnhofstrasse'deki katliamı bildiren bir telefon alınca olanları anladı. Ona bir şey yapmaması için yalvardım. Ama hayır, o ısrar etti. Başka seçeneği olmadığını söyledi." Genç ka-

dinin yüzünde küçümseme olarak algılanabilecek bir anlam belirdi, sesi de inilti halini aldı. Ben'in yüreği sızladı.

Liesl boğuk bir sesle devam etti. "Sizi korumak zorundaydı. Sizi ülkeden çıkmaya zorlamak istiyordu. Kendini tehlikeye atmak pahasına da olsa, hayatınızı kurtarmak kararındaydı. Ah Tanrım, gitmemesi için onu uyardım. *Yalvardım,* diller döktüm."

Ben, genç kadının elini avucuna aldı. "Bilseniz, ne kadar üzgünüm." Gerçekte ne söyleyebilirdi ki? Peter onun yerine öldüğü için ne kadar acı çektiğini mi? Bunun tersinin olmasını bin kat yeğleyeceğini mi? Peter'ı, onun sevdiğinden çok daha uzun zamandır sevdiğini mi?

Liesl, "Ölüsünü bile isteyemem, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, ikimiz de bunu yapamayız."

Genç kadın yutkundu. "Peter seni o kadar seviyordu ki."

Bunu duymak acı vericiydi. Ben irkildi. "Çok kavga ederdik. Sanırım bu, her hareketin bir eşit ve bir de karşıt etkisinin olması hakkındaki fizik yasası gibi."

"Siz ikiniz birbirinize yalnız benzemiyordunuz, birbirinizin eşiydiniz."

"O kadar da değil."

"Yalnız bir ikiz böyle der."

"Beni tanımıyorsunuz. Huylarımız ve duygularımız birbirimizden tamamen farklıydı."

"Belki iki kar tanesinin birbirinden farklı oluşu gibi. Yine de kar tanesidirler."

Ben beğeniyle gülümsedi. "İkimize kar tanesi denebileceğine emin değilim. Daima başa dert olmuşuzdur."

Bu sözler genç kadına dokunmuştu. Şimdi ağlıyordu. Kederi yürek parçalayıcıydı. "Ah Tanrım, onu niçin öldürdüler sanki? *Ne* için? Ne *maksatla?* O hiçbir zaman konuşmazdı, o budala değildi!"

Ben, genç kadın biraz sakinleşene kadar bekledi. "Peter bana bir belge, bir isim listesi bulduğunu söyledi," dedi. "Çok yüksek mevki sahibi devlet adamlarıyla sanayicilerden oluşan yirmi üç kişinin adları. Bunun İsviçre'de bir şirketin kuruluş belgesi olduğunu söyledi."

"Evet."

"Siz o belgeyi gördünüz mü?"

"Gördüm."

"Size gerçek gözüktü müydü?"

"Görebildiğim kadarıyla evet. Bütün işaretler, hatta daktilo yazısı, görmüş olduğum 1940'lara ait belgelere benziyordu."

"O belge şimdi nerede?"

Liesl dudaklarını büzdü. "Zürih'den temelli ayrılmamızdan önce Peter bir banka hesabı açtırmıştı. Bunun bankadan bir kasa kiralayabilmek için olduğunu söylemişti. Kasada bazı belgeler saklamak istiyordu. Emin değilim, ama o belgeyi de oraya koyduğunu sanıyorum."

"Kâğıdı evde, sizin evinizde gizlemiş olması mümkün mü?"

Genç kadın, "Hayır," diye atıldı. "Kulübemizde gizli olan hiçbir şey yok."

Ben, genç kadının gösterdiği tepkiye dikkat etti. "Onda kasanın anahtarı var mıydı?" diye sordu.

"Hayır."

"Kasa onun adına olduğu takdirde, o kötü adamlar varlığını öğrenmezler miydi?"

"İşte o yüzden kasayı kendi adına kiralamadı. Bir avukatın adınaydı."

"Bu avukatın kim olduğunu anımsıyor musunuz?"

'Tabii. Kuzenim Dr. Matthias Deschner'dir. Aslında ikinci dereceden kuzenimdir. Kimsenin onunla bizim, benimle bir bağlantı kuramayacağı kadar uzak bir akraba. Ama iyi bir adamdır, güvenilir bir adam. Bürosu Zürih'de St. Annagasse'de."

"Ona güveniyorsunuz demek."

Tamamen. Ona hayatlarımızı emanet ettim ne de olsa. Bize asla ihanet etmedi; hiçbir zaman etmez."

"Bugün nüfuz ve güç sahibi ve geniş çapta bağlantıları olan bazı insanlar bu belgeyi ele geçirmeye bu denli çırpındıklarına göre, son derece önemli olmalı." Peter'm kanlar içindeki iki büklüm vücudu birden Ben'in gözlerinin önünde canlandı. Göğsü öylesine sıkışmıştı ki soluk alamıyordu. *Peter onlara engeldi, onlarda onu öldürdüler,* diye düşündü.

Genç kadın, "Adlarının ortaya çıkacağından korkuyor olmalılar," dedi.

"Ama onca yıldan sonra nc kadarı hayatta olabilir ki?"

"Bir de vârisler var tabii. Güçlü adamların güçlü ardılları olabilir."

"Bazıları o kadar da güçlü olmayabilir. Bir yerlerde zayıf bir halka olmalı." Ben kısa bir aradan sonra devam etti. "Bütün bunlar *çılgınlık.* Herhangi birinin yarım yüzyıl önce kurulmuş bir şirketi umursamasının düşüncesi bile *delilik."*

Liesl neşesiz, hatta acı bir gülüşle karşılık verdi. "Neyin mantıklı, neyin mantıksız oluşu göreli, değil mi? Kendi düzenli yaşantınızın ne kadarı mantıklı acaba?"

Ben daha bir hafta önce günlerini Hartman Sermaye Yönetimi'nin müşteri yelpazesini genişletme ve geliştirme bölümünde geçiriyor, eski müşterileri korumaya ve olası yeni müşterileri kazanmaya çalışıyor, karizmasını projektör gibi kullanıyordu. Artık içerisinde yaşayabileceği bir dünya değildi bu; tanıdığını sanarak büyüdüğü o kadar çok şey bir yalan, asla anlamayı umut edemeyeceği bir aldatmacanın parçasıydı ki. Peter, *Cavanaugh seni gözetim altında tutmak görevine atanmıştı,* demişti. Şirket'in -bu Sigma grubunun- her tarafta adamlarının olduğu anlaşılıyordu. Annesi o yüzden mi Peter'm ölümünden sonra aile şirketine dönmesi için o kadar ısrar etmişti acaba? Ben'in orada daha fazla güvende olacağına, tehlikelerden, tehditlerden, daha yeni yeni sezmeye başladığı *gerçeklerden* korunacağına mı inanmıştı?

"Peter bu Sigma Şirketi hakkında daha fazla bir şeyler öğrenebilmiş miydi? Örneğin, günümüzde de faaliyet halinde olup olmadığını?"

Genç kadın bileziklerini çıngırdatarak saçlarını arkaya attı. Sinirli gözüküyordu. "Somut pek az şey öğrenebildik," dedi. "Bildiğimizi sandıklarımızın o kadar büyük bir kısmı tahmindi ki. Şuna inanıyoruz *-inanıyorduk-* ki, günümüzde kendilerini kökenlerini silmeye adamış nice karanlık şirketler ve özel servetler var. Bu firmalar da onları kuranlar kadar acımasız. Ahlak gibi konular onlar için hiç dert değil. Peter'm, Sigma'yla onların ya da babalarının ilişkisini ortaya çıkaracak, belki de savaş yıllarında yapılan bu karmaşık şirket düzenlemelerini açıklayacak bir belge bulduğunu öğrenince onu öldürmekten çekinmediler. Seni ya da beni, maske-

lerini düşürecek ya da onları durduracak veya varlıkları hakkında sadece çok şey *bilen* herhangi başka birini de öldürmekten çekinmezler. Peter aynı zamanda bu adamların daha geniş kapsamlı amaçlarla bir araya geldiklerine inanıyordu. Bütün dünyayı kapsayan amaçlarla."

"Ama Peter'la konuştuğumuz zaman o sadece eski yönetim kurulu üyelerinin servetlerini koruduklarına dair fikir yürütmüştü."

"Vakit bulmuş olsaydı, sana başka teorilerini de açıklardı."

"Hiç babamızdan da söz etmiş miydi?"

Liesl yüzünü buruşturdu. "Sadece onun iki yüzlünün biri ve dünya çapında bir yalancı olduğunu, herhangi bir soykırımdan kurtulmadığını söylemişti. Hatta SS'in bir üyesi olduğunu da sözlerine eklemişti." Genç kadın acı bir alayla, "Bütün bunlara rağmen, Peter babasını seviyordu," dedi.

Ben, bu alayın ardında bir nebze gerçek olup olmadığını merak ediyordu. "Dinle, Liesl," dedi. "Kuzeninle nasıl bağlantı kuracağımı bana söylemelisin. Hani şu avukat Deschner'le..."

"Adı Matthias Deschncr. Onu ne yapacaksın?"

"Biliyorsun. O belgeyi almalıyım."

"Ne için? Seni de öldürmeleri için mi?"

"Hayır, Liesl. Öldürülmeye hiç niyetim yok."

"Şu halde, bu belgeyi ele geçirmeyi istemen için benim bilemeyeceğim bir nedenin olmalı."

"Olabilir. O katillerin maskesini düşürmek istiyorum."

Ben öfkeli bir saldırıya hazırlandığından Liesl'in sakin bir tavırla, "Onun ölümünün intikamını almak istiyorsun," diye karşılık vermesine şaşırdığını gizleyemedi.

"Evet," dedi.

Genç kadının gözlerine yaşlar hücum etti. Ağzı başka bir ağlama krizini önlemek ister gibi aşağı kıvrılmıştı. "Evet," dedi. "Dikkatli davranır -en azından buraya gelirkenki kadar dikkatli davranırsan- daha mutlu olurum. Onların maskesini düşür, Ben. Cinayetlerinin cezasını ödesin-

fonla yardımını isteyen bir cinayet masası dedektifiydi. Anna onun adını gayri resmi yoldan FBI'daki bir arkadaştan elde etmişti. Bolgorio Amerikan hükümetine bu açıdan yardım borçluydı; ama hepsi bu kadar.

Tekrar konuştukları zaman Yüzbaşı Bolgorio, "Şansınız var, Bayan Navarro," dedi. "Yasta olmasına rağmen, dul bayan sizi görmeye razı oldu."

"Harika." İş hayatında kullanılan dil olan İspanyolca konuşuyorlardı. Günlük yaşamdaki dil *Guarani'ydi.* "Yardımınız için size teşekkür ederim."

"Kendisi çok zengin ve önemli bir hanımefendidir. Ona gerekli saygıyı göstereceğinizi umarım."

"Tabii. Ceset..."

"Orası benim branşım değil. Ama polis morguna bir ziyaret yapmanızı ayarlarım."

"Mükemmel."

"Ev Avenida Mariscal Lopez'de. Oraya taksiyle gidebilir misiniz, yoksa gelip sizi almamı ister misiniz?"

'Taksiyle gidebilirim."

"İyi. İstediğiniz belgeleri de getiririm. Ne zaman buluşalım?"

Genç kadın otel kapıcısından bir taksi çağırmasını istedikten sonra, bundan sonraki saati "kurban" hakkında hazırlanmış dosyayı gözden geçirmekle geçirdi. Hoş, böyle bir caniye kurban gözüyle bakmaya zorlanıyordu ya.

Alan Bartlett'in onun için sağladığı dosyadakinden daha fazla bilgi elde edemeyeceğinin farkındaydı. Yüzbaşı Bolgorio sırf Amerikan hükümetinin NCAV'mdan arada bir aldığı teknolojik yardım buradaki başarısını artırdığı ve ona sükse sağladığı için Anna'ya yardım ediyordu. Yani kendisine yapılan yardımın karşılığını ödüyordu. Bolgorio Prosperi'nin ölüsünün morgda tutulmasını sağlamıştı.

Bartlett'e bakılırsa, Paraguay suçluları iade etmeye yanaşmamasryla ünlüydü ve onlarca yıldan beri savaş suçluları vc başka uluslararası kaçaklar için bir sığmak olmuştu. "Hayat boyu cumhurbaşkanı" kalmak üzere göreve gelen ahlaksız diktatörü General Alfrcdo Stroessner'in sayesin-

de olmuştu bu. Stroessner 1989'da devrildikten sonra bu yönde bir gelişme olacağı umut edilmişti. Ama hayır. Paraguay suçluların iade edilmesi konusunda eski tutumunu sürdürmüştü.

Bu nedenle Marcel Prosperi gibi yaşlı bir ahlaksız için ideal oturulacak yerdi. Korsika doğumlu Marcel Prosperi İkinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında Marsilya'ya hâkim olmuş, eroin, fuhuş ve silah kaçakçılığı işlerini oradan yönetmişti. İç Uyum'daki dosyasına göre savaştan kısa bir süre sonra İtalya'ya, oradan İspanya'ya kaçmış, sonunda da Paraguay'a kapağı atmıştı. Prosperi burada Marsilya'dan yola çıkarılan eroinin Güney Amerika'daki dağıtım ağını kurmuş, kar beyaz Marsilya eroininin Birleşik Amerika sokaklarında yayılmasından sorumlu "Fransız Bağlantısını, Amerika'daki eroin trafiğinin büyük bir kısmını yöneten Amerikan Mafyası'nın uyuşturucu kolunun başı Santo Trafficante Jr.'la işbirliği yaparak yürütmüştü. Anna, Paraguay'ın en yüksek düzeydeki bürokratlarından bazılarının Prosperi'nin suç ortakları arasında yer aldığını biliyordu. Bu da onun, ölümünden sonra bile çok tehlikeli bir adam olması anlamına geliyordu.

Prosperi, Paraguay'da bu faaliyetlerine paravan görevi yapan saygın bir iş yürütüyordu, bir otomobil galerileri zincirinin sahibiydi. Ancak son yıllarını yatalak olarak geçirmiş, iki gün önce de ölmüştü.

Dul Bayan Prosperi'yle görüşmeye gitmek üzere giyinirken Anna, Prosperi ve Mailhot olaylarının ayrıntılarını aklından geçiriyordu. Dul kadından veya otopsiden öğrenecekleri ne olursa olsun, Marcel Prosperi'nin de doğal bir ölümle ölmediğine dair bahse girmeye hazırdı.

Fakat bu adamları öldüren her kimse, becerikli, nüfuzlu bir çevrenin sahibi ve de zekiydi.

Kurbanların her birinin Alan Bartlett'in Sigma dosyalarında bulunması anlamlıydı, ama neyi ele veriyordu ki? Bu dosyalardaki isimlere adalet bakanlığından, CIA'den veya yabancı ülkelerden başka ulaşanlar var mıydı? Liste nasıl olduysa dışarı sızdırılmış mıydı?

Bir teori yavaş yavaş vücut bulmaya başlıyordu. Katillerin -çünkü birden fazla olmaları gerekirdi- ellerinde büyük maddi olanaklar olması ve gizli bilgilere ulaşabilmeleri olasıydı. Kendi hesaplarına hareket etmi-

yorlarsa, para ve güç sahibi biri tarafından tutulmuşlardı. Ama bütün bunların *amacı* neydi? Ve olaylar neden birdenbire başlamıştı?

Genç kadın bir kez daha liste konusuna döndü, onu kimler görmüştü acaba? Bartlett CIA içi bir denetlemeden ve İç Uyum'u da kovuşturmaya katmaktan söz etmişti. Bu da araştırmacılar, devlet memurları demekti. Ya adalet bakanı, listeyi o da görmüş müydü acaba?

Geriye çarpıcı birkaç soru daha kalıyordu.

Cinayetler niçin doğal ölüm perdesi altında işlenmişti? Cinayet gerçeğinin gizli tutulmak istenmesi niçin o kadar önemliydi?

Ve niçin...

Telefonun çalması genç kadını hayal dünyasından kopardı. Taksi kapıdaydı.

Arma makyajını tamamladı ve aşağı indi.

Büyük bir olasılıkla çalıntı olan gümüş renkli Mercedes, insan hayatını zerrece umursamadan Asunciön sokaklarından fırtına gibi geçiyordu. Şoför beyaz ketenden hafif gömleğiyle çelişki halindeki esmer teni, kahverengi gözleri ve çok kısa kesilmiş saçlarıyla oldukça yakışıklı olan kırkına merdiven dayamış bir adamdı. Ve genç kadınla göz iletişimi kurmak ister gibi belli aralıklarla arkaya bakıyordu.

Anna, adamı çok belirgin şekilde görmezlikten geliyordu. Bir Latin Don Juan'm onunla ilgilenmesi, ihtiyaç duyabileceği son şeydi. Taklit Rolex'lerle Cartier'ler satan ve kırmızı ışıkta durduklarında mallarını görmesi için ona doğru uzatan seyyar satıcıya bakan genç kadın hayır der gibi başını salladı. Bu seferki ihtiyar bir kadın olan başka bir satıcı otlarla köklerine müşteri bulmaya çalışıyordu.

Buraya geldi geleli Amerikalı veya İngiliz olabilecek bir tek yabancı yüzü görmemişti. Asunciön bir Paris değildi ne de olsa. Önlerindeki otobüs pis kokulu bir duman kustu. Gürültülü bir enstrümantal müzik genç kadının kulağına çarptı.

Anna trafiğin seyreldiğine, sokakların da daha geniş ve ağaçlık olduğuna dikkat etti. Görünüşe bakılırsa, kentin banliyölerindeydiler. Genç kadının çantasında bir şehir planı vardı, ama gerekli olmadıkça onu açıp bakmak istemiyordu.

Prosperi'nin evinin, kentin doğusunda ve havaalanı yönündeki Mariscal López Caddesi'nde olduğunu Yüzbaşı Bolgorio'dan duyduğunu anımsıyordu. Anna kente gelirken bu yoldan geçmişti; iki yanında İspanyol Koloni stilindeki o güzel kâşanelerin sıralandığı caddeydi.

Ama şimdi pencereden gördüğü sokaklar ona hiç tanıdık gelmiyordu. Kentin bu bölümünü kesinlikle daha önce görmemişti.

Şoföre bakarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Adam yanıt vermedi.

Şoför arabayı ıssız bir arka sokağın kenarına çekerek, "Hey, dinle beni," dedi.

Aman Lanrım.

Anna'nm silahı yoktu. Labancası ofisteki çekmecesinde kilit altındaydı. Dövüş ve savunma sanatlarında aldığı eğitim ise bu noktada pek işe yarayacağa benzemiyordu.

Şoför dönmüş ve elindeki büyük siyah .38'liği onun üzerine çevirmişti.

Adam, "Şimdi konuşalım," dedi. "Amerika'dan buraya uçakla geldiniz. Sinyor Prosperi'nin malikânesini ziyaret etmek istiyorsunuz. İçimizden bazılarımızın sizi ilginç bulabileceğini anlıyorsunuz, değil mi?"

Anna sakin kalmaya çalışıyordu. Avantajı ancak psikolojik olabilirdi. Adamın tek dezavantajı sınırlı bilgiye sahip olmasıydı. Anna'nm kim olduğunu bilmiyordu. Ya da biliyor muydu?

"Eğer bir DEA fahişesiysen, seninle keyif etmekten hoşlanacak bazı arkadaşlarım var. Yani anlaşılmayan şekilde ortadan kaybolmandan önce tabii. Ve eğer bir Amerikan *politico'suysan,* seninle konuşmaktan hoşlanacak başka dostlarım da var."

Anna yüzüne can sıkıntısıyla küçümsemenin birbirine karıştığı bir anlam verdi. "Sürekli olarak 'dostlarından' söz ediyorsun," dedi. Sonra akıcı bir İspanyolcayla tısladı. *"El muerto al hoyoyle vivo al bollo."* Ölülerin dostları yoktur.

"Nasıl öleceğinize karar vermek istemiyor musunuz? Çoğumuzun elde edebildiği tek seçenektir bu."

"Ama önce *senin* seçmen gerekir. *El que mucho habla, mucho yerra.* Böylesi bir görev yüklendiğin ve bunu bu şekilde yüzüne gözüne bulaştırdığın için sana acıyorum. Benim kim olduğumu sahiden bilmiyorsun, değil mi?"

"Eğer akılhysan sen bana söylersin."

Genç kadın küçümseme olarak anlamlandırılacak şekilde dudaklarını kıvırdı. "İşte asla yapmayacağım bir şey." Kısa bir duraklamadan sonra ekledi. "Pepito Salazar bunu istemez."

Şoför taş kesildi. *"Salazar,* mı dedin?"

Navarro bölgenin en güçlü kokain ihracatçılarından birinin, işlerinin kapsamı Medellın uyuşturucu patronlarmınkini bile aşan bir adamın adını vermişti.

Şoför bu kez kuşkulanmış göründü. "Bir yabancının adını vermek kolaydır."

Anna ona meydan okur gibi, "Bu akşam Palaquinto'ya döndüğüm zaman ben *senin* adını vereceğim," dedi.

Palaquinto, Salazar'm dağdaki köşkünün adıydı, ancak pek az kişinin bildiği bir ad. "Resmen tanıştırılmadığımız için üzgünüm."

Adam konuşurken sesi titriyordu. Salazar'm bir kuryesine zarar ver-.mek hayatına mal olabilirdi. "Palaquinto hakkında çok şey duydum," dedi. "Muslukları som altmmış, şampanyalar nehir gibi akıyormuş."

"O yalnız davetlerde ve senin yerinde olsam o davetlere davetiye bulmayı aklımdan bile geçirmem." Genç kadın bir yandan konuşurken küçük çantasında otelin anahtarlarını arıyordu.

Adam heyecanlı bir tavırla, "Beni bağışlamalısın," dedi. "Bana yanlış bilgi verilmiş. Salazar'm çevresinden birine el sürmek hiçbirimizin aklından geçmez."

"Pepito yanlışlar yapılacağını biliyor." Anna. .38'liğin adamın sağ elinde sallandığını gördü, ona gülümsedi, sonra seri bir hareketle anahtarları adamın bileğine sapladı. Çentikli çelik elin etini ve bağ dokusunu yarınca silah doğruca Anna'nm kucağına düştü. Adam müthiş acının etkisiyle ulurken, genç kadın atik bir hareketle silahı kaptı ve namluyu onun başının arkasına dayadı.

Sıkılmış dişlerinin arasından, *"La mejorpalabra es la que no se dice,"* dedi. En iyi söz söylenmemiş olandır.

Adamı arabadan inmeye ve yolun kenarındaki çalıların arasında on beş adım yürümeye zorladı, sonra sürücü koltuğuna geçerek arabayı gazladı. O ürkütücü karşılaşmayı tekrar yaşamayı göze alamaz, paniğin içgüdülerini ve aklını gölgelemesine izin veremezdi. Yapılacak işler vardı.

Marcel Prosperi'ye ait olan ev Mariscal Löpez Caddesi'nin oldukça gerisine inşa edilmişti. İnanılmaz derecede bakımlı bir parkla çevrili İspanyol Koloni stilinde muazzam bir köşktü ve Anna'ya Kaliibrniya'daki eski İspanyol stili binalarını hatırlatmıştı. Ancak arazi, büyük bir çimlik alan görünümünde olacak yerde, yüksek bir demir parmaklıklı duvarla çevrili sıra sıra kaktüsler ve göz kamaştırıcı yabani çiçeklerle kaplı teraslardan oluşuyordu.

Genç kadın gümüş renkli Mercedes'i yolun biraz aşağısında park etti ve önünde bir taksinin durduğu kapıya doğru yürüdü. Kısa boylu ve koca göbekli bir adam taksiden inerek ona doğru yürüdü. Bir melezin esmer tenine, *haydutlarınla* gibi uçları aşağı sarkan siyah bir bıyığa, aşırı miktarda jöleyle arkaya taranmış siyah saçlara sahipti. Yüzü yağla terden parlıyor ve kendi kendisinden hoşnut görünüyordu. Kısa kollu beyaz gömleği terle ıslandığı yerlerinde şeffafiaşmış ve keçe gibi gür kara göğüs kıllarını ortaya çıkarmıştı.

Yüzbaşı Bolgorio bu muydu?

Taksi uzaklaşırken genç kadın, polis arabası nerede, diye merak etti.

Adam, otuz iki dişini meydana çıkaran bir sırıtışla Anna'ya yaklaştı ve genç kadının elini iki büyük ve terli avucunun arasında hapsetti.

"Ajan Navarro," dedi. "Bu kadar güzel bir hanımla tanışmak büyük zevk."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Gelin. Sinyora Prosperi bekletilmeye alışık değildir. Çok zengin ve çok güçlü bir hanımdır, Ajan Navarro ve dediğini yaptırmaya alışıktır. Hemen içeri girelim."

Bolgorio bahçe kapısının zilini çaldı ve kendisiyle Anna'yı tanıttı. Vızıltıyı andıran bir ses duyulunca Bolgorio iterek kapıyı açtı.

Anna çiçek tarhının üzerine eğilmiş bir bahçıvan fark etti. Yaşlıca bir hizmetçi kadın, elinde boş bardaklar ve açık *maden suyu* şişeleri yüklü bir tepsiyle kaktüs sıralarının arasında yürüyordu.

Anna, "Bu görüşmeden hemen sonra morga gitmemiz ayarlandı mı?" diye sordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, bu benim branşım değil, Ajan Navarro. Çok görkemli bir ev, değil mi?" Serin gölge veren bir kemer altından geçtiler. Bolgorio, oymalarla bezeli açık renkli bir tahta kapının yanındaki zile bastı.

Anna kapı açılırken, "Ama bunun ayarlanmasını sağlayabilirsiniz, değil mi?" dedi. Beyaz bluz ve siyah eteklikli hizmetçi üniforması giymiş genç bir kadın onları içeri davet etti.

Tabanı tuğla kaplı hol daha da serindi. Hizmetçi onları ilkel örgü keçeler, toprak lambalar ve çanak çömleklerle dekore edilmiş önü açık büyük bir odaya aldı. Tuğla tavandaki gizli ışıklandırma her nedense bu dekora uymuyordu.

Anna'yla Bolgorio uzun ve alçak, büyük bir sedire oturup beklemeye başladılar. Hizmetçi onlara kahve veya maden suyu getirmek istediyse de ikisi de ikramı geri çevirdiler.

En sonunda uzun boylu ve ince yapılı zarif bir kadın göründü. Dul Bayan Prosperi buydu. Yaklaşık yetmiş yaşlarında görünüyorsa da çok bakımlı olduğu muhakkaktı. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi, ama üstündeki markalı bir elbiseydi, Anna'ya göre belki de bir Sonia Rykiel'di. Başında siyah bir türban vardı ve Jackie Onassis güneş gözlükleri takmıştı.

Anna'yla Bolgorio ayağa kalktılar.

Kadın onların elini sıkmadan, "Size nasıl yardımcı olabileceğim hakkında bir fikrim yok," dedi.

Bolgorio ileriye doğru bir adım attı. Hanımefendiyi başını eğip selamladıktan sonra, "Ben *policia'd&n* Yüzbaşı Luis Bolgorio'yum," dedi. "Bu bayan da Amerikan Adalet Bakanhğı'ndan Özel Ajan Anna Navarro'dur."

Kadın sabırsız bir tavırla, "Consuela Prosperi," dedi.

Bolgorio, "Eşinizin ölümünden dolayı size baş sağlığı dileriz," diye başladı. "Size sadece bir, iki soru sormaya geldik, ondan sonra daha fazla rahatsız etmeden gideceğiz."

"Yoksa bir sorun mu var? Biliyorsunuz, kocam uzun zamandan beri hastaydı. Ölüm sonunda onun için kurtuluş oldu."

Anna, *herhalde senin için de,* diye düşündü. "Elimize ulaşan bazı bilgelere göre, kocanızın öldürülmüş olması olasılığı var," dedi.

Consuela Prosperi etkilenmiş görünmedi. "Lütfen oturun," dedi. Ziyaretçiler oturdular, dul bayan da onların karşısındaki beyaz bir koltuğa geçti. Consuela Prosperi birkaç kez estetik ameliyat geçirdiğinden yüzü doğal görünümünü yitirmişti. Yanaklarına fazla turuncu bir allık, dudaklarına da parlak kahverengi bir ruj sürmüştü.

"Marcel hayatının son yıllarını hasta olarak geçirdi. Yatalaktı. Sağlığı da son derece bozuktu."

Anna, "Anlıyorum," dedi. "Kocanızın düşmanları var mıydı?"

Dul kadın azametli bir bakışla Anna'ya döndü. "Niçin düşmanları olacakmış?"

"Sinyora Prosperi, kocanızın geçmişteki işleri hakkında her şeyi biliyoruz."

Kadının gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyordu. "Ben üçüncü karışıyım," dedi. "Ve işlerinden hiç söz etmezdik. Benim ilgi alanlarım da çok farklı."

Bu kadının kocasımn yaptığı işlerden haberi olmaması imkânsız, diye düşündü Anna. Ayrıca matem tutmadığı da belliydi.

"Sinyor Prosperi'nin sürekli gelip giden ziyaretçileri var mıydı?"

Dul kadın sadece bir an durakladı. "Evli olduğumuz sürece hayır," dedi.

"Uluslararası ticaret alanındaki ortaklarıyla arasında anlaşmazlıklar, zıtlaşmalar olup olmadığından haberiniz var mıydı?"

Dul kadın ince dudaklarını kısarak bir dizi dikey kırışığı meydana çıkardı.

Bolgorio, "Ajan Navarro saygısızlık etmek istemedi," diye atıldı. "Demek istediği..."

Consuela Prosperi adamın sözünü kesti. "Ne demek istediğinin farkındayım."

Anna omuzlarını silkti. "Yıllar içinde kocanızın yakalanmasını, tutuklanmasını, hatta öldürülmesini istemiş pek çok kişi olmuş olmalı. Rakipler. Bazı bölgelerin kontrolü için çekişmeler. Arasının açıldığı eski ortaklar. Bunları siz de benim kadar iyi bilirsiniz."

Dul kadın yanıt vermedi. Arma, turuncu renkli kaim taş pudra tabakasının güneş yanığı yüzünde çatladığını görebiliyordu.

Devam etti. "Bazen erken uyarılarda bulunanlar vardır. Bu istihbarat büroları olabilir. Güvenlik olabilir. Birilerinin, olası tehditlere karşı onu uyarmak için kocanızla bağlantı kurup kurmadığını biliyor musunuz?"

Consuela Prosperi, "On dokuz yıllık evlilik hayatımızda hiç böyle bir şey duymadım," dedi.

"Peşinde birileri olduğunu ve bundan korktuğunu size hiç bahsetmedi mi?"

"Kocam çok kapalı bir hayat sürerdi. Otomobil galerilerinin başında bulunmazdı. Evden çıkmaktan da pek hoşlanmazdı. Oysa ben sağa sola gitmeyi severim."

"İyi de dışarı çıkmaktan korktuğunu da mı söylemedi?"

Bayan Prosperi, "Dışarı çıkmaktan *hoşlanmazdı,"* diye düzeltti. "Evde oturup biyografi vc tarih kitaplarını okumayı yeğlerdi."

Ramon'un homurdandığı sözler her nedense Anna'nm aklından geçti: *El diablo sabe mas por viejo que por diablo.* Şeytan şeytan olmasından çok, ihtiyar olduğu için daha çok şey bilir.

Anna bu kez farklı bir taktik denedi. "Evimiz çok sıkı güvenlik altında."

Dul kadın pis pis sırıttı. "Belli ki siz Asunciön'u tanımıyorsunuz, öyle değil mi?"

Yüzbaşı Bolgorio ellerini iki yana açarak ona döndü. "Burada yoksulluk ve suç oranı çok yüksek, Ajan Novarro. Prosperiler gibi varlıklı kimselerin daima önlemlere başvurmaları gerekir."

Anna onu duymazlıktan gelerek devam etti. "Eşinizin hayatının son haftalarında ziyaretçileri oldu mu?"

"Hayır, benim dostlarımdan gelenler oldu, ama hiçbiri yukarıya onu görmeye çıkmadılar. Marcel'in son yıllarında hiç arkadaşı kalmamıştı. Yalnız benimle ona bakan hemşireleri görüyordu."

Anna birden başını kaldırdı. "Hemşirelerini kim sağlıyordu?"

"Bir ajans."

"Hemşireler rotasyon yoluyla mı geliyorlardı... düzenli olarak aynı kadınlar mı geliyordu?"

"Bir gündüz, bir de gece hemşiresi vardı. Evet, hep aynı kadınlar geliyordu. Kocama çok iyi bakıyorlardı."

Anna alt dudağını ısırdı. "Evinizle ilgili bazı kayıtları gözden geçirmek zorundayım."

Dul kadın öfkeyle Bolgorio'ya döndü. "Buna katlanmak zorunda mıyım? Özel hayatımıza çirkin bir tecavüz sayılır bu."

Bolgorio yalvarır gibi elleriyle bir hareket yaptı. "Lütfen, Sinyora Prosperi. Ajan Novarro sadece işin içinde bir cinayet olup olmamasıyla ilgileniyor."

"Ne cinayeti? Kocamın kalbi en sonunda pes etti."

Anna, "Gerekirse kayıtları bankadan da elde edebiliriz," dedi. "Ama siz yardımcı olursanız, işler kolaylaşır."

Consuela Prosperi birden ayağa kalkıp Anna'ya, genç kadın evine bir yol bulup giren bir fareymiş gibi nefretle baktı. Bolgorio hemen araya girdi. "Bayan Prosperi gibiler özel hayatlarına karışılmasına katlanamazlar."

Anna umursamadı. "Sinyora Prosperi, hemşirelerin iki tane olduğunu söylüyordunuz," dedi. "Güvenilir kadınlar mıydı?"

"Çok."

"Hiç hastalandıkları veya gelmedikleri olmuyor muydu?"

"Arada bir oluyordu tabii. Ya da bir bayram falan olunca bir gecelik izin isterlerdi. *Afio Nuevo, Dia de los Trabajadores, Camaval,* bunun gibi şeyler. Ama sorumluluk sahibiydiler, ajans da gerektiğinde benim üzülmeme vakit bırakmadan yerlerine başkasını yolluyordu. Bu gelenler de

her zamanki hemşireler gibi eğitimli oluyorlardı. Marcel'in son gecesindeki yedek hemşire onu kurtarmak için her şeyi yaptı."

Yedek hemşire. Anna birden dimdik oturdu. "Bay Prosperi'nin öldüğü gece her zamanki hemşireye bir başkası mı vekâlet ediyordu?"

"Evet, ama dediğim gibi, işini ehli biriydi."

"Onu daha önce de görmüş müydünüz?"

"Hayır..."

"Hemşirelik ajansının adıyla telefonunu bana verebilir misiniz?"

"Tabii, ama o hemşirenin Marcel'i öldürdüğünü ima ediyorsanız, bu çok saçma. Kocam hastaydı."

Anna'nm kalbinin atışları hızlandı. Bolgorio'ya, "O ajansa telefon edebilir misiniz?" diye sordu. "Ayrıca, hemen morga gitmek istiyorum... önden telefon edip cesedin bizim için hazırlanmasını isteyebilir misiniz?"

Consuela Prosperi, *"Ceset mi?"* diye heyecanla ayağa fırladı.

Anna, "Cenaze törenini erteletmek zorunda kalırsak, sizden peşinen özür dilerim," dedi. "Bir otopsi yaptırmak için sizden izin istemek durumundayız. Mahkemeden de bir karar çıkartabiliriz, ama işler sizin izninizle daha basitleşir ve hızlanır. Size şunu garantileyebilirim... açık tabutlu bir ayin yaptırsanız bile kimse bir şey fark etmeyecektir."

Bu kez gerçekten şaşıran dul kadın, "Neler söylüyorsunuz siz?" diye geveleyerek dev şöminenin başına yürüdü ve bunun rafından süslü bir gümüş vazo indirdi. "Kocamın küllerini daha birkaç saat önce getirdiler."

ON ÜÇÜNCÜ BÖIÜM

Washington, D. C.

Birleşik Amerika Anayasa Mahkemesi'nden Yargıç Miriam Bateman ziyaretçisini karşılamak için dev maun masasının arkasından zahmetle kalktı. Altın başlı bastonuna abanarak masanın etrafını döndü ve romatoid artritinden dolayı çektiği büyük ıstıraba rağmen sıcak bir gülümsemeyle ziyaretçisinin elini tuttu.

"Seni görmek ne kadar güzel, Ron," dedi.

Ziyaretçisi ellili yaşlarının sonlarında uzun boylu bir zenciydi. Eğilerek ufak tefek yargıcın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Derin bariton sesi ve kusursuz şivesiyle, "Her zamanki gibi harika görünüyorsun," dedi.

"Oh saçmalama lütfen." Yargıç Bateman şöminenin yanındaki yüksek arkalıklı koltuğa doğru topalladı; ziyaretçisi de onun yanındaki benzer koltuğa yerleşti.

Yargıcın ziyaretçisi Washington'un en fazla nüfuz sahibi kişilerinden biriydi. Çok saygı duyulan ve olağanüstü ilişkileri olan bu avukat, hiçbir zaman bir hükümet işinde çalışmamış olmasına rağmen, Lyndon Johnson'dan beri Demokrat veya Cumhuriyetçi bütün Başkanların sırdaşı olmuştu. Aynı zamanda giysilerinin şıklığıyla da tanınan Ronald Evers, ince çizgili kurşuni kumaştan harika bir takım elbise giymiş ve içine soluk kahverengi bir kravat takmıştı.

"Beni bu kadar kısa zamanda kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, sayın yargıcım."

her zamanki hemşireler gibi eğitimli oluyorlardı. Marcel'in son gecesindeki yedek hemşire onu kurtarmak için her şeyi yaptı."

Yedek hemşire. Anna birden dimdik oturdu. "Bay Prosperi'nin öldüğü gece her zamanki hemşireye bir başkası mı vekâlet ediyordu?"

"Evet, ama dediğim gibi, işini ehli biriydi."

"Onu daha önce de görmüş müydünüz?"

"Hayır..."

"Hemşirelik ajansının adıyla telefonunu bana verebilir misiniz?"

"Tabii, ama o hemşirenin Marcel'i öldürdüğünü ima ediyorsanız, bu çok saçma. Kocam hastaydı."

Anna'nm kalbinin atışları hızlandı. Bolgorio'ya, "O ajansa telefon edebilir misiniz?" diye sordu. "Ayrıca, hemen morga gitmek istiyorum... önden telefon edip cesedin bizim için hazırlanmasını isteyebilir misiniz?"

Consuela Prosperi, *"Ceset mi?"* diye heyecanla ayağa fırladı.

Anna, "Cenaze törenini erteletmek zorunda kalırsak, sizden peşinen özür dilerim," dedi. "Bir otopsi yaptırmak için sizden izin istemek durumundayız. Mahkemeden de bir karar çıkartabiliriz, ama işler sizin izninizle daha basitleşir ve hızlanır. Size şunu garantileyebilirim... açık tabutlu bir ayin yaptırsanız bile kimse bir şey fark etmeyecektir."

Bu kez gerçekten şaşıran dul kadın, "Neler söylüyorsunuz siz?" diye geveleyerek dev şöminenin başına yürüdü ve bunun rafından süslü bir gümüş vazo indirdi. "Kocamın küllerini daha birkaç saat önce getirdiler."

ON ÜÇÜNCÜ BÖIÜM

Washington, D. C.

Birleşik Amerika Anayasa Mahkemesi'nden Yargıç Miriam Bateman ziyaretçisini karşılamak için dev maun masasının arkasından zahmetle kalktı. Altın başlı bastonuna abanarak masanın etrafını döndü ve romatoid artritinden dolayı çektiği büyük ıstıraba rağmen sıcak bir gülümsemeyle ziyaretçisinin elini tuttu.

"Seni görmek ne kadar güzel, Ron," dedi.

Ziyaretçisi ellili yaşlarının sonlarında uzun boylu bir zenciydi. Eğilerek ufak tefek yargıcın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Derin bariton sesi ve kusursuz şivesiyle, "Her zamanki gibi harika görünüyorsun," dedi.

"Oh saçmalama lütfen." Yargıç Bateman şöminenin yanındaki yüksek arkalıklı koltuğa doğru topalladı; ziyaretçisi de onun yanındaki benzer koltuğa yerleşti.

Yargıcın ziyaretçisi Washington'un en fazla nüfuz sahibi kişilerinden biriydi. Çok saygı duyulan ve olağanüstü ilişkileri olan bu avukat, hiçbir zaman bir hükümet işinde çalışmamış olmasına rağmen, Lyndon Johnson'dan beri Demokrat veya Cumhuriyetçi bütün Başkanların sırdaşı olmuştu. Aynı zamanda giysilerinin şıklığıyla da tanınan Ronald Evers, ince çizgili kurşuni kumaştan harika bir takım elbise giymiş ve içine soluk kahverengi bir kravat takmıştı.

"Beni bu kadar kısa zamanda kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, sayın yargıcım."

'Tanrı aşkına, adımın Miriam olduğunu unuttun mu, Ron? Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?"

Adam gülümsedi. "Yanılmıyorsam, otuz beş yıldır... bundan on yıl fazla ya da eksik. Ama elimde değil, sana hep *Profesör* Bateman diyeceğim geliyor."

Evers, Yale Hukuk Fakültesi'nde Miriam Bateman'in yıldız öğrencilerinden biriydi ve on beş yıl kadar önce Yargıç Bateman'in Anayasa Mahkemesi'ne atanmasında perde arkasında önemli bir rol oynamıştı. Koltuğunda öne doğru eğildi. "Çok meşgul bir hanımefendisiniz, mahkeme de toplantı halinde olduğundan izninizle hemen konuya gireceğim. Başkan bu odadan dışarı çıkmaması gereken ve onu fazlasıyla düşündüren bir konuda size sondaj yapmamı benden istedi. Lütfen anlamaya çalışın, bu çok önemli."

Yargıç Bateman'in kalın camlı gözlüklerinin arkasındaki keskin bakışlı mavi gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Sıkıntılı bir tavırla, "Çekilmemi istiyor," dedi.

Dobralığı ziyaretçiyi hazırlıksız yakalamıştı. "Başkan'm yargılarınıza ve içgüdülerinize sonsuz bir saygısı var, dolayısıyla da yerinizi alacak kişiyi sizin önermenizi istiyor. Başkan'm süresinin dolmasına topu topu bir yıl kaldı, Anayasa Mahkemesi'nde boşalacak yerin ise öbür partinin bir adamı tarafından doldurulmasını istemiyor, ki şu sıralarda bu çok olası gözüküyor."

Yargıç Bateman, "Başkan, yerimin yakında boşalacağına niçin o kadar emin?" diye sordu.

Ronald Evers başını eğdi. Dua edermiş veya derin düşüncelere dalmış gibi gözleri kapalıydı. Bir papaza günah çıkartır gibi ağır ağır, "Bu nazik bir mesele," dedi. "Ama birbirimizle her zaman açık konuştuk. Bu ulusun gördüğü en mükemmel Anayasa Mahkemesi yargıçlarından birisiniz ve adınızın Brandeis ve Frankfurter'le bir arada geçeceğinden eminim. Ama bu ününüzü korumak isteyeceğinizi bildiğim için size çok zorlu bir soru sormak zorundayım: daha kaç yılınızın kaldığını düşünüyorsunuz?" Evers başını kaldırıp yaşlı kadının gözlerinin içine baktı. "Unutmayın, Brandeis, Cardozo ve Holmes'in üçü de bu konumlarında gereğin-

den uzun kaldılar. Ve en yararlı çalışmalarını yapabilecekleri dönemin çok sonrasında da'görevlerinin basındaydılar."

Yargıç Bateman'in bakışı sertliğini koruyordu. Beklenmedik bir anda birdenbire, "Sana bir kahve getirtebilir miyim?" diye sordu. Sonra bir sırrı paylaşacakmış gibi sesini alçalttı. "Viyana'da Demel'sden yeni getirdiğim bir *Sachertortem* var, doktorlar ise öyle şeyler yememem gerektiğini söylüyorlar."

Evers dümdüz midesini okşadı. "Ben de uslu durmaya çalışıyorum. Ama yine de teşekkür ederim."

"Şu halde dobralığa dobralıkla karşılık vermeme izin ver. Ülkenin her köşesindeki isim yapmış bütün yargıçlar hakkında bilgim var. Ve Başkan'm yerimi dolduracak, çok zeki ve alanında uzman bir hukuk bilgini bulacağından kuşkum yok. Anayasa Mahkemesi öğrenilmesi uzun yıllar alan bir konumdur. Hiç kimse oraya gelir gelmez etkin bir rol oynamayı umut edemez. Hiçbir şey kıdemin, uzun görev yıllarının yerini tutamaz. Ama burada aldığım bir ders var ki bu *deneyimin* gücüdür. Gerçek bilgeliğin kaynağı budur."

Konuğu bunu tartışmaya hazırdı. "Mahkemede sizin kadar akıllı bir başkası yoktur. Ama sağlık durumunuz bozulmakta. İnsan ne yazık ki gençleşemiyor." Adam acı acı gülümsedi. "Aynı şey hepimiz için geçerli. Söylemesi biliyorum ki çok korkunç, ama bunun önüne geçmenin hiç yolu yok."

Yaşlı kadın gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Korkma, yakında yere yığılıp kalmak niyetinde değilim," dedi. Tam o sırada koltuğunun yanındaki telefon zır zır çalmaya başlayınca ikisi de boş bulunup irkildiler. Miriam almacı kulağına götürdü.

"Evet?"

Uzun yıllardır sekreterliğini yapan Pamela'nm sesi duyuldu. "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi. "Ama sizi Bay Holland arıyor. Aradığı zaman bağlamamı istemiştiniz."

"Onunla yan büromda konuşacağım." Miriam Bateman almacı yerine bıraktı ve güçlükle ayağa kalktı. "Beni bir dakika mazur görür müsün, Ron?"

Evers, "Ben dışarda da bekleyebilirim," diyerek yaşlı kadına yardıma yeltendi.

"Saçmalama. Burada kalacaksın. O Sacher turtası hakkında fikrini değiştirecek olursan, Pamela hemen dışarda."

Yargıç Bateman küçük çalışma odasının kapısını kapadı ve oradaki sevdiği koltuğuna yöneldi. "Bay Holland..."

Telefondaki ses, "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, sayın yargıcım, ama halledilmesine yardım edebileceğinizi umduğum bir güçlük çıktı," dedi.

Miriam bir, iki dakika dinledikten sonra, "Bir telefon edebilirim," dedi.

Adam, "Eğer size fazla zahmet olmayacaksa," dedi. "Ancak, çok önemli olmasa sizi kesinlikle rahatsız etmezdim."

"Zahmet olmaz. Bunu hiçbirimiz istemeyiz. Özellikle de bu zamanda."

İhtiyar kadın, adamın bir şeyler daha söylemesini dinledikten sonra, "Sizin en doğrusunu yapacağınıza hepimiz güveniyoruz," diye belirtti.

Yeni bir aralıktan sonra, "Sizi çok yakında görürüm," diye ekleyerek telefonu kapadı.

Zürih

Limmat Nehri kıyısındaki rıhtım: Limmatquai boyunca buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Limmat, Zürih'in kalbini yardıktan sonra Zürih Gölü'ne dökülür. Bu arada kenti belirli iki bölgeye bölerdi. Biri yüksek fmans ve pahalı alışverişlerin Zürih'i, öteki ise *Altsîadt,* yani ortaçağlardan kalma hoş Eski Kent'tir. Nehir sabahın erken saatlerinin yumuşak güneş ışığında ışıldıyordu. Daha sabahın altısı bile olmadığı halde insanlar şimdiden evrak çantaları ve şemsiyeleriyle işyerlerinin yolunu tutmuşlardı. Havada henüz yağmur kokusu olmamakla beraber, gök kapalı ve bulutluydu. Ama Zürih'liler görünüşe aldanmıyorlardı.

Ben piyasa caddesinde gergin halde ilerliyordu. On üçüncü yüzyıldan kalma kurşunlu pencereleri *Zunfthausen'm* yanından geçti. Bu eski esnaf birliği merkezi şimdi şık restoranlar barındırıyordu. Marktgasse'de

sola döndü ve Eski Kent olarak bilinen parke taşlı dar sokaklar labirentine yöneldi. Bir, iki dakika sonra kendini Trittligasse'de buldu. Bazıları meskene dönüştürülmüş eski taş ortaçağ evlerinin dizili olduğu bir sokaktı burası.

73 numara şimdi apartman olan eski bir taş evdi. Ön kapının yanındaki duvara monte edilmiş küçük pirinç çerçevenin içinde yalnız altı isirn yer alıyordu. Siyah plastik dörtgenler içine kabartma olarak işlenmiş beyaz adlar.

Bunlardanbiri M. DESCHNER'di.

Ben yavaşlamadan yürümeyi sürdürdü. Tabelaya özel bir ilgi göstermemeye dikkat etmişti. Onunkisi belki dayanağı olmayan bir paranoyaydı, ama Şirket'in gözcüleri onu izledikleri takdirde kapısına gelmek suretiyle Liesl'in kuzenini tehlikeye atmak istemiyordu. Esasen yabancı bir ziyaretçinin gelişi bile yeterli bir merak uyandırmaya yeterdi. Gözcülerin görev başında olması uzak bir olasılık büe olsa, basit önlemlerin alınması gerekliydi.

Bir saat sonra *Blümchengallerie'am* iyi bilinen turuncu ve siyah üniformasını giymiş bir dağıtım görevlisi Trittligasse'nin 73 numarasının kapısını çaldı. *Bliimchengallerie* Zürih'in en zengin kesimine hizmet veren bir çiçekçi dükkânları zinciriydi, renkli üniformalı görevlileri de kentin en zengin mahallelerinde alışılagelmiş manzaralardandı. Adamın elinde kocaman bir beyaz gül buketi vardı. Güller gerçekten dc *Bliimchengallerie'ûsn* geliyordu, ama üniforma kentin öbür ucundaki bir Katolik cemaatinin kermesinden alınmıştı.

Adam bir, iki dakika sonra kapıyı tekrar çaldı. Bu kez diyafonda cızırtılı bir ses duyuldu. "Kimsiniz?"

"Ben Peter Hartman."

Uzun bir sessizliğin arkasından aynı ses tekrar duyuldu. "Tekrarlayın lütfen."

"Peter Hartman."

Daha da uzun bir sessizlik oldu. "Üçüncü kata gelin, Peter."

Ön kapı vızıltıya benzer bir sesle' açılınca Ben kendini karanlık bir antrede buldu. Çiçekleri duvara bitişik mermer bir yarım masaya bırak-

tıktan sonra karanlığın içinde dimdik yükselen aşınmış taş merdiveni tırmandı.

Liesl ona Matthias Deschner'in ev ile büro adresleriyle telefon numaralarını vermişti. Bununla birlikte, Ben avukatın işyerine telefon edecek yerde, haber vermeden ve avukatın bürosuna gitme vaktinden önce evine uğramaya karar vermişti. İsviçrelilerin genellikle saat dokuzla on arasında başlayan iş saatlerinin son derece düzenli olduğunu biliyordu. Deschner bu bakımdan herhalde başkalarından farklı olmazdı.

Liesl ona "yüzde yüz" güvendiğini söylemişti... Ben daha fazlasını isteyemezdi. Sadece Liesl'e önce telefon edip onu tanıtmamasında ısrar etmişti. Ben avukata emrivaki yapıp onu gafil avlamak, Peter Hartman olduğunu zannettiği bir adamı karşısında görünce göstereceği tepkiyi yakalamak istiyordu. Ya da acaba Peter'm öldürüldüğünden Deschner'in haberi var mıydı?

Kapı açıldı. Üstünde yeşil ekose bir sabahlık olan Matthias Deschner, Ben'in karşısındaydı. Soluk köşeli yüzü, kalın camlı, tel çerçeveli gözlüğü ve şakaklarda kıvrılan kızılımsı saçları olan ufak tefek bir adamdı. Ben onun elli yaşlarında olacağını tahmin etti.

Deschner'in gözleri şaşkınlıktan iri iri açıldı. "Aman Tanrım," diye soludu. "Niçin böyle giyindin? Ama orada durmasana... içeri gir." Adam Ben'in arkasından kapıyı kapadıktan sonra, "Bir kahve içer misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim."

Deschner, "Burada ne *yapıyorsun?"* diye fısıldadı. "Yoksa Liesl'e bir şey mi oldu?..."

"Ben Peter değilim. Kardeşi Ben'im."

"Ne dedin? *Kardeşi* mi? Aman *Tanrım!"* diye soludu. Deschner hızla dönerek Ben'e dehşet içinde baktı. "Onu buldular, değil mi?"

"Peter birkaç gün önce öldürüldü."

Adam yine, "Aman Tanrım!" diye inledi. "Demek onu buldular! Bir gün onu bulacaklarından öyle korkuyordu ki." Deschner birdenbire durdu. Yüzünde büyük bir korku biçimlenmişti. "Liesl..."

"Liesl'e bir şey olmadı."

"Tanrı'ya şükür." Avukat, Ben'e döndü. "Kusura bakmayın, düşüncesizce..."

"Ziyanı yok. Sizi anlıyorum. Liesl'le aranızda sıkı bir akrabalık bağı var."

Deschner küçük bir kahvaltı masasının başına geçerek porselen bir fincana kahve koyup Ben'e uzattı. "Bu nasıl oldu?" diye sordu. "Tanrı aşkına, anlat!"

Deschner, "Bahnhofstrasse olayının sabahında bankayla yaptığınız görüşme tuzağı harekete geçirdi," dedi. İki erkek masanın iki yanından birbirlerine bakışlarını dikmişlerdi. Ben turuncu ve siyah üniformayı üzerinden sıyırarak sıradan sokak giysileriyle kalmıştı. "İsviçre'nin Union Bankası daha eski birkaç bankanın birleşmesiyle oluşturulmuştur. Belki gözetim altında olan hassas eski bir hesap vardı. Belki görüştüğünüz taraflardan birinin gözetimindeydi. Bu, bir müdür yardımcısı ya da sadece bir memur olabilir. Ya da belki kendisine bir gözetim listesi verilmiş bir muhbir vardı."

"Bu liste belki de Liesl'le Peter'm sözünü ettikleri Şirket ya da şubelerinden biri tarafından oraya konulmuştur."

"Büyük ihtimalle. Bütün dev firmaların önemli İsviçre bankalarıyla çok eskilere giden bağlantıları vardır. Kurucuların eksiksiz bir listesi şüphelilerin adlarını açıklayacaktır."

"Peter o listeyi size gösterdi mi?"

"Hayır. Niçin bir hesap açtırmak istediğini bile önce bana söylemedi. Bütün bildiğim hesabın parasal açıdan önemsiz olduğuydu. Onun asıl ilgilendiği hesabın ona sağlayacağı banka kasasıydı. İçinde bazı belgeleri saklamak için, demişti. Sigara içmemin sizin için bir sakıncası var mı?"

"Ev sizin."

"Kusura bakmayın, ama siz Amerikalılar sigara içmeye karşı öylesine faşistçe davranıyorsunuz ki."

Ben gülümsedi. "Herkes değil."

Deschner kahvaltı tabağının yanındaki Rothmans paketinin içinden bir sigara çekti ve ucuz bir plastik çakmakla onu yaktı. "Peter hesabın kendi adına olmamasında ısrar etti," diye devam etti. "Düşmanlarının bankada bağlantılarının olmasından korkuyordu... çok haklı olduğunu görüyoruz. Hesabı sahte bir ada açmak istiyordu, ama bu ne yazık ki artık mümkün değil. Bankalar bu gibi durumlara karşı önlemleri sıkılaştırdılar. Dışardan, özellikle de Amerika'dan çok baskı görüyorlar. Bankalar yetmişli yıllardan itibaren bir hesap açtırdığınız zaman sizden pasaportunuzu göstermenizi istemeye başladılar. Oysa eskiden mektupla bile hesap açtırabiliyordunuz. Ama artık hayır."

"Yani hesabı gerçek adıyla mı açtırmak zorunda kaldı?"

"Hayır. *Benim* adjma açıldı. Yani hesap benim adıma, ama Peter yararlanma hakkı olan kasa sahibiydi." Deschner bir duman bulutu üfürdü. "Hesabı açtırmak için bankaya birlikte gitmek zorunda kaldık, ama Peter'm adı sadece hesap danışmanı tarafından bilinen başvuru formunda yer aldı. Bu form dosyayla kilit altında tutulur." O sırada başka bir odada telefon çaldı.

"Hesap hangi bankada?"

"Küçük ve ağzı sıkı olduğu için ben *Handelsbank Schweiz AG'yi* seçtim. *Handelsbank'la* iş yapmaktan hoşnut kalan müşterilerim olmuştur. Paraları tamamen şeffaf olmayan müşterilerdi."

"Yani bu benim yerime Peter'm kasasını açabileceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Korkarım ki hayır. Siz de benimle gelmek zorundasınız. Kasa ortağının vârisi ve mirasçısı olarak siz gösterildiğinize göre."

Ben, "Eğer mümkünse bankaya hemen gitmek istiyorum," dedi. Schmiden Zürih'e tekrar dönmemesi gerektiğine, bu anlaşmayı bozduğu takdirde istenmeyen kişi kabul edilip hemen tutuklanabileceğine dair yaptığı uyarıyı anımsamıştı.

Telefon çalıp duruyordu. Deschner sigarasını bir tablaya bastırıp söndürdü. "Pekâlâ. Şimdi bir sakıncası yoksa bu telefona yanıt vermek is-

tiyorum. Ondan sonra bir, iki yere telefon etmek ve dokuz buçuktaki randevumu erteletmek istiyorum."

Avukat çalışma odası olan bitişik odaya geçti vc birkaç dakika sonra geri döndü. "Sorun kalmadı," dedi. "Dokuz buçuktaki randevumu ertelettim."

"Teşekkür ederim."

'Tabii. Hesap danışmanı, banka genel müdür yardımcısı Bcrnard Suchet'dir. İlgili bütün belgeler onda. Dosyada Peter'm pasaportunun fotokopisi de var. Onun dört yıl önce öldüğüne inanıyorlar. Herkesin bildiği kadarıyla son günlerdeki *trajedi* açıklanmamıştır. Sizin kimliğinizin saptanması da kolay olacaktır."

Ben kelimelerini dikkatle seçerek, "Benim bu ülkeye gelişim pek yasal yollardan olmadı," dedi. "Burada bulunuşum ise normal pasaport, gümrük ve göçmen bürosu tarafından doğrulanamaz. İlgili makamları uyarırlarsa ne olur?"

"Aksi gidebilecek şeyleri düşünmeyelim. Şimdi izin verirseniz giyineceğim. Ondan sonra hemen gideriz."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anna hızla Yüzbaşı Bolgorio'ya döndü. "Ne? Ceset *yakıldı ha?* Kahrolsun, bir *anlaşmamız* vardı.".

Paraguaylı dedektif omuzlarını silkti. Ellerini iki yana açmış, gözleri de görünürde kaygıyla irileşmişti. "Ajan Navarro, lütfen, bu sorunları acılı hanımefendinin önünde tartışmayalım..."

Anna, onu duymamış gibi dul kadına döndü. "Bir otopsi olacağı size söylenmiş miydi?"

Consuela Prosperi, "Bana sesinizi yükseltmeyin. Ben bir suçlu değilim," diye ona çıkıştı.

Anna sapsarı bir yüzle Bolgorio'nun karşısına dikildi. "Kocasının yakılacağını biliyor muydunuz?" *Tabii ki biliyordu, orospu çocuğu.*

"Ajan Navarro, size söylemiştim, bu gibi işler benim branşım değil."

"Ama bunu biliyor muydunuz, bilmiyor muydunuz?"

"Bazı şeyler duymuştum. Ama beni anlamaya çalışın, totem direğinin aşağılarmdaki bir memurum."

Consuela Prosperi sordu. "Konu kapandı mı?"

Anna, "Henüz değil," dedi. Dul kadına döndü. "Cesedin yakılması için size baskı mı yaptılar?"

Dul kadın, Bolgorio'ya, "Onu evimden çıkarın lütfen," dedi.

Bolgorio, "Çok özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Ajan Navarro, artık gitmemiz gerekiyor."

Anna, "Burada daha işimiz bitmedi," dedi. Sinyora Prosperi'ye baktı. "Size baskı yapıldı, değil mi? Size ne söylendi... onlarla işbirliği etmediğiniz takdirde, mal varlığınızın dondurulacağını, paralarınıza el atamayacağınız ya da onun gibi bir şey mi?"

Dul kadın sesini yükseltti. "Yüzbaşı, onu hemen evimden çıkarıp götürün!"

"Lütfen Ajan Navarro..."

Anna, "Size bir şey söylememe izin verin, sinyora," dedi. "Mal varlığınızın önemli bir kısmının Birleşik Amerika'daki ve başka yabancı ülkelerdeki bazı işlere, ortaklıklara ve hisse senetlerine yatırıldığını biliyorum. Birleşik Amerika hükümeti, uluslararası bir suç ortaklığının parçası olmanızdan şüphelendiği takdirde, mal varlığınıza el koyabilir." Genç kadın yerinden kalkıp kapıya yürüdü. "Hemen Washington'a telefon açıp aynen bunun yapılmasını önereceğim."

Dul kadının hemen arkasından haykırdığını duydu. "Bunu yapamaz, değil mi? Dediğinizi yaparsam, paramın güvende olacağına dair bana garanti vermiştiniz."

Dedektif, "Kes sesini!" diye birdenbire bağırdı. Şaşıran Anna arkasına döndü ve Bolgorio'yla dul kadının karşı karşıya durduklarını gördü. Polisin dalkavukça tavırlarından eser kalmamıştı. "Ben bu işin çaresine bakacağım."

Bolgorio, Anna'nm üzerine yürüyerek onu kolundan yakaladı.

Anna, Prosperi malikânesinin dışında, "Neyi örtbas ediyorsunuz?" diye sordu.

Bolgorio, "Bu işleri oluruna bıraksanız sizin için daha hayırlı olur," dedi. Sesinde hain bir anlam, Anna'nm onda daha önce fark etmediği bir özgüven seziliyordu. "Siz burada sadece bir konuksunuz," diye devam etti. "Kendi ülkenizde değilsiniz."

"Bu iş nasıl yapıldı? Morg emri kayıp mı edildi yoksa yanlış bir dosyaya mı konulmuş? Birisi size rüşvet mi verdi, bu iş böyle mi oldu?"

Bolgorio, genç kadına onu rahatsız edecek kadar yaklaşarak, "Paraguay'da işlerin nasıl yürüdüğünü siz nereden bileceksiniz?" dedi. Anna

onun sıcak nefesini, ağzından püsküren tükürükleri hissedebiliyordu. Adam ekledi. "Burada sizin anlayamayacağınız çok şeyler oluyor."

"Cesedin yok edildiğini *biliyordunuz-* Size daha telefon ettiğim an bir şeyler hissettim. Morgda beni bekleyen bir ceset olmadığını biliyordunuz. Bana yalnız şu kadarını söyleyin: size bu işi emir mi ettiler yoksa rüşvet mi verdiler? Talep nereden geldi: hükümetin dışından mı, yukarıdan bir yerden mi?"

Hiç telaş eseri göstermeyen Bolgorio bir şey demedi.

"Cesedin yok edilmesini kim emretti?"

"Sizden hoşlanıyorum, Ajan Navarro. Çok çekici bir hanımsınız. Başınıza bir şey gelmesini istemem."

Anna'yı korkutmayı amaçlıyordu ve ne yazık ki bu işe yarıyordu. Ama genç kadın adama sadece donuk bir bakış yöneltti. "Çok zarif bir tehdit değil bu."

"Bu tehdit değil. Başınıza bir iş gelmesini istemiyorum. Beni dinleyin, sonra da hemen bu ülkeyi terk edin. Hükümetimizde Prosperileri ve onun gibi başkalarını koruyan güçlü kimseler var. Para, büyük paralar el değiştiriyor. Hayatınızı tehlikeye atmakla hiçbir şey kazanamazsınız."

Anna, *vay vay,* diye düşündü, *sen karşında kim olduğunu bilmiyorsun. Beni bu şekilde tehdit etmek bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibidir.*

"Cesedin yakılmasını şahsen siz mi emrettiniz?"

"O iş yapıldı, bütün bildiğim bu. Dediğim gibi, ben güçlü biri değilimdir."

"Şu halde Prosperi'nin doğal bir ölümle ölmediğini birileri biliyordu. Aksi halde kanıtı neden yok ettiler?"

Yüzbaşı Bolgorio sakin bir tavırla, "Bana yanıtlarını bilmediğim sorular soruyorsunuz," dedi. "Lütfen Ajan Navarro. Kendi güvenliğiniz adına bu işi kurcalamayın. Burada bu işin örtbas edilmesini isteyenler var."

"Bu *kimselerin,* yani 'bu işin örtbas edilmesini isteyenler'in Prosperi'yi öldürttüklerini ve bunun duyulmasını istemediklerini siz de düşünüyor musunuz?"

Bolgorio bakışını genç kadından kaçırdı, düşünür görünüyordu. "Size bunları söylediğimi inkâr ederim," dedi. "Siz buraya gelmeden önce

Prosperilere hemşire yollayan ajansa telefon ettim. Prosperi'nin ölümünü kovuşturduğunuzu biliyordum. Soru sormaya o ajanstan başlamak en akla yakın yoldu."

"Ve ne öğrendiniz?"

"O yedek hemşire -öldüğü gece Prosperi'nin yanından olan- ortadan kaybolmuş."

Anna'nm midesine bir bıçak saplanır gibi oldu. *Bu isin fazla kolay göründüğünü biliyordum,* diye düşündü.

"O hemşire ajansa nasıl gelmiş?" diye sordu.

"Mükemmel bonservislerle geldiğini söylediler. Referanslarını kontrol etmişler. Çok yakında oturduğunu, buraya yürüyerek gelebileceğini, eğer işi ona verirlerse çok sevineceğini söylemiş. Bu kesimde üç ayrı işe gitmiş ve gittiği yerleri kendisinden hoşnut bırakmış. Sonra Prosperi'nin gece hemşiresi birdenbire hastalanınca, onu yollamışlar."

"Ona nasıl ulaşacaklarını biliyorlar mıymış?"

"Dediğim gibi, ortadan kaybolmuş."

"Ama yaptığı hizmete karşılık bir çek vermiş olmalılar, kadının banka hesabı da olmalı."

"Ücreti ona nakit olarak ödenmiş. Bu memlekette böylesi olağandır. Ev adresi sahteymiş. Dikkatle incelenince, onunla ilgili her şeyin sahte olduğu meydana çıktı. Sanki sırfbu görev için yoktan var edilmiş. Görev de tamamlanınca, güle güle."

"Profesyonelce düzenlenmiş bir işe benziyor. O ajansla görüşmek isterim."

"Hiçbir şey öğrenemezsiniz. Ajansla görüşmeniz için size yardım da etmeyeceğim. Size gereğinden fazlasını anlattım zaten. Lütfen hemen gidin. Burada fazlaca meraklı bir yabancımn öldürülmesinin o kadar çok yolu var ki. Özellikle de çok güçlü kimseler bazı şeylerin açıklanmasını istemedikleri zaman. Lütfen... gidin."

Anna, adamın sözlerinde çok ciddi olduğunu biliyordu. Bu sadece tehditten ibaret değildi. Genç kadın tanıdığı herkesten daha inatçıydı ve pes etmekten nefret ediyordu. *Ama bazen yoluna devam etmek zorundasın,* dedi kendi kendine. *Bazen hayatta kalmak her şeyden daha önemlidir.*

Zürih

Ben Hartman'la Matthias Deschner LcAvensırasse'de yürürlerken yağmur çiselemeye başlamıştı. Güneş çelik grisi rengindeydi. Caddeyi iki yanından kucaklayan ıhlamur ağaçları rüzgârda hışırdıyordu. Bir kulenin yukarısmdaki saat hoş bir melodiyle saat dokuzu çaldı. Caddenin ortasından geçen 6, 11, 13 numaralı tramvaylar tekerleklerini gıcırdatarak durdular. Adım başında FedEx kamyonları görülüyordu. Ben, Zürih'in dünyanın bir bankacılık merkezi olduğunu, bankacılığın da zaman açısından çok duyarlı bir iş olduğunu biliyordu. Şemsiyelerinin altına sığman bankacılar görevlerinin başına koşuyorlardı. Birkaç turist Japon kızı gülüşüyordu. Ihlamur ağaçlarının altında boyasız tahta banklar bomboştu.

Yağmur çiseliyor, duruyor, tekrar çiselemeye başlıyordu. İki erkek Lagerstrasse'yle Löwenstrasse'nin kesiştiği kalabalık bir köşe başına geldiler. *Societe de Banque Suisse'i* barındıran bir bina boşaltılmış, içinde onarım veya yenilenme çalışmaları sürüyordu.

Modaya uygun, eş siyah deri ceketler giymiş sakallı iki İtalyan sigara içerek geçtiler. Onları etrafa Shalimar kokuları saçan orta yaşlı bir kadın izledi.

Çirkin kareli bir ceketin üzerine bedenine uymayan siyah bir yağmurluk giymiş olan Deschner, bir sonraki blokta apartmana benzeyen beyaz bir taş binanın önünde durdu. Bunun ön yüzüne küçük bir pirinç tabela monte edilmişti. Tabelanın üstünde zarif bir yazıyla HANDELS-BANK SCHWEIZ AG kelimeleri okunuyordu.

Deschner ağır cam kapıyı itip içeri girdi.

Caddenin hemen karşısında genç bir çocuğun vücut yapısına sahip biri bir kafede kırmızı bir Coca-Cola şemsiyesinin altında oturuyordu. Üstündeki haki pantolon, bir MC Solaar tişört ve mavi naylondan bir sırt çantası vardı. Elindeki şişeden portakal suyu içiyordu. Gevşek hareketlerle bir müzik dergisini karıştırırken bir yandan da cep telefonuyla konuşuyordu. Arada bir de caddenin karşı tarafındaki bankanın kapısına bakıyordu.

Bir çift cam kapı elektronik olarak açıldılar. İki kişi kısa bir süre kaim kapıların arasında durduktan sonra bundan somaki kapılar da hafif bir vızıltıyla açıldılar.

Handelsbankin lobisi mermer zeminli büyük bir odaydı. İlerideki parlak bir siyah masa dışında tamamen boştu. Masanın arkasında başına minik bir kablosuz telefon kulaklığı geçirmiş bir kadın oturmuş alçak sesle konuşuyordu. İki erkek içeri girince başını kaldırdı.

"Guten morgen," dedi. *"Kamı ich Ihnen helfen?"*

"Ja, guten morgen. Wir haben eine Verabredung mit Dr. Suchet."

"Sehrgut, mein Herr. Ein Moment." Kadın ağızlığın içine alçak sesle bir şeyler söyledikten sonra, *"Er wird gleich unten sein, um Sie zu sehen,"'* dedi.

Deschner, "Sanırım, Bernard Suchet'den hoşlanacaksınız," dedi. "İyi biridir. Hani şu eski tip bankacılardan. Bugünlerde Zürih'de sıkça görülen daima aceleleri olan gençlerden biri değil."

Ben, *şu sırada Charles Manşon bile olsa umurumda değil,* diye düşündü.

Biraz sonra çelik bir asansör zınk diye durdu ve kapısı açıldı. Tüvit bir ceket giymiş düşük omuzlu iri bir adam yanlarına yürüyerek önce Deschner'in, sonra da Ben'in elini sıktı. *"Es freut mich Dich wiederzusehen, Matthias',"*<"> dedikten sonra Ben'e döndü. "Sizinle tanıştığıma sevindim, Bay Hartman. Lütfen benimle gelin."

Asansöre binerek birlikte yukarı çıktılar. Asansörün tavanında ilk bakışta göze çarpmayan bir kamera merceği vardı. Suchet'nin yüzündeki hoşnut anlam hiç değişmiyordu. Ağır dikdörtgen çerçeveli gözlüğü, çifte gerdanı ve kocaman bir göbeği vardı. Gömleğinin göğüs cebinde adının başharfleri okunuyordu. Ceketinin cebindeki mendil kravatıyla aynı kumaştandı. Ben onun bankanın üst düzey yöneticilerinden olduğuna karar verdi. Klasik bankacı takım elbisesi yerine tüvit ceket giymesi, elbise kurallarının ötesinde olduğunu gösteriyordu.

<"> "Günaydın. Size yardım edebilir iniyim?" / "Evet, günaydın. Dr. Suchet ile randevumuz var." / "Peki, beyefendi. Bir dakika." / "Birazdan sizi görmek için aşağıda olacak."

<"> "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Matthias."

Ben onu gözünden ayırmıyor, herhangi bir şüphe belirtisi yakalamayı bekliyordu. Ama Suchet günlük işlerini görme havasındaydı.

Asansör bej renkli duvardan duvara halıyla kaplı ve taklit değil, gerçek antikalarla süslü bir bekleme salonuna açıldı. Burayı geçerek bir kapının önüne geldiler. Suchet boynundaki zincirin ucunda taşıdığı metal rozeti bir elektronik kart okuyucusunun içine kaydırdı.

Suchct'nin bürosu koridorun ucunda aydınlık ve geniş bir odaydı. Bir bilgisayar üstü camlı uzun yazı masasının üstündeki tek eşyaydı. Suchet bunun arkasına geçti, Ben'le Deschner de karşısına oturdular. Orta yaşlı bir kadın gümüş bir tepsi içinde iki espresso ve iki bardak suyla odaya girdi, bunları iki ziyaretçinin önüne koydu. Arkasından genç bir erkek içeri girerek Dr. Suchet'ye bir dosya uzattı.

Suchet dosyayı açtı. Baykuş gözlerini dosyadan Ben'e çevirerek, "Benjamin Hartman'sınız tabii," dedi.

Ben yüreği sıkışarak başıyla doğruladı.

"Elimize ulaşan belgelere göre bu hesabın yararlanma hakkı olan sahibinin tek vârisisiniz. Bunun doğruluğunu onaylıyor musunuz?"

"Evet."

"Belgeler beni tatmin etti. Size bakınca da Peter Hartman'm ikiz kardeşi olduğunuz açık. " Bankacı gülümsedi. "Evet, bu sabah sizin için ne yapabilirim, Bay Hartman?"

Handclsbank'm kasaları binanın bodrum kalındaydı. Floresan ışıklı ve alçak tavanlı bu alan kesinlikle yukarısı kadar şık ve modern değildi. Dar bir koridor boyunca çok sayıda numaralı kapılar vardı. Bunlar oda büyüklüğündeki kasalar olsa gerekti. Holün ötesindeki daha büyük bazı girintiler uzaktan pirinç kaplı gibi gözüküyordu. Ben daha dikkatli bakınca bunların çeşitli büyüklüklerde kutu tipi kasalar olduğunu fark etti.

Suchet 18C işaretli girintinin ağzında durarak Ben'e bir anahtar uzattı. O bölümdeki yüzlerce kasadan hangisinin Peter'mki olduğunu belirtmedi. "Yalnız kalmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum," dedi. "Bay Deschner'le ben şimdi sizi yalnız bırakacağız." Odanın ortasındaki bir çe-

lik masanın üstünde duran beyaz telefonu işaret etti. "İşiniz bitince bu telefonla beni çağırabilirsiniz."

Ben sıra sıra kasalara bakıyor, ne yapacağını bilemiyordu. Bu bir tür test miydi yoksa? Ya da Suchet, Ben'in kasasının numarasını bildiğini mi varsayıyordu? Genç adam Deschner'e baktı, ama adam onun rahatsızlığını sezdiği halde, garip değil mi, bir şey demedi. Derken Ben anahtara tekrar baktı ve üstüne bir numaranın kakılmış olduğunu gördü. *Tabii. Malum yerde.*

'Teşekkür ederim," dedi. "Ben hazırım."

İki İsviçreli gevezelik ederek oradan çıktılar. Ben odanın yukarısında, tavanla duvarın buluştuğu yerde bir gözetim kamerası fark etti. Kırmızı ışığı yanıyordu.

322 numaralı kasa, aşağı yukarı göz hizasında küçük bir kutuydu. Ben onu açmak için anahtarı kilidin içinde çevirdi.

Kalbi çarparak, *aman Tanrım, bunun içinde ne olabilir? Peter, buraya hayatına mal olacak kadar önemli ne sakladın,* diye düşündü.

Kutunun içinde sert yağlı kâğıttan yapılmış bir zarf duruyordu. Genç adam bunu çekip çıkardı -içindeki belge umut kıracak kadar inceydi- ve açtı.

Zarfın içinde tek bir şey vardı ve bu bir kâğıt parçası değildi.

On beş çarpı on santim boyutlarında bir fotoğraftı bu.

Fotoğrafa bakan Ben'in soluğu kesildi.

Bunda bir grup erkek görülüyordu. Birkaçı Nazi üniformalıydı, bazıları da paltoluydular ve paltolarının içinde 1940'ların modası takım elbise giymiş oldukları görülüyordu. Bu adamların bazıları ilk bakışta tanınıyordu. Torino'lu İtalyan sanayicisi ve büyük otomobil patronu Giovanni Vignelli. Muazzam fabrikaları İtalyan ordusunun ihtiyaçlarını sağlıyor, diesel motorları, tren vagonları ve uçaklar üretiyordu. Royal Dutch Petrol'ün patronu olan yabancı düşmanı Hollandalı Sir Han Detvviler. İlk ve en büyük Amerikan havayolları şirketinin efsanevi kurucusu. Ben'in bir ad veremediği, fakat tarih kitaplarında gördüğü bazı yüzler. Adamlardan bazıları bıyıklıydı. Alman tarihi hakkında az şey bildiği halde, Ben'e yabancı

gelmeyen soluk gözlü ve azametli Nazi görevlinin yanında duran siyah saçlı, yakışıklı genç adam da öyle.

Yalvarırım, o olmasın.

Yüzünü daha önce görmüş olduğu Nazi'nin kim olduğunu çıkaramadı.

Ama yakışıklı genç adamın babası olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Max Hartman.

Fotoğrafın dibindeki beyaz kenarda daktiloyla yazılmış bir not dikkati çekiyordu: ZÜRİCH, 1945, SIĞMAAG.

Ben fotoğrafı tekrar zarfın içine koyup göğüs cebine kaydırdı. Göğsünü yaktığını hissediyordu.

Babasının ona yalan söylediğinin, bütün yetişkin yaşamı boyunca yalan söylediğinin artık hiçbir kuşkusu olamazdı. Genç adamın fena halde başı dönüyordu. Birdenbire duyduğu ses onu uyuşukluğun pençesinden sıyırdı.

"Bay Hartman! Bay Benjamin Hartman. Hakkınızda bir tutuklama karan var! Sizi gözaltına almak zorundayız."

Aman Tanrım.

Konuşan bankacı Bernard Suchet idi. Yerel yetkilileri aradığı anlaşılıyordu... Ülkeye giriş yapanların listesinin taranması, Benjamin Hartman'm girişinin belgelenmediğini hemen ortaya çıkarmış olmalıydı. Schmiden o buz gibi soğuk konuşmasını anımsadı: *Buraya döndüğünüzü öğrenirsem, sizin için hiç iyi olmayacak.*

Suchet'nin yanında Matthias Deschner ve silahlarım çekmiş olan iki güvenlik görevlisi vardı.

Bankacı, "Bay Hartman, *Kantonspolizei* yasadışı olarak bu ülkede bulunduğunuzu bana bildirdi. Bu da bir suç işlemekte olduğunuz anlamına geliyor," dedi. Deschner'in yüzünde hiçbir anlam değişikliği yoktu.

Ben, "Ne söylüyorsunuz siz?" diye hiddetle sordu. Fotoğrafı ceketinin iç cebine koyduğunu görmüşler miydi acaba?

"Yetkililer gelene kadar sizi burada alıkoymak zorundayız."

Ben'in dili tutulmuştu. Bankacıya baktı.

Suchet yüksek sesle devam etti. "Davranışınızla İsviçre Federal Ceza Yasası'na karşı geldiniz. Başka suçlarınızın da olduğu anlaşılıyor. Buradan ancak polis gözetiminde çıkabileceksiniz."

Deschner susuyordu. Ben, avukatın gözlerinde korku okuyabiliyordu. Niçin hiçbir şey söylemiyordu?

"Muhafızlar, lütfen Bay Hartman'ı 4 Numaralı Güvenlik Odası'na götürün. Bay Hartman, yanınıza hiçbir şey alamayacaksınız. Şu andan itibaren resmen tutuklanana dek burada alıkonulacaksınız."

Güvenlik görevlileri silahları hâlâ Ben'e çevrili olduğu halde yaklaştılar.

Genç adam elleri iki yanında olduğu halde ayağa kalktı ve güvenlik görevlilerinin arasında koridorda yürümeye başladı. Deschner'in yanından geçerken avukatın hafifçe omuzlarını silktiğini gördü.

Peter'm uyarısı: *Polislerin yansı onların adamı.* Schmid'in tehdit dolu sözleri: Einwanderungsbehörde (Göçmen Bürosu), *yargıcın karşısına çıkarılmanıza kadar sizi bir yıl tutuklu olarak alıkoyabilir.*

Ben, tutuklanmasına izin veremezdi. Onu deli eden, öldürülmesi veya hapsedilmesi olasılığından da çok, yaptığı araştırmanın şöyle ya da böyle son bulacağıydı. O zaman Peter'm çabaları boşa gitmiş olacaktı. Şirket partiyi kazanacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi. Bedeli ne olursa olsun.

Ben, güvenlik odaların, *die Stahlkammern,* gerçekten değerli eşyanın -altın, kıymetli taşların, hamiline yazılı senetlerin- sahipleri tarafından resmi denetimlerinin istendiği zaman gösterildiği ve değerlendirildiği yer olduğunu biliyordu. Kasalar derecesinde garantili olmamakla beraber, takviyeli çelik kapıları ve kapalı devre gözetim sistemleriyle yine de çok güvenliydiler. Güvenlik görevlilerinden biri *Zimmer vier'in"* kapısında bir elektronik okuyucuyu yanıp sönen bir kırmızı ışığa tuttu. Kapı açılınca Ben'e önden girmesini işaret etti ve arkadaşıyla birlikte onu izledi. Kapı bundan sonra üç klik sesiyle kapandı.

Ben etrafına bakındı. Oda iyice aydınlatılmış ve çok az eşyayla döşenmişti. Bu mekânda bir tek değerli taşı kaybetmek veya saklamak çok

güç olurdu. Gri taş döşeli yerler ayna gibi parlatılmıştı. Ortada saydam pleksiglas'tan uzun bir masa ve griye boyalı metalden altı katlanır sandalye vardı.

Güvenlik görevlilerinden biri Ben'e sandalyelerden birine oturmasını işaret etti. Sağlam yapılı ve fazla kilolu biriydi. Etli, kırmızı yüzü sürekli olarak sığır eti ve birayla karnını doyurduğunu gösteriyordu. İki güvenlik görevlisi silahlarını bellerindeki tabanca kılıflarına yerleştirmişlerdi, ama Ben denileni yapmadığı takdirde, daha da kaba önlemlere başvuracaklarını fazlasıyla belli ediyorlardı.

İkinci görevli kaba şiveli bir İngilizceyle, "Bekliyoruz, *ja?"* dedi. Açık kumral saçları fırça gibi kesilmiş bu adam daha ince yapılıydı; Ben onun büyük bir olasılıkla arkadaşından çok daha hızlı olacağını tahmin etti. Herhalde kafası da daha hızlı işliyordu.

Ben ona döndü. "Size burada ne kadar para veriyorlar? Ben *çok* zengin bir adamım. İstersem size çok rahat bir hayat sağlayabilirim. Siz bana yardım ederseniz, ben de size yardım ederim." Ben çaresizliğini gizlemeye kalkışmadı bile; adamlar teklifine bir karşılıkta bulunacaklar ya da bulunmayacaklardı.

Görevlilerin ince yapılısı kişner gibi bir ses çıkararak başını salladı. 'Teklifinizi daha yüksek sesle söyleyin ki mikrofonlar kaydetsinler."

Ben'in sözünü tutacağına inanmaları için bir neden yoktu, Ben de bu tutsaklık halinde onları inandırmak olanağından yoksundu. Yine de alaylı küçümsemeleri cesaret vericiydi: azımsanmak şimdi elindeki en iyi şanstı. Ben birden ayağa kalktı ve inleyerek karnını kavradı.

Güvenlik görevlisi sert bir tavırla, *"OturunF"* diye emretti.

"Klostrofobim var... Küçük, kapalı yerlere... katlanamıyorum." Ben giderek kendini kaybettiğini anlatan bir tonla konuşuyor, bir isteri krizinin eşiğinde görünüyordu.

Güvenlik görevlileri bakışarak alayla güldüler... böylesine apaçık bir hileye kanacak değillerdi.

Ben giderek daha telaşlı bir tavırla, "Hayır, hayır, ciddiyim," dedi. "Tanrım! Derdimi daha nasıl anlatayım? Sinirli bir midem var. Hemen bir tuvalete gitmeliyim, yoksa... bir kaza yapacağım." Uçarı ve sefih Ame-

rikalı rolünü kusursuz oynuyordu. "Stres krizi daha da hızlandırıyor! Haplarıma ihtiyacım var. Kahretsin! Valium isterim. Herhangi bir sakinleştirici. Klostrofobim korkunç, kapalı yerlerde kalamam. *Lütfen.*" Bir yandan konuşurken bir panik atağı geçirirmiş gibi elleriyle, kollarıyla delice hareketler yapmaya başlamıştı.

Zayıf güvenlik görevlisi onu küçümser gibi dudaklarını bükmüş gülümseyerek seyrediyordu. "Hapishane revirinde size yardım ederler."

Ben yarı çılgın ve yıkılmış gibi bir tavırla adama yaklaştı. Bakışı adamın koltuğunun altındaki tabancalığm içindeki silahla yüzünün arasında gidip geliyordu. "Lütfen, beni anlamaya çalışın!" Ellerini daha manyakça sallamaya başladı. "Bir panik atak geçireceğim! Tuvalete gitmem lazım! Bir sakinleştirici istiyorum!" Ellerini yıldırım hızıyla güvenlik görevlisinin kalçası üstündeki tabancalığa daldırdı vc kısa namlulu revolveri kaptı. Sonra silahı iki eliyle tutarak iki adım geriledi. Az önceki performansı sona ermişti.

Güvenlik görevlilerinin kalın yapılı olanına, "Ellerinizi omuz hizasında tutun," dedi. "Yoksa ateş ederim ve ikiniz de ölürsünüz."

İki güvenlik görevlisi bakıştılar.

"Şimdi ikinizden biri beni buradan çıkaracak. Ya da ikiniz de öleceksiniz. İyi bir pazarlık bu. Teklifimin süresi dolmadan dediğimi yapın."

Güvenlik görevlileri *Schweizerdeutsch'\a* kısaca birbirlerine danıştılar. Hemen arkasından zayıf görevli konuştu. "Bu silahı kullanmanız büyük aptallık olur. Onu kullanmasını bilseniz bile, ki bundan kuşkuluyum. Ölünceye kadar hapislerde sürünürsünüz."

Yanlış bir ses tonuyla konuşmuştu: uyanıktı, tetikteydi, ama korkmuyordu. Hiç de sarsılmışa benzemiyordu. Belki de Ben'in önceki zayıflık numarasıyâ^/a etkili olmuştu. Genç adam, görevlilerin ifadeleriyle duruşlarında bir yere kadar inanmazlık fark ediyordu. Ne demesi gerektiğini anında kavradı. "Bu silahı ateşlemeyeceğimi mi zannediyorsunuz?" Sıkıntılı bir sesle konuşuyor, ama gözleri ateş saçıyordu. "Bahnhofplatz'da beş kişi öldürdüm. İki fazla benim için fark eder mi sanıyorsunuz?"

Güvenlik görevlileri anında taş kesildiler, tavırlarında küçümsemenin eseri kalmamıştı. Yüzünde dehşet biçimlenen şişman arkadaşına,

"Das Monster vom Bahnhofplatz," diye geveledi. Kırmızı yüzünden bütün kan çekilmişti.

Ben avantajı elinden kaçırmayarak, "Sen!" diye kükredi. "Beni buradan çıkar." Kalın yapılı güvenlik görevlisi saniyede elektronik okuyucusunu kullanarak kapıyı açtı. Ben, daha zeki olduğu belli olan ince yapılı görevliye, "Sen de hayatta kalmak istersen, burada kalırsın," dedi. Kapı arkasından kapandı, üç boğuk klik sesi de kilit dillerinin elektronik olarak yerlerine oturduklarını anlattı.

Ben, güvenlik görevlisini önünde yürüterek bej halıyla kaplı koridorda hızla ilerledi. Kısa devreli videonun çıktısı herhalde zamanında görülecek yerde, arşivde depolanmaya gidiyordu, ama bunda emin olmamn bir yolu yoktu.

Ben görevliye, "Adınız nedir?" diye sordu. *"Wie heissen Sie?"*

Adam, "Laemmel," diye homurdandı. "Christoph Laemmel. Koridorun ucuna varınca sola sapmaya hazırlandı.

Ben, "Hayır," diye tısladı. "O yoldan değil! Ön kapıdan çıkmayacağız. Beni arkaya götürün. Çöplerin çıkarıldığı servis kapısına."

Laemmel bir şaşkınlık anı geçirerek durakladı. Ben tabancayı adamın kırmızı kulaklarından birinin arkasına dayayarak ona soğuk metali hissettirdi. Şimdi daha hızlı hareket eden güvenlik görevlisi onu arka merdivenlere götürdü. Çirkin çentikli çelik, bankanın halka açık alanlarının cilalı biçimciliğiyle dramatik bir çelişki oluşturuyordu. Her bir kat sahanlığındaki düşük vatlı çıplak ampuller merdivenlerin karanlığını gidermede fazla etkili olamıyordu.

Güvenlik görevlisinin ağır ayakkabıları metal basamakların üstünde takırdıyordu.

Ben Almanca olarak adama, "Yavaş," dedi. "Gürültü yapma, yoksa ben daha kuvvetlisini yaparım ve bu senin duyduğun son şey olur."

Laemmel korkuyla dolu bir sesle, "Şansın yok," dedi. "Hiçbir şansın yok."

Sonunda arka sokağa çıkan çift kanatlı geniş kapıların önüne geldiler. Ben çapraz mandalı deneyerek kapıların içeriden açıldığına emin oldu. "Küçük yolculuğumuzun böylece sonuna geldik," dedi.

Laemmel, "Bu binanın dışında daha çok güvende olacağını mı zannediyorsun?" diye homurdandı.

Ben gölgeli yola çıkınca kızarmış yüzünde havanın serinliğini hissetti. Silahını hazır vaziyette tutarak, *"Polizei'm* ne yaptığı sizin üstünüze ait değil," dedi.

Laemmel dudak büktü. *"Die Polizei mı?* Ben onlardan bahsetmiyorum ki."

Ben korkudan titredi. "Neden bahsediyorsun sen?" diyerek tabancasını iki eliyle tutarak Laemmel'in gözleri hizasına yükseltti. *"Söyle bana."'* diye kükredi. "Neler bildiğini bana söyle!"

Laemmel'in boğazından ani bir hava boşalımı oldu, aynı anda kırmızı renkte sıcak bir sis Ben'in yüzüne püskürdü. Bir mermi adamın boğazına saplanmıştı. Ben farkına varmadan tetiği çekmiş miydi yoksa? Başının birkaç santim uzağmdaki bir patlama bu soruyu yanıtlamış oldu. Bir tetikçi görev başındaydı.

Yine mi. Tanrım'. Yetti artık!

Güvenlik görevlisi yüzükoyun yere yığılırken Ben karanlık çıkmazda ileriye doğru bir hamle yaptı. Bir oyuncak tabanca tarafından çıkarılmış gibi bir pat sesi, arkasından da metalik bir yankılama oldu v solundaki büyük çöp bidonunda çiçekbozuğu gibi bir delik belirdi. Tetikçi sağından ateş ediyor olmalıydı.

Genç adam sıcak bir şeyin omzunu sıyırdığını hissederek çöp bidonunun arkasına daldı. Geçici bir sığmaktı bu, ama fırtınada her liman makbuldü. Gözucuyla bakınca, siyah renkli küçük bir cismin hareketini fark etti... gelişiyle yerinden olan bir sıçandı bu. *Kıpırda!* Banka arsasının arka bölümünü komşusununkinden ayıran çimento duvarın tepesi omuz yüksekliğindeydi. Ben silahı pantolonunun beline sıkıştırdı ve her iki eliyle abanarak kendini yukarıya, sonra öbür yana çekti. Usteristrasse'yle arasında şimdi sadece kısa bir yaya yolu vardı. Genç adam tabancayı kavrayarak üç ayrı yöne ateş etti. Tetikçinin ateş altında olduğunu sanarak gizlenmeye çalışmasını istiyordu. Biraz zamana ihtiyacı vardı Ben'in. Her geçen saniye değerliydi.

Ateş yeniden başladı, genç adam mermilerin beton duvara çarptığını duyabiliyordu, ama kendisi öbür tarafta güvendeydi.

Dar yolda Usteristrasse'ye doğru var gücüyle koşmaya başladı. Daha çabuk! Daha da çabuk! Yarışmalardan önce koşu koçu ona, "Hayatın buna bağlıymış gibi koş," derdi. Şimdi aynen öyleydi!

Tetikçi ya bir kişiden fazlaysa? Ama bütün ekibi mevzilendirecek kadar vakitleri olmamıştı. Düşünceler Ben'in kafasında çatışıyordu. *Kendini koşmaya odakla kahrolası!*

Hafif tuzlu bir koku bundan sonraki girişiminin ne olması gerektiğini ona gösterdi. Platz-promenade'da Limmat'tan ayrılan sevimsiz ve dar su yolu Sihl Irmağı'ndan gelen bir esintiydi bu. Genç adam Gessner Allec'de karşıdan karşıya geçti. Trafiğe bakmıyordu bile. Önüne atıldığı bir taksinin sakallı şoförü frene basmadan önce ona küfretti. Kararmış cüruf blokları döşeli bir meyilin altında Sihl uzayıp gidiyordu.

Panik halinde suyu tarayan Ben'in bakışı küçük bir motorun üzerinde durdu. Bu tekneler Sihl'de alışılagelmiş manzaralardandı; bu teknenin ise bir tek yolcusu vardı. Henüz balık tutmadığı halde, bir elinde bir kamış tutan güneş gözlüklü, şişman bir biracıydı. Üstündeki cankurtaran yeleği onu olduğundan daha da hacimli gösteriyordu. Su yolu onu Sihlvvald'a götürecekti. Zürih'in on kilometre kadar güneyindeki bu doğal parkta ırmağın kıyıları ormanın içine girerek yassılıyor ve dereciklerle oyuluyordu. Kentte oturanların sık sık gittikleri bir yerdi burası.

Şişman adam bir sandviçin plastik ambalajını yırttı ve plastiği suya fırlattı. İsviçre ölçülerine göre toplumsal bilince aykırı bir davranıştı bu. Ben kendini suya attı ve giysilerinin engellemesine rağmen tekneye doğru güçlü kulaçlar atmaya başladı.

Su buz gibiydi, içinden fışkırdığı buzulun ilikleri dondurucu soğuğunu buraya kadar taşıyordu. Ben, ağır hareketlerle akıntıya karşı ilerlerken bir uyuşukluğun bütün vücuduna yayıldığını hissediyordu.

Sandviçi elinde ve Kronenberg şişesinden lıkır lıkır birasını içen motordaki adam, küçük tekne birdenbire rüzgâr altı tarafına meyledene kadar hiçbir şeyin farkında olmadı. Önce parmakları soğuktan mavimsi bir

renk almış iki el göründü. Motorun sahibi, giyimli bir adamın hemen arkasından kendini teknenin içine çektiğini, pahalı görünüşlü takım elbisesinden nehir sularının süzüldüğünü gördü.

"Was ist dasF' Bu da ne diye bağırdı. Telaşından bira şişesini elinden düşürdü. *"Wersind Sie?"* Kimsiniz siz?

Ben adama Almanca olarak, "Teknenizi ödünç almak zorundayım," dedi. Bir yandan da dişlerinin soğuktan titremesinin önüne geçmeye çalışıyordu.

"Me *Ravs!"* Def ol! Adam sağlam olta kamışını tehdit dolu bir hareketle savurmaya hazırlandı.

Ben, "Nasıl istersen," dedi ve adamın üzerine atılarak onu suya düşürdü. Cankurtaran yeleğinin yukarı ittiği zavallı adam suyun yüzünde komik biçimde zıplarken öfkeyle bir şeyler geveliyordu.

"Boş yere çeneni yorma." Ben yakındaki Zollstrasse Köprüsü'nü işaret etti. "Tramvay seni istediğin yere götürür." Motor önce öksürür gibi bir ses çıkardı, sonra kükredi, arkasından da hızlanarak güneye doğru hızla yol almaya başladı. Ben tekneyi korumalı orman Sihhvald'a kadar götürmeyecekti. Irmağın dirseğinin yarım mil aşağısına kadar götürse yeterdi. Teknenin fiberglas zemininin üstünde yattığı yerden Sihl'in kenarındaki yüksek binaları, dükkanların vitrinlerini, muazzam Migros mağazasını, Schvvarzenkirche'nin isten kararmış kulelerini, Klathaus'un freskle rle bezeli duvarlarını görebiliyordu. Ben, ateşe hazır konumdaki tetikçiler karşısında nazik durumda olduğunu, fakat aynı zamanda hareketlerini öngörmüş olmaları şansının zayıf olduğunu biliyordu. Ceketinin cebindeki zarfı yokladı, fakat balmumlu kâğıt kuru bir sesle hışırdadı. Ben zarfın su geçirmez olduğunu tahmin etti, ama bunu kontrol etmesinin hiç sırası değildi.

Motor daha da hızlandı ve Ben'i Stauffacherstrasse Köprüsü'nün yosunlu ayaklarının altına götürdü. Bir kilometrenin beşte biri kadar bir yol kalmıştı. Bundan sonra büyük bir otobanın yanlış anlaşılması olanaksız gürültüleri, asfalt üstünde dönen tekerleklerin gıcırtısı, arabaların, kamyonların harekete geçirdiği havanın ıslığı, vakit vakit klaksonların kâh tiz, kâh bas seslerle ötüşü, rüzgâr gibi yol alan yüzlerce aracın gümbürtüsü

başladı. Bütün bunların yoğrularak oluşturduğu beyaz gürültünün yoğunluğu kâh yükseliyor, kâh düşüyor, endüstriyel ulaşımın havadaki titreşimleri mekanik dalgalar gibi çatlıyordu.

Ben homurdanan motoru hafif eğimli istinat duvarına yönlendirdi, sarsılarak duran teknenin fiberglas gövdesinin tuğlaya sürtünmesini duydu. Sonra tekneden atlayarak kiralık Range Rover'i bıraktığı yol kenarındaki servis istasyonuna yürüdü. Burası Nationalstrasse 3'e, hızla akan trafiğine birazdan katılacağı beton nehre sadece birkaç dakikalık uzaklıktaydı.

Şerit değiştirmekteyken Ben sol omzunda birdenbire şiddetli bir acı hissetti. Sağ eliyle uzanıp o noktayı hafifçe ovuşturdu. İlkini daha şiddetli ikinci bir acı izledi. Elini hızla çekti. Parmakları pıhtılaşmakta olan kahverengi kandan yapış yapış olmuştu.

Matthias Deschner Suchet'nin masasının önünde daha henüz bir saat önce işgal ettiği koltukta oturuyordu. Masanın arkasındaki Suchet gergin bir yüzle öne uzanmıştı.

Bankacı öfkeyle, "Beni önceden uyarmalıydınız," dedi. "O zaman kasayı açmasını önleyebilirdik."

Deschner, "Ben de emrivakiyle karşılaştım," diye itiraz etti. "Benimle daha dün bağlantı kurdular. Onu barındırıp barındırmadığımı soruyorlardı. *Olacak şey değil?'*

"Bu gibi konularda kurallara uymamanın cezasını biliyorsunuz." Suchet'nin yüzünü duyduğu öfkeyle korkudan ateş basmıştı.

Deschner donuk bir sesle, "Bunu açıkça belirttiler," dedi.

"Daha şimdi mi? Öyleyse konuyla olan olası ilişkinizi yeni öğrenmiş olmalılar."

"Gayet tabii. O kardeşlerin nasıl bir işe bulaştıklarından haberim var mıydı zannediyorsunuz? Hiçbir şey bilmiyordum. *Hiçbir şey!"*

"Bu özür insanın kellesini kurtarmaya her zaman yeterli olmamıştır."

Deschner yine itirazı denedi. "Bir uzak akraba benden bir iyilik istedi. Bunun anlamı bana açıklanmamıştı."

"Siz de soruşturmadınız, öyle mi?"

"Bizim mesleğin mensupları fazla soru sormayacak şekilde eğitilmişlerdir. Herhalde bunu siz de biliyorsunuz."

Suchet, "Şimdi de ikimizi birden tehlikeye atıyorsunuz!" diye onu tersledi.

"O ortaya çıkar çıkmaz beni aradılar. Bundan kasaya ulaşmasını *istedikleri* sonucunu çıkardım!"

O sırada kapı vuruldu. Suchet'nin sekreteri elinde küçük bir video kasetiyle içeri girdi. "Bu sizin için güvenlikten geldi efendim," dedi.

Suchet tatlı bir sesle, 'Teşekkür ederim, Inge," dedi. "Birazdan bir kurye gelecek. Kaseti bir zarfın içine koyup zarfı mühürlemeni ve o kuryeye vermeni istiyorum."

"Peki efendim," diyen sekreter gelişi kadar sessizce bürodan çıktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Zürih Ünivcrsitcsi'ne uzak olmayan Schafihausserstrasse'deki sekiz katlı modern bir binada üç adam ultra güçlü bilgisayarlar ve video monitörleriyle donanmış bir odada oturuyorlardı. Burası gözetim firmaları ve şirketler için video teksir, restorasyon ve baskı işleri yapan bir müllimedya kuruluşundan kiralanmış bir stüdyoydu.

Gruptan biri, kırk altı yaşından çok daha büyük gözüken ak saçlı, sıska bir adamdı. Bir D-2 birleşik dijital-format video bantı kayıt cihazından bir video kaseti çıkararak bir Quantel Sapphire video- görüntüleme bilgisayarının video oyuklarından birine yerleştirdi. Kendisine verilen gözetim bantmın bir dijital kopyasını çıkarmayı henüz tamamlamıştı. Şimdi, İngiltere'nin İçişleri Bakanlığı MI-5 için geliştirilmiş İngiliz malı video- görüntüleme bilgisayarını kullanarak görüntüyü büyütecekti.

Sessiz sedasız çalışan ak saçlı adam, içişleri bakanlığının başta gelen video-büyütme uzmanlarından biriyken Londra'nın özel bir güvenlik şirketi tarafından eski ücretinin iki katma tutulmuştu. Odada yanındaki iki centilmen, onu, güvenlik şirketi kanalıyla kiralayıp acele bir iş için Zürih'e getirmişlerdi. Uzmanın, onların kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Bütün bildiği ona çok bol bir ikramiye ödemekte oldukları idi. Onu Londra'dan Zürih'e birinci sınıfta uçurmuşlardı.

İki gizemli adam şimdi baş başa vermiş, konuşuyorlardı. Dünyanın herhangi bir ülkesine ait işadamları olabilirlerdi. Ancak, video uzmanının oldukça iyi anladığı Felemenkçe konuşuyorlardı.

Ak saçlı teknisyen odanın öbür yanında bilgisayar ekranına bakıyordu. Bunun dibinde CAM 2 yazılıydı. Tarihle zaman saniyenin bölümleri içinde bir parlayıp gözüküyor, bir kayboluyordu. Uzman müşterilerine, "Tamam, şimdi de bana ne yapmamı istediğinizi söyleyiniz," diye seslendi. "Herifin elinizdeki bir fotoğrafla elektronik bir kıyaslamasını mı istiyorsunuz?"

Birinci Hollandalı, "Hayır," diye karşılık verdi. "Onun kim olduğunu biliyoruz. Sadece ne okuduğunu görmek istiyoruz."

Teknisyen, "Bunu düşünmeliydim," diye homurdandı. "Tanrım, elindeki o kâğıt parçası gölgede kalmış."

İkinci adam, "Bantm kalitesi nasıl?" diye sordu.

Teknisyen, "Fena değil," dedi. "Saniyede iki kare, ki bu standarttır. Bu bankaların çoğu en berbat donanımları kullanıyorlar, Allah'tan ki bu banka yüksek performanslı bir kamera kullanmış. Kameranın çok iyi yerleştirildiğini söyleyemem, ama böylesi daha olağan."

İkinci işadamı sordu. "Yani her neyse elindekine zum yapabilecek misiniz?"

'Tabii. Bu Quantel programı dijital agrandismanların yol açtığı bütün sorunların hakkından gelir; bloklaşma, yani gölgeleme kusurlarının vs. ama sorunumuz bu değil. Kahrolası şey tamamen gölgede kalmış."

Birinci adam, "Bu işin en iyisi olman gerekir," dedi. "En pahalısı olduğun kesin."

Teknisyen, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Dediğiniz doğru. Çare olarak kontrastı kuvvetlendirebilirim."

Menüyü tıklattı. Bunun "Net", "Zum", "Renk" ve "Kontrast" gibi seçenekleri vardı. ' + ' tuşuna basarak gölgenin rengini açtı. Bunun sonucunda kasa dairesindeki adamın baktığı kâğıt hemen hemen okunur düzeye gelmişti. Teknisyen başka bir numarayı tıklatarak görüntüyü kısımlarına böldü. Sonra kontrastla biraz daha oynadı, arkasından da görüntüyü daha da netleştirdi.

"Güzel," dedi sonunda.

ikinci adam, "Ne okuduğunu görebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Aslında bu bir fotoğraf."

• *"Fotoğraf* mı?"

"Öyle. Eski bir fotoğraf. Bir grup resmi. Tutucu kıyafetler içinde bir sürü adam. İşadamlarına benziyorlar. Aralarında bir, iki Alman subayı da var. Evet. Tam bir grup resmi. Arka planda dağlar görülüyor."

"Yüzlerini seçebiliyor musun?"

"Bir dakika... İşte oldu." Fotoğrafı bütün ekranı kapayacak kadar büyüttü. "Burada 'Zürih, 1945,' yazıyor," dedi. "Bir de 'Sig' diye bir şey okunuyor."

İkinci adam arkadaşına baktı. "Aman Tanrım." Bilgisayar monitörüne yaklaştı.

Teknisyen tamamladı. "Sigma AG, tamam mı?"

İkinci adam, "İzin üstünde," diye mırıldandı.

Birincisi, "Düşündüğüm gibi," dedi.

İkinci adam teknisyene, "Pekâlâ," dedi. "Bunun bir kopyasını basmanızı istiyoruz. Adamın mümkün olan en net fotoğrafını da."

Birinci adam sandalyesinden kalkarak, "Elli kopya yapın," diye ekledi.

İkinci adam arkadaşıyla konuşmak için odanın öbür yanma yürüdü. "Bir duyuru yap," dedi yavaşça. "Aldığımız önlemler yetersiz kaldı. Amerikalı ciddi bir tehdit oldu."

***Washington,* D. C.**

Anna Navarro oturduğu koltukta öne uzandı. Alan Bartlett'in bürosu her zamanki gibi temiz ve düzenliydi, adamın yüzü de her zamanki gibi hiçbir şey ele vermiyordu.

Anna, "Robert Mailhot'nun para transferlerini Nova Scotia'dan Caymanlar'daki bir hesaba kadar izleyebildim, ama korkarım bundan soma tam bir çıkmaza saplandım," dedi. "Oradaki tek haber kaynağımız, son günlerde Prosperi'nin hesabında bir hareketlilik gözlendiğini doğruluyor. Ama dediğim gibi, para izi bundan sonra son buluyor. Paranın nereye gitmiş olduğunu öğrenmek iyi de, oraya parayı kimin koyduğunu

keşfetmek bambaşka bir hikâye. Yasal *kanallar* yoluyla çalışmaya başlasak mı dersiniz?"

Bartlett biraz sinirli bir tavırla, "Söz konusu olamaz," dedi. "Bütün operasyonun güvenliğini tehlikeye atar. Yani kovuşturmayı engellemeyi aklına koyan biri bunu rahatça yapabilir. Aynı zamanda başkalarının, hedef olabilecek kimselerin hayatı tehlikeye atılmış olur."

Anna, "Anlıyorum," dedi. "Asunciön'un bir tekrarını ben de istemiyorum. Bu işin... bu düzenin, arkasında her kim varsa, bizi durduracak kadar güç sahibi."

"Tamam da, onaylanmış bir kovuşturmayı A-II düzeyine çıkarmak, *New York Times'a* ilan vermekten, kovuşturmanın hedeflerine neler çevirdiğimizi açıklamaktan farksız olur. İstihbarat topluluğumuzda bu konuda iki taraflı çalışanlar olduğunu da göz önünde tutmalıyız."

"Bir A-II hâlâ çok ayrıcalıklıdır. Size katılmıyorum."

Adam buz gibi bir sesle," Çok doğru, katılmıyorsunuz," dedi. "Belki de yanıldım, belki de görevine yüzde yüz sadık bir bürokratsınız."

Anna bu iğneli sözleri duymazlıktan geldi. "Ben birçok uluslararası kovuşturmalarda görev yaptım. Etrafa duyurulmayan cinayet kovuşturmalarında da. Özellikle hükümetten birinin işin içinde olmasından şüphelendiğimiz durumlarda. Örneğin, El Salvador'da hükümet ileri gelenleri bir örtbas işi uğruna Amerikalıları öldürttükleri zaman..."

Bartlett, genç kadının sözünü kesti. "Bildiğiniz gibi, önceki başarılarınızdan haberim var, Ajan Navarro. Siz bir yabancı hükümetten söz ediyorsunuz. Ben yarım düzinesinden veya daha fazlasından söz ediyorum. Arada fark var."

"Şimdi bir de Oslo'da bir kurban olduğunu söylüyorsunuz?"

"Aldığımız son haberlere göre öyle."

"Şu halde başsavcının ofisi Norveç Devlet Savcılığı Ofisi'ne yüksek düzeyde, gizli bir başvuruda bulunup kesin bir gizlilik isteminde bulunmalı."

"Hayır. Norveç makamlarına doğrudan yapılacak bir başvurunun riskleri çok yüksek."

"Öyleyse ben listeyi istiyorum. Ölülerin listesini değil. Sigma Ayrıcalık dosyalarındaki kimselerin adlarını istiyorum. Sizin 'sıcak liste'nizi."

"Bu mümkün değil."

"Anlıyorum, demek adlarını ölmelerinden sonra öğrenmek zorundayım. Peki, o halde bu işten ayrılmak istiyorum."

Bartlett durakladı. "Benimle oyun oynamayın, Bayan Navarro. Bu göreve atamayla geldiniz." Bartlett'in özenle geliştirdiği derin anlayış ve soyluluk havası kaybolmuştu. Anna şimdi, adamı hükümetin en güçlü kovuşturma birimlerinin dümenine geçiren çeliğin bilincine varıyordu.

"Hastalanabilirim, birdenbire görevimi başaramayacak duruma düşebilirim. Seyahat etmem olanaksızlaşabilir."

"Öyle bir şey yapmazsınız."

"Hayır, sıcak listeyi bana verirseniz yapmam!"

"Bunun mümkün olmadığını size söyledim. Bu operasyon bazı kurallara uymak zorunda. Bunları kovuşturmanızın sınırları olarak kabul etmek zorundasınız."

Anna, "Bakın," dedi. "Sigma listenizdeki ihtiyar adamlardan on üçü 'kuşkulu ölümler'le öldüler. Hayatta kalanlar ise sadece üç kişi, doğru mu?"

"Bildiğim kadarıyla öyle."

"Öyleyse duruma şöyle bir açıklık getirelim. Bu adamlardan bir öldüğü veya öldürüldüğü, zaman, ilgili hükümetin bir katının özel bir işbirliği olmadan cesedi göremeyiz. Tamam mı? Ama bu adamlardan birine öldürülmesinden *önce* ulaşırsak... Biliyorum, ölü kişileri kovuşturmam gerekiyor, yaşayanları değil. Ama onlara potansiyel tanık statüsü verip yirmi dört saat gözetim altında tutarsak, tabii ki belli etmeksizin..."

Bartlett, genç kadına bakıyor, yüzünden çelişkili anlamlar gelip geçiyordu. Derken yerinden kalkıp kendisinden daha yüksek bir kasaya yürüdü, onu açtı ve içinden bir dosya çıkardı. Bundan sonra üstüne GİZLİ, NOFORN ve NOCONTRACT kelimeleri damgalanmış bir kâğıdı Atina'ya uzattı. Bu sınıflandırma belgenin, yüksek düzeyde gizlilik sınırlamalarına ek olarak, yabancı uluslardan olanlara ve sözleşmeli memurlara

teslim edilmemesi gerektiğini belirtiyordu. Bartlett, "İşte liste," dedi yavaşça.

Genç kadın kolonlardaki bilgileri hızla gözden geçirdi, takma adları, gerçek adları, hayatta olan akrabaların adlarını ve her birine ait olan dosyaların numaralarını okudu. Üç ihtiyar hayatta kalmıştı. Ait oldukları memleketler ise Portekiz, İtalya ve İsviçre'ydi.

Anna, "Adresleri yok mu?" diye sordu.

"Sadece eski adresler var. Normal yollarla yenilerini öğrenemedik. Hepsi son bir yılın içinde adreslerini değiştirmişler."

"Son bir yılın içinde mi? Öyleyse dünyanın her yerinde olabilirler."

"Mantıken bu mümkün tabii. Ama aynı ülkede, hatta aynı yörede olmaları daha kuvvetli bir olasılık. İnsan belli bir yaştan sonra bir tür çekim alanına tutsak olur. İhtiyar adamların, köklerini ait oldukları topraklardan çekip başka yerlere yerleşmeleri kolay değildir. Güvenlikleri tehdit altında olsa bile zorlara boyun eğmezler. Yine de yeni adreslerini bırakmış sayılmazlar. Belli ki dikkati çekmemeye çalışıyorlar."

Anna, "Gizleniyorlar," dedi. "Çünkü korkuyorlar."

"Görünüşe bakılırsa, bunda da çok haklılar."

"Sanki bir geriyatrik kin maçı sürüyor. CIA'in kuruluşundan bile önce başlayan bir şeyin nasıl hâlâ bu kadar gücü olabilir?"

Bartlett boynunu uzattı ve bakışını bir an çeşitli eşyanın sergilendiği kadife astarlı vitrinde gezdirdi. Sonra dikkatini yine Anna'ya verdi. "Bazı şeyler geçen yıllarla birlikte daha da kuvvetlenirler," dedi. "Ve büyüklüğü etkiyle karıştırmak çok yanlış olur. CIA bugün sonsuz bürokrasi katmanları olan geniş ve köklü bir kuruluş. Hükümete bağlı bir kuruluş. İşin başında gerçek güç kişisel ağlardaydı. OSS'in kurucusu Bili Donovan için, ondan da fazla Ailen Dulles için bu böyleydi. Evet, Dulles CIA'in yaratılmasındaki rolüyle tanınır, ama başarılarının en çarpıcı olanı bu değildi. Onun için yalnız bir savaş vardı, devrimci sola karşı savaş."

"Ona 'centilmen casus' derlerdi, değil mi?"

"'Centilmen' kısmı onu 'casus' kısmı kadar tehlikeli kılıyordu. Kardeşi Foster'le birlikte Adler&Cooper'in uluslararası finans bölümünü yönettiği zaman daha da ürkütücüydü."

"Hukuk firması ha? Ne yapıyorlardı, müvekkillerine çifte fatura mı çıkarıyorlardı?"

Bartlett, kadına biraz acıyarak baktı. "Özel kuruluşların etki alanlarını ve dağılımını küçümsemek amatörce bir yanlış olur. Adler&Cooper sıradan bir hukuk firması olmaktan çok öteydi. Gerçekten uluslararası bir etki alanı vardı. Dünya seyahatleri yapan Dulles, Avrupa'yı saran bir tür örümcek ağı örmüştü. Bütün önemli kentlerde kendine yandaşlar sağlamış, bu suç ortaklarını müttefikler arasında olduğu kadar Almanya, İtalya, Japonya *ve* tarafsızlar arasında da bulmuştu."

Anna, "Suç ortakları mı dediniz?" diye adamın sözünü kesti. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bunlar Ailen Dulles'in hizmetinde olan yüksek düzeydeki kişilerdi, onlara bağlantı, dost, 'aktifler' ne derseniz deyin. Kendilerine bilgi ve öneri için başvurulurdu, ama bazı alanlarda etki etmeleri de beklenirdi. Dulles, insanların çıkarlarına hitap etmeyi çok iyi bilirdi. Ne de olsa hükümetler ve çokuluslu şirketlerle ilgili inanılmayacak sayıda anlaşmaları kolaylaştırmayı beceriyordu; bu ise onu tanınması çok değerli bir kişi haline getiriyordu. Eğer bir işadamıysanız, önemli bir hükümet ihalesinin size yönlendirilmesini sağlıyordu. Eğer bir hükümet memuruysanız, işinizde ilerlemenizi kolaylaştıracak çok önemli bir bilgiyi verirdi size. Para ve bilgi, Dulles birinin ötekine dönüştürülebileceğini çok iyi bilirdi. Tıpkı iki ayrı döviz gibi. Kurları sürekli değişse bile. Ve tabii Dulles'in kendi aracılık rolü, başka herkesten biraz daha fazlasını bilmesine dayanıyordu.

"Bir aracı mı?"

"Belki Basel'in Uluslararası Anlaşmalar Bankası'nı duymuşsunuzdur."

"Belki de duymadım."

"Esas itibariyle savaşın her iki yanındaki işadamlarının oturup kâr paylarının dağıtımını inceleyebildikleri bir tür muhasebe dairesiydi. Bir işadamı olduğunuz takdirde böyle bir kuruluşun sizin için büyük önemi vardı. Toplar ateşe başladıkları için işler sona ermiyordu ne de olsa. Ne var ki çarpışmalar ortaklıkların ve ittifakların davranışını etkiler, türlü

engellere yol açarlardı. Dulles işte bu engellerin hile ile önüne geçmenin yollarını bulurdu."

"Bu hiç de güzel bir tablo değil."

"Ama gerçek budur. Sizin anlayacağınız, Dulles 'ağ'a inanıyordu. Hayattaki misyonunu anlamanın anahtarıdır bu. Bir ağ, kısımlarının toplamından daha etkili olabilecek bir dizi adam, bir bütün, karmaşık bir gruplaşmadır. Seyri bile heyecan vericidir. Dediğim gibi, temelinde insanlığın dalavereci, çarpık yanı yatıyor."

Anna bir kaşını kaldırdı. "Ürkütücü görünüyor."

Bartlett'in şakağında bir nabzın attığı görülüyordu. "Hem de fazlasıyla ürkütücüdür. Bu ağlar doğaları itibariyle parçaları olmayanların gözüne gözükmezler, parçalarından bazılarına bile gözükmezler. Ve içerdikleri kişilerin ölümünden sonra da ayakta kalmak eğilimindedirler. Kendilerine özgü bir hayatları vardır denebilir. Ve içine sızdıkları kurumların üzerinde çok güçlü etkileri olabilir." Bartlett gömleğinin manşetlerini çekiştirdi. "Örümcek ağlarından söz ettim. *Hymenoepimecis* türünden asalak bir minik eşekarısı vardır. Bir örümceği sokarak geçici bir felce uğratan ve yumurtalarını örümceğin karnının içine yumurtlayan küçük, zeki bir yaratıktır. Örümcek çok geçmeden hiçbir şey olmamış gibi tekrar çalışmaya başlar, oysa larvalar onun içinde yaşamsal sıvılarını emerek gelişirler. Derken larvalar deri değiştirip örümceği öldürdükleri gece hayvanı kimyasal yoldan huyunu değiştirmeye iterler. Örümcek o gece bir koza örmeye zorlanır, oysa koza örümcek için yararsız, larvalar için ise çok gereklidir. Örümcek işini bitirir bitirmez larvalar onu yiyip bitirir ve kozayı da özel ağın içine asarlar. Asalağın, ev sahibinin davranışını böylesine ustalıkla yönetmesi gerçekten olağanüstüdür. Ama insanların icat edebildiklerinin yanında bu bile hiç kalır. Benim düşündüğüm işte bu Bayan Navarro. *İçimizde* kim var? Hangi kuvvetler, yönetim mekanizmasını, sinsice etkileyerek kendi amaçlarına hizmet edecek bir ağ örmeye itmektedir? Asalak, ev sahibini öldürmeye ne zaman karar verecektir?"

Anna, "Tamam," dedi. "Ben de oyuna katılacağım. Diyelim ki yarım yüzyıl önce karanlık bir komplocu bizi soktu, içimize büyüyüp zarar verecek bir şey aşıladı. Öyle de olsa bunu nereden bileceğiz?"

Bartlett, "Bu mükemmel bir soru, Bayan Navarro," diye karşılık verdi. "Büyük de olsalar ağların görülmesi zordur. Loş bir ışıkta bir şey görmeyerek eski bir bodruma veya depoya girdiniz mi?" Sonra bir cep fenerini yakıp başınızın üstündeki boşluğun gerçekte boş olmadığını, kat kat örümcek ağıyla dolu olduğunu, bunların tepenizde incecik ipliklerden örülü bir kubbe oluşturduklarını görürsünüz. Işık huzmesini başka bir yöne çevirdiğinizde ise o kubbe hiç var olmamış gibi gözden kaybolur. Yoksa bunu hayal mi ettiniz? Başınızı yukarı kaldırıp bakıyorsunuz. Hiçbir şey yok. Sonra ışık huzmesini başka bir yöne çeviriyor, bakışlarınızı aradaki bir nokta üzerine odaklayıp tekrar dönmeye başlarsınız. Barlett, Anna'nm anlayıp anlamadığını görmek için bakışlarını genç kadının yüzüne dikmişti. "Benim gibi insanlar günlerimizi eski ağı görünür yapacak o doğru açıyı bulmaya çalışmakla geçiriyoruz," diye devam etti. "Bazen fazla kuvvetli bakıyor ve bazı şeyler hayal ediyoruz. Bazen de gerçekte orada olanı görüyoruz. Siz, hayal görme eğilimli olmayan biri izlenimi bırakıyorsunuz, Bayan Navarro."

Anna, "Bunu kabul ederim," dedi.

"Sizde hayal gücü yok demek istiyorum, sadece bu tarafınızı sıkı bir denetim altında tutuyorsunuz. Her neyse. Demek istediğim ölçüsüz olanakları olan bazı kimseler arasında ittifaklar kurulmuştu. Bu kadarı herkesçe bilinen tarih. Ama sonra bu ittifakların ne olduğunu bilmeyi çok isterdim. Elimizde sadece bu isimler var."

Anna, "Üç isim," dedi. "Üç ihtiyar adam."

"Gaston Rossignol'a dikkatinizi çekmek isterim. En parlak zamanında İsviçreli güçlü bir bankacıydı. Listedekilerin en çarpıcı olanı ve en yaşlısıdır."

Genç kadın, "Pekâlâ," dedi. "Şu Zürih'linin gelmişi geçmişi hakkında bir dosya hazırladığınızı sanırım."

Bartlett masasının bir gözünü açtı ve içine yer yer sınıflandırma etiketleri iliştirilmiş bir dosyayı çıkardı.

"Arada boşluklar da olsa hayli kapsamlı," dedi.

Anna, "Güzel," dedi. "Ona da ulaşmalarından önce kendisini görmek istiyorum."

"Nerede olduğunu bulabilirseniz tabii."

"Bütün hayatını Zürih'de geçirmiş. Dediğiniz gibi, orada bir çekim alanı var. Yer değiştirmiş olsa bile arkasında dostlar, aile üyeleri bırakmıştır. Kaynağa giden nehir kolları."

"Ya da kaleyi koruyan hendekler. Rossignol gibi bir adamın, onu korumak için ellerinden geleni yapacak güçlü dostları, yüksek konumlarda tanıdıkları vardır. Bu adamlar onu görünmez yapma yeteneğine sahipler. Bürokratik dosyaları ve bilgisayar kayıtlarım da ortadan yok ederler. Aklınıza bir numara geliyor mu?"

"Öyle bir şey yok. Numaralara karşı tetikte olacaklardır. Rossignol'un benden korkması için bir neden yok. Dostlarıyla ortakları dediğiniz kadar bilgiliyseler, bunu anlayıp onun kulağına kar suyunu kaçırırlar."

"Yani 'Dost olarak geliyorum,' gibilerinden basit bir giriş yapmayı mı tasarlıyorsunuz?" Sözler sıradan ve iğneleyiciydi, ama Bartlett merak etmiş görünüyordu.

Anna omuzlarını silkti. "Onun gibi bir şey. Bana kalırsa, en iyi yol, en kestirme olanıdır. Ama bunu pek yakında öğreneceğiz." Genç kadın saatine baktı. "İlk uçakla Zürih'e uçuyorum."

Mettlenberg, St. Gailen, İsviçre

Ben Hartman kiraladığı Range Rover'm içinde Regionalspital Sankt Gailen Nord'un personele ait park alanında gelen gidenleri: doktorları, hemşireleri, tüm hastane çalışanlarını gözlüyordu. Güçlü motor hafif hafif mırıldanıyordu. Allah'tan ki büro çalışanları için iş gününün sonu olan saat beşi az geçe bile fazla bir kalabalık yoktu. Ortalık loşlaşmaya başlıyor, dışarıdaki ışıklar yavaş yavaş yakılıyordu.

Ben Zürih'den hastaneyi aramış ve Dr. Marguerite Hubli'yle görüşmek istediğini söylemişti. Onu doğrudan Çocuk Hastalıkları bölümüne bağlamışlar, Ben oradakilerden İngilizce olarak Dr. Hubli'nin hastanede olup olmadığını sormuştu.

Evet, hastanede demişler ve doktoru görmek için bir randevu almak isteyip istemediğini sormuşlardı. Hemşire İngilizceyi duraklayarak konuşuyor, fakat söyledikleri iyi anlaşılıyordu.

Ben, "Hayır," demişti. "Sadece doktorun hastanede olduğuna emin olmak istedim. Çocuğum hasta, ben de bir doktor gereksindiğimiz takdirde el altında bir çocuk hastalıkları uzmanınız olup olmadığını öğrenmek istedim." Ben bundan soma hemşireye teşekkür etmiş, Dr. Hubli'nin kaçlara kadar çalıştığını öğrendikten sonra da telefonu kapamıştı.

Liesl'in öğleden soma saat dörde kadar hastanede olması gerekiyordu. Ama Ben iki saattir beklemedeydi. Liesl'in hastaneden çıkması şimdiden bir saat gecikmişti. Ben onun hastaneden çıkmadığına emindi. Ayrıca, doktorun Renault'u da park alanında gözüne ilişmişti. Liesl'in, uzun saatler çalışan ve günlük çalışma saatlerini umursamayan idealist doktorlardan olduğuna karar verdi.

Uzun bir zaman orada oturup kalmasının mümkün olduğunu düşündü.

Peter'm sözünü ettiği Şirket kuruluş belgesi kasada değildi, ama başka nerede olabilirdi? Peter onu güvenli bir yere sakladığını söylemişti. Liesl'in doğruyu söylemesi, belgenin nerede olduğunu bilmemesi mümkün müydü? Bu takdirde, Peter'm onu Liesl'e göstermeden küçük evdeki eşyasının arasına gizlemiş olması mümkündü.

Ben ona Peter'm oraya bir şey gizleyip gizlemediğini sorduğu zaman, genç kadın fazla çabuk yanıt vermişti. Bir şey biliyor, ama bunu söylemiyordu.

Ben küçük eve gitmek zorundaydı.

Liesl kırk dakika sonra acilin kapısından çıktı.

Genç kadın biriyle konuşuyor, o kişiyle şakalaşıyordu. Adamı eliyle selamlayıp veda ettikten sonra deri ceketinin fermuvarmı çekti. Soma yarı yürüyerek, yarı koşarak arabasının yanma vardı ve motoru çalıştırdı.

Ben onun yolda bir miktar uzaklaşmasını bekledikten sonra park yerinden çıktı. Liesl Range Rover'i tanımayacak, olağan ihtiyatı hesaba katılmazsa şüphelenmesi için bir neden görmeyecekti. Yine de onu telaşlandırmamak daha doğruydu.

Zürih'deki bir kitapçıdan St. Gailen kantonunun bir haritasını satın almış ve yörenin yollarını incelemişti. Peter'la Liesl bir kulübede oturduklarından söz etmişlerdi, bu da orman içinde olduğu anlamına geliyor-

du. Hastaneye sekiz kilometre uzaklıkta, yaklaşık kuzey, kuzeybatı yönünde ormanlık bir bölge vardı. Diğeri de iki saatlik yolda kırk kilometre uzaklıktaydı. Bu da her gün işe gitmek zorunda olan -hatta bazen acil vakalar durumunda hastaneye dönmek zorunda kalacak- biri için uzun bir yol demekti. Kulübenin yakın ormanda bulunması daha kuvvetli bir olasılıktı.

Bölgedeki yollan ezberlediğinden Ben bundan sonraki sapağın iki kilometreden önce olmadığını biliyordu. Ama Liesl yol üstündeki bir yerde durup bir yere saptığı takdirde Ben'in onu kaçırma olasılığı vardı. Bütün yapabileceği, bir yere sapmamasını umut etmekti.

Yol İsviçre'nin bu bölgesinin tepelik topografyasına uyarak tırmanmaya başlamıştı. Bu durum Ben'in ilerisini görmesine yardımcı oluyordu. Genç kadının arabası olduğuna karar verdiği Renault'un bir trafik ışığında durduğunu görebildi. Bundan sonraki kavşakta 10 numaralı bir otoyola sapılabiliyordu. Liesl sola dönüp on numaralı yola saptığı takdirde, ormana doğru gidiyor demek. Sağa saptığı veya 10 numaralı yolun ötesine geçtiği taktirde, Liesl'in nereye gittiği hakkında Ben'in hiçbir fikri olmayacaktı.

Renault sola döndü.

Ben hızlandı ve 10 numaralı yola açılan kavşağa genç kadından sadece bir, iki dakika sonra ulaştı. Yolda yeterince trafik olduğundan fazla göze çarpmayacağına güveniyordu. Genç adam, izlendiğini Liesl'in henüz fark etmediğine emindi.

Dört şeritli otoyol bir dizi tren rayına paralel olarak devam ediyor, birkaç büyük çiftliğin, göz alabildiğine uzanan tarlaların yanından geçiyordu. Genç kadın, Ben'in düşündüğünden birkaç kilometre önce birdenbire bir dönüş yaptı.

Virajlı yola saptıktan sonra, Ben, Liesl'in peşindeki tek araba olduğunun farkına vardı. Bu kötüydü işte. Hava kararmıştı, yolda hemen hemen hiç trafik yoktu, genç kadın da izlendiğini görmekte gecikmezdi. Bu takdirde, peşindekinin kim olduğunu görmek için ya yavaşlayacak ya da daha kuvvetli bir olasüıkla izini kaybettirmeye çalışacaktı. Arabasıyla ga-

rip manevralar yaptığı takdirde Ben'in kendini göstermekten başka seçeneği kalmayacaktı.

Allah'tan ki yolun kıvrımları, genç kadının daima bir dönemeç arkasında kalması koşuluyla, onu gözden gizleyebilecekti. Çok geçmeden seyrek ağaçlı bir korudan geçtiler, ama ağaçlar giderek sıklaşıyordu. Ben zaman zaman genç kadının farlarının gözüktüğünü, sonra dönemeçlerin arkasında gözden kaybolduğunu görebiliyordu. Bu da onu biraz uzaktan izlemesine, Rover'i fark etmiş olması olasılığına karşı genç kadının adamakıllı mesafe kazanmasına olanak verdi.

Ama birkaç dakika sonra öndeki arabanın farlarını görmez oldu.

Liesl nereye gitmişti? Yoldan ayrılmış mıydı yoksa? Ben, öndeki arabanın hızlanmış olabileceğini düşünerek kendi arabasını da hızlandırdı, ama bir kilometre sonra Liesl'in izini kaybettiğini kabul etti.

Ormana giren yol ya da patika fark etmemiş olmasına rağmen, genç kadın büyük bir olasılıkla ormana sapmıştı.

Durdu ve bir U-dönüşü yaptı -her iki yönde de giden veya gelen araba yoktu- ve sapaklar aramak amacıyla geldiği yolda geri geri gitmeye başladı.

Ortalık adamakıllı karardığı için, bu iş hiç de kolay olmuyordu.

Çok geçmeden yol bile denemeyecek bir geçit gördü. Patikaya veya keçi yoluna benzeyen bir şeydi, ama daha dikkatli bakınca tekerlek izlerini seçti.

Oraya sapınca arabayı ağır sürmek zorunda olacağını fark etti. Renault için yeterince genişti, ama Range Rover için yeterli bir açıklık yoktu. Dallar arabanın yanlarını tırmalıyordu. Gürültünün Liesl'in dikkatini çekmesinden çekinerek daha da yavaşladı.

Girdiği ormanın büyük olmadığını St. Gailen haritasından biliyordu. Küçük bir gölü -daha doğrusu, bir göleti- çeviriyordu ve ormana giren ya da oradan çıkan başka bir yol da yoktu.

Güzel.

Harita gerçeğe uygunsa tabii.

Patika iki yol ağzına gelince, durup arabadan indi ve çatalın bir kolunun otuz metre kadar ileride son bulduğunu gördü. Üstünde derin izler

olan öbür kol devam ediyordu. Ben oraya sapıp güçlükle ilerlemeye koyuldu. Range Rover bu kadar zorlandığına göre, Liesl'in Renault'unun buradan nasıl geçebildiğim merak ediyordu.

Bu patika da çok geçmeden son buldu.

Derken Renault'u gördü.

Ben aracını onun yanında durdurdu ve indi. Hava artık iyice kararmıştı ve genç adam hiçbir şey göremiyordu. Aracın motoru bir kere durdurulduktan soma sessizlik bir anda doğaya egemen olmuştu.

Arada bir küçük hayvanların çıkardığı hışırtılar ve kuş cıvıltıları duyuluyordu.

Gözleri karanlığa alıştıkça Ben çok dar ve üzeri kubbe gibi dallarla örülü bir başka patika fark eder gibi oldu. Genç adam dallardan birinin altından eğilip geçti. Bu arada bir, iki kez dengesini kaybetti. Küçük dallardan korunmak için ellerini yüzüne siper etti.

Bir ara bir parıltı görür gibi oldu ve ağaçların arasındaki bir açıklığa çıktı. Bu küçük alanda yarılmış kütüklerden ve kaba beyaz alçıdan bina edilmiş bir kulübe dikkatini çekti. Evin birkaç camlı penceresi vardı ve belli ki göründüğü kadar ilkel bir yapı değildi. İçeriden ışık yansıyordu. Burası kulübenin arkasıydı, kapı öbür tarafta olmalıydı. Ben ağır adımlarla kulübeye yaklaştı ve kapının bulunacağını düşündüğü ön tarafa geçmeye hazırlandı.

Birdenbire bir metal tıkırtısı oldu. Ben hızla başını kaldırdı.

Liesl karşısında duruyordu. Elinde tuttuğu silahı genç adamın üzerine çevirmişti.

"Kıpırdama.!" diye bağırdı.

Ben de, "Bekle!" diye sesini yükseltti. Yaman kadındı bu Liesl, hiç çekinmeden davetsiz misafirin karşısına çıkabilmişti. Bir saniyenin onda biri kadar bir süre onu öldürmesine yetecekti.

Genç kadın birden onu tanıyarak, *"Setir* diye tısladı. "Buraya ne halt etmeye geldin?" Silahı indirdi.

Ben, "Yardımına ihtiyacım var, Liesl," dedi.

Genç kadının gölgede kalan yüzünün ay ışığında öfkeden gerildiği görülüyordu. "Beni hastaneden beri izlemiş olmalısın! Ne cesaretle!"

"Bir şeyi bulmama yardım etmelisin, Liesl. Lütfen." Genç kadını *dinlemeye* mecbur etmeliydi.

Paniğin pençesindeki Liesl, başını bir sağa, bir sola deviriyordu. "Güvenliğimi tehlikeye attın! Allah kahretsin seni!"

"Liesl, beni kimse izlemedi."

"Nereden biliyorsun? Bu arabayı kiraladın, değil mi?"

"Evet, Zürih'de."

Tabii. *Budala.* Zürih'de seni izledilerse, arabayı kiraladığını da bileceklerdir!"

"Ama kimse beni buraya kadar izlemedi."

Genç kadın, "Bunu nereden bileceksin?" diye Ben'i tersledi. "Sen bir amatörsün!"

"Sen de öyle."

"Evet, ama ben dört yıldan beri ölüm tehdidi altında yaşamış bir amatörüm. Şimdi lütfen git. GıV

Ben kararlı bir tavırla, "Hayır, Liesl," dedi. "Mutlaka konuşmalıyız."

ON ALTINCI BÖLÜM

Kulübe basit, fakat rahattı. Duvarları kitaplarla kaplıydı. Liesl büyük bir gururla kitap raflarını Peter'm yaptığını söyledi. Bir taş şömine, yanında yarılarak düzgün şekilde istiflenmiş odunlar, bir odun sobası ve küçük bir mutfak vardı. Kulübenin içi duman kokuyordu.

Hava soğuktu. Liesl biraz ısınmak için odun sobasını yaktı. Ben ceketini çıkardı.

Liesl, "Siz yaralanmışsınız," dedi. "Sizi vurmuşlar."

Ben kendine bakınca, gömleğinin sol omzunun kurumuş kanla kaskatı kesilmiş olduğunu gördü. Garip olan şu ki hiç acı duymamıştı, stres ve yorgunluk her nasıl olduysa onu yaraya karşı duyarsız yapmıştı. Dağlardaki uzun araba yolculuğu sırasında ise bunu tamamen aklından çıkarmıştı.

"Göründüğü kadar kötü olmadığına eminim," dedi.

Liesl, "Bu neye benzediğine bağlı," diye karşılık verdi. "Şu gömleği çıkarın." Aynen doktor kimliğiyle konuşmuştu.

Ben beyaz benekli gömleğinin düğmelerini çözdü. Kumaş sol omzuna yapışmıştı. Ben gömleği çekince ani bir acı onu yavaş olması için uyardı.

Liesl temiz bir sünger alarak sıcak suya bastırdı, sonra yara çevresini ıslattı ve gömleği yaralı omuzdan dikkatle sıyırdı. "Çok şanslıymışsmız," dedi. "Mermi omzunuzu sıyırıp geçmiş sadece. Nc olduğunu bana anlatın."

Liesl yarasıyla ilgilenirken Ben birkaç saat önceki olayları anlattı.

Genç kadın, "Burada doku kalıntıları var," dedi. "Çok dikkatli temizlenmeli, yoksa enfeksiyon riski başgösterir." Ben'i lavabonun yanma oturttu, bir kaptan porselen bir kâseye kaynar su boşaltıp ılınmaya bıraktı. Genç kadın bir iki dakikalığına ortadan kayboldu, sonra bol miktarda sargı bezi ve sarı bir plastik antiseptik şişesiyle geri döndü.

Liesl yara bölgesini özenle yıkarken Ben yüzünü ekşitti, doktor yaraya kahverengi antiseptiği bularken de yüzünü bir kere daha ekşitti. "Yaranın temizlenmesi yaralanmadan daha çok acı veriyor," diye homurdandı.

Liesl steril bandajı yaranın üstünde sabitleştirmek için dört yapışkan flaster şeridi kullandı. "Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin," dedi.

Ben itiraz etti. "Şu sırada en çok ihtiyacını duyduğum şey şans değil. Bana lazım olan şey bilgi. Ne olup bittiğini anlamalıyım. Sigma neymiş acaba? Çünkü her neyse bana kafayı taktığı kesin."

Liesl dudak büktü. "İnanın bana hem şansa, hem de bilgiye ihtiyacın olacak." Böyle diyerek genç adama bir gömlek uzattı. Pamuk ipliğiyle örülmüş ağır bir gömlekti bu. Peter'm gömleklerinden biri.

Son birkaç günün gerçeği, genç adamın kendisine uzak tutmaya çalıştığı gerçek birden şahlandı. Ben, baş dönmesi, panik, üzüntü, umutsuzluk duygularının hepsinin bir anda altında ezildi.

Genç kadın erkeğin yüzündeki derin kederi fark ederek, "Bunu giymene yardım edeceğim," dedi.

Ben, en azından Liesl'in hatırı için kendini toparlaması gerektiğini biliyordu. Genç kadının yüreğini burkan acının bilincindeydi. Ben gömleği giydikten sonra Liesl ona bir an bakakaldı. "Birbirinize o kadar benziyorsunuz ki," dedi. "Peterbana bunu hiç söylememişti. Belki birbirinizin kopyası olduğunuzun farkında değildi."

"İkizler birbirlerinde kendilerini asla görmezler."

"Bundan fazlası var. Hem de fiziksel olarak da değil. Bazı kimseler Peter'm bir hedefi olmadığını söyleyebilirler. Ama ben daha fazlasını biliyorum. O bir yelken gibiydi, rüzgârı yakalayana dek gevşek. Ama soma rüzgârın bütün gücünü sahipleniyordu." Genç kadın meramını anlatma

çabasından yorgun düşmüş gibi başını salladı. "Demek istediğim Peter'm büyük amaçları vardı."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Onda en çok beğendiğim taraf da bu idi, kendisi için bir yaşam yaratmıştı."

Gözlerinde garip bir ışıltı olan Liesl, "Bu onda bir tutkuydu," dedi. "Adalet tutkusu ve bu benliğinin her yönünü etkiliyordu."

"Adalet tutkusu." Ben acı bir sesle konuşuyordu. "Sermaye yönetimi dünyasında fazla bir anlamı olmayan sözler bunlar."

Liesl, "Boğucu bulduğunuz bir dünya," dedi. "Peter, seni de yavaş yavaş boğacağını söylüyordu. Doğru değil mi?"

Ben, "Ölmenin daha hızlı yolları vardır," dedi. "Son günlerde ben de bunu öğrendim."

"Ders verdiğin okulu anlat. Peter New York'ta olduğunu söylemişti. Ben de birkaç kez New York'a gittim. Birincisinde çocuk yaştaydım, ikincisinde ise bir tıp konferansına katılmıştım."

"Evet, okulum New York'taydı. Ama orası bir turistin gördüğü New York değildi. Okulum Doğu New York denilen bir yerdeydi. Bütün kentin en yoksul insanlarının yaşadığı beş mil karelik bir alan. Orada birkaç oto mağazası ve meyhane, sigara ve içki satan, çeklerinizi bozan yerlerden başka bir şey yoktu. Oraya atanmak şanssızlığına uğrayan polislerin Yedi-Beş dedikleri Yetmiş Beşinci Bölge. Orada ders verdiğim sıralarda Yedi-Beş'de yüzden fazla cinayet işlenmişti. Bazı geceler Beyrut'ta olduğunuzu sanırdınız. Silah sesleri arasında uykuya dalardınız. Umutsuz bir yerdi. Loplumun kalan kısmından yalıtılmış gibi."

"Ve sen öyle bir yerde ders veriyordun ha?"

"Dünyanın en zengin ulusunu barındıran Amerika'da böylesi bir perişanlığın varlığına katlanılması büyük ayıp. Buradakilere *Soweto" Scarsdale""* gibi görünürdü. Labii ki yoksulluğa karşı yürütülen programlar, ifade edilmese de boş umutlar vardı. Yoksullar hep aramızda olacaklar,'... kimse bunu yüksek sesle söylemese de kastettikleri buydu. Başka kod deyişler kullanıyorlar, şu 'yapısal', bu 'davranış' diyorlar, orta sınıfın

'*> Johannesburg'un bir banliyösü, gecekondularla kaplanmış uydu kent.

New York eyaletinde bir kent.

işi pekâlâ iyi gidiyor, değil mi?' diyorlardı. Ben de dayandım. Dünyayı kurtarmayı düşünmüyordum. O kadar da saf değildim. Ama bir çocuğu ya da belki üç çocuğu kurtarabilirsem, çabalarımın boşa gitmeyeceğini düşünüyordum."

"Ve kurtarabildin mi?"

Ben, "Galiba," dedi. Birden yorgunluğunu hissetmeye başlamıştı. "Evet, mümkün. Ama artık orada değildim ki bunu göreyim." Genç adam tükürür gibi konuştu. "Aureole'da yer mantarlı *timbale*"" ısmarlıyor, müşterilerle kristal kadehleri tokuşturuyordum."

Liesl, "Böyle bir değişiklik sistem üzerinde şok etkisi yapar, değil mi?" dedi yavaşça. Belki kendi acısını unutmak için erkeğin sözlerine dikkatle kulak veriyordu.

"Öyle sanıyorum ki öldürücüydü. İşin kötüsü bu iş için biçilmiş kaftandım. Oyuna iyi ayak uydurmuştum. Müşteri avlamakta başarılıydım. Eğer New York'un en pahalı restoranlarında sizin için mönülere bakmadan yemekler ısmarlayacak birini arıyorsanız, tam istediğiniz adamdım. Soma da gidip hayatımı tehlikeye atardım, ama eğlenmek amacıyla. Gerçek bir spor tutkunuydum. Arizona'da Vermillion Kayalıkları'na tırmanırdım. Tek başıma Bermuda'ya yelken açardım. Cameron Geçidi'nde yamaç paraşütü yapardım. Eski kız arkadaşlarımdan Courtney, bende ölüm arzusu olduğunu iddia ederdi, ama hiç de öyle değildi. Bütün bunları yaşadığımı hissetmek için yapardım." Genç adam başını salladı. "Şimdi aptalca görünüyor, değil mi? Şımartılmış bir zengin çocuğunun, sabahleyin kalkıp giyinmek için bir neden bulamamış birinin aylakça oyalanma çabaları."

Liesl, "Belki de doğal ortamından koparılmış olduğundandır," dedi.

"Neymiş o? Doğu New York'ta insan ruhları kurtarmanın ömür boyu sürecek bir uğraş olacağına da emin değilim. Zaten bunu öğrenecek fırsatım da olmadı."

"Bana kalırsa, sen de Peter gibi bir yelkendin. Sadece rüzgârını bulmayı gereksiniyordun." Genç kadının yüzünde hüzünlü bir gülümseyiş vardı.

"> Tavuk, balık, peynir veya sebzelerden yapılıp yumurta akına ve kremaya bulanan ve kalıp içinde pişirilen bir yemek.

"Görünüşe bakılırsa, rüzgâr gelip beni buldu. Hem de kahrolası bir muson rüzgârı bu. Yarım yüzyıl önce kurulmuş ve bugün hâlâ kurbanlar veren bir komplo. Hem de sevdiğim insanlar üzerinde odaklanmış. Belki de bir fırtına esnasında küçük bir teknede bulunmadın, Liesl, ama ben bulundum. Bu durumda yapacağınız ilk şey yelkeni indirmek."

"Bu şimdi gerçekten bir seçim mi?" Genç kadın ona bir su bardağının içinde biraz konyak ikram etti.

"Ne gibi seçimler olduğunu bile bilmiyorum. Sen ve Peter bunu benden çok daha önce düşündünüz. Sonunda ne gibi sonuçlara vardınız?"

"Sadece sana söylediklerim. Genellikle bir sürü tahmin. Peter o devirle ilgili çok araştırma yaptı. Öğrendikleri ise ümidini kırdı. İkinci Dünya Savaşı çok kesin doğruları ve yanlışları olan bir zıtlaşmaydı, öyleyken ona bulaşmış olanların birçoğu risklere karşı tamamıyla kayıtsızdılar. Tek tasalan piyasadaki işlerinin marjı olan çok sayıda şirket vardı. Ne yazık ki içlerinden bazıları savaşı, bir sömürü fırsatı, kârlarını katlamak için bir fırsat olarak görüyorlardı. Savaşın galipleri şirketlerin bu ikiyüzlülükleriyle uğraşmadılar. Böylesi hiçbir zaman uygun olmazdı." Genç kadının alaycı gülümseyişi Ben'e kardeşinin üstü örtülü isyanını, için için köpüren öfkesini anımsatmıştı.

"Niçin olmazdı?"

"Çok sayıda Amerikan ve İngiliz sanayi kuruluşu düşmanla iş yapmak, işbirlikçi olmakla suçlanacağı için. Her şeyi hasıraltı etmek bu yüzden daha uygundu. Dulles kardeşlerin bunu garantilediklerini biliyorsun. Gerçek işbirlikçilerin izini sürmek göze hoş gözükmeyecekti. İyiyle kötü arasındaki çizgiyi bulandıracak, müttefiklerin safiyet mitosuyla çelişecekti. Meramımı daha iyi anlatamadığım için özür dilerim, bunlar birçok kez işittiğim öyküler. Adalet bakanlığında Amerikalı işadamlarıyla Naziler arasındaki işbirliği hakkında bir konuşma yapmaya cüret eden genç bir hukukçu vardı. Onu derhal kovdular. Savaştan sonra Alman bürokratlarından bazıları suçlandılar. Ama Alman, İtalyan ve Japon sanayicilerinin kalesi hiç araştırılmadı, hiç rahatsız edilmedi. Hitler'le iş yapan -gerçekte Hitler'i mümkün kılan- Alman sanayicileri niçin yargılanacaktı, onlar Amerika'yla iş yapmaya dünden razı olduklarına göre? Nürenberg'de

fazla işgüzar memurlarınız içlerinden bazılarını mahkûm edince, Amerikan komisyon başkanınız John J. McCloy cezalarını hafifletti. Faşizmin aşırılıklarına esef ediliyordu, ama sanayiciler birbirlerine arka çıkmalıydılar, değil mi?"

Ben, genç kadının anlatısında bir kez daha Peter'm tutkulu sesini duyar gibi oldu. Donuk bir sesle, "Savaş halindeki iki tarafın fmansal ortaklıklarını hayalimde canlandırmakta hâlâ güçlük çekiyorum," dedi.

"Her şey her zaman göründüğü gibi değildir. Hitler'in en yüksek düzeydeki istihbarat subayı Reinhard Gehlen daha 1944'de teslim olmayı planlamaya başlamıştı. Genelkurmay sonun ne olacağını tahmin ediyordu. Hitler'in mantık dinlemeyen kaçığın biri olduğunu anlamışlardı. Bu nedenle pazarlığa başladılar. Sovyet Rusya'yla ilgili dosyalarının mikrofilmlerini çektiler, onları su geçirmez konteynerler içinde Alplerinyükseklerindeki dağ çayırlarında, buradan yüz elli kilometreden uzak olmayan bir yere gömdüler ve bir anlaşma yapmak üzere Amerikan Karşı Casusluk Örgütü'nc başvurdular. Siz Amerikalılar savaştan sonra Gehlen'i 'Güney Almanya Sanayi Kalkınma Teşkilatı'nm başına geçirdiniz."

Ben uykulu gözlerle Liesl'e baktı. "İkinizin bu konuya iyice battığınız anlaşılıyor. Ben de boyumu aşan işlere karıştım galiba." Genç adam konyağın kalanını bir defada yuvarladı.

"Evet, bütün bunlara fena bulaşmıştık. Buna mecburduk. Peter'm bana söylediği bir şeyi anımsıyorum. Esas sorununun nerede oldukları değil, nerede olmadıkları olduğunu söylemişti. Gerçek sorun kime güvenilemeyeceğini bilmekmiş. O vakitler kulağa paranoya gibi geliyordu."

"Ama artık değil."

"Hayır, artık değil." Liesl'in sesi biraz titriyordu. "Şimdi de resmi ve gayri resmi kuvvetlerini senin üstünde yoğunlaştırdılar." Genç kadın durakladı. "Sana vermem gereken bir şey daha var."

Genç kadın bir kez daha yatak odasında gözden kayboldu. Hemen sonra basit bir karton kutuyla, bir kuru temizleyicinin bir gömleği içine koyacağı türden bir kutuyla geri döndü. Kutuyu önlerindeki masanın üstünde açtı. Kutuda belgeler, PVC'li kimlikler, pasaportlar, modern bürokrasinin geçer akçeleri vardı.

Liesl, "Bunlar Peter'ındı," dedi. "Dört yıl süresince gizlenmenin meyveleri."

Ben'in parmakları kimlik belgelerini iskambil kâğıtlarıymış gibi hızla karıştırdı. Üçü de aynı yüze: Peter'm yüzüne iliştirilmiş üç farklı isim. Pratik açıdan bakılırsa, yüz Ben'in yüzü de olabilirdi. '"Robert Simon' Akıllıca. Kuzey Amerika'da bu adı taşıyan binlerce insan vardır. 'Michael Johnson.' O da öyle. 'John Freedman.' Konunun uzmanı değilim, ama bunların profesyonelce yapılmış başarılı işler olduğunu söyleyebilirim."

Liesl, "Peterbir mükemmeliyetçiydi," dedi. "Hepsinin kusursuz olduğuna eminim."

Ben belgeleri gözden geçirmeye devam edince, pasaportlardaki adlara çıkarılmış kredi kartları buldu. Ayrıca Paula Simon adına çıkarılmış belgeler ve evlilik belgeleri buldu. Robert Simon 'eşi'yle seyahat etmeye kalkıştığı takdirde kullanılacaklardı. Ben bu kadar hazırlığa hayran olmuştu, ne çare ki derin bir hüzün duymanın önüne geçemiyordu. Peter'm aldığı önlemler aşırı derecede titizce ve kapsamlıydı, ama onu kurtaramamışlardı.

"Sormak zorundayım, Liesl," dedi. "Peter'm peşindekilcrin -Sigma grubu ya da her kimse- bu adlara ulaşmadıklarına emin misin? İçlerinden herhangi biri açıklanmış olabilir."

"Olabilir de olmayabilir de."

"Örneğin, 'Robert Simon'u en son ne zaman kullandı? Ve ne gibi koşullar altında?"

Liesl gözlerini kapayarak kafasını geçmiş üzerinde yoğunlaştırdı: ayrıntıları dikkate değer bir doğrulukla süzüyordu. Yirmi dakika sonra Ben, Peter'm takma adlarından son yirmi dört ay içerisinde kullanılmayan en az iki tanesinin keşfedilmemiş olduğuna kanaat getirmiş bulunuyordu. Belgeleri deri ceketinin hacimli iç ceplerinin içine yerleştirdi.

Bir elini Liesl'in elinin üstüne koydu ve genç kadının berrak mavi gözlerinin içine baktı. 'Leşekkür ederim, Liesl," dedi. Onun ne kadar şaşılacak bir kadın olduğunu ve onu bulmakla kardeşinin ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha düşündü.

Genç kadın, "Omzundaki yara birkaç güne kadar kabuk bağlar ve iyileşir," dedi. "Kimlik değiştirmen daha zor olacaktır, ama bu belgelerin yardımı olur sanırım."

Liesl bir şişe kırmızı şarap açtı ve birer bardağa şaraptan doldurdu. Şarap nefisti, tanenli zengin ve yoğun bir tadı vardı. Ben çok geçmeden rahatlamıştı.

İkisi de bir süre konuşmadan ateşi seyrettiler. Ben düşünüyordu: *Peter belgeyi eğer burada sakladıysa, nerede olabilir? Ve eğer burada değilse, başka nerede olabilir?* Belgenin emin yerde olduğunu söylemişti.

Onu Matthias Dcschner'e mi emanet etmişti? Ama bunun bir anlamı yoktu. Niçin bir kasa edinmek uğruna bankada hesap açacak, sonra da şirketin kuruluş belgesini o kasanın içine koymayacaktı?

Kasada niçin herhangi bir belge yoktu?

Deschncr'i düşündü. Bankada olan bitenlerde ne gibi bir rolü vardı? Ben'in yasadışı yollara başvurarak ülkeye girdiğini gizlice açıklayarak bankacıyı uyarmış mıydı acaba? Bu takdirde zamanlama uymuyordu: Deschner bunu Ben'in kasa dairesine girmesinden önce de yapabilirdi. Deschner aylar veya yıllar önce -bunu yapamayacağını ileri sürmesine rağmen- kasa dairesine girip belgeyi almış vc Peter'ı izleyenlere vermiş olamaz mıydı? Ama Liesl kuzenine güvendiğini söylemişti. Çelişkili düşünceler Ben'in kafasının içinde çatışıyordu; genç adam sonunda net olarak düşünemediğinin farkına vardı.

Liesl sonunda konuşarak genç adamın sıkıntılı düşüncelerini böldü. "Beni bu kadar kolaylıkla buraya kadar izleyebilmen beni kaygılandırıyor," dedi. "Gücenme, ama yine söyleyeceğim, sen bir amatörsün. Bir profesyonel için bu işin ne kadar daha kolay olacağını düşünsene."

Ben, haklı olsun ya da olmasın, onun içini rahat ettirmenin çok önemli olduğunu düşünüyordu. "Şunu unutma, Liesl," dedi, "Peter ikinizin orman içindeki bir göle yakın kulübede yaşadığınızı söylemişti. Hangi hastanede çalıştığını saptayınca, olasılıklar hayli daralmış oldu. Bu kadarını bilmeseydim, çok önce izinizi kaybederdim."

Liesl konuşmadan, kaygılı bir yüzle ateşe bakıyordu.

Ben, genç kadının kapıya yakın bir masanın üstüne bıraktığı tabancaya bakarak, "Bunu kullanmayı biliyor musun?" diye sordu.

"Ağabeyim ordudaydı. Bütün İsviçreli gençler silah kullanmayı bilirler. Hatta hepsinin silah atmaya gittikleri ulusal bir tatil günü bile vardır. Babam, bir kızın bir erkeğe her açıdan eşit olduğuna ve silah kullanmayı bilmesi gerektiğine inanıyordu. Bu nedenle bu hayata hazırlıklıydım." Genç kadın ayağa kalktı. "Karnım zil çalıyor. Bir şeyler hazırlayacağım." Ben de onun arkasından mutfağa gitti.

Liesl doğal gazla çalışan fırını yaktı, sonra minik buzdolabından bütün bir piliç çıkardı, onu yağladı ve üstüne kurutulmuş otlar serpti, sonra kızarması için firma koydu. Birkaç patates haşlayıp bazı yeşillikleri sote ederken, onun çalışmaları, Ben'in yaptıktan ve Peter hakkında rasgele konuştular.

Ben biraz sonra ceketinin cebindeki fotoğrafı çıkardı. Yağlı kâğıttan yapılma zarfın onu sudan zarar görmekten koruduğunu yolda gelirken saptamıştı. Şimdi fotoğrafı genç kadına göstererek, "Bu adamların kimler olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Genç kadının gözlerinde birden panik biçimlendi. "Aman Tanrım, şu baban olmalı! İkinize de ne kadar benziyor. Ne kadar yakışıklı bir erkekmiş!"

"Ya ötekiler?"

Liesl durakladı, ama sonra sıkıntılı halde başını salladı. "Önemli adamlara benziyorlar. Ama herkes o ağır takım elbiselerin içinde öyle durur. Üzgünüm, bilmiyorum. Peter bu resmi bana göstermemişti. Sadece ondan bahsetmişti."

"Ya o sözünü ettiğim belge, hani şu şirketin kuruluş belgesini buralarda bir yere sakladığından söz etmiş miydi?"

Liesl yeşillikleri karıştırırken durdu. "Hiçbir zaman etmedi." Kesin konuşmuştu.

"Emin misin? Kasada değildi."

"Burada saklasa bana söylerdi."

"Gerekmez. Sana bu fotoğrafı da göstermemiş. Seni korumak ya da belki endişelenmeni istememiş olabilir."

"Şu halde senden fazlasını bilmiyorum demektir."

"Şöyle biraz sağa, sola bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Buyur, bak."

Liesl yemek işini bitirirken, Ben de kardeşinin beynine girmeye çalışarak kulübeyi metodik biçimde aradı. Peter belgeyi nereye saklamış olabilirdi? Liesl'in düzenli şekilde temizleyeceği veya bakması için bir nedeninin olacağı yerleri otomatik olarak es geçti. Liesl'le Peter'm yatak odaları oturma odası alanından geçilen iki küçük odadan biriydi. Öbürü ise Peter'm çalışma odasıydı. Fakat her iki odada çok az eşya vardı ve hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Ben gevşek bir kalasın bulunması olasılığına karşı yerleri boydan boya yokladı, sonra da kütüklerle alçıdan oluşturulmuş duvarları kontrol etti. Yine bir şey yoktu.

Genç adam mutfağa dönerek, "Bir el fenerin var mı?" diye sordu. "Dışarıya da bir göz atmak istiyorum."

"Tabii. Bütün odalarda el feneri vardır, burada sık sık elektrikler kesilir. Ama yemek de birkaç dakikaya kadar hazır olacak."

"Çabuk olurum." Ben el fenerini alarak zifiri karanlığa çıktı. Hava buz gibi soğuktu. Kulübeyi çevreleyen çimlik alanı üstünkörü gözden geçirdi. Evin dışında yemek pişirilen toprağı kavrulmuş bir yer vc üstü katranlı kâğıtla örtülü büyük bir kütük yığını vardı. Belge bir kayanın altındaki bir konteynerin içine gizlenmiş de olabilirdi, ama bu arama için sabahleyin günün ışımasını beklemek gerekiyordu. Genç adam fenerin ışığını evin dışının üstünde gezdirdi, yavaşça duvarların etrafını döndü, bir propan tankının çevresini eliyle araştırdı. Ama yine bir sonuç alamadı.

İçeri girdiği sırada Liesl pencereye bitişik küçük bir yuvarlak masayı örten kırmızı beyaz kareli bir örtünün üstüne iki tabak vc çatal, bıçak dizmişti.

Ben, "Nefis kokuyor," dedi.

"Lütfen otur."

Genç kadın bardaklara yine şarap doldurdu ve yemek servisini yaptı. Tavuk türlü baharatlarla çeşnilendirümişti, Ben de yutarcasma yedi. İkisi de dikkatlerini karınlarını doyurmaya vermişlerdi ve ancak açlıklarını gi-

derdikten sonra konuştular. Şarabın ikinci bardağı Liesl'e melankolik duygular esinledi. Peter'dan ve nasıl tanıştıklarından söz ederken ağladı. Peter'm kulübelerini, yuvalarını döşemekten nasıl gurur duyduğunu, kitap raflarını ve möblelerin büyük bir kısmını onun yaptığını anlattı.

Ben, kitap rafları, diye düşündü. Kitap raflarını Peter yapmıştı...

Birden ayağa kalktı. "Şu raflara biraz daha yakından bakmamın bir sakıncası var mı?"

Genç kadın bezgin bir el hareketiyle, "Niçin olsun ki," dedi.

Kitaplık çok sayıda ayrı birimlerden oluşturulmuşa, sonra da montajı yapılmışa benziyordu. Açık raflar değillerdi, arkalarındaki kütük ve alçı duvarları göremiyordunuz. Peter bunun yerine tahtadan bir arkalık yapmıştı.

Ben bütün kitapları raflardan indirdi ve arkalarına baktı.

Liesl sinirlenerek, "Ne yapıyorsun orada?" diye seslendi.

Ben, "Merak etme, hepsini yerlerine koyacağım," dedi.

Ama yarım saat sonra hâlâ bir şey bulamamıştı. Liesl bulaşıkları yıkamıştı, yorgunluktan harap olduğunu bildirdi. Ben raflardan kitapları indirmeyi sürdürüyor, giderek umudu kırılıyordu. F. Scott Fitzgcrald'm romanlarına sıra gelince hüzünle gülümsedi. *Muhteşem Gatsby* Peter'm en sevdiği romandı.

Derken Fitzgerald'larm arkasında rafın tahta arkalığının içine hemen göze gözükmeyecek şekilde aynı seviyede monte edilmiş küçük bir bölme keşfetti.

Peter kusursuz bir marangozluk işçiliği yapmıştı: raftan bütün kitaplar indirildikten sonra bile bölmenin çok hafif dikdörtgen sınırlarını göremiyordunuz. Ben bunu tırnaklarıyla açmaya çalıştı, ama başaramadı. Onu itti, bastırdı, derken bölme pat diye bir sesle açılıverdi. Mükemmel bir işçilik örneğiydi. Mükemmeliyetçi Peter'm eseri.

Belge titizlikle rulo yapılmıştı. Lastik bir bant rulonun açılmasını önlüyordu. Ben ruloyu dışarı çekti, lastik bantı çıkardı ve ruloyu açtı.

Leksir edilmiş yazılarla dolu kırılgan ve sararmış bir kâğıttı. Bir şirket anlaşmasının birinci sayfası.

Başlık SİGMAAG, tarih 6 Nisan 1945'di.

Arkasından şirketin kurucularıyla yöneticilerinin adları geliyordu.

Ben yıldırım çarpmış gibi, "Aman Tanrım!" diye soludu. Peter haklıydı, listede tanıdığı adlar vardı. Hâlâ var olan, otomobil, silah veya tüketici mallan üreten firmaların adları. Büyük patronların ve şirket müdürlerinin adları. Fotoğraftan tanıdığı yüzlere ek olarak, Andrew Carnegie'nin çelik imparatorluğunu bile gölgede bırakan Cyrus Weston, ekonomi tarihçileri tarafından yirminci yüzyılın John Pierpont Morgan'dan sonra en önemli bankeri olarak görülen Avery Henderson. En önemli otomotiv şirketlerinin, tam potansiyeli onlarca yıl sonra anlaşılacak radar, mikrodalga ve soğutma teknolojilerinde başı çekecek eski kuşak teknoloji firmalarının en yüksek düzeydeki yöneticilerinin adları. Amerika'da, İngiltere'de ve Hollanda'da üslenmiş en büyük üç petrol şirketinin başkanları. Daha henüz bu adı taşımayan telekomünikasyon devleri. Bazıları bugün hâlâ ayakta duran, bazıları da kendilerinden de daha büyük holdingler tarafından özümsenmiş günün dev şirketleri. Amerika'dan, Batı Avrupa'dan ve evet, savaş halindeki Almanya'dan bir iki sanayici. Ve listenin en başına yakın olarak da saymanın adı:

MAX HARTMAN (OBERSTURMFÜHRER, SS)

Ben'in kalbinin atışları hızlanmıştı. Max Hartman Hitler'in SS'inde bir teğmendi ha. Eğer bu belge sahteyse, muhakkak ki çok mükemmel taklit edilmişti. Genç adam, daha önce şirket kuruluş belgeleri görmüştü, bu ise böyle bir belgeden alınmış bir sayfaya tıpatıp benziyordu.

Liesl o sırada mutfaktan çıktı. "Bir şey mi buldun?"

Ateş sönüyor, oda soğumaya başlıyordu.

Ben, "Bu adlardan herhangi birini biliyor musun?" diye sordu.

"Ünlü olanlarını. Peter'm deyişiyle güçlü 'endüstri liderleri'ni."

"Ama hemen hepsi artık ölmüşlerdir."

"Herhalde vârisleri, ardıllan vardır."

Ben, "Evet. Hem de çok iyi korunan kişilerdir," dedi. "Burada başka adlar da var, tanımadığım adlar. Bir tarihçi değilim." İngilizce konuşan dünyadan olmayan o isimlerden bazılarını işaret etti. "Bu adlar sana tanıdık geliyor mu? İçlerinde hayatta olanlar var mı?"

Genç kadın içini çekti. "Gaston Rossignoi'u duydum. Zürih'de yaşıyor galiba. Onun adım duymayan yoktur. Savaş sonrası dönemde İsviçre

bankacılık sisteminin temel taşlarından biriydi. Gerhard Lenz dersen,.o, mahkûmlar üzerinde o korkunç deneyleri gerçekleştiren Josef Mengele'nin ortağıydı. Bir canavar. Uzun yıllar önce Güney Amerika'da bir yerde ölmüş. Ve tabii..." Genç kadın arkasını getirmedi.

Ben, "Peter haklıymış," dedi.

"Baban hakkında mı?"

"Evet."

"Ne kadar garip, bizim insanlarımız *Der Apfel fällt nicht weit vom Stamm* derler... elma ağacın dibine düşer. Peter'la sen birbirinize o kadar benziyorsunuz ki. Max Hartman'm gençlik haline baktıkça da onda sizi görüyorum. Oysa ikiniz de babanızdan o kadar farklısınız ki. Görünüş güvenilir bir rehber değilmiş."

"O kötü bir adamdır"

"Üzgünüm." Liesl uzun bir süre Ben'e baktı. Bakışlarındaki anlamın üzüntü mü, acıma mı, yoksa daha fazlası mı olduğuna Ben karar veremedi. Genç kadın sonunda, "Şimdi ise kardeşine her zamankinden daha çok benzıyorsun.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaygılı görünüyorsun. Son... son aylarda onun olduğu gibi." Genç kadın akan yaşlarını göstermemek için gözlerini yumdu. Biraz sonra, "Peter'm çalışma odasındaki divan çekyattır. Onu senin için hazırlayayım," dedi.

"Zahmet etme," dedi genç adam. "Ben yatağımı yapabilirim."

"Sana hiç değilse çarşaf falan getireyim. Ondan sonra sana iyi geceler dileyeceğim. Yorgunlukla fazla şaraptan yıkılmak üzereyim. Alkolle oldu bitti aram iyi değildir."

Ben, "Son zamanlarda çok zor günler geçirdin," dedi. "İkimiz de geçirdik."

Genç kadına iyi geceler diledi, soyundu, sonra da özenle katladığı belgeyi deri ceketinin cebinde Peter'm kimlik belgelerinin yanma yerleştirdi. Birkaç saniye sonra uyuşturulmuş gibi derin bir uykunun koynuna yuvarlanmıştı.

O ve kardeşi, başka insanlarla birlikte kapatılıp mühürlenmiş bir yük vagonuna tıkılmıştı. Öbür mahkûmlar günlerden beri yıkanmadıkları için içerisi dayanılmaz derecede sıcak olduğundan pis kokuyordu. Ben bacaklarını kıpırdatamıyordu. Çok geçmeden kendinden geçti, tekrar gözlerini açtığında başka bir yerde, yine mahkûmların: başları tıraşlı yürüyen iskeletlerin arasındaydı. Ama Peter hayatından hoşnut görünüyordu. En sonunda bir duş yapabilecekti, orasının umumi bir duş yeri olmasının ne önemi vardı? Ama Ben gerçeğin farkında olduğu için panik halindeydi. Her nasılsa gerçeği biliyordu. Bağırmaya çalıştı: "Peter! Sakın ha! Orası duş değil, gaz odası! Çık oradan! Orası bir gaz odası!" Faydasız çünkü konuşamıyordu. Öbür insanlar yürüyen ölüler gibi duruyorlar, Peter de ne olduğunu anlayamadan kardeşine bakıyordu. Bir bebek ağlıyordu, çok geçmeden birkaç genç kadın da ona katıldılar. Ben yine bağırmaya çalıştı, ama sesini çıkaramadı. Korkudan aklını oynatmıştı. Tıkanır gibi oluyor, klostrofobiden çıldırıyordu. Kardeşinin, hortum başlarından fışkıracak suyun beklentisi içinde başını yukarı çevirdiğini görüyordu. Aynı anda muslukların çevrildiğini, açılan valfların paslı gıcırtısını ve gazın tıslayışını duyuyordu. "Hayır!" diye bağırdı, gözlerini açtı ve zifiri karanlık çalışma odasında etrafına bakındı.

Yavaşça doğrulup kulak kabarttı. Paslı bir gıcırtı yoktu; o ses sadece düşünde vardı. Kardeşinin ormandaki kulübesindeydi ve az öncesine kadar uyuyordu.

Ama bir ses duymuş muydu, yoksa bu da mı bir düştü?

Derken bir araba kapısının çarpıldığını duydu.

Yamlması söz konusu değildi; dünyada buna benzer başka bir ses yoktur. Üstelik bu büyük bir arabaydı, belki de bir kamyon. Sakın Range Rover'i olmasmdı?

Genç adam yerinden fırlayıp el fenerini kaptı, alelacele kot pantolonunu üstüne geçirdi, papuçlarını giydi ve deri ceketini omuzlarına attı. Bir yandan düşünüyordu: acaba Liesl mi herhangi bir nedenle Range Rover'ine binmiş ya da inmişti? Genç kadının yatak odasının önünden geçerken kapıyı araladı. Liesl yatağandaydı, gözleri kapalıydı, uyuyordu.

Tamım. Demek dışarıdaki bir başkasıydı. Dışarda biri vardı!

Ben ön kapıya koştu, masanın üstünden tabancayı kaptı ve kapıyı sessizce açtı. Gökteki hilalin soluk ışığıyla aydınlanan açıklığı bakışıyla taradı. El fenerini yakarak dikkati üzerine çekmek veya oradaki kimseyi uyarmak istemiyordu.

Hemen arkasından bir kontağın çevrildiğini ve harekete geçen bir motorun homurtusunu duydu. Genç adam dışarı fırladı, Range Rover'in onu park ettiği yerde durduğunu gördü, hemen arkasından bir kamyonun arka farının kırmızı ışığını fark etti.

"Hey!" diye bağırarak kamyonun arkasından koşmaya başladı.

Kamyon dar patikada büyük bir hızla uzaklaşmaya başlamıştı. Onu sadece ağaçların yakınlığı biraz yavaşlatıyordu. Ben, bir elinde tabancası, öbür elinde de Mag-Lite cep feneri olduğu halde daha da hızlandı. O, ağaç dallarının yüzünü kırbaçlamasına aldırış etmeksizin kendini zorlarken farlar giderek uzaklaşıyordu. O bir makineydi, bir koşu makinesi, kolej günlerindeki gibi yarış parkurunun yıldızıydı. Bu kamyonun kaçıp gitmesine izin vermeyecekti. Patikayla birleşen keçi yolunda yarış temposunu sürdürürken bir yandan da düşünüyordu. O kamyondakiler evin içinde bir ses mi duymuşlardı? Soygun amacıyla içeri girmeyi planlıyorlardı da korkmuşlar mıydı? Ben daha çabuk, giderek daha çabuk koşuyor, kırmızı ışık da küçülüyor, giderek daha çok küçülüyor, kamyon uzaklaşıyordu. Birden kamyonu hiçbir zaman yakalayamayacağını anladı. Kamyon gitmişti. Ben birden Range Rover'i hatırlayarak döndü ve kulübeye yöneldi. Kamyonu Range Rover'le kovalayabilirdi! Kamyonun gitmiş olabileceği sadece iki yön vardı; kendi aracıyla onlara yetişebilirdi. Keçi yolundan kulübeye doğru koşarken birdenbire önünden, kulübe yönünden gelen kulakları sağır edici bir gürültüyle sarsıldı. Patlama gece göğünü dev bir maytap gibi turuncuya ve kırmızıya boyamıştı. Ben kulübenin cayır cayır yanarak ateşten bir topa dönüştüğünü dehşet içinde gördü.

ON YEDİNCİ BOLUM

Washington

Tam taksi gelip sabırsızlıkla klaksonunu öttürürken Anna'nm elbise çantasının fermuvarı elbiselerinin birine takılıp kumaşını yırtınıştı.

Genç kadın, "Tamam, tamam!" diye homurdandı. "Sakin ol."

Yine fermuvara yapıştı, ama yararı olmadı. Derken telefon çalmaya başladı. "Aman Tanrım!"

Zürih'e giden akşam uçağına yetişmek için Reagan Havaalanı'na gitmek isteyen Anna geç kalmıştı. Telefonu açmaya vakit yoktu. İşi telesekretere bırakmak istediyse de sonra fikrini değiştirdi.

"Ajan Navarro, sizi evinizden aradığım için özür dilerim." Adamla yalnız bir kere konuşmuş olmasına rağmen, tizce boğuk sesi hemen tanıdı. "Evinizin numarasını Çavuş Arsenault'dan aldım. Ben Nova Scotia Cinayet Araştırma Laboratuvan'nm Kimya Bölümü'nden Deniş Weese."

Adam insanı çıldırtacak kadar ağır konuşuyordu. Anna sinir içinde, "Evet," dedi. "Siz o toksikologsunuz. Ne var, ne yok?"

"Biliyorsunuz, ölünün göz sıvısına bakmamı istemiştiniz!"

Anna elbisesinin kumaşını en sonunda fermuvarm dişlerinin arasından kurtardı. Elbisenin ona kaça mal olduğunu düşünmemeye çalıştı. Olan olmuştu. Belki kumaşın yırtığı belli olmazdı. "Bir şey bulabildiniz mi?"

"Çok ilginç." Şoför ısrarla klaksona basıyordu.

"Bir dakika bekleyebilir misiniz?" Ama telefonu halının üstüne bırakıp pencereye koştu. "Birkaç dakika sonra iniyorum," diye bağırdı.

Şoför yukarıya seslendi. "Navarro? Bir taksi çağırdın, değil mi?"

"Taksimetreyi çalıştırabilirsiniz. Birkaç dakika sonra aşağıdayım." Genç kadın telefonu yine eline aldı. "Üzgünüm. Göz sıvısı demiştiniz."

Toksikolog, "Elektroflüoresis'le garip bir sonuç aldım," dedi. "Doğal olarak ortaya çıkan bir protein değildir. Bir peptid. Bir tür karmaşık amino asit zinciridir."

Genç kadın elbise çantasını yere bıraktı. "Sentetik bir bileşik, söylemek istediğiniz bu mu?" dedi. Doğal olarak ortaya çıkmayan bir protein. Bir laboratuvarda oluşturulmuş bir madde. Bu ne anlama geliyordu?

"Nöron reseptörlerine bağlanan bir protein. Kanda niçin izine rastlanmadığını bu açıklıyor. Eser kadar küçük miktarları omurilik ve göz sıvılarında saptanabiliyor."

"Bu da doğrudan beyne gidiyor demek."

"Evet."

"Burada ne gibi bir bileşikten söz ediyoruz?"

"Egzotik bir maddedir. Doğada bulunan en yakın türdeşi zehirli bil peptid'dir. Örneğin yılan zehiri gibi. Fakat molekül resmen sentetiktir."

"Öyleyse bir zehir bu."

'Yepyeni bir molekül, bilim adamlarının yakın bir tarihte sentezini yapabildikleri yeni toksinlerden biri. Tahminimce kalbi durdurarak etkisini gösteriyor. Kan-beyin engelini aşarak doğrudan beyne gider. Fakat kan serumunda hiçbir iz bırakmaz. Gerçekten ilginç bir madde."

Yepyeni bir molekül.

"Size bir şey sormak istiyorum. Bu toksinin kullanma amacı nedir? Biyolojik savaş için mi?"

Toksikolog sıkıntılı bir gülüşle yanıt verdi. "Hayır, öyle bir şey değil. Bu tür sentetik peptid'ler kara kurbağalarında, salyangozlarda veya yılanlarda vs. bulunan doğal zehirler örnek alınarak oluşturuluyor. Bazı proteinlerle birleşmeleri etiketlenmelerini kolaylaştırıyor. Onları toksik yapan da bu özellikleri, ama insanlar onları bu yüzden üretmiyor."

"Demek ki bu madde bir biyoteknoloji şirketi tarafından imal edilmiş olabilir."

"Ya da moleküler biyokimya araştırma şubesi olan herhangi bir şirket tarafından. Büyük tarım şirketlerinden biri tarafından da olabilir. İlk

akla gelenler Monsanto, Archer Daniels. Midland, istediğini seç. Tabii ki üretici firmanın hangisi olduğunu bilmiyorum."

Genç kadın, "Sizden bir iyilik isteyeceğim," dedi. "Bu madde hakkında elinizde olan her şeyi şu numaraya fakslamanızı rica edeceğim. Tamam mı?" Adama bir faks numarası verdi, ona teşekkür etti, telefonu kapadı ve İç Uyum'u aradı. Şu anda bu her şeyden önemliydi.

Telefona yanıt veren memura, "Beni B. A. Patent Ofisi'yle bağlantısı olan herhangi birine bağlayabilir misiniz?" dedi. Bağlantı yapıldıktan sonra, "Ajan Stanley, ben Ajan Anna Navarro," dedi. "Çok acele olarak benim için bir şeyi araştırmanızı, sonra bana dönmenizi istiyorum. Bir, iki dakikaya kadar size Nova Scotia Cinayet Araştırma Laboratuvarı'ndan bir faks gelecek. Sentetik bir molekülün tanımı bu. Benim için B. A. Patent Ofisi'nde bir araştırma yapmanızı istiyorum. Herhangi bir şirketin bu maddenin patentini alıp almadığını öğrenmem lazım."

Maddeyi kimin ürettiğini öğrenirsen, katili de buldun demektir. Birinin arkasından öteki gelecektir.

Bu işin göründüğü kadar basit olmasını diliyordu.

Taksi şoförü yine klaksonunu öttürdüğünden genç kadın ona sesini kısmasını söylemek için pencereye yürüdü.

İsviçre

Ben taş kesilmiş halde arabasıyla Zürih'e döndü. Aslanın inine geri dönüyorum, diye düşünüyordu kendi kendine. Evet, orada istenmeyen bir kişiydi, ama Zürih ne de olsa dört yüz bin nüfuslu bir kentti; göze çarpmamaya veya herhangi bir tuzağa düşmemeye dikkat ettiği takdirde mesele yoktu. Ne gibi tuzaklar onu bekliyordu acaba? Evet, o kent riskliydi, ama öyle olduğunu biliyordu, üstelik başka bir yerde güvende olacağına inanması için de bir gerekçe yoktu. Liesl, Peter'm uyarısını ona tekrarlamamış mıydı: sorun nerede oldukları değil, nerede olmadıkları.

Aman Tanrım! Liesl! Giysilerine sinmiş odun dumanı kokusu, ona genç kadım, bir zamanlar o kadar rahat olan küçük evi, tanık olduğu, fa-

kat nasılını kavrayamadığı patlamayı sürekli hatırlatarak yüreğini parçalıyordu.

Tek umut ettiği, aklını büsbütün kaçırmasına engel olan tek şey, kulübe cayır cayır yandığı sırada Liesl'in, büyük bir olasılıkla ölmüş olmasıydı.

Aman Tanrım!

Her şey şimdi yerli yerine oturuyor, patlamanın nasıl gerçekleştiği anlaşılıyordu. Gece içinde duyduğu ve korkunç düşüne karışan gıcırtı, propan tankının musluğunun sonuna kadar açılmasıydı. Kulübe kokusuz propan'la kısa zamanda dolmuştu. Bu gaz evdekileri etkileyip uyutacak, sonra da öldürecekti. Ama Ben o vakte kadar kulübeden dışarı çıkmıştı. Kanıtları yok etmek için de zaman ayarlı bir patlama ayarlanmıştı. Kolay alev alan gazı tutuşturmak güç olmamıştı. Yerel yetkililer kazadan kusurlu propan tankını sorumlu tutacaklardı. Bu tür kazalar kırsal bölgelerde sık sık olurdu.

Bu işi beceren kimse de kamyonuna binip uzaklaşmıştı.

Ben patlamadan olsa olsa birkaç saniye sonra Range Rover'in yanına döndüğünde küçük ev hemen tamamıyla yok olmuştu.

Liesl ıstırap çekmemişti. Küçük kulübesi bir cehenneme dönüştüğü sırada ya uyuyordu ya da ölmüştü.

Ben bunun düşüncesine bile dayanamıyordu.

Liesl'le Peter dört yıl boyunca orada yaşamışlar, saklı hayatlarım sürdürmüşlerdi. Hiç kuşkusuz korku yakalarını bırakmamıştı, ama genelde rahatsız edilmemişlerdi. Belki daha yıllarca orada yaşayabilirlerdi.

Ben Zürih'de ortaya çıkıncaya kadar.

O fanatikleri peşine düşürmekle Peter'ı ölümün kucağına atmıştı.

Yine Ben, o yüzleri belirsiz meçhul fanatikleri Liesl'e, Peter'm hayalını kurtarmış olan kadına kadar götürmüştü.

Ben kederin tüm sınırlarını aşmıştı. Beyni uyuştuğu için artık suçluluğun keskin acısını da hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu aslında. Şok onu cansız bir bedene, dümdüz ileriye bakarak gece içinde araba süren duygudan yoksun bir makineye dönüştürmüştü.

Fakat ışıklan karartılmış kente yaklaşırken bir tek duygu onu pençesine aldı; ağır ağır gelişen, yakıcı bir öfke. Yanlış hiçbir şey yapmamış, sadece rastlantı sonucu bir bilgi kırıntısına ulaşmış, iyi huylu, suçsuz insanları kendilerine hedef alanlara yönelik müthiş bir hiddet.

Bu katillerle onları yönetenlerin kafasının içinde yüzleri yoktu. Onları betimleyemiyordu, ama maskelerini düşürmeye kararlıydı. Onu ölü görmek, onu korkutarak susturmak istiyorlardı. Ama Ben kaçacak, saklanacak yerde asla öngörmeyecekleri bir yönden onlara doğru koşmaya karar vermişti. Gölgelerin arasından iş görmek istiyorlardı, ama Ben onların üzerine ışık tutacaktı. Onlar gizlemek istiyorlardı, ama Ben onları sergileyecekti.

Ve babası da eğer onlardan biriyse...

Ben şimdi geçmişi deşmek, gizlileri gün ışığına çıkarmak, bu katillerin kimler olduğunu ve en önemlisi, neyi gizlediklerini öğrenmeyi gereksiniyordu. Akıla yanıtın korkmak olduğunu biliyordu ve muhakkak ki korkuyordu da, ama korkusu bile şimdi öfkesinin yanında sönük kalıyordu.

Her türlü mantığı aşan bir saplantıyla arasındaki sınırı aştığını biliyordu.

Ama bu yüzleri belirsiz saldırganlar kimlerdi?

Max Hartman'm kurulmasına yardımcı olduğu şirketin yönetim kurulu tarafından seferber edilen adamlar mı?

Çılgınlar mı? Fanatikler mi? Ya da sadece onlarca yıl önce aralarında babasının da yer aldığı önemli sanayicilerle yüksek düzeydeki Nazilerden oluşan ve ilk servetlerinin yasadışı kökenini gizlemeye çalışan bir şirket tarafından tutulmuş paralı askerler mi? Çıkar güdüsünden, her şeye egemen olan dolardan, marktan, İsviçre Frangı'ndan başka ideolojisi olmayan soğukkanlı paralı askerler mi?"

İç içe geçmiş nice olasılıklar vardı.

Ben somut bilgiler gereksiniyordu.

İsviçre'nin en büyük araştırma kütüphanelerinden birinin Zürih Üniversitesi'nde, kente yukarıdan bakan dağlarda olduğunu söylediklerini anımsıyordu. Şimdi de geçmişi kazıp göz önüne çıkarmak için dosdoğru oraya gidiyordu.

Washington, D.C.

Anna, acil bir durumda solunabilmek için burnunuzla ağzınızın üzerine koyacağınız ince maskenin nasıl takılacağını kabin görevlisinin göstermesini midesi bulanarak izliyordu. Eskiden on-line dergilerin birinde bir uçağın suya mecburi iniş yapması halinde hiç kimsenin hayatta kalmadığına dair bir yazı okumuştu. Hiçbir zaman. Çantasından bir şişe Ativan çıkardı. Son kullanım tarihi geçmişti, ama umurunda değildi. Atlantik'in yukarısmdaki bu uçuşa başka türlü tahammül edemezdi.

İç Uyum tarafından verilen Star Tac'ımn çantasının derinlerinde öttüğünü duyunca irkildi. Hükümet standartmda ve normal tüketici modelinden daha büyük olmayan telefonunu kapamayı unutmuştu.

Onu dışarı çekti. "Navarro."

Hafif Jamaika aksanlı bir ses, "Bekleyin. Alan Bartlett sizi arıyor," dedi.

Birisi omzuna dokundu. Kabin görevlisiydi. "Üzgünüm, Bayan," dedi. "Uçuş esnasında cep telefonunuzu kapalı tutmak zorundasınız."

Anna, "Henüz uçmuyoruz," diye belirtti.

Görevli ısrar etti. "Bayan, havayolu kurallan cep telefonlarının uçağın kapıdan hareket etmesinden soma kullanılmasını yasaklıyor."

"Üzgünüm, bir dakika bile sürmez." Bartlett'e, "Bana ne söyleyeceksiniz? Zürih'e giden bir uçaktayım," dedi.

Kabin görevlisi sinirlenerek sesini yükseltti. "Bayan..."

Anna, görevlinin yüzüne bakmadan serbest eliyle adalet bakanlığı kimliğini çıkararak adamın burnuna soktu.

Bartlett, "Bir tanesini daha kaybettik," dedi.

Bir tane daha ha? Hem de o kadar çabuk. Cinayetler hızlanıyordu.

Kabin görevlisi, "Özür dilerim, bayan," diyerek geri çekildi.

Anna, "Şaka ediyorsunuz," diye inledi.

"Hollanda'da. Amsterdam'm güneyine bir, iki saatlik bir yolda Tilburg kentinde. Zürih'de aktarma yaparak oraya gitmek isteyebilirsiniz."

Genç kadın, "Hayır," dedi. "Zürih'e gidiyorum. Amsterdam'daki FBI temsilcisinin hemen bir otopsi istemesini sağlamam kolay. En azından bu kez hangi zehir için bir tarama yapacaklarını onlara söyleyebiliriz."

"Öyle mi?"

"Ben Zürih yolundayım müdürüm. Bu kez canlı olan bir tanesini yakalayacağım. Ölüler konuşamazlar. Tilburg'daki kurbanın adı neydi?"

Bartlett kısa bir aradan sonra, "Hendrik Korsgaard adında biri," dedi.

Anna, "Bir dakika!" diye davrandı. "Bu ad listemde yoktu."

Öbür uçta bir sessizlik oldu.

"Konuşun, Bartlett, lütfen..."

"Başka listeler de var, Navarro." Bartlett ağır ağır konuşuyordu. "Gerekmeyeceğini düşünmüştüm."

"Yanılmıyorsam, bu, aramızdaki anlaşmanın ihlali anlamına geliyor." Anna bir yandan da kendisini duyan olmadığına emin olmak ister gibi etrafına bakıyordu.

"Kesinlikle hayır, Bayan Navarro. Benim bürom da başkaları gibi çalışmaların bölünmesi sistemine göre çalışıyor. Bilgiler de bu sistem uyarınca veriliyor. Sizin sorumluluğunuz katilleri bulmaktı. Size verdiğim listedeki isimlerin hedefalındığına inanmak için nedenlerimiz vardı. Başkalarının da tehlikede olduğunu düşünmemiz için bir neden yoktu."

"Tilburg'daki kurbanın nerede oturduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayatta olduğunu dahi bilmiyorduk. Yerini saptamak için bütün çabalarımız sonuç vermemişti."

"Şu halde katillerin dosyalarınıza sızmış, olmaları olasılığını ekarte edebiliriz."

Bartlett kesin bir dille, "İş daha da ileri gitti," dedi. "Bu ihtiyarları her kim öldürüyorsa, o kişilerin bizden daha iyi kaynakları var."

Ben Zahringerplatz'daki *Universitâtsbibliothek'i* bulduğunda saat sabahın dördü olmuştu. Kütüphanenin açılmasına daha beş saat vardı.

New York'ta gecenin onu olduğunu hesap etti. Babası herhalde uyanıktı -genellikle geç yatar ve eskiden beri erken kalkardı- ayrıca uyanık olmasa dahi Ben artık onu uyandırmakta bir sakınca görmüyordu.

Bacaklarını hareket ettirmek için *Universitatstrasse'üe.* yürüyen genç adam, cep telefonunun Avrupa'da kullanılan GSM standartıyla uyumlu olduğuna dikkat etti ve Bedford'un numarasını çevirdi.

Telefonu kâhya Bayan Walsh açtı.

Ben'e göre *Rebecca* romanındaki Bayan Danvers'in İrlandalı bir benzeri olan Bayan Walsh yirmi yılı aşkın bir süredir aileye hizmet veriyordu ve Ben onun azametli mesafeliliğini kırmayı hâlâ başaramamıştı.

"Benjamin," dedi. Sesi garipti.

Ben, "İyi akşamlar, Bayan Walsh," dedi. "Babamla konuşmam gerek." Babasının gardiyanıyla savaşmaya kendini hazırladı.

"Benjamin, baban gitti."

Genç adam buz kesildi. "Nereye gitti?"

"Mesele de bu: bilmiyorum."

"Bilen var mı?"

"Hiç kimse bilmiyor. Bu sabah bir araba Bay Hartman'ı almaya geldi, kendisi de nereye gideceğini söylemedi. Tek kelime bile söylemedi. Sadece bir süre dönmeyeceğini belirtti."

"Bir araba mı dediniz? Gianni mi kullanıyordu?" Gianni, babasının her zamanki şoförüydü. Yaşlı adamın mesafeli bir sevgi gösterdiği kaygısız bir tipti.

"Hayır, Gianni değildi. Şirketin arabası değildi. Bay Hartman hiçbir açıklama yapmadan gitti."

"Buna aklım ermedi. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı, değil mi?"

"Hiçbir zaman. Pasaportunu aldığını biliyorum. Çünkü yerinde yoklu."

"Pasaportunu almış ha? Bu da bize bir şeyler anlatıyor, değil mi?"

"Ama ben bürosuna telefon edip sekreteriyle konuştum. Onun da Atlantik aşırı bir yolculuktan haberi yoktu. Oysa sana bir şey söylemiş olacağını umuyordum."

'Tek kelime söylemedi. Ona telefon eden olmuş muydu?"

"Haberim yok. Mesaj defterine bakayım." Kadın bir dakika sonra telefon başına döndü. "Sadece Bay Godwin aramış."

"Godwin mi?"

"Aslında Profesör Godwin diye yazılı."

Bu ad Ben'de sürpriz etkisi yapmıştı. Bu kişi Ben'in kolejdeki rehberi olan Princeton Üniversitesi'nin tarihçisi John Barnes Godwin olsa gerekti. Ama sonra Godwin'in Max'i aramasının garip bir yanı olmadığını anladı: birkaç yıl önce Ben'in ünlü tarihçi hakkında anlattıklarından etkilenen Max, İnsansal Değerlerin Etütü için bir merkez kurulması amacıyla Princeton'a bir bağış yapmıştı. Godwin bu merkezin müdürü olmuştu. Öyleyken babası Godvvin'den hiç söz etmemişti. Max'in ortadan kaybolduğu günün sabahında ikisi niçin konuşmuşlardı?

Genç adam, "Bana onun numarasını verin," dedi.

Kadına teşekkür edip telefonu kapadı.

Garip, diye düşündü. Kısa bir an babasının, geçmişi açığa çıktığı veya çıkmak üzere olduğunu bildiği için bir yere kaçtığını düşünmüştü. Ama bu mantıklı değildi... neden kaçacaktı? Nereye kaçacaktı?

Ben yorulmuş ve duygusal açıdan tükenmişti. Ayrıca, net olarak düşünemediğinin farkındaydı. Uyumaya çok ihtiyacı vardı. Şimdi mantıklı olmayan bağlantılar kuruyordu.

Şöyle düşünüyordu: Peter birçok şey biliyordu, babalarının geçmişi, Max'in kurulmasına yardımcı olduğu bir şirket hakkında bazı şeyler. Ve sonra Peter öldürülmüştü.

Sonra da...

Sonra da ben bu şirketin kurucularını gösteren bir fotoğraf buldum. Babam da bu adamlann arasındaydı. Sonra Liesl'le Peter'ın kulübesine gittim ve bu şirketin kuruluşuyla ilgili belgenin bir sayfasını buldum. Sonuç olarak, kulübeyi havaya uçurmak suretiyle benimle Liesl'i öldürüp kanıtları hasıraltı etmeyi denediler.

Bu durumda onların... o yüzleri ve adları belirsiz canilerin... babama ulaşıp sımn açığa çıktığını, geçmişinin veya belki o garip şirketin surının sır olmaktan çıktığını haber vermiş olmaları mümkün.

Evet, bu çok mümkündü. Onlar nasılsa bu şirket hakkında bir şeyler bilenlerin hepsini ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı.

Max başka neden aniden ve o kadar gizemli şekilde ortadan kaybolacaktı?

Bazı kimselerle buluşmak için bir yere gitmek zorunda mı kalmıştı?

Ben yalnız bir tek şeye emindi: Babasının aniden ortadan kayboluşu, Peter ve Liesl'in öldürülmesi ve bu belgenin ortaya çıkmasıyla ilgiliydi.

Genç adam Range Rover'e döndü, arabanın yanlarının görünümünü bozan derin çizikleri doğan güneşin ışığında fark etti ve arabayı gerisin geriye Zâhringerplatz'a sürdü.

Bundan sonra Rover'de arkasına yaslanıp Princeton, New Jersey'e telefon açtı.

"Profesör Godwin?"

İhtiyar profesör uykudan uyanmışa benziyordu.

"Ben Benjamin Hartman."

Yirminci yüzyıl Avrupası'nm tarihçisi ve bir zamanlar Princeton'un en gözde öğretim üyesi olan John Barnes Godwin yıllar önce emekliye ayrılmıştı. Seksen iki yaşındaydı, ama çalışmak için her gün ofisine geliyordu.

Godvvin'in görünümü Ben'in hayalinde canlandı: uzun boylu ve zayıf, ak saçlı ve yüzü kırışıklar içindeydi.

Godwin, Ben'in yalnız üniversitedeki danışmanı olmakla kalmayıp aynı zamanda ona bir tür babalık yapmıştı. Ben Godvvin'in bir gün Dickinson Hall'daki kitaplara boğulmuş ofisinde oturuşunu anımsıyordu. Kehribar renkli ışık gözlerinin önünde, eski kitapların vanilya küfü kokusu hâlâ burnundaydı.

FDR'nin, tecrit politikası yanlısı Birleşik Amerika'yı ustaca bir manevrayla nasıl İkinci Dünya Savaşı'na sürüklediğini konuşuyorlardı. O sırada FDR hakkında son sınıf tezini yazmakta olan Ben, Roosevelt'in hilekârlığına içerlediğini Godvvin'e anlatıyordu.

Godwin, "Öyle mi, Bay Hartman?" demişti. O günlerde Ben'e öyle hitap ediyordu. "Latinceniz nasıl? *Honesta turpitudo est pro causa bona."*

Ben profesöre donuk donuk bakmıştı.

Godwin bunun üzerine kurnazca bir gülümseyişle bu sözleri İngilizceye çevirmişti. "İyi bir dava uğruna ahlaksızlık erdemdir.' İsa'dan yüz yıl önce Roma'da yaşayan Publilius Syrus akıllıca pek çok şey söylemiştir."

Ahlakla çelişen her şeye kızan üniversite öğrencisi Ben, "Aynı fikirde değilim," demişti. "Bana, insanları kazıklamaya mantıksal bir kılıf uydurmak gibi geliyor. Umarım, bunu hiçbir zaman söylemeyi gereksinmem."

Godvvin ona şaşkınlıkla bakmıştı. "Bence bu yüzden babanızın işine katılmayı reddediyorsunuz," demişti. "Saflığınızı korumak istiyorsunuz."

"Ben ders vermeyi yeğliyorum."

Godvvin bir yandan şarabını yudumlarken, "İyi de ders vermeyi yeğlediğinize niçin o kadar eminsiniz?" diye sormuştu.

"Çünkü bu işi seviyorum."

"Emin misiniz?"

Ben, "Hayır," diye itiraf etmişti. "Yirmi yaşındaki bir genç nasıl herhangi bir şeye emin olabilir?"

"Oysa ben yirmi yaşındaki gençlerin pek çok şeye emin olduklarını görüyorum."

"İyi ama niçin ilgilenmediğim bir işe atılayım, niçin babamın kurduğu bir şirkette görev alıp gereksindiğimden fazla para kazanmaya çalışayım? Demek istediğim, paramızın topluma ne gibi bir yararı var? Başkaları karınlarını doyuracak bir lokma ekmek bulamazken, ben niçin büyük bir servetin sahibi olayım?"

Godvvin gözlerini kapamıştı. "Paraya burun kıvırmak da bir lükstür. Sınıfımda son derece zengin öğrencilerim, hatta bir Rockefeller dahi olmuştur. Onların hepsi de aynı ikilemle savaşma durumundaydılar, paranın hayatlarını yönetmesine ya da onları tanımlamasına engel olmak, yaşamlarında anlamlı bir şeyler yapmak istiyorlardı. Bakın, babanız ulusun en büyük hayır sahiplerinden biridir."

"Hayırseverliğin babalığın bir başka yüzü olduğunu söyleyen Reinhold Niebuhr değil miydi? Ayrıcalıklı sınıf, muhtaç olanlara para dağıtarak statüsünü korumaya çalışıyor, öyle değil mi?"

Godvvin etkilenerek başını kaldırmıştı. Ben gülümsememeye kendini zorluyordu. Bu tümceyi ilahiyat dersinde okumuş ve onu aklında tutmayı başarmıştı.

"Bir soru soracağım, Ben. Bir ilkokul öğretmeni olmak istemeniz babanıza bir tür başkaldırma mı?"

Yalan söylemek istemeyen Ben, "Belki de," demişti. Onu öğretmen olmak için esinleyenin Godvvin olduğunu eklemek istemesine istemişti, ama bu yalakalık olmaz mıydı?

Godvvin'in yanıtı delikanlıyı şaşırtmıştı. "Aferin. Bu medeni cesaret ister. Çok iyi bir öğretmen olacağınızdan şüphe etmiyorum."

Ben şimdi, "Sizi bu geç saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi.

"Önemli değil, Ben. Neredesiniz?"

"İsviçre'deyim. Dinleyin, babam ortadan kayboldu."

'"Ortadan kayboldu' da ne demek?"

"Bu sabah evden ayrılmış, neresi olduğunu bilmediğimiz bir yere gitmiş. Bundan hemen önce onu telefonla aradığınız için belki siz bir şey biliyorsunuz, diye düşündüm."

"Ben sadece bana ettiği telefona karşılık veriyordum. Kurmayı planladığı merkeze yapacağı bağışı konuşmak istiyordu."

"Demek hepsi bu?"

"Korkarım öyle. Hatırladığım kadarıyla, normalin dışında hiçbir şey konuşulmadı. Ama beni tekrar arayacak olursa sizinle nasıl bağlantı kurabilirim?"

Ben, Godvvin'e cep telefonunun numarasını verdi. "Bir sorum daha var," dedi. "Zürih Üniversitesi öğretim üyesi kadrosunda bir tanıdığınız var mı? Sizin gibi modern Avrupa tarihi konusunda uzman olan biri?"

Godvvin bir an durup düşündü. "Zürih Üniversitesi'nde mi? Cari Mercandetti'den daha iyisini bulamazsınız. Birinci sınıf bir araştırmacıdır. Uzmanlık alanı ekonomi tarihi olsa da en üstün Avrupa gelenekleri uyarınca çok geniş kapsamlı bir bilgi dağarcığı vardır. Belki konumuzla ilgisi yok, ama adamın ayrıca hayret verici bir *grappa"* koleksiyonu var. ()yle ya da böyle, Mercandetti tam aradığınız adamdır."

"' Pres edilerek suyu çıkarılmış üzüm kalıntılarının fermante edilmesiyle yapılan bir içki.

Ben teşekkür ettikten sonra telefonu kapadı.

Sonra arabanın koltuğunu arkaya devirerek bir, iki saat kestirmeye çalıştı.

Rahatsız bir uyku uyudu. Gördüğü karabasanlarda kulübenin tekrar tekrar patlayıp havaya uçmasını seyretmek zorunda kaldı.

Saat dokuzu birkaç dakika geçe uyanınca, ne kadar kirli ve tıraşsız gözüktüğünü dikiz aynasında gördü. Gözlerinin altında da mor halkalar vardı. Gelgelelim, tıraş olup yıkanabileceği bir yer yoktu.

Zaten buna vakit de yoktu.

Artık geçmiş olmaktan çıkmış bir geçmişi araştırmasının zamanı gelmişti.

ON SEKİZİNCİ BOLÜM

Paris

Paris'in sekizinci bölgesindeki Marceau Caddesi'nde kireçtaşmdan bir binanın üçüncü katında bulunan Groupe TransEuroTech ofisinin yerini sadece küçük bir pirinç tabela işaret ediyordu. Sokak kapısının solundaki duvara monte edilmiş tabela, hukuk firmalarıyla başka küçük şirketlerin adlarını taşıyan benzer yedi pirinç tabelanın sadece bir tanesiydi, dolayısıyla da pek fazla dikkati çekmiyordu.

TransEuroTech'in ofisi hiçbir zaman randevusuz ziyaretçi kabul etmiyordu, fakat üçüncü kattan her nasılsa geçen biri normalin dışında bir şey görmezdi: görünürde sadece camı mermilere dirençli polikarbonatlan yapılmış olan, ancak alelade cama benzeyen bir veznedar penceresinin arkasında oturan erkek bir resepsiyon memuru vardı. Memurun arkasında birkaç plastik iskemleden başka möblesi olmayan çıplak bir küçük oda ve içerideki ofislere açılan tek bir kapı vardı.

Resepsiyon memurunun aslında silahlı ve deneyimli bir eski komando olduğunu, gizli gözetim kameralarını, pasif kızılötesi hareket detektörlerini ve her kapıya gömülü manyetik düğmeleri de tabii ki kimse fark edemezdi.

Ofislerin dibindeki konferans odası gerçekte bir odanın içindeki bir oda: çevresindeki beton duvarlardan otuz, otuz beş santim kalınlığında kauçuk bloklarıyla ayrılmış bir modüldü. Bu bloklar tüm titreşimlerin, özellikle de insanların konuşmalarının, dışarıya sızmasını önlüyordu. Konferans modülünün hemen bitişiğindeki bir anten donanımı, HF, UHF, VHF ve nıikrodalga iletişimine, yani oda içindeki tartışmaları dinleme denemeleri-

Çok geçmeden arkasına bir bornoz geçirdi. Kendini çok daha sakin hissediyordu. Birdenbire çok acıktığını fark etti. Oda kapısının altından sarı bir zarf içeri itilmişti. Anna bunu yerden aldı ve çiçekli kumaş kaplı rahat koltuğa oturdu. Zarfın içinden Mailhot'nun dört yıl geriye giden banka hesaplarının dökümü çıktı.

Telefon çaldı.

Arayan Çavuş Arsenault'tu.

"Dul hanımla konuşmaya gitmemiz için saat on buçuk İyi mi?" Genç kadın, çavuşun etrafında bir polis karakolunun akşam saatlerindeki telaşını duyabiliyordu.

Arma, "Sizinle saat on buçukta orada buluşurum," dedi. Lincoln'u, ölümle yüz yüze gelişini Arsenault'a açmayı bir an aklından geçirdi, ama sonra vazgeçti. Bu olayın otoritesini zayıflatmasından, çabuk ineinir, ürkek ve kolay korkutulabilir gözükmekten çekinmişti.

Arsenault, "İyi öyleyse," dediyse de sesinde bir duraksama fark ediliyordu. "Neyse, ben eve döneyim. Sizin oradan geçeceğim, onun için bir lokma bir şey yemeye çıkmak konusunda fikrinizi değiştirirseniz..." Çekine çekine konuşuyordu. "Ya da belki yatmadan önce bir içki içmek isterseniz." Doğal gözükmeye çalıştığı belliydi.

Anna hemen yanıt vermedi. Doğrusu, şu sırada yanında bir arkadaş olmasına karşı değildi. Sonunda, "Davetinize teşekkür ederim," dedi. "Ama gerçekten yorgunum."

Arsenault, "Ben de," dedi hemen. "Uzun bir gün geçirdim. Peki, sabaha görüşürüz." Sesi hafifçe değişmişti: artık bir kadınla konuşan bir erkek değil, sadece bir profesyonelle konuşan bir başka profesyoneldi.

Anna ahizeyi yerine bırakırken içinde bir boşluk hissediyordu. Sonra, odanın perdelerini kapadı ve belgelerini sınıflandırmaya başladı. Daha tamamlaması gereken çok iş vardı.

Şimdiye kadar evlenmemesinin, ciddileşmeye yüz tutan herhangi bir ilişkiden kaçmasının gerçek nedeninin kendi çevresini kontrol altında tutmak istemesi olduğuna emindi. Evlendiniz mi bir başkasına hesap vermek durumunda olurdunuz. Bir şey satın almak isteseniz, bunu haklı göstermek zorundaydımz. özür dilemek, pazarlık yapmak zorunda olmadan,

suçluluk hissi duymadan geç saatlere kadar çalışamazdınız. Vaktiniz yeni bir yönetime tabiydi.

Büroda onu iyi tanımayanlar ondan "Buzdan Bakire" diye söz ediyorlar, belki daha bile kötü adlar yakıştırıyorlardı. Hem de ender olarak biriyle çıktığı için. Konu yalnız Dupree değildi. İnsanlar çekici genç kadınların kimseye bağlı olmamasını hoş karşılamıyorlardı. Onların gözünde bu doğal düzene karşıydı. Kavrayamadıkları şey, Atina'nın gerçek bir işkolik tutkunu olduğu, ender olarak ahbaplıklar kurduğu, esasen erkeklerle çıkmaya vaktinin olmadığıydı. Aralarından bir seçme yapabileceği erkekler Özel Araştırmaların kadrosundaydı, bir meslektaşla flört etmek ise ancak başa iş açabilirdi.

Daha doğrusu, o buna inanıyordu. Hayatını hâlâ gölgeleyen lisedeki olayı düşünmemeyi yeğliyor, ama Brad Rcedy'yi her gün vahşet düzeyine varan bir nefretle anmadan edemiyordu. Metroda Brad'in sürüdüğü limon kolonyası kokusu burnuna çarptı mı kalbi önce korkudan, sonra da öfkeden sıkışıyordu. Ya da sokakta kırmızı ve beyaz bir rugbi forması giymiş, uzun boylu, sarışın bir genç gördükçe Brad'i görmüş gibi oluyordu.

O sırada on altı yaşında, fiziksel açıdan kadındı, üstelik kendisi bunu henüz bilmese veya inanmasa da çok güzel olduğu söyleniyordu. Hâlâ az arkadaşı vardı, ama kendisini artık dışlanmış biri gibi hissetmiyordu.

Minik evlerinde oturmaya artık tahammül edemediği, orada klostrolöbi duyduğu, soluk alamadığı için ailesiyle her gün kavga ediyordu.

Brad Reedy son sınıf öğrencisi ve bir rugbi oyuncusu, dolayısıyla da okul aristokrasisinin bir üyesiydi. Anna ondan bir sınıf küçüktü. Brad Reedy, o meşhur Brad Reedy dolabının yanında durup bir gün onunla çıkmak isteyip istemediğini sorunca kulaklarına İnanamamıştı. Bunun bir şaka olduğunu, Brad'in, arkadaşlarının da teşvikiyle onunla dalga geçtiğini düşündüğünden alayla gülerek delikanlıya arkasını dönmüştü. Daha o zamandan kendine koruyucu bir alay zırhı geliştirmeye başlamıştı.

Ama Brad ısrar etmişti. Anna kızarmış, dili tutulmuş, sonunda da peki, belki bir gün demişti.

Brad gelip onu evinden almayı önermiş, ama Anna ne kadar mütevazı bir çevresi olduğunu delikanlının görmesine katlanamamış, nasılsa

kentte işleri olduğunu ileri sürerek sinemanın önünde buluşmalarında ısrar etmişti. Günler öncesinden *Madernoise/le* ve *Glamour* dergilerini karıştırmıştı. Sonra *Se\'enteen* dergisinin "Nasıl Onun Gözüne Çarpmak" adlı yazısında ideal kıyafeti, zengin ve seçkin bir kızın giyeceği, Brad'in ailesinin de onaylayacağı bir kıyafeti bulmuştu.

O gün fırfırlı yakası olan minik çiçekli bir emprime laura Asfılcy modeli giydi. Goodwill'de bulduğu elbiseyi ancak satın aldıktan sonra ona pek de uymadığını fark etmişti. Uygun renkteki açık yeşil pabuçları, Pappagallo Bermuda çantası ve başındaki yeşil bantla kendini birden Cadılar Bayramı için giyinmiş küçük bir kız gibi gülünç hissetmişti. Hele paçaları sökük kot pantolon ve yollu bir rugbi forması giymiş Brad'le buluşunca kılığının ne kadar aşırı olduğunun bilincine varmıştı. Çok fazla çaj balıyor izlenimini uyandırıyordu.

Bütün salon bu özenti öğrenci kızla altın saçlı çocuğun içeri girmesi-! ni izliyormuş gibi bir his duydu.

Brad sinemadan sonra bir pizza yiyip bira içmeleri için Ship's Pub'aj gitmelerini istiyordu. Anna gizemli davranıp kolay elde edilmezleri oynu-j yordu, ama gerçekte bu genç-4</o/ı«'e° deli gibi âşıktı ve onunla buluş-j muş olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Brad üç, dört biradan sonra kabalaştı. Pubdaki bölmede genç kızı kendine çekti ve orasını, burasını ellemeye başladı. Anna başının ağrıdığtnı bahane etti -o an aklına yalnız bu gelmişti- ve eve dönmek istedi. Delikanh onu Porsefıe'sine bindirdi, çılgın gibi araba sürdü ve hesapta olmaj yan bir dönüşle arabayı parka soktu.

Yüz kiloluk ve inanılmaz derecede kuvvetli bir erkekti. Kanında di onu tehlikeli kılacak düzeyde alkol vardı.

Kuvvet kullanarak Anna'nm giysilerini üzerinden çıkardı, feryatlar*] m bastırmak için eliyle ağzını tıkadı. Bir yandan da, *Sen de bunu istiyt sun, sırlı yaş kahpe,"* diye bir terane tutturmuştu.

Bu, Anna'nm ilk deneyimi oldu.

"" Yunan mitolojisinde Aftodil'in çok gürel olduğu için sevdiği delikanlı. Bir yaban domu! «t (aralından öldürülecekti.

0 günü izleyen yıl düzenli şekilde kiliseye gitti. Suçluluk içini kavuruyordu. Annesi olanı keşfedecek olsa kadın mahvolurdu.

Karabasan yıllarca yakasını bırakmadı.

Annesi de bir yandan Reedylerin evini temizlemeye devam etti.

Anna en sonunda koltuğun üstünde bekleyen banka kayıtlarını iimmsadı. Oda servisine ısmarladığı yemek sırasında bundan daha zorunlu bir okuma malzemesi bulamazdı.

Bir, iki dakika sonra bir rakam sırası gözüne ilişti ve bir daha baktı. Hu nasıl doğru olabilirdi? Dört ay Önce Robert Mailhot'nun banka hesabına bir milyon dolar yatırılmıştı.

Genç kadın koltuğa oturarak o sayfaya daha dikkatli baktı. Vücudumla bir adrenalin akımı olduğunu hissediyordu. Rakam dizinini uzun bîı sure inceledi. Heyecanı her an artıyordu. Mailhot'nun mütevazı evi gözlerinin Önünde canlandı.

Bir milyon dolar.

Bu iş giderek daha ilginç bir hal alıyordu.

/ mıh

Hızla geçen sokak ışıklan taksinin arka koltuğunu bir flaşın yanıp Mn< **11** parıltısı gibi aydınlatıyordu.

Men dümdüz önüne bakıyor, bir şey görmüyor, sadece düşünüyordu.

1 uboratuvar sonuçlan silahı ateşleyenin Ben olmadığını kanıtlayınca ı **Iniiv»** ı masası dedektifi hayal kırıklığına uğramış ve salıverilmesi için ger*kll İKİgeleri isteksiz bir tavırla hazırlatmıştı. Pasaportunun da iade edil- .... n m 1 lovvie'nin piston kullandığı belliydi.

"' lınıid, genç adama, "Sizi bir şartla salıveriyorum, Bay Hartman," tı "() (la kantonumu terk etmeniz. Hemen Zürih'den aynim. Tek-I·(' .... ya döndüğünüzü haber alırsam, hakkınızda hiç hayırlı olmaz. Hıilmlıolplatz'daki arbedeyle ilgili kovuşturma kapanmış değil, geriye kaııılılaıılıamış sorular da o kadar çok ki, tutuklanmanız için her an ıi .olabilirim. *Eimvandemngsbehörde* yani göçmen ofisimiz de işin ı ı .lığı takdirde, bir yargıcın karşısına çıkarılana kadar bir yıl tu-

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Zürih

Arına indiği otelde Zürih Kantonu Savcılığı ofisinden bir irtibat görevlisi tarafından karşılandı. Bernard Kesting, ufak tefek, tıknaz yapılı ve siyah saçlı genç bir adamdı. Gür sakalı ve ortada bitişen kaşları vardı. Gülmeyen yüzü ve aşırı profesyonel tavrıyla tipik bir İsviçreli bürokrattı.

Ağdalı bir tanışma faslından sonra Kesting, genç kadını otomobiline götürdü. BMW 728 otelin önündeki yarım daire biçiminde yola park etmişti.

Kesting, Anna'nın binmesi için kapıyı açıp, "Rossignol tabii ki hepimizce iyi tanınan bir şahsiyettir," dedi. "Uzun, çok uzun yıllardır bankacılık sektörünün saygın bir üyesidir. Bürom onu herhangi bir şekilde sorgulamak için bir neden görmemiştir hiç." Anna arabaya bindikten sonra bile genç adam hâlâ kapıyı açık tutarak ayakta duruyordu. "Kovuşturmanızın içyüzü korkarım bize açıklanmadı," dedi. "O beyefendi hiçbir zaman herhangi bir şekilde suçlanmamıştır."

"Anlıyorum." Anna uzanıp kapıyı kendisi kapadı. Bu Kesting denen adam onu huzursuz ediyordu.

Direksiyona geçen Kesting, otelin önündeki yoldan ayrılıp Kunsthaus yakınında apartmanların sıralandığı sakin Steinwiesstrasse'dc yol alırken bir yandan da konuşmayı sürdürüyordu. "Bay Rossignol çok ünlü bir bankerdir, daha doğrusu idi."

Anna, "Yaptığımız kovuşturmanın amacını size açıklayamam, ama hedefinin Rossignol olmadığını size söyleyebilirim," dedi.

Resting bir süre sustu. Sonra biraz sıkılarak açıkladı. "Koruma amaçlı gözaltı istemişsiniz. Ama bildiğiniz gibi, yerini tam olarak saptayamadık."

"Önemli bankacılar arasında bu âdet midir? Yani durup dururken ortadan kaybolabilirler mi?"

"Âdet olmasına âdet değildir. Ama Bay Rossignol ne de olsa iş hayatından çekilmişti. Kendine özgü tuhaflıkları olabilir."

"Peki, resmi haberleşmeleri nasıl gerçekleştiriliyor?"

"Bu iş bir offshore kuruluşunun buradaki temsilcileri olan bir tröst tarafından hallediliyor. O kuruluş buradaki temsilciler için dahi şeffaflıktan uzak."

"Şeffaflık esasen İsviçre'nin belirgin değerlerinden biri değil."

Resting bu sözlerin kötü niyetle söylenmiş olmadıklarına emin olmak ister gibi yan gözle Anna'ya baktı. "Anladığımıza göre, adamcağız son bir yılın içinde bir ara göze çarpmamaya özen göstermeye başlamış. Belki de izlendiğini düşünmüş, ne de olsa doksanlı yaşlarının başlarındaydı, zihinsel gerileme bazen paranoyak hayallere yol açabilir."

"Belki de onunkisi kuruntu değildi."

Resting, genç kadına anlamlı bir bakış fırlattıysa da bir şey demedi.

Ben, Profesör John Barnes Godwin'in dostu olduğunu söyleyince Prof. Dr. Cari Mercandetti'nin ses tonu son derece yumuşadı. "Bir rahatsızlık söz konusu değil, özür dilemeniz gereksiz," dedi. "Rütüphanede bir bürom var. Niçin sabah saatlerinde orada buluşmuyoruz? Nasılsa orada olacağım, (iodwin belki söylemiştir, Cambridge Üniversitesi Basımevi'nin yayımlamakta olduğu bir dizinin parçası olacak bir monografi hazırlamaktayım ve • .iludiden iki yıllık bir gecikmeyle çalışıyorum. Godwin zamanlamamda Akdeniz'in etkisi olduğunu söylüyor." Mercandetti'nin gülüşü telefon hattında çın çın çınlıyordu.

Ben, Mercandetti'den ne istediğine pek emin değildi. Neşeli tavrına bakılırsa Mercandetti de Ben'inkinin bir nezaket ziyareti olacağını zannetmiş olmalıydı.

Genç adam sabahın ilk birkaç saatini İsviçre'deki şirketlerin rehberlerini araştırmakla geçirdi, hatta bütün telefon kayıtlarının listesini bilgisayarla taradı. Ama Sigma AG adındaki bir şirkete ait hiçbir kayda rastlayamadı. Görebildiği kadarıyla, böyle bir kayıt hiç olmamıştı.

Cari Mercandetti telefonda konuşurlarken Ben'in tahmin ettiğinden çok daha ciddi görünüşlü biriydi. Yaklaşık elli yaşlarında kadardı. İnce yapılıydı, kır saçları asker gibi kısacık kesilmişti ve tel çerçeveli oval gözlük takıyordu. Ama Ben kendini tanıtınca gözleri parladı ve dostça bir tavırla genç adamın elini sıktı.

"God'un dostu benim de dostumdur," dedi.

"Oysa ben yalnız Princeton'daki üniversite öğrencilerinin onu böyle çağırdıklarını zannediyordum."

Mercandetti gülümseyerek başını salladı. "Onu tanıdığım yıllarda bu takma adıyla kendini özdeşleştirdiğini söyleyebilirim. Bütün korkum günün birinde cennetin kapılarına dikilerek, örneğin, 'son yazınızdaki kırk üç sayılı dipnot hakkında ufak bir sorum var...' gibilerden bir şey diyecek olması."

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Ben, İkinci Dünya Savaşı'nm sonlarına doğru Zürih'de kurulmuş Sigma AG adındaki bir şirketin izini bulma çabalarından sözü açtı. Daha fazlasını açıklamadı: bilim adamı bunun uluslararası düzeydeki bir bankacının araştıracağı konulardan olduğunu varsayacaktı. Ben esasen ağız sıkılığının yeğ olduğunu biliyordu.

Ben'in ne için geldiğini öğrenince Mercandetti nazik davranmakla beraber, yardımcı olamadı. Belli ki Sigma adı onun için bir şey ifade etmiyordu.

Tarihçi, "1945'de mi kurulduğunu söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, öyle."

"Bordeaux şarapları için olağanüstü güzel bir yıldı. Bilmem bunu biliyor muydunuz?" Adam omuzlarını silkti. "Tabii ki yarım yüzyıldan daha öncesini konuşuyoruz. Savaş esnasında veya hemen soma kurulan şirketlerin çoğu iflas ettiler. Ekonomimiz o sıralar şimdiki gibi iyi değildi."

Ben, "O şirketin hâlâ var olduğuna inanmak için nedenlerim var," dedi.

Mercandetti başını yana eğdi. "Elinizdeki bilgiler neler?"

"Elimde somut bir bilgi yok. Bildiklerim sadece insanların anlattıklarına dayamyor. Gerçekleri bilmek durumunda olan insanların."

Mercandetti pek inanmışa benzemiyordu. "O kimselerin elinde daha fazla bilgi yok mu? Şirketin adının değiştirilmiş olması pekâlâ mümkün."

"Bir yerlerde şirket adlarının değiştirilmesini belgeleyen kayıtlar yok mudur?"

Tarihçi bakışını kütüphanenin tavanında gezdirdi. "Başvurabileceğiniz bir yer var. Adı *Handelsregisteramt des Kantons Zürich* - bu Zürih'de kurulmuş bütün şirketlerin kütüğüdür. Burada kurulan bütün şirketlerin, kuruluş belgelerini bu makama teslim etmeleri gerekir."

"Tamam. Şimdi size başka bir şey sorayım. Şuradaki liste." Genç adam bir kâğıda kopya ettiği Sigma AG'nin yöneticilerinin adlarını masanın üstünde tarihçinin önüne sürdü. "Bu adların içinde tanıdıklarınız var **mı?"**

Mercandetti okuma gözlüğünü taktı. "Bu adların çoğunun, ünlü sanayicilerin adları olduğunu sız de biliyorsunuz. Şu Prosperi yasadışı işler çevirirdi, sanırım kısa zaman önce öldü. Unutuyorum, Brezilya'da ya da Paraguay'da. Bu adamların çoğu ölmüştür ya da çok ihtiyarlamışlardır. Ha evet, Gaston Rossignol, şu bankacı, Zürih'de oturuyor olmalı."

"Hâlâ hayatta mı o?"

"Öldüğünü duymadım. Ama eğer hayattaysa seksenli ya da doksanlı yaşlarında olmalı."

"Bunu öğrenmenin bir yolu var mı?"

'Telefon rehberine baktınız mı?" Tarihçinin gözlerinde alaycı bir bakış vardı.

"Bir yığın Rossignol vardı. Ama hiçbirinin adının başharfi uymuyordu."

Mercandetti omuzlarını silkti. "Rossignol çok önemli bir bankerdi. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bankacılık sistemimizi eski sağlamlığına kavuşturdu. Burada birçok dostları vardı. Belki de Cap d'Antibes'e çekilmiştir, biz konuşurken yaşlılık lekeleriyle kaplı omuzlarına hindistancevi-

zi yağı sürüyordur. Ya da kendine göre nedenlerle gözden uzak yaşamaya çalışıyordun İsviçre altınıyla ilgili son çekişmeler ve İkinci Dünya Savaşı birçok tahrikçi, hatta terörist yarattı. İsviçreli bir bankacı bile bir kasa dairesinde yaşayamaz. İnsan o yüzden önlemler almalı."

Önlemler almak. Genç adam, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok yardımcı oldunuz." *Handelsbank'da.n* aldığı siyah-beyaz[A]otoğrafı çıkarıp profesöre uzattı. "Bu adamlardan bazıları size tanıdık geliyor mu?"

Mercandetti, "Bir bankacı mı ya da sadece bir tarih meraklısı mı olduğunuzu ya da sadece eski fotoğraf ticareti mi yaptığınızı bilmem. Ama şu fotoğraflarda iş var. Koleksiyoncular on dokuzuncu yüzyıl*ferrotip'len*ne ° servetler ödüyorlar. Ben şahsen renkli fotoğrafları bin kat tercih ediyorum."

Ben, "Bu bir tatil enstantanesi sayılmaz," dedi yavaşça.

Mercandetti gülümseyerek fotoğrafı eline aldı. "Bu Cyrus Weston olmalı, evet, alameti farikası olan şapkası da başında." Küt parmağıyla işaret etti. "Bu da Avery Henderson'a benziyor, öleli uzun yıllar oldu. Bu, ilk modern holding Trianon'u kuran Emil Menard. Şu Rossignol olabilir, ama emin değilim. İnsan onu hep o dazlak kellesiyle hayalinde canlandırıyor, bu gür siyah saçlarla değil, ama bu resimde çok daha genç bir adammış. Şurada da..." Sessizlik içinde geçen bir dakikadan sonra Mercandetti fotoğrafı masanın üstüne attı. Yüzünden gülümseyiş silinmişti. Ben'e gözlüğünün yukarısından bakarak, "Söylesenize, bu bir tür şaka mı?" diye sordu. Yüzünde şaşkınlık biçimlenmişti.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu, bir montaj olmalı, bir tür fotoğrafçılık oyunu." Profesörün canının sıkıldığı belliydi.

"Niçin öyle söylüyorsunuz? Weston'la Henderson herhalde tanışıyorlardı."

"Weston'la Henderson tabii. Ama herhalde Norveçli gemi nakliyatı kralı Sven Norquist'le, İngiliz otomotiv devi Cecil Benson'la, petrokimya devinin başındaki Drake Parker'le aynı yerde olmazlardı. Alman sanayici

<"> İnce demir levha üzerine çekilen fotoğrafve bu şekilde fotoğraf çekme yöntemi.

Wolfgang Siebing'le de. Bu sonuncunun aile şirketi bir zamanlar savaş silahları üretirdi, şimdi ise kahve makineleriyle ünlüler. Aynı türden bir düzine kişi daha var. Bu adamlardan bazıları birbirlerine rakiptiler ya da bambaşka işlerle meşguldüler. Bütün bu insanların bir yerde buluştuklarını varsaymak için yirminci yüzyılın ticaret tarihini yeni baştan yazmak gerekir."

Ben, "Bu, yüzyılın ortasında Davos gibi bir ekonomi konferansı olamaz mı?" diye fikir yürüttü. "Bilderberg konferanslarının bir önceli belki? Şirket devlerinin bir buluşması?"

Tarihçi bir başka kişiyi işaret etti. "Bu ancak birinin eşek şakası olabilir. Zekice üzerinde oynanmış bir resim."

"İşaret ettiğiniz adam kim?"

"Tabii ki Viyana'lı bilim adamı Gerhard Tenz." Mercandetti sert bir sesle konuşmuştu.

Bu ad ona pek yabancı gelmiyordu, ama Ben onu hangi bağlamda duyduğuna emin olamıyordu. "O da kim?" diye sordu.

"Kimdi deseniz daha doğru olur. Güney Amerika'da öldü. Parlak bir zekânın sahibi olan Dr. Gerhard Tenz Viyana'nm en üstün tıp eğitiminin ürünü, Viyana uygarlığının bir örneği. Alaycı davrandığımın, bunun ise bir tarihçiye yakışır davranış olmadığının farkındayım. Gerçek şu ki, Tenz de tıpkı dostu Josef Mengele gibi kamp tutsakları ve sakat çocuklar üzerindeki deneyleriyle ünlüydü. Savaş sona erdiğinde kırklı yaşlarının sonundaydı. Oğlu hâlâ Viyana'da yaşıyor."

Tanrım. Gerhard Tenz yirminci yüzyılın büyük canavarlarmdandı. Ben'in başı dönüyordu. Soluk gözlü bir Nazi subayı olan Gerhard Tenz, Max Hartman'm hemen yamnda duruyordu.

Mercandetti ceketinin cebinden 8 kat büyüten bir büyüteç çıkardı -arşiv araştırmalarında devamlı olarak büyütece başvurmak zorundaydı- ve resmi inceledi. Sonra emülsiyonun üstüne iliştirilmiş olduğu sarı kartı gözden geçirdi. Birkaç dakika sonra başını salladı. "Gerçeğe benziyor. Ama buna rağmen olamaz bu." Mercandetti sakin bir öfkeyle konuşuyordu, öyle ki Ben adamın daha çok kendi kendini ikna etmeye çalıştığından

şüphelendi. Gözlerinin önündeki gerçeği inkâr eden tarihçinin yüzü kül rengini almıştı. "Söyleyin," dedi. Şimdi babacan tavırlarından hiçbir iz kalmamıştı. "Bunu nereden buldunuz?"

İnsan önlemler alır. Gaston Rossignol hayattaydı: bu kadar önemli bir kişinin ölümünün dikkati çekmemesi olanaksızdı. Öyleyken Mercandetti'yle Ben bir saat süren bir araştırmadan elleri boş çıktılar. Mercandetti, "Sonuç alamadığımıza üzgünüm," dedi. "Ama ben ne de olsa sadece bir tarihçiyim, özel dedektif değil. Ayrıca, finansal hilelere yakınlığınız dolayısıyla bu gibi işlerin sizin uzmanlık alanınızda olacağını düşünüyorum."

Profesör haklıydı: bunu Ben'in de düşünmesi gerekirdi. Mercandetti'nin ima ettiği finansal hilelerin yaygın adı aktiflerin korunmasıydı ve bu Ben'in yabancısı olmadığı bir konuydu. Oturup düşünmek sırası şimdi ondaydı. Ünlü kişiler ortadan kaybolmazlar, arkasında korunacakları yasal yapılar yaratırlardı. İnsanın yaşadığı yeri kendisini izleyebileceklerden saklaması, onu alacaklılardan veya devletin vergi mekanizmasından saklamasından pek o kadar farklı değildi. Rossignol, mal varlıkları üzerinde kontrolünü sürdürürken, onlardan yoksun edilmiş görünmeye dikkat ediyor olmalıydı. Malı mülkü olmayan bir adamın izlenmesi kolay olmayacaktı.

Ben Hartman Hartman Sermaye Yönetimi'nin özellikle cimri bir müşterisini anımsıyordu. Aktiflerinin korunması bu adamda saplantı halindeydi. Ben adama feci bir antipati duyuyor, ama bu müşterinin mal varlığıyla uğraşarak geçirdiği zamana acımakla beraber, "aktiflerin korunması"nm kaçamakları hakkında öğrendiklerinin şimdi işine yarayacağını düşünüyordu. Cari Mercandetti'ye, "Gaston Rossignol'un yörede akrabaları olmalı," dedi. "Güvenilir olduğu kadar uysal birini düşünüyorum. Dediklerini yapacak kadar ona yakın, ama ondan kesinlikle daha genç olan biri." Ben, bu gibi ilişkilerde yararlanılacak kişinin önce ölmesinin, istenmeyen güçlükler çıkaracağını biliyordu. Herhangi bir düzenin gizliliği de düzenin ortağının ağzının sıkılığına bağlıydı.

Profesör, "Anladığım kadarıyla Yves-Alain'den söz ediyorsunuz," dedi.

"Öyle mi?"

"Aynen onu betimlediniz. Yves-Alain Taille bankacının yeğenidir. Ailesinin ünü sayesinde kentin ileri gelenlerinden biridir, ama entelektüel sıradanlığı yüzünden önemli bir bankacı olamamıştır. Hakkındaki genel yargı zayıf, fakat iyi niyetli oluşudur. Zürilı Sanat Konseyi'nin veya bunun gibi bir kurumun başkanıydı. Özel bankaların birinde bir arpalığı var, bir tür müdür yardımcılığı falan. Öğrenmesi güç değil."

"Peki ya Taille'nin kantonda esas meskeni dışındaki bir mülk tapusu olup olmadığını öğrenmek istersem? Tapu transferlerine ilişkin vergi kayıtları yok mudur?"

"Ratlıaus'da -Timmat'm biraz ötesindedir- belediye kayıtları bulunur. Fakat son beş yılın içinde yapılmış yeni bir tapu transferi söz konusuysa bir on-line araştırma yapabilirsiniz. Aradığınız vergi kayıtları için de aynı şey geçerli. Sözüm ona kamu malıdırlar, ama oldukça sıkı korunuyorlar. Bu da İsviçrelinin iki tutkusundan; çikolata ve gizlilik tutkularından biri. Bende o belgelere ulaşmamı sağlayacak bir kullanıcı kimliği ve parola var. Bir süre önce belediye meclisi üyeleri Zürilı'in İsviçre Konfederasyonuma katılışının altı yüz ellinci yıldönümünü kutlamak için beni bir broşür hazırlamakla görevlendirmişlerdi. Her zamanki araştırmalarımdan daha yerel bir uğraştı, ama adamlar franklarıyla bayağı eli açık davrandılar."

Bir saat sonra Ben'in elinde bir adres vardı, Rossignol'un eskiden yaşadığı malikâneden çok daha mütevazı bir köşk. İki saat sonra, şaşılacak karmaşıklıkta vergi kayıtlarını karıştırmasının arkasından, köşkün Gaston Rossignol'a ait olduğuna inanmıştı. Tapu gerçi Taille'nin admaydı, ama adamın esas evi değildi. Bir yazlık olabilir miydi? Kimse Zürih'de bir yazlık edinmezdi. Bir metresle buluşmak için alınmış bir konut olması mümkün müydü? Ama öyle bir amaçla kullanılamayacak kadar görkemliydi. Yönetimi paylaşma ayrıcalığı olan emlak yatırım tröstüne gelince... Taille mülk üzerinde tek yanlı kontrol sahibi değildi, yani tröstün izni ol-

ne karşı beklemedeydi. Antenlere bağlı bir tayf analizcisi anormallikleri denetlemek üzere programlanmıştı.

Tabut biçimindeki maun konferans masasının bir ucunda iki adam oturuyordu. Konuşmaları pembe-gürültü jeneratörleri ve işlek bir bard kalabalık saatlerde duyulan uğultuya benzer bir teyp tarafından dinlenmeye karşı korunmaktaydı. Bu karmaşık güvenlik düzenini her nasılsa aşıp içerisini dinlemeye kalkışan biri, masadaki iki adamın kelimelerini arka plandaki gürültüden ayırmayı başaramazdı.

İki adamdan yaşlısı steril bir telefonda konuşuyordu: İsviçre'de imal edilmiş yassı bir siyah kutuydu. Altın çerçeveli gözlük takmış elli beş yaşlarında soluk renkli ve endişeli görünüşlü bir adamdı. Çift gerdanlı ve yağlı yüzlüydü. Seyrelmiş saçları doğal olmayan bir kızıl renge boyanmıştı. Adamın adı Paul Marquand'dı ve Şirket'in güvenlik müdür yardımcısıydı. Marquand Şirket'e uluslararası işlerin güvenlik müdürlerine özgü yoldan geçerek gelmişti: Fransız piyade birliklerinde bulunmuş, başına buyruk davranışları yüzünden atılmış ve Fransız Yabancılar Lejyonu'na katılmış, daha sonra Birleşik Amerika'ya geçerek bir maden şirketi hesabına grev bozguncusu olarak çalışmış, arkasından da uluslararası bir şirket hesabına güvenliği sağlamaya davet edilmişti.

Marquand alçak sesle, hızlı hızlı konuştu, sonra telefonu kapadı.

Yanındaki adama, "Viyana sektörü rahatsız," dedi. Jean-Luc Passard, ondan yirmi yaş kadar daha genç, siyah saçlı ve esmer tenli bir Fransızdı. Marquand devam etti. "Amerikalı propan olayından sağ olarak kurtuldu. . Başka hata yapılmasına göz yumulamaz. Hele Bahnhofplatz fiyaskosundan sonra."

Jean-Luc, "Amerikalı askeri görevlendirmek senin kararın değildi," dedi.

"Tabii ki hayır, ama itiraz da etmedim. O işteki mantık ikna ediciydi: adam hedefin yakınında vakit geçirmişti ve kalabalık içindeki yüzü birkaç saniyenin içinde seçebiliyordu. Bir yabancıya bir fotoğraf ne kadar çok gösterilse de, hiçbir zaman hedefi şahsen tanımış biri kadar hızlı ve güvenilir şekilde harekete geçemez."

Passard, "Bu kez en iyilerini seferber ettik," dedi. "Mimar görev başında olunca, belanın yok edilmesi uzun sürmez."

Marquand, "Adamın mükemmeliyetçiliği inadını kamçılıyor," diye belirtti. "Yine de şımarık Amerikalıyı küçümsemeye gelmez."

Passard, "İşin en garip yanı hâlâ hayatta olması," diye fikir yürüttü. "Sağlıklı, güçlü vücuda sahip bir spor delisi olması, becerilerine beceri eklemez." Kişner gibi güldü ve bozuk şiveli bir İngilizceyle ekledi. "O vahşi ormanda nasıl savaşacağını bilmiyor."

Marquand dudak büktü. "Öyle de olsa acemi şansı diye bir şey de vardır."

Passard, "O artık acemi değil," diye düzeltti.

Viyana

İyi giyimli, yaşlıca Amerikalı elinde çantasıyla kapıdan geçti. Dimdik ve ağır ağır yürüyordu. Kalabalığı bakışıyla tarayınca, üstünde adı yazılı yaftayı yükseğe kaldırmış üniformalı limuzin şoförünü gördü.

İhtiyar adam başının hareketiyle gördüğünü ifade etti, yanında beyaz hemşire üniformalı bir kadın olan şoför de yolcunun yanma koştu. Şoför adamın çantasını alırken, hemşire, "Uçuşunuz nasıl geçti efendim?" diye sordu. İngilizceyi Avusturya Almancası şivesiyle konuşuyordu.

Yolcu, "Seyahatten nefret ediyorum. Artık dayanacak gücüm kalmadı," diye homurdandı.

Hemşire onu kalabalığın arasından geçirdi ve dışarıda bekleyen siyah renkli Daimler marka limuzinin yanma götürdü. Yolcunun hemşirenin yardımıyla bindiği otomobilin içinde standart donanım, telefon, televizyon ve bar vardı. Bir köşeye ayrıca ilk bakışta göze çarpmayacak şekilde acil durumlarda kullanılmak üzere tıbbi malzeme yığılmıştı. Bunların arasında küçük bir oksijen tankı, hortum ve oksijen maskesi, fibrilasyon durumlarında kullanılan edevat ve serum tüpleri vardı.

Yolcu otomobilin yumuşak koltuğuna yerleştikten sonra hemşire, "Yolculuğumuz uzun sürmeyecek efendim," dedi.

, İhtiyar adam bir şey homurdandı ve koltuğun arkalığına yaslanarak gözlerini kapadı.

Hemşire, "Sizi daha fazla rahat ettirmek için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin," dedi.

madan tapuyu satamaz ya da devredemezdi. Tröstün merkezi neredeydi? Anglo-Normand Adaları'ndan Jersey'de. Ben gülümsedi. Aferin, bir vergi cenneti, ama gerçekten kötü bir ünü olanlardan değil. Nauru kadar adı kötüye çıkmamıştı, buna karşın bankacılık sistemine sızılması çok daha güçtü.

Ben kaydettiği adrese bir kere daha baktı. Kısa bir araba yolculuğunun onu Sigma'nm kurucularından birine götürecek olması inanılır gibi değildi. Peter Sigma'dan saklanmaya çalışmıştı, ama sonuçta yok edilmekten kurtulamamıştı. Ben derin bir soluk aldı; öfkeden köpürdüğünü hissediyordu. *Planlarda bir değişiklik oldu,* diye düşündü. *Varsın Sigma şimdi benden saklanmaya çalışsın.*

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ben Gaşton Rossignol'un evini Zürih'in Hottingen adlı yöresinde buldu. Kente tepeden bakan dik yokuşlu bir yerdi. Buradaki evler geniş arazilerin üstünde bina edilmişler ve ağaçlarla gözden gizlenmişlerdi. Çok özel, çok saklı bir yerdi.

Rossignol'un evi Hauserstrasse'de ünlü Dolder Grand Hotel'in yakınındaydı. Zürih otellerinin bu hanımefendisi genelde Avrupa otellerinin en iyisi sayılıyordu. Geniş ve alçak olan ev, yüzyılın başlarında kahverengimsi taştan inşa edilmişti.

Ben, buranın pek o kadar güvenli bir eve benzemediğini düşündü, ama onu bu kadar etkili yapan belki de bu idi. Rossignol Zürih'de doğmuş, fakat meslek hayatının büyük bir kısmını Bern'de geçirmişti. Hiç kuşkusuz güçlü ve etkili Zürih'liler arasında dostları vardı, ama rasgele tanıdıklarının bulunacağı bir yer değildi burası. Ayrıca, Hauserstrasse'de oturanlar dışa kapalı bir hayat sürüyorlardı, burası komşuluk ilişkilerinin sıkı fıkı olduğu bir semt değildi. Bahçesiyle uğraşan ihtiyar bir adam burada dikkati çekmezdi. Hauserstrasse rahat, ama sönük bir hayat sürülen bir yerdi.

Ben Range Rover'i blokun alt başında eğimli bir yerde park etti ve aşağı kaymasını önlemek için el frenini çekti. Eldiven gözünü açtı ve içinden Liesl'in tabancasını çıkardı. Şarjörde dört mermi kalmıştı. Korunmak için bu silahı kullanmak istediği takdirde, cephane satın alması gereke-

çekti. Emniyetin kapalı olduğuna emin olduktan sonra tabancayı ceketinin cebine kaydırdı.

Kapının zilini çaldı. Yanıt veren olmayınca, bir, iki dakika sonra zili tekrar çaldı.

Hâlâ bir yanıt yoktu.

Kapının tokmağını çevirmeyi denedi, ama kapı kilitliydi.

Evin yan tarafına düsen açık garajda son model bir Mercedes'in park edilmiş olduğunu gördü. Rossignol'un mu, yoksa başkasının mı olduğunu bilemezdi.

Tam gitmeye hazırlandığı sırada bütün kapıları denemeye karar verdi ve evin etrafını döndü. Çimenler yeni biçilmişti; çiçek tarhları da bakımlıydı. Birisinin mülke iyi baktığı muhakkaktı. Evin arkası önünden daha görkemliydi, çiçek tarhlarıyla çevrili kocaman bir bahçe sabah güneşinin altında yüzüyordu. Evin arkasındaki geniş verandanın ortasında bahçe koltukları grubunun yakınma kubbeli bir kameriye oturtulmuştu.

Ben arka kapıya yaklaştı. Bir cam dış kapıyı açtı, sonra içerideki kapının tokmağını denedi.

Tokmak çevrildi.

Genç adam kalbi çarparak kapıyı açtı. Bir alarmın her an ötmeye başlamasını bekliyordu. Fakat bir şey duymadı.

Rossignol burada mıydı acaba? Ya da bir başkası, bir hizmetkâr ya da aileden biri yok muydu?

Ben yeri fayans karolarla kaplı, karanlık bir antreye girdi. Kancalarda birkaç palto ve saplan süslü bir dizi tahta baston asılıydı. Antreyi aşan genç adam, çalışma odasına benzeyen bir yere girdi. Burası geniş bir masa ve birkaç kitaplığı bulunan küçük bir odaydı. Bir zamanlar İsviçre bankacılık sisteminin temel taşlarından biri olan Gaston Rossignol'un oldukça mütevazı zevkleri olan bir adam olduğu anlaşılıyordu.

Masanın üstünde yeşil bir sumen, bunun yanında da siyah renkli şık bir Panasonic telefon duruyordu. Bu telefona bütün modern aygıtlar monte edilmişti: konferans, telefon edenin kimliği, interkom, dijital yanıtlama makinesi vs.

Ben bakarken telefon *çalmaya* başladı. Cihaz maksimum volümc ayarlı olduğundan kulak zarlarını sarsan bir düdük sesiydi. Ben donakalmıştı. Rossignol'un her an içeri girmesini bekliyor, orada bulunuşunu nasıl açıklayacağını merak ediyordu. Telefon üç kere, dört kere çaldı, sonra sustu.

Ben bekliyordu.

Kimse telefonu açmamıştı. Evde kimsenin olmadığı anlamına mı geliyordu bu? Telefon edenin kimlik ekranına bakınca numaranın uzun bir sayılar dizisi olduğunu gördü. Rossignol'u belli ki yurtdışından arıyorlardı.

Ben evin içerilerine geçmeye karar verdi. Bir koridorda yürürken hafif bir müzik sesi duydu -Bach'a benziyordu- ama ses nereden geliyordu?

Evde gerçekten biri var mıydı?

Holün diğer ucundaki bir odadan dışarı ışık yansıdığını gördü. O yana yaklaşınca müzik sesi kuvvetlendi.

Girdiği oda bir yemek salonuydu. Odanın ortasında gıcır gıcır bir beyaz keten örtüyle örtülü uzun bir masa, masanın üstünde gümüş bir tepside gümüş bir kahve ibriği, tek kişilik bir yerin önünde ise bir tabak sosisli yumurta göze çarpıyordu. Kahvaltı servisi herhalde bir hizmetkâr tarafından yapılmıştı, ama kadın ya da erkek o kişi şimdi neredeydi? Duvarın dibindeki bir büfenin üstünde duran portatifbir teypte Bach'm bir çello süiti çalmaktaydı.

Ve masanın başında arkası Ben'e dönük ihtiyar bir adam tekerlekli bir koltukta oturuyordu. Kır renkli saçlarla çerçevelenmiş güneş yanığı dazlak bir kafa, bir boğa boynu, düşük omuzlar.

İhtiyar adam Ben'in odaya girdiğini duymuşa benzemiyordu. Sağ kulağmdaki işitme aygıtı Ben'in tahminini doğruladı.

Genç adam yine de riski göze almak istemeyerek elini deri ceketinin cebine soktu, tabancayı çekti ve emniyetini kaldırdı. İhtiyar adam kımıldamadı. Ya küp gibi sağırdı ya da işitme aygıtını kapamıştı.

Telefonun yine çalmaya başlaması üzerine Ben sıçradı. Ses, bir dakika önce çalışma odasındaki kadar gürültülüydü.

Öyleyken ihtiyar adam kımıldamadı.

Telefon üç, dört kez çaldı, sonra durdu.

Derken Ben holün öbür ucundan gelen telaş içindeki bir erkek sesi duydu. Hemen arkasından sesin yanıtlama makinesinden geldiğini anladı, fakat ne dediğini çıkaramadı.

Birkaç adım yaklaştı ve tabancanın namlusunu ihtiyar adamın kafasına dayadı. "Kımıldamayın."

İhtiyar adamın başı öne, göğsünün üstüne düştü.

Ben serbest eliyle tekerlekli koltuğun kolunu yakaladı ve koltuğu hızla döndürdü.

İhtiyar adamın çenesi göğsünün üstündeydi. Ardına kadar açılmış gözleri sabit bir bakışla yere bakıyordu. Cansız bir bakışla.

Ben paniğe kapıldı.

Tabaktaki yiyeceğe dokundu. Yumurtalarla sosis hâlâ sıcaktı.

Rossignol anlaşılan birkaç saniye önce ölmüştü. Acaba öldürülmüş müydü?

Bu takdirde katil şu anda evdeydi!

Genç adam geldiği koridorda gerisin geriye koşarken telefon tekrar çaldı. Çalışma odasındaki telefonun ekranında 4311e başlayan aynı uzun sayılar silsilesi belirmişti. Telefon nereden geliyordu? Numaralar ona yabancı gelmiyordu. Bir Avrupa ülkesi olduğuna emindi.

Yanıtlama makinesinde bağıran bir erkek sesi duyuldu. "Gaston? Gaston?"

Sözler Fransızcaydı, ama bir yabancının konuştuğu bir Fransızcayla. Ben kötü bir şiveyle söylenmiş kelimelerin ancak birkaç tanesini çıkarabilmişti.

Rossignol'u kim ve niçin arıyordu?

Bir zil sesi daha duyuldu; bu kez çalan kapının ziliydi.

Genç adam aralık bıraktığı arka kapıya doğru seğirtti. Orada kimse yoktu.

Haydi kaç!

Dışarı çıkıp evin etrafını döndü ve binanın önüne yaklaşırken yavaşladı. Bazı yüksek çalıların arasından beyaz bir polis arabasının yavaş yavaş geçtiğini görebiliyordu. Herhalde mahallede devriye geziyordu.

Kısa bir demir parmaklık Rossignol'un bahçesini komşununkindcn ayırıyordu. Ben *alçak* parmaklığa koştu ve üzerinden komşunun bahçesine atladı. Komşunun evindeki biri tarafından görülme riskini göze almıştı, ama ona hiç kimse seslenmedi, bağırışlar olmadı, Ben de evin öbür yanından Hauserstrasse'ye koştu. Rover caddenin otuz metre kadar aşağısındaydı. Ben arabasına koştu, içine atladı ve kontağı çevirdi. Motor güçlü bir homurtuyla canlandı.

Ben acele tarafından bir U dönüşü yaparak arabayı yokuş aşağı sürdü ve işine giden bir mahalleli zannedilmek için yavaşladı.

Birisi Rossignol'u aramaya çalışmıştı. Telefon numarası 431'le başlayan bir yerden.

Sayılar kafasının içinde birbirini kovalıyordu. En sonundajeton düştü.

Viyana, Avusturya.

Viyana'dan telefon edilmişti. Liesl, "Bu adamların ardılları, vârisleri var," demişti. Mercandetti onlardan birinin Viyana'da yaşadığını söylemişti: canavar Gerhard Lenz'in oğlu. Rossignol öldüğüne göre, bu, izlenecek bir ipucuydu. Kesin bir şey yoktu, ama bu en azından bir olasılıktı. İpucu kıtlığında olası bir ipucu.

Ben birkaç dakika içinde kentin merkezine, Jimmy Cavanaugh'un onu öldürmeye çalıştığı Bahnhofplatz'm yakınma gelmişti. Her şeyin başladığı yere.

Viyana'ya giden ilk trene yetişmek zorundaydı.

Avusturya Alpleri

Kapı yavaşça vuruldu, ihtiyar adam da sinirli bir sesle, "Evet?" diye yanıt verdi.

Beyaz gömlekli bir doktor içeri girdi. Düşük omuzlu ve göbekli, kısa boylu ve yuvarlak yapılı bir adamdı.

Doktor, "Nasılız, beyefendi?" diye sordu. "Dairenizi beğendiniz mi?"

On sekiz numaralı hasta, "Siz buna daire mi diyorsunuz?" diye homurdandı. Buruşmuş üç parçalı takım elbisesiyle daracık tek kişilik yatağa uzanmıştı. "Burası kahrolası bir keşiş hücresinden farksız."

Oda yalnız bir sandalye, bir masa, bir okuma lambası ve bir televizyon aygıtıyla gerçekten çok sade döşenmişti. Taş zemin çıplaktı.

Doktor yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Adım Dr. Löfquist." Yatağın yanındaki iskemleye oturdu. "Size hoş geldiniz demek isterim, ama aynı zamanda uyarmak zorundayım. Bu, çok zorlu ve güç bir on gün olacak. Yaşadığınız en kapsamlı bedensel ve zihinsel testlerden geçirileceksiniz."

On sekiz numaralı hasta doğrulup oturmak zahmetine katlanmadı. "Zihinsel testlere ne gerek var ki?"

"Mesele şu ki herkes programa katılmaya uygun görülmüyor."

"Beni kaçık zannettiğiniz takdirde ne olacak?"

"Katılmaya davet edilmeyenler müdüriyetin teessüfleriyle evlerine gönderilirler."

Hasta bir şey demedi.

Doktor devam etti. "Belki biraz dinlenmelisiniz, beyefendi. Öğleden sonra sizin için yorucu olacak. Bir CAT taraması, bir göğüs röntgeni, sonra bir dizi zihinsel test yapılacak. Depresyona karşı standart test de cabası."

Hasta, "Ben depresyon geçirmiyorum," diye söylendi.

Doktor onu duymamış gibi davrandı. "Plazma kolesterolünüzün, trigliseridlcrin, lipoproteinin vs. ölçülmesi için bu gece yemek yememeniz gerek."

"Yemek yememek mi? Yani beni açlıktan öldürecekler mi? Bunu kabul edemem."

Doktor ayağa kalkarak, "Beyefendi, her ne zaman isterseniz; buradan çıkıp gitmekte serbestsiniz," dedi. "Kalıp programa katılmaya davet edilirseniz, itiraf ederim ki prosedür uzun ve ıstıraplı olacaktır. Ama uzun hayatınızda yaşadığınız hiçbir şeye benzemeyecek. Bunu size garantileyebilirim."

Anna saatlerden sonra bir adresle dönünce Kesting şaşkınlığını gizleyemedi; gerçekte Anna'nın kendisi de şaşkındı. Yapmaya karar verdiği şeyi yapmış ve işe yaramıştı. Rossignol dosyasını birkaç kez okuduktan sonra yardımcı olabilecek bir ad yakalamıştı: Zürih'de bir devlet memuru olan Daniel Taine'di bu. Bu ad birçok farklı bağlamlarda karşısına çık-

mış, yaptığı araştırmalar da önsezisini doğrulamıştı. Gaston Rossignol Taine'in ilk patronu vc anlaşılan bir anlamda akıl hocası olmuştu. Taine'le Rossignol yetmişli yıllarda Euro tahvilleriyle ilgili sınırlı mesuliyetli bir işte ortaktılar. Rossignol, üyeleri arasında Zürih'in en güçlü simalarının bulunduğu Kifkintlcr Kulübü'ne Paine'in yaptığı üyelik başvurusunu desteklemişti. Şimdi küçük bir servet sahibi olan Paine, kanton içinde çeşitli fahri hizmetlerde bulunuyordu. Akıl hocasının planlarının pürüzsüz yürümesini garantileyecek bağlantılarla olanaklara sahipti.

Anna önceden haber vermeden Taine'in evine gelmiş, kendini tanıtmış ve gerekli açıklamaları yapmıştı. Mesajı açıktı. Rossignol ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyaydı.

Taine'in sarsıldığı belliydi, ama Anna'nın tahmin ettiği gibi ketum davranmıştı. Sonunda, "Ne yazık ki size yardım edemeyeceğim," demişti. "Bay Rossignol adres değiştirdi. Nerede olduğunu bilen yok, zaten bu konu kimseyi ilgilendirmez."

"Katillerin dışındakilcri..."

"Eğer öyle birileri varsa bile," Taine konuğunun anlattıklarını inanmamış gibi konuşuyordu. "Onu siz bulamazken onlar nasıl bulsunlar. Elinizde sınırsız imkânlar olmalı."

"Bizden ileride olduklarına inanmak için nedenlerim var."

Taine genç kadına dik dik bakmıştı. "Sahi mi? Acaba niçin?"

Anna başını sallamıştı. "Yalnız Gaston Rossignol'a konuşabileceğim şeyler var."

"Ayrıca onu niçin öldürmek istesinler ki? Bay Rossignol Zürih'lilerin en çok takdir ettikleri insanlardan birisidir."

"Bu da niçin saklandığını açıklıyor, değil mi?"

Taine kısa bir duraklamadan sonra, "Saçmalıyorsunuz," demişti.

Anna birkaç saniye süreyle adamın gözlerinin içine bakmıştı. Sonra Taine'e, üstünde adıyla Özel Araştırmalar Ofısi'ndeki numaralarının yazılı olduğu bir kart uzatmıştı. "Bir saat sonra döneceğim," demişti.

"Sizin imkânlarınızın da çok büyük olduğuna inanıyorum. Beni araştırın. İyi niyetle geldiğime inanın. Kendimi tanıttığım kişi olduğuma ve söylediklerimin doğruluğuna kanaat getirin."

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Sıradan bir İsviçre vatandaşıyım..."

"Kendinize göre yöntemleriniz vardır, Bay Taine. Sizin olmasa bile dostunuzun vardır. Dostunuza yardım etmek istediğinize eminim. Sanırım, birbirimizi anladık."

Anna Navarro iki saat sonra Taine'i işyerinde ziyaret etti. Ekonomi bakanlığı on dokuzuncu yüzyıl sonlarının Beaux Arts üslubunda inşa edilmiş büyük bir mermer binadaydı. Taine'in bürosu geniş ve güneşliydi, duvarları da kitap rafiarıyla kaplıydı. Genç kadın gelir gelmez hemen adamın odasına aldılar; koyu renkli tahta kapı arkasından sessizce kapandı.

Taine ceviz yazı masasının arkasında oturuyordu. "Bu benim kararım değildi," diye belirtti. "Karar Bay Rossignol'un kendisine ait. Bunu ben desteklemiyorum."

"Beni soruşturdunuz."

Taine kelimelerini dikkatle seçerek donuk bir sesle, "Soruşturuldunuz," dedi. Kartı genç kadına iade etti. "Güle güle, Bayan Navarro."

Adres, Anna'nm adının solundaki boşluğa kurşunkalemle karalanmıştı.

Genç kadının ilk telefonu Bartlett'e oldu. Patronuna araştırmalarının onu getirdiği noktayı açıkladı. Bartlett, "Beni şaşırtmaktan hiç geri kalmıyorsunuz," dedi. Sesinde sıcak bir anlam vardı.

Anna'yla Kesting Hottingen'deki adrese giderlerken adam, "Gözaltı isteminiz bu sabah onaylandı," dedi. "Bu amaçla işaretsiz polis arabaları görevlendirildi."

"Ya telefonu?"

"Evet, telefonunun dinlenmesi işi de bir, iki saatin içinde hallolacak. *Kantonspolizei'ddki* bir memur telefonu *Mutterhaus'da* dinlemeye almakla görevlendirilecek."

"Mutterhaus mu?"

"Polis merkezine Ana Evi diyoruz."

Hottingerstrasse'yi tırmanıyorlardı. Evler giderek büyüyor ve güzelleşiyor, ağaçlar sıklaşıyordu. Sonunda Hauserstrasse'ye geldiler ve bakımlı bir bahçenin ortasında kahverengi taştan bina edilmiş tek katlı bir

evin önünde durdular. Anna etrafta işaretsiz polis arabası bulunmadığına dikkat etti.

Kesting, "Burası doğru adres," dedi.

Genç kadın başıyla doğruladı. Büyük bir evi ve güzel bir bahçesi olan İsviçreli bir bankacı daha, diye düşünüyordu.

Arabadan inip sokak kapısına yürüdüler. Kesting zili çaldı. "Görüşmeyi benim yönetmeme umarım kızmazsınız," dedi.

Anna, "Niçin kızayım," dedi. "Uluslararası İşbirliğinin kâğıt üstündeki anlamı ne olursa olsun, uyulacak protokol buydu ve ikisi de bunu biliyorlardı.

Kesting birkaç dakika bekledikten sonra zili bir kez daha çaldı. "O ihtiyar bir adamdır, birkaç yıldan beri de tekerlekli iskemlede dolaşıyor. Evin içinde yer değiştirmesi zaman alıyordur," dedi.

Kesting birkaç dakika daha bekledikten sonra, "Onun yaşında bir adamın pek dışarı çıkacağını sanmam," dedi.

Zili tekrar çaldı.

Anna, *bunun gereğinden fazla kolay olduğunu biliyordum.* Ne fiyasko, diye düşünüyordu.

Kesting, "Adamcağız hasta olabilir," dedi. Huzursuz bir tavırla kapının tokmağını çevirdi, ama kapı kilitliydi.

İkisi birlikte evin etrafını dolaştılar. Arka kapı kolaylıkla açıldı. Kesting evin içine, "Doktor Rossignol, Savcılık Ofisi'nden Kesting'im," diye seslendi. "'Doktor' unvanı bir şerefpayesi olsa gerekti.

Evin içine sessizlik hâkimdi.

"Doktor Rossignol."

Kesting eve girdi. Anna da onu izledi. İçeride ışıklar yanıyordu. Klasik müzik sesi duyuluyordu.

Kesting daha yüksek sesle, "Doktor Rossignol," dedi. Evin içinde ilerledi. Çok geçmeden kendilerini ışıkların yandığı ve bir teypte müziğin çaldığı yemek salonunda buldular. Anna kahvenin, yumurtaların ve bir tür kızarmış etin kokusunu aldı.

"Doktor... Aman Tanrım!"

Anna, Kesting'in gördüğünü dehşet içinde gördü.

İhtiyar bir adam masanın önündeki tekerlekli koltukta bir tabak içindeki kahvaltısının önünde oturuyordu. Başı göğsünün üstüne düşmüş, gözleri de büyümüş ve sabitleşmişti. Ölmüştü.

Ona da ulaşmışlardı demek! Bu aslında genç kadını şaşırtmadı. Onu şaşırtan zamanlamaydı, gelmelerinden hemen önce olmuş olmalıydı. Katiller yetkililerin gelmek üzere olduğunu bilmişlerdi sanki.

Genç kadın korkunun kokusunu aldı.

"Kahretsin," dedi. "Bir ambulans çağırın. Cinayet masası ekibine de haber verin. Ve lütfen, hiçbir şeye dokunmamalarına dikkat edin."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cinayet sahnesi araştırmalarında uzman Zürih *Kantonspolizei'a* bağlı bir polis ekibi aynı saatin içinde yetişti ve memurlar video filmleriyle fotoğraflar çektiler. Kurbamn evinin her köşesine ve özellikle zemin katından ulaşılabilen ön ve arka kapılarla üç pencereye parmak izlerini saptamak için toz serpildi. Anna uzmandan Rossignol'un tekerlekli koltuğunun ve ölünün vücudunun açıkta kalan bütün derisinin resminin alınmasını rica etti. Karışıklığa meydan vermemek için ceset götürülmeden önce Rossignol'un da parmak izleri alındı.

Amerikalılar, öldürülmesinden önce Rossignol'a bu kadar ilgi göstermiş ve korunması amacıyla gözaltı talep etmiş olmasalardı, ihtiyar adamın ölümü doğal bir olay olarak görülecekti. Gastón Rossignol ne de olsa doksan bir yaşındaydı.

Bunun yerine bir otopsi yapılması ve göz sıvışma özellikle dikkat edilmesi emredildi. Zürih polisinin pataloğu olmadığından otopsi âdet olduğu üzere Zürih Üniversitesi'nin Adli Tıp Enstitüsü'nde yapılacaktı.

Anna oteline döndü. Bitkindi. Uçakta uyumamış, bir Ativan almaktan kaçınmıştı. Perdeleri kapadı, fazla büyük bir tişörtü arkasına geçirdi ve yatağa girdi.

Telefonun ziliyle sıçrayarak uyandı. Bir an şaşırarak gece yarısı Washington'da olduğunu zannetti. Saatinin fosforlu kadranına bakınca, Zürih vaktiyle saatin öğleden sonranın iki buçuğu olduğunu gördü. Telefona uzandı.

Bir erkek sesi, "Bayan Navarro'yla mı konuşuyorum?" diye sordu.

Genç kadın, "O benim," diye boğuk bir sesle yanıt verdi, sonra öksürerek genzini temizledi. "Kimsiniz?"

"Ben *Kantonspolizei'da.n* Yüzbaşı Sclımid. Bir cinayet masası dedektifiyim. Üzgünüm, sizi uyandırdım galiba."

"Hayır, hayır, sadece biraz kestiriyordum. Bir şey mi var?"

"Parmak izlerinden ilginç bazı sonuçlar çıktı. Polis merkezine gelebilir misiniz?"

Schmid nazik bir adamdı. Ablak bir yüzü, alnının yukarısında kâkül kesimli kısa saçları vardı. Lacivert bir gömlek giymiş, boynuna altın bir zincir takmıştı.

Bürosu bol ışıklı ve az möbleli sevimli bir odaydı. Açık renkli tahtadan iki masa karşı karşıya yerleştirilmişti. Anna bunlardan birinin, Schmid de ötekinin arkasına geçti.

Schmid bir kâğıt zımbayla oynuyordu. "Parmak izleri Kriminaltechnik de araştırıldı," dedi. "Rossignol'un parmak izleri belirlendikten soma çoğunun sahipleri belli olmayan bir sürü iz kaldı. Rossignol dul olduğuna göre, parmak izlerinin evinin işlerine bakan kadına ve evinde çalışan başka birkaç kişiye ait olduklarını varsayıyoruz. Kâhya kadın gece evde kalmış; sabahleyin Bay Rossignol'a kahvaltısını verdikten soma da çıkıp gitmişti. Katiller herhalde evi gözlüyorlardı ve kadının gittiğini görmüşlerdi."

"Bay Rossignol'un bir hastabakıcısı yok muydu?"

Schmid bir yandan zımbayla oynayarak, "Hayır," dedi. "Şimdi tıpkı sizdeki gibi bizde de parmak izlerinin bilgisayarlı bir veri tabanı var." Schmid, milyonlarca parmak izinin depolandığı Otomatik Parmak İzi Kimlik Servisi'ni kastedf/ordu. "Parmak izleri tarandı, dijitalize edildi ve modemle Bern'deki merkezi sicil dairesine gönderildi. Orada eldeki bütün veri tabanlarıyla karşılaştırıldılar. Araştırma uzun sürmedi. Eş bir parmak izi grubu bulundu."

Anna doğruldu. "Ya?"

"Evet, olay bu yüzden bize havale edildi. Parmak izleri, birkaç gün önce Bahnhofplatz yakınındaki bir silahlı çatışmayla ilgili olarak burada alıkonan bir Amerikalıya ait."

"Kimmişbu adam?"

"Benjamin Hartman adında bir Amerikalı."

Bu ad Anna için bir anlam taşımıyordu. "Onun hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Oldukça çok. Onu ben sorguya çekmiştim çünkü." Schmid, genç kadına Hartman'm Amerikan pasaportunun, sürücü belgesinin, kredi kartlarının ve İsviçre'deki polis kayıtlarının vesikalık fotoğraflı fotokopilerini içeren bir dosya uzattı.

Anna fotokopileri büyülenmiş gibi dikkatle inceledi. Aradığı katil bu olabilir miydi? Bir Amerikalı. Otuz beş yaşlarında. Hartman Sermaye Yönetimi adında bir finans şirketi hesabına çalışan bir yatırım bankeri. Hartman Sermaye Yönetimi'nin bir aile şirketi olduğu varsayılabilirdi. Bu da adamın zengin olduğu anlamına gelirdi. New York'ta yaşıyordu. Schmid'e İsviçre'ye kayak yapmaya geldiğini söylemişti.

Ama bu bir yalan olabilirdi.

Sigma kurbanlarının üçü Amerikalının Zürih'de bulunduğu süre içinde öldürülmüşlerdi. Kurbanlardan biri sadece bir tren yolculuğu kadar uzak olan Almanya'da yaşamıştı. Bir diğeri ise aynı uzaklıktaki Avusturya'daydı.

Fakat ya Paraguay? Buradan oraya ulaşmak uzun bir uçak yolculuğu gerektiriyordu.

Yine de bu olasılık gözardı edilemezdi. Adamın yalnız çalışmadığı olasılığı da.

Genç kadın, "Bahnhofstrasse'de ne olmuştu?" diye sordu. "O Amerikalı birini mi vurmuş?"

Schmid'in oynadığı zımba elinden düşüverdi. "Caddede ve Bahnlıofplatz'm altındaki alışveriş pasajında silahlar patlamıştı. Amerikalı bu olayla ilgili olarak sorguya çekildi. Ben şahsen tetikçinin o olduğuna inanmıyorum. Adam birisinin onu vurmaya çalıştığını iddia ediyordu."

"Öldürülen olmuş muydu?"

"Yoldan gelen geçenlerden birkaç kişi. Amerikalının kendisini öldürmeye çalıştığım iddia ettiği kişi de ölenlerin arasındaydı."

Genç kadın, "Hımm," dedi şaşırarak. Garip bir öyküydü. Ve ne kadarı doğruydu? O adam kimdi? "Gitmesine izin mi verdiniz?" diye sordu.

"Onu alıkoymak için bir gerekçemiz yoktu. Ayrıca, firması da piston kullandı. Ona kantondan ayrılması bildirildi."

Olacak şey değildi bu. Yasaların uygulanmasına Zürili'in yaklaşımı bu muydu? Anna yüzünü ekşiterek sordu. "Şimdi nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"O sırada St. Moritz'e gitmeyi planladığını iddia etmişti. Carlton Oteli'ne. Ama o zamandan beri oraya hiç gitmediğini öğrendik. Dün aldığım bir rapora göre de tekrar Zürih'de *Handelsbank Schweiz'da* ortaya çıkmış. Onu sorgulamak için dün buraya getirmeye çalıştık, ama kaçtı. Yine birinin vurulduğu şanssız bir olaydı. Ölüm sanki adama her gittiği yerde eşlik ediyor."

Anna, "Sürpriz, sürpriz," dedi. "Hartman'm Zürih'de başka bir otelde ya da ülke içindeki başka bir yerde kalıp kalmadığını öğrenmenizin bir yolu var mıdır?"

Schmid başıyla onayladı. "Her bir kantondaki Hotel Control'la bağlantı kurabilirim. Otellerin bütün kayıt formları yerel polise gider."

"Bunlar ne kadar yenidirler?"

Schmid, "Bazen o kadar da yeni değil," diye itiraf etti. "En azından nerede olmuş olduğunu öğrenebiliriz."

"Tabii otele kendi adıyla kaydını yaptırdıysa."

"Yasalara saygılı bütün oteller yabancıların pasaportlarını göstermelerini şart koşar."

"Belki birden fazla pasaportu vardır. Belki 'yasalara saygılı' bir otelde kalmıyordur. Belki burada dostları vardır."

Schmid birtkz sinirlenmiş göründü. "Ama ben onunla konuştum," dedi. 'Ve sahte bir pasaportla gezen birine benzemiyordu."

"Uluslararası düzeydeki işadamlarından bazılarının Panama, İrlanda veya İsrail gibi ülkelerden alınmış ikinci bir pasaportları olabiliyor. İkinci pasaport bazı durumlarda işe yarar."

"Evet, ama o pasaportlarda bile kişinin gerçek adı yazılmış olur, öyle değil mi?"

"Belki evet, belki de hayır. Ülkeden ayrılıp ayrılmadığını saptamanın bir yolu yok mudur?"

"Ülkeden ayrılmanın çeşitli yöntemleri vardır; uçakla, otomobille, trenle, hatta yürüyerek."

"Sınır polisi kayıt tutar mı?"

Schmid, "Sınır polisinin pasaportlara bakacağı varsayılır," diye itiraf etti. "Ama bazen bakmazlar. Bu bakımdan bize en çok havayolları yardımcı olabilir. Onlar bütün yolcuların kayıtlarını tutarlar."

"Ya trenle ülkeden çıktıysa?"

"O zaman izine hiç rastlamayabiliriz. Ülkelerarası çalışan bir trende kendine yer ayırttıysa iş değişir tabii. Ama bundan fazla bir umudum yok."

Anna düşünüyordu. "Doğru," dedi. "Kovuşturmaya başlayabilir misiniz?"

Schmid, "Tabii ki," dedi kızarak. "Bu standart yöntemdir."

"Otopsi sonuçlarını ne zaman alabilirim? Özellikle toksikolojiyle ilgileniyorum." Genç kadın dedektifi fazlaca zorladığının farkındaydı. Ama başka seçeneği yoktu.

Schmid omuzlarını silkti. "Bir hafta sürebilir. Ama işlemlerin hızlandırılmasını isteyebilirim."

Genç kadın, "Ben özellikle bir nörotoksinin araştırılmasını istiyorum," dedi. "Bu iş o kadar uzun sürmez."

"Sizin için bir telefon edebilirim."

"Sahi mi? Banka kayıtlan da istiyorum. Rossignol'un iki yıl geriye gidon banka kayıtlarına ihtiyacım var. İsviçre bankaları bizimle işbirliği yaparlar mı, yoksa yine o gizlilik teranesinde mi ısrar ederler?"

Schmid şöyle bir şişindi. "Bir cinayet söz konusu olduğu için polisle işbirliği yaparlar."

"Bu hoş bir sürpriz. Ha evet, bir şey daha var. Kredi kartlarından çektirdiğiniz fotokopiler, onlan alabilir miyim acaba?"

"Niçin olmasın?"

Anna, "Harika," dedi. Bu adamdan hoşlanmaya başlıyordu.

Sâo Paulo, Brezilya

Düğün daveti bütün Brezilya'nın en lüks özel kulübünde Hipica Jardins'de yapılıyordu.

Kulübün üyeleri Brezilya'nın aristokrasisi olan guafrocenfö'lardandı. İlk Portekizli göçmenlerin soyundan gelen bu insanlar, en az dört yüz yıldan beri bu ülkedeydiler. Aralarında büyük toprak sahipleri, kâğıt fabrikalarıyla gazete ve yayınevi, oyun kartı fabrikalarıyla büyük otellerin sahipleri vardı, hepsi zenginlerin en zenginleriydi, kulüp binasının önünde park etmiş Bentley'lerle Roils-Royce'lar da bunun kanıtıydı.

Bu gece bu büyük zenginlerin birçoğu beyaz kravatları ve siyah fraklarıyla göz kamaştırıyorlardı; Brezilya'nın plütokratlarmdan Doutor Otavio Carvalho Pinto'nm kızının düğününe gelmişlerdi. Pinto'nun kızı Fernanda aynı derecede ünlü bir başka aileye Alcantara Machado'lara gelin gidiyordu.

Konuklardan biri hemen hemen doksan yaşlarında ak saçlı ve kibar görünüşlü bir adamdı. *Quatrocento'\ardan* biri olmamakla beraber -ellili yıllarda Lizbon'dan Saö Paulo'ya göç etmişti. Karun gibi zengin bir bankacı ve toprak sahibi, gelinin babasının iş ortağı ve arkadaşıydı.

İhtiyar adamın adı Jorge Ramago'ydu. Dans eden çiftleri seyrediyordu. Önündeki tabakta duran Perigord usulü dana kebabına dokunmamıştı. Siyah saçlı genç bir kadın olan garsonlardan biri ihtiyar adama yaklaştı, Portekizce olarak, "Sinyor Ramago, sizi telefondan arıyorlar," dedi.

Ramago yavaşça dönüp kadına baktı. "Telefondan mı?"

"Evet, sinyor. Acele olduğunu söylüyorlar. Telefon evinizden. Eşinizden."

Ramago hemen kaygılandı. "Nerede? Telefon nerede?" diye sordu.

Garson kadın, "Bu taraftan, beyefendi," dedi ve ihtiyar adamın yavaşça kalkmasına yardım etti. Şölen salonunda yavaş adımlarla ilerlediler. İhtiyar Tizbon'lu genelde sağlıklı olmakla beraber, romatizmadan yakmıyordu.

Salondan çıktıktan sonra garson Ramago'yu tahtadan antika bir telefon kulübesine götürdü ve buraya girmesine yardım etti. Bu arada ihtiyar adamın buruşmuş ceketini eliyle düzeltmekten geri kalmadı.

Ramago tam telefona uzandığı sırada baldırının yukarısına iğne batmış gibi bir acı duydu. Ay diye soluyarak etrafına bakmdıysa da, garson kadın gitmişti. Acı çabuk geçti, ihtiyar adam da almacı kulağına götürüp dinledi. Ama bütün duyabildiği çevir sesi oldu.

Ramago kendi kendine konuşur gibi, "Hatta kimse yok," dedi ve hemen akabinde kendini kaybetti.

Bir dakika kadar sonra erkek garsonlardan biri ihtiyar adamın telefon kulübesinde kendinden geçmiş olduğunu gördü. Telaşa kapılarak hemen yardım çağırdı.

Avusturya Alpleri

On sekiz numaralı hasta gece yarısı uyandırıldı.

Hemşirelerden biri üst kolunu bir lastikle sıktı ve damarından kan çekmeye başladı.

Hasta, "Bu da nesi?" diye homurdandı.

Hemşire, "Üzgünüm efendim," dedi. İngilizceyi yabancı şiveyle konuşuyordu. "Sizden gece yarısından itibaren sabaha kadar dört saatte bir kan örneği almamız istendi."

"Aman Tanrım! İyi de niçin?"

"Serum Epo-eritropoietin düzeyinizi ölmek için."

"Bende öyle bir şey olduğunu sanmıyordum." Bu tıp gerekleri sinir bozucuydu, üstelik ihtiyar adam arkasının da geleceğini biliyordu.

"Tütfen, yine uyumaya çalışın beyefendi. Önünüzde uzun bir gün var."

Sabah kahvaltısı bütün hastalara görkemli bir şölen salonunda verildi. Uzun bir büfe taze meyveler, fırından yeni çıkmış kurabiyelerle küçük ekmekler, sosisler, yumurtalar, beykm ve jambonlarla dolup taşıyordu.

On sekiz numaralı hasta kahvaltısını bitirdikten soma binanın başka bir bölümündeki bir muayene odasına götürüldü.

Orada başka bir hemşire üst kolunun içyüzündeki deriden küçük bir neşterle bir parça kesti.

İhtiyar adam inledi.

Hemşire, "Canınızı yaktıysam özür dilerim," dedi.

"Bütün kahrolası vücudum ağrılar içinde. Bu ne için?"'

Hemşire kesiği sararak, "Deri retikülündeki esnek lifleri incelemek amaçlı bir deri biyopsisi için," diye yanıt verdi.

Beyaz gömlekli iki doktor arkada yavaş sesle Almanca konuşuyorlardı. On sekiz numaralı hasta söylediklerinin her kelimesini anlıyordu.

Kısa boylu ve yuvarlak yapılı olanı, "Beyninin fonksiyonları biraz zayıflamış," dedi. "Bu da onun yaşındaki bir adamda çok normal. Ama ihtiyarlık bunaması veya Alzheimer belirtisi yok."

Gri yüzlü uzun boylu zayıf adam, "Ya kalp kası kitlesi ne durumda?" diye sordu.

"Kabul olunabilir durumda. Ama bu kez Doppler ültrasonografisine başvurarak arka tibya atardamarmdaki kan basıncını ölçtük ve bir miktar periferik atardamar hastalığı saptadık."

"Şu halde kan basıncı yüksek?"

"Biraz, ama bunu zaten bekliyorduk."

"Kan sedimantasyonunu ölçtünüz mü?"

"Bu iş sanırım şu sırada laboratuvarda yapılmakta."

"Güzel. Bunun iyi bir aday olduğunu düşünüyorum. Bence testleri hızlandıralım."

On sekiz numaralı hasta, iyi bir adayım, diye düşündü. Demek beklediği şey olacaktı. Konuşan doktorlara döndü ve minnettarlık numarası yaparak onlara gülümsedi.

YİRMİ İKİNCİ BOLUM

Viyana

Özel dedektif hemen hemen yarım saat gecikmişti. Ben, Kârntner Strasse yakınındaki otelinin geniş lobisinde oturuyor ve adını telefon rehberinin sarı sayfalarından seçtiği dedektifi bekliyordu. Garsonun getirdiği kahveye dokunmamıştı bile.

Bir özel dedektif adı bulmanın Viyana telefon rehberinden çok daha uygun yolları olduğunu biliyordu. Örneğin, buradaki ticari bağlantılarından birine telefon ederek birini önermelerini isteyebilirdi. Ama içgüdüleri onu, şu sıralarda elinden geldiğince tanıdıklarından kaçmasını uyarıyordu.

Yetişebildiği ilk trene binmiş, önceden yer ayırtmadan küçük bir otele başvurmuş ve şansının yardım etmesiyle kardeşinin takma adlarından biri olan Robert Simon olarak bir oda bulabilmişti. Kendisinden pasaportu istenmiş, belge incelenirken genç adam soluğunu tutmuştu. Ama anlaşılan pasaport düzgündü ve birkaç yıldan beri kullanılıyormuş gibi makul biçimde eskitilmiş ve damgalanmıştı.

Yaptığı ilk iş Viyana telefon rehberinde, en azından verdiği ilana göre saygın gözüken bir özel dedektif aramak olmuştu. Ben'in otelinin de bulunduğu kent merkezinde, yani birinci bölgede, birçokları vardı. Özellikle bir tanesi, çoktandır gözden kaybedilmiş akrabaları bulmaktaki ustalığından söz ediyordu. Ben onu telefonla tutmuş, bir Avusturya vatandaşının geçmişini araştırmakla görevlendirmişti. Şimdi özel dedektifin geleceğinden şüphe etmeye başlıyordu.

Derken kırk yaşlarında kadar tıknaz bir adam Ben'in karşısındaki koltuğa çöktü. "Bay Simon musunuz?'[1] diye sordu. Adam eski bir evrak çantasını Ben'le arasındaki alçak masanın üstüne bırakmıştı.

"O benim."

Özel dedektif, "Ben Hans Hoffman,'" dedi. 'Tarayanınızda mı?"

Genç adam da alayla, "Ben de sizinle tanıştığıma sevindim," dedi. Cüzdanını çıkararak dört yüz doları saydı ve masanjn karşı tarafına sürdü.

Hoffman bir an paraya baktı.

Ben, "Yoksa Avusturya Şiling'lerini mi tercih ederdiniz?" dedi. "Üzgünüm, henüz bankaya gidip para bozdurmaya vaktim olmadı."

Dedektif, "Fazladan bir harcama oldu," dedi.

"Sahi mi?"

"HNA'daki Heeres Nachrichtenamt-Avusturya Askeri İstihbaratı'ndaki eski bir arkadaşa nezaket ödemesi."

Ben, "Çevirisi rüşvet," dedi.

Hoffman omuzlarım silkti.

"Herhalde sizin şu eski arkadaşınız bir makbuz vermemiştir."

Hoffman omuzlarını silkti. "Burada işlerimiz böyle yürür. Araştırdığınız bilgileri çeşitli yolları denemeden elde edemezsiniz. O arkadaş bilgiye ulaşmak için askeri istihbarat kimliğini kullanmak zorunda kalacak. Bu da fazladan iki yüz dolar demek. Numara rehberde yok, ama adresi size hemen verebilirim."

Ben paraları ödedi; elindeki nakdin sonuydu.

Dedektif kendisine uzatılan paraları saydı. "O kişinin telefon numarasıyla adresini niçin istediğinizi bilmiyorum, ama ilginç bir işe karışmış olmalısınız," tiedi.

"Niçin böyle düşünüyorsunuz?"

"Adamınız Viyana'da çok önemli bir şahsiyet." Dedektif garson kadına gelmesini işaret etti ve bir kahveyle Maximilian turtası ısmarladı.

Evrak çantasından bir dizüstü bilgisayarı çıkardı, kapağını kaldırdı ve çalıştırdı. "Bilimin en son yeniliklerinden biri," dedi. "Bir parmak ucu

alıcısı. Parola olarak parmak izimi kullanıyor. Parmak izim olmayınca kilitli kalıyor. Hiç kimse bu işleri Almanlar gibi başaramıyor."

Dedektif birkaç saniye boyunca tuşlara bastı, sonra aygıtı Ben'e çevirdi. Ekranda Jürgen Lenz'in adıyla adresi belirmişti.

Hoffman dizüstünü tekrar kendisine çevirerek, "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu. "Bir tanıdığınız mı?"

"Pek sayılmaz. Bana onu anlatın."

"Evet, Dr. Lenz Viyana'nm en zengin adamlarından biri, ileri gelen bir hayırsever ve güzel sanatların bir hamişidir. Başında bulunduğu vakıf yoksullar için klinikler inşa ediyor. Aynı zamanda Viyana Filarmoni Orkestrası'nm yönetim kurulundadır."

Garson kadın kahveyle pastayı Hoffman'm önüne koydu. Dedektif, daha kadın arkasını dönmeden yiyeceklere saldırdı.

"Bu Dr. Lenz nasıl bir doktor?"

"Bir tıp doktorudur, ama yıllardan beri doktorluk yapmıyor."

"Kaç yaşlarında?"

"Tahminime göre ellili yaşlarında."

"Doktorluk bunlarda bir aile geleneği olmalı."

Hoffman gülmeye başladı. "Babası Gerhard Lenz'i herhalde hatırlarsınız. İlginç bir vaka. Ülkemiz bazı bakımlardan en ilerici olanlardan olmayabilir. Vatandaşlarımız bu gibi tatsız olayları unutmayı yeğlerler. Avusturyalıların huyu bu. Denildiğine göre, Beethoven'in bir Avusturyalı, Hitler'in ise bir Alman olduğuna kendimizi inandırmışızdır. Ama Jürgen farklı. O, babasının işlediği cinayetleri telafi etmeye çalışan bir evlat."

"Sahi mi?"

"Kesinlikle. Bu cinayetlerle ilgili olarak sözünü sakınmadığı için bazı çevrelerde Jürgen Lenz'e içerleyenler var. Babasını suçlamaktan bile çekinmiyor. Babasının yaptıklarından dolayı büyük bir utanç duyduğu biliniyor." Dedektif bir an önce yiyip bitirmeye sabırsızlanır gibi pastasına baktı. "Ama diğer ünlü Nazilerin çocuklarından farklı olarak o bu konuluda bir şeyler yapıyor. Lenz Vakfı, Avusturya'da soykırım araştırmalarının, tarih burslarının, İsrail'deki kütüphanelerin başı çeken desteğidir... '»uça, ırkçılığa, o tür şeylere karşı savaşan her şeye parasal destek sağlar-

lar." Dedektif pastasına döndü ve birinin kapmasından korkarmış gibi lokmalarım yutmaya koyuldu.

Lenz'in oğlu ileri gelen bir Nazizm karşıtıydı ha? Belki de Ben'in tahmininden de fazla ortak yanları vardı.

Genç adam, "Pekâlâ," diyerek garson kadına hesabı getirmesini işaret etti. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Dedektif pasta kırıntılarını ceketinin yakasının üstünden aşağı silkelerken, "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

Trevor Griffiths Operaya birkaç blok uzaklıktaki Kärntner Ring'de bulunan oteli Imperial'dan çıktı. Trevor, Imperialen Viyana'nm en iyi oteli olmakla kalmayıp, savaş esnasında Nazilerin karargâhı, kenti yönetmek için kullandıkları merkez olarak da ünlü olduğunu düşünüyordu. Öyle ya da böyle bu otelden hoşlanıyordu.

Mariahilfer Strasse'den birkaç adım yürüdükten sonra Neubaugasse'deki küçük bara ulaşılıyordu. Cafcaflı kırmızı neon işaret barın adını tanıtıyordu: BROADWAY CTUB. Trevor loş bodrum salonunun arkalarındaki bir bölmeye oturarak beklemeye başladı. Kruvaze düğmeli gri yünlü takım elbisesinin içinde buraya ters düşüyor, bir işadamına, yüksek düzeydeki bir yöneticiye ya da zengin bir avukata benziyordu.

Bar pis kokulu sigara dumanına boğulmuştu. Trevor buna zor katlanıyor, sonradan saçlarının ve giysilerinin leş gibi kokmasından nefret ediyordu. Saatine göz attı. Audemars Piguet markalı oldukça pahalı model, ender savurganlıklarından birinin ürünüydü. En büyük merakı pahalı takım elbiselerle, saatler ve vahşi seksdi.

Yiyeceğe, sanata ve müziğe merak duymayınca insana başka ne kalıyordu ki?

Trevor sabırsızlenıyordu. Avusturyalı bağlantısı gecikmişti, Trevor ise gecikilmesine tahammül edemiyordu.

Avusturyalı yarım saate yakın bir gecikmeden soma en sonunda gözüktü. Otto adında hantal yapılı ve maymuna benzeyen biriydi. Otto bölmeye kayar gibi girerek kırmızı keçeden yapılmış eski görünüşlü bir çantayı Trevor'un önüne koydu.

"İngilizsiniz, değil mi?"

Trevor evet der gibi başını eğerek çantanın fermuvarını açtı. İçinde iki iri metal parça vardı; namlusuna bir susturucu takılabilecek .9 mm çapında bir Makarov'la uzun susturucu. Trevor, "Ya mermiler?" diye sordu.

"Çantanın içinde," dedi Otto. "Yeterince var."

Makarov iyi bir seçimdi. .9 mm çapında Parabellum'dan farklı olarak 'işitilemeyecek kadar hafif ses titreşimliydi.

Trevor, "Nere malı?" diye sordu. "Macar mı? Çin mi?"

"Rus malı. Ama çok kaliteli."

"Ne kadar?"

"Üçbin şiling."

Trevor yüzünü buruşturdu. Para harcamaya bir itirazı yoktu, ama kazıklanmaya da içerliyordu. İngilizcesi zayıf olan Otto'nun tek kelimesini kaçırmaması için Almançaya geçti. *"Der Markt ist mit Makarovs überschwemmt."* Piyasa Makarov'larla dolup taşıyor.

Otto dikkat kesildi.

Trevor Almanca olarak devam etti. "Bu şeylerin bini bir para. Herkes bunları imal ediyor. Her yerde bulabilirsin. Size bin şiling vereceğim, bu kadarını bile alacağınız için kendinizi şanslı saymalısınız."

Otto saygılı bir tavır takındı. "Alınansınız, değil mi?" diye şaşkınlıkla sordu. Otto bilinçli bir dinleyici olsaydı, Trevor'un Dresden yöresinin şivesiyle Almanca konuştuğunu fark ederdi.

Trevor uzun zamandır Almanca konuşmamıştı; konuşmaya fırsatı olmamıştı. Ama kendini çabuk toparladı.

Almanca ne de olsa anadiliydi.

Anna oteline yakın bir Mövenpick restoranında tek başına yemeğini yedi. Yemek listesinde onu ilgilendiren bir şey yoktu; sonunda İsviçre mutfağından anlamadığına karar verdi.

Yabancı bir kentte tek başına yemek yemek çoğu zaman ona kasvet verirdi, ama bu gece yalnızlık duyamayacak kadar düşüncelere dalmıştı. Pencerenin yanında uzun bir yalmz müşteri dizisinin arasında oturuyordu. Bu yalnız müşterilerin çoğu gazete veya kitap okuyorlardı.

Amerikan konsolosluğunda güvenli bir faks hattı kullanarak Hartman hakkında kredi kartları dahil bütün bildiklerini İç Uyum'a iletmiş ve kimlik ünitesinin bütün kredi kartı şirketleriyle bağlantı kurarak ani bir iz sürmeyle Hartman'm bir kredi kartını kullanması durumunda birkaç dakikanın içinde bilgilendirilmelerini istemişti.

Ayrıca, Hartman'm kendisi hakkındaki bütün bilgileri araştırmalarını istemiş, birisi de bir saatten daha kısa bir süre sonra şifreli bir cep telefonu numarası kanalıyla onu aramıştı. Ofisine göre Hartman İsviçre'de tatildeydi, ama günlerden beri ofisle bağlantı kurmamıştı. Seyahat programını bilmiyorlardı; Hartman onlara bu konuda bilgi vermemişti. Bu durumda onunla bağlantı kurmalarının bir yolu yoktu.

Fakat kimlik ünitesi bu arada ilginç bir şey öğrenmişti: Hartman'm tek kardeşi olan ikizi dört yıl önce İsviçre'de bir uçak kazasında ölmüştü. Görünüşe bakılırsa, ölümünden önce bir İsviçre altını kampanyasına girişmişti. Anna bütün bunlardan ne gibi bir anlam çıkaracağını bilmiyordu, ancak bir sürü soruyu gündeme getireceğinin farkındaydı.

Kaynağının verdiği bilgiye göre Benjamin Hartman Karun kadar zengindi. Çalıştığı şirket olan Hartman Sermaye Yönetimi yatırım fonlarını yönetiyordu ve Hartman'm babası tarafından kurulmuştu.

Baba Hartman ünlü bir hayırseverdi ve Yahudi soykırımından kurtulanlardan biriydi.

Türlü olasılıklar öne sürülüyordu. Zavallı küçük zengin çocuk, İsviçreli bankacıların soykırım kurbanlarına büyük haksızlık ettiklerini kafasına takmıştı. Şimdi de ikizi seferber olarak İsviçreli bir banka kodamanına karşı yanlış yönlendirilmiş bir intikama girişmişti. Zengin çocuğun beceriksizce intikam alma sevdası.

Ya da bu işe daha fazla bulaşmıştı, anlaşılmaz bir nedenle bu Sigma takımı hesabına çalışıyordu.

Merak konusu olan şuydu: gizlenen bu ihtiyar adamların adlarını ve adreslerini nereden buluyordu?

Ve kardeşinin ölümünün bütün bunlarla bağlantısı neydi?

Genç kadın akşam saat dokuzu birkaç dakika geçe otele döndü ve gece müdüründen bir not aldı. Cinayet masası dedektifi Thomas Scfımid onu aramıştı.

Anna odasına çıkar çıkmaz dedektifi aradı. Scfımid hâlâ bürosundaydı.

"Otopsi sonuçlarından bazılarını aldık," dedi. "Toksikologlarm aramalarını istediğiniz şu zehir hakkında."

"Evet?"

"Göz sıvısında o neurotoksin bulunmuş. Rossignol'un gerçekten de zehirlendiği anlaşılıyor."

Anna telefonun yanındaki iskemleye oturdu. Ne zaman bir ilerleme olsa şimdiki gibi içinde hoş bir karıncalanma hissediyordu. "Vücudunda herhangi bir enjeksiyon izi bulmuşlar mı?"

"Henüz hayır, ama bunun gibi minik izleri bulmanın çok zor olduğunu söylüyorlar. Aramayı sürdüreceklermiş."

"Ne zaman öldürülmüş?"

"Görünüşe bakılırsa, bu sabah oraya varmamızdan az önce."

"Bu da Hartman'm hâlâ Zürih'de olabileceğini gösteriyor. Banka kayıtları hakkında yeni bir bilgi var mı?"

"Bankalar işbirliği yapacaklar, ama acele etmiyorlar. Onların da kendilerine göre yöntemleri var."

"Tabii."

"Rossignol'un banka kayıtlarının yarın elimize gelmesi olası."

Hattın Anna'nm bulunduğu ucunda bir bip sesi Schmid'in konuşmasını böldü. Genç kadın, "Bir dakika," dedi. "Galiba bir telefonum var." Bir düğmeye bastı. Otelin santral memuru ona telefonun "VVashington'daki ofisinden geldiğini söyledi.

"Bayan Navarro, ben Kimlik Ünitesi'ndcn Robert Polozzi."

"Aradığınız için size teşekkür ederim. Yeni bir şey mi öğrendiniz?"

"MasterCard güvenliğinden aradılar. Hartman birkaç dakika önce kartını kullanmış. Viyana'daki bir restoranda."

Kent, İngiltere

İngiltere'nin eski başbakanlarından Sir Edward Downey YVesterham, Kent'deki malikânesinde torunuyla bir satranç partisinin orta yerindeydi. Birdenbire telefon çaldı.

Sekiz yaşındaki Christopher, "Yine mi?" diye inledi.

Sir Edward, "Sakin ol, delikanlı," diye onu uyardı.

Ses, "Sir Edward, ben Holland," dedi.

Sir Edward birdenbire kaygılanarak, "Bay Holland, işler yolunda mı? Buluşmamız kararlaştırdığımız zaman gerçekleşecek mi?" diye sordu.

"Kuşkusuz. Ama ikinci derecede önemli bir mesele çıktı, ben de yardım edebileceğinizi düşündüm."

Sir Edward bir yandan dinlerken torununa bakarak kaşlarını çattı. Christopher her zaman yaptığı gibi kıkırdadı. '

Sir Edward, "Peki, Bay Holland, birkaç yere telefon edip ne yapabileceğime bakayım," dedi.

Viyana

Jürgen Lenz'in evi Viyana'nm güneybatısında Hietzing adındaki ormanlık, lüks bir semtteydi. Çok zengin Viyana'lılardan bazıları burada oturuyorlardı. Lenz'in evi, daha doğrusu villası, Tirol mimarisiyle Frank Lloyd Wright'm hoş bir karışımı olan geniş ve modern bir binaydı.

Ben, *sürpriz faktörü,* diye düşündü. *Lenz'le yüzleşeceğim zaman buna ihtiyacım olacak.* Bunun aynı zamanda, kısmen de olsa, yaşamsal bir önemi de vardı. Viyana'da olduğunu Peter'm katillerinin öğrenmesini istemiyordu ve Hoffman'm orm aşıladığı şüphe tohumuna rağmen, en olası varsayım Lenz'in de onlardan biri olduğu yolundaydı.

Tabii ki Lenz'in kapısına gelince hemen içeri alınacağına güvenemezdi. Yaklaşımı daha sofistike olmalıydı. Ben, ona kefil olacak, hatta onun için yalan söyleyecek en ünlü ve etkin kişileri aklından geçirdi.

Para istemek için *defalarla* onu görmeye gelmiş önemli bir Amerikan hayır derneğinin başkanını anımsadı. Hartman ailesiyle Şirket her defasında cömertçe bağışlarda bulunmuşlardı.

Karşılıkta bulunma zamanı, diye düşündü, Ben.

Derneğin Başkanı Winston Rockwell ağır hastaydı, Ben'in duyduğuna göre sarılıktan hastanede yatıyordu ve kendisine ulaşılması olanaksızdı. Bu Rocksvell açısından büyük bir şanssızlık, ama Ben için çok uygundu.

Lenz'in evine telefon ederek, Jürgen Lenz'i istedi, telefona yanıt veren kadına -belki de Bayan Lenz'di- Winston Rockwell'in dostu olduğunu ve Lenz Vakfı'na büyük ilgi duyduğunu söyledi. Bu, size verecek param var anlamına çekilebilirdi. Çok zengin vakıflar bile para katkılarını geri çevirmezlerdi.

Bayan Lenz kocasının saat beşte evde olacağım akıcı İngilizcesiyle açıkladı. Bay Robert Simon o saatte bir içki içmeye gelir miydi? Jürgen, Winston RockvvelPin bir dostuyla tanışmaktan çok mutlu olacaktı.

Kapıyı açan kadın ellili yaşlarının başında ince kemikli ve şık bir hanımdı. Üstünde gri renkli triko bir elbise, boynunda tek sıralı bir inci kolye, kulaklarında da kolyeyi tamamlayan inci küpeler vardı.

"Lütfen girin," dedi. "Bay Simon'sunuz, değil mi? Ben Isa Lenz. Tanıştığımıza sevindim."

Ben, "Ben de tanıştığımıza sevindim," dedi. "Beni kabul ettiğiniz için size teşekkür ederim. Özellikle o kadar kısa bir süre içinde."

"Saçmalamayın. Winston'un önerdiği bir kimseyi, her kim olursa olsun, tanımak bizim için bir ayrıcalık. Nereden geldiğinizi söylemiş miydiniz?"

Ben, "Los Angeles'den," diye yanıt verdi.

"Üç yıl önce can. sıkıcı bir teknoloji konferansı için oraya gitmiştik. Jürgen neredeyse aşağı iner, işte geliyor!"

Tazı gibi sıska ve atletik yapılı bir adam adeta zıplayarak merdiveni inmekteydi. Jürgen Lenz, Ben'e, "Hoş geldiniz!" diye seslendi. Mavi bleyzeri, gri flanel pantolonu ve örgü kravatıyla Amerikalı yüksek düzey bir

yönetici veya en şöhretli üniversitelerden birinin rektörü olabilirdi. Pürüzsüz cildinin sağlıklı bir parıltısı vardı, gülümseyişi de ışıl ısıldı.

Ben hiç de bu gibi kimselerle karşılaşmayı beklemiyordu. Spor ceketinin kolunun altındaki Liesl'in dolu tabancası -gelirken Kârntner Strasse'de spor malzemesi satan bir dükkâna uğramıştı- birdenbire ona fazla ağır gelmeye başlamıştı.

Lenz içten bir hareketle Ben'in elini sıktı. "Winston Rockvvelı'in bir dostu benim de dostumdur!" Birden sesi daha da yumuşadı. "Bugünlerde kendisi nasıl?"

Ben, "Ne yazık ki iyi değil," dedi. "Haftalardan beri George Washington Üniversitesi Tıp Merkezi'nde yatıyor. Doktorlar ona iki haftadan önce evine dönemeyeceğini söylemişler."

Lenz kolunu karısının ince beline dolayarak, "Buna ne kadar üzüldüm," dedi. "Ne kadar hoş bir insandır. Neyse, burada durmayalım. Bir içki içelim. Amerikalıların deyişiyle, bir yerlerde saat altı olmalı, öyle değil mi?"

Trevor çalıntı Peugeot'sunu Tenz'in Hietzing'deki evinin karşı sırasına park etti, kontağı kapattı ve beklemeye başladı. Hedef evden çıkınca, arabadan inip karşı kaldırıma geçecek ve kurbana yaklaşacaktı. Hedefi ıskalamaya niyeti yoktu.

YİRMt ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vakit yoktu.

Özellikle normal yollarla bir şeyler öğrenmeye vakit olmadığının Anna farkındaydı.

Hartman az önce Viyana'nm birinci bölgesinde bir otele kredi kartıyla bir ödeme yapmıştı. Aslında küçük bir miktardı bu: yaklaşık on beş dolar tutarında bir şey. Bu, bir içki ya da kahve içmek veya acele bir yemek yemek için otele uğradığı anlamına mı geliyordu? Bu takdirde çoktan gitmiş olacaktı. Ama orada kaldığı takdirde Anna onu yakalamış sayılırdı.

Bu iş için FBI'ın Viyana'daki temsilciliğini harekete geçirebilirdi, ama ofis Avusturya Adalet Bakanlığı kanalıyla yerel polisle bağlantı kurana kadar, Benjamin Hartman başka bir şehre gidebilirdi.

Genç kadın bu yüzden Zürih-Kloten Havaalanı'na koşarak Avusturya Havayolları'nm Viyana'ya giden ilk uçağına bilet aldı, soma da kumbaralı bir telefon buldu.

İlk telefonu Viyana polisi *Bundespolizeidirektion'daki* bir bağlantısına yaptı. Bu kişi Viyana polisinin şiddet içeren suçlarda uzman güvenlik birimi *Sicherheitsbüro'mın* başındaki Dr. Fritz Weber'di. Burası Anna'nm gereksindiği bölüm değildi, ama Weber'in ona seve seve yardım edeceğini biliyordu.

Weber'le birkaç yıl önce Amerikan Elçiliği'nde görevli kültür ataşesinin karıştığı bir olayla ilgili olarak Viyana'ya gönderildiği zaman tanış-

mıştı. Bu ataşenin, müşterilerine reşit olmayan kızlar sağlayan bir seks çetesiyle bağlantısı vardı.

Nazik bir adam ve becerikli bir politikacı olan Weber, her iki ülke için bir sıkıntı kaynağı olabilecek bir sorunu çözümlemekteki yardımı ve ağzı sıkılığı nedeniyle Anna'ya minnettar kalmış, Viyana'dan ayrılmasından önce genç kadını hoş bir yemeğe götürmüştü. Şimdi de Ajan Navarro'nun sesini duyunca sevindi ve olayla ilgili olarak hemen birini görevlendirmeyi vaat etti.

Anna'nm ikinci telefonu FBPm Viyana'daki temsilcisineydi. Tom Murphy adındaki bu adamı gerçi tanımıyordu, ama hakkında iyi şeyler duymuştu. Murphy'ye, Viyana'ya niçin geldiğinin kısa ve öz bir açıklamasını yaptı. Murphy de ona, Viyana polisiyle bir bağlantı kurmasını isteyip istemediğini sordu. Ama Anna kendi bağlantısı olduğunu belirtti. Kurallara bağlı bir adam olan Murphy bunu duyduğuna sevinmediyse de, bir itirazda bulunmadı.

Genç kadın Viyana'mn Schvvechat Havaalanı'na ayak basar basmaz Fritz Weber'e bir telefon daha etti. Weber bunun üzerine ona, bu işle görevlendirilmiş gözetim biriminin bölge müfettişinin adıyla telefon numarasını verdi.

Çavuş Walter Heisler iyi İngilizce bilmiyordu, ama şöyle ya da böyle anlaşmayı başardılar.

"Hartman'm kredi kartım kullandığı otele gittik. Orada kalıyor," dedi.

Çavuş hızlı çalışıyordu. Bu umut vericiydi. Genç kadın, "İyi çalışmışsınız," dedi. "Arabayı bulma umudu var mı?"

Övgü adamı daha da heveslendirdi. Kovuşturmanın hedefi Amerikalı olduğuna göre, Birleşik Amerika hükümetinin bir temsilcisinin işe karışmasının, bir yabancı uyrukluyu tutuklamanın içereceği karmaşık bürokrasiden ve hukuki sorunlardan onu kurtaracağının farkındaydı.

Heisler, "Peşine adam taktık," dedi.

"Sahi mi? Bu işi nasıl yaptınız?"

"Onun otelde olduğunu öğrenir öğrenmez karşı kaldırımdaki gazete kulübesine iki adam koyduk. Onun kiralık bir arabayla, Bir Opel Vect-

ra'yla gittiğini gördüler ve onu Viyana'mn Hietzing kesimine kadar izlediler."

"Orada ne işi varmış?"

"Belki birinin ziyaretine gitmiştir. Özel bir eve. Kime ait olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz."

"Gerçekten büyük bir başarı." Anna sözlerinde samimiydi.

Çavuş coşkulu bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi. "Sizi havaalanından gelip almamı ister misiniz?"

Birkaç dakika dereden tepeden konuştular. Ancak Ben'in takma kimliği tam saptanamadığı için stres verici oldu bu. Hayali Robert Simon, merkezi Tos Angeles olan başarılı bir finans yönetimi firmasını yönetiyordu (Ben gerçekten fazla uzaklaşmamasının ciddi bir falso yapması olasılığını azaltacağını düşünmüştü) ve sinema yıldızlarının, emlak krallarının, Silikon Vadisi milyarderlerinin yatırımlarıyla ilgileniyordu. Genç adam, müşterilerinin listesinin gizli kalması gerektiğini söyleyerek özür dilediyse de, hiç kuşkusuz duymuş oldukları bir, iki isimden söz etmekte bir sakınca görmedi.

Bir yandan da merak ediyordu: Bu adam kimdi? Kötü bir ünün sahibi ve Sigma adlı ucubenin kurucularından Gerhard Tenz'in tek vârisi.

Ben Tenzlerle gevezelik ederken ve üçü birlikte Armagnac içerlerken bir yandan da odayı gizlice inceliyordu. İngiliz ve Fransız antikalarıyla rahat şekilde döşenmişti. Eski ustaların eserlerinden yaldızlı çerçeveli birkaç tanesi, duvarları süslüyordu. Divanın yanındaki bir masanın üstünde gümüş çerçeveli aile (daha doğrusu öyle varsaymıştı) fotoğrafları göze çarpıyordu. Tenz'in babasının bir resminin olmayışı dikkati çekiyordu.

Ben, "Ama benim işim hakkında bu kadar konuşmamız yeter," dedi. "Sizden Tenz Vakfı hakkında bilgi istemeye gelmiştim. Anladığım kadarıyla esas amacı soykırım hakkındaki bilgileri artırmak."

Lenz, "Tarih bursları veriyor ve İsrail kütüphanelerine bağışlarda bulunuyoruz," diye izah etti. "Nefrete karşı savaşmak için dünya kadar para harcıyoruz. Avusturyalı öğrencilerin Nazilerin işlediği suçları öğrenmeleri çok önemli. Şunu unutmayın ki birçok Avusturyalılar Nazilere ku-

cak açmışlardı. Hitler otuzlu yıllarda Imperial'ın balkonunda bir konuşma yaptığı zaman muazzam kalabalıklar onu dinlemeye gelmişlerdi; bu büyük adamı görmenin heyecanından kadınlar ağlıyordu." Lenz içini çekti. "Bir iğrençlik."

Ben, "Darılmayın ama..." diye başladı. "Babanız..."

Lenz, "Babamın insanlık dışı bir yaratık olduğunu tarih biliyor," dedi. "Gerçekten de öyleydi. Auschvvitz'deki mahkûmların, çocukların üzerinde en iğrenç, en ağza alınmaz deneyleri yaptı..."

"Beni mazur görün lütfen." ilse Lenz ayağa kalkmıştı. "Babasıyla ilgili gerçekleri dinlemeye dayanamıyorum," diyerek odadan çıktı.

Lenz onun arkasından, "Üzgünüm hayatım," diye seslendi. Üzüntü içinde Ben'e döndü. "Onu tenkit edemem. Bu mirasla yaşamaya mecbur değildi. O daha çocukken babası savaşta ölmüştü."

Ben, "Bu konuyu ortaya attığıma üzüldüm," dedi.

"Sakın ha. Sizinkisi çok doğal bir soruydu. Berbat Gerhard Lenz'in oğlunun, babasınm işlediği suçların incelenmesi için paralar ortaya dökmesinin Amerikalılara garip görüneceğine eminim. Ama şunu anlamalısınız, öyle doğduğumuz için bununla savaşmak zorunda kalan bizler -üst düzey Nazilerin çocukları- her birimiz farklı şekilde tepki veririz. Rudolph Hess'in oğlu Wolf gibileri hayatlarını babalarının adını temize çıkarmaya çalışmakla geçirirler. Şaşkın halde büyüyen ve bütün bunlara bir anlam vermeye çalışanlarımız da var. Babam hakkında kişisel anılara sahip olamayacak kadar geç doğdum, ama babalarını Hitler'in adamları olarak değil de, sadece evdeki halleriyle tanıyanlarımız da var,

Jürgen Lenz giderek daha coşkulu konuşuyordu. "Ayrıcalıklı evlerde büyüdük," diye devam etti. "Varşova gettosundan bir limuzinin arka koltuğunda otururak geçerken, oradaki çocukların niçin o kadar üzgün göründüklerini anlayamıyorduk. Führer aileye iyi Noeller dilemek için telefon ettiği zaman babalarımızın gözlerinin ışıl ışıl parladığını görüyorduk. Ve kendi hesabına düşünebilecek kadar büyüdükten sonra bazılarımız babalarımızdan ve temsil ettikleri her şeyden tiksinmeyi öğrendik. Onlardan bütün varlığımızla nefret etmeyi öğrendik."

Lenz'in şaşılacak kadar genç yüzünü ateş basmıştı. "Babamı *babam* olarak düşünmüyorum," dedi. "O benim için bir yabancıdan farksız. Savaşın sona ermesinden kısa bir süre sonra Arjantin'e kaçtığını, sahte belgelerle Almanya'dan kaçak olarak çıkarıldığını herhalde biliyorsunuz. Annemle beni beş parasız olarak bir askeri tutuklama kampında yaşamaya terk etmişti." Adam kısa bir duraklama geçirdi. "Naziler hakkında hiçbir kuşkum olmadığını, hiçbir çelişki yaşamadığımı görüyorsunuz. Bu vakfı yaratmak yapabileceğim tek şeydi."

Odaya kısa bir sessizlik egemen oldu.

Lenz, "Avusturya'ya tıp öğrenimi yapmaya geldim," diye devam etti. "Almanya'dan uzaklaşmak beni bir anlamda ferahlatmıştı. Burasını seviyordum -burada doğmuştum- ve burada kalarak doktorluk yaptım, bir yandan da elimden geldiğince göze çarpmamaya çalıştım. Hayatımın aşkı Ilse'yle tanıştıktan sonra, ona ailesinden miras kalan parayla ne yapabileceğimizi tartıştık, babası dini kitaplarla ilahi kitapları yayınlayarak bir servet yapmıştı. Sonunda doktorluğu bırakmama ve hayatımı, babamın uğruna savaştığı her şeye karşı savaşmakla geçirmeme karar verdik. Üçüncü Reich'm karanlığını kimse silemez, ama ben hayatımı, insanları iyi olana yönelten kendi küçük çapımda bir kuvvet olmaya adadım." Lenz'in konuşması, daha önce bin kere tekrarlanmış, prova edilmiş ve cilalanmış izlenimini bırakıyordu. Gerçekten de aynı şeyleri kimbilir kaç kere söylemişti. Öyleyken tavrında ya da sözlerinde hiçbir yapaylık sezilmiyordu. Lenz, o sakin ve kendinden emin tavrının ardında, belli ki azap çeken bir adamdı.

"Babanızı bir daha görmediniz mi?"

"Onu ölümünden önce iki veya üç kere gördüm. Ziyaret için Arjantin'den Almanya'ya gelmişti. Yeni bir adı, yeni bir kimliği vardı. Ama annem onu görmek istemedi. Ben onu görmekle beraber hiçbir şey hissetmedim. Benim için bir yabancıydı."

"Yani anneniz onu hayatından çıkarıp atmıştı, öyle mi?"

"Ama cenaze töreni için Arjantin'e gitti. Sanki öldüğünden emin olmak için yapmıştı bunu. İşin komik yanı, o ülkeyi sevmiş olması. Sonunda o da oraya yerleşti."

Bir sessizlik daha oldu. Ben bir süre sonra, "Baba mirasınıza ışık tutmak için yaptığınız özverilerden çok etkilendiğimi söylemek zorundayım," dedi. "Yalnız size bu bağlamda bir şey sormak istiyorum: acaba bana Sigma adındaki bir kuruluş hakkında bilgi verebilir misiniz?" Genç adam bunu sorarken gözlerini Lenz'in yüzünden ayırmamıştı.

Lenz de ona uzun uzun baktı. Ben sessizlik içinde kendi kalbinin atışlarını duyabiliyordu.

Lenz en sonunda konuştu. "Sigma'dan öyle rasgele söz ettiniz, ama ben buraya gelmenizin esas nedeninin bu olduğunu düşünüyorum," dedi. "Niçin buradasınız, Bay Simon?"

Ben ürperdi. Çok kötü kapana kısılmıştı. Şimdi önünde iki seçenek vardı: ya sahte kimliğinde ısrar edebilir ya da gerçeği açıklayabilirdi. Kaçamağı bırakıp avı konuşturmanın zamanıydı.

"Bay Lenz, sizi Sigma'yla ilişkinize açıklık getirmeye davet ediyorum."

Lenz kaşlarını çattı. "Niçin buradasınız, Bay Simon? Niçin sinsice evime girip bana yalanlar söylüyorsunuz?" Lenz'in yüzünde garip bir gülümseme vardı. "Siz CIA'densiniz, Bay Simon, öyle değil mi?"

Şaşıran ve de korkan Ben, "Siz neler söylüyorsunuz?" dedi.

Lenz, "Siz gerçekte kimsiniz, Bay Simon?" diye mırıldandı.

Anna, "Güzel ev," dedi. "Kimin acaba?"

Genç kadın, duman içindeki mavi bir BMW'nin, işaretsiz bir polis arabasının ön koltuğunda oturuyordu. Kırkma merdiven dayamış iriyarı ve keyifli bir adam olan Çavuş Walter Heisler arabanın direksiyonundaydı. Bir yandan da Casablanca'lar tüttürüyordu. Yeterince samimi biriydi.

Sigarasından bir nefes çekerek, "Önemli yurttaşlarımızdan birinin evidir," dedi. "Adamın adı Jürgen Lenz."

"O da kim?"

Adolfstorgasse'nin doksan, yüz metre aşağısmdaki güzel bir villaya bakıyorlardı. Anna, park etmiş çoğu arabaların siyah zemin üstünde beyaz yazılı plakaları olduğuna dikkat etti. Heisler bu tür plakalar için para ödemek zorunda olunduğunu söyledi; eski aristokratik stildi.

Çavuş bir duman bulutu üfürdü. "Lenz'le karısı buradaki sosyete çevrelerinde, Opera Balosu'nda vs. aktif rol oynuyorlar. Öylelerine filo... filantropist, yani hayırsever diyorsunuz sanırım. Lenz aile vakfını yönetiyor. Yirmi küsur yıl önce Almanya'dan buraya taşınmış."

"Ya." Duman Anna'nm gözlerini yakıyordu, ama genç kadın yakınmak istemedi. Heisler aslında ona önemli bir yardımda bulunuyordu. Anna ayrıca dumanla dolu polis arabasında oturmaktan da hoşlanıyordu.

"Bu Lenz kaç yaşlarında?" diye sordu.

"Sanırım elli yedi."

"Ve önemli biri, değil mi?"

"Çok."

Sokakta oyalanan işaretsiz üç araba daha vardı. Biri onların yakınında, diğer ikisi ise blokun birkaç yüz metre aşağısında, Lenz'in köşkünün karşı tarafında. Arabalar klasik kutu oluşumunda dizilmişlerdi, öyle ki I lartman her ne şekilde mahalleden ayrılmayı denerse denesin kapana kısılacaktı. Arabalarda bekleyen polis memurlarının hepsi üst düzey bir eğitim almış gözetim ekibi üyeleriydi. Her birinde silah ve telsiz telefonlar vardı.

Anna'nm silahı yoktu. Hartman'm direnmesini olası görmüyordu. Onunla ilgili kayıtlar hiçbir zaman tabanca sahibi olmadığını ya da ruhsat almak için başvurmadığını gösteriyordu. İhtiyar adamların hepsi zehir enjekte edilerek öldürülmüşlerdi. Genç adamın yanında silah bulunmaması muhtemeldi.

Aslında Hartman hakkında fazla bir bildiği yoktu Anna'nm. Ama Viyana'lı meslektaşları daha da az şey biliyorlardı. Dostu Fritz YVeber'e, Amerikalının Zürih'deki cinayet sahnesinde parmak izleri bıraktığını söylemişti, hepsi bu kadar. Heisler de sadece Hartman'm Rossignol cinayeti nedeniyle arandığını biliyordu. Fakat bu kadarı, *Bundespolizei'm* Hartman'ı gözaltına alması ve Viyana'daki FBI temsilcisinin resmi istemi üzerine onu tutuklamaları için yeterliydi.

Genç kadın yerel polise ne dereceye kadar güvenebileceğini merak r diyordu.

Bu kuramsal bir soru değildi. Hartman içeride bir adamla buluşmuştu...

Anna'nın birden aklına bir şey geldi. "Şu Lenz adındaki adam," dedi gözleri dumandan yana yana. "Sorum garip gelebilir, ama o adamın Nazilerle bağlantısı olabilir mi?"

Heisler arabanın taşma durumundaki küllüğünün içinde sigarasını söndürdü. "Evet, garip bir soru bu," dedi. "Babası... bilmem Dr. Gerhard Lenz adını duydunuz mu?"

"Hayır. Duymam mı gerekirdi?"

Heisler omuzlarını silkti: şu saf Amerikalılar. "Nazilerin en kötülerinden biriydi," dedi. "Kamplarda dehşet verici deneyler yapan Josef Mengele'nin yakın arkadaşıydı."

"Ya." Anna'nın aklına bir şey daha geldi. Kamptan kurtulanlardan birinin oğlu olan Hartman, intikam dürtüsüyle bir sonraki kuşağı mı kendine hedef almıştı?

"Ama oğlu iyi bir adam, babasından çok farklı biri. Hayatını babasının kötülüklerini onarmaya adamış."

Anna, önce Heisler'e, arkadan da Lenz'in görkemli villasına baktı. Oğul bir Nazi karşıtıydı ha? Şaşılacak şey. Acaba Hartman bunu biliyor muydu? Bu Lenz hakkında Nazi Gerhard'm oğlu olduğu dışında bir şey bilmeyebilirdi. Gerçekten bir fanatikse, genç Lenz'in suyu şaraba dönüştürmesini bile umursamayabilirdi.

Bu da Hartman'm şimdiye kadar Jürgen Lenz'e öldürücü enjeksiyonu yapmış olabileceği anlamına geliyordu.

Heisler yeni bir Casablanca yakarken genç kadın, Tanrım, diye düşündü. *Niçin bir şey yapmadan burada oturuyoruz?*

Heisler, "Bu sizinkilerden mi?" diye birdenbire sordu.

"Benimkilerden olan ne?"

"Şu araba." Heisler, Lenz'in villasının karşı sırasına park etmiş bir Peugeot'yu işaret ediyordu. "Biz geldiğimizden beri orada."

"Hayır. Yani sizin arkadaşlarınızdan biri değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Plakalardan anlarım bunu."

"Belki bir komşu ya da bir ahbabın arabasıdır."

Heisler birden dikildi. "Sakın Amerikalı meslektaşlarınız bu işe karışmış, sizi kontrol falan ediyor olmasınlar? Çünkü bu takdirde bu operasyona hemen şimdi son veririm!"

Bu sözlerden rahatsız olan Anna savunmaya geçti. "Olamaz. Tom Murphy birini yollayacak olsa bana mutlaka önceden haber verirdi. Zaten olayı kendisine anlattığımda fazla ilgilenmedi bile."

Amİ>ya Anna'yı denetletiyorsa? Bu olabilir miydi?

Heisler, "Bu takdirde kim olabilir?" diye sordu.

Jürgen Tenz, "Kimsiniz?" diye sordu. Yüzünde şimdi korku okunuyordu. "Winston Rockvvell'in bir dostu değilsiniz."

Ben, "Yine de tanışık sayılırız," diye itiraf etti. "Onu yaptığım işlerden tanıyorum. Adım Benjamin Hartman. Max Hartman'm oğluyum." Bu açıklamaya Tenz'in göstereceği tepkiyi yakalamak için tetikteydi.

Lenz'in beti benzi soldu, ama sonra yüzündeki anlam birden yumuşadı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Benzerliği şimdi fark ediyorum. Kardeşinizin başına gelen korkunçtu."

Ben midesine bir tekme yemiş gibi oldu. "Bu konuda neler biliyorsunuz?" diye bağırdı.

Polis radyosu çatırdayarak hayata geçti.

"Korporal, weristdas?"'

"KeineAhnung. "<"

"Keiner von um, oder?"^"'"'

"Richtig.

Öbür ekip şimdi Peugeot'nun onlardan biri olup olmadığını bilmek istiyordu. Heisler kim olduğu hakkında bir fikri olmadığım belirtti. Arka koltuktan aldığı bir gece görüşü monoklünü bir gözüne dayadı. Sokak şimdi karanlıktı, kimliği belirsiz araba da ışıklarını söndürmüştü. Yakm-

"> Bu nedir?

Hiçbir bilgim yok.

Bizden biri değil mi?

... >Evet.

larda bir sokak lambası olmadığından sürücünün yüzünü görmek olanaksızdı. Anna, gece görüşü aygıtının iyi fikir olduğunu düşündü.

Heisler, "Yüzünün önünde bir gazete tutuyor," dedi. "Bir magazin gazetesi. *Die Kronen Zeitung* o kadarını okuyabiliyorum."

"Adamın gazeteyi karanlıkta okuması kolay olmasa gerek, değil mi?" Genç kadın bir yandan da düşünüyordu: *Genç Lenz şu anda ölmüş olabilir, biz ise burada oturmuş bekliyoruz-*

"Fazla bir şey okuduğunu sanmıyorum." Heisler'in da kendine göre bir mizah anlayışı vardı.

"Benim de bakmamın sakıncası var mı?"

Heisler, genç kadına aygıtı uzattı. Ama Anna'nın bütün görebildiği gazete yazıları oldu. "Tanmmamaya çalıştığı belli," dedi. Ya gerçekten Büro'nun adamıysa? "Bu da bize bir şey anlatıyor. Cep telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Buyrun." Heisler hantal Eriksson'unu uzattı, Anna da Birleşik Amerika Büyükelçiliği'nin numarasını çevirdi.

Murphy telefona gelince, "Tom," dedi. "Ben Anna Navarro. Hietzing'e birini yollamadınız, değil mi?"

"Hietzing'e mi? Yani burada Viyana'da mı?"

"Benim görevim."

"Hayır. Benden öyle bir şey istememiştiniz, değil mi?"

"Birisi işimi bozuyor gibime geliyor, Ofis'inizden hiç kimse, önce sizin onayınızı almadan beni denetlemeye kalkışmaz, değil mi?"

"Öyle bir şey yapmasalar iyi ederler. Zaten bildiğim kadarıyla buradaki herkesin yeri belli."

"Teşekkür ederim." Anna telefonu kapayarak Heisler'e iade etti. "Garip."

Heisler, "Öyleyse bu arabadaki kim?" diye sordu.

"Sormamın bir sakıncası yoksa, niçin CIA'den olduğumu düşündünüz?"

Lenz omuzlarını silkti. "O toplulukta bana kafayı takmış olanlar var. Raptiye Projesi'ni biliyor musunuz?" Votkaya terfi etmişlerdi, ilse Lenz bir saat önce aniden odadan çıktığından beri hâlâ geri dönmemişti. "Bel-

ki de o adla bilmiyorsunuzdur. Savaştan hemen sonra Amerikan hükümetinin -CIA'in önceli OSS'in- Nazi Almanyası'nm en ileri gelen bazı bilim adamlarını gizlice Amerika'ya soktuğundan haberiniz yoktur. Raptiye bu planın şifre adıydı. Amerikalılar Almanların kayıtlarını süzgeçten geçirdiler, onlara sahte geçmişler uydurdular. Bu adamların kitle halinde insan öldürmüş katiller olduklarını örtbas ettiler. Çünkü savaş sona erer ermez Amerika tüm dikkatini yeni bir savaşa -Soğuk Savaşa- yöneltmişti. Birdenbire Sovyet Rusya'ya karşı savaşmak gündemdeydi. Amerika Nazilerle savaşmak uğruna dört yılını ve sayısız insanı harcamıştı, ama şimdi Naziler birdenbire dostları olmuştu, komünistlere karşı savaşta onlara yardımcı olabildikleri sürece tabii. Amerika için silah vs. üretimine yardımcı olacaklardı. Bu bilim adamları çok üstün zekâlı ve çok yetenekliydiler. Reich'm muazzam bilimsel başarılarının arkasındaki beyin onlardı."

"Aynı zamanda savaş suçlularıydılar."

"Aynen öyle. Bazıları toplama kamplarında binlerce, on binlerce zavallının işkence edilmesinden ve öldürülmesinden sorumluydu. VVernher von Braun ve Dr. Hubertus Strughold gibi bazıları Nazilerin savaş silahlarının mucidiydiler. Nordhausen'de yirmi bin suçsuz insanın katline yardımcı olan Arthur Rudolph'a NASA'nm sivillere mahsus en büyük şeref ödülü verildi."

Hava kararmıştı. Lenz yerinden kalktı ve oturma odasındaki lambaları yaktı. "Amerikalılar Polonya'daki ölüm kamplarından sorumlu olan adama da kucak açtılar. Korumaya aldıkları bir Nazi bilim adamı Dachau'daki adam dondurma deneylerini yönetmişti, o da San Antonio'daki Randolph Hava Kuvvetleri Üssü'nde saygın bir uzay tıbbı profesörü oldu. Bunu tezgâhlayan CIA'in adamları, onlardan bugün hayatta olanlar, bu olaylara ışık tutma çabalarımdan hiç hoşlanmadılar."

"Çabalarınız mı?"

"Evet. Benim ve vakfımın çabaları. Bu, desteklediğimiz araştırmaların yabana atılmayacak bir bölümüdür."

"İyi de CIA nasıl bir tehdit oluşturabilir?"

"Benim anladığım kadarıyla CIA savaştan sonraki birkaç yıla kadar yoktu, ama bu ajanların işlevsel kontrolü onlara miras kalmıştı. Bunlar,

tarihin, CIA'deki bazı eski kafalıların karıştırılmasını istemedikleri yönleri. Bazıları bunu sağlamak için inanılmayacak çarelere başvururlar."

"Üzgünüm, ama buna inanamıyorum. CIA insanları öldürmenin peşinde değildir."

"Evet, artık değil." Lenz'in sesinde alay seziliyordu. "Şili'de Allende'yi, Belçika Kongosu'nda Lumumba'yı öldürmelerinden ve Castro'yu da öldürmeye kalkışmalarından beri yapmıyorlar bunu. Yasalar onları bu gibi şeyleri yapmaktan men ediyor. Onlar da serbest çalışanları ve paralı askerleri kiralıyorlar, ama bunu paravan örgütler aracılığıyla yaptıkları için, kiralık katillerle Amerikan hükümeti arasında kimse bağlantı kuramaz." Lenz sözüne ara verdi. "Dünya sizin düşündüğünüzden çok daha karmaşık bir yer."

"Ama bütün bunlar tarih ve konu dışı."

Lenz, "Bu işe karışmış eskilerden biriyseniz hiç de konu dışı değil," diye ısrar etti. "Yaşlı devlet adamlarından, emekli diplomatlardan, gençliklerinde Stratejik Hizmetler Ofisi'nde bir süre çalışmış önemli kişilerden söz ediyorum. Kütüphanelerinde şunu bunu karıştırıp anılarını yazarken bir yere kadar huzursuzluk duymanın önüne geçemezler." Adam orada bir şey görürmüş gibi kadehinin içindeki şeffaf sıvıya baktı. "Bu adamlar güce ve saygı görmeye alışıklar: Hayatlarının son parlak yıllarını karartacak açıklamaların duyulmasına hiç hevesli değiller. Ve tabii ki yaptıklarının ülkenin iyiliği için olduğuna, Birleşik Amerika'nın temiz ününü koruduklarına kendilerini inandırırlar. İşte insanların kamu yararına yaptıkları kötülükler. Bunu iyi bilirim. Bay Hartman. Zayıf nahif ihtiyar köpekler hepsinden daha tehlikeli olabilir. Telefonlar edilebilir, yapılmış iyiliklerin karşılığı istenebilir. Hamiler korunuklarmm bağlılığını kullanabilirler. Korku içindeki ihtiyar adamlar temiz ünlerine leke sürülmeden ölmeyi akıllarına koymuşlardır. Bu senaryoyu hesaba katmamak isterdim. Ama bu adamların nasıl olduklarını biliyorum. İnsan doğasını yakından gördüm."

İlse o sırada elinde deri kapaklı küçük bir kitapla içeri girdi. Ben kitabın sırtında yaldızlı harflerle Hölderlin adını okudu. "Hâlâ aynı şeyleri konuştuğunuzu görüyorum, beyler," dedi.

Lenz, Ben'e, "Niçin biraz sinirli olduğumuzu anlıyorsunuz, değil mi?" dedi. "Pek çok düşmanımız var."

İlse, "Kocam pek çok tehdit aldı," dedi.."Sağda ona her nedense bir dönek, babasının mirasına ihanet eden adam gözüyle bakan fanatikler var." Genç kadın hiç de sıcak olmayan bir gülümsemeden sonra bitişik odaya geçti.

"Açık konuşmam gerekirse, öyleleri beni, niçin geçmişi unutamadığımızı anlayamayan çıkarcı ve görünürde mantıklı kişilerden daha az kaygılandırıyorlar." Lenz'in gözleri fırıl fırıldı. "Bunların eski dostları, altın yıllarının altın olarak kalmasını garantilemek için aşırı önlemlere başvurmaya hazırdırlar. Ama lafı uzatmayalım. Savaş sonrası dönemi hakkında sormak istediğiniz, benim yanıtlayabileceğimi umduğunuz sorularınız vardı."

Jürgen Lenz iki eliyle tuttuğu fotoğrafı inceledi. Yüzü gergindi.

"Evet, bu babam," dedi.

Ben, "Tıpkı ona benziyorsunuz," dedi.

Lenz içini çekti. "Ne yaparsınız, bu da bir miras." Artık o sevimli ve nazik adam değildi. Fotoğrafın kalan kısmına dikkatle bakıyordu. "Aman Tanrım, hayır. Olamaz," diyerek sapsarı bir yüzle koltuğunun içine çöktü.

"Ne olamaz?" Ben işin ucunu bırakmamaya kararlıydı. "Bildiklerinizi bana anlatın."

"Bu gerçek mi?" Tarihçi Cari Mercandetti'nin gösterdiği tepkinin aynıydı bu.

"Evet." Ben derin bir soluk aldı ve yoğun bir içtenlikle yineledi. "Evet." Peter'la Tiesl'in ve kimbilir daha kaç kişinin hayatları fotoğrafın gerçekliğinin garantörleri olmuştu.

"Ama Sigma bir efsaneydi! Bir kocakarı masalı! Hepimiz öyle olduğuna inandık."

"Demek o konuda bilginiz vardı?"

Lenz öne eğildi. "Savaşı izleyen kaosun içinde ileri geri pek çok şeyin anlatıldığını hatırlamak gerekir. Bunlardan biri de tüm belirsizliğine ve

gizliliğine rağmen Sigma efsanesiydi. Dünyanın başta gelen sanayicilerinin arasında güya bir tür ittifak kurulmuşmuş." İki yüzü işaret etti. "Sir Alford Kittredge'le Wolfgang Siebing'inkileri: biri saygı gören, öteki ise tiksinti uyandıran iki adamın ortak bir davaları olduğu söyleniyordu. Güya el altından buluşup gizli bir pakt yapmışlar."

"Peki, o paktın amacı neydi?"

Lenz umutsuz bir tavırla başını salladı. "Bunu bilmeyi çok isterdim, Bay Hartman, size Ben diyebilir miyim? Çok üzgünüm. Söylentileri bugüne kadar ciddiye almamıştım."

"Ya babanızın bütün bunlarla ilgisi?"

Lenz yine başını salladı. "Benim bilgim çok sınırlı. Daha fazlasını belki Jakob Sonnenfeld biliyordur."

Sonnenfeld hayatta olan en önemli Nazi avcısıydı. "Bana yardım eder mi acaba?"

Lenz, "Enstitüsünün en önemli bağışçılarından biri olduğuma göre elinden geleni yapacağını söyleyebilirim," dedi. Adam kadehini tekrar doldurdu. "Bir tek konunun etrafında dolaşıp duruyoruz," dedi. "Ama siz nasıl olup da bu işlere karıştığınızı bana hâlâ söylemediniz."

"Babanızın yanındaki adamı tanıdınız mı?"

Lenz, "Hayır," dedi. Ama soma gözlerini kısarak tekrar baktı. "Bakalım, kime biraz benziyor... ama bu olamaz."

"Sizinkinin yanındaki adam benim babam." Ben donuk bir sesle konuşmuştu.

Lenz itiraz etti. "Ama bunun bir anlamı yok. Bütün dünya babanızı biliyor. Çok önemli bir hayırsever o. İyilik için çalışan biri. Ve tabii Yahudi soykırımından kurtulmuş biri. Evet, resimdeki adam ona benziyor, tabii ki size de. Ama tekrar ediyorum: bunun bir anlamı yok."

Ben acı acı güldü. "Üzgünüm. Ama eski kolej arkadaşım beni Batjnhofstrasse'de öldürmeye çalıştığından beri benim için her şey anlamını kaybetti."

Lenz'in gözlerinde üzüntülü bir bakış vardı. "Bütün bunların nasıl olduğunu bana anlatın."

Ben, son birkaç günün olaylarını elinden geldiğince hislerine kapılmadan Lenz'e hikâye etti.

Lenz, "Demek oluyor ki siz de tehlikeyi tanıdınız," dedi. "Bu fotoğraflarla o ölümlerin arasında gözle görülmeyen bağlar var."

Lenz'in anlattıklarına bir anlam vermeye, bilgi kırıntılarından anlamlı bir resim çıkarmaya çalışırken Ben'in cesareti kırılıyordu. Her şey açıklık kazanmak yerine, giderek daha şaşırtıcı, daha çıldırtıcı olmaktaydı.

Ben, Ilse'nin odaya döndüğünü kadının parfümünün kokusundan anladı.

ilse, kocasına, "Bu genç adam beraberinde tehlikeyi de getiriyor," dedi. Sesi zımpara kâğıdından farksızdı. Ben'e döndü. "Bağışlayın, ama daha fazla susamayacağım. Bu eve ölümü getiriyorsunuz. Kocam adalet için savaştığı için o kadar uzun yıllardan beri aşırı uçlar tarafından tehdit ediliyor ki. Çektiklerinizi düşündükçe sizin hesabınıza üzülüyorum. Ama bütün Amerikalılar gibi siz de dikkatsizsiniz. Uyduruk nedenlerle kocamı görmeye geliyorsunuz, bu arada kendi özel savaşınızı sürdürüyorsunz."

Lenz lafa karıştı. "Lütfen ilse."

"Şimdi de habersiz gelen bir misafir gibi ölümü de beraberinizde gelirdiniz. Evimden çıkıp giderseniz size minnettar olurum. Kocam dava uğruna yeterince çalıştı. O uğurda hayatını da mı kaybetmesi gerekiyor?"

Lenz özür diler gibi, "ilse çok sinirli," dedi. "Hayatımın bir türlü alışamadığı yönleri var."

Ben, "Bayan Lenz herhalde haklı," dedi. "Çok fazla hayatı tehlikeye attım ben." Donuk bir sesle konuşuyordu.

Ilse'nin yüzü bir maskeden farksızdı, korku kaslarını sanki felce uğı atmıştı. Kesin bir dille, *"Gute Nacht,"* dedi.

Ben'i geçirirken Lenz, "Eğer isterseniz size seve seve yardım edelim," dedi. "Elimden geleni yaparım. Mümkün olan konularda piston vaptırır, bağlantılar sağlarım. Fakat ilse bir noktada haklıydı. Karşınızda ıı lerin olduğunu bilemezsiniz. Çok dikkatli olmanızı öneririm, dostum." I enz'in üzgün yüzünde Ben'in yabancısı olmadığı bir anlam vardı; Ben

hemen sonra bunun ona Peter'm yüzünde gördüğü anlamı hatırlattığını anladı. Adalet tutkusu her iki adamda büyük güçler tarafından yıpratılmıştı, ama başka bir şeyle karıştırılması da mümkün değildi.

Ben sersemlemiş gibi Lenz'in evinden çıktı. Bu işler onu aşıyordu:
niçin kardeşini yenik düşüren bir görev karşısında güçsüz olduğunu, bunun için yeterince hazırlıklı olmadığını itiraf etmiyordu? Ve şu ana kadar ortaya çıkardığı gerçekler, tıpkı insanın ayağının altındaki cam kırıkları gibi ruhunun derinlerine işliyordu. Soykırımdan kurtulan, insancıl ve hayırsever Max Hartman tıpkı Gerhard Lenz gibi biri, onun barbarlık bahsindeki ortağı mıydı? Max acaba Peter'm ölümünden sorumlu olanlarla beraber miydi? Öz oğlunun ölümünün arkasındaki adam mıydı?

Acaba o nedenle mi birdenbire ortadan kaybolmuştu? Maskesinin düşürülmesinden kurtulmak mı istemişti? Peki ya CIA'in suç ortaklığı? Hitler'in SS'indeki bir *Obersturmführer* nasıl olur da Amerikan hükümetinin yardımı olmaksızın göç edip Birleşik Amerika'ya yerleşmişti? Son zamanlardaki o korkunç olayların arkasındakiler, onun müttefikleri, onun eski dostları mıydı? Bütün bunları babası için -onu ve kendilerini korumak için- ihtiyar adamın haberi olmaksızın mı yapıyorlardı?

Babası, onun yüzüne bakmadan anlayamadığın şeylerden söz ediyorsun, demişti.

Ben çelişkili duyguların pençesindeydi. Sadık evlat yanı bütün bunların başka bir açıklaması olduğuna inanmak istiyordu, Peter'dan öğrendiklerinden beri istemişti bunu. Babasının bir... bir canavar... olmadığına inanmak için bir neden arıyordu. Annesinin ölürken fısıldadıkları hâlâ kulaklarındaydı. Babasını anlamaya çalışmasını, aralarındaki kopukluğa son vermesini, onunla iyi geçinmesini, adı Max Hartman olan bu güç ve karmaşık adamı sevmesi için yalvarmıştı.

Ben'in bir diğer yanı ise her şeyi büyük bir açıklıkla görüyordu.

İçinden şöyle bağırıyordu: *Seni anlamaya ne kadar çalıştım, seni orospu çocuğu! Seni sevmeye çalıştım! Ama böyle bir aldatmaca karşısında, gerçek hayatının çirkinliği karşısında nefretten başka ne duyabilirim?*

Arabasını Lenz'in evinin biraz uzağında park etmişti. Plakalarının izinin sürülerek kendisine ulaşılmasını istemiyordu. Daha doğrusu, komploculardan birinin Lenz olduğunu varsaydığı için öyle düşünmüştü.

Lenz'in evinin önündeki patikayı yürüyerek aştı. Tam sokağa vardığı sırada yan gözle bir ışığın yandığını gördü.

Birkaç metre uzaktaki bir arabanın tavanmdaki ışıktı bu.

Birisi o arabadan inip ona doğru yürümeye başlamıştı.

Trevor sokağın karşı tarafında bir ışığın yandığım gördü ve bakmak için başını o yana çevirdi. Sokak kapısı açıktı. Hedef, Lenz olduğunu varsaydığı daha yaşlı bir centilmenle konuşuyordu. Trevor, iki erkeğin el sıkışmalarına ve hedefin bahçe yolunda yürümeye başlamasına kadar bekledi. Ancak bundan sonra arabadan indi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Heisler polis telsizinde, "Plakaların araştırılmasını istiyorum," dedi. Anna'ya döndü. "O sizden değilse, bizden değilse, kim olabilir? Bu konuda bir fikriniz olmalı."

Anna, "Bu aynı zamanda evi gözetleyen biri," dedi. "Bu iş hiç hoşuma gitmedi."

Bir yandan da düşünüyordu: *Burada başka bir iş dönüyor. Hartman'la ilgili şüphelerimi Heisler'e söylesem mi acaba?* Ama bu ne de olsa iyi düşünülmemiş bir spekülasyondan ibaretti. Ya Hartman sadece Lenz'den bilgi *almak,* babasının eski dostlarından bazılarının bulunduğu yeri öğrenmek için oradaysa? Amacı adamı öldürmek değilse?

Yine de villaya baskın yapmak için bütün yasal gerekçelere sahiptiler. Gelgelelim, onlar burada oturup evi gözlerken ister misin şehrin ileri gelen kişilerinden biri cinayete kurban gitseydi? O zaman kıyametler kopacak, uluslararası bir olay patlak verecek ve bütün suç ona yüklenecekti.

Heisler, genç kadının düşüncelerini böldü. "O arabanın yanından geçip adamın yüzüne bakmanızı istiyorum," dedi. Bu bir isteğe değil, emre benziyordu. Heisler ekledi. "O adamı tanımadığınıza kesinlikle emin olun."

O da görmek istediği için Anna kabul etti.

"Bir silaha ihtiyacım var," dedi.

Heisler ona kendi tabancasını uzattı. "Bunu arabanın yerinden aldınız. Orada unutmuşum. Size ben vermedim," dedi.

Anna arabadan indi ve Lenz'in villasına doğru yürümeye başladı.

Lenz'in evinin ön kapısı açıldı.

İki adam orada durmuş, konuşuyorlardı. Biri yaşlıca, öbürü daha gençti.

Lenz ve Hartman.

Anna, Lenz'in hayatta olduğunu görerek rahat bir nefes aldı.

İki adam dostça el sıkıştılar. Hartman sokağa doğru yürümeye başladı.

Peugeot'nun içinde aniden bir ışık yandı ve adam sürücü koltuğundan dışarıya adımını attı. Sağ kolunun üzerine bir yağmurluk sarılıydı.

Anna işte o an adamın yüzünü ilk kez gördü.

Yüz!

O yüzü tanıyordu. Onu daha önce görmüştü.

Ama nerede?

Kolunun üzerinde yağmurluk olan adam, Hartman tam beş metre kadar uzağında sokağa vardığı sırada arabasının kapısını kapadı.

Anna adamı kısa bir an profilden gördü.

Kafasının içinde eski bir anı canlanır gibi oldu.

Profilden çekilmiş bir vesikalık resim. Evet, bu adamın profilden çekilmiş bir fotoğrafını görmüştü. Önden ve yandan çekilmiş fotoğraflarını. Resim onda tatsız bir çağrışım yapmıştı, bir tehlike çağrışımı.

Bu adamın önden ve yandan çekilmiş oldukça kalitesiz fotoğraflarıydı. Kötü bir adamdı.

Evet, fotoğrafları birkaç kez haftalık haberalma toplantısında görmüştü.

Ancak bunlar bir stüdyoda çekilmiş fotoğraflar değillerdi: belli bir mesafeden çekilmiş ve kumlu kumlu olmak pahasına büyütülmüş güzelim fotoğraflarıydı.

Bu tabii ki sıradan bir cani değildi.

Öldürmeyi meslek edinmiş kiralık bir katildi.

Adam uluslararası düzeyde bir katil ve işinde olağanüstü beceri sahibi biriydi. Hakkında pek az şey biliniyordu, yalnız parça parça kanıtlar to-l>;nlanabilmişti. Serbest çalışmadığı varsayılırsa işverenleri hakkında hiçbir şey bilinmiyordu. Fakat eldeki kanıtlar olağanüstü bir beceri sahibi ol-

duğunu ve çok geniş *alanlarda* çalıştığını gösteriyordu. Anna'nın zihninde bir fotoğraf daha canlandı: bu katil tarafından öldürüldüğü sanılan Barselona'daki bir sendika liderinin cesedi. Bû resmin belleğinde yer etmesinin bir nedeni belki de kurbanın göğsüne süzülen kanların bir kravat görüntüsü oluşturmasıydı. Bir başka resim daha: Güney İtalya'da sevilen bir politikacı adayı, ulusal düzeyde bir reform hareketinin lideri. Ölümünden önceleri mafya sorumlu tutulmuştu, fakat bilgi kırıntıları mimar olarak tanıdıkları adama işaret edince dosyadaki kayıtları değiştirmek zorunda kalmışlardı. Organize suç çevrelerinden tehditler almış olan politikacı adayının çok iyi korunduğunu anımsıyordu Anna. Cinayet ise yalnız balistik değil, politika açısından da çok büyük bir ustalıkla ayarlanmıştı. Politikacı, ülkeye yasadışı yollardan girmiş, Somalili göçmenlerle dolu bir genelevde vurulmuş, ölümünü çevreleyen biçimsiz koşullar, ölünün onu destekleyenler tarafından şehit olarak yüceltilememesini sağlamıştı.

Mimar. Uluslararası düzeyde birinci sınıfbir kiralık katildi.

Şimdi de Hartman'ı hedef almıştı.

Genç kadın bütün bunlara bir anlam vermeye çalışıyordu: *Hartman bir kan davası güdüyor,* diye düşünüyordu. *Ya öteki adam?*

Aman Tanrım. Şimdi ben ne yapayım? Katili durdurmaya mı çalışayım?

Genç kadın telsizi dudaklarına yaklaştırdı, konuş düğmesine bastı. Heisler'e, "Bu adamı tanıyorum," dedi. "Profesyonel bir katildir. Onu durdurmaya çalışacağım. Siz Hartman'm çaresine bakın."

Adam, Ben'e doğru hızlı adımlarla yürüyerek, "Özür dilerim," diye seslendi.

Ben, *bıı adamda ters bir şey var,* diye düşündü.

Sağ kolunun üzerine sarılmış yağmurluk.

Ona doğru attığı hızlı adımlar.

Yüz, daha önce gördüğü bir yüz. Asla unutamayacağı bir yüz.

Ben sağ elini ceketinin soldaki yaka klapasımn altına kaydırdı, tabancanın sert ve soğuk çeliğine dokundu. Korkuyordu.

Anna, Hartman'ı sağ olarak ele geçirmek istiyordu, ölü bir Hartman işine yaramazdı.

Katil, Hartman'ı vurmak üzereydi, buna emindi. Birdenbire her şey karmaşık bir hesaplamaya dönüşmüştü. Ona kalırsa, zanlısı Hartman'm öldürülmektense kaçması daha iyiydi. Öyle ya da böyle Hartman'm izlenmesini başkalarına bırakmak zorunda kalacaktı.

Heisler'in Glock'unu doğrulttu.

Katil onu fark etmemişti. Bütün dikkatini Hartman'm üzerine odaklamıştı. Anna, onun profesyonellerin en büyük zaafına: hedef saplantısına uğradığını kendi aldığı eğitimden biliyordu. Durum bilincini kaybetmişti. Büyük vahşi kediler de tam atlamaya hazırlandıkları sırada avcıların karşısında en kolay incinebilir durumda olurlardı.

Belki de bu Anna'ya gereksindiği avantajı sağlayacaktı.

Şimdi yapması gereken katilin konsantrasyonunu bozmak, dikkatini dağıtmaktı.

"Dur!" diye bağırdı. "Dur, kahrolası!"

Hartman'm dönüp ona baktığını gördü.

Katil başını hafifçe sola kaydırdı, ama bağırışın nereden geldiğini görmek için dönmedi, kedimsi bakışlarını Hartman'm üzerinden ayırmadı.

Anna doğrudan katilin göğsünün tam ortasına nişan aldı. Onun açısından bir refleks hareketiydi bu; öldürmek amacıyla ateş etmek üzere ıj'itilmişti, yaralamak üzere değil.

Ama adam şimdi ne yapıyordu? Kiralık katil, şimdi o da tabancasını I .kiniş olan Hartman'a dönmüştü yine.

Mimar hedefinin üzerine kilitlenmişti; az önce bağıran kişinin şimdilik bir tehdit oluşturmadığını varsayıyordu, belli ki kendi hesabını yapBlişti. Dönüp bağıran kişiye ateş etmek hedefini kaybetmesi anlamına geı çekti, o ise bunu yapmak istemiyordu.

Katil birdenbire dönmeye başladı...

Anna onu yanlış hesaplamıştı.

Hareketleri bir baletinkiler gibi olağandışı yumuşaktı. Ayak parmaklarının üstünde yüz seksen derecelik bir dönüş yaparken silahını uzatmış ve saniyenin ondalıkları kadar kısa aralarla ateş etmeye koyulmuştu. Silah güçlü parmaklarının arasında zıplamıyordu bile. Anna ancak dönüp bakınca adamın neyi başardığını görebildi. Aman Tanrım! Bir saniye kadar önce ona nişan almış silahlı dört Viyana'lı polis vardı. Oysa şimdi dördü birden vurulmuş bulunuyordu. Katilin attığı her mermi hedefini bulmuştu. Dört polis yerde yatıyordu!

Bu soluk kesici bir icraattı ve genç kadının hayatında daha önce rastlamadığı bir beceri düzeyi sergiliyordu. Anna müthiş bir korkunun pençesinde kıvranıyordu.

Panik sesleri, etkisiz hale gelmiş kurbanların soluklarını ve iniltilerini duyuyordu.

Adam tam bir profesyoneldi; esas hedefine dönmeden önce bütün engelleri ortadan kaldırmaya kararlıydı. Anna ise sonuncu engeldi.

Ama katil ona doğru dönerken Anna nişan almıştı bile. Hartman'm bağırdığını duydu. Şimdi hedef üzerinde kilitlenme sırası Anna'daydı; tetiği çekti.

Hedefi on ikiden vurmuştu!

Kiralık katil yere yığılırken silahı da takırdayarak yana fırladı.

Anna onu yere yıkmıştı.

Ölmüş müydü acaba?

Ortalık tam bir kaos görünümündeydi. Zanlı Hartman sokağın alt ucuna doğru hızla koşuyordu.

Anna sokağın her iki ucunun polis tarafından tutulduğunu biliyordu. Yerdeki adama doğru atıldı, silahını kaptı ve Hartman'm arkasından koşmaya başladı.

Vurulup da hayatta kalan kurbanların feryatları arasında Almanca bağırışlar duydu, ama onun için bir anlam taşımıyorlardı.

"Ersteht aufP]

"Erlebt, ersteht."

"Nein, nimm den Verdächtigen.""

Ayağa kalkıyor! Yaşıyor, kalkıyor! Hayır, zanlıyı yakalayın!

Hartman blokun alt ucunda silahlarını çekmiş ve ona nişan almış gözetim uzman grubuna toslamıştı.

Anna yeni bağırışlar duydu.

"Halt.'Keinen Schritt weiter.""">

"Polizei! Sie sind verhaftet!"

Ama arkasından, katilin yattığı yerden gelen bir gürültü birden Anna'nm dikkatini çekti. Dönünce katilin sendeleyerek kendini Peugeot'nun içine attığını ve arabanın kapısını çarptığını görebildi.

Yaralıydı, ama hayatta kalmıştı, şimdi de kaçıyordu!

Anna herkese, "Hey, onu durdurun! Peugeot! Kaçmasına izin vermeyin!" diye haykırdı.

Hartman ellerindeydi; beş polis genç adamın etrafını çevirmişti. Anna şimdilik onu görmezlikten gelebilirdi. Birden harekete geçen ve üzerine gelen Peugeot'ya doğru atıldı.

Halifax'daki Lincoln'le karşılaşmasını hayalinde tekrarladığında kendini elinde tabancayla görür gibi olmuş ve sürücüye ateş edebildiğini hayal etmişti. Şimdi bunu yaptı, adama tekrar tekrar ateş etti. Fakat ön cam sadece delindi, bazı köşelerinde örümcek ağı gibi oluşumlar ortaya çıktı. Araba da hızla üzerine gelmeye devam ediyordu. Peugeot lastik gıcırtıları arasında lıitina gibi geçerken kendini kenara atmaya ancak vakit buldu. Peugeot böylece blokun alt başındaki boş iki polis arabasının yanından geçip gitti. Arabaların sürücüleriyle yolcularının hepsi sokaktaydı ve gözden kaybolmuşlardı.

Katil kaçmıştı.

Genç kadın, "Kahretsin!" diye bağırdı. Arkasına dönünce Hartman'm illerini yukarı kaldırmış olduğunu gördü.

Fena halde sarsılan genç kadın yakalanan zanlıya doğru koştu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

On sekiz numaralı hasta bir yürüme baritinin üstünde ağır ağır tempolu yürüyordu.

Ağzından çıkan snorkel benzeri bir aygıt iki uzun hortuma bağlıydı. Burnu mandala benzeyen bir aygıtla tıkanmıştı.

İçbükey çıplak göğsüne bantlarla yapıştırılmış on iki tel bir eletrokardiyograf monitörüne bağlıydı. İşaret parmağının ucuna yapıştırılmış küçük bir aygıtın içinden başka bir tel çıkıyordu. Adam terliyordu yüzü de çok solgun görünüyordu.

Uzun boylu ve kül benizli bir adam olan doktor, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Hasta konuşamıyordu, ama başparmaklarıyla titrek bir zafer işareti yaptı.

Doktor, "Önünüzde bir panik düğmesi olduğunu unutmayın," diye hatırlattı. "Gerekirse kullanın onu."

On sekiz numaralı hasta tempolu yürümeye devam etti.

Doktor kısa boylu ve yuvarlak yapılı meslektaşına, "En üst düzey egzersiz kapasitesindeyiz," dedi. "Solunum değişim oranını aşmışa benziyor, herhangi bir *iskemf* belirtisi yok. Kuvvetli bu adam. Pekâlâ, günün *kalan* kısmında dinlensin. Yarın tedaviye başlayacak."

Kül benizli adam o gün ilk kez olarak gülümseyebildi.

Herhangi bir organa ya da dokuya kan akımının kesilmesi.

Princeton, New Jersey

Telefon çaldığı sırada Princeton'un ünlü ihtiyar tarihçisi Dickinson Hall'daki odasında çalışıyordu.

Profesör John Barnes Godwin'in ofisindeki her şey kırklı veya ellili yıllardan kalmaydı. Çevirme kadranlı siyah telefon veya Royal marka yazı makinesi (bilgisayara rağbet etmiyordu) da öyle. Profesör eski şeylerin görünümünü, aygıtların plastik, plastik ve plastikten değil de bakalit, tahta veya çelikten yapıldığı zamana ait sağlamlığını seviyordu.

Ancak, geçmişte yaşayan ihtiyar adamlardan biri değildi o. Bugünkü dünyayı seviyordu. Elli yedi yıllık eşinin, sevgili Sarah'ımn şimdi yanında olup bütün bunları onunla paylaşmasını ne kadar isterdi. Emekliye ayrıldığı vakit birlikte bol bol seyahat etmeyi planlamışlardı.

Godwin, yirminci yüzyıl Avrupası'nm tarihçisi, dersleri Princeton Üniversitesi'nin kampusunda muazzam bir rağbet gören Pulitzer Ödüllü bir profesördü. Eski öğrencilerinin birçoğu şimdi kendi alanlarında çok önemli konumlara gelmişlerdi. Federal Merkez Bankası'nm başkanı en parlak öğrencilerinden biri olmuştu, WorldCom'unki de öyle.

Savunma bakanı, savunma bakanı yardımcısı, Birleşik Amerika'nın Birleşmiş Milletler Elçisi, Ekonomik Danışmanlar Kurulu'nun sayısız üyeleri, hatta Cumhuriyetçi Ulusal Komite'nin yeni başkanı da hep parlak öğrencileri arasmdaydılar.

Profesör Godwin telefona yanıt vermeden önce hafifçe öksürerek genzini temizledi. "Alo."

Sesi duyar duymaz tanıdı.

"Evet, sesinizi duyduğuma sevindim, Bay Holland."

Kısa bir süre karşı tarafı dinledi. "Evet, onu tanıyorum. Öğrencilerı imden biriydi... Fikrimi sorarsanız onu biraz inatçı olmakla beraber semizlik bir genç olarak hatırlıyorum. Çok zeki, ama gerçek anlamda bir entelli iektüel sayılmaz, en azından fikirleri fazla ilginç değildir. Ahlaki değerli ire büyük önem verdiğini düşünmüşümdür hep. Fakat bana göre Hartın.ıı mantıklı ve sağgörülü biridir."

Profesör Godwin yine karşı tarafı dinledikten sonra, "Hayır, o bir dava uğruna savaşacak biri değildir," dedi. "O mizaçta biri değil. Bir kurban olmayı göze almayacağı muhakkak. Bana kalırsa aklının sesini dinleyecektir."

Bir sessizlik daha oldu.

"Özetle, hiçbirimiz projeye sekte vurulmasını istemeyiz. Ama o gence bir şans tanımanızı istiyorum. Başına bir şey gelirse çok üzülürüm."

Viyana

Sorgu odası soğuk ve çıplaktı, içinde dünyanın her tarafındaki polis sorgu odalarının standart eşyası dışında bir şey yoktu. Ben, *bir uzman olma yolundayım,* diye düşündü. Tek yönlü gözlem aynası, banliyödeki bir evin yatak odası penceresi büyüklüğündeydi. Bir tel örgüyle emniyete alınmış pencere kasvet verici bir iç avluya bakıyordu.

Arkasında gri renldi bir tayyör olan Amerikalı kadın katlanır metal iskemlede bir saat yayı kadar gergin oturuyordu. Kendini Birleşik Amerika Adalet Bakanlığı Özel Araştırmalar Bölümü'nden Ajan Anna Navarro olarak tanıtmış ve bunu bir kimlikle kanıtlamıştı. Aynı zamanda göz kamaştırıcı bir güzeldi: Dalgalı koyu kumral saçları, ela renkli gözleri ve esmerce bir teni vardı. Aynı zamanda uzun boylu, ince yapılı ve uzun bacaklıydı. Üstelik adalet bakanlığında ender görülen türde çok zevkli ve şık giyinmişti. Öyleyken işinin ehli gözüküyordu, yüzünde gülümsemenin eseri yoktu. Parmağında yüzük olmaması, muhtemelen boşanmış olduğunu simgeliyordu, bu kadar güzel kadınları genellikle erken yaşta birisi kapıverirdi. Herhalde aynı bakanlıktan dört köşe çeneli bir çapkın, cesaretine ilişkin öykülerle onu avlamış... ne çare ki iki dinamik hükümet kariyerinin stresi evliliğin yıkılmasına mal olmuştu...

Genç kadının yanındaki katlanır iskemlede somurtup susan ve aralıksız Casablanca marka sigaralar tüttüren sığır suratlı bir adam oturuyordu. Polisin.İngilizce anlayıp anlamadığı hakkında Ben'in bir fikri yoktu. Sadece adını vermişti: Viyana polisinin en üst düzey cinayet ekibi *Sicherheitsbüro'dan* Çavuş Walter Heisler.

Sorgu yarım saat kadar sürdükten soma Ben sabırsızlanmaya başladı. Makul davranmaya ve konuşmaya çalışmıştı, ama sorguyu yapanlar amansızdılar. Sonunda, "Tutuklandım mı yoksa?" diye sordu.

Ajan Navarro, "Yoksa tutuklanmak mı istiyorsunuz?" diye çıkıştı.

Aman Tanrım, bu kadarı çok fazlaydı.

Ben, sadece sigara içen ve ona inek gibi bel bel bakan Viyana'lı polise, "Bunu yapmaya yetkisi var mı?" diye sordu.

Yanıt sessizlik oldu.

Ben, "Söylesenize, burada yetkili kim?" diye sordu.

Ajan Navarro, "Sorularıma yanıt verdiğiniz takdirde sizi tutuklamamız için bir neden yok," dedi ve ekledi. "Şimdilik."

"Demek gitmekte özgürüm."

"Sorgulanmak için burada alıkonuyorsunuz. Niçin Jürgen Tenz'i ziyaret ettiniz? Bunu doğru dürüst açıklamadınız."

"Dediğim gibi dostça bir ziyaretti. Bana inanmıyorsanız, Tenz'e sorun."

"İş için mi, zevk için mi Viyana'dasmız?"

"Her ikisi için de."

"Gündeminizde iş toplantıları yok. İş seyahatlerinizi genelde böyle mi yaparsınız?"

"Ani verilen kararlan severim."

"İsviçre Alpleri'nde bir kayak merkezindeki otelde beş günlük bir rezervasyonunuz vardı, ama oraya gitmediniz bile."

"Fikrimi değiştirdim."

"Bunu niçin şüpheyle karşılıyorum?"

"Bilemem. İçimden Viyana'yı görmek geldi."

"Sonuçta hiçbir otelde yer ayırtmadan Viyana'ya çıkageldiniz, öyle mi?"

"Dediğim gibi, ani kararları severim."

Canının sıkıldığı belli olan Ajan Navarro, "Anlıyorum," dedi. "Peki, Zürih'de Gaston Rossignol'a yaptığınız ziyaret de işleriniz kapsamında mıydı?"

Tanrım, demek bunu da biliyorlardı! Ama nasıl öğrenmişlerdi. Ben paniğe kapılmak üzereydi.

"O bir dostumun dostuydu," dedi.

"Bir dostunuzun dostuna siz böyle mi davranırsınız, yani onu öldürür müsünüz?"

Aman Tanrım! "Oraya gittiğimde ölmüştü."

Pek inanmışabenzemeyen Navarro, "Sahi mi?" dedi. "Peki, Bay Rossignol sizi bekliyor muydu?"

"Hayır. Ona tepeden inme gittim."

"Ani kararlar vermeyi sevdiğiniz için."

"Ona bir sürpriz yapmak istedim."

"Ama tam tersine sürprizi o size yaptı, öyle mi?"

"Gerçekten şok yaşadım."

"Rossignol'a nasıl ulaştınız? Kim onunla sizin aranızda bağlantıyı kurdu?"

Ben birkaç saniyelik bir duraklama geçirdi. "Bunu söylememeyi yeğ^ lerim."

Anna Navarro fırsatı kaçırmadı. "Çünkü o bir dostunuzun dostu fa^ lan değildi, yoksa yanılıyor muyum? Rossignol'la babanızın arasındaki bağ neydi?"

Bu da ne demekti şimdi? Bu kadın gerçeğin ne kadarını biliyordu? Ben ona ters ters baktı.

Genç kadın, "Size bir şey söyleyeyim mi," diye başladı. "Sizin gibi tip-[1] leri bilirim. Zengin çocuk istediğini her zaman elde eder. Başınıza her ne zaman bir dert açacak olsanız, babanız sizi kurtarır ya da belki ailenizin avukatı devreye girer. Canınızın her istediğini yapmaya alışıksınız ve bu^ nun hiçbir zaman bedelini ödemeyeceğinizi sanırsınız. Ama bu kez öyle olmayacak dostum."

Ben elinde olmayarak gülümsedi, ama tartışarak kadını sevindirmemeye karar verdi.

Anna ısrar etti. "Babanız Yahudi soykırımından kurtulanlardandı, değil mi?"

Demek her şeyi bilmiyor.

Ben omuzlarını silkti. "Bana da öyle dediler." Bu kadının herhalde daha fazlasını bilmesi gerekmezdi.

"Rossignol da bankacılık dünyasının kodamanlarından biriydi, değil mi?" Anna gözünü Ben'den ayırmıyordu.

Bu kadın ne demek istiyordu şimdi? Ben, "Demek siz ve o Avustur^ yalı polisler o yüzden Lenz'in evinin önünde toplaşmıştınız," dedi. "Oraya beni tutuklamaya gelmiştiniz."

Amerikalı kadın omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz. Sizinle konuşmak istiyorduk."

"Benimle konuşmayı doğrudan isteyebilirdiniz. Bunun için Viyana polis kuvvetlerinin yarısını devreye sokmanız gereksizdi. Rossignol cina^ yetini bana yüklemek istediğinize bahse girerim. Böylece CIA aklanır, değil mi? Ya da tam tersine siz adalet bakanlığının kahraman memurları CIA'den nefret ediyorsunuz, öyle mi? Doğrusu aklım karıştı."

Ajan Navarro öne uzandı. Ela renkli gözlerindeki anlam sertleşmişti. "Niçin üstünüzde tabanca taşıyordunuz?"

Genç adam bir, iki saniye duraksadıktan sonra, "Kendimi korumak için," diye yanıt verdi.

"Öyle mi?" Bu bir soru olmaktan çok, kadının ona inanmadığının göstergesiydi. "Avusturya'da silah taşıma izniniz var mı?"

"Öyle sanıyorum ki bu konu benimle Avusturyalı yetkililerin arasın^ da."

"Avusturyalı yetkililer şimdi yanımda oturuyorlar. Bu yetkili izinsiz olarak silah taşıdığınız için aleyhinizde yasal takipte bulunursa, ona engel olmam. Avusturyalılar izinsiz olarak silah taşıyan yabancı ziyaretçilere çok kızıyorlar."

Ben omuzlarını silkti. Kadın bu noktada haklıydı. Ama şu anda bunu kendisine dert edecek değildi.

Ajan Navarro, "Size şu kadarını söyleyeyim, Bay Hartman," dedi. "'Hir dostunuzun dostunu' silah taşıyarak ziyarete gitmenize inanmakta zorlanıyorum. Özellikle Rossignol'un evinin her tarafında parmak izleri^ nize rastlandığına göre. Beni anlıyor musunuz?"

"Hayır, pek sayılmaz. Beni onu öldürmekle mi suçluyorsunuz? Eğer öyleyse, niçin bunu açık seçik söylemiyorsunuz?" Ben giderek daha zor soluk alıyor, duyduğu gerilim her an artıyordu.

"İsviçreliler kardeşinizin bankacılık müessesesine bir kan davası açtığını düşünüyorlar. O öldüğü zaman belki içinizde bir şeyler çarpıldı ve mücadeleyi daha ölümcül bir düzeye yükselttiniz. Harekete geçmeniz için bir neden bulmak zor olmaz. Sonra parmak izleriniz var. Öyle sanıyorum ki bir İsviçre mahkemesi sizi kolayca mahkûm edebilir."

Bu kadın onun Rossignol'u gerçekten öldürdüğüne inanıyor muydu? Pekâlâ adalet bakanlığının özel araştırmacısı olayla niçin bu denli yakm^ dan ilgileniyordu? Ajan Navarro'nun burada yetkisinin nereye dek uzan^ dığını, başının ne tür bir dertte olduğunu Ben bilemiyordu, emin olama^ mak ise onu büsbütün rahatsız ediyordu. Kendini savunmayı bırak, diye düşündü. Sen de saldırıya saldırıyla karşılık ver.

Ben arkasına yaslandı. "Burada bir yetkiniz yok."

"Çok doğru. Ama bir yetki gereksinmiyorum."

Bu da ne demekti şimdi? Genç adam sordu. "Öyleyse benden ne istH yorsunuz?"

"Bilgi istiyorum. Rossignol'u niçin görmeye gittiğinizi öğrenmek istiyorum. Jürgen Lenz'i niçin ziyaret ettiğinizi de. Amacınız nedir, Bay Hartman?"

'Ya bildiklerimi paylaşmak istemiyorsam?" Genç adam bir özgüven görüntüsü yansıtmaya çalıştı.

Genç kadın umursamazlık ifade eden bir hareketle başını yana eğdi. "Ne olacağını görmek ister misiniz? Niçin riski göze alıp şans çarkını çe^ virmiyorsunuz?"

Tanrım, kadın yaman, diye düşündü Ben. Derin bir soluk aldı. Oda^ nm duvarları üstüne, üstüne geliyordu sanki. Ama yüzüne ne düşündüğü^ nü belli etmeyen donuk bir anlam verdi.

Anna Navarro devam etti. "Zürih'de tutuklanmanız için karar çıktı^ ğmdan haberiniz var mı?"

Ben omuzlarım silkti. "Bu komik." Haksız yere tutuklanmış bir Ame^ rikalıdan bekleneceği üzere saldırgan, kederli, kendini savunmayı gerek-

siz görür gibi davranmasının zamanı geldiğine karar verdi. "İsviçrelilerin huylarını belki sizden daha iyi biliyorum. Ağzımızdaki çikleti kaldırımın üstüne tükürseniz bile tutuklama kararı çıkartır onlar. Ayrıca, onlarda suçluları iade diye bir şey de yok." Howie ile yaptığı konuşmadan bu kadarını öğrenmişti. "Zürih kantonu başka kantonların *Polizei'imn* işbirliği^ ni elde etmekte yeterince zorlanıyor zaten. İsviçrelilerin vergi suçlularını' barındırmada ün yapmaları, İsviçre'nin suçluların iadesi istemlerini başka ülkelerin görmezlikten gelmeyi âdet haline getirmeleri anlamına geliyor." Bunlar Howie'nin sözleriydi, Ben de kadının gözlerinin içine baka baka bunları vurdumduymaz bir tavırla tekrarladı. Bu bayan ajan onu oyuna getiremeyeceğini bir an önce anlasa iyi olurdu. "Demek Zürih'li polis beyler 'sorguya çekilmek' üzere getirilmemi istiyorlar," dedi. "Sağlam bir gerekçeleri olduğunu iddia bile etmiyorlar. Onun için oyunu bıraksak iyi olur."

Anna ona biraz daha yaklaştı. "Kardeşinizin İsviçre'nin bankacılık müessesesi aleyhinde bir girişimde bulunmaya hazırlandığı resmen bilini^ yor. Gaston Rossignol seçkin bir İsviçreli bankacıydı. Siz onu ziyarete gH diyor ve adamı ölü buluyorsunuz. Sonra birdenbire Viyana'dasmız ve adı canavara çıkmış bir Nazi'nin oğluyla buluşuyorsunuz. Babanız ise eskiden bir toplama kampında bulunmuştu. Bir intikam seferine çıkmışa benze^ miyor musunuz?"

Tamam. Gerçeği bilmeyen birine böyle gözükecektir belki. Ama ben ona gerçeği söyleyemem!

Ben, "Bu tek kelimeyle rezalet," diye genç kadını tersledi. "İntikam seferi ve şiddetle ilgili hayallerinizi inkâr edip önemsemiş gözükmek iste^ mem. İsviçreli bankacılardan söz ediyorsunuz. Ben o adamlarla anlaşma^ lar yapıyorum, Ajan Navarro. Benim işim bu. Uluslararası finans ölüm saldırılarıyla uzlaşabilecek bir alan değildir. Tamam mı? Benim dünyam^ da verebileceğiniz en büyük zararlar hisse senetleriyle yapılır."

"Öyleyse Bahnhofplatz'da olanları açıklayın."

"Yapamam. İsviçreli polislere olanları tekrar tekrar anlattım."

"Şu halde Rossignol'un izini nasıl bulduğunuzu açıklayın."

Ben hayır der gibi başını salladı.

"Ötekileri nasıl bulduğunuzu da. Adlarını ve adreslerini nereden aldığınızı bilmek istiyorum."

Ben, genç kadının yüzüne bakmakla yetindi.

"Çarşamba günü neredeydiniz?"

"Hatırlamıyorum."

"Sakın Nova Scotia'da olmayasmız?"

Genç adam, "Hatırladığıma göre, Zürih'de tutuklanmıştım," diye karşılık verdi. "Zürih polisindeki dostlarınızdan öğrenebilirsiniz. Gördü^ nüz mü, ziyaret ettiğim her ülkede tutuklanıyorum. Yerel âdetleri öğren^ menin en iyi yolu bu."

Ajan Navarro bu iğneli sözleri duymamış gibi davrandı. "Ne diye tu^ tuklandığmızı anlatsanıza."

"Bunu benim kadar siz de biliyorsunuz."

Navarro bir duman bulutu üfüren somurtkan ortağına baktı, sonra bakışını yine Ben'e çevirdi. "Son birkaç günün içinde siz birkaç kez öldü^ rülme tehlikesi geçirdiniz. Bugün de..."

Genç adam duyduğu endişe arasında sımsıcak bir minnettarlık hissH nin farkına vardı. "Hayatımı kurtardınız," dedi. "Aslında size teşekkür et^ mem gerekir."

Genç kadın, "Orası kesin," diye taşı gediğine koydu. "Şimdi söyleyin, niçin birisinin sizi öldürmeye çalıştığını düşünüyorsunuz? Neyin peşinde olduğunuzu kim bilmiş olabilir?"

İyi denemeydi, bayan. "Hiçbir fikrim yok."

"Bir fikriniz olduğuna bahse girebilirim."

"Üzgünüm. Belki de CIA'deki dostlarınızdan neyi örtbas ettiklerini sorabilirsiniz. Ya da sizin ofisinizin de bu örtbas işinde parmağı mı var?"

"Bay Hartman, ikiz kardeşiniz İsviçre'de kuşku uyandıran bir uçak kazasında öldü. Daha yakın tarihte o ülkedeki bazı silahlı çatışmalarla anlaşılmaz bağlantılarınız oldu. Ölüm nedense her gittiğiniz yerde ucuz bir parfüm gibi sizi izliyor. Ne düşünmemi bekliyorsunuz?"

"Ne isterseniz düşünün. Ben herhangi bir suç işlemedim."

"Size bir kez daha soracağım: İsimlerle adresleri nereden buldunuz?"

"Kimin adlarıyla adreslerinden söz ediyorsunuz?"

"Rossignol'la Lenz'inicilerden."

"Size söyledim, ortak dostlarımızdan."

"Buna inanmıyorum."

"Neye isterseniz inanabilirsiniz."

"Ne gizliyorsunuz? Niçin benimle açık konuşmuyorsunuz, Bay Hartman?"

"Üzgünüm. Gizlenecek bir şeyim yok."

Ajan Navarro uzun ve biçimli bacaklarını topladı, sonra tekrar uzatı. Artık sabrı taşmıştı. "Bay Hartman..." dedi. "Size bir anlaşma önereceğim. Benimle işbirliği yaparsanız, İsviçrelilerle Avusturyalıların yakanızdan düşmeleri için elimden geleni yapacağım."

Sözlerinde samimi miydi? Güvensizlik Ben'de adeta bir reflekse dönüşmüştü. "Adamları beni izlemeye iten siz olduğunuza göre, bu bana boş bir vaat gibi gözüküyor. Burada daha fazla kalmam gerekmiyor, değil mi?"

Anna bir yanağının içini kemirerek onu konuşmadan izliyordu. "Hayır." Genç kadın bir kart vizit çıkararak arkasına bir şey karaladı, sonra Ben'e uzattı. "Fikrinizi değiştirirseniz, işte Viyana'da kaldığım otelim."

Bu fasıl sona ermişti. Tanrım, sana çok şükür. Genç adam derin bir soluk aldı, temiz havanın akciğerlerinin dibine kadar ulaştığını hissetti. İçindeki endişeden de eser kalmamıştı.

"Tanıştığımıza sevindim, Bayan Navarro," dedi ve ekledi. "Hayatımı kurtardığınız için size tekrar teşekkür ederim."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ağrı inanılmaz derecede şiddetliydi, yerinde bir başkası olsa mutlaka kendinden geçerdi. Zihinsel yoğunlaşma gücünü toparlayan Trevor acıyı başka bir bedene, hayalinde yaşattığı bir *doppelgângereaf* ıstırabın pençesinde kıvranan, fakat o olmayan birine devretti. Sırfirade gücünün sayesin^ de Viyana sokaklarında yolunu bularak Taborstrasse'deki bir binaya vara^ bildi.

Derken altındaki arabanın çalıntı olduğunu anımsadı -çok ağır dü^ şündüğünün farkına varınca dehşet duydu- ve beş blok uzağa giderek arabayı terk etti. Anahtarları kontağın üstünde bırakmıştı. Budalanın biri belki arabayı çalacak ve suçluyu yakalamak için kurulması kaçınılmaz şe^ hir boyu ağa takılacaktı.

Gelen geçenlerin bakışını umursamayarak sokaktan topallayarak geçti. Takım elbisesinin ceketinin kana battığını bildiği için yağmurluğu^ nu giymişti, ama kan buna da bulaşmakta gecikmedi. Hayli kan kaybet^ misti. Başı dönüyordu.

Taborstrasse'ye, zemin katındaki muayenehaneye ulaşabildi. Kapı^ daki pirinç tabelada, "DR. THEODOR SCHREIBER, İÇ HASTALIKLARI & GENEL CERRAHİ," diye yazılıydı,

Muayenehane karanlıktı, zile bastığında da yanıt veren olmadı. Trevor buna şaşırmadı. Ne de olsa saat akşamın sekizini geçmişti. Doktor Schreiber ise belli bir zaman dilimi içinde çalışıyordu. Trevor buna rağ^ men zili çalmayı sürdürdü. Schreiber, küçük muayenehanesinin arkasın^ daki dairede yaşıyordu, Trevor ise zilin orada da çaldığını biliyordu.

Bir insanın tıpatıp benzeri, kopyası.

Beş dakika sonra muayenehanede bir ışık yandı ve diafonda sinirli bir ses duyuldu: *"Ja?"*

"Dr. Schreiber, es ist Christoph. Es ist ein Notfall."'

Binanın sokak kapısının kilidi elektronik olarak açılıyordu. Girişin iç yanında bir kapı daha vardı. Burada doktorun adının yazılı olduğu ikinci bir pirinç tabela göze çarpıyordu. İkinci kapı da aynı zamanda açılmıştı.

Doktor Schreiber'in canının sıkıldığı belliydi. "Yemeğimi yarıda kes^ tiniz," diye söylendi. "Umarım, durum önemlidir..." Derken kan içindeki yağmurluğu fark etti. "Peki, peki, içeri girin." Doktor arkasını döndü ve muayene odasına yürüdü.

Doktor Schreiber'in onlarca yıldan beri Doğu Almanya'da Dresden'de yaşayan bir kız kardeşi vardı. Doktor 1961'de Doğu Berlin'den kaçmış, ama kız kardeşi Dresden'de kalmıştı. Bu basit coğrafya olayı du^ var yıkılana kadar Doğu Alman istihbaratına doktora baskı yapmak için bahane sağlamıştı.

Fakat Stasi doktora şantaj yapmaya ya da bir doktor casus olarak işe yarayabilirmiş gibi ona casusluk yaptırmaya kalkışmamıştı. Hayır, Stasi onun için daha sıradan bir görev ayarlamıştı: Avusturya'daki ajanlara acil durumlarda doktor olarak yardımcı olacaktı. Dünyanın birçok ülkelerin^ de olduğu gibi Avusturya'da da doktorlar kurşun yaralarını yasalar gereği polise bildirmek zorundadırlar. Yaralı bir Stasi ajanı genellikle gece vakti muayenehanesinin kapısını çaldığı takdirde, Doktor Schreiber çenesini tutmayı bilecekti.

Sigma tarafından angaje edilmesinden önce yasadışı olarak yıllarca Londra'da yaşayan Stasi ajanı Trevor zaman zaman iş seyahati bahane^ siyle soluğu Viyana'da almış ve iki kez de doktoru ziyaret etmek zorunda kalmıştı.

Soğuk Savaş çoktan sona erdiğinden Schreiber'in Doğu Almanya'ya ikizli yardım günleri artık tarih olduğu halde doktora güvenebileceğine Trevor'un şüphesi yoktu. Schreiber Stasi'ye yaptığı gizli yardımlar nede^ niyle hâlâ mahkûm edilebilirdi. Bu ise hiç işine gelmezdi.

'[1] Dr. Schreiber, ben Christoph. Acil bir durum var.

Fakat bu zaafı Doktor Schreiber'in öfkelenmesini önlemedi. "Çok şanslı bir adammışsınız," dedi aksi bir sesle. "Kurşun kalbinizin hemen yukarısına saplanmış, biraz farklı bir açıdan isabet etseydi hemen oracık^ ta nalları havaya dikerdiniz. Oysa kurşun çapraz bir açıdan saplanmış, de^ riyle altındaki yağ dokusunda bir tür oyuk açmış. Hatta pectoralis major'un, göğüs kasınızın bazı yüzey liflerini yırtmış. Ve şuradan, koltukaltmdan çıkmış. Tam zamanında dönmüş olmalısınız."

Doktor Schreiber yarım gözlük camlarının tepesinden Trevor'a baktıysa da adam yanıt vermedi.

Doktor bir forsepsle yarayı karıştırınca Trevor yüzünü ekşitti. Duy^ duğu acı dayanılmaz derecede şiddetliydi. Vücuduna diken gibi batan tat-' sız bir sıcaklık yayıldı.

Doktor devam etti. "Ayrıca kol sinirleri bölgesindeki sinirlerle kan damarlarına büyük zarar vermesine ramak kalmış. Öyle bir durumda sağ kolunuzu sonsuza dek kullanamazdınız. Belki kolunuzu kaybedebilirdi^ niz."

Trevor, "Ben solağım," dedi. "Ayrıca, kanlı ayrıntıları bilmem gerek^ mez."

Doktor dalgın bir tavırla, "Öyle olsun," dedi. 'Yine de bu iş doğru dürüst yapılacaksa hastaneye, *Allgemeines Krankenhausa* gitmeniz gere^ kir."

"Bunun söz konusu olamayacağını çok iyi biliyorsunuz." Koluna kes^ kin bir acı ok gibi saplandı.

Schreiber doktor gömleğini giydi ve yaranın çevresine birkaç lokal anestezi iğnesi yaptı. Küçük bir makas ve forsepsle bir miktar kararmış dokuyu kesip çıkardı, yarayı temizledi, sonra da dikmeye girişti.

Trevor derinden gelen bir huysuzluk hissediyor, fakat gerçek anlam^ da acı duymuyordu. Dişlerini sıktı. "Dolaştığım zaman yaranın açılmaya^ cağını garantilemelisiniz," dedi.

"Bir süre dinlenmelisiniz."

"Benim yaralarım çabuk iyileşir."

"Doğru," dedi doktor. "Şimdi hatırlıyorum." Adam gerçekten de aca^ yip şekilde çabuk iyileşiyordu.

Trevor, "Zaman sahip olmadığım bir lükstür," dedi. "Yarayı çok sıkı dikmenizi istiyorum."

"Öyleyse daha kalın dikiş malzemesi kullanabilirim -örneğin, 3-0 naylon- ama oldukça çirkin bir iz bırakabilir."

"Umurumda değil."

Doktor, "Güzel," deyip malzemelerin bulunduğu çelik arabasına döndü.

İşini bitirince, "Ağrı için size bir miktar Demerol verebilirim," dedi. Ekledi. 'Ya da bir şey almadan gitmeyi mi yeğlersiniz?"

Trevor, "Biraz ibuprofen yeter," dedi.

"Nasıl isterseniz."

Trevor yüzünü ekşiterek ayağa kalktı. "Peki, yardımınız için size te^ şekkür ederim." Doktora birkaç bin şilinglik banknotlar uzattı.

Doktor ona baktı ve hiç de samimi olmayarak, "Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz," dedi.

Anna yüzüne sıcak su çarptı. Annesi bunu otuz kere yapmasını öner^ misti: kadıncağızın tek gösteriş merakı buydu. Dediğine göre cildi canlı ve parlak tutuyordu.

Musluktan akan suyun sesinin arasında telefonun çaldığını duydu. Hemen havluyla yüzünü kurulayıp telefona koştu.

"Anna, ben Robert Polozzi. Senin için saat fazla mı geç?"

Robert Polozzi Kimlik Şubesi'ndendi.

"Hayır, hiç de değil, Robert. Bir şey mi var?"

Patent araştırmasını tamamen unutmuştu. Üstünden su damlayan yüzüne küçük şaplaklar indirdi.

Polozzi, "Nörotoksin..."

"Öyle ya. Bir şey mi buldunuz?"

"Dinle. Bu yılın 16 Mayısı'nda bu sentetik bileşim için bir patent iste^ minde bulunulmuş. Patent numarası neyse, boş ver, fazla uzun bir numa^ raydı. İstemde bulunan, merkezi Philadelphia olan Vortex adlı küçük bir

Telefon birkaç kere çaldıktan sonra hışırtılı bir erkek sesi yanıt verdi: "Donahue." Donahue DOJ'da para aklayan bir gururdu. Anna ise İsviçre'ye hareket etmeden önce ondan yardım istemişti. İstediği bazı hesaplarla ilgili bilgiydi. Donahue, genç kadının yaptığı kovuşturmanın kendisine açıklanmamasına içerlemiyor, buna bir sınav gözüyle bakıyordu.

Anna, "Ben Anna Navarro," dedi.

"Nasıl gidiyor, Anna?"

Genç kadın babasının arkadaşlarıyla ya da memleketteki komşularıyla konuştuğu ses tonuyla, "İyi gidiyor, teşekkür ederim. Paraları izleme işi nasıl gidiyor?"

"İyi sayılmaz. Kafamızı bir tuğla duvara çarptık gibi bir şey. Görünüşe bakılırsa, ölü heriflerin hesaplarına vergi cennetlerinden düzenli olarak bağışlar akmış. Cayman Adaları'ndan, İngiliz Virginleri'nden, Curaçao'dan, o gibi yerlerden. İşte oralarda çıkmaza saplanıyoruz."

"Bu offshore bankalara resmi bir taleple gidilse ne olur?"

Donahue kişner gibi bir ses çıkardı. "Bize nanik yaparlar. Finansal kayıtlan için onlara bir MTAT talebi götürecek olursak, önümüzdeki yıHlarda çaresine bakacaklarını söylerler." Anna, MTAT'm Birleşik Amerika'yla o offshore cennetler arasındaki bir karşılıklı yardım anlaşması oHduğunu biliyordu. Donahue devam etti. "BVI[C)] ile Caymanlar en kötüleri, bu işe el atmalarının iki, üç yıl süreceğini söylüyorlar.

"Hah hah."

"Ayrıca bize sihirli kapılarını açacak ve her şeyi gösterecek olsalar bile, bütün göreceğimiz paranın onlara nereden geldiği olur. Bunun da başka bir offshore olacağına bahse girebilirsin. Örneğin, Man Adası, Bahamalar, Bermuda, Tux, San Marino, Anguilla gibi yerler. Bütün bir offshore'lar ve ismi var cismi yok şirketler zinciri. Günümüzde paralar on iki hesap arasında zıplayarak birkaç saniyenin içinde dünya seyahati yapabilirler. "

Anna, "Bir şey sormamın sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hiç durma."

<*> Kutsal Virgin Adaları.

"Sizler para aklama işlerinde nasıl sonuca varabiliyorsunuz?"

Donahue hafiften savunmaya geçti. "Bu iş yıllar sürer."

Anna, "Harika," dedi. "Teşekkür ederim."

Rossauer Laende'deki Viyana polis merkezinde *Sicherheitsbüro'mın* beşinci katındaki küçük bir odada kulaklık takmış genç bir adam bir bilgH sayar ekranının önünde oturuyordu. Gri formika masanın üstünde bir SH gara İçilmez işaretinin yanında duran büyük bir altın küllüğün içinde ara^ da bir sigara söndürüyordu.

Ekranın sol üst köşesindeki küçük bir bölümde izlediği telefon nu^ marası, tarih, başlama zamanı, saniyenin onda biri kadar bir zaman için^ de ölçülen telefon süresi ve aranan telefon numarası görülüyordu. Ekra^ nm başka bir yerinde bir telefon numarası listesi vardı, her biri bu numa^ radan yapılan konuşmaları gösteriyordu. Bütün yapacağınız bir gösterge^ yi o numaralardan birinin üstüne yürütmekve iki kere tıklatmaktı. O za^ man dijital olarak kaydolmuş konuşma kulaklığın içine yansır *ya* da dışta^ ki hoparlörlerden duyulur. Sesin hacminde dalgalanmalar oldukça küçük kırmızı çizgiler dans eder. Yalnız sesin hacmini değil, konuşmanın tekra^ rmın hızını da ayarlayabilirsiniz.

Kadının otel odasından yaptığı her konuşma bilgisayarın hard diskH ne kayıt ediliyordu. Teknoloji çok etkileyiciydi; Viyana polisine İsrailliler tarafından sağlanmıştı.

Küçük odanın kapısı açıldı ve Dedektif Çavuş Walter Heisler içeri girerek hastanelerdekine benzer yeşil muşamba kaplı zeminin üstünde yaklaştı. O da sigara içiyordu. Selam niyetine sertçe bir baş hareketi yap^ tı. Teknisyen kulaklığını çıkardı, sigarasını söndürdü ve başını kaldırdı.

Dedektif, "İlginç bir şey var mı?" diye sordu.

"Telefonların çoğu Washington'a edildi."

"Uluslararası telefon konuşmalarım İnterpol'e bildirmemiz gereki^ yordu." Dedektifin gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

Teknisyen sessiz bir suç ortaklığı anlatan bir anlamla kaşlarını kaH dırdı.

Heisler altına bir iskemle çekti. "Sana katılmamda bir sakınca var mı?"

Kaliforniya

Dolar milyarderi genç bilgisayar kodamanı Arnold Carr eski arkadaşı ve akıl hocası olan yatırım dâhisi Ross Cameron'la Kuzey Kaliforniya'nın kızıl servi ormanında dolaşırken cep telefonu çaldı.

İki arkadaş Amerika'nın en zengin ve en kudretli kişilerinden bazılarıyla birlikte Bohemian Grove adıyla tanınan seçkin tatil yerinde bir haftanın sonu geçiriyorlardı. Kampta Bank America'nın başkanıyla Amerika'nın Londra büyükelçisinin başı çektiği oyuncular tarafından saçma bir top oyunu oynanıyordu.

Fakat son derece başarılı bir bilgisayar programcılığı şirketinin kurucusu olan Carr, Santa Fe'nin bilge kişisi sayılan milyarder arkadaşı Ross Cameron'la ender olarak birlikte olmak fırsatını buluyordu. Ormanlarda dolaşırken para ve iş, hayırseverlik ve sanat koleksiyonculuğu, çocukları ve ikisinin de katılmaya davet edildikleri çok gizli olağanüstü proje konularında konuşmalar yaparak oldukça uzun vakit geçirmişlerdi.

Carr zır zır öten minik telefonu ekose gömleğinin cebinden çıkarırken oldukça sinirli gözüküyordu. Bu numara pek az kimsede olduğu gibi, ona telefon etmeye cüret edebilecek tek tük memurları o hafta sonunda kendisini herhangi bir sebeple rahatsız etmemeleri için uyarılmışlardı.

"Evet?" dedi Carr.

Ses tatlı bir tonla, "Bay Carr, bir pazar sabahı sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi. "Ben Bay Holland. Umarım, sizi uyandırmadım."

Carr sesi hemen tanıdı. Aniden nazikleşerek, "Hayır, hayır," dedi. "Saatlerden beri ayaktayım. Bir şey mi var?"

Bay Holland anlatacaklarını tamamlayınca Carr, "Bakalım, ne yapabileceğim," dedi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ben akşam saat dokuz sularında oteline geldi. Karnının aç olmasına rağmen bir şey yiyemiyordu. Peş peşe içtiği kahveler sinirlerini bozmuştu. Polis merkezinden çıktıktan soma bir taksiye binmişti. Opel Vectra'yı kullanması söz konusu olamazdı. Camlarının ikisi silahlı çatışma sırasın^ da parçalanmış, deri koltuklar cam kırıklarıyla örtülmüştü.

Lobi sakindi. Otel müşterileri ya yemeğe çıkmışlar ya da odalarına çekilmişlerdi. Elle dokunmuş Şark halıları uç uca dizilmişlerdi, arada ay^ na gibi parlatılmış mermer bölümler ışıldıyordu.

Çelik çerçeveli gözlüğünün arkasından gelenlere dikkatle bakan faz^ laca kurnaz resepsiyon görevlisi, Ben daha tek kelime söylemeden ona anahtarını uzattı.

Genç adam, "Teşekkür ederim," dedi. "Bana bir mesaj geldi mi?" Özel dedektif aramış olabilirdi.

Resepsiyon görevlisi bilgisayarın tuşlarına bastı. "Hayır, efendim. AH dığmız mesajdan başkası gelmedi."

"Ne mesajıymış bu?" Genç adam, *bu da nesi,* diye telaşlandı. *Viyana ya gelişimden beri tek mesaj almadım.*

Resepsiyon görevlisi, "Bilmiyorum efendim," dedi. "Birkaç saat önce telefon etmiştiniz." Adam birkaç tuşa daha bastı. "Bu akşam altıyı yirmi p.eçe size otelin santralından bir mesaj iletildi."

"O mesajı bana tekrar verebilir misiniz?" Bu ya bir hataydı ya da...

Fakat görevli, "Üzgünüm efendim," dedi. "Mesaj müşteri tarafından alınır alınmaz sistemden silinir." Ben'e tatsız bir gülümseyiş yöneltti. "Takdir edersiniz ki bütün mesajları sonsuza dek saklayamayız."

Ben pirinç kafes içindeki küçük asansörle dördüncü kata çıkarken odasının anahtarından sallanan iri pirinç küreyle sinir içinde oynuyordu. Bir erkek meslektaşını mesajlarını almak, kimlerle haberleştiğini öğren^ mek için otele telefon ettirmesi Ajan Navarro'dan beklenirdi.

Ama Ben'e kim mesaj bırakmış olabilirdi? Ajan Navarro dışında yaH nız özel dedektif nerede olduğunu biliyordu.

Dedektif Hans Ffoffman'a telefon etmek için herhalde vakit fazla geçti; adam gecenin bu saatinde ofisinde bulunmazdı.

Navarro ondan kuşkulanıyordu, ama Rossignol'u onun öldürdüğünü ciddi olarak düşünemezdi. Acaba? Herhalde seri cinayetler işleyen bir katil olmadığını bilmesi gerekirdi. Cinayetlerin uzmanlık alanı içinde oH duğunu söylemişti, öyle olunca kimin bir katilin profiline Uyduğunu, kH min ise uymadığını bilmesi gerekirdi.

Öyleyse gerçekte neyin peşindeydi?

CIA ya da bu teşkilata bağlı bir grup hesabına çalışıp pisliklerini te^ mizlemesi, şüpheleri onun üzerine atarak teşkilatın bu işlerle bağlantısını hasıraltı etmeye çalışması mümkün müydü?

Öyle ya da böyle gerçek ortadaydı: CIA bağlantısı olsun ya da olma^ sın bu gizemli şirketin kurucularından Gaston Rossignol bir cinayete kur^ ban gitmişti. Görünüşe bakılırsa, tek kusuru aynı şirketin yöneticilerinin bir listesini ele geçirmek olan Peter de öldürülmüştü. İkisini de öldüren aynı kimseler miydi? Bunun doğru olma ihtimali yüksekti.

Katiller Amerikalı mıydı? Yoksa CIA mıydı?

Bunu kestirmek zordu. Jimmy Cavanaugh bir Amerikalıydı... Amaj yabancılar hesabına çalışıyor olamaz mıydı?

Üstüne üstlük Max'm ortadan kaybolması da çok şaşırtıcıydı.

Niçin ortada yoktu? Godvvin bu gizeme ışık tutamamıştı. Max kay^ bolmadan önce niçin Godvvin'e telefon etmişti?

Acaba babası da mı cinayete kurban gitmişti?

Bedford'a bir telefon daha etmenin sırasıydı.

Genç adam uzun koridoru aştı, bir an anahtarla kilidi kurcaladı. So^ nunda kapı açıldı. Ben anında dondu kaldı.

Odada ışıklar sönüktü.

Oysa otelden çıkmadan önce odadaki bütün ışıkları açık bırakmıştı. Birisi gelip onları söndürmüş müydü?

Oh yapma, diye kendi kendine söylendi. Işıkları herhalde oda hiz^ metçisi söndürmüştü. Avusturyalılar çevreye karşı vicdanlı olmakla övü- nürlerdi.

Abartıyor muydu? Komik derecede paranoyak mı davranıyordu? Son birkaç gün üzerinde bu etkiyi mi yapmıştı?

Öyle de olsa...

Ben içeri girmedi. Ses çıkarmamaya özen göstererek kapıyı kapadı, anahtarı yine kilidin içinde çevirdi ve koridorda bir görevli aramaya çıktı. Görünürde hiç kimse yoktu. Genç adam gerisin geriye dönerek merdi^ venlerden üçüncü kata indi. Orada uzun bir koridorun ucunda odaların birinden çıkan bir kat garsonu gördü.

Adımlarını sıklaştırarak, "Özür dilerim," dedi. "Acaba bana yardım edebilir misiniz?"

Genç kat garsonu dönerek, "Buyrun," dedi.

Ben, "Dinleyin," dedi. "Odamın kapısı üzerime kapandı, anahtar da içeride kaldı. Acaba beni içeri sokabilir misiniz?" Görevlinin avucuna se^ kiz doların karşılığı olan elli şiling sıkıştırdı. Sıkılarak ekledi. "İkidir bu batayı yapıyorum. Tekrar resepsiyona inmek istemiyorum. Odam bir kat yukarıda. Dört yüz on altı numara."

Asansörle dördüncü kata çıktılar. Görevli 416'nm kapısını açtı. Ken^ dini biraz enayi hisseden Ben görevlinin arkasında ve biraz yanda duru^ yor, böylece kendisi görülmeden odanın içini yandan görebiliyordu.

Bir şekil, bir siluet gözüne ilişti! Kapısı açık banyodan gelen ışıkta duruyordu. Adam yere çömelmiş, uzun namlulu bir tabancayı kapıya çe^ virmişti!

Adam dönünce yüzü birdenbire meydana çıktı. Birkaç saat önce Ben'i Jürgen Lenz'in villasının önünde öldürmeye çalışan katildi bu. İsviçre'deki köy otelindeki katil.

Kardeşini öldüren adam.

Görevli, "Hayır!" diye bağırarak koridorda kaçmaya başladı.

Katilin bir an aklı karıştı, Ben'i bekliyordu, üniformalı bir otel görev^ lisini değil. Bu duraklama Ben'in harekete geçmesine yetti. Bir dizi yu^ muşak pıt pıt sesi oldu, hemen arkasından da duvarı delen mermilerin daha gürültülü patlamaları duyuldu. Görevli avaz avaz çılgın gibi bağırır^ ken tetikçi de koşmaya başladı. Ben de deli gibi öne atıldı. Hemen ilerH sinde merdivene açılan kapı vardı, fakat genç adam orayı düşünmedi, sH lahlı bir katil onu kovalarken bir merdiven boşluğunda tutsak kalmak is^ temiyordu. Bunun yerine koridorun ilerisinde sağa saptı, önünde bir te^ mizlik malzemesi arabası duran açık bir oda kapısı gördü ve içeri dalarak kapıyı hızla kapadı. Sırtını kapıya dayayarak soluk soluğa durdu. Katilin onu odaya girerken görüp görmediğini merak ediyordu. Dışarıda koşan ayak seslerini duydu. Katil geçip gitmişti. Görevli bağırarak birisini çağı^ rıyordu; demek ki adam yaralanmamıştı. Buna da şükür.

Odanın içinde biri bağırdı! Odanın bir köşesine büzülmüş olan açık mavi üniformalı, ufak tefek, esmer tenli bir hizmetçi kız gördü.

Ben, "Şşşt!" diye tısladı.

Hizmetçi kız dehşet içinde, "Kimsiniz?" diye soludu. Yabancı bir şi^ veyle İngilizce konuşuyordu. "Ne olur, canımı yakmayın!"

Ben, "Şşşt!" diye yineledi. "Yere çökün. Sesinizi çıkarmazsanız, size kimse zarar vermez!"

Hizmetçi halıya yapışarak dehşet içinde inlemeye başlamıştı.

Ben, "Kibrit!" dedi. "Kibrit gereksiniyorum!"

"Sigara tablası. Televizyonun yanındaki masada."

Ben kibritleri buldu, arkasındaki tavana monte edilmiş duman/ısı de^ tektörünü keşfetti. Bir sandalyenin üstüne çıkıp bir kibrit çaktı ve bobine yaklaştırdı. Birkaç saniye sonra odada yangın alarmının sesi, dışarıdaki koridorda da düzenli ve hızlı aralarla tekrarlanan metalik bir cıyaklama

duyuldu. Ses otelin içine yayıldı! Koridordan da haykırışlar kulağa geli^ yor, otelin müşterileri odalarından kaçışıyorlardı. Ben kapıyı açıp korido^ run her iki yönüne bakarken hizmetçi yine haykırdı. Koridor tam bir kaos ladindeydi. İnsanlar sağa sola koşuyor, koridor boyunca tavanda yer alan ildiklerden su püskürdükçe birbirlerine bağırıyorlardı. Ben odadan firla^ yarak merdivenlere doğru boşanan panik halindeki kalabalığa katıldı, t)telin lobisine inen ana merdivenin yüksekliğinden merdiven boşluğu^ nun sokağa veya arkaya açılan bir çıkışı olması gerektiğini biliyordu.

Merdivenin kapısı sadece tavandaki titrek bir iloresan ampul tara- I nidan aydınlatılan karanlık bir koridora açılıyordu, ama var olan ışık otel mutfağının çift kanatlı kapılarının seçilmesine yeterliydi. Ben o tarafa koştu, hiç durmadan kapıları itti ve servis girişini gördü. Kapının yanma varınca dışarıdan gelen soğuk hava akımını hissetti, ağır çelik sürgüyü kaydırdı ve büyük kapıyı çekip açtı. Bir rampayla iki yanında çöp varilleri dizili dar bir geçide iniliyordu. Genç adam aşağı indi ve uzakta yangın ıı abalarının sirenleri duyulurken karanlık geçitte uzaklaştı.

Yirmi dakika sonra Tuna kanalına bakan yüksek ve modern binaya vardı. Stadtpark'm diğer ucundaki bina, uluslararası bir zincirin halkası olan kişiliksiz Amerikan otellerinden biriydi. Ben lobide tıpkı otelin müş- Icı isiymiş gibi kararlı adımlarla asansörlere doğru yürüdü.

1423 numaralı odanın kapısını vurdu.

Özel Ajan Anna Navarro kapısını araladı. Üstünde fanila bir gecelik vardı, makyajını da silmişti, buna rağmen pırıl pırıldı.

Ben, "Galiba işbirliği yapmaya hazırım," dedi.

Anna Navarro mini bardaki malzemeden: oyuncak bir iskoç şişesi,
mailen suyu içeren küçük bir yeşil şişe ve minik buz kabından çıkardığı birkaç minyatür buz küpüyle Ben'e bir içki hazırladı. Polis merkezinde okluğundan da daha işinin ehli gözüküyordu. Fanila geceliğinin üstüne beyaz bir bornoz geçirerek kuşağını bağladı. Tam yatmaya hazırken otel^ deki odasına yabancı bir erkeği alması olağan olaylardan değildi.

Ben teşekkür ederek içkiyi aldı. Suluydu. Genç adam bu sarsılmış haliyle bir içkiye ihtiyâcı vardı ve bu da işi görüyordu.

Oda, üstünde oturduğu divana rağmen, bir ziyaretçinin kabulüne elverişli değildi. Genç kadın onun tam karşısındaki yatağın kenarına oturmaya hazırlanırken vazgeçti ve divanla açı yapacak şekilde çektiği koltuğu tercih etti.

Bütün duvarı kaplayan cam siyah bir puantillist tabloyu andırıyordu. Bu yükseklikten bakılınca neon lambalarla aydınlanmış Viyana'nm ışıkları yıldızlı göğün altında ışıldıyordu.

Navarro öne eğilip bacak bacak üstüne attı. Yalınayaktı; ayakları ince ve yüksek kemerli, zarif, tırnakları da boyalıydı.

"Sizce aynı adam mıydı?" diye sordu. Sesi o sert tonunu kaybetmişti.

Ben içkisinden bir yudum daha aldı. "Kesinlikle," dedi. "O adamın yüzünü asla unutamam."

Genç kadın içini çekti. "Ben ise onu en azından ağır yaraladığımı sanmıştım. Duyduğum kadarıyla bu adam inanılmayacak derecede tehlikeli biri. O dört polise yaptığı da inanılır gibi değil. Tıpkı bir idam makinesi gibi. Şanslıymışsmız. Ya da çok zeki davrandığınızı söylemeliyim, bir şeyin yolunda olmadığını hissetmek, onu şaşırtmak için kat garsonunu kullanmak, dostumuzu kandırarak kaçmak için vakit kazanmak büyük başarıydı."

Genç adam bu beklenmedik övgüye sevinmekle beraber, yaptıkları fazla önemli değilmiş gibi davrandı. "O herif hakkında ne biliyorsunuz?"

"Hakkında bir dosya okudum, ama hepsi değil. İngiltere'de, yanlış Londra'da yaşadığı sanılıyor."

"İngiliz mi?"

"Eskiden Doğu Alman istihbaratından, Stasi'dendi. O örgütün saha ajanları, meslektaşları arasında en yüksek düzeyde eğitim alanlardan biri. En acımasız olanlardan da olduğu kesin. Bizim adam görünüşe göre uzun zaman önce örgütten ayrılmış."

"İngiltere'de ne yapıyor?"

"Kimbilir? Belki eski meslektaşlarından birçoğu gibi Alman makam^ larmdan kaçıyordur. Bilmediğimiz şey, onun kiralık bir katil mi yoksa çe^ şitli ilgi alanları olan bir örgütün mü hizmetinde olduğu."

"Adı ne?"

"Sanırım, Vogler. Hans Vogler. Belli ki bir tür işin peşinde."

Bir tür iş. *Demek sırada ben varım.* Ben sanki donmuştu.

"Bir örgütün hizmetinde olabileceğini söylemiştiniz."

"Düzenin modelini saptayamaymca öyle deriz." Genç kadın dudakla^ rmı büzdü. "Siz de bir örgütün hizmetinde olabilirsiniz, hem de kastetti^ ğim Hartman Sermaye Yönetimi de değil."

"Bana hâlâ inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, siz kimsiniz? Ve amacınız nedir?"

Genç adam, "Yapmayın," diye diklendi. "Benim hakkımda da bir dosya düzenlemediğinizi söylemeyin bana."

Anna ona ters ters baktı. "Sizin hakkınızda bütün bildiğim, araların^ da mantıki bağ bulunmayan tek tek bilgi kırıntılarından ibaret. Zürih'deyken geçmiş günlerinizden tanıdığınız birinin ansızın karşınıza çıkıp sizi öldürmeye çalıştığını, gelgelelim, kendisinin öldürüldüğünü söylüyor^ sunuz. Derken ceset ortadan kayboluyor. Bundan sonra yasadışı yollar^ dan İsviçre'ye giriyorsunuz. Çok geçmeden Rossignol adında bir bankacı^ nm evinin her tarafında parmak izleriniz bulunuyor, ama siz oraya geldH ğinizde Rossignol'un ölmüş bulunduğunu iddia ediyorsunuz. Üstünüzde bir tabanca taşıyorsunuz, ama onu nereden bulduğunuzu -veya niçin aldı^ ğmızı- söylemek istemiyorsunuz."

Ben, genç kadının konuşmasını sesini çıkarmadan dinliyordu.

Anna birden sordu. "O canavar Nazinin oğluyla, bu Lenz'le niçin buluştunuz?"

Gerçeklerin ne kadarını açıklamasının doğru olacağını bilemeyen Ben yutkundu. Fakat bir yanıt toparlamasına vakit kalmadan genç kadın Ickrar konuştu. "Benim öğrenmek istediğim şu: Lenz'in Rossignol'la ne gibi bir ortak yanı var?"

Ben bardağmdaki viskiyi bitirdi. "Kardeşim..." diye başladı.

"Dört yıl önce ölen mi?"

"Öyle zannetmiştim. Meğer bazı tehlikeli kişilerden saklanıyormuş. Kim olduklarını tam olarak bilmiyordu; ben de hâlâ bilmiyorum. Bir sanayiciler topluluğu ya da vârislerinin topluluğu. Ya da belki CIA tarafından kiralanan birileri olabilir. Belki tamamen farklı birileridir... kimbilir? Ama kardeşim anlaşılan bir isim listesi ele geçirmişti."

Ajan Navarro'nun ela gözleri iri iri açıldı. "Nasıl liste bu?"

"Çok eskilere giden bir liste."

Genç kadının yüzünü ateş bastı. "O listeyi nereden bulmuş?"

"Bir İsviçre Bankası'nm arşivinde rastlamış."

"Bir İsviçre Bankası mı?"

"İkinci Dünya Savaşı'nın son günlerinde kurulan bir şirketin yönetim kurulu üyelerinin bir listesiymiş."

Anna Navarro, "Tanrım," diye soludu. "Mesele demek bu."

Ben göğüs cebinden katlı ve kirlenmiş bir kâğıt parçası çıkararak genç kadına uzattı. "Özür dilerim, biraz kirli," dedi. "Onu ayakkabımın içinde saklıyordum. Sırfsizin gibi kişilerin eline geçmemesi için."

Anna kaşlarım çatarak kâğıda göz attı. "Max Hartman. Babanız değil mi?"

"Ne yazık ki."

"Size o şirketten söz etmiş miydi?"

"Ne münasebet. Onu kardeşim rastlantı sonucu bulmuş."

"İyi de babanız Yahudi soykırımından kurtulanlardan değil miydi?"

"Şimdi geldik altmış dört bin dolarlık soruya."

"Babanızın vücudunda bir işaret... dövme gibi bir şey yok muydu?"

"Dövme mi? Auschvvitz'dekilerde dövme vardı. Dachau'dakilerde hayır."

Ama Anna onu dinlemiyordu. "Tanrım," dedi. "Gizemli cinayetle: dizisi... bütün isimler burada." Ben'le değil, kendi kendisiyle konuşur gH biydi. "Rossignol... Prosperi... Ramago... Hepsi burada. Hayır, hepsi be nim listemde yok... Bazıları çakışıyor, ama.." Genç kadın birden başım kaldırdı. "Rossignol'dan ne öğrenmeyi umuyordunuz?"

Genç kadın ne demek istiyordu? Ben, "Kardeşimin niçin öldürüldü^ günü ve bunu kimin yaptığını bilebileceğini düşündüm," dedi.

"Ama adam sizin onun yanma varmanızdan önce öldürülmüş."

"Öyle görünüyor."

"Bu Sigma şirketini araştırdınız mı? Yerini bulmaya, tarihçesini öğ^ renmeye çalıştınız mı?"

Ben evet der gibi başını eğdi. "Ama sonuç sıfır. Hiçbir zaman var oH mamış da olabilir. "Genç kadının kaşlarını çattığını görünce açıkladı. "Hayali bir varlık. Yani adı olup somut bir varlığı olmayan bir şirket."

"Anlayamadım."

Ben başını salladı. "Benim de anladığım söylenemez. Amerikan as^ keri istihbaratıyla ilgili bir kuruluş olabilir." Genç adam, ajana, Lenz'in kaygılarını anlattı.

"Bunu yutamam."

"Niçin?"

"Unutmayın ki ben hükümet hesabına çalışıyorum. Bürokrasi kalbur gibidir. Bir dizi cinayet koordine edecek olsalar bütün dünya bunu haber alır."

"Öyleyse aradaki bağ sizce ne olabilir? Yani apaçık ortada olanlar dışındaki."

"Size bildiklerimin ne kadarını anlatabilirim bilmiyorum."

Ben sert bir sesle, "Bakın," dedi. "Eğer edindiğimiz bilgileri paylaşa-I aksak, birbirimize yardım edeceksek, benden gizliniz olmamalı. Birbiri^ mize güven duymalıyız."

Anna Navarro başının hareketiyle bunu onayladı, sonra bir karara varmış göründü. "Bir kere, onlar kapıcı, hademe veya o türden insanlar değiller veya değildiler. Hiçbiri değildi. Hepsinin ya da en azından çoğu^ nun gözle görülür büyük servetleri vardı. Gördüğüm kadarıyla mütevazı bil yaşam süren tek kişinin bile bankada tonlarla parası var." Anna yaptı^ ğı araştırmaları genç adama suya sabuna dokunmadan hikâye etti.

"İçlerinden birinin Charles Highsmith için çalıştığını söylediniz, ta^ mam mı? Kodamanlar ortada, arkadan onlar için çalışanlar, güvendikleri

yardımcıları falan geliyor. 1945'te de Ailen Dulles onlar için gerekli izinleri, belgeleri temin etti, çünkü hep birlikte oynuyorlardı, Dulles ise oyun arkadaşları tarafından gafil avlanmak istemez."

"Ama esas soru yanıtsız kalıyor. Oyunun içyüzü nedir? Sigma niçin oluşturuldu? Amacı neydi?"

Ben, "Belki açıklaması basittir," dedi. "Bir dizi kodaman işadamı 1944'te, 1945'de Üçüncü Reich'dan büyük paralar hortumlamak için bir araya geliyorlar. Ganimetleri bölüştüler ve daha da zenginleştiler. Bu gibi adamlar büyük bir olasılıkla kendilerine ait olanı aldıklarını düşünüyor^ lardı."

Anna'nm zihni karışmış görünüyordu. "Peki, ama bu görüşe uyma^ yan bir nokta var," dedi. "Karşımızda birkaç gün önceki ölümlerine kadar kendilerine düzenli şekilde ve büyük miktarlarda ödemeler yapılan adamlar var. Banka hesaplarına çeyrek milyondan yarım milyon dolara varan on-line transferler yapılmış."

"Nereden tellenmiş bu transferler?"

"Aklanmış paralar bunlar. Paraların kaynağını bilmiyoruz. Sadece zincirin son halkalarından haberimiz var... Cayman Adaları. Türkler ve Caicos gibi yerler."

Ben, "Vergi cennetleri," dedi.

"Aynen. Ama bunun ötesinde bilgi edinmenin yolu yok."

Ben, "Mutlaka öyle olması gerekmez," dedi. "Bu kimleri tanıdığınıza bağlı. Her şeyi kılıfına uydurmak mümkün. Ve tabii ki rüşvet dağıtmak gerekli."

Ajan Navarro, "Biz her şeyi kılıfına uydurmak uğruna yasalara, ku-, rallara karşı gelmeyiz," diye karşılık verdi.

"İşte o yüzden paraların nereden geldiği hakkında en küçük bir fikrH niz yok."

Genç kadın suratına tokat yemiş gibi oldu. Sonra gülmeye, başladı.: "Para aklamak hakkında siz ne biliyorsunuz?"

"Düşündüğünüz oysa bu işi ben yapmam, ama şirketimin bir offsho-re şubesi var. Paraları onlar idare ediyor, vergilerden, hükümet tüzükler-.

den kaçmak için gerekeni yapıyorlar. Ayrıca, varlıklarını sizin gibi kişiler^ den saklamakta çok usta olan müşterilerim olmuştur. Offshore bankala^ rımdan bilgi sızdırabilen kimseler tanıyorum. Hepsi bu işin ustasıdır. Dünyanın akla gelebilecek her yerinden finansal bilgiler bulup çıkarabil lirler. Bu da kişisel bağlantıları sayesinde, kimlere rüşvet verilebileceğini bilmelerinden kaynaklanır."

Aradan birkaç saniye geçtikten sonra Anna, "Bu işte benimle birlikte çalışmaya ne dersiniz? Tabii gayri resmi olarak," dedi.

Şaşıran Ben, "Bu ne demek?" diye sordu.

"Edindiğimiz bilgileri paylaşabiliriz. İçgüdülerimiz uyuşuyor. Siz kar^ deşinizi kimin, niçin öldürdüğünü öğrenmek istiyorsunuz. Ben o ihtiyar adamları öldürenin kim olduğunu bilmek istiyorum."

Genç adam, *bu kadına güvenilebilir mi,* diye düşündü. Bu bir hile miydi? Bu Ajan Navarro gerçekte ne istiyordu?

"Katillerin aynı kişi mi olduklarını düşünüyorsunuz? Kardeşimi ve zin o listedeki adamları öldürenler?"

"Buna şimdi kanaat getirdim. Hepsi aynı model, aynı mozayiğin par^ çası.."

"Bunda benim çıkarım ne olacak?" Genç adam kadına küstahça hak^ lı, ama sonra bakışını gülümseyerek yumuşattı.

"Resmi bir şey yok, bunu peşin olarak söyleyebilirim. Belki biraz ko^ ruma sağlanabilir. Şöyle diyelim: sizi birkaç kez öldürmeye çalışmışlar, •ansınız daha ne kadar sürer dersiniz?"

"Peki sizin gölgenize sğmırsam, güvende mi olacağım?"

"Şimdikinden daha güvende. Daha parlak bir fikriniz var mı? Ne de olsa, otelime siz geldiniz. Hem polisler silahınızı aldılar, değil mi?"

Doğru söylüyordu. "Çekinmeme hak verirsiniz... ne de olsa birkaç saat önce beni hapise tıkmak istiyordunuz."

"Otelinize dönmekte serbestsiniz. Size iyi uykular."

"Tamam, tamam, anladık. Bana cömertçe bir teklifte bulundunuz. <)nu geri çevirmem herhalde aptallık olur. Ama bilemiyorum."

"Üzerine bir uyku çekin."

"Uyku konusu açılmışken..."

Genç kadın gözleriyle odayı taradı. "Ben..."

"Resepsiyona telefon açıp bana bir oda ayarlamalarını söyleyeceğim."

"Oda bulacağınızdan kuşkuluyum. Otelde bir kongre düzenlenmiş Bütün odalar dolu. Ben son boş odalardan birini kapabildim. Niçin kanepenin üstünde uyumuyorsunuz?"

Ben, genç kadına muzip bir bakış fırlattı. Ukala Özel Ajan Navarro onu geceyi odasında geçirmeye mi davet ediyordu? Hayır. Kendi kendini aldatıyordu. Bedeninin dili, seslendirilmemiş sinyaller açıkça belli ediyordu: genç kadın onu saklanması için buraya davet etmişti, yatağına almak için değil.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Yalnız bir sorun var: kanepe biraz küçük. Belki biraz da fazla kısa." S

"Daha kötü koşullarda uyuduğuma inanabilirsiniz."

Genç kadın yerinden kalkıp bir dolabın başına yürüdü ve bir battaniye bularak Ben'e uzattı. "Oda servisinden bir diş fırçası getirilmesini isteyebilirim. Sabahleyin de giysilerinizi, eşyanızı otelinizden almaya gideriz."

"Oraya dönmeye niyetim yok."

"Gerçekten de iyi bir fikir değil. Gerekeni yaptırırım." Genç kadın erkeğe fazla yakın durduğunu, fark etmiş gibi beceriksizce hareketlerle bir adım geri çekildi. "Neyse, ben artık yatacağım," dedi.

Ben'in aklına birden bir şey geldi. Lenz'in villasından ayrılışından beri belleğinin yüzeyine çıkmaya çırpman bir düşünceydi. 'Yaşlı Nazi avcısı Jakob Şonnenfelcl bu kentte yaşıyor, değil mi?"

Genç kadın dönüp ona baktı. "Öyle sanıyorum."

"İhtiyar olsa bile zekâsının eskisi kadar keskin olduğunu geçenlerde; bir yerde okumuştum. Dahası, çok kapsamlı dosyalarının bulunması gerekir. Acaba..."

"Yani sizi görmeyi kabul eder mi diyorsunuz?"

"Bence denemeye değer."

"Oraya giderseniz çok dikkatli olun. Bazı güvenlik önlemlerine baş^ vurun. Birisinin sizi oraya kadar izlemesine meydan vermeyin. Sırf adam^ cağızm başına bir şey gelmemesi için."

"Bana verebileceğiniz öğütleri dinlemeye hazırım."

Genç kadın yatmaya hazırlanırken Ben dijital telefonundan Bedlord'u aradı.

Bayan Walsh yanıt verdi. Telaşlı konuşmasından anlaşılıyordu. "Ha^ yır, Benjamin. Tek bir haber yok! İz bırakmadan ortadan kayboldu. Ben polise başvurdum. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Ben başına donuk bir ağrının girdiğini hissetti. Kısa bir süre hafifle^ meye yüz tutmuş olan gerilim onu yine pençesine almıştı. Kadını rahat^ latmak için beylik birkaç söz mırıldandıktan sonra telefonu kapadı. Çeke^ lini çıkarıp masanın önündeki sandalyenin arkalığına geçirdi. Sonra, üs^ tünde pantolonu ve gömleği olduğu halde kanepeye uzandı ve battaniye^ yi üstüne çekti.

Babasının kimseye bir şey söylemeden ortadan kaybolmasının anla^ mı neydi? Kendi isteği doğrultusunda limuzine binmişti: bu bir adam ka^ çırma olayı değildi. Herhalde nereye gideceğini biliyordu.

Ama nereye?

Genç adam kanepede rahat etmeye çalıştı. Navarro haklıydı, rahat edebilmesi için kanepenin hiç değilse on santim daha uzun olması gere^ kirdi. Genç kadının yatakta oturduğunu ve başucundaki lambanın ışığın^ da bir dosyayı okuduğunu görüyordu. Yumuşak bakışlı ela gözleri lamba^ nm ışığında ışıldıyordu.

"Babanızdan mı söz ediyordunuz?" diye sordu. "Üzgünüm konuşma^ niza kulak misafiri olmamam gerektiğini biliyorum, ama ne çare..."

"Önemi yok. Babam birkaç gün önce ortadan kayboldu. Limuzinine binip havaalanına gitmiş ve ortadan kaybolmuş."

Anna Navarro dosyayı elinden bırakarak biraz daha dik oturdu. 'Ka^ çırılmış olması muhtemel," dedi. "Bu da federal suçlar kapsamına girer."

Ben yutkundu. Ağzı kurumuştu. Babasının kaçırılmış olması gerçek^ le n mümkün müydü?

Genç kadın, "Bildiklerinizi bana anlatın," dedi.

Birkaç saat sonra çalan telefon ikisini de uyandırdı.

Anna almacı kulağına götürdü. "Evet?"

"Anna Navarro musunuz?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Anna, ben Viyana'daki Amerikan Büyükelçiliği'nden Plıil Ostrovv. Sizi uyandırmadığımı umarım." Ünlüleri Chicagolular gibi telaffuz eden Amerika'nın Orta Batısı'nın yayvan şivesiyle konuşuyordu.

Genç kadın, "Telefonu yanıtlamak için nasılsa kalkmak zorundaydım," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?" Dışişleri bakanlığının hangi kalite^ siz memuru insanı böyle gece yarısı arardı?

"Şey... Jack Hampton sizi aramamı önerdi." Ostrovv sözlerine anlamlı bir ara verdi.

Hampton CIA'in işlemler müdürü ve geçmiş görevlerinin birinde Anna'ya büyük yardımlarda bulunmuş biriydi. Eğri bir işte olunabildiği kadar dürüst, iyi bir adamdı. Genç kadın, Bartlett'in 'insanlığın çarpıkya^ pısı' hakkındaki sözlerini anımsadı. Ama Hampton o yapıda biri değildi.

"Üzerinde çalıştığınız olay hakkında bazı bilgilerim var."

"Sormamın bir sakıncası yoksa siz kimsiniz?"

"Telefonda bunu açıklamak istemem. Sadece Jack'in bir iş arkadaşı^ yım."

Anna bunun ne anlama geldiğini biliyordu: CIA. Hampton'la arasın daki bağlantı buydu. "Sizdeki bilgi nedir? Yoksa bunu da mı telefond' açıklamak istemezsiniz?"

"Diyelim ki bendeki bilgi önemli. Yarın sabah ilk iş olarak ofise gelei bilir misiniz? Saat yedi sizin için fazla mı erken?" Anna, neyin bu kadar acil olabileceğini merak ediyordu.

"Sizler erken iş başı yapıyorsunuz, değil mi? Tamam, gelebilirim."

"İyi öyleyse, yarın sabah görüşürüz. Daha önce ofise gelmiş miydiniz?"

"Elçiliğe mi?"

"Konsoloslukla aynı caddede, karşı sıradadır."

Ostrovv, Anna'ya yolu tarif etti. Genç kadın telefonu kaparken me^ rak içindeydi. Ben odanın karşı tarafından, "İşler yolunda mı?" diye ses^ lendi.

Genç kadın söylediğine kendisi de inanmayarak, "Evet," dedi. "İşler yolunda."

"Biliyorsunuz, burada kalamayız."

"Doğru. Yarın ikimiz de gideriz."

"Kaygılı görünüyorsunuz, Ajan Navarro."

"Ben daima kaygılıyım," dedi genç kadın. "Tüm hayatım kaygı içinde geçiyor. Ayrıca bana Anna deyin."

Ben, "Eskiden ben hiçbir şeyi tasa etmezdim," diye mırıldandı. "İyi geceler, Anna."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ben'i uyandıran bir saç kurutma makinesinin uğultusu oldu. Birkaç saniyelik uyku sersemliğinden sonra Viyana'da bir otel odasında olduğu^ nu ve geceyi bir kanepenin üstünde geçirdiği için sırtının ağrıdığını fark etti.

Boynunu gerdi, omurların rahatlatan çatırtısının arkasından sırtının tutukluğunun hafiflediğini hissetti.

Banyonun kapısı açıldı ve içerisinin ışığı odanın yarısını aydınlattı, i Anna Navarro kahverengi tüvit tayyör giymişti, pek modern bir kıyafeti değildi, ama buna rağmen genç kadına yakışmıştı. Yüzüne de makyaj yapmıştı.

"Benbir saate kadar dönerim," dedi. "Siz uyumaya devam edin."

Birleşik Amerika Büyükelçiliği konsolosluk bölümünün karşı sırasm-j da, aynen Ostrovv'un tarif ettiği gibi, sıkıcı görünümlü modern bir iş hanı yer alıyordu. Lobideki levhada bir dizi Amerikan ve Avusturya işyerinin adları yazıyordu. On birinci katta ise Birleşik Amerika Ticaret Temsilci-si'nin Ofisi vardı. CIA'in Viyana ofisi bu adın arkasında gizleniyordu de^ mek. Çeşitli kovuşturmalarında bu tür teşkilatların onunla bağlantı kur^ masının Anna için olağandışı bir yanı yoktu; bu sayede en iyi ipuçlarına dan bazılarını yakalamıştı.

Anna'nm girdiği resepsiyon bölümünün dikkate değer bir yanı yok^ tu. Genç bir kadın çeşitli devlet dairelerindekine benzer bir masanın ba-

şmda Birleşik Amerika'nın devlet mühürünün altında oturuyor, telefona cevap veriyor ve bir bilgisayar klavyesini tuşluyordu. Anna kendini tanı^ tınca resepsiyon memuru bir düğmeye bastı ve geldiğini haber verdi.

"* Aradan bir dakika bile geçmeden hayatlarını bürolarda geçirenlerin soluk yüzüne sahip bir adam aceleyle dışarı çıktı. Yanakları akne izleriyle delik deşik ve çökük, saçları kırlaşmaya başlayan kızıl kumraldı. Tel çer^ çeveli geniş gözlüklerin arkasındaki gözleri gri renkli ve çipilceydi.

Elini uzatarak, "Bayan Navarro'sunuz, değil mi?" dedi. "BenPhilOs-trovv."

Resepsiyon memuru geçmeleri için bir düğmeye basarak adamın az önce çıktığı kapıyı açtı. Ostrovv'un Anna'yı aldığı küçük toplantı odasında ince yapılı ve yakışıklı esmer bir adam tahta taklidi formika bir masanın başında oturuyordu. Çok kısa kesilmiş hafifkırlaşmış siyah saçları, kahve^ rengi gözleri ve uzun siyah kirpikleri vardı. Otuzlu yaşlarının sonlarında olabilirdi ve büyük bir olasılıkla Ortadoğulu'ydu. Ostrovv'la Anna adamın iki yanma oturdular.

"Yossi, bu Bayan Anna Navarro. Anna, Yossi."

Yossi'nin yüzü güneş yanığıydı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler sürek ^ li güneşe bakmaktan ya da çok stresli bir hayattan derinleşmişti. Dört kö^ şe çenesinin ortasında bir gamze vardı. Güzel yüzü, yıpranmışlığı ve uza^ mış sakalları sayesinde kadınsı olmaktan kurtuluyordu.

Anna, "Tanıştığımıza sevindim, Yossi," dedi.

Gülümsemeden başının hareketiyle adamı selamladı; Yossi de aym^ nı yaptı, fakat genç kadına elini uzatmadı.

Ostrovv, 'Yossi yüksek düzeyde bir kovuşturma görevlisidir. Bayana bu kadarını açıklamamın bir sakıncası yok, değil mi Yossi?" dedi. "Bura^ da Viyana'da ticaret kamuflajı altında çalışıyor. Daha yirmisini doldur^ madan İsrail'den Amerika'ya göç etmişti. Şimdi herkes onu İsrailli varsa-yıyor, yani her ne zaman başı derde girse başkaları suçlanıyor." Ostrovv kıkırdadı.

Yossi, "Ostrovv, bu kadar yeter," dedi. Boğuk bir bariton ses tonuyla Konuşuyordu. İngilizcesi gırtlaktan söylenen İbranice R'ler nedeniyle ya-

"Tabii ki hayır. Bu iş çok hassas. Bu ortamda çok ciddi sonuçları o bilir. İsrail kendisiyle arasında bağlantı kurulmasını istemiyor."

"Öyleyse kimin hesabına çalışıyorlar?"

Yossi, Ostrovv'a baktı, arkasından bakışını Atina'ya çevirdi. Omui| rını silkti.

"Yani Mossad için değil mi demek istiyorsunuz?"

"Mossad'm cinayetler işlenmesine emir vermesi resmiyet gerekti Başbakanın imzasını koyması gereken bir 'idamlar listesi' var. Listed her adın yanma imzasını atması gerekir, aksi halde infaz yerine geti mez. Mossad'la Şin Bet'deki birçok kişiler en tepedekinin onayını alm dan infazları yerine getirdikleri için örgütten atılmışlardır. Onun için size bunun izinsiz girişilmiş yaptırımlar olduğunu söylüyorum."

"Ben de size tekrar soruyorum: kimin için çalışıyorlar?"

Yossi tekrar Ostrow'a baktı, ama bu kez bakışı bir uyarı niteliğind di.

Ostrow, "Bunları benden duymadınız," dedi.

Anna tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Benimle alay ediy sunuz," dedi.

Ostrovv, "Anlayın artık," dedi. "CIA asla kendi ellerini kirletmez. I ni şimdilerde. Eski günlerde bize yan bakacak bile olsa teneke diktat' ortadan kaldırmaktan çekinmezdik. Şimdi Başkan'dan gelen direkti kongre gözetim komiteleri ve husyeleri cart diye kesilip uçurulmuş başkanları var. Tanrım, yabancı bir vatandaşın başını ağrıtmaktan korkacağız neredeyse."

O sırada kapı vuruldu. Genç bir adam başını içeri uzatarak, "L< üçte, Phil," dedi.

"Onlara daha gelmediğimi söyleyin." Kapı kapanırken Ostrovv gö rini yuvarladı.

Anna, Ostrovv'a dönerek, "Şuna açıklık getirelim," dedi. "Sizler M sad'm bazı serbest çalışanlarına bilgi aktarımı mı yaptınız?"

"Birisi bunu yaptı. Bütün bildiğim bu. Söylentilere bakılırsa, B Hartman bu işte aracılık yapmış."

"Elinizde somut kanıt var mı?"

Ostrovv, "Bazı anlamlı ayrıntılar Yossi'nin eline ulaşmış," dedi. "Tarif İtliği 'filigranlar', bazı 'temizlik' işlemleri, ofisler arası işaretler bunun doğrudan CIA'den geldiğini açıklıyordu. Uydurulamayacak şeylerden, •er gün değiştirilen işaretlerden ve soğuk damgalardan söz ediyorum."

Anna kendine göre bir sonuç çıkarabiliyordu; Yossi'nin CIA hesabımı Mossad'a sızan bir ajan olması gerekirdi.

Bunu doğrudan sormayı aklından geçirmedi değil, ama meslek ahlaklım ters düşeceğine karar verdi. "Langley'de kim?" diye sordu.

"Size söyledim, bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz yoksa bana söylemek mi istemiyorsunuz?"

Mu boğa güreşinin seyircisi olan Yossi ilk kez gülümsedi. Gülümseyi-|1 göz kamaştırıcıydı.

Ostrow, "Beni tanımıyorsunuz," dedi. "Ama tanıyan her kim olursa unlanmadığım birini yakmaya hazır bir bürokratik oyuncu olduğumu bi-|f, Adı bilmiş olsaydım, sırf herifi yakmak için size verirdim."

Anna buna inanıyordu: Örgütün bünyesindeki bir savaşçının doğal pkisi olurdu bu. Ama ikna olduğunu ona belli etmemeye kararlıydı, lirada motivasyon nedir?" diye sordu. "CIA'de fanatiklerin bulunduğu-VI mu söylemek istiyorsunuz?"

Adam başını salladı. "Korkarım ki orada herhangi bir konuda güçlü uyduları olan birini tanımıyorum. Tatil politikası dışında tabii."

"Öyleyse niçin? Ne gibi bir güdü olabilir?"

"Tahminimi mi soruyorsunuz? Size bir şey söyleyeyim." Ostrovv göz-**JdBllnİİ** çıkardı ve camlarını gömleğine sildi. "Elimizde bir sahtekâr ve ka-**olinlisi** listesi var, büyük balıklar hesabına çalışan küçük balıklar. Savaş-**tın** sonraki CIA ile Naziler derseniz, utanç verici sırların gömülü olduğu toı oıalar. Benim teorim şu: Yüksek düzeyde, gerçekten yüksek düzeyde lılıı uzun zaman öncesine ait bazı isimlerin ortaya çıkmak üzere olduğu-*M* l,nketti."

"Ne demek bu?"

Ostrovv tekrar gözlüklerini taktı. "Kullandığımız, rüşvetini verdiğiflB bazı ihtiyarların isimleri. Çoğu, tarihin sislerinin içinde kaybolan adafl lar. Tamam. Derken bir liste yüzeye çıkıyor ve sonra ne olduğunu tahtlH edin. Pisliklerine yardımcı olan ve teşvik eden Örgüt'teki bazı kıdemliH rin adları da ortaya çıkacak. Belki bazı finansal açıkgözlülükler, zimmjM para geçirmeler de öyle. İhtiyar bunaklar kesinlikle domuz gibi cıyakla» caklar, adamlarını ele vereceklerdir. O zaman kime başvuracaksınız? Bİ zı fanatik İsrailliler dışında kime? İkinci Dünya Savaşı'ndan artakaljH bazı hortlaklardan, açıklanmamış intikam cinayetlerinden, ihtiyar dflfl kanlıların yakasını kurtarmaktan, herkesin mutlu olacağından söz edl çeksiniz."

Evet, diye düşündü genç kadın. Herkes mutlu.

"Beni dinleyin. Burada bir çıkar buluşması var. Siz bir dizi cinajjB açıklığa kavuşturmak istiyorsunuz. Biz ise bir dizi güvenlik ihlalini açılfl ğa kavuşturmanın peşindeyiz. Ama Ben Hartman olmadan bu işi yajl mayız. Bir sürü varsayımla kafanızı şişirecek değiliz. Hartman'm, hesafl na çalıştığı kimseler tarafından avlanma olasılığı kuvvetli. Temizlik hafi ketleri hiç sona ermez, bütün sorun da bu."

Temizlik: kendisinin de yaptığı bu muydu?

Ostrovv, genç kadının yüzündeki kararsız anlamdan yararlanmjM çalıştı. "Neyin gerçek olduğunu, neyin ise olmadığını bilmemiz lazım."

Anna, "Elinizde yazılı belge var mı?" diye sordu.

Ostrovv ataçlarla tutturulmuş bir belgeye küt parmağıyla vurdu. JH yük harflerle yazılı bir başlık göze çarpıyordu: BİR AMERİKAN Vfl TANDAŞININ KORUMAALTINDANAKLİ. "Evet, işin yazılı belgeli ri elimde. Şimdi yalnız bir cesede ihtiyacım var. Jack Hampton bu gibi fi lerden anladığınızı söyledi."

"Teslimat için ne düşünüyorsunuz?"

"Bakın, burada yurtdışında oluşumuzdan kaynaklanan nazik bir ılı rum var."

"Yani onu buraya getirmemi istemiyorsunuz."

"Bu hakkınız var. Ama ayağınıza geleceğiz. Ona kelepçeleri takıp • riyali verirsiniz, biz de koşa koşa geliriz. Ama bu işe bulaşmak istemez- • tniz onun da kolayı var. Bize zaman ve yer, tercihen yarı ıssız bir yer bil- **Btrin,** biz de..."

"Biz de kalanını hallederiz." Yossi yine somurtuyordu.

Anna, "Siz tam birer kovboysunuz, değil mi çocuklar?" dedi.

Ostrow omuzlarını silkti. "Yine de gerekince sınırlardan adam geçi- Hbiliriz. Kimseye bir zarar da gelmez. Temiz bir adam kaçırma, kusursuz Bil ameliyat gibi."

"Ameliyat insanın canını yakar."

"Abartmayın. Yapılması en doğru olan bu. Ve sonuçta hepimiz işi- p/.i yapmış oluruz."

Anna yüzünü buruşturdu. "Bunu inceleyeceğim."

"Öyleyse şunu da inceleyin." Ostrow, Viyana'dan Washington'a, Dul- *m* Uluslararası Havaalanı'na veya New York'taki Kennedy Havaalanı'na **Mllı**-kt uçuşların hareket saatlerini gösteren bir kâğıdı ortaya çıkardı. "Bu- luda zaman esastır."

Wallnerstrasse'deki karanlık bir ikinci kat ofisinde tıknaz özel de- pktif Hans Hoffman telefonun almacını gürültüyle yerine bıraktı ve yük- kk sesle bir küfür salıverdi. Sabahın onuydu ve adam Amerikalıyı dört otelinden aramış, ne çare ki bulamamıştı. Bir gece önce bıraktığı me- W da yanıtsız kalmıştı. Otelde Hartman'a ulaşabileceği başka bir telefon lutıiarası olmadığı gibi, onun geceyi otelde geçirip geçirmediğini bile Rlklamamışlardı.

Özel dedektifin Hartman'ı hemen bulması şarttı.

Durum acildi. Amerikalıyı yanlış yönlendirmiş, ona tehlikeli bir ipu- (lı vermişti, oysa Hans Hoffman hakkında ne söylenilirse söylensin o vic- nfliunın sesini dinleyen titiz bir adamdı. Jürgen Lenz'i görmeye gitmesin- den önce Hartman'a ulaşması yaşamsal bir önem taşıyordu.

Çünkü dedektifin bir gün önce öğleden sonra keşfettiği şey son derc- W heyecan vericiydi. Jürgen Lenz'le ilgili olarak yaptığı rutin araştırma- lın, en beklenmedik, en şaşırtıcı yanıtı getirmişti.

Hoffman Doktor Lenz'in artık doktorluk yapmadığını biliyor ama bunun nedenini bilmek istiyordu. Bu maksatla *Arztekammer'i* Avusturya'daki bütün doktorların lisanslarının bulunduğu arşiv Lenz'in doktorluk lisansının bir kopyasını istemişti.

Ancak orada Jürgen Lenz adına verilmiş bir doktorluk lisansı yo' Hiçbir zaman da olmamıştı.

Hoffman bunun nasıl olabildiğini merak etmişti. Lenz yoksa y mı söylüyordu? Hiç doktorluk yapmamış mıydı?

Lenz'in, Lenz Vakfı ofislerinden isteyene verilen resmi biyografi göre, adam Innsbruck'daki tıp fakültesinden mezun olmuştu. Dolayıs Hoffman durumu oradan da araştırmıştı.

Jürgen Lenz Innsbruck'daki tıp fakültesine hiç gitmemişti.

Merakı büsbütün kamçılanan Hoffman bu kez, Avusturya'daki tün doktorların doktorluk lisansı sınavlarına ait kayıtların korunduğu yana Üniversitesi'ne gitmişti.

Orada da Jürgen Lenz'le ilgili herhangi bir kayıt yoktu.

Hans Hoffman müşterisine biyografisi sahte olan bir adamın a[1] adresini vermişti. Bu işte hiç, ama hiç yolunda olmayan bir şey vardı.

Dedektif bunun üzerine dizüstü bilgisayarında depolanmış notl başvurmuş, bu işe bir anlam vermeye, gerçekleri başka bir şekilde to lamaya çalışmıştı. Şimdi bilgisayar ekranına baktıkça kontrol ettiği k lar listesine tekrar göz gezdiriyor, dikkatinden kaçan ve bu garip dur açıklık getirecek bir nokta yakalamaya çalışıyordu.

Bir zil sesi onu yerinden sıçrattı. Birisi sokaktan ona sesleniyo Hoffman yerinden kalkıp duvara monte edilmiş interkoma yürüdü.

"Evet?"

"Bay Hoffman'ı arıyorum."

"Ne istiyorsunuz?"

"Adım Leitner. Gerçi bir randevum yok, ama görüşmem ger önemli bir iş var."

Hoffman, "Ne biçim bir iş?" diye sordu. Gelenin bir şeyler satrrt çalışan biri olmamasını diliyordu.

"Gizli bir iş. Bay Hoffman'm yardımına ihtiyacım var."

"Öyleyse yukarı çıkın. İkinci kat." Hoffman, sokak kapısının elektro-
|(olarak kilidini açan düğmeye bastı.

Lenz dosyasını kaydetti, dizüstü bilgisayarını kapadı ve bürosunun
• Sim açtı.

Arkasında siyah bir deri ceket olan çelik renginde kır saçlı, keçi sa-
ıllı ve sol kulağında iri taşlı tek bir küpe oları adam, "Bay Hoffman siz
ı **un** / ? " diye sordu.

"Evet, istediğiniz nedir?" Hoffman bütün potansiyel müşterilere yap-
tı gibi adamı tepeden tırnağa süzdü ve onun ne kadar para harcayabile-
lim kestirmeye çalıştı. Adamın yüzü kırışıksız ve pürüzsüzdü, cildi çi-
li elmacık kemiklerinin üzerinde gerilmişti. Saçlarının kırlaşmış olması -
I rağmen, yaşı kırkın üstünde olmasa gerekti. Fiziksel olarak etkileyici
I lipti, fakat yüzünün çizgilerinde çarpıcı bir yan yoktu. Olsa olsa donuk
lkışjı gri gözleri dikkati çekebilirdi. Ciddi bir adama benziyordu.

I loffman, "Buyrun, içeri girin," dedi nazik bir tavırla. "Sizin için ne
• bilirim?"

Anna otele döndüğünde saat henüz sabahın dokuzuydu.

I Elektronik anahtar, kartı kapının yukarısmdaki yive soktuğu sırada
• n su sesi çarptı. Hızla içeri girerek mantosunu kapının yanındaki do-
1| astı ve yatak odasına geçti. Önünde verilmesi gereken çok önemli
ı ı nar vardı: bu işte içgüdülerine güvenmek zorunda olduğunun far-
rttlnydı.

(,'ok geçmeden duş sesi kesildi ve Ben banyonun kapısında belirdi,
jtna'nm döndüğünün belli ki farkında değildi.

Üstünden hâlâ su süzülüyordu. Beline bir havlu sarmıştı. Vücudu
llemle çizilmiş gibi düzgündü ve adam amelelik yapmış gibi güçlü kas-
ılı bezenmişti. Ancak Anna bu kasların bir ayrıcalık, bir eğitmenin gö-
• Dinde aktifbir spor yaşamı anlamına geldiğini biliyordu şimdi. Aktif
»ı İmsel faaliyetin kanıtlarını: dümdüz karnı, bir çift kalkanı anımsatan
| . **M** , şişkin pazuları bilimsel gözle inceledi. Güneş yanığı tenin üstünde

su damlacıkları göze çarpıyordu. Omzundaki pansumanı çıkardığından altından yama gibi küçük bir kırmızı alan meydana çıkmıştı.

En sonunda genç kadını fark ettiğinden Ben, "Demek döndünüz," dedi. "Yeni bir şey var mı?"

Anna, "Şu omzunuza bakalım," deyince genç adam ona doğru yürüdü. Genç kadının duyduğu ilgi sadece profesyonelce miydi? Midesinin dibindeki bir his onu bundan şüphe ettiriyordu.

"Aşağı yukarı iyileşmiş," diye tanısını belirtti. Parmağını kırmızı lekenin etrafında gezdirdi. "Artık pansumana ihtiyacınız kalmadı. Belki ince bir tabaka Bacitracin'in faydası olur. Eşyalarımın arasında bir ilkyardım takımım var."

Onu almaya gitti. Geri döndüğünde Ben'in şort giymiş ve kurulanmış olduğunu gördü, ama göğsü hâlâ çıplaktı.

Genç kadın merhem tüpünü açmaya çalışırken, "Dün CIA hakkında bir şey söylüyordunuz," dedi.

Ben, "Belki onlar hakkında yanılıyorum," diye karşılık verdi. "Artık hiçbir şeye emin olamıyorum. Lenz'in bazı şüpheleri vardı. Ama inanmakta zorlanıyorum."

Yalan söylemesi mümkün müydü? Dün gece onu aldatmış mıydı? Buna inanmak zordu. Bu durum sahip olduğu her içgüdüye, her önseziye ters düşüyordu Anna'nm. Genç adamın sesinde ne kabadayılık, ne gerilim, aldatmacanın olağan sinyallerinin hiçbirini sezemiyordu.

Merhemi genç adamın yarasına sürerken yüzleri birbirine yakındı. Sabunun, otel şampuanının, yeşil elma parfümünün ve daha fazla bir şey, erkeğin kendisi olan hafifbereketli toprak kokusu burnuna doldu. Bunu derin derin içine çekti. Sonra pençesine düştüğü duygu karmaşasının farkına vararak geri çekildi.

Radarı, genç adamın dürüstlüğüne ilişkin değerlendirmesi başka duygulan tarafından mı etkileniyordu? Onun durumundaki birinin özellikle bu koşullarda asla kaldıramayacağı bir şeydi bu.

Öte yandan, CIA görevlileri yanlış bilgilendirilmiş olamazlar mıydı? Hem kaynakları kimlerdi acaba? Bir araştırmacının değeri bağlantıları

nm değeri kadardı. Sistemin yanılgılara ne kadar açık olduğunu herkes kadar o da biliyordu. Hem CIAbu işlere eğer bulaşmışsa, onu bu örgüte teslim etmek güvenli miydi? Dünyasında belirsizlikler o kadar çoktu ki: fçgüdülerine güvenmek zorundaydı, yoksa mahvolurdu.

Walter Heisler'e telefon açtı. "Sizden bir iyilik istemek zorundayım," dedi. "Hartman'm otelini aradım. Adam otelden hesabını kapatmadan ayrılmış. Bavulunu orada bırakmış olmalı. İçindekileri rahat rahat gözden geçirmek istiyorum."

"Biliyorsunuz, bir kovuşturma başlatıldıktan sonra kişinin kişisel eşyası bizim sayılır."

"Kovuşturma başlattınız mı?"

"Hayır, henüz değil, ama..."

"Öyleyse bana büyük bir iyilik yapıp Hartman'm eşyasını bana, otelime yollatabilir misiniz?"

"Herhalde bu yapılabilir." Bu işin Heisler'in hoşuna gitmediği belliydi. Ekledi. "Ama yine de kurallara aykırı bu."

Genç kadın içtenlikle, "Teşekkür ederim, Walter," deyip telefonu kapadı.

Ben, arkasında hâlâ şortu olduğu halde ona yaklaştı. "İşte buna eksiksiz bir servis denilir," dedi sırıtarak.

Anna ona bir atlet fırlattı. Boğazının kuruduğunu hissederek, "Dışarısı oldukça serin," dedi.

Ben endişeyle etrafına bakmarak otelden çıktı. Duş alıp tıraş olduğu için, üstünde hâlâ içinde uyuduğu kostüm olmasına rağmen, kendini tazelenmiş hissediyordu. Yoğun trafikli geniş caddeye, oradan da *Stadtpark'a* saptı, kendini her türlü tehlikeye açık hissederek sağa döndü ve şehrin birinci bölgesine yöneldi. »

Son yarım saati birbiri arkasından telefonlar ederek geçirmişti. Önce bir bağlantısını, Cayman Adaları'nda yaşayan bir arkadaşının arkadaşını uykusundan uyandırmıştı. Adam iki kişilik bir "denetim ve araştırma" servisi işletiyor, görünürde çokuluslu şirketler için tutacakları adamların

geçmişini araştırıyordu. Firma gerçekte daha çok oradaki bankaların gizliliğini delmek için nedenleri olan bazı zengin kişiler veya çokuluslu şirketler tarafından tutuluyordu.

O'Connor Güvenlik Araştırmaları, bir İngiliz Bankası'na güvenlik görevlisi olmak için Cayman Adaları'na gelen ve orada kalan Fergus O'Connor adında İrlandalı bir göçmen ve eski polis memuru tarafından çok gizli bir iş olarak kurulmuştu. Önce güvenlik görevlisi, sonra da güvenlikten sorumlu müdür olmuştu. Bağlantılar ağıyla uzmanlığının pazarlanabileceğini keşfedince (güvenlik işlerinden sorumlu bütün öbür yöneticileri tanıyor, kimlerin rüşvet aldığını, kimlerin ise almadığını, sistemin nasıl çalıştığını biliyordu) kendi hesabına çalışmaya başlamıştı.

Fergus telefon almacının içine, "Bu iş önemli olursa iyi olur," diye bağırmıştı.

Ben, "Orasını bilemem. Ama senin için son derece kazançlı olacağı kesin," diye karşılık vermişti.

Fergus hemen yumuşamıştı. "İşte şimdi oldu."

Ben ona bir şifre listesiyle tele-transfer numaraları okumuş ve akşama doğru tekrar telefon edeceğini bildirmişti.

Fergus itiraz etmişti. "Bu iş bundan çok daha uzun zaman ister."

"Her zamanki ücretini ikiye katlasak da mı? Bu çalışmanı hızlandırır mı?"

"Hem de nasıl." Araya kısa bir sessizlik girmişti. "Senin hakkında) korkunç şeyler söylendiğinden haberin var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir sürü saçmalık işte. Dedikodu çarkının nasıl döndüğünü bilirsin.,; Bir cinayet çılgınlığına kapıldığını söylüyorlar."

"Şaka ediyorsun."

"Öz kardeşini öldürdüğünü söylüyorlar."

Ben yanıt vermediyse de kötü olmuştu. Bu söylenenlerde bir anlam- \ da gerçek payı yok muydu?

Fergus devam etmişti. "Bunun gibi delice şeyler işte. Benim uzma" lık alanıma girmez, ama insanların sırf ortalığı karıştırmak için finan

dünyasında nasıl söylentiler yaydıklarını bilirim. Dedim ya, bir sürü saçmalık. Yine de birisinin bu söylentileri çıkarmaya karar vermesi ilginç."

Tanrım. Ben, "Uyarılarına teşekkür ederim," derken başının döndüğünü hissetmişti.

Kendini toparlamak için birkaç kez derin nefesler aldıktan sonra başka türden bir araştırma firmasının New York ofisindeki bir genç kadınla ikinci telefon görüşmesini yapmıştı. Bu şirket, uluslararası geniş kapsamlı ve yasaldı. Çalışanları eski FBI ajanları, hatta birkaç eski CIA yöneticisiydi. Knapp Şirketi, şirketlerin potansiyel iş ortaklan hakkında araştırmalar yapmasına, memurlar arasındaki suçların, zimmete para geçirmelerin, şirket bünyesi içindeki hırsızlıkların aydınlanmasına yardımcı oluyordu. Özetle küresel ölçekli bir dedektiflik bürosuydu. Zaman zaman Hartman Sermaye Yönetimi tarafından görevlendiriliyorlardı.

Knapp'm yıldız dedektiflerinden biri Megan Crosby idi. Harvard I Iukuk Fakültesi mezunu olan bu genç kadının şirketler adına denetimler yapmakta olağanüstü bir becerisi vardı. Denetçilerin, kuşkulu yatırımcıların veya rakiplerin dikkatinden kaçmak üzere dizayn edilmiş Bizansvari, örtülü şirket yapılarını ortaya çıkarmada ve çözümlemede acayip bir hüner sahibiydi. Kimin kime sahip olduğunu, hangi hayali şirketin arkasında kimin olduğunu keşfetmede de kimseden geri kalmıyordu. Bu işi nasıl yaptığını kimseye açıklamazdı. Ben, Megan'ı birkaç kez yemeğe çıkarmışll, onu arada bir Avrupa'dan aradığı için de genç kadın ona evinin telefon numarasını vermişti.

Bu gece telefona, "Saat sabahın üçü. Kim arıyor?" diye yanıt vermişti.

"Ben Hartman, Megan. Kusurumu bağışla, ama önemli bir sorun var."

Megan eli açık müşterisinin adını duyunca dikkat kesilmişti. "Senin İçin ne yapabilirim?"

Ben sesini alçaltarak, "Önemli bir iş anlaşması için Amsterdam'da Imlunuyorum. Philadelphia'da merakımı uyandıran Vortex Laboratuvarları adında küçük bir biotek firması var." Yardımını isteyen Anna ona

Vortex'den söz etmişti. "Firmanın kimin malı olduğunu, kimlerle gizli ortaklıkları olduğunu, bu gibi şeyleri öğrenmek istiyorum."

Genç kadın, "Elimden geleni yaparım, ama söz vermiyorum," demişti.

"Bugün akşama kadar bir bilgi alabilir misin?"

"Tanrım." Megan duraklamıştı. "Hangi günün akşamından söz ediyoruz? Seninkinin mi, benimkinin mi? Altı saatlik fark çok şey fark ettirir."

"Şu halde senin gününün akşamı diyelim. Elinden geleni yap."

"Tamam," demişti genç kadın.

"Bir şey daha. Paris'te çalışan Oscar Peyaud adında biri var. Hartman Sermaye Yönetimi bir zamanlar onu Paris'teki bir araştırma için kullanmıştı. Knapp hesabına çalışıyor. Onunla doğrudan bağlantı kurmak istiyorum."

Viyana'nm en büyük yaya caddelerinden biri olan Graben saat onda vitrinlere bakanlar, işadamları ve turistlerle dolup taşıyordu. Genç adam Kohlmarkt'a saptı ve Cafe Demel adlı ünlü pastanenin önünden geçerken iç açıcı vitrinine bakmak üzere durdu. Camdaki yansımada birisinin ona baktığını, sonra da bakışını hızla çevirdiğini fark etti.

Üstüne iyi uymayan lacivert yağmurluk giymiş uzun boylu ve eşkıya kılıklı bir adamdı bu. Dağınık kır saçları, kırmızı bir yüzü Ben'in hayatında gördüğü en gür, hemen iki, üç santim kalınlığında siyah, fakat yer yer biraz kırlaşmış kaşları vardı. Adamın yanakları fazla içki içmekten ileri gelen kırık kılcal damar ağlarıyla kaplıydı.

Ben bu adamı daha önce gördüğünü biliyordu. Buna emindi.

Son birkaç günün içinde bu kırmızı yüzlü ve fırça gibi gür kaşlı adamı gördüğüne emindi. Ama nerede ve ne zaman? Bir yerde kalabalık içinde, ama nerede?

Yoksa yanılıyor muydu?

Ya da paranoya kurbanı mı oluyordu? Veya düşmanlarının her yerde kendisine pusu kurduğunu mu hayal ediyordu?

Ben tekrar bakmak için döndüyse de adam gözden kaybolmuştu.

Alan Bartlett, "Sevgili Bayan Navarro, görevinizi başarmanız konusunda korkarım farklı görüşlerimiz var," dedi. "Ne yazık ki beni hayal kırıklığına uğrattınız. Oysa sizden çok parlak beklentilerimiz vardı."

+ Anna İstihbarat Bölümü'nden Robert Polozzi'ye telefon açmış, fakat hiçbir uyarıya gerek görülmeden Bartlett'e bağlanmıştı.

Telefon almacını boynuyla sol omzunun arasına sıkıştırmış olan Anna, "Dinleyin beni," diye itiraz etti. "Çok önemli bir keşifte bulunmanın eşiğindeyim..."

Bartlett onu dinlemedi bile. "Düzenli olarak bizimle bağlantı kurmanız gerekiyordu, Ajan Navarro. Oysa sömestr tatiline çıkmış bir kolej öğrencisi gibi ortadan kayboldunuz."

Anna fena halde sıkılarak, "Önce neler keşfettiğimi bir dinleseniz," diyecek oldu.

"Hayır, siz beni dinleyeceksiniz, Ajan Navarro. Size talimatım oradaki işinizi bitirmeniz ve aynen bunu yapacaksınız. Ramago'nun ortadan kaldırıldığını duyduk. Rossignol son şansımızdı, en iyi şansımız. Ona ulaşmak için ne gibi çarelere başvurduğunuzu bilemem, ama adamın ölümüyle sonuçlandığı kesin. Görünüşe bakılırsa, gizlilik kavramınız konusunda yanılmışım." Bartlett'in sesi buz gibi soğuktu.

"İyi ama Sigma listesi..."

"Bana bu konuyla ilgili gözetimden ve öncelikten söz etmiştiniz. Adamı hedef tahtasına dönüştürmeniz hiç hesapta yoktu. Görevinizin çok nazik olduğu konusunda sizi birkaç kez uyarmıştım, hem de birkaç kez."

Anna midesine bir yumruk yemiş gibi olmuştu. "Bir kusurum olduysa özür dilerim..."

"Hayır, Bayan Navarro, asıl kusur bende. Sizi bu göreve ben atamışımı. Bu hususta uyarılmadığımı söyleyemem. Sebep inatçılığım. Bu görevde size güvenmek benim hatamdı. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Anna birden sıkıldığını hissetti. "Saçmalamayı bırakın," dedi. "Suçlamalarınızı destekleyecek hiçbir bilgi yok elinizde."

"İdari suçlamalarla karşı karşıyasmız. Sizi en geç yarın öğleden sonra saat beşte büromda bekliyorum ve bu randevuya yetişmek için bir özel jet kiralasanız bile umurumda değil."

Adamın telefonu kapadığını Anna ancak birkaç saniye sonra fark etti. Kalbi çarpıyordu, yüzünü de ateş basmıştı.

Bartlett konuşmayı sona erdirmiş olmasa, ağzına geleni söyleyecek ve hiç kuşkusuz kariyerini sonsuza dek noktalayacaktı.

Hayır, dedi kendi kendine, bunu zaten yaptın. Her şey bitti. Bu birimle başının derde girdiğini öğrenince Dupree beş dakikanın içinde tüm yetkilerini sona erdirecekti.

En azından ortalığı birbirine katmadan gitmemeliydi.

Hoş bir çaresizlik duyuyordu. Asla inemeyeceğiniz bir ekspreste ok mak gibi bir şeydi bu. Bari saldırmanın tadını çıkarsaydı.

4

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sayısız haber dergilerine kapak, sayısız biyografi ve belgesellere konu olan, hatta bazı filmlerde de kısaca boy göstermiş olan Nazi avcısının: dünyaca ünlü, efsanevi Jakob Sonnenfeld'in ofisi Salztorgasse'deki ufak, karanlık ve nispeten modern bir binadaydı. Ucuza mal satan mağazaların ve sevimsiz kafelerin sıralandığı kalitesiz bir sokaktı burası. Sonnenfeld'in telefon numarası Viyana telefon rehberinde adressiz olarak yer almıştı; Ben o sabah sekiz buçukta o numaraya telefon etmiş ve yanıt alınca şaşırmıştı. Kaba sesli bir kadın ona işinin ne olduğunu, büyük adamı niçin görmek istediğini sormuştu.

Ben ona Yahudi soykırımından kurtulmuş birinin oğlu olduğunu ve Nazi rejimiyle ilgili kişisel bir araştırma yaptığını söylemişti. Bu konudaki prensibi 'bildiğine bağlı kal'dı. Kadın o sabah efsaneyi görmesi istemini kabul edince Ben daha da çok şaşırdı.

Anna Navarro onu izleyecek birine izini kaybettirmek için başvurulabilecek önlemleri bir gece önce ona öğretmişti. Oraya gitmek için izlediği dolambaçlı yolda fırça gibi gür kaşlı ve kırmızı suratlı adamı gördükten sonra birkaç kez geriye dönüşler yapmış, birdenbire karşı kaldırıma geçmiş, bir kitapçıya girmiş, bir yandan kitaplara bakarken beklemişti. İzini süren adamı ya şaşırtmıştı ya da adam her nedense tekrar fark edilmek istememişti.

Şimdi Sonnenfeld'in Salztorgasse'deki iş hanına ulaşınca zile basa-ı»k içeri girdi ve asansörle dördüncü kata çıktı. Oradaki bir güvenlik gö-

revlisi geçmesini işaret etti. Kapıyı açan genç kadın onu içeri alarak koridordaki bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Koridorun duvarları Sonnenfeld'i öven plaketler, ödüllerle kaplıydı.

Ben bir yandan beklerken cep telefonunu çıkardı ve Paris'te çalışan dedektif Oscar Peyaud'ya bir mesaj bıraktı. Sonra, bir gece önce görgü kurallarına aykırı olarak terk ettiği oteli aradı.

Otelin santral görevlisi, "Evet, Bay Simon," diyerek Ben'in garibine; giden bir laubalilikle yanıt verdi. "Evet efendim, sizin için bir mesaj var. Bir dakika bakayım, Bay Hans Hoffman adındaki birinden. Acil olduğunu söylüyor."

Ben, "Teşekkür ederim," dedi.

"Lütfen biraz bekler misiniz, Bay Simon. Müdür bana işaret etti: si-, zinle konuşmak istiyormuş."

Otel müdürü kaim ve otoriter bir sesle lafa karıştı. "Bay Simon, oda hizmetçilerimizden biri onu tehdit ettiğinizi söyledi. Ayrıca dün gece burada bir olay olmuş, silahlar patlamış. Polis bu yüzden sorguya çekilmeniz için hemen buraya dönmenizi istiyor."

Ben hemen son düğmesine bastı.

Müdürün onunla konuşmak istemesi hiç şaşırtıcı değildi. Otele maddi zarar verilmişti; polise haber vermek müdürün göreviydi. Fakat adamın sesinde, yetkililerin tüm forsu tarafından desteklenmiş birinin zorba-, ca özgüveni vardı. Ben bunu tehlike işareti olarak anlamlandırdı.

Özel dedektif Hoffman'm o kadar acil olarak istediği ise ne olabilir^ di?

Sonnenfeld'in bürosunun kapısı açıldı ve çöküK omuzlu, ufak tefelfl ihtiyar bir adam görünerek Ben'e içeri girmesini işaret etti. Ben'in titrek; bir elle elini sıktı ve üstü tepeleme yüklü bir masanın arkasına geçip otur-' du.

Jakob Sonnenfeld'in fırça gibi kırlaşmış bıyığı, sarkık gerdanı, iri kulakları ve çevresi kızarmış soluk gözleri vardı. Modası geçmiş denecek şe«| kilde geniş ve beceriksizce bağlanmış bir kravat takmıştı. Kareli bir ceke-j tin altına güve delikleri içinde kahverengi bir kazak, yelek giymişti.

Sonnenfeld damdan düşer gibi, "Birçok kimseler arşivlerime bakmak istiyor," dedi. "Kimi iyi nedenlerle, kimi de o kadar iyi olmayanlarıyla. Siz niçin geldiniz?"

"* Ben öksürerek genzini temizledi, fakat Sonnenfeld boğuk sesiyle devam ediyordu. "Babanızın Yahudi soykırımından kurtulanların biri olduğunu söylüyorsunuz. Öyle de olsa ne fark eder? Bu gibilerden bugün hayatta olan binlercesi var. Çalışmalarımla niçin o kadar ilgileniyorsunuz?"

Ben *ona doğruyu söylemeye cesaret edebilir miyim,* diye merak ediyordu. Birdenbire, "Onlarca yıldan beri Nazileri avlıyorsunuz," diye başladı. "Onlardan bütün kalbinizle nefret ediyor olmalısınız. Aynen benim gibi."

Sonnenfeld boş ver gibilerinden bir el hareketi yaptı. "Hayır. Ben nefret eden biri değilim. Bu işte elli yılı aşkın zamandan beri nefretten güç alarak çalışamazdım. Öylesi içimi yer bitirirdi."

Ben bu sözlere pek inanmadığı gibi Sonnenfeld'in dindarlığından rahatsız olmuştu.

"Ben şahsen savaş suçlularının cezasız kalmaması gerektiğine inanıyorum," dedi.

"İyi de onlar gerçekte savaş suçluları değiller, öyle değil mi? Bir savaş suçlusu savaşa ilişkin amaçları uğruna cürüm işlemiştir, öyle değil mi? Savaşın kazanılmasına yardımcı olmak için adam öldürüyor ve işkence inliyor. Ama söyleyin bana: Nazilerin savaşı kazanmak için milyonlarca masum insanı katletmelerine ve gaz odalarında ölüme yollamalarına gerek var mıydı? Tabii ki hayır. Bunu sadece ideolojik nedenlerle yaptılar. I lünyayı temizlemek için yaptıklarına inanıyorlardı. Ama tamamıyla gereksizdi. Ayrıca, değerli savaş kaynaklarını heba ettirmişti. Soykırım ı ımpanyalarmm savaş çabalarını engellediğini söyleyebiliriz. Hayır. Bu «damlar kesinlikle savaş suçlusu değillerdi."

En sonunda anlayan Ben, "Öyleyse onlara ne diyorsunuz?" diye sordu

Sonnenfeld altın dişlerini meydana çıkaran bir gülümseyişle, "Onlar •irer canavardılar."

Ben derin bir soluk aldı. İhtiyar Nazi avcısına güvenmek zorundaydı; işbirliğini elde etmenin biricik yolu bu idi. "Öyleyse sizinle açık konuşayım, Bay Sonnenfeld. Kardeşimin -ikiz kardeşimin, hayattaki en yakın arkadaşımın- bu canavarlarla öyle ya da böyle ilişiği olan kişiler tarafından öldürüldüğüne inanıyorum."

Sonnenfeld öne uzandı. "Şimdi aklımı karıştırdınız," dedi. "Sizinle kardeşiniz savaşa katılmış olamayacak kadar gençsiniz."

"Sözünü ettiğim olay bir hafta önce oldu."

Sonnenfeld kaşlarını çattı, inanamıyormuş gibi gözleri kısılmıştı. "Neler söylüyorsunuz siz? Sözlerinizden bir anlam çıkaramadım."

Ben Peter'm yaptığı keşfi özetledi. "Bu belgenin kardeşimin dikkatini çekmesinin bir nedeni vardı: kurul üyelerinden biri öz babamızdı." Kısa bir aradan sonra ekledi. "Max Hartman."

İhtiyar adam donakalmıştı. Neden sonra, "Bu adı biliyorum," dedi. "Hayır işlerine büyük bağışlarda bulunmuştu."

Ben donuk bir sesle açıkladı. "1945 yılında babamın davalarından biri Sigma adında bir kuruluştu. Öbür kurucuların arasında birçok Batılı sanayici ve bir avuç Nazi ileri geleni vardı. Sayman *Obersturmführer* rütbesinde biriydi ve adı Max Hartman'dı."

Sonnenfeld'in sulanan gözlerinde hiçbir anlam değişikliği olmadı. "Çok garip. 'Sigma' dediniz, değil mi? Aman Tanrım."

Siyah deri ceketli ziyaretçi, "Korkarım ki bu eski hikâye," dedi.

Özel dedektifgözünü kırptı. "Konu eşiniz, değil mi?"

Adam sıkılgan bir tavırla sırıttı.

"Çok genç ve güzel, değil mi?"

Ziyaretçi derin bir göğüs geçirdi. "Evet."

"Hem genç, hem de güzel olanlar hepsinden beter. Bana sorarsam^] onu unutun daha iyi. Zaten ona bir daha güvenemeyeceksiniz."

Ziyaretçinin bakışı Hoffman'm şık dizüstü bilgisayarına takılmıştık "Ne kadar güzel."

Hoffman, "Eskiden nasıl başka şey kullanabildiğime aklım ermiyor," dedi. "Teknik işlerden fazla bir şey anlamam, ama bununla baş etmek kolay. Artık dosya dolaplarına hacet kalmadı. Her şey burada."

"Bir sakıncası yoksa bakabilir miyim?"

Hoffman durakladı. Adamın biri sokaktan çıkıp gelmişti, bir hırsız da olabilirdi. Ziyaretçiye tekrar baktı ve geniş omuzlarına, ince beline dikkat etti. Vücudunda bir gram bile yağ yoktu. Dizlerine yakın uzun metal masa gözünü yavaşça araladı ve Glock'u yokladı.

Hoffman, "Belki başka sefere," dedi. "Bütün gizli dosyalarım burada. Onun için bana genç, güzel eşiniz ve seviştiği piç kurusu hakkında gerekli bilgileri verin."

Ziyaretçisi, "Niçin onu açmıyorsunuz?" dedi. Hoffman hızla başını kaldırdı. Bu bir istek değil, bir emirdi.

Dedektif, "Niçin buradasınız?" diye hırladı, ama anında ucunda susturucu olan bir Makarov'un namlusuna bakmakta olduğunu fark etti.

Adam, "Bilgisayarı çalıştırın," dedi yavaşça. "Dosyalarınızı açın."

Sonnenfeld, "Size şu kadarını söyleyebilirim," dedi. "Bu belgenin asla açığa çıkmaması gerekiyordu. İsviçre bankaları tarafından yurtiçinde küllü nılması için düzenlenmişti. Sadece Zürih'in hazine bekçileri için."

"Anlayamadım."

"Sigma uzun zamandan beri bir efsane kisvesine bürünmüştü. Bir varsayımı somutlaştıracak en küçük bir kanıt kırıntısı ortaya çıkmamıştır. Çıkmış olsa bilirdim. Bana inanabilirsiniz."

"Şimdiye kadar, değil mi?"

Sonnenfeld, "Öyle gözüküyor," dedi. "Gerçekte hayali bir girişimdi. Mir paravan, bir hileydi, iki tarafın sanayicilerinin, ateşkesin koşulları ne-. İcr olursa olsun, ayrı bir barış sağlamalarının çaresi. Kardeşinizin keşfet - I iği belge bunun biricik somut gerçeğiydi."

"Bir efsane kisvesi dediniz, o efsanenin içyüzü neydi?"

"Güçlü işadamlarının ve güçlü politikacıların çalınmış muazzam varlıkları anavatandan transfer etmek için gizlice buluşmaları. Hitler'e karşı

gelenlerin hepsi birer kahraman değildi, bunu bilmekte yarar var. Birçokları hiçbir şeyden sakınmayan pragmatistlerdi. Savaş çabalarının başarısızlığa mahkûm olduğunu ve bunun sorumlularının kimler olduğunu biliyorlardı. Onları daha çok ilgilendiren kendi imparatorluklarını, sanayi imparatorluklarını korumaktı. Bu gibi planların varlığını doğrulayan kanıtlar bol. Ama biz planların sadece plan olarak kaldığına inanmıştık. Bu işe bulaşmış olan hemen herkes de zaten çoktan mezarmdaydı."

Ben, "Hemen herkes dediniz," diye hatırlattı. "Profesyonel konunuza giren birkaç kurul üyesini sorayım size. Naziler. Gerhard Lenz. Josef Strasser." Sonuncu adı ağzından çıkarmadan önce bir durakladı. "Max Hartman."

Sonnenfeld susuyordu. Başını iri ve kemikli ellerinin arasına almıştı. "Bunlar kim?" diye kendi kendine söylendi. "Bu sizin sorunuz. Benimki de daima şu: Soran kim? Niçin bilmek istiyorsunuz?"

Hoffman, "Silahınızı indirin," dedi. "Aptallık etmeyin."

Ziyaretçi, "O çekmecenin gözünü kapayın," dedi. "Sizi dikkatle gözlüyorum. Bir tek yanlış hareketinizi görürsem, sizi öldürmekten çekinmem."

Hoffman, "O zaman dosyalarıma hiçbir zaman ulaşamazsınız," dedi zafer sevinciyle. "Bilgisayarım bir biyometrik doğrulama aygıtıyla... bir parmak izi tarayıcısıyla donanmıştır. Onun için beni öldürmeniz aptallık olur bence."

Ziyaretçi, "O kadar ileri gitmeme şimdilik gerek yok," dedi istifini', bozmadan.

Ben, "Ama babamla ilgili gerçeği biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu
"Bana kalırsa, soykırımdan kurtulan bu kadar çarpıcı bir şahsiyet -ve kusura bakmayın- çabalarınıza yönelik potansiyel bir hayırsever hakkında bir dosya derlemişsinizdir. Onun yalanlarının ardındaki gerçeği siz herkesten daha iyi görebilecek durumundaydımz. Bütün toplama kampı kurbanlarının sizdeki dökümü herkesinkinden daha kapsamlıdır. Onun için soruyorum size: babamla ilgili gerçeği biliyor muydunuz?"

Sonnenfeld sert bir karşılıkta bulundu. "Siz biliyor muydunuz?"

"Gerçeği siyah ve beyaz olarak gördüm."

"Siyah ve beyaz olarak gördünüz, ama gerçeği görmediniz. Bir amatörün yanılgısı. Bağışlayın, Bay Hartman, ama hayatta hiçbir şey siyafı-ve-beyaz değildir. Belirsizliklerini çok iyi bildiğim bir durumla karşı karşıyasmız. Babanızın öyküsü, size birazını anlatabilirim, hazin bir öyküdür. Bununla birlikte, ahlaksal bir alacakaranlık diyarına girmeye hazırlıklı olmalısınız. Bir gölge ve etik belirsizlik diyarına. Önce şu gerçekle işe başlayalım: Naziler, parası olan bir Yahudiyle iş yapmaya hazırdılar. Bu, savaşın, insanların ender olarak ağızlarına aldıkları çirkin sırlarından biridir. Zenginler çoğu zaman güvenle ülkeden çıkma hakkını satın alabiliyorlardı. Naziler altını, ziynetleri, hisse senetlerini alıyorlardı. Düpedüz baskı ve zorbalıktı bu. Hatta bir fiyat listeleri bile vardı, üç yüz bin İsviçre Frangıma karşılık bir hayat! Rothscfiildlerden biri özgürlüğü karşılığında çelik fırınlarını Hermann Goering'in emrine vermişti. Ama bunu hiçbir yerde okuyamazsınız. Hiç kimse bunun sözünü etmez. Çok zengin bir Macar Yahudisi ailesi vardı: Weisslar... dünyanın yirmi üç ülkesinde ticarethaneleri vardı. Bütün servetlerini SS'e verdiler, karşılığında da kendilerine İsviçre'ye kadar eşlik edildi."

Ben şaşırmıştı. "İyi ama bir *Obersturmführer..."*

"Yahudi bir *Obersturmführer* mi? Olabilir mi bu? Bir dakika sabredin." Sonnenfeld kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "Eichmann ve 1 limmler hesabına bu tür anlaşmalar yapmakla görevli olan Kurt Becher adında bir SS albayını size anlatabilirim. Becher Doktor Rudolf Kastner adında bir Macarla bir anlaşma yapmıştı... adam başına bin dolar karşılığında bin yedi yüz Yahudi. Bir tren dolusu insan. Budapeşte Yahudileri o trene binebilmek için birbirlerine girmişlerdi. Ailenizin savaştan önce de parası olduğunu biliyordunuz, değil mi? Max Hartman olduğunuz takdirde iş basitti. *Obergruppenführer* Becher bir gün sizi görmeye gelir. Bir anlaşma yaparsınız. Hepiniz ölecek olduktan sonra servetiniz ne işe yarardı? Böylece bir fidye ödeyerek ailenizi Almanya'dan çıkarırsınız. Kız kar-

deşlerinizle birlikte kurtulursunuz. Bu ahlaksal sorunun akıl karıştıracak bir yanı yoktu. Hayatta kalmak için elinizden geleni yaptınız."

Ben babasını hiçbir zaman korku içindeki çaresiz bir genç adam olarak düşünmemişti. Sersemledi. Sarah Halası o doğmadan ölmüştü, ama lisede okuduğu sırada ölen Leah Halası'm anımsıyordu. Philadelphia'da kütüphaneci olarak yaşayan ufak tefek, sakin ve yumuşak huylu bir kadıncağızdı. Ağabeyine gerçek bir sevgisi vardı. Aynı zamanda da onun karakter gücüne büyük saygı duyuyor, her konuda ona danışıyordu. Eğer tutulacak sırlar varsa, onları tutacaktı.

Ama babası, içinde başka daha ne saklıyordu?

Ben sordu. "Dedikleriniz eğer doğruysa, bize niçin hiçbir zaman bir şey söylemedi?"

"Sizin bunları duymanızı ister miydi sanıyorsunuz?" Sonnenfeld'in sesinde küçümseme seziliyordu. "Anlar mıydınız acaba? Milyonlar yanıp kül olurken, Max Hartman sırf paralı olacak kadar şanslı olduğu için Amerika'ya gelmişti. Onun durumundaki insanlar hiçbir zaman kimseye bir şey söylemezlerdi, dostum. Kendileri de unutmak için çoğu zaman ellerinden geleni yaparlardı. Bilmek benim işim olduğu için bunları ben biliyorum, ama hiç açıklanmamaları daha hayırlıdır."

Ben verecek cevap bulamadığı için sustu.

"Churchill ve Roosevelt bile... biliyor musunuz, Himmler onlara da bir teklifte bulunmuştu. 1944 Mayısı'nda. Müttefikler onlara, her yüz Yafıudiye karşılık bir kamyon verdiği takdirde, bütün Yahudileri müttefiklere satmaya hazırdılar. Naziler bütün gaz odalarını sökecekler, Yahudileri katletmeye hemen son vereceklerdi, bütün bunları Ruslara karşı kullanacakları kamyonlar uğruna yapacaklardı. Yahudiler satılıktı, ama alıcı yoktu! Roosevelt'le Churchill hayır dediler, şeytana ruhlarını satamazlardı. Hayır demek onlar için kolaydı, değil mi? Bir milyon Avrupa Yafıudisini kurtarabilirlerdi, ama hayır! Görüyorsunuz ya, ahlaktan söz etmek istiyorsunuz, ama bu iş o kadar basit değil, öyle değil mi?" Sonnenfeld küskündü. "Şimdi suçsuzluktan söz etmek kolay. Ama sonuç şu ki şimdi bu-

radasmız. Hayatını kurtarmak için babanızın çirkin bir anlaşma yapması sayesinde varsınız."

Babasının Bedford'daki ihtiyar ve çelimsiz hali, sonra da eski fotoğraftaki Alinç ve yakışıklı hali Ben'in hayalinde canlandı. O noktaya gelmek için neler çektiğini genç adam düşünemiyordu bile. Kendisi olsa bütün bunları gizlemek zorunluluğunu duyar mıydı? Babası daha neler gizlemişti acaba? Ben, "Ama o belgedeki SS kimliği yine de açıklanmış değil," dedi.

"Babanız hakkında ne kadar şey biliyorsunuz?"

Ben, yerinde bir soru, diye düşündü. "Görünüşe bakılırsa, giderek daha az şey biliyorum." Bir gladyatörün özgüveniyle bir genel kurul toplantısını yöneten güçlü ve ürkücü bir Max Hartman. Altı yaşındaki Ben'i havaya fırlatışı. Kahvaltıda mesafeli bir tavırla *The Financial Times'ı* okuyuşu.

Sevgisini, saygısını kazanmaya ne kadar çabalamıştım! Ender olarak beni onayladığı zamanlar da içimde ne büyük bir sıcaklık hissetmiştim.

Bu adam oldu bitti ne büyük bir muamma olmuştu.

Sonnenfeld sakin bir tavırla, "Size şu kadarını söyleyebilirim," dedi. "Babanız daha genç bir adamken Almanya'nın finans çevrelerinde bir efsane olmuştu. Bir dâhi olduğu söyleniyordu. Ama bir Yafıudiydi. Savaşın haslarında Yahudiler ölüm kamplarına yollandıkları sırada, ona *Reichsbank'da* çalışma fırsatı verildi. Nazilerin müttefiklerin ablukasını kırmalarına imkân verecek karmaşık finansal düzenlemeler yapacaktı. SS unvanı ona kamuflaj olarak verilmişti."

Ben monoton bir sesle, "Demek bir anlamda Nazi rdjiminin finanse edilmesine yardımcı oldu," dedi. Bu onun için bir sürpriz olmamıştı, ama doğrulandığını kulaklarınla duymak midesine bir şeyler olmasına yol açmıştı.

Sonnenfeld, "Ne yazık ki evet," diye doğruladı. "Ama nedenleri olduğuna eminim, baskı altındaydı, başka seçeneği yoktu. Bu Sigma projesine, katılması kaçınılmazdı." İhtiyar adam bakışını Ben'den ayırmamıştı. "Bence gri tonlarım görmede pek usta değilsiniz."

"Bir Nazi avcısına göre garip bir konuşma."

Sonnenfeld, "Gazeteci ağzıyla ifade edelim," dedi. "Ben adalet içi savaşıyorum, adalet için yapılan savaşta ise affedilir olanla şerefsizliği, sı radan olanla çok büyük suçu ayırt edebilmeniz lazımdır. Sakın yanılgıy düşmeyin: eziyetler hiç kimsenin en iyi tarafını meydana çıkarmaz."

Oda sanki etrafında fırıl fırıl dönüyordu. Ben kollarını bedenine do ladı ve derin soluklar alarak sakinleşmeyi ve düşüncelerinin berraklaşma-sını bekledi.

Çalışma odasındaki sevgili koltuğunda karanlıkta otururken Mo-zart'ın *Don Giovanni'ûni* dinleyen babası birden hayalinde canlandı. Ak-şamları çok kez yemeklerden sonra Max ışıkları söndürür tek başına otu-rup stereoda *Don Giovanni'yi* dinlerdi. Adam ne büyük bir yalnızlık çek-miş, çirkin geçmişinin meydana çıkmasından ne kadar korkmuş olmalıy-dı. İçinde duyduğu sevgi Ben'i şaşırttı. *İhtiyar beni birini sevebileceği kadar çok seviyordu. Ona karşı nasıl tiksinti duyabilirim?* Ben, Lenz'in babasın-dan nefret etmesinin gerçek nedeninin, Nazizm'e duyduğu tiksintiden çok, babasının onları terk etmiş olması olduğunu hissetti.

Başının dönmesini ancak konunun değiştirilmesiyle yeneceğini anla-' yan Ben, "Bana Stfasser'i anlatın," dedi.

Sonnenfeld gözlerini kapadı. "Strasser Hitler'in bilimsel danışmanla-rından biriydi. O bir insan değildi, ama dâhi bir bilim adamıydı. I. G. Far-ben'in, Nazilerin kontrolündeki ünlü endüstri firmasının yönetilmesine katkıda bulunuyordu. Orada küçük topaklar biçimindeki yeni bir gazın, Zyklon-B'nin icat edilmesine yardım etmişti. O topakları sarstınız mı ga za dönüşüyorlardı. Bir hokkabazlık numarasından farksızdı bu. Onu öncrçj Auschwitz'in duşlarında denediler. Akıllara durgunluk verici bir icattı, Gaz odalarında zehirli gaz havada yükseliyor, seviyesi yükseldikçe kurjj banlardan daha uzun boylu olanlar, nefes alabilmek için ötekilerin üstü-ne çıkıyorlardı. Ama dört dakika içinde hepsi ölüyorlardı.

Sonnenfeld durarak gözlerini belirsiz bir noktaya dikti. Ben uzayan sessizliğin içinde mekanik bir saatin tik taklarını duyabiliyordu.

Sonnenfeld sonunda devam etti. "Çok etkili. Bunun için Doktor Strasser'e teşekkür borçluyuz. Hem ellili yıllarda CIA'inizin başkanı olan Ailen Dulles'in I. G. Farben'in Amerikalı avukatı ve en sadık savunucusu olduğunu biliyor muydunuz? Evet, bu doğru."

Ben bir yerlerden bunu duymuştu, ama onu hâlâ şaşırtmaktan geri kalmıyordu. "Öyleyse Strasser'le Lenz bir anlamda ortakmışlar," dedi.

"Evet. Nazilerin en parlak ve de en korkunç bilim adamlarından ikisiydiler. Lenz çocukların, ikizlerin üzerindeki deneyleriyle ünlüydü. Zamanının çok ilerisinde parlak bir bilim adamıydı. Lenz özellikle çocukların metabolizmasıyla ilgileniyordu. Bazılarını, sırf gelişimlerinin nasıl yavaşladığını, sonra da durduğunu görmek için ölesiye aç bırakıyordu. Bazılarını da gelişimlerinin nasıl etkilendiğini görmek için donduruyordu. Progeria'ya, erken ihtiyarlamanın korkunç bir şekline tutulmuş bütün çocukların gözlem için kendisine gönderilmesini sağlıyordu." İhtiyar adam kederli bir yüzle anlatısını sürdürdü. "Çok sevimli bir adamdı, bu Doktor I ,enz. Başkomutanlığa da çok yakındı tabii. Bilim adamı olarak ona değme politikacılardan daha çok güven duyuluyordu. Yalnızca, 'amacı uğruna' çalıştığı düşünülüyordu. Doktor Strasser'imiz de öyle. Lenz savaştan sonra birçokları gibi Buenos Aires'e gitti. Siz gittiniz mi oraya? Çok güzel bir şehirdir. Gerçekten. Güney Amerika'nın Paris'i. Nazilerin çoğunun orada yaşamak istemelerine şaşmamalı. Sonra Lenz orada öldü."

'Ya Strasser?"

"Lenz'in dul karısı belki Strasser'in nerede olduğunu biliyordur, ama una sormayı aklınızdan bile geçirmeyin. Asla söylemeyecektir."

"Lenz'in dul karısı mı?" Ben oturduğu yerde doğrulmuştu. "Lenz annesinin oraya göç ettiğinden söz etmişti."

"Jürgen Lenz'le konuştunuz mu?"

"Evet. Herhalde siz de onu tanıyorsunuzdur?"

"Alı, bu Jürgen Lenz karmaşık bir olay. Size şunu itiraf edeyim: önceleri o adamdan para kabul etmekte çok zorlandım. Ama para katkıları olmasa tabii ki kapılarımızı kapamak zorunda kalırdık. Bu ülkede Nazile-

ri daima korumuşlardır, bugün hâlâ koruyorlar ve bize hiçbir bağışta bulunmuyorlar. Tek bir kuruş bile! Burada yirmi yılı aşkın bir süredir hiçbir Nazi aleyhinde yasal işlemde bulunulmamıştır. Burada yıllar yılı Bir Numaralı Halk Düşmanı'ydım. Sokakta üstüme tükürürlerdi. Bu Lenz'in verdiği de kefaret bedeline o kadar benziyordu ki. Ama sonra adamla tanışmca fikrimi değiştirdim. Hayatını iyilik yapmaya adamışa benziyor.; ' Örneğin, Viyana'daki Progeria Vakfı'nın biricik mali desteği. Belli ki babasının kötülüklerini telafi etmek istiyor. Babasının işlediği suçlardan dolayı onu suçlamamalıyız."

Sonnenfeld'in sözleri Ben'de de çağrışımlar yapmıştı. Babasının suçları. Lenz'le benim aynı durumda olmamız ne kadar garip.

"Bilirsiniz, Peygamber Yeremya bize şöyle der: 'Babalar koruk yediği için, çocukların dişleri kamaşmaz.' Hezekyel de, 'Oğul babanın günahının yükünü taşımayacaktır,' der. Bu çok açık."

Ben susuyordu. Sonunda, "Strasser'in hayatta olabileceğini söylüyor-, dunuz," dedi.

Sonnenfeld, "Ölmüş de olabilir," diye hemen atıldı. "Bu ihtiyat adamların ne olduklarını kim bilebilir? Ben bir türlü emin olamadım."

"Onunla ilgili bir dosyanız vardır."

"Bana öyle şeylerden söz etmeyin. O yaratığı bulacağınızı, onun *dâ* bir cin gibi size bilmek istediklerinizi söyleyeceğini mi düşlüyorsunuz?" Sonnenfeld kaçamak yoluna sapmıştı. "İntikam peşinde olan genç fana-f tikler yıllardır peşimi bırakmıyorlar. Suçluluğu kanıtlanmış bir pisliğirt kanıyla ortalığa biraz huzursuzluk saçmak istiyorlar. Herkes için kötü soj nuçlanacak çocuksu bir intikam duygusu. Onlardan biri olmadığınıza beli ni inandırmıştınız. Ama Arjantin uzak bir ülkedir, o sefil ise büyük bir olasılıkla ölmüştür."

Ben geldiği zaman kapıyı açan genç kadın o sırada tekrar göründü ve ihtiyarla arasında fısıltın sesle bir konuşma geçti. Sonnenfeld özür di ler gibi, "Yanıtlamam gereken önemli bir telefon geldi," diyerek bir ar' odaya çekildi.

Ben etrafına baktı ve gri renkli dev dosya dolaplarına gözünü dikti. Konu Strasser'in bulunduğu yere gelince Sonnenfeld resmen kaçamak yoluna sapmıştı. Ondan bir şey mi gizliyordu? Bu takdirde niçin?

Sonnenfeld'in tavrından, telefon konuşmasının uzun süreceği sonucunu çıkarmıştı. Belki de dosyaların acele tarafından karıştırılmasına izin verecek kadar uzun sürerdi. Ben içgüdüsüne uyarak üstünde R-S kayıtlı beş çekmeceli muazzam bir dosya dolabına yürüdü. Çekmeceler kilitliydi, ama anahtar dolabın üstündeydi: güvenliğe fazla dikkat edildiği söylenemezdi. Alttaki çekmeceyi açtı; içi sararmış klasörler ve buruşmuş kâğıtlarla tıklım tıklım doluydu. Stefans. Sterngeld. Streitfeid.

STRASSER. İsim solmuş kahverengi mürekkeple yazılmıştı. Onu çekti, ama sonra aklına garip bir fikir geldi. K-M dosyasına uzandı. Gerfıard Lenz'le ilgili kaim bir dosya vardı, ama onun ilgilendiği bu değildi. ()nun bitişiğindeki ince dosyayı istiyordu, Lenz'in dul karısına ait olanı.

Bu diğer dosyaların arasına sıkışmıştı. Ayak sesleri duydu: Sonnenfeld, Ben'in tahmin ettiğinden daha çabuk dönüyordu! Genç adam dosyaya asıldı, iki yana doğru çekiştirerek yavaş yavaş öbürlerinin arasından kurtardı. Bir sandalyenin üstüne attığı trençkoîunu aldı, sararmış dosyayı .ılclacele bunun altına soktu ve Sonnenfeld tam odaya girerken az önce oturduğu sandalyeye döndü.

Sonnenfeld onun yanma gelerek, "İhtiyar adamların huzurunu bozmak tehlikelidir," dedi. "Belki dişsiz ve porsumuş yaratıklar olduklarım ıl üşünüyorsunuz. Gerçekten de öyledirler. Ama bugün bile arkalarında güçlü bir destek ağı var. Özellikle yandaşlarının bol olduğu Güney Amelika'da. *Kamerademverk* gibi haydutlar. Vahşi hayvanların zayıf düşmüş yaşlılarını korumaları gibi korunurlar. Gerektiği zaman öldürürler... hiç tluraksamazlar."

"Buenos Aires'de mi?"

"Orada her yerden fazla. Hiçbir yerde oradaki kadar güçlü değillerdir." İhtiyar adam yorgun gözüküyordu. "Onun için hiçbir zaman oraya gidip ihtiyar Almanları sormamalısmız."

Sonnenfeld düşecekmiş gibi sallanarak ayağa kalktı. Ben de kalkmış; tı. Sonnenfeld, "Bugün bile her zaman yanımda bir koruma bulundurmak zorundayım," dedi. "Belki fazla bir şey değil, ama elimizdeki olanaklarla ancak bu kadarını sağlayabiliyoruz."

Ben, "Öyleyken geçmiş hakkındaki sorulardan hoşlanılmayan bir şe fiirde yaşamakta inat ediyorsunuz," dedi.

Sonnenfeld elini Ben'in omzuna dayadı. "Ne yapalım, eğer sıtmay inceleyeceğim derseniz, bataklıkta yaşamanız gerekir, öyle değil mi?"

n

Ulusal Güvenlik Orgütü'nde işlemler müdür yardımcısı olan Julia Bennett aynı örgütün Fort Mead karargâhında yöneticilere mahsus kü çük yemek odasında Adalet Bakan Yardımcısı Joel Skolnik'in karşısında oturuyordu. Uzun boylu, zayıf ve dazlak kafalı Skolnik'in rütbesi dah'" yüksek olmakla beraber, Bennett onunla otoriter bir tavırla konuşuyo du. Ulusal Güvenlik Örgütü, Bennett gibi kişileri örgüt dışında bürokra tik gözetimden yalıtacak biçimde tasarlanmıştı. Bu ayrıcalık ilgililere öz güven aşılamak sonucunu veriyor, Bennett de bu yanını gizlemiyordu.

Fazla pişmiş bir kuzu pirzolası ve bir tutam buharda pişmiş ıspana' hemen hemen dokunulmamış olarak Skolnik'in önünde duruyordu. Ad mm iştahı çoktan kaçmıştı. Bennett'in tavrı ince bir nezaket cilasının al tında hafif zorba, mesajı da telaş vericiydi.

Bennett birkaç kez olduğu gibi ona, "Durum sizin için iyi gözükrmL yor," dedi. Çok ayrık, çipil ve açık renkli gözleri, açık renkli kaşları yüzü- ne domuzumsu bir anlam veriyordu.

"Bunu anlıyorum," dedi.

Bennett, "Burada çok sıkı bir güvenlik olduğunu varsayıyorduk," d di. Onun tabağı temizdi, bifteğini birkaç lokmada bitirmişti. Sırf vücudu- na yakıt sağlamak için yiyen bir adam olduğu belliydi. Ekledi. "Ve karşı-' miza çıkan durum hayli huzur bozucu."

Skolnik, "Bunu açıkça belirtmiştiniz zaten," dedi. Sesinin saygılı, fiafi| ta yılgın çıkmasından nefret ediyordu.

Bennett gibi bir adamın karşısında korku göstermenin büyük bir yanlış olduğunu biliyordu. Denizin içinde bir köpekbalığını çekecek kan gibi bir şey olduğunun farkındaydı.

"Sizinkilerin ulusal güvenliği ilgilendiren konulardaki gevşekliği hepimizi tehlikeye atıyor. Sizin personelin davranış biçimine baktıkça gülmek mi, ağlamak mı gerektiğine karar veremiyorum. Arka kapı rüzgârda açıldıkça ön kapıyı sürgülemenin ne anlamı var?"

Skolnik, "Yapılan kusurun olası sonuçlarını abartmayalım," dedi. Ağdalı sözleri kendisine bile savunma nitelikli görünmüştü.

"Çürümüşlüğün yalnız o Navarro denen kadında olduğuna beni ikna etmenizi istiyorum." Bennett öne uzanıp Skolnik'in kolunu yarı laubali, yarı tehdit eder bir hareketle okşadı. "Onu geri getirmek için de elinizdeki bütün çarelere başvurmanızı bekliyorum."

Adalet bakanlığının adamı, "Bunu söylemeye gerek yok," dedi yutkunarak.

Keçi sakallı adam sol elindeki Makarov'u kaldırarak, "Kalk ayağa," dedi.

Dedektif Hans Hoffman, "Size bir yararı olmaz," dedi. "Parmağımı alıcının üstüne koymayacağım. Şimdi de pişman olacağınız bir şey yapmadan dışarı!"

Adam, "Ben hiçbir zaman pişman olmam," dedi. "Haydi, ayağa kalk ılcdim."

Hoffman istemeye istemeye ayağa kalktı. "Size söylüyorum..."

Ziyaretçi de ayağa kalkarak ona yaklaştı.

Hoffman, "Tekrar söylüyorum," dedi. "Beni öldürmenizin size bir yalan olmaz."

Adam, "Seni öldürmeme gerek yok," dedi donuk donuk. Ve şimşek lıı/ıyla ileriye doğru bir hamle yaptı.

Hoffman'm metalik bir cismi görmesiyle elinde inanılmayacak bir lı mm patlaması bir oldu. Önüne baktı.

İşaret parmağının olduğu yerde sadece bir kesik vardı. Kesim kusursuz olmuştu. Parmağının olduğu yerde başparmağın yağlı kısmının bitişiğinde bir et dairesinin ortasında beyaz renkte daha küçük bir kemik dairesi görebiliyordu. Haykırmaya başlamasının saniyenin binde biri kadar öncesinde adamın elinde jilet keskinliğindeki avcı bıçağını gördü, sonra dikkatsiz bir kasap tarafından fırlatılmış gibi yere düşen kesik parmak gözüne ilişti.

Anında böğürdü, gırtlağından inanmazlık, dehşet ve akıllara sığmayan müthiş bir acıdan kaynaklanan tiz çığlıklar fışkırmaya başladı. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Trevor kopuk parmağı alarak havaya kaldırdı. Kesik uçtan hâlâ kan sızıyordu.

O T U Z U N C U B Ö L Ü M

Anna, David Denneen'e telefon açtı.

Adam, "Sen misin, Anna?" dedi. Her zamanki sıcaklığı olağan olmayan bir ihtiyata yerini bırakmıştı. "Burada durum bombok."

"Konuş benimle, David. Neler oluyor orada?"

"Çılgınlık bu. Senin hakkında..." Genç adam cümlesinin arkasını getirmedi.

"Ne diyorlar?"

"Dedim ya, çılgınlık bu. Güvenli bir hatta mısın?"

"Tabii."

Bir duraklama oldu. "Dinle, Anna. Bakanlıkta senin aleyhinde bir P-47'nin yürürlüğe konulması emredildi. Postana, telgraflarına el konulacak, telefonların dinlenecek."

Anna, "Tanrım! Buna inanamıyorum," diye soludu.

"Durum giderek berbatlaşıyor. Bu sabahtan beri bir 12-44 oldun. I lakkmda görüldüğün yerde tutuklanma emri çıkarıldı. Geri getirilmen için her çareye başvurmak gerekiyormuş. Tanrım, ne halt ettiğini bilmiyorum, ama bir ulusal güvenlik riski ilan edildin. Yıllardan beri düşman taraflardan para aldığını söylüyorlar. Benim seninle konuşmamam bile gerekiyor."

"Ne?"

"Söylenildiğine göre FBI apartman dairende çeşitli paralarla ziynetler bulmuş. Değerli giysiler, offsfiore banka hesapları bulmuş."

"Hepsi yalan, kuyruklu yalan."

Uzunca bir sessizlik oldu. "Bunu ben de biliyorum, Anna. Ama senden duyduğuma yine de sevindim. Birisi çok ciddi şekilde uğraşıyor seninle. Niçin?"

"Niçin mi?" Anna kısa bir an gözlerini kapadı. "Niçinini keşfedemeyeyim diye. Benim tahminim bu."

Ne oluyordu böyle? 'Yossi' veya Phil Ostrovv, Bartlett'e onu jurnal mı etmişti? Anna onları hiç aramamıştı ki. Bartlett belki de yaptığı araştırmaları onların öğrenmesine kızmıştı, Anna bundan sorumlu olmadığı halde. Ya da Bartlett belki de Hartman'ı onlara teslim etmemesine kızmıştı.

Birden örgütün hiçbir görevlisinin eski Stasi katili Hans Vogler'den söz etmediğini hatırladı. Yossi'nin bu konuda bir şey bilmediği anlamına mı geliyordu? Yani Vogler'in görevlendirilmesiyle Mossad'm serbest çalışanlarının bir ilgisi yok muydu? Genç kadın Phil Ostrovv'un kartını bularak üstündeki numarayı çevirdi. Telesekreter yanıt verince mesaj bırakmamaya karar verdi.

Belki Jack Hampton bu konuda bir şey biliyordu. Adamı Chevy Chase'deki evinden aradı. "Jack..." diye başladı.

Hampton telaşla onun sözünü kesti. "Bana telefon etmediğini söyle, ri'oîur. Düşüncesiz bir telefonla dostlarının güvenliğini tehlikeye atmadığını söyle."

"Senin telefonların dinleniyor mu?"

"Benim mi?" Hampton durakladı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Bunu araştırdım."

"Öyleyse tehlikede değilsin. Ben de bu uçta güvenli bir hattan seni:] arıyorum. Bir bağlantı kurulması olası değil."

Genç adam buna pek emin değilmiş gibi, "Diyelim ki haklısın, An-1 na," dedi. "Yine de beni ahlaksal açıdan zor durumda bırakıyorsun. Birinci sınıf bir hain olduğun söyleniyor, duyduğum kadarıyla bir Barker Ana I ve Mata Hari bileşimiymişsin. Bir Imelda Marcos'un gardırobuyla."

"Bunun saçma olduğunu biliyorsun."

"Belki biliyorum, belki de bilmiyorum, Arma. Kulağıma gelen paralar bir meleği bile baştan çıkarır. Virgin Adaları'nda kendine güzel bir sahil arsası almışsın. O pembe kumlar, masmavi gökler. Her gün snorkelle dalmak..."

"Allah kahretsin seni, Jack!"

"Sana önerim, bir tek kapik bile kabul etme, İsviçreli bankacılarla da dalaşma."

"Benim hakkımda öyle mi diyorlar?"

"Söylediklerinin bir tanesi. Birçok söylediklerinin bir tanesi. Diyelim ki Wen Ho Lee'den beri duyduğum en büyük vurgun. Kimin etrafa savuracak o kadar çok parası olabilir diye soruyorum kendi kendime. Rusya öyle bir nakit sıkıntısı içinde ki nükleer bilginlerinin çoğu New York'ta taksi şoförü olmak için ülkelerinden kaçmışlar. Çin'de de o kadar çok para ne gezer, nükleer bombalı bir Zambia orası. Gelelim şimdi gerçeklere." Hampton'un sesi biraz yumuşadı. "Beni niçin arıyorsun acaba? Kızıl Çinlilere satmak için yeni roket şifrelerimizi mi istiyorsun yoksa? Bari faks numaranı bir yere kaydedeyim."

"Ne olur, insafet."

"Şimdi aynı dilden konuşuyoruz." Hampton daha da rahatlayarak işi alaya vurmuştu.

"Dinle beni, kahrolası. Bu pislikler başıma gelmeden önce dostunuz Phil Ostrow'la aramda bir görüşme geçti."

"Ostrovv'la mı?" Hampton pek inanmamış gibiydi. "Nerede?"

'Viyana'da."

Hampton'un gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı. "Ne dümen çeviriyorsun sen, Navarro?"

"Bir dakika. Neden bahsettiğini anlayamadım."

Genç kadının sesindeki bir özellik Hampton'u durdurdu. "Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa başkası mı seninle dalga geçti?"

Anna biraz çekinerek, "Ostrow Viyana bürosuna bağlı değil mi?" diye sordu.

"O-15'de."

"Açıkla."

"Bu, resmi olarak listelerde yer aldığı, fakat gerçekte izinde olduğu anlamına gelir. O şekilde kötü kişilerin aklını karıştırıyor. Şeytani, değil mi?"

"Nasıl izinde oluyor?"

"Merak ediyorsan söyleyeyim, birkaç aydan beri bunalımda. Eskide de krizler geçirmişti, ama bu seferki çok şiddetliydi. Şu anda Walter Reed'de yatıyor."

"Demek şimdi orada." Anna kafasında bir karıncalanma hissediyordu. İçinde başkaldıran endişeyi bastırmaya çalıştı.

"Evet, orada. Üzücü, ama gerçek. Bütün hemşirelerin ancak güvençlikle girebildikleri o koğuşların birinde."

"Ostrow'un grimsi kumral saçlı, soluk yüzlü ve kısa boylu bir adarri'l olduğunu söylersem?... Tel çerçeveli gözlük takıyor."

"O zaman kendini muayene ettir derim. Ostrow plajlarda.rastlanan yaşı geçkin serserilere benziyor. Uzun boylu, ince yapılı, sarışın falan."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Anna, sana ne oluyor böyle?"

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Arma donakalmıştı. Yatağın üstüne çöktü.

Ben, "Ters giden bir şey mi var?" diye sordu.

"Hâlâ anlayamıyorum."

"Üzerinde çalıştığımız işle mi ilgili?"

"Hayır, değil. Ah, o *piç kuruları!*"

"Ne oldu?"

Genç kadın, "Lütfen," diye sesini yükseltti. "Bırak da *düşüneyim!*"

"İyi." Sinirli gözüken Ben ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı.

Anna düşünüyordu: Tfiil Ostrow tevekkeli onu gece geç saatte aramamıştı. O saatte artık Amerikan Büyükelçiliği'ne telefon edip bilgi istemesi mümkün değildi. Şu halde CIA'in bürosunda tanıştığı adam kimdi?

Ayrıca orası gerçekten de CIA'in bürosu muydu?

"Ostrow ve Yossi" kimdi?

Ben'in hızlı hızlı Fransızca konuştuğunu duydu. Derken genç adam gusttı, bir süre dinlemekle yetindi. Sonunda, "Oscar, sen bir dâhisin," dedi.

Birkaç dakika sonra tekrar telefonda konuşuyordu. "Megan Crosby lütfen."

"Phil Ostrow" eğer sahtekârın biriyse müthiş yetenekli bir aktördü. Yaptığı iş neydi? "Yossi" ise İsrailli ya da başka bir Ortadoğu'lu ulustan olabilirdi. Bu ayırımı yapmak zordu.

Genç adam, "Megan, ben Ben," dedi.

Anna merak ediyordu. *Onlar* kimdi?

Telefonu alarak tekrar Jack Hampton'u aradı. "Jack, CIA bürosunun numarasını istiyorum."

"Ne o, ben santral memuru muyum?"

"CIAbürosu, konsolosluk ofisinin karşı sırasında, değil mi?"

"CIAbürosu elçilik ana binasının içindedir, Anna."

"Hayır, ek binayı kastediyorum. Sokağın karşı sırasındaki bir iş hanında. Birleşik Amerika Ticaret Mümessilliği Ofisi paravanası arkasında faaliyet gösteriyorlar."

"Neden bahsettiğim anlamadım. CIA'in, elçilik binası dışında gizli bir ofisi yok. En azından benim bildiğim kadarıyla."

Telefonu kapatırken Anna paniğe kapıldığını hissediyordu. Ostrow'la tanıştığı yer CIA'in ofisi değilse neresiydi? Dekor, çevre tam olması gerektiği gibiydi. *Fazla* benzer, *fazla* inandırıcı değil miydi?

Ben'in, "Şaka ediyorsun mutlaka. Ne kadar hızlıymışsm," dediğini duydu.

Öyleyse onu kullanmaya çalışanlar kimdi? Ve amaçları neydi? Belli ki Viyana'da olduğunu, hangi otelde kaldığını bilen birisi ya da bir grup vardı.

Ostrow eğer bir safıtekârsa, Mossad hakkında anlattıkları da yalan; olmalıydı. Anna ise geniş kapsamlı bir oyunun kurbanı olmuştu. Hartman'ı kaçırmayı ve genç adamı onun ellerine teslim etmesini planlamışlardı.

Genç kadın kendini şaşkın hissediyordu.

"Ostrow"un telefonundan sonra onunla ve "Yossf'yle o yerde tanış»; masına kadar bütün olanları aklından geçirdi. Bunların hepsinin ustalıkla hazırlanmış bir hile olması mümkün müydü?

Hartman'm, "Tamam, yazayım. Çok iyi çalıştınız. Aferin," dediğini duydu.

Demek oluyordu ki bütün söylentileri ve belgelenmemiş fısıltılarıyla Mossad öyküsü yalancılar tarafından akla yakın parçalardan örülmüş bir

masaldı. Tanrım, şu halde Atina'nın bildiğini zannettiklerinin ne kadarı uydurmaydı?

Ve onu yanlış yönlendirmeye çalışan kimdi ve amacı neydi?

Gerçek neydi? Ve gerçek *neredeydi?*

"Ben," dedi.

Genç adam işaret parmağını kaldırarak beklemesini işaret etti, almacın içine bir şey söyledi, sonra telefonu kapadı.

Ama Anna o arada fikrini değiştirmiş, öğrendiklerini Ben'e açıklamamaya karar vermişti. Şimdilik. Bunun yerine, "Sonnenfeld'den bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

Hartman, Sonnenfeld'in söylediklerini ona anlatırken Anna bir noktaya açıklık getirmesini ya da daha kapsamlı bir açıklamada bulunmasını istemek için arada bir sözünü kesiyordu.

"Şu halde, babanın bir Nazi olmadığını söylüyorsun."

"Sonnenfeld'e göre değilmiş."

"Sigma'nm anlamı hakkında bir bildiği var mıymış?"

"Anlattıklarımın ötesinde söyledikleri belirsizdi. Strasser'den söz açılınca da kaçamak cevaplarla konudan uzaklaştı."

"Ya kardeşinin öldürülmesi hakkında bir şeyler biliyor muydu?"

"İpliklerinin pazara çıkması tehdidi yüzünden öldürüldüğü belli. Birisi, belki de bir grup, o adların açıklanmasından korkuyordu."

"Ya da o Şirket'in *var olması* gerçeğinin ortaya çıkması işlerine geliniyordu. İşin içinde önemli finansal çıkarlar olabilir. Bu da bize o ihtiyar »damların..." Genç kadın cümlesini yarıda kesti. "Tabii. Aklanmış paralın! Bu ihtiyar adamlara bir tür ödeme yapılıyordu. Belki de hep birlikte kurulmasına katkıda bulundukları şirketi yöneten biri tarafından."

Ben, "Ya da *rüşvet* alıyorlardı diyelim. Veya onlara üzerinde anlaşmaya varılmış bir miktar para, kârdan hisse veriliyordu," diye ekledi.

Anna ayağa kalktı. "Para alanlar ortadan kalkınca banka transferleri |e ortadan kalkacak, yarı bunak ihtiyarlara ödemeler son bulacaktı. Bu 'l.ı bu cinayetlerin işlenmesi için emir veren kimsenin bu sayede *kazançlı* Sıkacağını anlatıyor. Mutlaka öyledir. Bu, Strasser, hatta babanız olabi-

lir." Genç kadın erkeğin yüzüne baktı. Bu olasılığı otomatik olarak gözardı edemezdi. Ben böyle bir şeyi duymak istemese dahi. Babası bir katil olabilirdi, ellerine kan bulaşmış olabilirdi, en azından bu cinayetlerin *ardındaki* kişi olabilirdi.

Ama sahte CIA görevlisi Ostrow'un karmaşık aldatmacası nasıl açıklanabilirdi? Büyük gizli servetin vârisleriyle arasında bir bağlantı olması mümkün müydü?

Ben, "Babam kuramsal olarak kötü adamlardan biri olabilir," dedi ve ekledi. "Ama ben buna inanmıyorum."

"Niçin?" Anna, genç adamı bu konuda nereye kadar zorlayabileceğini bilemiyordu.

"Babamın şimdi bile sarf edemeyeceği kadar çok parası olduğu için. Çünkü acımasız bir işadamı, belki de bir yalancı olsa bile, Sonnenfeld'le yaptığım konuşmadan sonra onun temelde kötü bir adam olmadığını düşünmeye başladım."

Anna, Hartman'm ondan bir şey gizlediğini sanmıyordu, ama bir oğulun babasına bağlılığı da gözardı edilmemeliydi. Ben vefalı bir insana benziyordu... takdir edilecek bir özellikti bu, ne çare ki bazan insanın gerçekleri görmesine engel olabilirdi-.

Hartman devam etti: "Anlayamadığım nokta şu: o adamlar nasılsa-ifıtiyar ve belki de hastalıklıydı. Onları ortadan kaldırmak için birini tutmaya ne gerek vardı? Tehlikeyi göze almaya değer miydi."

"İçlerinden birinin konuşmasından, her ne ise finansal düzenlemeyi; açıklamasından korkulursa iş değişir."

"Ama yarım yüzyıl konuşmadılarsa, niçin şimdi ağızlarını açsınlar?" 1

"Bu listenin gün ışığına çıkmasının harekete geçireceği yasal otoritej lerin baskısı olabilir. Aleyhlerinde yasal işlemde bulunulması korkusuyla içlerinden biri konuşmuş olabilir. Ya da Şirket belki bir değişim geçiriyor ve bu arada kendini özellikle duyarlı görüyordur."

Ben, "Bir sürü varsayım dinliyorum, oysa yalın gerçeklere ihtiyacımız var," dedi.

Genç kadın durakladı. "Az önce kiminle konuşuyordun?"

"Daha önce de kullandığım şirketler adına araştırmalar yapan bir tür dedektifle. Bir kadın bu. Vortex Laboratuvarlan hakkında ilginç bazı şeyler öğrenmiş."

Anna birden dikkat kesildi. "Evet?"

"Orası Avrupalı bir kimya ve teknoloji devi olan Armakon AG'nin malı. Bir Avusturya şirketi bu."

Anna, "Avusturyalı..." diye mırıldandı. *"Bu* ilginç işte."

"Bu dev teknoloji kuruluşları daima minik teknoloji firmalarını bünyelerine katıp kendi araştırma teknisyenlerinin keşfedemediği buluşların haklarını kapmak peşindeler." Ben durdu. "Bir şey daha var. Cayman - lar'daki dostum para transferlerinden birkaçının kaynağına çıkabilmiş."

Tanrım. Oysa DOJ'daki adamı hiçbir şey öğrenememişti. Anna heyecanım gizlemeye çalıştı. "Anlat," dedi.

"Para Anglo-Norman Adaları'nda kayıtlı adı olan, ancak varlığı sona eren bir şirketten yollanmış. Liechtenstein'da hamiline yazılı belgelerle iş gören bir şirketten gelmesinden sadece birkaç saniye sonra."

"Eğer bir şirketten geliyorsa, gerçek sahiplerin adlarının bir yerlerde kayıtlı olduğu anlamına gelir mi bu?"

"İşin hüner isteyen yanı bu. *Anstalt* denen bu şirketler genellikle bir temsilci, çoğu zaman da bir avukat tarafından yönetilirler. Bunlar genellikle yalnız kâğıt üstünde var olan mostralık şirketlerdir. Liechtenstein'daki bir temsilci öylelerinin binlercesini yönetebilir."

"Arkadaşın *Anstalt 'm* temsilcisinin adını öğrenebilmiş mi?"

"Sanırım, evet. İşkence edilmedikçe hiçbir temsilci yönettiği *Ans*fafr'lardan biriyle ilgili bilgi vermez. Gizlilik ünlerini sabote etmek işlerine gelmez. Ama arkadaşım bu konu üzerinde çalışıyor."

Anna sırıttı. Bu genç adama giderek ısınıyordu.

O sırada telefon çaldı.

Genç kadın almacı kulağına götürdü. "Navarro."

"Anna, ben Walter Heisler. Sizin için bazı sonuçlar elde ettik."

"Sonuçlar mı?"

"Hietzing'deki tetikçi tarafından düşürülen tabanca var ya. Araştırmamı istediğiniz parmak izleri vardı. Interpol dosyalarında kayda geçmiş. Eski Stasi'den Hans Vogler'e aitler. Eldiven giymediğine göre, hedefi şaşmayacağına güveniyor ya da olay yerinde olmamızı beklemiyor olmalıydı."

Heisler'in haberleri yeni değildi, ama parmak izleri değerli bir kanıt olacaklardı.

"Bu müthiş bir haber, Walter. Yalnız sizden bir yardım daha istiyorum."

Heisler, "Şaşırmış görünmüyorsunuz," dedi. Belli ki biraz bozulmuştu. "Eski Stasi'den olduğunu söylemiştim, anlıyor musunuz? Eski Doğu Alman Gizli İstihbarat servisinden."

"Evet, anlıyorum, Walter ve içten teşekkür ediyorum. Çok etkileyici." Genç kadın fazla ciddi, adeta sert izlenimi uyandırdığını fark ederek yaklaşımını yumuşatmaya çalıştı. "Size tekrar teşekkürler. Bir şey daha var..."

Adam bezgin bir tavırla, "Evet?" dedi.

"Bir dakika." Genç kadın elini telefon almacına dayadıktan sonra Ben'e döndü. "Hoffman'a hâlâ ulaşamadın mı?"

"Tek kelime yok. Hiçbir yanıt gelmedi, garip, .değil mi?"

Anna elini almacın üstünden geçti. "Walter, Viyana'da çalışan Hans Hoffman adında bir dedektifhakkında bir şeyler öğrenebilir misiniz?"

Bir sessizlik oldu.

"Alo?"

"Evet, Anna, buradayım. Niçin Hans Hoffman'ı soruyorsunuz?"

"Burada yardıma ihtiyacım olmuştu, birisi de bana onun adını verdi."

"Her neyse, bence başka birini bulmak zorundasınız."

"Niçin bu?"

"Bir saat kadar önce *Sicherheitsbüro'ya* Hans Hoffman adında bir *özel dedektifin* bürosundan bir telefon geldi. Hoffman'm bürosundaki bir araştırmacı olan kadın işe gelince patronunu ölü olarak bulmuş. Çok yakından ateş edilmiş ve adam alnının ortasından vurulmuş. Ve garip değil

mi, sağ elinin işaret parmağı kesilmiş. Sözünü ettiğin Hoffman bu olabilir mi?"

Anna aldığı haberi ona tekrarlayınca Ben şaşkınlıktan donakalmıştı.

"Tanrım, biz ne yaparsak yapalım, onlar yine bir adım gerimizdeler sanki," diye mırıldandı.

"Belki 'bir adım ilerimizdeler' demek daha uygun düşer."

Ben her iki elinin parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yapıyordu. Sonunda sakin bir sesle konuştu. "Düşmanımın düşmanı benim dostumdur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe bakılırsa, Sigma kendi adamlarını öldürtmekte. Bulmaya çalıştığın o kurbanların hepsinin benimle bir ortak yanları var: ortak bir düşman. Davranış modelini gördük, hayatlarının sonlarında saklanmak zorunda kalan, takma adlarla yaşayan korku içindeki ihtiyar adamlar. Ne olup bittiği hakkında bir fikirlerinin olduğu kuvvetli bir olasılık. Bu demektir ki tek umudumuz, listedekilerin içinden henüz hayatta olan ve konuşabilen birini bulmak. Bu kimseyle orta* bir zemin bulmalı, sempatisini kazanmalı, sırf kendisinin korunmasına ilişkin nedenler yüzünden yardımını elde etmeliyiz."

Anna yerinden kalkıp odayı arşınlamaya başladı. "Hayatta kalan varsa tabii," dedi.

Ben bir süre konuşmadan genç kadına uzun uzun baktı. Bakışlarındaki kararlılık sarsılmaktaydı. Anna, genç adamın ona güvenmeyi bütün kalbiyle özlediğini fark ediyordu, aynen kendisinin onun güvenini kazanmayı özlemesi gibi. Genç adam yumuşak bir sesle ve duraksayarak, "Benimkisi sadece bir önsezi, ama hayatta olan en az bir kişi kaldığını hissediyorum," dedi.

"O kişi de kim?"

"Georges Chardin adında bir Fransız."

Genç kadın yavaşça başını salladı. "Georges Chardin... Bu adı Sigma listesinde gördüm, ama öyle sanıyorum ki öleli dört yıl oldu."

"Ama adının Sigma dosyalarında bulunması, Ailen Dulles'in bir nedenden dolayı onu dikkatle araştırdığı anlamına geliyor."

"Ellili yıllarda olabilir. Ama bu insanların çoğunun uzunca bir zamandan beri ölü olduklarını unutma. Ben, son cinayet dizisine kurban olanların -veya olmak üzere olanların- üzerinde dikkatimi yoğunlaştırdım. Chardin her iki gruba da uymuyor. Ayrıca, bir *kurucu* olmadığı için, senin şirket kurucuları listende yer almıyor." Sigma listesi sadece ilk kuruculardan daha fazla adı içeriyor. Genç kadın Ben'e dikkatle baktı. "Sana sormak istediğim şu: onu sorman nereden icap etti? Benden bir şeyler mi gizliyorsun?"

Ben hayır gibilerden başını salladı.

Anna, "Oyun oynamaya vaktimiz yok," dedi. "Georges Chardin'i sadece bir kâğıdın üstündeki isim olarak biliyorum. Ama ünlü biri değil, daha önce adını bildiğim biri de değil. Bu durumda neden bu kadar önemli?"

"Onun öneminin kaynağı patronu: efsanevi bir Fransız sanayicisi. Fotoğraftaki şirket kurucularından biri de oydu. Emile Menard adında bir adam bu. Zamanında şirket devlerinden biriydi. 1945'de dev bir ihtiyar adamdı; ama çoktan öldü."

"Onu biliyorum. Emile Menard ilk modern holding Trianon'un kurucusu olarak bilinir."

"Doğru. Trianon, Fransa'nın en büyük endüstri imparatorluklarından biridir, Menard Trianon'u, Schlumberger'i bile cüceleştiren bir Fransız petrokimya devi olarak bina etmişti."

"Demek ki bu Georges Chardin efsanevi Emile Menard için çalışıyordu?"

"Çalışmak da laf mı? Neredeyse onun için nefes alıyordu. Chardin onun güvendiği yardımcısı, yaveri, kâhyası, onun akla gelebilecek her şeyiydi. Menard'm sadece sağ kolu değil, sağ yarısıydı. Chardin 1950'de henüz yirmilik bir delikanlıyken işe alınmıştı, ama kısa birkaç yılın içinde acemi çocuk sermaye maliyetinin hesaplanma biçimini değiştirmiş, sermaye kazancını hesaplamanın gelişmiş yeni bir yöntemini devreye sokmuş, şirketi de buna göre yeniden yapılandırmıştı. Zamanının çok ilerisinde biriydi. Çok önemli bir şahsiyet."

"Belki senin dünyanda."

"Kabul. Mesele şu: ihtiyar adam çok kısa bir zaman içinde genç korunuğuna her konuda güven duymaya, dev imparatorluğunun yönetimine ilişkin ayrıntıların tüm sırlarım vermeye başlamıştı. Emile Menard 1950'den sonra Chardin'siz hiçbir yere gitmemeye başlamıştı. Chardin'in firmanın defteri kebirini ezbere bildiği söyleniyordu. Yürüyen bir bilgisayardı o." Ben Sigma grubunun sararmış fotoğrafını çıkararak Anna'nm önüne koydu ve Emile Menard'ı işaret etti. "Ne görüyorsun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Menard hiç sağlıklı gözükmüyor. Hatta hasta görünüyor."

"Öyle. O sırada ağır hastaydı. Hayatının son on yılını kanserle boğuşarak geçirdi, ama son nefesine kadar yine de çok güçlü bir adamdı. Şirketinin güçlü kalacağı, işin başında *çok parlak bir finans müdürü* olduğu için gelişmeyi sürdüreceği inancı içinde öldü."

"Öyle olunca da Menard'm, Sigma girişiminin sırrını da George Chardin'e açıkladığını düşünüyorsun, değil mi?"

"Buna hemen hemen eminim. Chardin hiç kuşkusuz arka plandaydı. Fakat attığı her adımda Menard'm gölgesiydi. Chardin'in Sigma'nm özü, amaçları ve yöntemlerinden habersiz olması olanaksız. Duruma bir de Sigma'nm açısından bak: gerçek amacı ne olursa olsun, hayatta kalmak için Sigma'nm ilk kurucuların yerini alacak yeni üyeleri devreye sokmak zorundaydı. Chardin'in de iç konseyin üyesi olarak önemli bir rol oynamış olduğu muhakkak, Menard bunu mutlaka sağlamıştır."

Anna, "Tamam, tamam, beni inandırdın," dedi sabırsız bir tavırla. "Ama bu bilgilerin bugün bize ne faydası var? Chardin'in dört yıl önce öldüğünü biliyoruz. Arkasında dosyalar, belgeler falan mı bıraktı demek istiyorsun?"

"Tamam, bize Chardin'in dört yıl önce öldüğü söylendi. Kardeşim Peter o sırada sahte ölümünü düzenliyordu. Ya o da Peter'm yaptığını yapıp ortadan kayboldu, saklandı, peşinde olduğunu bildiği katillerden saklandı ise?"

"Yapma Ben! Çeşitli tahminler yürütüyor, hiçbir dayanağı olmayan sonuçlara varıyorsun!"

Ben istifini bozmadı. "Listen bir yangında öldüğünü belirtiyor. O çok iyi bildiğimiz 'tanınmayacak derecede yandı' hilesi. Tıpkı kardeşim gibi. Üzgünüm, tekrar aldanmayacağım." Genç kadının inanmadığını yüzünden okudu. "Beni dinle! Kendin söyledin. Bir dizi ihtiyarın, birisi tarafından Sigma ya da vârisleri veya idarecileri için bir tehdit oluşturduklarının sanıldığı için öldürüldüklerini biliyoruz. Şimdi düşünelim: hayatlarının son yıllarını yaşayan bir grup ihtiyar niçin öldürülmeleri istenecek kadar tehlikeli bir tehdit olarak görülüyorlardı?" Genç adam ayağa kalkıp bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. "Benim yaptığım yanlış, Sigma'yı gerçek bir şirket yerine, bir paravan şirket olarak görmekti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her şey ortada! Sana Wall Street günlerimden yüz örnek verebilirim. 1992'de bir adam Time Warner'in başkanı olmak için bir rakibini devre dışı bırakmıştı. İlk yaptığı da ne oldu? Yönetim kurulunda ona karşı olanları birer birer eledi. İş hayatında yapılan budur. Hasımlarını ortadan kaldırırsın!"

"Ama Time Warner'in başına geçen adam herhalde hasımlarını öldürmemiştir."

"Wall Street'te düşmanlardan kurtulmak için başka yöntemlerimi var." Ben dudaklarını çarpıtıp gülümsedi. "Ama o adam düşmanlarını bu na rağmen eledi. Yönetimde ani bir değişiklik olduğu zaman olan budur."

"Demek ki Sigma'da da 'bir yönetim değişikliği' olduğunu ima ediyorsun."

"Aynen öyle. Muhalif ortaklar birer birer temizlendi."

"Rossignol, Mailhot, Prosperi ve öbürlerinin muhalif olduklarını söylemek istiyorsun? Yeni yönetime ters mi düştüler?"

"Onun gibi bir şey. Georges Chardin'in ise çok parlak zekâya sahi olduğu söyleniyordu. Herhalde olacakları öngördü ve ortadan kaybolma için bir yol buldu."

"Belki evet, belki de hayır. Dediğin gibi her şey sadece tahmin düzeyinde."

Ben, "O kadar da değil," dedi yavaşça. Dönüp Anna'ya baktı. "Zamanın daima haklı çıkardığı 'Parayı izle,' deyişiyle işe başlayalım. Daha önce Hartman Sermaye Yönetimi'nde kullandığımız bir Fransız araştırmacıyı tuttum. Oscar Peyaud adında sihirbaz gibi bir adam bu. Her defasında bizi çalışmalarının hızı ve kalitesiyle hayran bırakmıştır. Faturası da tabii baş döndürücü, ama bu başka hikâye."

Anna, "Ne yaptığını benden gizlediğin için sana teşekkürler," dedi alayla. "Bir de ortak olduğumuzu söylüyordun."

"Beni dinle. Bir insan şöyle ya da böyle bir parasal desteği olmadan yaşayamaz. Buna dayanarak şöyle düşündüm: Chardin'in bıraktığı mirası yöneten kişinin izini bulsak, varlığını hangi kisvede bıraktığını, onlara ulaşıp ulaşamadığını görsek nasıl olurdu?" Genç adam susarak ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı. "Bu bir saat önce Paris'te Oscar Peyaud'dan geldi."

Kâğıt bir tek adres dışında boştu.

Roger Chabot
1554 rue des Vignoles
Paris 20

Anna aynı zamanda hem şaşırmış, hem de heyecanlanmıştı. Ben'in yüzüne baktı. "Chabot?"

"Georges Chardin'in takma adı olduğuna bahse girerim. Galiba adamımızı bulduk. Şimdi bütün mesele, Sigma'dan önce bizim ona ulaşmamızda."

Bir saat sonra Walter Heisler'in masasının üstündeki telefon çalıyordu. İki kısa çalış: bir iç hattı bu. Heisler sigarasından derin nefes çekerek n günkü üçüncü Casablanca pakedini yarılamıştı- telefonu aldı ve iki saniyelik bir duraklamadan sonra konuştu: "Heisler."

Beşinci kattaki küçük odada çalışan teknisyen arıyordu. "Navarro adındaki Amerikalı hakkındaki bülteni aldın mı?"

"Ne bülteni bu?" Heisler sıcak dumanı burun deliklerinden salıverdi.

"Az önce geldi."

"Şu halde sabahtan beri posta merkezinde uyukluyordur." Heisler'e göre bir Üçüncü Dünya ülkesinin randıman düşüklüğüyle çalışan *Sicherheitsbüro'mm* posta merkezi, adamcağızı sinir ediyordu. "O bültende ne vardı ki?" diye sordu. 'Ya da öğrenmem için radyoda haberleri dinlemem mi gerekecek?" Şikâyetini bu yoldan ifade etmeye alışmıştı. Bir keresinde görevliler sabah fakslanmış bültenini bürosuna getirirken yolda kaybettiklerinden Heisler bir kaçağın bulunduğu yeri gerçekten de yerel radyo istasyonundan öğrenmişti.

"Kadın meğer namussuzun biriymiş. Kullanıldık. Amerikan Hükümeti onun aleyhinde tutuklama kararı çıkartmış. Benim işin değil, ama birisinin seni uyarması gerektiğini düşündüm."

Heisler, *"Tanrım!"* diye soludu. Ağzını açınca dudaklarının arasındaki sigara kahve fincanının içine düştü. İzmaridin cızırdıyarak söndüğünü duydu. *"Kahretsin!*Bu ne maskaralık böyle."

Teknisyen, "Onu sen içeri tıkarsan işin içinden yüzünün akıyla sıyn—lirsin," dedi.

Anna resepsiyon masasındaki memura, "1423 numaralı odayı boşaltıyoruz," dedi. İki elektronik anahtar, kartı siyah granit tezgâhın üstüne bıraktı.

"Bir dakika lütfen. Sonuncu faturaya imzanızı alabilir miyim?" Kırk; yaşlarında kadar yorgun görünüşlü bir adamdı. Hafif içbükey yanakları, gençliğe özenerek öne taranmış -belki de boyalı- kirli san renkli saçla vardı. Kahverengi sentetik bir kumaştan dikilmiş kolalı gibi ve apoletle hafifyıpranmış bir ceket giymişti. Anna onun iş saatlerinden sonraki halini hayalinde canlandırdı. Arkasında siyah deri ceketle bol bol losyon sürünmüş olarak gece kulüplerinde dolanıyor, *güzel kızları* tavlamak için loş ışıktan yardım umuyor olmalıydı.

Anna, "Tabii," dedi.

"Otelimizden memnun kaldığınızı umarız, Bayan Navarro." Adam bir bilgisayar klavyesini tuşladı, sonra sarı dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseyişle Anna'ya baktı. "Ah, çok özür dilerim, hesabı biraz beklemeniz gerekecek. Sistemde bir sorun var da... Bilgisayarlar böyle işte." Esprili bir şey söylemiş gibi yine gülümsedi.

"Vakit kazandıran harika aygıtlardır. Ama çalıştıkları zaman tabii. Müdürü çağırayım." Kırmızı renkli bir telefon aygıtına uzanarak Almanca birkaç kelime söyledi.

Anna'nm arkasında duran Ben, "Ne olmuş?" diye sordu.

Anna, "Bilgisayarda bir sorun olduğunu söyledi," diye mırıldandı.

Tezgâhın arkasında siyah takım elbiseli ve kravatlı, kısa boylu ve göbekli bir adam belirdi. Anna'ya, "Müdür benim. Gecikme için özür dilerim," dedi. Memurla bakıştılar. "Kayıtları kurtarmak birkaç dakika alacak. Birazdan hesaplara bakarak hepsinin yolunda olup olmadığını kontrol edersiniz. Örneğin. 1422 numaralı odanın telefon ücretlerinin size yüklenmesini istemeyiz. Yeni sistemle bazan öyle şeyler oluyor. Modern teknolojinin mucizeleri."

Ortada bir sorun vardı, ama bilgisayar sisteminde değil.

Müdür şen, güven verici ve coşkuluydu, fakat Anna, lobinin serinliğine rağmen, adamın alnında boncuk boncuk terlerin birikmiş olduğuna dikkat etti. "Bu işler düzeltilene kadar gelin, büromda oturun," dedi. "Buludan doğru havaalanına gideceksiniz değil mi? Biletleriniz hazır mı? Bini km, otelin arabası sizi götürsün; bu da bizim ikramımız olsun. Sizi beklettiğimiz için hiç değilse bu kadarını yapalım."

Anna, "Çok naziksiniz," dedi. Adamın ne tip biri olduğunu kovuşturma yıllarından tanıdığını düşünüyordu; gerilim etkisiyle çenesi açılanlardandı. Adam onları durdurma emrini almıştı. O kadarı açıktı.

"Hiç de değil. Hiç de değil. Benimle gelin de size bir fincan kahve iklunı edeyim. Kahveyi kimse Viyanaiîar gibi yapamaz, değil mi?"

Büyük bir olasılıkla niçin arandıkları ve tehlikeli olup olmadıkları tıdatna bildirilmemişti.- Ona güvenliğe haber vermesi söylenmişti, o kafîur. Ama güvenlik henüz gelmemişti, yoksa bu kadar endişeli olmazdı.

Arma vakitsiz olarak otelden ayrılıyordu. Belki o, belki Ben ya da her ikisi, daha yeni hedef tayin edilmişlerdi. Bu da hazırlıklar tamamlanmamış demekti.

Genç kadın, "Dinleyin," dedi. "Niçin boş zamanınızda hesabınızı ta| marnlayıp faturayı bana yollamıyorsunuz? Artık hesabı şişirmezsiniz ta? bii."

Müdür, "Sadece birkaç dakika sürer," dediyse de Anna'ya bakmıyordu. Bunun yerine lobinin öbür ucundaki bir güvenlik görevlisiyle göz iletişimi kurmuştu.

Anna gösterişli bir hareketle bileğindeki saate baktı. Ben'e, "Kuzenlerin ne olduğumuzu merak edeceklerdir," dedi. "Artikyola çıksakiyi olacak."

Müdür hemen tezgâhın arkasından çıkarak terli elini genç kadının! koluna dayadı. "Sadece birkaç dakika," dedi. Bu kadar yakma gelince insanı öğürtecek kadar peynir ve saç briyantini kokuyordu.

Anna tehdit dolu bir sesle, "Çek elini üstümden," dedi. Genç kadının çelik gibi ses tonu Ben'i şaşırtmıştı.

Müdür tehdit etmekten çok yaltaklanarak, "Sizi her nereye isterseniz götürebiliriz," dedi.

Lobinin öbür ucunda güvenlik görevlisi kendisiyle onların arasındaki açıklığı geniş adımlarla aşmaktaydı.

Anna elbise torbasını omzuna attı ve Ben'e, "Beni izle," dedi.

İkisi hızlı adımlarla otelin kapısına yürüdüler. Lobi güvenlik görevlisinin onları binanın dışında izlemeden önce müdüre danışacağım genç kadın biliyordu.

Otelin dışındaki kaldırımda dikkatle etrafına bakındı. Blokun sonunda bir polisin telsizini ağzına götürdüğünü, herhalde bulunduğu yeri bildirdiğini gördü. Bundan da olay yerine ilk gelen olduğu anlaşılıyordu. 1

Anna torbasını Ben'e fırlattı ve doğruca polisin yanma yürüdü.

Ben, "Yapma, Anna!" diye tısladı.

Anna, polisi durdurdu ve onunla yüksek sesle, konuştu. "İngilizce biliyor musunuz?"

Polis biraz şaşırarak, "Evet," dedi. "İngilizce evet." Saçları fırça gibi kısacık kesilmişti, atletik yapılıydı ve yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu.

Anna, "Amerika'nın Federal İstihbarat Bürosu'ndanım," dedi. "Biliyorsunuz, FBI. Amerikalı bir kanun kaçağını arıyoruz ve yardımınıza ihtiyacım var. Kadının adı Anna Navarro." Gözlerini adamın gözlerinden ayırmayarak alelacele Özel Araştırmalar rozetini çaktı. Adam rozete görmeden bakacaktı.

Polisin ferahladığı gözden kaçmıyordu. "Anna Navarro dediniz, değil mi? Evet. Bize bildirdiler. Demek otelde?"

Anna, "Kendini odasına kapattı," dedi. "On dördüncü katta 1423 numaralı oda. Ve birisiyle yolculuk ediyor, tamam mı?"

Polis omuzlarını silkti. "Bizim elimizdeki isim de Anna Navarro," dedi.

Anna başıyla doğruladı. Bu önemli bir bilgiydi. "İçerde iki yardımcım var," dedi. "Ama sadece gözlemci olarak. Avusturya topraklarında faaliyet gösteremeyiz. Her şey size bağlı. Binanın yanındaki servis kapısından girmenizi ve on dördüncü kata çıkmanızı öneririm. Anlaşıldı mı?"

Polis, "Evet, evet," dedi. "Onu sizin için yakalayacağız. Avusturya bir kanun ve düzen memleketidir, değil mi?"

Anna ona sımsıcak gülümsedi. "Size güveniyoruz."

Ben ile Anna birkaç dakika soma taksiyle havaalanı yolundaydılar.

Ben, "Doğru polisin yanma yürümek olur şey değildi," dedi.

"Sayılmaz. Onlar bizden. Emir almış olsalar daha hazırlıklı olacaklarını düşündüm. Yani neye benzediğimi bilmiyorlardı. Bütün bildikleri, Amerikalılar hesabına bir Amerikalıyı aradıklarıydı. Yani kovalayan mı, 11 nalanan mı olduğumu bilmelerinin bir yolu yoktu."

"Böyle ifade edersen..." Ben başını salladı. "Hem niçin peşindeler İMiki?"

"Bunu tam olarak anlamış değilim. Sadece birinin doğru yoldan saplıp.rm dedikodusunu yaydığını biliyorum. Devlet sırları falan satıyormu-|ıın. Bütün soru kim, nasıl ve niçin?"

"Bana öyle geliyor ki Sigma çeşitli yollan deniyor. Yerine göre gerçek polis kuvvetlerini bile kullanıyor."

"Öyle, değil mi?"

Ben, "Bunu beğenmedim," dedi. "Sigma'nm hesabına çalışan psikopat katiller yetmiyormuş gibi bir de Avrupa'nın bütün polisleri peşimiz mi düşecek?"

Anna, "Öyle gözüküyor," dedi.

"Öyleyse öldük."

"O kadarı çok fazla." Anna omuzlarım silkti. "Bu gerçeğe adım adı yaklaşsak nasıl olur?"

"Nasıl yani?"

"Ben Hartman'la Anna Navarro yüz elli kilometre güneydeki Gr dan Münih'e gidecek bir uçakta yer ayırtacaklar."

"Peki, Münih'te ne yapacağız?"

"Münih'e gitmiyoruz. Mesele şu ki kredi kartlarının izinin sürülmesi ni ayarlamıştım. Bu, cinin tekrar şişenin içine konulamayacağı anlamın geliyor. Kendi adına olan kartların herhangi birini kullandığın takdire Washington ve Tanrı bilir, bütün şubelerimiz alarma geçecek."

"Öyleyse hapı yuttuk."

"Durumdan yararlanacağız. Düşüncelerini toparlaman gerek, Ben, Kardeşin kimliklerini gizleyerek bir yere gitmeyi gereksinmeleri olasılı na karşı kendisiyle Liesl adına seyahat belgeleri çıkartmıştı. Bildiğim k darıyla o belgeler hâlâ geçerli, kredi kartları da iş görüyor olmalı. Rober ve Paula Simon Viyana'dan Paris'e kalkacak ilk uçak için bilet alacaklı Her gün havaalanına girip çıkan on binlerin arasında iki Amerikalı."

"Tamam," dedi Ben. "Üzgünüm. Net düşünemiyorum. .Ama hâl riskler var, değil mi?"

"Tabii ki var. Her ne yapsak riski var. Ama hemen şimdi buradan ay> rırsak fotoğraflı alarmları henüz devreye sokmamış olurlar. Üstelik Bfjl ve Bayan Simon'u aramıyorlar. En önemlisi sakin olup kafayı çalıştırmJB tır. Gerekirse anında bir şeyler uydurmak."

Ben, "Tabii," dediyse de pek emin görünmüyordu.

Genç kadın ona baktı. Her nedense genç görünüyordu, gerçekte olduğundan daha genç. O aşırı özgüven gitmişti ve Anna onun güveninin tazelenmesine ihtiyacının olduğunu anlıyordu. "Bunca yaşadıklarından sonra soğukkanlılığını kaybedeceğini sanmam," dedi. "Şimdiye kadar kaybetmedin. Şu anda ise her şeyden önemli olan bu."

"Chardin'e ulaşmak şu anda her şeyden önemli."

Zürih

Matthias Deschner iki elini yüzüne bastırarak karanlık içindeki düşüncelerine bir anlık bir berraklık gelmesini diledi. Liesl'in erkek arkadaşının onun bürosu kanalıyla aldığı ve devam ettirdiği kredi kartlarından biri sonunda kullanılmıştı. Hesaba epeyi bir süredir dokunulmadığı için kendisine gelen telefon pro forma'ydı, yani kredi güvenliği bölümündeki bir memur kartın kayıp olmadığına emin olmak için usulen telefon etmişti.

Peter yıllık ücretin otomatik olarak ödenmesi için bir hesap açmıştı; itti, telefon numarası ve posta adresi Matthias'm onun için oluşturduğu bir tüzel kişiye aitti; bütün haberleşmeler ise yasal temsilci olarak Deschım'in bürosundan geçiyordu. Deschner bu yüzden çok rahatsızlık duymuştu -yasal olarak kuşkulu gözüken bir girişimdi- ama Liesl yardım etmesi için yalvarmış, o da gerekeni yapmıştı. Oysa şimdi düşündükçe aksi yrtne koşması gerektiğini anlıyordu. Deschner kendini şerefli bir adam Olarak görüyordu, ama hiçbir zaman kahramanlık iddiası olmamıştı.

Şimdi birkaç günün içinde ikinci kezdir bir sorunla karşı karşıyaydı. | ıhı olası Ben Hartman. Aslında Hartmanlann *ikisi* de kafırolsundu.

Deschner Peter'la Liesl'e verdiği söze bağlı kalmak istiyordu, her ikili ile artık öldüğü halde. Ama *ölmüşlerdi,* onlarla birlikte verilen söz de |!\mişte kalmış sayılırdı. Şimdi göz önünde bulundurulması gereken da[P önemli bir konu vardı.

15t da kendi hayatıydı.

Handelsbank'daki Bernard Suchet, Peter Hartman'm nasıl bir iş bulaştığından kesinlikle haberinin olmadığını söylediğinde ona inanma yacak kadar akıllıydı. Gerçekte, onunkisi bilmeyi istememek, bilmediğ şeyin ona zarar vermeyeceğine inanmaktı.

Ama bu artık doğru değildi.

Düşündükçe, öfkesi artıyordu.

Liesl güzel kızdı -şimdi onu zorunlu olarak geçmiş kaygısıyla düşün dükçe yüreği sızlıyordu- ama onu işlerine bulaştırması yanlıştı. Akrabalı bağları sömürüşüydü, öyle değil mi? Matthias Deschner kendini ölmü kuziniyle bu konuyu konuşurken, daha doğrusu tartışırken hayal ediyor du. Liesl çok hatalı davranmıştı, büyük bir hata yapmıştı. Deschner onun savaşının bir parçası olmak istemiyordu. Onu ne kadar zor duruma dü sürdüğünden Liesl'in haberi var mıydı acaba?

Liesl'in sözleri az önce söylenmiş gibi kulaklarındaydı: *Yardımına ihi tiyacımız var. Hepsi bu. Başvurabileceğimiz başka hiç kimse yok.* Deschn genç kadının mavi gözlerinin tıpkı derin Alp sulannınki gibi ışıltılı ber raklığım hatırlıyordu. Dürüstlük yansıtan o gözler, başka herkesten de aynı dürüstlüğü bekler görünürdü.

Deschner, başlamak üzere olan şiddetli bir baş ağrısının zonklamas m alnında hissediyordu. Genç kadın ondan çok fazla şey istemişti, hep bu. Bütün dünyadan istemişti ve özellikle ondan.

Yanlış park etmiş arabalara ceza makbuzları dağıtan bir görevlini lakaydisiyle insanları öldüren bir örgütün düşmanlığını kazanmıştı. Lif şimdi ölmüştü, kuzeni Matthias'ı da beraberinde götürmesi ise büyük b olasılıktı.

Kartın harekete geçirilmiş olduğunu öğreneceklerdi. Arkasından d bunun Doktor Matthias Deschner'e bildirildiğini, fakat onun bunu rapd etmediğini öğreneceklerdi. Yakında Doktor Matthias Deschner diye bil olmayacaktı. İki ay sonra evlenecek olan kızı Alma gözlerinin önünde canlandı. Alma, kilisede babasının kolunda mihraba doğru yürümeyi iple çektiğini söyleyip duruyordu. Matthias, Alma'nm papaza doğru tek başı- na ilerlediğini görür gibi oldu ve boğazına bir şey tıkandı. Hayır, olamaj

dı bu. Böylesi yalnız umursamazlık değil, doğrudan doğruya bencillik olurdu.

Gözlerinin arkasındaki zonklama hafiflemiyordu. Masasının gözünü açarak içinden bir şişe Panadol çıkardı ve kireç tadmdaki acı bir tableti susuz olarak yuttu.

Saate baktı.

Kredi hesabının harekete geçtiğini bildirecekti. Ama hemen değil. Aradan birkaç saatin geçmesini bekleyecekti. Ondan sonra telefonu açacaktı.

Gecikmesine bir açıklama getirmesi zor olmayacak, onlar da kendilerini bilgilendirdiği için ona minnettarlık duyacaklardı. Mutlaka duyarlardı.

Gecikme genç Hartman'a kaçmak için birkaç saatlik bir avans verirdi belki. En azından bu dünyada birkaç saat daha kalırdı. Descfmer genç adama ancak bu kadarını borçlu olduğunu düşündü, ama belki daha fazlasını değil.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Paris

Yirminci yönetim bölgesi, Paris'in doğusundaki fakir mahalleleri içeren kötü bir semttir. Kenti çevreleyen çevre yolunun kenarında *Perip herique'e* tırmanan bir tepeciğin yamacı üstündedir. On sekizinci yüzyıld bu arazide Charonne adında bir bağ köyü vardı. Yıllardan sonra bağla küçük evlere, zaman içinde de küçük evler betondan sevimsiz yapılar yerlerini bırakmışlardı. Bağları çağrıştıran rue des Vignoles gibi adlar gü« nümüzde bu ezik kent çevresine gülünç derecede ters düşüyordu.

Paris'e kadarki yolculuk sinir bozucu olmuştu. Her rastlantısal bakı onlara anlamlı geliyordu, *gümrük memurlarının* kayıtsızlığı bile sanki tu tuklanmaya öncelik eden bir numaraydı. Fakat Anna'nm uluslararsj alarmların ağır temposu konusunda deneyimi vardı, her sınırdaki büro rasinin, güvenlik talimatlarının verimli şekilde uygulanmasını engelledi] ni.biliyordu. Kolayca geçebilmelerine şaşırmadı. Aynı zamanda bir daq ki sefere bunun olamayacağına bahse girebilirdi.

Ancak De Gaulle'ün isimsiz kalabalığı içinde biraz rahatlamaya rj ladılar. Anna'yla Ben az sonra Gambetta metro istasyonundan çıktıls büyük mahkeme binasının yanından geçtiler ve rue Vitruve'den rue <f Orteaux'ya yürüdüler. Burada sola döndüler. Tam karşılarında rue d Vignoles'un iki yanında, yerini aldıkları bağların planını izleyen birici dar sokak göze çarpıyordu.

Belleville'in hemen güneyinde Charonne çevresindeki bölge Paris mf haileleri arasında Paris modeline en az uyanlarından biriydi. Orada olu

ranlar arasında Fransızlar kadar Afrikalılar, İspanyollar veya Antilliler vardı. Yakın tarihteki göç dalgalarından önce bile mahalle kentin burjuvaları arasında çoktandır hor görülen bir yerdi. Yoksullarla yasalara karşı gelenlerin toplaştıkları, İkinci İmparatorluk'un düzensizliğinin kışkırttığı Paris Komünü asilerinin halkın desteğini buldukları yerdi. Sevgi bulamayanlarla ihmal edilenlerin yeri. Yirminci yönetim bölgesine ün kazandıran tek yönü Pere Lachaise mezarlığıydı, kırk dört hektarlık bir mezarlar bahçesi. Bu yönetim bölgesini ziyaret etmeye asla yanaşmayan Parisliler, on dokuzuncu yüzyıl başından itibaren ölümden sonra burada toprağa girmeye razı oldular.

Amerikalı turistlerin günlük giysilerini giymiş olan Anna'yla Ben bir yandan yürürken çevreyi inceliyorlardı: falafel tezgâhlarının kokusu, *Paris Match'm* köşeleri kıvrık, okunmuş sayılarını pazarlayan işportacılar. Sokakta her renkte insan vardı ve bunlar çeşitli aksanlarla konuşuyorlardı. Kendilerini hiç kuşkusuz Marcel Duchamp'm yasal vârisleri olarak gören vücutlarının orasını burasını deldirmiş genç sanatkârlar, Tunus veya Cezayir'deki akrabalarına göndermek için yeterli para kazanmayı uman Mağrib göçmenleri. Bazı sokak aralarından reçinemsi haşhaş veya esrar kokuları yayılıyordu.

Anna, "Bir şirket devinin böyle bir mahalleye yerleşmesi akıl alacak • değil," dedi. "Côte d'Azure'de deniz manzaralı mülkler kalmadı mı acaba?"

Ben, "Aslında mükemmel bir buluş," diye fikir yürüttü. "Gözden kaybolmak istediğin takdirde, bundan uygun yer olamaz. Burada kimse kimHcye dikkat etmez, kimse kimseyi tanımaz. Herhangi bir sebepten şehirde kalmak istediğiniz takdirde, bulabileceğin en karışık topluluk. Yabancılarla, yeni gelen göçmenlerle, sanatkârlarla, her din ve mezhepten, eg-/autrik kişilerle dolu bir yerdir." Anna'nm aksine Ben Paris'i tanıyordu, bu ise ona ihtiyacı olan güveni veriyordu.

Anna başıyla doğruladı. "Kalabalığın sağladığı güvenlik."

"Artı yerel kitle transitinin, bir sokaklar labirentinin, şehir dışına çıkan bir hızlı trenin ve çevre yolunun yine de yakmmdasm. Çeşitli kaçış vlları aradığınız takdirde ideal bir mekân."

Arma gülümsedi. "Çabuk öğreniyorsun. Hükümetin bir kovuşturma görevlisi olmak istemediğine emin misin? Sana yılda elli beş bin dolar üc+' ret ve araban için özel bir park yeri verebiliriz."

Ben, "Gerçekten çekici," dedi.

La Fleche d'O'un, bir patikanın tepesine oturmuş kırmızı kiremi damlı restoranın yanından geçtiler. Ben buradan itibaren bir blok kadar inerek nemli havası çeşitli kuskus yemeklerinin aromasıyla dolu küçük bir Fas kafesine yöneldi. "Yiyeceklerin nefaseti bahsinde garanti vere mem, ama manzara ne kadar övülse yeridir," dedi.

Camekânm öbür yanında rue des Vignoles 1554 numaranın oluştur duğu taş üçgeni görebiliyorlardı. Yedi katlı bina, üç yanı dar sokaklarla çevrili bir adanın üstündeydi. Binanın yüzü egzozlardan kararmış ve asitli kuş pislikleriyle beneklenmişti. Gözlerini kısan Anna, binanın su oluklarından uzanan dekoratif insan ve hayvan figürlerinin kalıntılarını görebi-j liyordu. Doğa koşullarının yol açtığı erozyon güneşte erimiş gibi gözükmelerine neden oluyordu. Mermer pervazlar, bezemeli dış kaplamalar ve dammdaki siperler, gelmiş geçmiş bir inşaatçının çılgınlığı, bu yöneti bölgesi için hâlâ parlak hayallerin beslendiği bir devrin hatırası gibi gözü küyordu. Birçok bakımlardan dikkate değer olmayan bina, ihmal ve ka yıtsızlığı dile getiriyordu.

"Kaynağım Peyaud'a bakılırsa adam L'Ermite, yani Keşiş diye bilini yor. Binanın bütün üst katını işgal ediyor. Arada sırada çıkardığı gürültü lerden hâlâ orada olduğunu biliyorlar. Bir de ısmarladığı gıda maddeleri nin gelişinden. Ancak ısmarladığı bu şeyleri getirenler bile onu hiç gör memişler. Getirdikleri malları yemek asansörüne yüklüyorlar. Asansö tekrar aşağı inince franklarını alıyorlarmış. Onun hakkında kafalarını yo ran tek tük kişilere göre o sadece acayip adamın biri. Ama bu semt zate acayip kişilerle dolu."

"Demek adam insanlardan kaçıyor."

"Evet, kaçıyor. Adam yalnız marketçilerden kaçmakla yetinmiyor) onu kimse görmemiş. Peyaud bir kat altında oturan kadınla konuşmuş. O ve binanın öbür sakinleri onun yaşlıca, paranoyak ve son derece sıkılgan

bir rantiye olduğuna karar vermişler. İleri bir agorafobi örneği. Bütün binanın sahibi olduğunun farkında değiller."

"Ve sen, büyük olasılıkla dengesiz, belki de paranoyak, belki de tehlikeli ve muhakkak ki hasta ruhlu ve korku içindeki bu adama ani bir ziyaret yapacağımızı, onun da bize neskafe ikram edip öğrenmek istediklerimizi söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, kesinlikle öyle bir şey söylemiyorum." Ben sırıttı. "Neskafe ikram etmeyebilir."

"Çekiciliğine sınırsız bir güvenin var, bunu itiraf etmek zorundayım." Anna önündeki vejetaryen kuskusa şüpheyle baktı. "İngilizce biliyor mu acaba?"

"Hem de İngilizceyi akıcı şekilde konuşuyor. Zaten bütün Fransız işadamları konuşurlar, bu sayede onları Fransız entelektüellerinden ayırabilirsiniz." Genç adam incecik bir kâğıt peçeteyle ağzını sildi. "Benim katkım ikimizi buraya getirmem. Profesyonel olan sensin: bundan sonra her şeyi sen yöneteceksin. Mesleki kılavuzlar ne diyor? Böyle bir durumda ne yaparsın, saptanmış davranış biçimi nedir?"

"Bırak da düşüneyim. Dünyanın ölü olarak bildiği, senin ise dünyayı Ichdit eden bir örgütün sırrını bildiğini düşündüğün psikozlu,birine dostça bir ziyaret yapmak için davranış biçimi ne olabilir? Bunun mesleki kılavuzda yer aldığını hiç sanmıyorum, Ben."

Genç adam kuzu etinin midesine oturmaya başladığını hissediyordu.

Ayağa kalkarlarken Anna, Ben'in elini tuttu. "Arkamdan gel yeter."

Therese Broussard asık suratla pencereden bakıyor, yedi kat aşağıda rue des Vignoles'daki yaya trafiğini seyrediyordu. Şöminesi yıllar önce betonla tıkanmamışmış gibi ateşe bakar gibi bakıyordu. Küçük televizyon aygıtına bakarmış gibi bakıyordu. Son bir aydır arızalı değilmiş gibi. Sinirlerini yatıştırmak, can sıkıntısını hafifletmek için bakıyordu; yapacak daha iyi bir işi olmadığı için bakıyordu. Ayrıca, tam on dakikayı torba gibi iç çamaşırlarını ütülemekle geçirmişti ve biraz paydos etmeyi gereksiniyordu.

Kaim kemikli ve yumuk yüzlü yetmiş dört yaşlarında bir kadındı! Küçük yüz hatları ve siyaha boyalı prasa gibi dümdüz saçları vardı. *Tam* rese herkese terzi olduğunu söylüyordu, gerçekte ise on yıldan beri hiçbir] kumaş parçası biçmediği gibi, bu işte fazla yetenekli de değildi. Bellevil-Ş le'de büyümüş, on dört yaşında okulundan ayrılmıştı; ne çare ki ona mad-r-di destek verecek bir erkeği kendisine bağlamak için yeterli bir güzelliğe hiçbir zaman sahip olmamıştı. Özetle, bir iş öğrenmek zorundaydı. Büyükannesinin terzi olan bir arkadaşı vardı, bu kadm kızı yardımcı olarak yanma almayı kabul etmişti. Yaşlı kadının elleri artrit'ten kaskatı kesil misti, gözleri de bulanık görüyordu. Tfıerese ona yardımcı olabilirdi, ama, Jeanne Teyze -Therese'in onu öyle çağırmasını istiyordu- genç kıza her hafta verdiği birkaç frankı güçlükle elinden çıkarıyordu. Jeanne Teyze'nin esasen az olan müşterileriyle birlikte kazancı da giderek azalıyor^ du: bu durumda küçük bir miktarı bile başkasıyla paylaşmak kadıncağızla ağırına gidiyordu.

1945'de bir gün Porte de la Cfıapelle'e doğru yürüdüğü sırada bitj bomba Therese'in yakınma düşmüştü. Kadıncağız bedensel bir zarar görmemekle beraber, patlama geceleri düşlerine giriyor, uyumasına engeli oluyordu. Bu sinirli durumu geçen yıllarla birlikte daha da kötüye gitmiş-İ ti. En küçük bir ses yerinden fırlamasına neden oluyordu. Yenecek bfl şey buldukça oburca tıkınmaya başlamıştı. Jeanne Teyze ölünce TfıeresB terzinin kalan müşterilerini üstlenmişti, ama doğru dürüst para kazandığı! söylenemezdi.

Her zaman korktuğu şey olmuş, yalnız kalmıştı. Ama aynı zamanda! daha kötü şeyler de olduğunu öğrenmişti: Laurent'a bu kadarını borçluy-1 du. Altmış beşinci yaş gününden sonra haftalık yiyecek pakedini alma™ gittiği Ramponeau Sokağı'nda Laurent'la tanışmıştı. O da Menilmontafl bölgesinin çocuğu olan Laurent, Therese'den on yaş büyüktü, ama okluğundan daha da yaşlı gözüküyordu. Kamburumsu ve dazlak kafalı Ufl urent, kolları ona göre fazla uzun deri bir ceket giymişti. Küçük bir kol pek, gezdiriyordu, Tfıerese köpeğin adım sormuş ve konuşmaya başla* mışlardı. Laurent ona, kendisi bir şey yemeden köpeği *Poupee hm* karnını doyurduğunu, her şeyin iyisini yemeyi ona bıraktığını söylemişti. TherfiH

de ona panik ataklarını anlatmış ve sosyal hizmetlerdeki *Assedic,* bir yargıcın onu gözetim altına aldığını söylemişti. Aynı yargıç devletin Therese'e haftada beş yüz frank vermesini sağlamıştı. Kadının aldığı maddi desteği öğrenince Laurent'un ona duyduğu ilgi artmıştı. Bir ay sonra evlenmişlerdi. Laurent Therese'in Charonne yakınındaki dairesine taşınmıştı; orası göze küçük, yoksul ve loş gözükebilirdi, ama Laurent'a kendi evinden daha çekici geliyordu. Üstelik oradan atılmak üzereydi. Evlenmelerinden kısa bir süre sonra Laurent karısına tekrar dikiş dikmeye dönmesi için ısrara başlamıştı. Paraya ihtiyaçları vardı, sörlerin verdiği yiyecek paketleri hafta yarılanmadan tükeniyordu, *Assedic'in* çekleri de tamamen yetersizdi. Herkese terzi olduğunu söylüyordu, öyle değil mi ya? Öyleyse niçin elbise dikmiyordu? Therese önce direnmiş, küt parmaklarını göstererek artık el becerisini kaybettiğini söylemişti. Adam ona daha gürültülü şekilde serzenişte bulununca Therese de şiddetle karşılık vererek en düşük işlerden de kovulmakta üstüne olmadığını, ne denli bir ayyaş olduğunu bilmiş olsa asla onunla evlenmeyeceğini ileri sürmüştü. Yelli ay sonra giderek sıklaşan tartışmalarının biri esnasında Laurent yere yığılmıştı. Karısına son sözleri *"T'esgrasse comme une truie"* -bir dişi domuz gibi şişkosun- olmuştu. Therese birkaç dakika bekleyip öfkesinin biraz yatışmasını bekledikten sonra bir ambulans çağırmıştı. Sonradan kocasının şiddetli bir beyin kanaması -beynin derinlerindeki bir anevrizma- sonucunda felç olduğunu öğrenmişti. Hayatından bıkmış bir doktor ona, kan damarlarının tüplere benzediğini, bir damardaki zayıf noktanın o damarın birdenbire delinmesiyle sonuçlanabileceğini anlatmıştı. Therese, Laurent'un ona son sözlerinin biraz daha nazikçe olmasını isterdi.

Sayıca çok az olan arkadaşlarına kocasının bir aziz olduğunu söylüyor, ama kimse yutmuyordu. Evlenmiş olmak her şeye rağmen bir eğitimdi. Yıllarca bir kocanın hayatını tamamlayacağına inanmıştı. Ama Laurent erkeklerin ne kadar güvenilemez yaratıklar olduklarını ona göstermişti. Beton apartmanının altındaki köşe başından geçen çeşitli kişilere bakarken özel sapkınlıklarını merak ediyordu. Bu adamların hangisi bir uyuşturucu bağımlısıydı? Hangisi hırsızdı? Hangisi sevgilisini dövüyordu?

Kapı yumruklanır gibi çalınca Therese daldığı düşüncelerden uyandı. Sosyal hizmetlerden gelen adam otoriter bir sesle, "Ben sosyal hizmet görevlisiyim, lütfen kapıyı açın!" dedi.

Bayan Broussard havlarcasma, "Neden zili çalmadınız?" diye kükredi.

"Hep de aralıksız çaldım. Zil bozuk. Kapı da öyle. Yani bilmiyor muydunuz?"

"İyi ama niçin buradasınız? Statümde değişen bir şey yok ki. Aldığım destek..."

Adam işgüzarlılıkla, "Tekrar gözden geçiriliyor," dedi. "Ama bazı noktaları birlikte gözden geçirirsek sizin yararınıza olur sanıyorum. Aksi takdirde ödemeler son bulacak. Öyle olmasını istemem."

Therese sürünür gibi kapıya yöneldi ve gözetleme deliğinden baktı, Adamın, Fransız hükümetinin bütün görevlilerinde görmeye alıştığı gururlu bir tavrı vardı, böylelerine birazcık yetki verdin mi küçük dağlan ben yarattım havalarına girerlerdi. Adamın sesindeki bir özellik, şivesi Tfıerese'e biraz ters geldi. Bu memur belki Belçikalı bir ailenin oğluydu. Therese Belçikalılardan hoşlanmıyordu.

Kadın gözlerini kısarak baktı. Sosyal yardımdan gelen adam görevinin bir tür üniforması olan ince yün ceketi giymiş, ucuz bir kravat takmıştı; kır saçlıydı, pürüzsüz cildi hesaba katılmadığı takdirde dikkati çekecek bir yanı yoktu; fazla gergin gözükmese bebek ciltli olduğu söylenebilirdi. <]

Therese iki sürgüyü çekti, zinciri kaldırdı ve sonunda kapıyı açtı.

Ben, Anna'nm arkasından kafeden çıkarken gözlerini Rue des Vignoles'un 1554 numarasından ayırmıyor, gizemlerini çözmeye çalışıyordu, Bina normal bir bakımsızlık sergiliyordu; herhangi birinin beğenisini uyandırmayacağı gibi, dikkatini de çekmezdi. Ama dikkatli bakıldığı takfl dirde, bir zamanlar şık olan bir apartmanın iskeletini gizlediği seziliyor- *m* du. Bu, şimdi yer yer kırık olan oymalı tepelikli ve cumbalı pencerelerin-1 den belliydi. Binanın, dönüşümlü olarak ufak ve büyük taşlardan örülmü| I köşelerinden, yer yer çökmüş, alçak bir duvarla çevrili damından, demfl parmaklıklarının yer yer paslanıp güvenlik açısından tehlike oluşturmafıı-

rı nedeniyle çıkarılmalarından önce balkon olan dar pervazlarından belliydi bu. Bir yüz yıl önce bu binanın inşaatına gösterilen özeni, onlarca yıllık kayıtsızlık tamamen silememişti.

Anna'nm Ben'e verdiği talimatlar açıktı. Karşı kaldırıma geçerken bir yaya grubuna katılacaklar, adımlarım onlarmkilere uyduracaklardı. Hedefleri ucuz içki ve sigara satan tütüncü ya da kocaman bir oval et kümesinin dönüp durduğu dönerciye gidenlerin arasına karışacaklardı. Pencereden aşağısını gözetleyen bir kimse, onları normal yayalardan ayırt edemeyecekti. İkisi ancak binanın kapısının önünden geçerlerken durup içeri gireceklerdi.

Binanın kapısı hizasına geldikleri sırada Ben, "Kapıyı çalıyor muyuz?" diye sordu.

"Kapıyı çalarsak habersiz gelmiş olmayız, değil mi? Sanırım, planımız buydu." Anna şöyle bir etrafına bakmdıktan sonra, ince bir çelik parçasını kilide soktu ve birkaç saniye boyunca ileri geri oynattı.

Hiçbir şey olmadı.

Ben paniğe kapılmakta olduğunu hissediyordu. Şu ana kadar insanların arasına karışmaya, onlarla uyum sağlamaya çalışmışlardı. Ama şimdi bulundukları yerde sanki donmuş kalmışlardı; bakan herhangi bir kimse yolunda gitmeyen bir şey olduğunu, buraya ait olmadıklarım fark ederdi.

"Anna," dedi.

Genç kadın yaptığı işin üzerine eğilmişti, Ben onun sinirden terlediğini, alnının ıslak olduğunu görebiliyordu.

"Cüzdanını çıkarıp içindeki banknotları saymaya başla," diye fısıldadı. "Sonra telefonunu çıkarıp mesaj gelip gelmediğini kontrol et. Bir şey yap. Ama sakin ol. *Yavaş hareket et."*

Anna konuştuğu kadar metalin metale sürtmesinin çıkardığı ses duyuluyordu.

Sonunda, bir kilit dilinin çekildiğini anlatan bir ses duyuldu. Anna inkmağı çevirdi ve kapıyı açtı. "Bu kilitler bazan özenli bir bakım ister," drdi. "Gerçekte pek güvenli sayılmazlar."

"Göz önünde ve saklı, ana fikir buydu."

"Saklı olduğu muhakkak. Kimsenin onu görmediğini söylüyordun."

"Doğru."

"Bu işe kalkıştığı zaman deli olmasa bile, sonunda delirdiğini düşünv dün mü hiç? Topyekûn bir toplumsal yalıtım insanın üstünde böyle biri etki yapar." Anna onu harap asansöre sürükledi. Asansörü çağıran düğmeye bastı, ama bir zincirin takırdadığmı kısaca dinledikten sonra merdiveni çıkmanın daha güvenli olacağına karar verdiler. Mümkün olduğu kadar az gürültü yapmaya özen göstererek yedi kat merdiveni tırmandılar.

Üst katın kirli beyaz fayans döşeli koridoru önlerinde uzanıyordu.

Garip değil mi, o kattaki tek dairenin kapısı açılıyordu.

Anna, "Bey Chabot," diye seslendi.

Yanıt çıkmadı.

Genç kadın, Ben'le bakıştıktan sonra, "Bay *Chardin,"* diye seslendi* bu kez.

Dairenin loşluğu içinde bir hareket oldu.

Anna yine seslendi. "Georges Chardin! Size yararlı olabilecek bilgi-ı ler getirdik."

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra kulakları sağır edici bir patla| ma oldu.

Ne olmuştu?

Açık kapının karşısındaki duvara bir göz atmak her şeyi anlatmay yeterdi: saçmalarla delik deşik olmuştu.

Dairenin içindeki her kimse bir çifteyle onlara ateş açmıştı.

Yanaklarını ateş bastığını hisseden Therese Broussard, "Sizlerin der di ne anlayamıyorum," dedi. "Kocamın ölümünden beri durumumda hiç bir değişiklik olmadı. Hiçbir değişiklik olmadı, diyorum size."

Elinde büyükçe siyah bir bavul olan adam Therese'i bir an görmez likten gelerek onun yanından geçti ve pencereye yürüdü. Pek garip b adamdı.

"Güzel bir manzara," dedi.

"Fazla ışık almıyor." Therese ters ters konuşuyordu. "Günün en bü yük kısmında burası karanlık. Bir fotoğrafçı burada film develope edebi lirdi."

"Bazı işler için bu bir avantaj olabilir."

Yolunda olmayan bir şey vardı. Adamın şivesi bozuluyor, Fransızcası sosyal yardım bürokrasisinin tonunu kaybederek bir Fransızm Fransızcasmdan giderek uzaklaşıyordu.

Therese adamdan birkaç adım uzaklaştı. Reunion Meydanı yakınında kadınların canını yakan bir tecavüzcüyle ilgili haberleri birdenbire anımsamıştı. Kadınların bazıları üstelik ondan daha yaşlıydı. Bu adamın sahtekârın biri olduğuna karar verdi. İçgüdüleri öyle diyordu. Adamın hareket edişi, bir sürüngeni akla getiren gücü, Reunion tecavüzcüsünün ta kendisi olduğu yolundaki kuşkularını doğruluyordu. *Mon dieuF* Kurbanlarının güvenini kazandığını, o zavallıların canavarı evlerine kabul etliğini duymuştu.

Hayatı boyunca herkes ona bir *maladie nerveuse*^ olduğunu söylemişti. Oysa Therese sinir hastası olmadığını biliyordu; başkalarının görmediği şeyleri görüyor, hissetmedikleri şeyleri hissediyordu. Nasıl bu kadar budala olabilmişti. Panik halinde etrafına bakmarak dairenin içinde kendini korumak için yararlanabileceği bir cisim aradı. İçinde birazcık solmuş bir kauçuk bitkisi olan ağır bir kil saksıyı kaptı.

Titrek bir sesle, "Hemen çıkıp gitmenizi istiyorum!" dedi.

Pürüzsüz suratlı adam, "İstekleriniz umurumda değil, bayan," diye Nakin bir sesle karşılık verdi. Kadıncağıza, sessiz bir tehditle, avının yanında pek zavallı kaldığını bilen bir avcının özgüveniyle bakıyordu.

Therese o sırada bir gümüş gibi parlayan bir şeyi fark etti. Adam kavisli, uzun bir bıçağı kınından çekmişti. Kadıncağız o zaman ağır saksıyı var gücüyle adamın üstüne fırlattı. Fakat saksının ağırlığı Therese'in aleyhine oldu: saksı aşağıya doğru bir kavis çevirerek adamın bacaklarına çarptı, adama zarar vermiş, fakat onu sadece birkaç adım geriletmişti. *Tanrım!* Therese kendini korumak için başka neden yararlanabilirdi? Küçük kırık televizyonundan mı? Onu durduğu masanın üstünden kaptı, büyük bir çaba sarfiyle başının yukarısına kaldırdı ve tavana nişan alarak düşmanına doğru savurdu. Adam gülümsedi ve birkaç adım yana çekile-

Aman Tanrım.
Sinir hastası.

rek aygıtın yolu üzerinden kaçtı. Televizyon duvara tosladı, sonra yer düşmesiyle plastik mahfazası ve görüntü tüpü tuzla buz oldu.

Tanrım, hayır! Bir şey daha olmalıydı. Tamam, ütü tahtasının üstü deki ağır ütü. Acaba onu prizden çekmiş miydi? Tfıerese ütüye doğı atıldı, ama tam bunu kavradığı sırada adam onun neye kalkıştığını gördü.

"Olduğun yerde kal, pis kocakarı," diye bağıran adamın yüzünden tiksinti dolu bir anlam gelip geçti. *"Putain de merde!"* Şimşek kadar hızlı bir hareketle daha küçük, başka bir bıçak çıkarıp odanın karşı tarafına fırlattı. Ok biçimindeki çelik, ustura kadar keskindi.

Tfıerese bıçağın üzerine geldiğini görmemiş, sadece çeliğin sağ göğsüne derinlemesine saplandığını hissetmişti. Önce kendisine çarpan cis' min sekip düştüğünü sanmıştı. Ama önüne bakınca çelik sapm bluzunu dışına taştığını gördü. Hiçbir şey hissetmemesi garibine gitmişti; ama sora buz gibi bir soğuk bedenine yayılmaya başladı ve çeliğin etrafında kı mızı bir leke giderek büyümeye başladı. O an korkusunun yerini mütfıi bir öfke aldı. Bu adam onu başka bir kurban sandıysa yanılmıştı. On dö yaşında olduğu sıralarda başlayan babasının gece ziyaretlerini, adamı ekşi süt gibi kokan nefesiyle üzerine abanarak güdük parmaklarıyla içi karıştırmasını ve çentikli tırnaklarıyla canını yakmasını anımsamıştı. L urent'u ve ona son sözlerini de anımsadı. Hedef olduğu nice hakaretler aldatılmaları, ezilmeleri ve sömürüleri hatırlaması üzerine isyan duygus bir yeraltı kaynağından fışkıran su gibi bütün bedenine yayıldı.

Kükredi ve yüz otuz kiloluk bedeniyle yabancının üzerine saldırdı.

Ve ona toslayarak sırf hızının gücüyle onu yere çarptı.

Şişko bir dişi domuz olsun ya da olmasın, başarısıyla belki de ö nürdü. Ne çare ki adam vücutlarının birbirine toslamasından sadece b saniye önce onu bir tek kurşunla öbür dünyaya yolcu etmişti.

Trevor şişko cesedi üstünden yana iterken tiksintiyle ürperdi. Na lusunun sıcağını baldırında hissettiği susturuculu tabancasını kınına ye leştirirken kadının ölüsünün hemen hemen dirisi kadar itici olduğunu d sunuyordu. Alnındaki çift kurşun deliği ikinci bir çift göze benziyor

Pis orospu.

Trevor onu pencerenin yanından odanın ortasına sürükledi. Şimdi geriye baktıkça, onu içeri girer girmez vurması gerektiğini düşünüyordu, ama kocakarının böylesi bir manyağa dönüşeceği akla gelir miydi? Özetle her zaman beklenmedik bir şeyler oluyordu. Mesleğini işte bu yüzden seviyordu. Hiçbir zaman program aynen gerçekleşmiyor, daima bir sürpriz ve yeni sınavlarla karşılaşılabiliyordu. Ama her türlü olasılıkla başa çıkabilirdi o. Mimar, altından kalkamayacağı hiçbir durumla karşılaşmamıştı.

Anna, *"Aman Tanrım!"* diye fısıldadı. Saçma yağmurundan sadece kırk, elli santimlik bir farkla kurtulmuştu. "Pek hoş karşılandığımız söylenemez."

İyi ama nişancı neredeydi?

Açık daire kapısının içerisindeki karanlıktan hâlâ peş peşe patlamalar geliyordu. Görünüşe bakılırsa, tetikçi ağır çelik kapıyla kapı çerçevesinin arasından ateş ediyordu.

Ben'in kalbi çarpıyordu. "Georges Chardin," diye seslendi. "Size zarar vermeye gelmedik. Size yardım etmek istiyoruz, aynı zamanda bizim ile sizin yardımınıza ihtiyacımız var! Bizi dinleyin lütfen! Hiç olmazsa anlatacaklarımızı dinleyin!"

Dairenin karanlığının içinden yaralı bir hayvanın gece çığlığı gibi garip bir hışırtı, titrek bir dehşet iniltisi kulağa geldi. Görünürde bilinçsiz olarak çıkarılan bir ses. Adam buna rağmen hâlâ karanlığa bürünmüş olarak bekliyor, göze görünmüyordu. Bir tüfeğin şarjörüne kaydırılan bir kurşunun "klik" sesinin duyulması üzerine ikisi de koridorun karşıt tarafına koştular."

Bir patlama daha! Açık kapıdan dışarıya bir saçma yağmuru boşanlı Koridordaki tahta kaplamalar parçalanmış, duvarlar delik deşik olmuştu. Barut kokusu havayı ağırlaştırmıştı. Bütün koridor şimdi bir savaş annesine dönüşmüştü.

Ben göze görünmeyen hasımlarına, *"Dinleyin!"* diye seslendi yine. "Sizin ateşinize karşılık vermediğimizi görmüyor musunuz? Size hiçbir şekilde zarar vermeye gelmedik!" Bir sessizlik oldu: dairenin içinde gizle-

nen adam şimdi onları dinliyor muydu acaba? "Sizi Sigma'ya karşı korumak için buradayız!"

Sessizlik.

Adam dinliyordu! Uzun yıllar gömülü kalmış Sigma adı, bir parola gibi onu etkilemişti.

Ben tam o sırada Anna'nın ona eliyle işaret ettiğini gördü. Genç kadın, kendisi Chardin'in dairesine girerken onun olduğu yerde kalmasını istiyordu. İyi ama *nasıl* girecekti oraya? Birden yukarıya doğru açılan pencereye bakışı takıldı. Anna'nın ağır çerçeveyi sessizce yukarı kaldırdığını gördü, dışarıdan içeriye akın eden soğuk havayı hissetti. Genç kadının pencereden dışarıya tırmanıp Fransızın dairesine açılan bir pencere bulana kadar daracık dış pervazı izleyeceğini dehşet içinde fark etti. Bu tek kelimeyle *çılgınlıktı!* Ben fena oldu. Ani bir esinti genç kadını düşürüp hayatına mal olabilirdi. Ama Ben'in ona karşı koyması için artık çok geçti: Anna pencereyi açmış ve pervaza tırmanmıştı bile. Genç adam, *"Aman Tanrım!"* diye bağırmak istedi. *"Sakın yapma!"*

Sonunda apartmanın içinden garip bir bariton ses kulağa geldi. "Demek onlar bu kez de bir Amerikalı gönderdiler."

Ben, " 'Onlar' yok, Chardin," diye karşılık verdi. "Biz varız."

Şüphe dolu ses, "Öyleyse kimsiniz?" diye sordu.

"Evet, Amerikalıyız. Yardımınızı istemek için de özel nedenlerimiz var. Çünkü Sigma kardeşimi öldürdü."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Adam arkasından tekrar konuştu: "Ben budala değilim. Benim dışarı çıkmamı bekliyorsunuz, o zaman beni tuzağa düşürüp canlı olarak yakalayacaksınız. Şunu iyice bilin: beni canlı olarak yakalayamayacaksınız!"

"Yapmak istediğimiz bu olsaydı, bunun çok daha kolay yollan var.' Lütfen bizi içeri alın, bir dakika bile olsa lütfen sizinle konuşmamıza izin verin. Silahınızı üzerimize çevrili tutabilirsiniz."

"Benimle konuşmak istemekten amacınız ne olabilir?"

"Onları yenmek için yardımınıza ihtiyacımız var."

Yine bir sessizlik. Sonra havlamayı andıran sert ve kısa bir gülüş duyuldu. "Aklmızca Sigma'yı yeneceksiniz ha? Bunu yapamazsınız! Şu ana kadar insanın yalnız saklanabileceğini düşündüm. Beni nasıl buldunuz?"

"Gayet akıllıca bir araştırma sayesinde. Ama doğrusu size hayranlık duyuyorum: izlerinizi örtmede çok başarılı olduğunuzu itiraf ederim. Çok başarılı. Aile mülkü üzerindeki kontrolden caymak zordur. Bunu anlıyorum. Bunun üzerine bir *fictio juris* kullandınız. Vekaletle hallettiniz bu işi. Ama oldu bitti siz eşsiz bir strateji uzmanısınız. Boşuna Trianon'un *Finans Dairesi Genel Müdürü* olmadınız."

Diğer bir uzun sessizliğin arkasından dairenin içinde bir sandalyenin itildiği duyuldu. Chardin her şeye rağmen yüzünü göstermeye karar mı vermişti? Ben endişeyle koridora baktı, Anna'nın her iki eliyle korkuluk duvarına tutunarak pervazın üstünde adım adım ilerlediğini gördü. Saçları rüzgârda uçuşuyordu. Derken Ben'in görüş açısından çıktı.

Genç adamın Chardin'i meşgul etmesi, onun, penceresinde Anna'yı fark etmesini önlemesi lazımdı. *Chardin'in dikkati onun üzerinde olmalıydı.*

Chardin'in sesini duydu. "Benden ne istiyorsunuz?" Sesi donuktu. *Dinliyordu; bu ilk adımdı.*

"Bay Chardin, sizin için çok değerli olacağına inandığımız son derece önemli bilgiler var elimizde. Sigma hakkında, vârisleri, kontrolü ele geçiren yeni kuşak hakkında çok şey biliyoruz. İkimiz için de tek koruma bilgidir."

"Onlara karşı hiçbir şekilde korunamazsın, sersem! "

Ben sesini yükseltti. *"Allah kahretsin!* Mantıklı tutumunuz bir zamanlar efsaneviydi. Eğer bu niteliğinizi kaybettiyseniz, onlar kazandı demektir, Chardin! Ne kadar mantıksız davrandığınızın farkında değil misiniz?" Genç adam daha yumuşak bir sesle ekledi. "Eğer bizi kovarsanız, bizden neler öğreneceğinizi sonsuza dek merak edeceksiniz. Ya da buna fırsat bile bulamayacaksınız... "

O sırada apartmanın içinde kırılan bir camın şangırtısı duyuldu.

Anna bir pencereden Chardin'in dairesine sağ salim girebilmiş miydi acaba? Birkaç saniye sonra Anna'nın sesi net olarak kulağına geldi. "Tüfeğini ele geçirdim! Ve o şimdi Chardin'in üzerine çevrili." Genç kadın belli ki Ben kadar ihtiyar adam için de konuşuyordu.

Ben açık kapıdan hâlâ karanlık olan daireye girdi. Siluetler dışında f bir şey görmek zordu; birkaç saniye sonra gözleri alışınca elinde uzun •: namlulu tüfekle kalın bir perdenin önünde duran Anna'yı fark etti.

Arkasında kukuletalı garip ve uzun bir kaftan olan adam titrek hare¬ ketlerle ağır ağır ayağa kalktı. Güçlü birine benzemiyordu. Dört duvar arasında yaşayan biri olduğu belliydi.

Ne olduğu belliydi. Pencereden içeriye dalan Anna, uzun namlulu, hantal tüfeğin üzerine atılmış, onu yere mıhlamıştı. Bu arada ihtiyar ada- i mı da devirmişti.

Üçü de birkaç saniye sessizce kalakaldılar. Chardin gürültülü soluk- . lar alıp veriyordu. Yüzü kukuletasının içinde gizliydi.

Ben, Chardin'in, keşiş cüppesinin katlarının arasında başka bir silah gizlemediğine bir yandan emin olmaya çalışırken elektrik düğmesini ara¬ dı. Işıklar yanınca Chardin onlara hızla arkasını dönerek duvara yüzünü çevirdi. Yoksa başka bir silah çekmeye mi hazırlanıyordu?

Anna, "Kıpırdamayın!" diye bağırdı.

Ben, "Şu ünlü mantığınızı kullansanıza, Chardin," dedi. "Sizi öldür— meyi istemiş olsak, çoktan ölmüştünüz. Buraya gelmekteki amacımızın bu *olmadığı* ortada!"

Arına, "Yüzünüzü bize çevirin," diye emretti.

Chardin birkaç saniye sustuktan sonra, "Benden ne istediğinize dik— kat edin," diye hırladı.

"Dediğimi yapın, hemen *şimdi!*"

Chardin kasten yavaşlatılmış hareketlerle itaat etti. Gördüğünün gerçeğini kavrayınca Ben'in midesi ağzına geldi ve öğürmemek için ken— dini zor tuttu. Anna da şokun etkisiyle soluğunu gürültüyle içine çekti. Akıllara durgunluk veren bir dehşet manzarasıyla karşı karşıyaydılar.

Hemen hemen şekilsiz ve çeşitli yapılarda bir yara izi kitlesine bak— maktaydılar. Bazı yerlerde deniz tarağının kabuğu gibi yol yoldu, başka yerlerde ise tamamen pürüzsüz, cilalanmış gibi parlak ya da plastikle ör— tülmüş izlenimini uyandırıyordu. Çıplak kılcal damarlar bir zamanlar adamın yüzü olan oval alana cırlak bir kırmızı renk veriyor, bazı yerlerin— de ise varisler koyu mor renkli sarmallar oluşturuyordu. Sabit bakışlı, bu-

lanık gri gözler bu yüze §a§ılacak kadar ters düşüyordu: dikkatsiz bir çocuk tarafından asfaltın üstüne bırakılmış iki iri bilyeydiler sanki.

Ben bakışını kaçırdı, ama sonra kendini zorlayarak yine baktı. Şimdi daha çok ayrıntı fark ediliyordu. Korkunç derecede kalınlaşmış ve kırışmış bir merkezi içbükeyliğin ortasında normal olarak bulunmaları gereken yerin daha yukarısına iki burun deliği oyulmuştu. Bunun altında bir yarıktan, yara içindeki bir yaradan başka bir şey olmayan bir ağız olduğu söylenebilirdi.

"Aman Tanrım." Ben bu sözleri ağır ağır soludu.

Chardin, "Şaşırdınız, değil mi?" demeye getirdi. Kelimeler yarayı andıran ağzından anlaşılmaz şekilde sızmıştı.

Akli dengesini yitirmiş bir sadistin eseri ya da bir vantrilokun kuklası olsa bu kadar olurdu. Öksürüğü andıran bir gülüş duyuldu. "Ölümümle ilgili raporlar doğruydu, doğru olmayan sadece öldüğüme ilişkin iddialardı. 'Tanınmayacak derecede yanmış,' demliyordu, çok doğru. Aslında alevlerin arasında ölmem gerekirdi. Çoğu zaman ölmüş olmayı dilemişimdir. Hayatta kalmam acayip bir kazaydı. Korkunç bir şey. Bir insanın basma gelebilecek en kötü kader."

Anna, "Sizi öldürmeye çalışmışlar," diye fısıldadı. "Ama başaramadılar."

'Yok yok, bazı açılardan pekâlâ başardılar bunu." Chardin yüzünü ekşitti: göz yuvarlaklarının birinin etrafındaki koyu kırmızı kas seğirmişti. Sadece konuşmanın bile ona büyük acı verdiği belliydi. Abartılı bir dikkatle heceliyor, ama yüzündeki hasar nedeniyle bazı ünsüzlerinin anlaşılması güç oluyordu. "Bir yakınım beni ortadan kaldırmaya çalışabilecekle-rine dair beni uyarmıştı. *Angelli rebelli'yi,* asi melekleri yok edecekleri söylentileri yayılmaya başlamıştı. O dostum taşradaki malikâneme kadar geldi, ama çok geç kalmıştı. Her şey kül, yanık odun ve kavrulmuş enkazdan ibaretti. Vücudumdan arta kalanlar da o enkaz kadar karaydı. Dostum nabzımın attığını fark eder gibi olmuş. Beni otuz kilometre uzaktaki küçük bir taşra hastanesine taşımış, devrilen bir gaz lambasına dair bir öykü uydurup, sahte bir ad vermiş. Akıllıydı o dostum. Hayatta olduğumu öğrenecek olsalar, düşmanlarımın tekrar deneyeceklerini biliyordu.

O minik klinikte aylar geçirdim. Vücudumun yüzde doksan beşinde ya¬nıklar vardı. Yaşamam beklenmiyordu." Chardin duraklaya duraklaya konuşuyor, ama buna rağmen insanı ipnotize ediyordu. Daha önce anla¬tılmamış bir öyküydü bu. Sonunda belli ki kuvveti tükendiğinden yüksek arkalıklı bir tahta iskemlenin üstüne çöktü.

Ben, "Ama hayatta kaldınız," dedi.

Chardin, "Soluk almamaya kendimi zorlayacak kuvvetten yoksun¬dum," dedi. Konuşmasına ara verdi. Acıların anısının ona tekrar o acıları duyurduğu belliydi. "Beni bir metropol hastanesine nakletmek istediler, ama tabii ki buna izin vermedim. Zaten bana kimse yardım edemezdi. Bi¬lincin, acıların bilincinden başka bir şey olmamasının nasıl bir şey olduğu¬nu hayal edebiliyor musunuz?"

Ben, "Siz yine de *hayatta kaldınız,"* diye yineledi.

"Duyduğum ıstırap türümüz tarafından katlanması düşünülebilecek her şeyin ötesindeydi. Yaralarıma yapılan pansumanlar her türlü tahmi¬nin ötesinde bir işkenceydi. Çürümüş etlerimin pis kokusu beni bile kah¬rediyordu, birçok görevliler odama girdikleri zaman kusmanın önüne ge-çemiyorlardı. Sonra, tane tane yara dokusu oluşurken beni yeni bir deh¬şet bekliyordu, büzüşme. Yara izlerinin büzülmesiyle birlikte o inanılmaz ıstıraplar yeniden başlamıştı. Bugün bile her günümün her dakikasında yaşadığım acılar, önceki hayatımın bütününde asla tanımadığım bir dü¬zeyde. Bir hayatım olmuş muydu acaba? Bana bakamıyorsunuz, değil mi? Kimse bakamıyor. Ben bile kendi kendime bakamıyorum zaten."

Anna bu zavallıyla insanca bir iletişim kurmanın gereğine inanarak tekrar konuştu. "Normalin çok üstünde bir gücünüz olmuş olmalı. Hiçbir tıp kitabı buna bir açıklama getiremez. Sizinkisi hayatta kalma içgüdüsü. O ateşlerin içinden sağ olarak çıktınız. Kurtuldunuz. İçinizdeki bir kuvvet yaşamak için savaş verdi. Bunun bir amacı olmuş olmalı!"

Chardin sakin bir sesle karşılık verdi. "Bir şaire sormuşlar: evin tutu¬şacak olsa neyi kurtarırdın? Şair, 'Ateşi kurtarırdım. Ateş olmadan hiçbir şey mümkün değil,' demiş." Adamcağızın gülüşü uyumsuz bir gurulda¬maydı. "Uygarlığı mümkün kılan ateşti, ama aynı zamanda ölçüsüz bir barbarlığa alet olabilir."

Anna, şarjörden son kurşunu da çıkardıktan sonra tüfeği Chardin'e iade etti. "Yardımınıza ihtiyacımız var," diye ısrarla yineledi.

"Ben herhangi birine yardım edecek durumda olan birine benziyor muyum? Ben ki kendi kendime bile yardım edemiyorum."

Ben lafa karıştı. "Düşmanlarınızdan hesap sormak isterseniz, eliniz¬deki en büyük kuvvet biz olabiliriz," dedi.

"Böyle bir şeyin intikamı alınabilir mi? İntikamın şerbetini içerek hayatta kalmadım ben." Adamcağız cüppesinin katlarının arasından plastik bir pülverizatör çıkararak bir nem püskürtüsünü gözlerine yöneltti.

Ben ısrar etti. "Yıllarca çok önemli bir petrokimya şirketinin, Trianon'un dümenindeydiniz. Durum üzerinde enine boyuna kafa yordukla¬rını, onu saflarına katmayı gereksindiklerini Chardin'e göstermek zorun¬daydı. "Trianon sanayi dünyasının bir lideriydi ve öyle kaldı. Siz ise Trianon'un yüz yıl ortasındaki yapılanmasının arkasındaki beyin olan Emile Ivlenard'ın sağ koluydunuz. O, Sigma'nm kurucularmdandı. Siz de zaman içinde o örgütün başlıca sorumlularından biri olmuş olmalısınız."

Chardin titrek bir sesle, "Sigma," diye mırıldandı. "Her şey orada başladı."

"Muhasebe dehanız da herhalde Üçüncü Reich'dan mal varlıkları¬nın, hazinelerin kaçırılmasına yardımcı olmuştur."

"Yani büyük projenin bu mu olduğunu sanıyorsunuz? O *hiçbir şeydi,* olsa da, olmasa da bir şey fark etmezdi. Büyük proje... *asıl büyük proje..."* Adamcağız bir şeyler geveleyecek oldu. "Sigma bambaşka bir şeydi. Anla¬masında bile zorlanacağınız bir şey."

Ben, "Siz söyleyin bir kere," dedi.

"Yani korumaya hayatımı adadığım sırları mı açıklayacağım?"

"Siz kendiniz söylediniz: hangi hayatı?" Ben duyduğu tiksintiyi bastı¬rarak göz iletişimini sürdürmek için ihtiyar adama doğru bir adım attı. "Kaybedecek neyiniz kaldı ki?"

"En sonunda gerçeği söylüyorsunuz." Chardin'in çıplak gözleri Ben'in gözlerine kilitlenmişti.

Uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonra ağır ağır, büyüleyici bir tarzda konuşmaya başladı.

"Hayatta olduğunu biliyor muyuz ki?"

"Başka türlüsünü varsaymak işimize gelmez."

"Her havaalanını, her terminali, her sınır kapısını göz hapsinde tutacaklarının herhalde farkmdasmdır."

Anna, "Evet, farkındayım," diye karşılık verdi. "Tam bir profesyonel gibi düşünmeye başladın. Doğrusu çabuk öğreniyorsun."

İkili, Paris'in çevresinde mağdurların yaşadıkları banliyölerden birine doğru yaptıkları uzun yeraltı yolculuğu süresince iki sevgili veya kaçak gibi baş başa vererek-alçak sesle konuşup planlar yaptılar.

Eski bir işçi sınıfı semti olan La Courneuve İstasyonu'nda metroyu terk ettiler. Şehir merkezine sadece iki, üç kilometre uzaklıkta, fakat sanki farklı bir dünyaydı; iki katlı evlerden, sergilemek yerine kullanılacak öteberinin satıldığı dükkânlardan oluşan bir yer. Meyhanelerin ve geç saatlere kadar açık kalan dükkânların vitrinlerinde ikinci ligin futbol takımı Kızıl Yıldız'm posterleri dikkati çekiyordu. Paris'in kuzeyine düşen La Courneuve Charles De Gaulle Havaalanı'na uzak değildi, fakat onların gidecekleri yer bu değildi.

Ben karşı kaldırımın dibinde park etmiş kırmızı bir Audi'yi işaret etti. "Buna ne dersin?"

Anna omuzlarım silkti. "Bence daha az çarpıcı bir şey bulabiliriz." Birkaç dakika sonra mavi bir Renault'la karşılaştılar. Arabanın üstü ince bir kir katmanıyla kaplıydı, içeride de fast-food yemeklerinin sarı ambalajlan ve birkaç karton kahve bardağı yere atılmıştı.

Ben, "Bunun sahibinin geceyi geçirmek için evine döndüğüne neye istersen bahse girerim," dedi. Anna özel maymuncuğuyla işe koyuldu, bil* dakikaya kalmadan da arabanın kilidini açtı. Kontak anahtarının yokluğunda arabayı çalıştırmak daha uzun sürdü, ama motorun çok geçmeden horuldamasıyla ikili yasal hız limitleri içinde sokak boyunca uzaklaşmaya başladı.

On dakika sonra Al otoyolunda Nord-Pas de Calais'deki Lille-Lı quin Havaalanı yolundaydılar. Yolculuk herhalde saatler sürecekti ve baa riskler içerecekti, ama bunlar hesaplanmış risklerdi: oto hırsızlığı La CouK neuve'de olağandı, polisin de bu faaliyette bulunduğu bilinen yerli halk ara»

smda baştan savma bir kovuşturma yapacağı öngörülebilirdi. Olay, önemli yollarda devriye gezen *Poliçe Nationale 'a* büyük bir olasılıkla iletilmeyecekti bile.

İkisi de düşüncelerine dalmışlardı. Hiç konuşmadan yarım saat kadar yol aldılar.

Sonunda Anna konuştu. "Chardin'in anlattıklarını kabullenmek zor. Birisi size, modern tarih hakkında bütün bildiklerinizin yanlış olduğunu söylüyor, her şeyi tepetaklak ediyor. Bu nasıl doğru olabilir?" Genç kadının gözleri derilerindeki yola odaklanmıştı ve o da Ben kadar kendini tükenmiş hissediyordu.

"Bilmiyorum, Anna. Bahnhofstrasse'deki o gün her şey benim için anlamını yitirdi." Ben derin bir asabiyetle boğuşuyordu. Başarılı kaçışlarının hoş heyecanı yerini çoktandır daha yoğun bir korkuyla dehşete bırakmıştı.

"Birkaç gün önce modern çağın temellerini sorgulayacak yerde cinayet kovuşturması yaptığıma inanabiliyor musun?"

Ben hemen yanıt vermedi; zaten ne diyebilirdi ki? "Cinayetler," dedi. Belirli belirsiz bir huzursuzluk hissediyordu. "Her şeyin Nova Scotia'da Mailhot'la, Sigma'mn kurucularından Charles Highsmith için çalışan ndamla başladığını söylemiştin. Sonra o da kuruculardan olan Marcel l'rosperi'ye sıra geldi. Arkasından da Rossignol'a."

Anna, "Üç nokta bir düzlemi tayin eder," dedi. "Lise geometrisi."

Ben'in kafasının içinde birjeton düştü. "Onu görmeye gittiğin zaman Rossignol hayattaydı, ama evine vardığın zaman ölmüştü, değil mi?"

"Doğru, ama..."

"Bu görevi sana veren adamın adı neydi?"

Anna kısa bir duraklamadan sonra, "Alan Bartlett," dedi.

"Ve Zürih'de Rossignol'un nerede olduğunu öğrenince bunu Bartlett'e bildirdin, değil mi?"

"İlk iş olarak," dedi Anna.

Ben'in ağzı kurumuştu. "Evet. Tabii ki bildirdin. Seni zaten o yüzden görevlendirdi."

"Neler söylüyorsun sen?" Genç kadm başını uzatarak ona baktı.

"Anlamıyor musun? Sen alettin. *Seni kullanıyordu."*

"Beni *nasıl* kullanıyordu?"

Olaylar dizini Ben'in zihninin içine nehir gibi akıyordu. *"Düşünsene,* Tanrı aşkına! Tıpkı bir tazmin ava hazırlanması gibi bir şey bu. Alan Bartlett önce sana kokuyu koklatıyor. Nasıl çalıştığını biliyor. Hemen arkasından neyi isteyeceğini biliyordu..."

"Listeyi ondan isteyeceğimi biliyordu," dedi Anna boğuk bir sesle. "Nasıl mümkün olur bu? Önce gönülsüz davranması, kararımı daha da perçinleyeceğini bildiği için bana rol yapıyordu. Halifax'da o kahrolası otomobilde yaşadığım korku da rolün bir parçasıydı: böylesi bir korkutulmanm beni daha heveslendireceğini belki de biliyordu."

"Böylece sana bir isim listesi verildi. Sigma'yla ilişkili insanların listesi. Ama söz konusu olan sadece isimler değildi: bunlar *saklanmakta* olan adamların isimleriydi. Sigma'nm, onları uyarmadan *bulamayacağı* adamlar. Sigma'yla bağlantılı hiç kimse o adamlara ulaşamazdı. *Aksi halde o vakte kadar hepsi ölmüş olurdu. "*

"Çünkü..." Anna ağır ağır konuşmaya başladı. "Çünkü kurbanların hepsi *angelli rebelli'ydi.* İnançsızlar, karşıt olanlar. Artık güvenilemeyecek insanlar."

"Chardin de bize Sigma'nm değişiminin nazik bir aşamasına -maksimum kırılganlık zamanına- yaklaştığını söylemişti. Bu kimselerin ortadan kaldırılmasını *gereksiniyordu.* Ama *sen* Rossignol gibi birini bulabilirdin, çünkü *olduğunu söylediğin kişiydin.* Gerçekten de onun hayatını kurtarmaya çalışıyordun. İddialarının doğruluğu tüm ayrıntılarıyla doğrulanabilirdi. Oysa farkında *olmadan programlanmıştın."*

"Bartlett işte o yüzden bana görevi vermişti." Anlamaya başlayan Anna'nm sesi de kuvvetleniyordu. "Kalan *angelli rebelli'mn* bulundukları yerleri bulmam için." Genç kadın öfkeyle elini kontrol paneline vurdu.

"Bartlett daha sonra bulunan o kimseleri öldürtüyordu. *Çünkü Bari-) lett Sigma hesabına çalışıyor.* " Genç adam sözlerinin Anna'ya acı vermesine üzülüyordu, ama her şey şimdi açıklık kazanmıştı.

"Ve gerçekte ben de Sigma için çalışıyormuşum. *Allah kahretsin! Ben, de onlar için çalıştıyormuşum!"*

Ben, *"İstemeden,"* diye belirtti. *"Birpiyon* olarak. Ve kontrolü dışına çıkmaya başlaman üzerine adam seni bu işten çekmeye kalkıştı. Rossignol'u nasılsa artık bulmuşlardı, sana daha fazla ihtiyaçları yoktu."

Anna, *"Tanrım!"* diye soludu.

Ben, "Tabii bunların hepsi bir varsayım," dediyse de yanılmadığma emindi.

"Bir varsayım olabilir. Ama fazlasıyla *mantıklı."*

Ben yanıt vermedi. Gerçeğin mantıklı olmasını istemek artık insana bir lüks gibi gözüküyordu. Chardin'in sözleri, o sözlerin, onları söyleyen adamın yüzü kadar korkunç anlamları kafasını doldurmuştu. *Çarkın içinde çarklar, böyle çalışıyorduk biz... Göze gözükmeyen Sigma'nm kolları... Tüm ay nntılar tarafımızdan planlanmıştı... hem de çok evvel... Batının gizli bir konsorsiyumun yönetimi altına girdiği kimsenin aklından geçmezdi. Akla, hayale sığmayacak bir şeydi. Çünkü doğru olduğu takdirde, bu, gezegenin yandanfazlasının bir tek megaşirketin Sigma 'mn gerçekten de şubesi olduğu anlamına gelecekti.*

Susarak geçirilen bir on dakika daha. Ben sonunda, "Bir yolculuk programı tasarlamak zorundayız," dedi.

Anna *Herald Tribune'deki* yazıyı tekrar gözden geçirdi. "Zanlının yolculuklarında Robert Simon ve John Freedman adlarım kullandığı sanılıyor." Demek bu kimlikler de artık işe yaramayacaktı.

Ama nasıl? Ben kredi hesaplarının nasıl güncel tutulduklarının, bütün düzenlemelerin saygıdeğer ve güvenilir ikinci dereceden kuzeni "Descfmer" tarafından yürütüldüğünü Liesl'in açıklamasını anımsadı. Genç adam, "Ona ulaştıkları belli," diye homurdandı. Hemen arkasından ekledi. "Gerçek adımı niçin açıklamadıklarını merak ediyorum. Takma adların hepsini açıkladılar, ama 'Benjamin Hartman' adını değil."

"Öylesi en akıllıca seçim olduğu için. Bak, asıl adınla seyahat etmediğini biliyorlardı. Gerçek adını açıklamak suları bulandırırdı. Örneğin, Deerfield'deki İngilizce öğretmenin, tanıdığı Benny'nin asla böyle bir şey yapmayacağına kesinlikle inanırdı. Ayrıca İsviçrelilerin barut kalıntısı analizleri de seni temize çıkarıyor, ama bunların hepsi Benjamin Hart-

man adı altında dosyalanmış durumda. Birini yakalamak için bir sistem uyguluyorsanız, bunu basit tutmakta yarar var."

Croisilles kasabası yakınında bir motel tabelası gördüler ve buraya saptılar. Ben'in Uluslararası Çirkin olarak nitelediği üslupta modern ve alçak bir beton binaydı.

Ben, "Yalnız bir gece için," diyerek birkaç yüz frank saydı.

Donuk yüzlü görevli, "Pasaportlarınız?" diye sordu.

Ben özür diler gibi, "Bavullarımızdalar," dedi. "Onları getireyim."

"Yalnız bir gece mi kalıyorsunuz?"

Ben, Anna'ya şehvet dolu bir bakış fırlatarak, "Öyle," dedi. "Balayımızı Fransa'yı gezerek geçiriyoruz."

Anna o sırada yaklaşarak başını Ben'in omzuna yasladı. Görevliye, "Ne kadar güzel bir ülkeniz var," dedi. "Ne kadar da sofistike. İnanamıyorum."

Görevli, "Demek balaymdasmız," dedi ve ilk kez gülümsedi.

Ben, "Sizce sakıncası yoksa, acelemiz var," diye karşılık verdi. "Saatlerden beri yoldayız. Biraz dinlenmeye ihtiyacımız var," diyerek adama göz kırptı.

Görevli ona bir lastik topun ucuna bağlı bir anahtar uzattı. "Koridorun sonunda 125 numara. Bir şey lazım olursa, haber verin."

Odada pek az eşya vardı. Yerler donuk yeşil renkte bir keçeyle kaplıydı. Kiraz kokan oda spreyi hafif küf kokusunu maskeleyememişti.

Kapı bir kere arkalarından kapandıktan sonra Oscar'm verdiği plastik torbanın içindekileri, yaptıkları alışverişlerle birlikte yatağın üstüne boşalttılar. Anna pasaportların birini eline aldı. Fotoğraf ona ait olmakla beraber, dijital olarak bazı bakımlardan değiştirilmişti. Anna kendisine yeni verilen adı birkaç kez tekrarlayarak yabancı gelen seslere kendisini alıştırmaya çalıştı.

Ben, "Bunun işe yarayacağına aklım ermiyor," dedi.

"Arkadaşın Oscar'm dediği gibi sana dikkat etmeden önce seni sınıflandırıyorlar. Eğer şüpheliler tipine uymuyorsan, geçmene izin veriyorlar." Anna bir dudak ruju alarak aynanın önünde dikkatle dudaklarını boyadı.

Doğru yaptığına emin oluncaya kadar boyayı birkaç kez silmek zorunda kaldı.

Ben o sırada banyoda saçlarını zift ve amonyak kokusu veren köpüklü bir saç boyasına bulamıştı. Kutudaki bilgilere göre saçlarını durulamadan önce yirmi dakika bekleyecekti. Kutudaki uyarılara göre, körlük tehlikesi nedeniyle kaşların boyanmaması gerekiyordu. Ben riski göze almaya karar verdi. Bir çomağın ucundaki pamuk parçasıyla koyu sıvıyı kaşlarına da sürdü ve aşağı akmasını önlemek için bir kâğıt mendili gözlerinin yukarısında tuttu.

Yirmi dakika iki saat kadar uzadı. Genç adam sonunda duşa girdi, üstüne su püskürttü ve ancak peroksidin tüpünün akıp gittiğine emin olduktan sonra gözlerini açtı.

Duştan çıkınca aynada kendine baktı. Pekâlâ doğal gözüken sarışın bir erkek olmuştu.

Anna'ya, "David Paine'e merhaba de," dedi.

Genç kadın başını salladı. "Saçların fazla uzun." Sapı lastik olan krom kaplamalı elektrikli saç kesme makinesini genç adama uzattı. "Bu bebek işte burada işe yarar."

Bir on dakika daha geçtikten sonra Ben'in dalgalı saçları kesilip atık suyla birlikte akıp gitmiş, genç adam da Oscar Peyraud'nun sağladığı ütülü Amerikan Ordusu giysilerini giymişti. Fırça gibi kesilmiş sarı saçlarıyla bir subaya benzemişti. Yeşil üniforma ceketinin üstündeki rütbe işaretleri, nişanlar ve yurtdışı hizmet alametleri de bu görünümü tamamlıyordu. Amerikan Ordusu subaylarının havayoluyla seyahat ettikleri vakit kimliklerinin kayıtlı olduğu nişanlar taktıklarını biliyordu. Böylesi seyahat ederken dikkati çekmemek ilkesine gerçi uymuyordu, ama doğru şekilde göze çarpmak bazan hayat kurtarabilirdi.

"Böylesi daha iyi," dedi Anna. "Bu ülkeden ne kadar çabuk çıkabilirsek o kadar güvende oluruz. Zaman *onlardan* yana, bizim değil."

Eşyalarını yanlarına alarak koridorun ucuna yürüdüler ve park alanına çıktılar.

Anna'nm giysi çantasını, Oscar'm verdiği beyaz plastik torbayla birlikte mavi Renault'un arka koltuğuna attılar.

Torbanın içinde boşalmış olan saç boyası şişesi ve arkalarında bırakmak istemedikleri başka birkaç çöp vardı. Bu noktada en küçük bir ayrıntı onları ele verebilirdi.

Kuzey yönünde yolculuklarına devam etmek üzere otoyoluna çıkarlarken Anna, "Dediğim gibi, bu son kozumuz," dedi. "Strasser kuruculardan biriydi. Onu mutlaka bulmalıyız."

"*Eğer* hayattaysa tabii."

"Sonnenfeld'in dosyasında olup olmadığına dair bir not var mıydı?" l

Ben, "Dosyayı bu sabah tekrar okudum," dedi. "Hayır, herhangi bir not düşülmemişti. Ama Sonnenfeld, Strasser'in *yıllar* önce ölmüş olmasının da mümkün olduğunu düşünüyordu."

"Belki de ölmemiştir."

"Belki de. Sen tedavisi mümkün olmayan bir iyimsersin. Ama Buenos Aires'de tutuklanmayacağımızı nereden biliyorsun?"

"Senin de söylediğin gibi, onlarca yıldan beri orada göz önünde yaşayan nice kötü şöhretli Naziler vardı. Yerel polis sorunlarımızın en önemsizi olacağa benzer."

"Ya İnterpol'dan ne haber?"

"Ben de onları düşünüyordum, Strasser'in izini bulmamıza yardım edebilirler."

"Deli misin sen? Kurdun inine girmek diye buna derler. Senin adını bir şüpheliler listesine koymamışlar mıdır sanıyorsun?"

"Oradaki İnterpol ofisinin nasıl çalıştığını bilmediğin belli. Kimsö' kimsenin kimliğini kontrol etmez. Onlara göre sen olduğunu iddia ettiğin kişisin. Evet, pek gelişmiş bir sistem sayılmaz. Ama daha iyi bir fikrin var mı?"

Ben düşünüyordu. "Sonnenfeld, Gerhard Lenz'in dul karısının hayatta olabileceğini söylemişti," dedi. "Acaba o bir şeyler biliyor mu?"

"Her şey mümkün tabii."

Ben, "Bunu hatırlamaya çalışırım," dedi. "Bu ülkeden fark edilmeden çıkma şansımız olacağına inanıyor musun?"

"Bu havaalanından Atlantik'in ötesine uçuşlar olacağını sanmıyorum. Ama Avrupa başkentlerinden bazılarına kapağı atabiliriz. Ayrı yol-

culuk etmemizi öneririm. Birlikte seyahat eden bir erkekle kadını aramaları olasılığı kuvvetli."

Genç adam, "Tabii ki," dedi. "Ben Madrid üzerinden giderim. Sen de istersen Amsterdam'a geç."

Bu konuşmalarını daha az gergin ve daha sıcak bir sessizlik izledi. Ben'in bakışı zaman zaman Anna'ya kayıyordu. O gün bütün çektiklerine rağmen, genç kadın inanılmayacak derecede güzeldi. Bir ara bakışları karşılaştı; Anna hafif sıkıntıyı çarpıkça bir gülümseyişle atlatmaya çalıştı.

"Üzgünüm. Yeni Ari subay görünümüne alışmaya çalışıyordum," dedi.

Genç kadın biraz sonra çantasından cep telefonunu çıkararak bir numara hışladı.

David Denneen'in sesinin, uzaklığın verdiği tenekemsi bir özelliği vardı. "Anna! İşler yolunda mı?" diye sordu.

"Dinle, David. Bana yardım etmelisin, güvenebileceğim bir tek sen varsın."

"Dinliyorum."

"David, Josef Strasser hakkında elde edebileceğin bütün bilgileri istiyorum. Mengele'nin ondan daha kurnaz çıkan kardeşiydi."

Denneen, "Elimden geleni yaparım," diye vaat etti. Şaşırdığı sesinden belliydi. "Bilginin nereye yollanmasını istiyorsun?"

"BA."

Denneen Buenos Aires'in kısaltılmışını anlamıştı. "Ama dosyayı elçilik kanalıyla sana ulaştıramam, değil mi?"

"American Express ofisine ne dersin?" Genç kadın ona kullanabileceği bir ad verdi.

"Tamam. Orada dikkati çekmemek iyi fikir."

"Ben de öyle duydum. Durum ne kadar kötü?"

"Güzel ülke, güzel insanlar. Ama bazılarının bellekleri çok uzun. Orada arkana dikkat et, Anna. Lütfen. Ben hemen kolları sıvıyorum." Denneen konuşmayı kesti.

Lüle Lesquin Havaalanı'nm ana sınır kontrol güvenlik odası penceresiz, iç kapayıcı bir iç mekândı.

Akustik fayanslı alçak tavanı ve odanın bir ucunda beyaz bir projeksiyon ekranı vardı. Uluslararası düzeyde aranan suçluların renkli fotoğrafları siyah-beyaz bir SİGARA İÇMEK YASAKTIR yaftasının altında asılıydı. Güvenlik'in Müdürü Bruno Pagnol onları o günün talimatlarını verirken dokuz muhaceret ve sınır kontrolü memuru tüp metal ve bej plastikten katlanır iskemlelerde oturuyorlardı. Onlardan biri olan Marc Sully, duyduğu can sıkıntısını belli etmemeye çalışıyordu. İşine bayılmıyordu, ama onu kaybetmeyi de istemiyordu.

Pagnol, geçmiş hafta içinde karınlarında yasadışı yüklerle Berlin'den gelen yedi genç Ortadoğulu kadınını tutukladıklarını onlara hatırlatıyordu. Taşıyıcı olarak görevlendirilerek, içi Çin Beyazı'yla dolu prezervatifler yutmuşlardı. O yedi kadının yakayı ele vermelerine biraz da şans yardım etmiş, ama Jean-Daniel Roux'nun da payı büyük olmuştu. (Patron adını söyleyince Roux hafifçe başını salladı, sevinmekle beraber bunu belli etmemeye çalıştı.) Roux uyanık davranarak kadınlardan birinin davranışlarmdaki anormalliği fark etmişti. Kadın her nedense ona sarhoş gibi görünmüştü. Sonradan öğrendiklerine göre, kalmbağırsağmdaki düğümlü prezervatiflerin birinden sızıntı olmuş, kadın kaçak mal yüzünden aşırı uyuşturucu dozu almışa dönmüştü. Hastanede bağırsağından iki kat latexe sarılmış ve mesinayla bağlanmış, her biri birkaç gram saf eroin içe-' ren on beş küçük top çıkarmışlardı.

Memurlardan biri, "Onları nasıl çıkarmışlar?" diye sordu.

Arkada oturan Marc Sully gürültüyle gaz çıkardı. "Nasıl olacak, arkadan çıkardılar," dedi. .

Ötekilerin hepsi güldüler.

Havaalanı güvenliğinin kırmızı yüzlü müdürü kaşlarını çattı. O, bun* da komik bir şey görememişti. "Kurye az daha ölüyordu. Bunlar çaresi/ kadınlardı. Her şeyi yaparlar. O kadına ne kadar para veriliyordu sadf yorsun? Sadece bin frank ve bu yüzden az daha ölüyordu. Şimdi de uz bir hapis cezasıyla karşı karşıya. Bu kadınlar yürüyen bavullardan farksızlar. Kendi boklarının içinde uyuşturucu gizliyorlar. Bizim görevimiz de 0 zehri ülkenin dışında tutmak. Çocuklarının bağımlı olmasını ister misin?

Şişko bir Asyalının zengin olması için. Yanımızdan geçip gidebileceklerini sanıyorlar. Onlara derslerini verecek misin?"

Marc Sully dört yıldır *sınır polisiydi* ve benzer brifinglerin yüzlercesini yaşamıştı. Pagnol'un yüzü her yıl biraz daha fazla kızarıyor, yakası da giderek daralıyordu. Hoş, Sully konuşkan biri değildi. O da daima biraz kilolu olmuştu ve bundan utanmıyordu. Tırnaklarını dibine kadar kemiriyordu, buna bir son vermekten çoktan vazgeçmişti. Patronu ona "pasaklı" göründüğünü söylemişti. Ama Marc nedenini sorunca amir omuzlarını silkmişti.

Marc kendisinden genç bazı meslektaşlarının, her gün yıkanan ve insan gibi kokacak yerde yürüyen bir kalıp deodorantlı sabun olmayı yeğleyenlerin arasında sevilmediğinin farkındaydı. Yeni şampuanlanmış saçlarının mis gibi kokusuyla etrafta dolaşır, işlerini yaparken bir yandan da sevgililer bulacaklarmış gibi kadın yolculara tatlı tatlı gülümserlerdi. Marc onları budala buluyordu. Sonu olmayan bir işti bu. Çıplak soyarak yapacağınız aramalarla koku alabilirdiniz, özellikle üçüncü dünya külotlarının içine uzanarak, ama bu şekilde bir şey kanıtlamak zayıf olasılıktı!

"Şimdi de *Sınır Polisi Başmüdürlüğünden* iki danışman iş başındaydı. Ikırası talimatları aldıkları ulusal büroydu. Pagnol birkaç düğmeye basarak bir bilgisayardan fotoğraflar yansıtabildi. "Öncelik gerektiren görev. Bu seferki Amerikalı. Meksika asıllı. Tam bir profesyoneldir. Onu bulur - Nanız, çok dikkatli olun. Ona bir akrepmiş gibi davranın. Tamam mı?"

Homurdanırca söylenmiş evetler.

Sully görüntüye gözlerini kısarak baktı. Onu tatmaya hayır demezdi.

Güvenlik müdürü, "İşte bir tane daha," dedi. "Otuz beş yaşlarında beyaz erkek. Kıvırcık kumral saçlı, yeşil veya ela gözlü, boy bir seksene yakın. Seri katil olması mümkün. Onun da Amerikalı olması olasılığı kuvvetli. Çok tehlikeli. Bugün ülkede olduğuna inanmak için nedenlerimiz vur. Ülke dışına çıkmaya çalışacaktır. Karakollara fotoğrafları konulacak, uma ona şimdi dikkatle bakmanızı öneririm. Lille-Lesquin üzerinden I iansa'dan çıktıkları ve buradaki görevlilerin onları ellerinden kaçırdıktın anlaşılırsa, elden gidecek olan yalnız benim işim olmayacaktır. Anla-Udı mı?"

Sully da herkesle birlikte başının hareketiyle onayladı. Al yanaklı Roux'un, o *Gastarbeiter* sürtüğünü enselediği için hâlâ böbürlenmesine Sully çok bozuluyordu. Ama kimbilir? Belki de şans bugün Sully'nin yüzüne gülerdi. Fotoğraflara bir kere daha baktı.

Ben, Anna'yı havaalanı otobüslerinin kalktığı durağa mavi Renault'u da Lille-Lesquin Havaalanı'nm uzun süre bırakılacak arabalara mahsus park alanına bıraktı. Terminal binasına ayrı ayrı girecekler ve başka uçaklara bineceklerdi.

On saat sonra Buenos Aires'de buluşmak üzere sözleştiler.

Tabii hiçbir şeyin aksi gitmemesi koşuluyla.

Anna, saçları kısacık kesilmiş, sarışın Amerikalı subaya baktı ve tanınmayacağına kanaat getirdi. Ama Ben'e aksini inandırmaya çalıştıysa da, kendi kendisi hakkında aynı güveni duymuyordu. Saçları ne kesilmiş, ne de boyanmıştı. Saçlarını uzun gözükecek şekilde taramış, giysisini değiştirmişti. Ancak kamuflajı çok önemsiz bir ayrıntıya bağlıydı. Korkunun midesine çöreklendiğini hissediyor, hiçbir şeyin onu korkuyor görünmek kadar kolay ele vermeyeceğini bildiği için de duyduğu korku katlanıyor-!; du. Odaklanması lazımdı. Genelde çevresine gösterdiği aşırı dikkat şimdi mahvına sebep olabilirdi. Terminal binasına girmeden önce halindeki her tür korku ve endişe belirtisini arkasında bırakmak zorundaydı. Çiçeklerle! beneklenmiş çayırlarda başıboş gezindiğini hayal etti. Sadık ve güçlü biriyle el ele tutuştuğunu hayal etti. Bu kimse herhangi biri olabilirdi -bil nun sadece bir zihinsel egzersiz olduğunun farkındaydı- ama hayalinde canlanan kimse hep Ben oluyordu.

Sully görev noktasından geçen yolculardan bakışını ayırmiyordu. Eni dişe veya heyecan belirtilerine, çok az veya çok fazla bagajla' seyahat eden yolculara, sınır polisinden alman tanıma uyan yolculara karşı tetikteydi.

Sırada üçüncü olan adam dikkatini çekti. Aradıkları adamla aşağlj yukarı aynı boydaydı, kıvırcık kestane rengi saçları vardı ve cebindeki bozuk paraları tıngırdatmak gibi bir sinir tiki sergiliyordu. Kıyafetine bakı lırsa, mutlaka Amerikalıydı. Sinirli olmak için belki de bir nedeni vardı, |

Adamın havayolunun memuruna biletiyle pasaportunu göstermesini bekledikten sonra öne geçti.

Yolcuya delici bir bakışla bakarak, "Size birkaç soru sormak istiyorum," dedi.

Adam, "Pekâlâ," dedi.

Sully, "Benimle gelin," diyerek onu bilet turnikesinin yanındaki güvenlik noktasına soktu. "Fransa'ya niçin geldiniz?"

"Bir tıp konferansına katıldım."

"Doktor musunuz?"

Adam içini çekti. "Bir ecza firmasının satış bölümünde çalışıyorum."

"Narkotik işinde olmayın sakın." Sully gülümsediyse de, bakışı ihtiyatlıydı.

Adam, "Bir anlamda öyle," diye karşılık verdi. Yüzünde kötü bir koku almış gibi bir anlam vardı.

Amerikalıların şu temizlik saplantıları yok muydu. Sully yolcunun yüzünü bir, iki saniye daha inceledi.

Adamın yüzünün köşeliliği, kare çenesi, kıvırcık saçları tanıma uyuyordu. Ama o kadar, yüzünün çizgileri çok ufaktı. Sully ayrıca, soruları yanıtlarken Amerikalının sesinde herhangi bir stres belirtisi fark edememişti. Belli ki vaktini ziyan ediyordu.

"Tamam," dedi. "Size iyi yolculuklar."

Sully tekrar yolcuların geçtiği turnikenin başına döndü. Bir ara çok esmer tenli sarışın bir kadın dikkatini çekti. Şüpheli saçlarım boyamış olabilirdi; öbür özellikleri tanıma uyuyordu. Sully ona doğru yürüdü.

"Pasaportunuzu görebilir miyim?" diye sordu.

Kadın ona donuk donuk baktı.

"Votrepasseport, s'il vousplaît, madameV"

"Bien sûr. Vous me croyez etre anglaise ?Je suis italienne, mais tous mes uınispensent queje suis allemande ou n'importe quoi. "

Pasaportuna bakılırsa, kadın Milano'da oturuyordu. Sully, bir Amerikalının Fransızcayı bu kadar kötü bir İtalyan aksanıyla konuşabileceğine ihtimal vermiyordu.

"' 'Lütfen pasaportunuz, madam." / 'Tabii. Beri ingiliz mi zannettiniz? İtalyanrm, ama bütün arkadaşlarım benim Alman ya da onun gibi bir şey olduğumu düşünürler."

Sırada olan öbür yolcuların hiçbiri umut verici gözükmüyordu. Sarışın İtalyanm önünde cıyaklayan iki çocukla birlikte benekli suratlı biri vardı. Sully'ye göre, öyleleri ülkenin dışına ne kadar çabuk çıksalar o kadar iyiydi. Alınlarında o kırmızı benek olanların göçleri bu denli hızlanmayı sürdürdüğü takdirde, körili tavukları yakında ulusal yemek olurdu. Müslümanlar daha da beterdi, ama bir türlü hecelenemeyen isimleriyle bu benekli kafalar da yeterince berbattı. Geçen yıl kolu çıktığı zaman klinikteki Hintli doktor ona gerçek bir ağrı kesici vermemekte direnmişti. Sanki Hint fakirleri gibi zihnini kontrol altına almaya mecburdu. Kolu yarı yarıya koltukaltı oyuğundan çıkmış olmasa adamın çenesine yumruğunu indirirdi.

Sully kadının pasaportuna ilgilenmeden baktı ve sümüklü piçleriyle geçmesini işaret etti. Benekli kafalı karı resmen safran kokuyordu.

Yanakları akneli genç bir Rus. Alman soyadlı olduğuna göre herhalde Yafıudiydi. *Mafya?* Varsın olsundu; bu şu sırada onun sorunu değildi.

Bir Fransızla karısı; belli ki tatile çıkmışlardı.

Sarili bir benekli kafalı daha. Adı Gayatri idi, ama soyadı hecelenemeyen bir şey. Köri kul.

Öbür adamların hiçbiri tanıma uymuyordu: fazla yaşlı, fazla şişman,; fazla genç, fazla kısa boylu.

Vah vah. Belli ki bu Sully'nin şanslı günü olmayacaktı.

"Tabii. Beni İngiliz mi zannettiniz? İtalyanım, ama bütün arkadaşla-' rım benim Alman ya da onun gibi bir şey olduğumu düşünürler."

Anna koltuğuna yerleşti. Sarisini düzeltti ve adım kafasının içinde tekrar etti: Gayatri Cfıandragupta.

Birisi soracak olsa kekelemesi berbat bir şey olurdu. Uzun siyah saç-i larmı dümdüz arkaya taramıştı.. Bir penceredeki yansıması gözüne ilişince kendini zor tanıdı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Buenos Aires

Anna, American Express Ofisimin camekânmdan iki yanında ağaçlar sıralanan sakin Plaza Libertador General San Martin'e baktı. Bir zamanlar bir boğa güreşi arenası, daha eski tarihte ise bir esir pazarı olan parka atma binmiş General Jose de San Martîn'in tunç heykeli hâkimdi. Güneş ortalığı yakıyordu. Ama klima yüzünden içerisi buz gibi soğuk ve sessizdi.

"Senyorita Acampo?"

Arkasında bedenine sıkıca oturmuş mavi bir bleyzer olan ince yapılı bir adam ona bakıyordu. Siyah çerçeveli şık gözlükler takmıştı. "Üzgünüm, senyorita," dedi. "Söylediğiniz pakedi bulamıyoruz."

"Anlayamıyorum." Anna bir yanlışlık olmaması için İspanyolcaya başvurdu. "Taahhütlü olarak gönderilecekti."

"Evet, geldi, hanımefendi ama bulunamıyor."

Çıldırmak işten bile değildi. Ama bu kadarı bile bir şeydi. Önceki memur adına bir paket geldiğini bile inkâr etmişti.

"Yani kaybolduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Sinirli bir tiki andıran refleks gibi bir omuz silkiş. "Bilgisayarlarımıza göre Washington D. C.'den gönderilmiş ve dün buraya gelmiş, ama ondan sonrası meçhul. Şu formu doldurursanız, sistemimizde bir tarama yaparız. Eğer bulunamazsa, tazminat hakkınız doğar."

Kahretsin! Anna zarfın kaybolduğuna inanamıyordu. Çalınmış olması daha kuvvetli bir olasılıktı. Ama kimin tarafından? Ve niçin? İçinde

ne olduğunu kim bilebilirdi? Bakmak kimin aklına gelirdi? Yoksa Denneen de mi onu terk etmişti? Anna buna inanamıyordu. Belki o farkında olmadan telefonu dinleniyordu. Aslında potansiyel açıklamalar çokt' ama hiçbiri gerçeği değiştirmiyordu: paket çalınmıştı, bunu yapan h kimse şimdi onun kim olduğunu ve niçin burada olduğunu biliyordu.

İnterpol'ün Arjantin oñsi Suipacfıa'da *Policía Federal Argentina hm* karargâhının içindedir. İnterpol'ün Buenos Aires'deki adamı *Jefe Secciorn Operaciones* Miguel Antonio Peralta'dır.

Kapısındaki bir metal plakada SUBCOMISARIO DEPARTAMEN-' TO ÍNTERPOL, diye yazılıdır. Peralta iri ve yuvarlak bir kafası olan yuvarlak omuzlu ve cüsseli bir adamdı. Kafatasının tepesini kamufle etmeye çalışan saç perçemleri dazlaklığını örtecek yerde reklam ediyordu.

Tahta kaplamalı ofisi İnterpol'ün çalışmalarına övgülerle doluydu. Duvarlar dünyanın dörtbir yanından minnettar polis kuvvetlerinden gelen plaketler ve çeşitli olayların anısına verilmiş madeni levhalarla kaplıdı. Bunların yanı sıra haçlar, diplomalar, aziz resimleri ve ailesine yöneli Papa'nm çerçevelenmiş bir kutsama duası vardı. Polis babasının antika bir gümüş çerçeve içindeki kahverengi tonlarında bir fotoğrafı da en göz alıcı bir konumdaydı.

Peralta'nm kertenkelelerinkini hatırlatan gözleri yusyuvarlak ba" çerçeveli gözlüklerinin arkasında uykulu bakıyordu. Üstü boş pırıl pı masasının üstünde özenle bakıldığı belli olan eski deri tabancalığm için bir tabanca dikkati çekiyordu. Adam güler yüzlüydü ve kusursuz bir n zaket sergiliyordu. "Adalete her zaman yardımcı olmaya hazır olduğum" zu biliyorsunuz," dedi.

Anna, "Yardımcımın da izah ettiği gibi CBS'deki bizler kritik bir r kabet ortamındayız," dedi. "Görünüşe göre £toe//ne'dakiler bu adamı yerini bulmanın ve maskesini düşürmenin eşiğindeler. Ona ilk ulaşanl onlar olursa çaresi yok. Ama ben bugünkü konumuma itilip kakılar" gelmedim. Yanında çalıştığım Arjantinli yapımcı, sizin yapacağınız küç' bir yardımla öyküyü yakalayabileceğimize inanıyor."

"Arjantin'de futbol ulusal sporumuz. Sanırım, Birleşik Amerika' televizyon bu rolü oynuyor."

"Öyle de denebilir." Anna gülümseyerek bacak bacak üstüne attı. *"Dateline"dak* meslektaşlarımı eleştirmiyorum. Ama nasıl bir öykü hazırlayacaklarını, her şeyin eski hamam eski tas olacağını biliyoruz. Arjantin, o kötü kişilere sığmak olan geri bir ülke diyecekler. Sömürü niteliğinde, adi bir iş çıkaracaklar. Biz öyle değiliz. Daha sofistike ve bence çok daha doğru bir iş düşünüyoruz. Biz *yeni* Arjantin'i yansıtmak istiyoruz. Sizin gibi insanların adaletin yerine gelmesine ön ayak olduğu bir yer. Modern yasaların uygulandığı, öte yandan demokrasiye saygı duyulan bir yer." Genç kadın yine gülümsedi. "Ve zahmetleriniz bir danışman ücretiyle ödüllendirilecek. Evet, Bay Peralta. Birlikte çalışabilir miyiz?"

Peralta belirli belirsiz bir gülümseyişle karşılık verdi. "Tabii Josef Strasser'in Buenos Aires'de yaşadığına dair elinizde bir kanıt varsa, bunu söylemelisiniz. Kanıtı açıklayın." Adam her şeyin ne kadar kolay olduğunu vurgulamak ister gibi gümüş Cross kalemiyle havayı dürttü. "Hepsi bu."

"Bay Peralta, ister benim ekibim, ister rakiplerimiz olsun, bu öykü yapılacak." Anna'nm gülümseyişi kayboldu. "Bütün sorun, öykünün nasıl yapılacağı. Başarılarınızdan birinin mi yoksa başarısızlıklarınızdan birinin öyküsü mü olacak? Haydi dostum, elinizde Strasser hakkında bir dosya dolusu ipucu vardır... burada olduğuna dair mutlaka bir işaret vardır. Yani onun Buenos Aires'de yaşadığından şüphe duymuyorsunuz, değil mi?"

Peralta arkasına yaslanarak iskemlesini gıcırdattı. "Bayan Reyes," dedi, enfes bir dedikoduyu paylaşacak bir adamın ses tonuyla konuşuyordu. "Ofisime birkaç gün önce en zengin banliyölerimizin birinde oturan bir kadından akla yakın bir ihbar geldi. *SS Hauptsturmführer* Alois Brunner'i sokakta komşu bir evden çıkarken görmüştü. Bu adamın evine hemen yirmi dört saatlik bir kontrol uyguladık. Kadm bir yerde haklıydı: ihI iyar adamın yüzü Brunner'in dosyalarımızdaki fotoğraflarına uyuyordu. I lemen yaşlı centilmene baskın yaptık. Müthiş öfkelenerek eski bir Alman pasaportu ortaya çıkardı. Üçüncü Reich'm kartalıyla ve Jude yani Yahudi anlamına gelen büyük bir J harfiyle bezeliydi. Adamın adı Katz'dı." Peralta koltuğunda dikildi. "Kamplarda bulunmuş böyle bir adamdan nasıl özür dilersiniz?"

Anna, "Doğru," diye onayladı. "Bu gerçekten utanç verici olmalı. Ama bizim Strasser hakkındaki bilgilerimiz sağlam. *Dateline* biz şimdi konuşur-

ken herhalde arka plan çekimlerini yapıyordur. Ellerinde güçlü kanıtlar olduğu anlaşılıyor."

"Dateline, 60 Dakika, 20-20 bu inceleme programlarına hiç yabancı} değilim. Ama sizler Josef Strasser'in hayatta olduğuna ve Arjantin'de yaşadığına o kadar emin olsanız, onu çoktan bulurdunuz, öyle değil mi?" Adamın kertenkele bakışlı gözleri Anna'nm üzerindeydi.

Genç kadın ona gerçeği söyleyemez, Strasser'e duyduğu ilginin Nazi geçmişinden kaynaklanmadığını, Führer'iyle yolları ayrılıp savaş sonrası dönemin göze görünmeyen mimarlarıyla güç birliği yaptığı zamanla ilgili olduğunu açıklayamazdı: "Öyleyse nereden bakmaya başlamamı önerirsiniz?" diye sordu.

"Bu sorunuzu yanıtlamak olanaksız. Burada savaş suçlusu bir caninin yaşadığını bilsek onu hemen tutuklardık. Ama artık öylelerinin kalmadığını söyleyebilirim." Adam, sözlerine kesinlik kazandırmak ister gibi kalemini masanın üstüne attı.

"Sahi mi?" Anna, sarı bloknotuna anlamsız bazı işaretler yaptı.

"Arjantin'de zamanlar değişti. Josef Mengele'nin kendi ismiyle burada açıkça yaşayabildiği o kötü günler tarih oldu. Peron diktatoryası günleri de geçmişte kaldı. Arjantin şimdi demokratik bir ülke. Josef Scfıvvammberger sınır dışı edildi. Ericfı Priebke sınır dışı edildi. Burada en son ne zaman bir Nazi tutukladığımızı anımsayamıyorum bile."

Anna karalamalarının üstünü sert bir kalem darbesiyle çizdi. "Peki,i buraya göç edip yerleşenler hakkında bir kayıt yok mu? Kırklı ve ellili yıllarda bu ülkeye girenlerin listesi?"

Peralta kaşlarını çattı. "Belki ülkeye girişlerin, gelenlerin kayıtları; vardır. Ulusal Sicil Dairesi'nde, Göçmenler Dairesi'nde indeks kartları bulunabilir, ama hepsi elle yazılmıştır. Ne var ki kıyılarımız binlerce kilometre uzunluğunda. Onlarcayâ önce kaç römorkörün, sandalın ve balıkçı teknesinin, yüzlerce iskeleden birine fark edilmeden yanaştığını Tanrı bilir. Patagonya'da yüzlerce kilometrelik kıyı çizgisi vardır, gelenleri görecek kimse ise yoktur."

Adam kalemiyle yine havayı bir delme hareketi yaptı. "1949"da ise Peron takma adla bu ülkeye girenler için bir genel afilan etti. Onun için burada olsa bile Josef Strasser hakkında göçmen dairesinde bir kayıt bu-

lunması olasılığı çok zayıf. Belki kayak merkezi Barilocfıe'a gidip sağda, solda sorular sorsanız daha iyi olur. Almanlar Bariloche'u seviyorlar. Onlara sevgili Bavyera'larmı ammsatıyormuş. Ama sizin yerinizde olsam fazla umutlanmazdım. Sizi hayal kırıklığına uğrattımsa çok üzgünüm."

Anna Navarro'nun ofisinden çıkmasının üzerinden iki dakika geçmeden Miguel Antonio Peralta telefonuna sarıldı. "Mauricio," dedi. "Az önce çok ilginç bir ziyaretçim vardı."

Viyana'daki modern bir işhanmda donuk yüzlü orta yaşlı bir adam, yeri hah kaplı bir "resepsiyon alanı"yla bir "toplantı odası"nı çevrelemiş olan sunta duvarların bir işçi ekibi tarafından sökülüp bir yük asansörüne taşınmasını ilgisiz bakışlarla seyrediyordu. Arkasından, formika bir konferans masasına, basit bir metal yazı masasına ve aralarında taklit bir telefon sistemiyle çalışır durumdaki bir bilgisayar da bulunan ofis malzemesine sıra geldi.

Gözlüklü adam, son on yıldır dünyanın dörtbir yanında anlamını bilmediği bir takım hizmetlerde bulunması için angaje edilen bir Amerikalıydı. Şirketin müdürüyle hiç karşılaşmamıştı, kim olduğu hakkında da bir fikri yoktu. Bütün bildiği, gizemli müdürün bina sahibinin bir iş ortağı olduğunu, bu adamın ise on birinci katı kullanmasına memnuniyetle razı olduğuydu.

Bir dekorun demonte edilmesini seyretmek gibi bir şeydi, bu. Gözlüklü Amerikalı işçilere. "Hey," diye seslendi. "Birisinin lobideki tabelayı indirmesi lazım. Ama Amerika mühürünü bana bırakın, olmaz mı? Ona yine ihtiyacımız olabilir."

Nezy York

Eski Dışişleri Bakanı Dr. Walter Reisinger Manhattan'm Doğu Yakası'nda sabahın yoğun iş trafiğinde kaplumbağa hızıyla ilerleyen limuzininin arka koltuğunda otururken çalan telefonuna yanıt verdi.

Dr. Reisinger'in telefondan hoşlanmaması talihsizlikti, zira son günlerde uyanık dakikalarım tümüyle telefon başında geçirmekteydi. Ulus-

lararası danışmanlık firması Reisinger ve Ortaklan son zamanlarda onu dışişlerindeki günlerinden de daha çok meşgul ediyordu.

Hükümetten çekilip anılarını yazmaya başladıktan sonra yavaş yavaş kenara itileceğinden, sadece arada bir *Nightline* programında boy göstermeye ve *New York Times* için bir makale yazmaya davet edileceğinden korkmuştu.

Tam tersine daha da meşhur ve kesinlikle çok daha zengin olmuştu. Şimdi Ortadoğu'daki diplomatlık günlerine kıyasla çok daha sık dünya seyahatlerine çıkıyordu.

Konuşma düğmesine basarak, "Evet?" dedi.

Hattın öbür ucundaki ses, "Dr. Reisinger, ben Bay Holland," dedi.

Reisinger, "Günaydın, Bay Holland," diye karşılık verdi. İki adam bir dakika kadar sohbet ettikten sonra Reisinger, "Bu sorun olmaz," dedi. "Dünyanın hemen bütün hükümetlerinde iyi dostlarım var, ama bence en kestirme yol doğrudan İnterpol'e başvurmak olur. Genel sekreterini tanıyor musunuz? Çok ilginç bir adamdır. İsterseniz onu bir arayayım."

On sekiz numaralı hasta bir hastane yatağında gözleri kapalı olar; yatıyordu. Sol koluna serum takılıydı. Tedavinin başından beri sık sık olduğu gibi titriyor ve midesi de bulanıyor, arada sırada öğürerek yatağın kenarındaki bir oturağın içine çıkarıyordu. Bir hemşireyle bir teknisyen yatağının yanında nöbetteydiler.

Adı Lofquist olan doktor muayene odasına girdi ve doğru hemşirenin yanma yürüdü. "Ateşi nasıl?" diye sordu. Klinikte yedi yıldır çalışmasına rağmen, İngilizcesi hâlâ Almancasmdan daha iyi olduğundan İngilizce konuşuyorlardı.

Hemşire, "Daha düşmedi," diye yanıt verdi.

"Ya mide bulantısı."

"Belli aralıklarla kusuyor."

On sekiz numaralı hasta öğürdü ve oturağın üzerine eğilerek yur kustu. Hemşire adamın ağzıyla çenesini ıslak bir bezle sildi.

Dr. Lofquist şen bir sesle, "Birinci hafta daima en zorudur," dedL "Çok iyi gidiyorsunuz."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Merhametli Meryem Ana'ya adanmış *Nuestra Senora de la Merced* insanla kaynaşan Calle Defensa'nm tepesine oturmuş İtalyan üslubunda bir basilikaydı. *Banco de Galicia'mn* insanı şaşırtacak kadar modern bir şubesi tam karşısına düşüyordu. Kilisenin granit ön yüzü harap durumdaydı. Dökme demirden bir parmaklık aşınmış ve çatlak siyah-beyaz taşlarla döşeli bir ön avlunun etrafını çeviriyor, avluda bir çingene kadınla çocukları dileniyorlardı.

Ben, siyah saçlarını arkasında toplayıp bağlamış kot pantolonlu, bir sütunun harap kaidesine yaslanmış kadına dikkatle baktı. Çocukları kucağına ve ayaklarının dibine saçılmıştı. Avlunun daha derinlerinde paltolu bir adam bir eliyle koltuk değneğine sarılmış uyukluyordu. Dazlak kalasının tepesi güneşten kararmıştı.

Genç adam kendisine verilen talimat uyarınca biri tam çeyrek geçe kiliseye yöneldi, iki yana açılan tahta kapılardan geçti ve mumla ter kokan narteks'in karanlığına yürüdü. Gözleri karanlığa alıştıktan sonra kilisenin içinin çok ürkütücü ve eski olduğunu gördü. Romanesk tavanlar yüksek ve kubbeliydi, zemine güzel desenli fayanslar döşenmişti. Bir papazın okuduğu ve'elektronik sayesinde kuvvetlenen ilahi mağaranın içinde yankılanıyor, cemaat de yanıt veriyordu. Çağrı ve yanıt. Herkes ayağa kalksın.

Hafta içinde öğle ayiniydi, mabet ise yarı yarıya doluydu. Etkileyici. *Ama Arjantin bir Katolik ülkesi ne de olsa,* diye düşündü Ben. Şurada bu-

rada cep telefonlarının öttüğü duyuluyordu. Yönünü tayin etti ve sağında şapeli gördü. Birkaç tahta sıra, içinde İsa'nın kanlı tasvirinin bulunduğu ve üstünde HUMİLİDAD YPACIENCIA" yazılı bir camekânm önüne dizilmişti. Bunun solunda bu seferki açıkta olan ve altında SAGRADO CORAZÖN EN VOS CONFKK**> yazılı başka bir İsa heykeli dikkati çekiyordu. Ben talimat uyarınca ön sıraya oturdu ve bekledi.

Resmi giysileri içindeki bir papaz, mini etekli ve yüksek ökçeli boyalı sarışın bir genç kadının yanında dua ediyordu. İki yana açılan kapılar gıcırdadılar ve çarpıldılar, açıldıklarında da bir motosikletin uğultusu araya karıştı. Ben her defasında dönüp bakıyordu. Hangisi olabilirdi? Elinde cep telefonu olan bir işadamı narteks'e girdi, istavroz çıkardı, sonra dönüp girinti yapan bir bölmeye geçti -acaba o muydu?- derken İsa'nın tasvirine dokundu, gözlerini kapadı ve duaya başladı. Tekrar hep birlikte ilahiye başladılar. Ben beklemeyi sürdürüyordu.

Korkuyordu, ama bunu belli etmemeye kararlıydı.

Birkaç saat önce Sonnenfeld'in dosyalarında bulduğu bir numarayı! çevirmişti. Bu numara sözüm ona bir zamanlar Lenz'in dul karısına aitti.

Ve hâlâ ona aitti.

Görünüşe bakılırsa kadın gizlenmiyordu, ama telefona kendisi gel*, memişti. Sert ve düşmanca bariton bir ses yanıt vermişti. Kadının oğlu olduğunu söylemişti. Lenz'in kardeşi mi? Üvey kardeşi mi?

Ben kendini dev bir miras işini çözümlemek için Buenos Aires'e ge?, îen New York'lu bir tereke avukatı olarak tanıtmıştı. Hayır, ölenin adını açıklayamazdı. Sadece Vera Lenz'e yüklü bir miras kaldığını, ama önce kadınla görüşmek zorunda olduğunu söylemişti.

Oğul ne yapması gerektiğine karar verene kadar uzayan bir sessizlik olmuştu. Ben, ilgisiz gibi gözüken bazı bilgi kırıntıları aktarmış, ama bu, sonucu belirleyen etken olmuştu. "Avusturya'dan yeni döndüm," demişti, Ad vermemiş, kadının oğlundan da söz etmemişti, üzerinde durulacak veya karşı gelinecek hiçbir şey söylememişti. Ne kadar az şey söylense o kadar iyiydi.

*> Açakgönüllülükve sabır.
O Kutsal kalp size güveniyorum.

Oğlan sonunda, "Sizi tanımıyorum," diye karşılık vermişti.

"Ben de sizi," demişti Ben. "Ama sizi ya da annenizi rahatsız edecek-sem..."

Adam, "Hayır, hayır," diye atılmıştı. Ben'le -Bay Johnson'la- bir kilisedeki belli bir şapelde, belli bir sırada buluşacaktı.

Genç adam şimdi sırtı kilisenin kapısına çevrili olarak oturuyor, kapının her açılışında, dışarıdan içeriye her gürültü yansıyışmda dönüyordu.

Böylece yarım saat geçti.

Bu bir numara mıydı yoksa? Papaz ona baktı, yakması için konuşmadan bir çift mum uzattı, fakat Ben, "Hayır, teşekkür ederim," diyerek tekrar kapı tarafına döndü.

Kameralar ve acemi rehberlerle bir grup turist içeriye girdi. Ben tekrar camekândaki İsa'ya dikkatini verdi ve papazın ona yaklaştığını gördü. Çok esmer, uzun boylu ve güçlü görünüşlü ellilik bir adamdı.

Kısık bariton sesiyle Ben'e hitap etti. "Benimle gelin, Bay Johnson."

Ben ayağa kalkarak papazın arkasından şapelden çıktı, orta geçidi izledi, soma sağa dönerek boş bir sıradan orta geçide koşut olarak uzayan dar bir geçide geçti, taş duvarın yanından yürüdü ve mihrap bölümüne yaklaştı.

Orada ilk bakışta göze gözükmeyen küçük tahta bir kapı vardı. Papaz bunu açtı. İçerideki oda zifir gibi karanlıktı, nem ve küf kokuyordu. Papaz bir düğmeye basınca, ölgün bir ışık giyinme odası olması gereken bir mekânı aydınlattı. Papaz cüppeleriyle dolu bir raf. Ayaklan aşınmış birkaç tahta iskemle.

Papaz, Ben'e doğru bir silah doğrultmuştu.

Genç adam ani bir korku duydu.

Papaz beklenmedik bir nezaketle, "Üzerinizde bir şey var mı?" diye sordu. "Herhangi bir silah ya da elektronik aygıt falan?"

Ben'in korkusu öfkeye yerini bıraktı. "Yalnız cep telefonum var. Bunu da öldürücü bir silah sayarsanız bir diyeceğim yok."

"Onu bana verebilir misiniz? Sonra iade ederim."

Ben telefonu verdi. Papaz, Ben'in ceketinin önünde ve arkasında, koltukaltlarmda, belinde, bacaklarıyla ayak bileklerinde elini gezdirdi. Hızlı ve uzmanca bir aramaydı.

"Pasaportunuzu veya herhangi bir kimlik belgenizi görmem lazım."

Ben, Michael Johnson pasaportunu çıkardı ve bir kartvizit ekledi. Sabahın erken bir saatinde 9. Cadde'de Julio'daki matbaaya uğramış ve acele istediğinden fazla para ödeyerek elli kadar kart bastırmıştı. Bir saat sonra elinde hayali bir Manhattan hukuk firmasının ortaklarından bir Michael Johnson adına güven uyandıran kartlar vardı.

Papaz belgeleri inceledi.

Ben öfkelenmiş numarası yaparak, "Bakın," dedi. "Benim kaybedilecek zamanım yok. Tabancayı da lütfen üzerimden çekin."

Bu istemi duymazlıktan gelen papaz, "Bu taraftan," dedi.

Açtığı kapıdan göz kamaştırıcı bir güneşin altındaki minik bir avluya çıktılar. Kapının önünde penceresiz siyah bir kamyonet vardı.

"Lütfen." Papaz tabancanın namlusuyla kamyonetin açık olan yandaki kapısını işaret ediyordu.

Ben, "Üzgünüm," dedi. Demek papaz dulun oğluydu? Genç adam' buna inanmakta zorlanıyordu: papaz en azından üvey kardeşi olması gereken Jürgen'e zerre kadar benzemiyordu. "O kadar enayi değilim."

Papazın gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı. "Tabii ki gitmekte serbestsi-, niz. Ama annemi görmek istiyorsanız, benim dediklerimi yapmak zorundasınız." Sesi yumuşadı. "İnsanlar hâlâ onunla konuşmak için Buenos Aires'e geliyorlar. Gelenler bazan gazeteciler oluyor, ama ikramiye avcıları, eli ta^A, bancalı kaçıklar da var. Belki Mossad'm ajanları da. Lenz'in gerçekte nerede olduğunu söyletmek için onu tehdit edenleri gördük. İnsanlar, Lenz'in öldüğüne uzun zaman inanmak istemediler. Mengele gibi onun da dolap çevirdiğini sandılar. Şimdi annemin, tanımadığı birini. Kimliğinin doğruluğuna ben kanaat getirmeden görmesine izin vermiyorum."

"Lenz diyorsunuz... o, babanız değil mi?"

Papaz kaşlarını çattı. "Babam Lenz'in dul karısıyla evlendi. Ama annem her iki kocasından da uzun yaşadı. Güçlü bir kadındır. Ona ben bakıyorum. Lütfen içeri girin."

Papaz gökgürültüsünü andıran bir gümbürtüyle kapıları iterek kapadı. Bütün ışık tepedeki ölgün bir ampulden geliyordu. Kamyonet, aşağı çekilen oturacak yerler dışında bomboştu.

Her şey şans işidir.

Ben, *ben ne yaptım,* diye merak ediyordu.

Motor çalıştı ve protestolarla birinci vitese geçti.

Ben, *insanları işte böyle ölüme götürürler,* **diye düşündü.** *Gerçek bir papaz olsun veya olmasın, bu adamı tanımıyorum. Belki de Sonnenfeld'in sözünü ettiği eski Nazileri savunan ve koruyan grupların birindendir.*

Aradan yirmi dakika kadar bir zaman geçtikten sonra kamyonet durdu. Kapılar kayarak açıldı ve ağaçlarla örülü bir kubbeden sızan benekli ışıkta Arnavut kaldırımlı bir sokak ortaya çıktı. Yolculuğun uzunluğuna bakılırsa hâlâ Buenos Aires'deydiler, ama bu sokak o ana kadar Ben'in gördüklerinden tamamen farklıydı. Sakindi ve kuşların cıvıltıları dışında sessizdi. Ve hemen hemen duyulamayacak kadar hafif bir piyano sesi kulağa geliyordu.

Hayır, öldürülmek üzere değilim.

Genç adam, Anna'nm ne diyeceğini merak ediyordu. Atıldığı riski öğrenince muhakkak ki şok geçirecekti. Ve de çok haklıydı.

Pek büyük olmayan, fakat zarif çizgili iki katlı bir evin önünde durmuşlardı. Bütün pencerelerdeki tahta pancurlar kapalıydı. Piyano sesi evin içinden geliyordu: bir Mozart sonatı. Dökme demirden yılankavi çizgili yüksek bir parmaklık, evle küçük bahçesinin etrafını çeviriyordu.

Papaz, Ben'i dirseğinden tutarak kamyonetten inmesine yardım etti. Tabancasını ya bir yerine saklamış ya da zayıf bir olasılıkla kamyonetin içinde bırakmıştı. Bahçe kapısında numaralı bir plakanın üstündeki şifreyi tuşlaması üzerine kapı elektronik cızırtıyla açıldı.

Evin içi serin ve karanlıktı. Mozart melodileri ilerideki bir odadan geliyordu. Yanlış bir notaya basıldı, Ben de bunun bir kayıt olmadığını, çok yetenekli birisinin piyano çaldığını anladı. İhtiyar kadm mıydı acaba?

Ben, papazın arkasından piyano sesinin geldiği odaya girdi. Duvarları kitaplarla kaplı küçük bir oturma odasıydı. Bir kuş kadar çelimsiz gözüken, ufak tefek bir ihtiyar kadm Steinvvay marka bir kuyruklu piyanonun

üzerine eğilmişti. Ben'le papazın içeri girdiklerini fark etmemiş görünüyordu. Kaba ve rahatsız bir sedire oturarak sessizlik içinde beklediler.

Parça bittikten sonra ihtiyar kadın ellerini havada tuşların yukarısında tuttu, sonra ağır ağır kucağına indirdi.

Bir konser piyanistinin yapmacıklı hareketi. Kadın yavaş yavaş döndü. Yüzü muşmula gibiydi, gözleri çukura kaçmış, boynu buruş buruş olmuştu. Mutlaka doksan yaşında vardı.

Ben birkaç kere ellerini çırptı.

İhtiyar kadm titrek ve boğuk bir sesle, "Kim bu?" diye İspanyolca sordu.

Papaz, "Bu Bay Bay Johnson, anne," dedi. "Bay Johnson, üvey annem."]

Ben, ihtiyar kadına yaklaşıp kırılgan elini avucuna aldı.

Papaz, Ben'e bakarak devam etti. "Benim de adım Francisco."

İhtiyar kadm, "Beni rahat koltuğuma oturt," dedi.

Francisco, kolunu bedenine doladığı üvey annesini bir koltuğa gö< türdü. İhtiyar kadm doğru dürüst bir İngilizceyle, "Avusturya'dan mı geliyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, birkaç gün önce Viyana'ydım."

"Niçin geldiniz?"

Ben konuşmaya başladı, ama kadm ürkek bir tavırla onun sözünü kesti. "Şirket'ten misiniz?"

Şirket mi? Sigma'yı mı kastediyordu? Öyleyse onu konuşturmak lai zımdı.

"Bayan... Bayan Lenz, korkarım, buraya sizi aldatarak geldim."

Francisco başını öfkeyle Ben'e çevirdi. "Seni öldüreceğim!"

Ben onu duymamış gibi davranarak, "Jürgen Lenz gelip sizi görmem^ istedi," dedi. Başka bir açıklama yapmadı. Avusturya'dan söz aç, Jürgen Lenz'in güvenini kazandığını ima et. Sıkıya geldiği takdirde, o an bir şeyler uydururdu. Bu işte başarılı olmaya başlıyordu. "Benden sizi görü]) özellikle dikkatli olmanız için uyarmamı, hayatınızın tehlikede olduğunu söylememi istedi."

Kadm, "Ben Frau Lenz değilim," dedi azametle. "Otuzu aşkın yıldtf artık Lenz değilim. Senyora Acosta'yım."

"Özür dilerim, senyora."

Ama ihtiyar kadının azameti korkuya yerini bırakmıştı. "Lenz niçin sizi yolladı? Ne istiyormuş?"

Ben, "Senyora Acosta," diye başladı. "Benden istenen..."

İhtiyar kadın, "Niçin?" diye titrek sesini yükseltti. *"Niçin?* Buraya Scmmering'den mi geldiniz? Biz yanlış bir şey yapmadık! Anlaşmayı bozacak hiçbir şey yapmadık! Bizi rahat bırakın!"

Papaz, *"Hayır!"* diye bağırdı. "Bir şey söyleme, anne!"

Kadının kastettiği neydi? *Anlaşma..'.* Peter'm rastlantı sonucu bulduğu şey *bu* muydu?

"Senyora Acosta, oğlunuzun benden özellikle istediği..."

İhtiyar kadm, "Oğlum mu?" diye geveledi.

"Doğru."

"Viyana aaki oğlum mu dediniz?"

"Evet. Oğlunuz Jürgen."

Papaz ayağa kalktı. "Siz kimsiniz?" diye sordu.

İhtiyar kadm, "Söyle ona, Francisco," dedi. "Francisco üvey oğlumdur. İkinci evliliğimden. Benim hiç çocuğum olmadı." İhtiyar kadının yüzü korkudan şekilsizleşmişti. *"Benim oğlum yok."*

Papaz tehdit dolu bir tavırla Ben'in tepesine dikildi. "Sen bir yalancısın," diye hırladı! "Tereke işleriyle uğraşan bir avukat olduğunu söyledin, Simdi de yine yalan söylüyorsun!"

Başı dönen Ben kendini toparlamaya çalıştı. "Oğlunuz yok mu? Şu halde iyi ki buradayım. Buenos Aires'e gelmekle vaktimi veya firmamın parasını ziyan etmediğimi görüyorum."

Papaz, Ben'e öfkeyle baktı. "Seni kim buraya yolladı?"

Üvey annesi, "O, Şirket'ten gelmedi!" diye geveledi.

Ben sevinmiş numarası yaptı. "İşte benim bu sahtekârlığı aydınlatmam lazım. Yani Viyana'daki bu Jürgen Lenz oğlunuz olduğunu söylüyor, ama oğlunuz değil, öyle mi? *Kim öyleyse?"*

Papaz bir şey söylemeye hazırlanan üvey annesine döndü. "Bir şey söylemeyin!" diye emretti. "Ona sakın yanıt vermeyin!"

İhtiyar kadm, "Onun hakkında konuşamam!" dedi. "Niçin bana Lenz'ı sorup duruyor? Onu niçin buraya davet ettin?"

Papaz, "O bir yalancı, bir sahtekâr!" dedi. "Viyana bir haberci yollamadan önce mutlaka haber gönderirdi!" Arkasına uzanıp tabancasını meydana çıkardı ve doğrudan Ben'in alnına nişan aldı.

Ben, "Sen ne biçim papazsın?" diye sordu. *"Hayır, papaz olamazsın. Bir papaz kafama silah dayamazdı."*

"Ben ailesini koruyan bir din adamıyım. Şimdi hemen buradan de ol."

Tam o sırada Ben'in aklına bir şey geldi. Belirgin açıklama bu olmalıydı. İhtiyar kadına, "Kocanızın demek başka bir ailesi vardı. Başka bir kadından bir oğlu olmuştu," dedi.

Papaz silah tutan elinin bir hareketiyle, "Bu evde istenmiyorsunuz," dedi. "Haydi dışarı!"

İhtiyar kadm, *"Gerhard Lenz'in çocuğu yoktu!"* diye bağırdı.

Papaz, *"Susun!"* diye kükredi. *"Yeter artık!* Başka bir şey söylemeyin."

Ben kendi kendine konuşur gibi, "Gerhard Lenz'in oğlu olduğunu: iddia ediyor," dedi. "Ne diye bir... canavarın oğlu olduğunu iddia etsin ki?"

Papaz, "Ayağa kalkın!" diye emretti.

Ben, "Gerhard Lenz burada ölmedi, değil mi?" dedi.

Üvey anne, "Ne *diyorsunuz?"* diye soludu.

Papaz, "Hemen çıkıp gitmezseniz sizi öldüreceğim," dedi.

Ben itaat ederek kalktı, ama hemen gidecek yerde koltuğunun içini çökmüş olan ihtiyar kadına baktı-. "Demek söylentiler doğruydu," dedi, "Gerhard Lenz 1961'de Chacarita Mezarlığı'na gömülmedi, değil mi? Buenos Aires'den kaçtı, onu izleyenlerden kurtuldu..."

İhtiyar kadm, *"Burada* öldü," dedi panik halinde. "Bir cenaze töreni düzenlendi. Ben kendim tabutunun üstüne toprak attım."

Ben, "Ama ölüsünü hiç görmediniz, değil mi?" dedi.

Papaz, *"Dışarı!"* diye kükredi yine.

İhtiyar kadm, "Bana niçin böyle şeyler söylüyor?" diye inledi.

Papazın arkasındaki büfenin üstünde duran telefonun çalışı kadını susturdu. Papaz tabancasını oynatmadan sağma uzandı ve almacı kaptı. *"Si?"*

Dikkatle dinler görünüyordu. Ben, bir anlık dalgınlığından yararlanarak papazın bulunduğu yöne doğru belli etmeden biraz kaydı. İhtiyar kadına, "Josef Strasser'e ulaşmam lazım," dedi.

İhtiyar kadm tükürür gibi yanıt verdi. "Gerçekten Avusturya'dan gönderildiyseniz onu nasıl bulacağınızı da *bilmeniz* gerekir. Siz bir *yalancısınız!"*

Şu halde Strasser yaşıyordu!

Ben, papaza biraz daha yaklaşırken üvey anneyle konuşmayı sürdürüyordu. "Asıl bana yalan söylenildi, kandırıldım!" Sözlerinde bir mantık yoktu, daha kapsamlı bir açıklamanın yokluğunda insana mantıklı gelmiyordu, ama Ben'in istediği sadece ihtiyar kadını sarsmak, aklını karıştırmaktı.

Papaz telefonu kaparken, "Bu da şüphelerimizi doğruluyor," dedi. "Arayan Viyana'ydı. Bu adam bir sahtekâr." Ben'e baktı. "Bize yalan söylediniz, Bay *Hartman!"* Böyle derken bir an arkasına bakmıştı, Ben fırsatı kaçırmayarak adamın üzerine atıldı. Papazın sağ bileğini, tabancayı tutan elinin bileğini bütün gücüyle kavradı, aynı zamanda da öbür elini papazın boğazına çarptı. İşaret ve başparmaklarıyla katı bir V oluşturmuştu. İhtiyar kadm dehşet içinde haykırdı. Gafil avlanan papaz acı bir çığlık attı. Tabanca da elinden kurtularak gürültüyle yere çarptı.

Ben usta bir hareketle papazı yere indirerek adamın boğazının etrafında oluşturduğu mengeneyi daha da sıkıştırdı. Gırtlağının kemiksi kıkırdağının bir yana kaydığını hissedebiliyordu. Yerdeki fayansların üstüne serilirken adamın feryatları daha da boğuklaştı. Başı doğal olmayan bir açı oluşturmuştu. Doğrulmaya, serbest olan sol eline ulaşmaya çalıştı, ama sol eli göğüs kafesinin altına sıkışmıştı. Büyük bir kuvvet harcayarak ve boğuk soluklar salıvererek savaşıyordu. İhtiyar kadm korunmak ister gibi ellerinin tersiyle yüzünü örtmüştü.

Tabancal Tabancayı kapabilmeliyim!

Ben sol elinin adamın boğazı üstündeki baskısını artırdı, bir dizini: ise midesine dayayarak karın boşluğunu hedef aldı. Papazın bilinçsiz ola-! rak aniden soluğunu salıvermesi Ben'e tam isabet kaydettiğini ona anlattı. Papazın kara gözleri yukarı kaydı ve yalnız akları gözükür oldu. Darbe onu geçici olarak felce uğratmıştı. Ben yerdeki tabancayı kaptı, onu hızla çevirdi ve namlusunu adamın alnına dayadı.

Horozu kaldırarak, "Kıpırdarsan ölürsün!" diye tısladı.

Papazın vücudu anında gevşeyiverdi. "Hayır!" diye soludu.

"Sorularıma yanıt ver! Yaşamak istiyorsan doğruyu söyle!"

"Yapmayın, lütfen yapmayın! Ben Tanrı'nm hizmetkârıyım."

Ben dudak büktü. "Doğru. Evet, Josef Strasser'i nasıl bulurum?"

"O... Bilmiyorum... *lütfen... boğazım!"*

Ben baskıyı adamın soluk almasına ve konuşmasına izin verecek kadar hafifletti. *"Strasser nerede?"* diye gürledi.

Papaz havayı yutar gibi içine çekti. "Strasser -Strasser'e nasıl ulaşılacağını bilmiyorum- Buenos Aires'de yaşıyor, bildiğim bundan ibaret!" Yerde adamın bacaklarının arasında bir idrar gölcüğü belirmişti.

Ben, "Saçma!" diye bağırdı. "Bana bir adres ya da telefon numarası! ver, aksi halde üvey annenin ona bakacak kimsesi kalmayacak!"

Yaşlı dul hâlâ büzüldüğü koltuğun içinden, "Hayır, yalvarırım," diyaj inledi.

Papaz, "Beni öldürürseniz Buenos Aires'den sağ olarak çıkamazsıl mz," diye soludu. "İzinizi bulurlar, size öyle şeyler yaparlar ki ölmeyi bin kat yeğlersiniz!"

"Strasser'in *adresV."*

Papaz, "Bende yok!" dedi. "Lütfen! Strasser'e ulaşmak elimde değil!"!

Ben, "Yalan söylemeyin," dedi. "Hepiniz birbirinizi tanıyorsunuz» Hepiniz sanki bir örgünün içinde birbirinize bağlısınız. Strasser'e ulâsl mak isterseniz bunun yolunu bulursunuz."

"Ben bir hiçim! Beni isterseniz öldürün, onlar için hiçbir şey değilim! Ama sizi bulurlar!"

Ben merak ediyordu. "Onlar" kimdi? Bunun yerine, "Jürgen Lenss kim?" diye sordu. Tabancanın namlusunu papazın alnma bastırdı. BirkM damla kan belirdi; adamın derisini yırtınıştı.

"O... O çok güçlü. Kontrol onda. Annemin evi, mülkleri kendine Jürgen Lenz dedirten adama ait."

"Peki, gerçekte kim o?"

"Tabancayı elinden bırak ve ondan uzaklaş."

İspanyol şiveli, alçak ve sakin ses, Ben'in arkasındaki kapı aralığından geliyordu. Elinde kısa namlulu bir tüfek tutan uzun boylu bir adam orada duruyordu. Arkasında kaim bir yeşil pantolon ve pamuklu kumaştan bir işçi gömleği vardı. Yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başlarında gözüken geniş göğüslü ve güçlü kuvvetli biriydi.

Dul kadın, "Roberto, imdat!" diye bağırdı. "Francisco'mu kurtar! Bu adamı derhal dışarı at!"

Roberto sordu. "Senyora, bu yabancıyı öldüreyim mi?"

Adamın tavrına bakan Ben, onun gözünü kırpmadan ateş edebileceğini anladı. Genç adam ne yapacağına karar vermek için bir duraklama geçirdi. Papaz, alnına dayalı tabanca nedeniyle bir rehineydi, ama Ben tetiği çekemeyeceğini biliyordu. Zaten ateş etse dahi tüfekli adam onu anında öldürürdü.

Ama hâlâ blöf yapabilirim, diye düşündü.

İhtiyar kadın, "Roberto!" diye cıyakladı. "Şimdi!"

Genç adam, "Silahı indir yoksa ateş ederim," diye tehdit etti. "Bu pisliğe ne olacağı umurumda değil."

Papazı kastediyordu.

Ben, "Evet, ama senyoramn umurunda," dedi. "İkimiz de silahlarımızı aynı anda indireceğiz."

Genç adam razı oldu. "Pekâlâ. Silahı onun başının üstünden çek, ayağa kalk ve def oi git. Tabii, yaşamak istiyorsan." Ben tabancayı papazın alnından uzaklaştırırken o-da tüfeğin namlusunu yere çevirdi. Ben ağır ağır ayağa kalktı. Tabancanın namlusu hâlâ yere çevriliydi.

Adam, "Şimdi kapıya doğru uzaklaş," dedi.

Ben tabancayı sağ elinde sıkı sıkı tutarak, solunla da yolunun üstünde engeller olmadığına emin olmak için arkasındaki havayı elleyerek, gen geri gitmeye başladı. Genç adam da tüfeğin namlusunu hâlâ yere çevrili tutarak onu hole kadar izledi.

Sakin bir sesle, "Bu evi hemen terk etmeni istiyorum," dedi. "Buraya bir daha yaklaşacak olursan, görülür görülmez öldürülürsün." Papaz asık suratla oturur duruma geçmişti. Tükenmiş ve utanmış görünüyordu.

Ben geri geri giderek açık kapıdan dışarı çıktı (kapıyı ya papaz açık bırakmıştı ya da Roberto buradan içeri girmişti) ve onu çekip kapadı.

Birkaç saniye sonra koşa koşa uzaklaşıyordu.

Anna taksi şoförünün parasını ödedi ve Buenos Aires'in La Recoleta adındaki semtinin sakin bir sokağında bulunan küçük otele girdi. Tek başına seyahat eden genç bir kadının göze çarpmadan gelebileceği bir yer' olmadığını düşünerek huzursuzluk duydu.

Resepsiyon görevlisinin onu adıyla selamlaması huzursuzluğunu ar-j tirdi. Günün daha erken bir saatinde Ben'le o ayrı ayrı ve birkaç saatlik farkla gelerek oda tutmuşlardı. Ayrıca, yine ayrı ayrı ve farklı zamanlarda telefon ederek rezervasyonlarını yaptırmışlardı. Aynı otelde kalmak lojistik açıdan mantıklıydı, ama bazı riskleri artırıyordu.

Oda hizmetçisinin arabası odasının dışmdaydı. Bu da münasebetsiz-İ di. Anna yalnız olmak, dosyaları gözden geçirmek, bazı yerlere telefon! etmek istiyordu; ama şimdi beklemek zorunda kalacaktı. İçeri girince hizmetçinin açık bavulunun üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

Anna nın deri evrak çantasından dosyalar çıkarıyordu.

Anna aniden durdu. Hizmetçi başını kaldırıp onu görünce dosyalarla! çantayı tekrar bavulun içine attı.

Anna, kadının üzerine yürüyerek, "Orada ne halt ediyordun?" dedi. j

Hizmetçi öfkeyle protestoya başladı, inkâr etmeye kalkıştı. Anna onun arkasından hole çıkarak ne yaptığım bilmek istediğini belirtti. "Gel *buraya/Bavulumun içinde ne arıyordun?"*

Anna, kadının göğsündeki plaketten adını okumaya çalıştı; ama hiz* metçi birdenbire dönerek koridorda koşa koşa uzaklaştı.

Hizmetçi bir şey aşırmıyordu. *Anna'nın kâğıtlarını gözden geçiriyordu,!* İngilizceyi okuyup anlaması veya anlamaması önemli değildi; belli ki eline geçecek bütün belgeleri, kâğıtları, dosyaları, notlan çalmakla görev lendirilmişti.

Ama kimin tarafmdaftgörevlendirilmişti ?

Anna'nm niçin burada olduğunu veya neyi araştırdığını kim bilebilirdi? Gözetleniliyordu, ama kimin tarafından?

Kim burada olduğumu biliyor? Evet, Denneen biliyordu, ama bunu birine, işyerindeki bir arkadaşına söylemiş miydi?

İnterpol'ün temsilcisi Peralta onun kim olduğunu keşfetmiş miydi yoksa? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Genç kadın tam yatağın başucundaki telefona uzandığı sırada telefon çalmaya başladı. Otel müdürü özür dilemek için mi arıyordu? Yoksa arayan Ben miydi?

Genç kadın almacı kulağına götürdü. "Alo?"

Sadece hava. Hayır, bir teybin çok iyi bildiği tıslamasıydı. Soma. Belirlenemeyen konuşma sesleri duyulmaya başlandı, netleşti ve kuvvetlendi.

Anna'da bir adrenalin akımı oldu. "Kim o?"

Bir ses seçebildi: *"Peki, buraya göç edip yerleşenler hakkında bir kayıt yok mu ?Kırklı ve ellili yıllarda bu ülkeye gelenlerin bir listesi?"* Ses onun sesiydi. Yanıt veren erkek sesinin sahibi ise Peralta'ydı.

Birisi, Peralta'yla onun arasında geçen konuşmanın kaydını ona telefonda dinletiyordu.

Her şeyi duymuşlardı. Ve her kimlerse "onlar" nerede olduğunu ve neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Anna donakalmış vaziyette yatağın üstüne çöktü. Korku içindeydi. Alman tüm önlemlere rağmen Arjantin'de olduğunun bilindiğinin artık hiçbir şüphesi yoktu. Hırsız hizmetçi kendi hesabına çalışmıyordu.

Telefon tekrar çalmaya başladı.

Tüyleri diken diken olan genç kadın almacı kaptı. "Evet?"

"Biz yeni Arjantin 'i yansıtmak istiyoruz. Sizin gibi insanların adaletin yerine gelmesine önayak olduğu bir yer. Modern yasalann uygulandığı, öte yandan demokrasiye saygı duyulan bir yer..." Yerleştirilmiş kayıt cihazları tarafından zapt edilmiş, belki biraz metalik, ama gayet net olan Anna'nm sesiydi.

Bir tıkırtı. Telefon kapanmıştı.

Genç kadın acelesinden odanın kapısını açık bırakmıştı. Onu kapamaya koştu. Koridorda kimse yoktu.

Kapıyı kapadı, anahtarı kilidin içinde iki kere çevirdi, sürgünün zincirini de yuvasına geçirdi.

Pencereye koştu. Ağır perdeler açıktı. Sokağın karşı tarafındaki yüksek binaların herhangi birindeki bir tetikçi için kolay hedef olacağını anlayan genç kadın, perdeleri hızla çekip kapadı.

Telefon tekrar çalmaya başladı.

Genç kadm tekrar telefona yürüdü, almacı kulağına götürdü ve bir şey demeyerek bekledi.

"Bugün bulunduğum yere..."

Anna sakin gözükmeye çalışarak almacın içine, "Konuşun, konuşun," dedi. "Nereden aradığınızı saptıyoruz."

Ama dinleyen yoktu. Sadece bir teybin donuk tıslaması duyuluyordu.

Anna telefonun pistonunu bastırdı, tekrar çalmasına vakit bırakma^ dan da resepsiyonu aradı. İngilizce olarak, "Beni arayıp müstehcen laflar ediyorlar," dedi.

Santral memuru anlayamayarak, "Müstehcen mi...?" diye tekrarladı.

Anna, *"Amenezas,"* dedi. *"Palabrotas."*[1]

"Ah, çok üzgünüm, senyorita. Polisi aramamı ister misiniz?"

"Bana gelecek telefonları bağlamamanızı rica edeceğim."

"Peki, efendim. Nasıl isterseniz."

Genç kadm bir dakika kadar düşündü, sonra çantasından bir kâğıt parçası çıkardı. Bunu Schipol Havaalam'nm çıkış salonundaki not defterinden koparmıştı. Kâğıdın üstüne Denneen'in önerdiği özel dedektifin telefon numarasını kaydetmişti. Denneen onun güvenilir ve çok yetenekli olduğuna, yerel makamlarla arası iyi olmakla beraber çok dürüst biri o[T] duğu konusunda garanti vermişti.

Anna numarayı tuşladı ve tekrar tekrar çaldırdı.

Bir telesekreter devreye girdi. Sergio Machado kendini ve ajansın] tanıttı, Arma, düdük sesinden sonra adıyla telefon numarasını bıraktı ve Denneen'in adını verdi. Sonra otel santralını tekrar arayarak yalnız bir Sergio Machado'dan gelecek telefonu kabul edeceğim bildirdi.

<" Tehditler... Saçma sapan MMF.

Bilgili ve becerikli, özellikle de güvenilir birini gereksiniyordu. Hükümetin bürokrasisinde güvenilir bir bağlantınız olmadan bir yerlere varmayı, bir şeyler öğrenmeyi başaramazdınız, Anna'nm ise öyle bir bağlantısı yoktu.

Genç kadm banyoya geçti, lavaboda önce soğuk, sonra da sıcak suyla yüzünü yıkadı. O sırada telefon çaldı.

Dalgın bir tavırla yatağın başucundaki masaya yürüdü.

Telefon tekrar tekrar çaldı.

Anna telefonun başında durup bakıyor, ne yapacağını düşünüyordu.

Sonunda almacı kaldırdı.

Konuşmadan bekledi.

Hattın öbür ucuna sessizlik hâkimdi.

Sonunda bir erkek sesi, "Alo?" dedi. "Orada kimse var mı?"

Anna'nm ağzı kurumuştu. "Evet?" dedi.

"Anna Navarro'yla mı konuşuyorum?"

"Siz kimsiniz?" Anna sesinin sakin çıkmasına çalışıyordu.

"Adım Machado, az önce beni aradınız, değil mi? Postayla gelenleri almaya çıkmıştım. Şimdi telefonunuza yanıt veriyorum."

Rahatlayan genç kadm içini çekti. "Çok üzgünüm. Telefonda bana bir sürü müstehcen laflar ettiler de. Aynı kişi olmasından korktum."

"Müstehcen telefonlarla ne demek istiyorsunuz? Çirkin soluk almalar gibi şeyler mi?"

"Hayır. Öyle şeyler değil. Oldukça karmaşık..."

"Yoksa başınız dertte mi?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum, belki de. Neyse, beni aradığınız için size teşekkür ederim. David Denneen bana yardım edebileceğinizi söyledi."

"Tabii. Bir fincan kahve ister misiniz? Amerika'da içtiğiniz pislik gibi değil. Gerçek kahve."

"Tabii, isterim." Anna'nm duyduğu endişe hafiflemeye başlamıştı bi-I,

O akşam pek geç olmayan bir saatte dedektifin ofisine yakın bir kail restoranın önünde buluşmaya karar verdiler. Machado, "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Daha fazlasını vaat edemem."

Genç kadm, "O kadarı bana yeter," diye karşılık verdi.

Telefonu kapadı ve odasını basan uzaydan gelmiş bir canlıymış gibi bir süre aygıta baktı.

Ben'le onun otel değiştirmeleri gerekecekti. Peralta'ya yaptığı ziyaretten sonra belki de izlenmişti. Belki de havaalanından beri izleniyordu. Fakat bulunduğu yerle üstlendiği görev biliniyordu: o telefonların asıl içerdiği mesaj bu idi. Söylenenlerin ancak tehdit olarak algılanabileceğini biliyordu.

Kapı vuruldu.

Adrenalin onu kapının yanında mevzilenmeye zorladı. Emniyet zinciri kapı levhasındaki yerinden uzanarak kapı çerçevesindeki oyuğa giriyordu.

Kapı sadece anahtar kullanarak açılamazdı.

Acaba?

Kapıda bir gözetleme deliği yoktu.

Anna, "Kim o?" dedi.

Yanıt veren ses iyi tanıdığı bir erkek sesiydi. Onu duyduğuna hiç bu kadar sevineceğini düşünemezdi.

Ses, "Ben'im," dedi.

Genç kadm, "Tanrım sana çok şükür," diye mırıldandı.

OTUZ ALTINCI BOLUM

Genç adam toz toprak içindeydi, gömleğiyle kravatı çarpılmış, saçları fena halde karışmıştı.

"Kapıdaki zincir de nesi?" diye sordu. "Yoksa sen de mi New York'un doğu kesiminde yaşıyordun?"

Anna, genç adama bakakalmıştı. "Sana ne oldu?"

İkisinin de son birkaç saatin olaylarını hikâye etmesinden sonra Anna, "Buradan gitmeliyiz," dedi.

Ben, "Haklısın," dedi. "Kent merkezinde bir otel var. Mütevazı, ama sevimli bir yer olduğunu söylüyorlar. İngiltere'den gelen göçmenler taralından işletiliyor. Adı Sfenks." Genç adam havaalanında bir Güney Amerika rehberi satın almıştı. Bunu karıştırarak söz konusu oteli buldu. "Gidelim," dedi. "Ya doğrudan gider ya da sokakta cep telefonumdan oteli arayabiliriz. Buradan olmaz."

Anna onayladı. "Belki bu kez aynı odada kalmalıyız. Karı, koca gibi."

Ben, "Uzman olan sensin," dedi. Gözlerinde alaycı bir parıltı mı vardı?

Anna izah etti: "Sağa sola telefon edip beraber seyahat eden, fakat ayrı odalarda kalan Amerikalı bir erkekle kadım arayacaklardır. Yerimizi saptamaları ne kadar zaman alır dersin?"

"Haklı olabilirsin. Dinle, bir şey öğrendim." Ben ceketinin iç cebinden katlı bir kâğıt çıkardı.

"Bu ne?"

"Bir faks."

"Kimden?"

"New York'taki araştırmacımdan. Viyana'da Armakon AG Şirketi'nin yönetim kurulu üyelerinin adları. İhtiyar adamları öldüren zehir üreten Philadelphia'daki küçük biyotek firmasının sahipleri onlar."

Listeyi Anna'ya uzattı. Genç kadın, "Jürgen Lenz," diye mırıldandı. "Yönetim kurulu üyelerinden biri de o, çok garip bir rastlantı, öyle değil mi?"

Arliss Dupree bir kez daha önünde yığılan evraklara baktı, neşeli yine işine konsantre olmayı başaramadı. Önündeki uzun rapor, Amerikan Vakıfları başkan yardımcısı tarafından hazırlanmıştı. Federal iflas mahkemelerine ilişkin ayrıntılı yolsuzluk iddialarını ele alıyordu. Dupree aynı cümleyi üç kere okuduktan sonra raporu bir kenara attı ve holdeki paslı aksak makinenin ürettiği bayat kahveden bir fincan daha almaya gitti, ümitsizce.

Aklında başka şeyler vardı, bütün sorun oydu. Ajan Navarro'yla ilgili gelişmeler can sıkıcıydı. Can sıkıcıdan da beter. Çok önemli bir dert. Genç kadına ne olduğu Dupree'nin umurunda değildi. Ama eğer görevini kötüye kullanıp birilerine bilgi sızdırdıysa, bu onu da etkilerdi, ki böylesi büyük bir haksızlıktı.

Arliss Dupree her şeyin İç Uyum'daki eli, yüzü karaciğer lekeleri içindeki hortlak suratlı Alan Bartlett'ten kaynaklandığını düşünmekten kendini alamıyordu. O şey her ne ise. Birkaç kez araştırmalar yaptırmıştı -daireler arası araştırmalar- ve her defasında terslenmişti. Özel Araştırmalar Ofisi'nde kapıcılık gibi düşük düzeyde bir işi varmış gibi. Dupree her ne zaman bunu düşünse kravatını gevşetmek zorunda kalıyordu. Gerçekten sinir bozucuydu.

Önce şu Navarro sürtüğü ekibinin içinden seçilerek kimbilir nerelere sürtmeye gitmişti. Derken, kadının bozuk olduğuna, karanlık işler yapanlara, düşman güçlere bilgi sattığına dair haberler gelmişti. Eğer bu doğruysa, Navarro gerçekten herkese tifo bulaştıran Mary[1]' gibi biriyse, rapor verdiği kişinin, yani Arliss'in canına okumuştu. Dupree rüzgârın han-

O Yüzlerce kişiye tifo bulaştırdığı halde kendisi hastalanmayan aşçı kadın.

gi yöne estiği hakkında bir şeyler seziyorsa -ki işi bunu sezmesine bağlıydı- bir pislik fırtınası doğru üzerine geliyordu.

Ve işinin Navarro'nun suistimali veya (suçlamalar ona çoğunlukla saçma geliyordu ya) Bartlett'in ikiyüzlülüğü yüzünden zarar görmesine ölse bile izin verecek değildi. Dupree şöyle ya da böyle ayakta kalan biriydi.

Ayakta kalmak bazan güçlüklere kafadan saldırmak anlamına geliyordu. Dupree'nin dostları vardı, bilmesi gerekenleri ona söyleyen dostlar. Belki de Hayalet'e bir ziyaret yapmanın yararı olurdu. Bartlett şöyle ya da böyle daire içinde azımsanamayacak bir güçtü, bir mini J. Edgar Hoover. Dupree onun yanında ayağını denk almalıydı. Ancak Dupree'nin de kendisiyle uğraşılacak biri olmadığını Bartlett'in öğrenmesi lazımdı. Hayalet günlerini meslektaşlarını hedef alan kovuşturmaları yönetmekle geçiriyordu; amacının ne olduğu en son ne zaman araştırılmıştı?

Dupree birkaç şeker zarf çığı yırtarak içeriğini kahvesinin içine boşalttı. Kahvenin tadı hâlâ berbattı, ama onu yine de içti. Önünde yapılması gereken çok iş vardı. Şans Dupree'ye yardım ederse, Alan Bartlett kendi kazdığı kuyuya düşecekti.

Sphinx'deki odalar geniş ve aydınlıktı. Tek kişilik yatağa ikisi de ihtiyatla baktılar ve ne şekilde uyuyacaklarına dair karar vermeyi sonraya bıraktılar.

Anna, "Hâlâ anlayamadığım şey, burada olduğumu ve bunun *nedenini* nasıl bildikleri," dedi.

"İnterpol'ün adamı..."

"Ne var ki onu paketin American Express'in ofisinden çalınmasından sonra gördüm." Genç kadın yüksek pencerelerin yanında duruyor, tül perdelerle oynuyordu. "Paket bir kere çalındıktan sonra, kötü adamlar Strasser'i aradığımı anladılar. Merak ettiğim şu: onu almaları gerektiğini nereden bildiler? Benimle Buenos Aires'e geleceğini kimseye söylemedin, değil mi?"

Anna'nm ima ettiği şey Ben'in hoşuna gitmemişti, ama anlamazlıktan geldi. "Hayır, söylemedim. Ama sen otelden bir yerlere telefon ettin mi?"

Genç kadm kısa bir süre sustuktan sonra itiraf etti. "Evet, 1 Washington'a bir telefon açtım."

"Gerekli bağlantılarınız varsa otel telefonlarını dinletmek zor ol gerek."

Genç kadm belli ki etkilenmiş olarak ona baktı. "Bu, sahte CIA mm da izah eder. Evet. Jürgen Lenz'e herhangi bir ipucu verdin miy

"Lenz'e Buenos Aires'e gitmeyi düşündüğümü söylemedim, çü sırada düşünmüyordum bile."

"Lenz'in parmak izlerini elde etmenin bir yolunun olmasını ister O zaman onları bir dizi veri tabanından geçirir ve neler bulacağımız^ rürdük. Belki bir sabıka kaydı falan vardır. Sana herhangi bir şey, bir vizit falan verdi mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Ama ben ona bakması için foto Zürih'de Peter'm banka kasasında bulduğumu söyledim."

"Onu kaç kişiye gösterdin?"

"Sana. Zürih Üniversitesi'ndeki bir tarihçiye. Liesl'e. Ve Le| Hepsi bu kadar."

"Onu elledi mi?"

"Evet, tabii. Önüne ve arkasına baktı. Onu evirip çevirdi. Parma rım her tarafında gezdirdi."

"Güzel. Bir kopyasını aldırır, orijinalini AFIS'e yollarım."

"Nasıl olur? Bakanlıktaki ayrıcalıklarının iptal edildiğini zannedi; dum."

"Ama Denneen'inkiler duruyor, fotoğrafı ona ulaştırabilirsem, o başka bir ajanstaki, büyük bir olasılıkla FBI'daki bir arkadaşına geçire lir. Herhalde gerekeni düşünür ve yapar."

Ben durakladı. "Lenz hakkında bir şeyler öğrenmemize... Ya da ter'm katillerini bulmamıza yarayacaksa çok iyi."

"Güzel." Ahna saatine baktı. "Bu konuşmamıza yemekte devam e lim. Adı Sergio muydu neydi, o dedektifle şehrin La Boca adındaki mahallesinde buluşuyoruz. Orada yiyecek bir şeyler buluruz."

Taksi şoförü, porsumuş kollarını açıkta bırakan bir tişört giymiş o yaşlı bir kadındı. Kontrol panelinin üstünde herhalde çocuğuna ait çerç

• İlenmiş bir fotoğrafvardı. Dikiz aynasından da minik bir deri mokasen Ifillamyordu.

Anna, "Tabancalı bir papaz," diye söylendi. "Ben ise manastırdaki jDnminiken rahibelerin ürkütücü olduklarını sanırdım." Genç kadm pili-|6ÍÍ gri bir eteklikle beyaz bir bluz giymişti. Kuğu boynunun etrafında «ıınsıkı bir inci kolye dikkati çekiyordu. Üstünde gevrek bir çiçek kokusu • rıh. "O papaz sana dul Bayan Lenz'in evinin sahibinin Jürgen Lenz mi Okluğunu söyledi?"

"Aslında, 'kendine Jürgen Lenz *dedirten* adam' cümlesini kullandı."

Buenos Aires'in en güney ucundaki fakir bir işçi mahallesine girmiş- • rdi. Sollarmdaki Riachuelo Kanalı, içinde paslanmış tarakların, tekne m dalarının ve dubaların yarı yarıya batmış bulunduğu durgun bir suydu, nal boyunca ardiyelerle toptan kasap depoları sıralanıyordu.

"Kadm sana Gerhard Lenz'in çocuğu olmadığını mı söyledi?" An- ıı.ı'am derin derin düşündüğü kaşlarını çatmasından belliydi. "Bir şeyi gö- zümüzden mi kaçırdık acaba?"

"Ne bileyim. Adam ya Lenz ya da değil."

"Demek ki Viyana'da tanıştığın, herkesin Jürgen Lenz adıyla tanıdığı itilam bir sahtekâr."

"Çıkan sonuç bu."

"Ama her kim olursa olsun, bu ihtiyar kadınla üvey oğlu ondan kor- kuyorlar ."

"Hiç kuşkusuz."

"Eğer Lenz'in oğlu değilse, niçin adı kötüye çıkmış birinin oğlu oldu- ğunu iddia etsin? Buna anlam vermek zor."

"Burada bir Elvis kopyasından söz etmediğimiz kesin. Ne var ki Sig- ma'da veraset işinin nasıl işlediğini bilmiyoruz. Belki de bu orada tutun- mak için uyguladığı yöntemdi. Kendini kuruculardan birinin vârisi olarak lanıtmak, o örgüte girebilmesinin tek yolu olmuş olabilir."

"Jürgen Lenz'in Sigma olduğunu varsayarsak tabii."

"Bu noktada aksini varsaymaktan daha güvenli. Chardin'in söyledik- lerinden yola çıkarsak, Sigma'yla ilgili olarak sorun, neleri kontrol ettik- leri değil, neleri kontrol *etmedikleri."*

Ortalık kararmıştı. Kalabalık, kötü ışıklandırılmış ve tehlikeli g nen bir bölgeye giriyorlardı. Teneke levhalarından inşa edilmiş evi damları oluklu metaldendi. Pembe, sarı ve turkuvaz gibi renklere bo muşlardı.

Taksi ağzına kadar dolu bir restoran barın önünde durdu. Külh bey görünümlü müşteriler gıcırtılı tahta masaların etrafında ya da b oturmuş, konuşup gülüşüyorlardı. Barın arkasında Eva Peron'un büj boy renkli bir fotoğrafı girer girmez insanın dikkatini çekiyordu. Tava vantilatörler ağır ağır dönmekteydi.

Benle Anna *empanada'laûa* bir San Telmo cabernet sauvignon, şarapla birlikte de bir şişe maden suyu ısmarladılar. Şarap kadehlerin eski bir sünger kokusu sinmişti. Peçeteler de kare şeklinde ambalaj k dmdan kesilmişlerdi.

Masaya oturduktan sonra Anna, "Dul kadın senin 'Semmering'd geldiğini sanmış," dedi. "Neyi kastediyordu dersin, bir yer mi? Bir şif mi?"

"Bilmiyorum. Sanıyorum, bir yerdir."

'Ya 'Şirket'ten söz ettiği zaman?"

"Sigma'yı kastettiğini varsaydım."

"Ama başka bir şirket daha var. Her kimse, Jürgen Lenz Armakon' yönetim kurulunda."

"Machado denen bu adama bildiklerimizin ne kadarını açıklayabil çeksin?"

Anna omuzlarını silkti. "Hiçbir şey açıklamayacağım. Ondan sade bize Strasser'i bulmasını istiyorum."

Yemeklerini birer *humita* 'yla, mısır koçanı kabuğu içindeki krema ve tatlı bir mısır ezmesi ve kahveyle bitirdiler.

Ben, "Bana öyle geliyor ki İnterpol'ün adamının fazla bir yararı ol madı," dedi.

"Strasser'in hayatta olma olasılığını kabul etmedi. Bu da fazlasıyla şüphe uyandırıcı. İnterpol İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce Nazile rin kontrolündeydi, bazı kimseler o zamandan beri arınmadığına inanı

•Hırlar. O adam Nazileri koruyan örgütlerin birindense hiç şaşmam. Geleni şimdi senin tabancalı papazına..."

"Tabancalı papazım Strasser'e nasıl ulaşılacağını bilmediğinde ısrar • İli, ama ona inanmıyorum."

"Sen kapıdan çıkar çıkmaz Strasser'i uyarmak için telefona koştuğunu bahse girerim."

Ben düşündü.. "Strasser'e telefon ettiyse... Dul kadının telefon kayıt - prıılı elde edemez miyiz acaba?"

"Orasını Machado'ya sorabiliriz. Bunu kendisi yapabilir ya da kime yııptırabileceğini bilir."

"İyi de o adamın neye benzediğini biliyor musun?"

"Hayır, ama onunla bu lokalin önünde buluşuyoruz."

Sokak kalabalık, gürültülü ve elektrikliydi, kaldırımlardaki hoparlörcrden güm güm rok müziği yayılıyor, bir opera aryası duyuluyor, yakınıl ki bir bardan tango müziği kulağa geliyordu. Buenos Airesliler bir yaya folu olan Caminito'nun parke taşlarının üstünde geziniyorlar, bir açık lava pazarının tezgâhlarının başında vakit öldürüyorlardı. Restorana sückli birileri giriyor ya da oradan çıkıyor, bu arada Ben'le Anna'ya tosluyor ama özür dilemiyorlardı.

Ben yirmi yaş civarında bir delikanlı grubu fark etti. Alkol ve testoslerone'dan sarhoş olmuş sekiz, on kişilik bu kabadayı sürüsü yüksek sesle konuşarak ve gülerek onunla Anna'nm üzerine geliyordu. Anna ağzının köşesinden Ben'e bir şeyler mırıldandıysa da genç adam onun ne dediğini anlayamadı.

Delikanlıların birkaçı onunla Anna'ya yüzlerinde sadece meraktan ilaha farklı bir anlamla bakıyorlardı.

Kaşla göz arasında Ben'le Anna'nm etrafını kuşatıverdiler.

Genç adam, Anna'ya, "Kaç!" diye bağırdığı anda midesine yumruğu yedi.

Ben karnını iki koluyla korumaya alırken bu kez bir şey sol böbreğine tosladı, bir ayak! Genç adam saldırıyı geçiştirmek için ileriye doğru bir hamle yaptı. Anna'nm bağırdığım duydu, ama ses sanki çok uzaktan geliyordu. Etrafı çevrilmiş, sıkıştırılmıştı. Bir kısmı yirmisinden de küçük

olan saldırganlar dövüşün ustası gözüküyorlardı. Ben kımıldayamıjH sağdan, soldan yumruk yiyordu. Gözucuyla Anna'nm saldırganlardan (• rini şaşılacak bir kuvvetle yana ittiğini gördü. Ama hemen arkasından bfl kaç kabadayı genç kadını kıskıvrak yakaladılar. Ben kurtulmaya çalıştl|M da bir yumruk ve tekme yağmuru yolunu kesiyordu.

Bıçakların ışıltısı gözüne çarptı, bıçaklardan biri yan tarafına saplfH dı. Ateş gibi bir duygu müthiş bir ıstırap patlamasına dönüştü. Ben tsçfflB tutan eli kaparak hızla kıvırdı ve bir cıyaklama duydu. Saldırganlara tflfl meler savurdu, yumruk salladı ve birkaç kere isabet kaydetti. DerkenjB dirsek göğüs kafesine, bir diz de midesine tosladı. Soluksuz kalmıştı. (IH resizlik içinde solurken bir ayak hayalarını tekmeledi, Ben de acı içilifl ikibüklüm oldu.

Bir sirenin acı acı ötüşü kulağına geldi, arkasından Anna'nm bağır^B ğını duydu. "Bu tarafa! Tanrım, sana çok şükür!" Bir ayağın başının yaM na çarpmasıyla ağzında kan lezzetini duydu. Yarı korunmak için, yarı fl birilerini yakalayıp yediği yumrukları engellemek için kollarını ileri atfl Bu arada bağırışlar, yeni sesler duydu, ayağa fırlayınca da bir çift polilB saldırganlara bağırdıklarını duydu.

Polislerden biri onu yakalayarak, *"Vamos. Vamos por acâ, que los* w»f *mos a saçar de acâ!"* Haydi bu tarafa geç, seni buradan çıkaracağız! dfl bağırdı. Başka bir polis de Anna'yı otomobile doğru çekti. Ben her nafl olduysa polis arabasına ulaşabildi, kapının açıldığını gördü, arkasından itildiğini hissetti ve kendini içeride buldu. Kapı arkasından çarpıldı, kalfl balığın bağırışları ve feryatları da giderek hafifledi.

Polislerden biri ön koltuktan, "İyi misiniz?" diye. sordu.

Ben'in yanıtı inlemeyle karışık bir homurtu oldu.

•Anna, *"Gracias!"* diye teşekkür etti. Ben, genç kadının bluzunun tıldığma dikkat etti, inci kolyesi de gitmişti. Genç kadın, "Biz Amerik yız..." diye başladı, sonra bir an düşünür göründü. "Çantam," dedi." K retsin! Param içindeydi."

Ben, "Pasaport?" diye gevelemeyi başardı.

"Odada kalmıştı." Araba hareket etmişti. Genç kadm ona dön "Tanrım bu da ne? Sen iyi misin, Ben?"

"Emin değilim." Kasığındaki o müthiş acı hafiflemeye yüz tutmuştu, çağın kestiği yerde sıcak bir ıslaklık duyuyordu. Genç adam yanma do- • uiKîu, kanı hissetti.

Araba büyük bir hızla trafiğin içine daldı. Anna, "Bu rastlantısal bir **MÎmn** değildi," dedi. "Bu kasıtlı, planlı ve koordineliydi."

Ben, genç kadına donuk donuk baktı. Önde oturan polise, "Teşek- BOı ederim," dedi.

Yanıt duyulmadı. Genç adam o zaman ön ve arka koltuklar arasında • leksiglasdan bir engel olduğunun farkına vardı. Anna'nm da, "Bölme..." • ediğini duydu.

Pleksiglas daha önce orada değildi. Sadece birkaç saniye önce ortaya • kmıştı. Ben bir polis radyosunun cızırtısını duymuyordu ya da belki leksiglas ses geçirmiyordu.

Anna da aynı şeyi aynı anda fark etmiş olmalıydı ki öne eğilip plek- »JiTası yumruklamaya başladı, ama iki polis herhangi bir tepki vermedi- ler.

Arka kapılar otomatik olarak kilitleniyordu.

Anna, "Aman Tanrım," diye soludu. *"Bunlarpolis değiller."*

İkisi de kapı tokmaklarına asıldılar, ama kapı kımıldamadı. Bu sefer kapıyı kilitleyen düğmelere saldırdılar, ama onlar da kımıldamadılar.

Ben, "Tabancan nerede?" diye fısıldadı.

"Tabancam *yok!*

Araba dört şeritli bir yolda hız yaparken farlar yanlarından çakıp gediyordu. Belli ki şehri artık arkalarında bırakmışlardı. Ben pleksiglası iki eliyle yumrukluyor idiyse de, sürücüyle öndeki yolcu buna dikkat etmez görünüyordu.

Araba bir çıkış rampasına yöneldi. Aradan birkaç dakika geçmeden İM tarafı yüksek ağaçlarla çevrili çift şeritli bir yoldaydılar. Derken birdenbire bir korunun içindeki karanlık bir çıkmaz yola girdiler.

Araba durmuştu. Bir an sessizlik egemen oldu. Yalnız arada bir arkada geçip giden bir araba sesi duyuluyordu.

Ön koltuktaki iki adam bir konuda bir karar vermeye çalışıyorldH Az sonra yolcu tarafındaki adam indi ve arabanın arkasına geçti. BajjH kapağının açıldığı duyuldu.

Adam hemen arkasından otomobilin yanma döndü. Bir elinde kH maş parçasına benzeyen bir şey, sağ elinde de tabancaya benzer bir cisim tutuyordu. Derken şoför de inerek koltuğunun altındaki tabancalıkoH bir tabanca da o çıkardı. Arka kapıların kilitleri açıldı.

Belli ki yetkili kişi olan şoför, arabanın Anna'nm tarafındaki kapısjB açtı ve genç kadına tabancayı salladı.

Anna ağır ağır inerek kollarını havaya kaldırdı. Adam birkaç adfl geri çekildi ve serbest sol eliyle arabanın kapısını çarparak Ben'i arfl koltukta yalnız bıraktı.

Anayollardan uzak ıssız patika, silahlar... klasik bir infazdı bu.

Öteki sahte polis -ya da belki sahici polislerdi, ne fark ederdi kifl Anna'nm elleri havada olarak durduğu yere giderek üzerinde silah arfl maya koyuldu. Koltukaltlarmdan başlamıştı. Elleri genç kadının göğüslal rinin üstünde gereğinden uzun durdu.

Bundan sonra ellerini genç kadının yanlarında gezdirdi, oradan ka«| sıklarına indi ve parmakları orada da gereğinden uzun durdu. Daha son»; ra eller bacaklarının iç yüzünden ayak bileklerine kadar indi. Adam SOİ nunda genç kadının temiz olduğuna karar vererek birkaç adım geri çekil»; di. Bir kenevir çuval alarak genç kadının başına geçirdi ve boynunun efl rafında sıkıştırdı.

Şoför bir şey haykırmca Anna dizüstü düşerek ellerini arkasında kü« netledi.

Ben onun başına neyin geleceğini anlamıştı. "Hayır!" diye haykırdı. |

Şoför başka bir emir haykırmca polislerin genci arabanın kapısını' açarak silahını Ben'in üzerine çevirdi.

Akıcı bir İngilizceyle, "Yavaş yavaş dışarı çık!" dedi.

Anayola doğru bir hamle yapmanın ya da Anna'yı kapıp güvenli bir yere götürmek mümkün değildi. Ellerinde tabanca olan iki adamın karşısında olamazdı. Genç adam da arabadan indi, ellerini havaya kaldırdı, genç polis ise bu kez daha hoyratça onun üstünü aramaya koyuldu.

Adam, *"No estâ enfierrado,"* dedi. Temiz.

"Ani bir hareket yaparsan seni öldürürüz. Anlaşıldı mı?" dedi.

Evet, anlıyorum. İkimizi de öldürecekler.

Onun da başına bir kenevir çuval geçirildi. Ahır kokan çuval boyluda o kadar sıkılmıştı ki Ben boğulduğunu hissetti. Her taraf karanlık-I. "Hey, dikkat edin!" diye söylendi.

Adamların biri, "Kes sesini!" diye uyardı. Ses adamların yaşhsmmkic benziyordu. Devam etti. "Yoksa seni öldürürüm, ölünü de günlerce Jcimse bulmaz. Duydun mu beni?"

Anna'nm, "Dediğini yap. Şimdilik başka seçeneğimiz yok," diye Aşıladığını duydu.

Genç adam başının arkasına sert bir cismin dayandığını hissetti. Bir •s, "Yere diz çök," diye emretti.

Ben diz çöktü ve kendisinden istenilmediği halde ellerini sırtında keetledi. "Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

İçlerinden biri, "Kes sesini!" diye bağırdı. Sert bir cisim başının arkala vurdu. Ben duyduğu acıdan inledi.

Onları kaçıranlar konuşmak istemiyorlardı. Tanımadığı bir ülkenin tasında karanlık bir yolun kıyısındaki lanet olası bir tarlada öleceklerdi, enç adam her şeyin nasıl başladığını düşündü. Zürih'deki Bahnhofpatz'da ölümün kıyısına gelmesi mi her şeyin başlangıcıydı yoksa Peter'm ortadan kaybolması mı? Kırsal İsviçre'deki o köy hanında Peter'm öldürülmesinin ona hissettirdiği büyük üzüntüyü anımsadı, ama bu anı moralini bozacak yerde kararını perçinledi. Burada öldürüldüğü takdirde en azından ikizinin katillerini bulmak için elinden geleni yaptığını bilmenin mutluluğunu yaşayacaktı. Sonunda onları adaletin karşısına çıkarmayı ya da cinayetin nedenlerini öğrenmeyi başaramamış olsa bile, en azından buna yaklaşmıştı. Arkasında ne bir eş bırakacaktı, ne de bir çocuk, zaman içinde arkadaşları tarafından da unutulacaktı, ama dünya tarihinde hayatlarımız bir yaz gecesinde bir ateşböceğinin ışığı kadar kısadır, Ben de kendine aramayacaktı.

Bir yerlerde kaybolan babasını düşündü. Sadece adam hakkındaki bütün gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceği için hayıflanıyordu.

Karanlığın içinde aniden bir ses kulağına geldi. Adamların yaşlısı sesi.

"Şimdi de bazı soruları yanıtlayacaksın. Strasser'i ne demeye arıy dunuz?"

Demek sadece konuşmak istiyorlardı.

Bu haydutlar Strasser'i koruyorlardı.

Anna'nm konuşmasını bekledi, genç kadın sesini çıkarmayınca, "Beif bir avukatım," dedi. "Amerikalı bir avukat. Bir vasiyetnamenin gerekleri ni yerine getirmekle görevlendirildim. Yani Strasser'e ona kalan yüklü bir parayı ulaştırmaya çalışıyordum."

Başının yanma sertçe vuruldu.

"Ben gerçeği istiyorum, zevzekçe konuşmayı bırak."

"Gerçeği söylüyorum." Ben'in sesi titrekti. "Bu kadını işin içine kar tırmaym. O sadece kız arkadaşım. Bu işle bir ilgisi yok. Onu yanımda rükledim. Buenos Aires'i daha önce görmemişti de..."

Adamlardan biri, "Kes!" diye kükredi. Sağ böbreğine bir şeyin çar masıyla Ben, başı kenevir çuvalın içinde olduğu halde yere kapaklan Duyduğu acı o kadar şiddetliydi ki inlemeyi bile başaramadı. Hemen kasından yanağına bir tekme yiyince bu kez acıdan gözleri karardı, kan kokusu burnuna, tadı da ağzına doldu. Dünya gözlerinden silinmişti.

"Durun.'" diye bağırdı. "Ne istiyorsunuz? İstediğiniz neyse söyleye ğim."

Öne eğildi, yüzünü elleriyle korumaya çalıştı. Duyduğu belirsiz a dan soluyordu. Ağzından kan sızdığını hissetti. Bir sonraki darbeye ke dini hazırladı, ama bir şey olmadı.

Derken adamların yaşlısının sesini duydu. Hoş bir konuşma sırası da bir noktayı belirtmek ister gibi sakin ve heyecansızdı. "Kadın 'yaln kız arkadaşın değil. Adı Anna Navarro ve Birleşik Amerika Adalet B kanlığı'nm memuru. Orasını biliyoruz. Asıl senin hakkında bilgi istiy ruz."

Ben, "Ona yardım ediyorum," diye büzülerek yanıt verdi. Darbe kez başının öbür yanma indi. Şimşek gibi bir acı sanki gözlerine saplan

inişti. Şimdi duyduğu ıstırap o kadar şiddetli, o kadar yoğun ve karşı konulamazdı ki, öleceğini sandı.

Bir ara oldu: işkence seansının ortasındaki birkaç saniyelik bir aralık. Adamlar belli ki onun tekrar konuşmasını bekliyorlardı.

Fakat Ben'in beyni uyuşmuştu. Bu adamlar nereden çıkmışlardı? Jürgen Lenz adındaki adamın maşaları mıydılar? Sigma mıydılar? Ama yöntemleri buna göre fazla ilkeldi. *Kamaradenyverk?* Bu daha akla yakındı. Hangi yanıtlar acaba onları tatmin eder, infazı ertelerdi?

Bu kez Anna konuştu. Ben'in kulakları tıkalıydı, büyük bir olasılıkla kanla dolmuştu, dolayısıyla genç kadının söylediklerini hayal meyal duyabiliyordu. Şaşılacak kadar sakin bir sesle, "Sizler Strasser'i koruyorsanız, burada ne işim olduğumu bilmek istersiniz," diye başladı. "Onu uyarmak için Buenos Aires'e geldim, iade edilmesini istemek için değil."

Adamların biri güldüyse de Anna konuşmayı sürdürdü. Sesi çok uzaklardan geliyordu. "Son birkaç haftanın içinde Strasser'in arkadaşlarından birkaçının katledildiğinden haberiniz var mı?"

Karşı taraftan yanıt çıkmadı. "Strasser'in öldürülmek üzere olduğuna dair bir ihbar aldık. Amerika Adalet Bakanlığı onu tutuklamayı düşünmüyor, yoksa bunu çoktan yapardık. Yaptığı şeyler ne kadar korkunç olursa olsun, savaş suçları yüzünden aranmıyor. Onun katledilmesinin önüne geçip onunla konuşmak istiyorum."

Adamların biri, "Yalancı!" diye haykırdı. Küt diye bir ses ve arkasından Anna'nm haykırması.

Çatlak bir sesle, "Durun!" diye bağırdı. "Size doğruyu söylediğimi kontrol etmenizin yollan var! Strasser'e ulaşıp onu uyarmamız lazım! Bizi öldürürseniz, *ona* zarar vermiş olursunuz!"

Ben, "Anna!" diye haykırdı. Onunla iletişim kurmak zorundaydı. "Anna, iyi misin? Sadece iyi olduğunu söyle."

Boğazı patlayacakmış gibi bir his duyuyordu. Haykırmak için kendini zorlaması başının korkunç derecede zonklamasına neden olmuştu.

Kısa bir sessizliğin arkasından genç kadının kısık sesi kulağına geldi. "İyiyim."

Bu, Ben'in duyduğu son şey oldu. Dünya silinmişti.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Ben, büyük ve yüksek tavanlı, pencereleri de tanımadığı bir şehir s kağma bakan bir odadaki yatakta uyandı.

Vakit akşamdı. Trafik gürültüsü kulağına geliyor, pırıldayan ışıkl görüyordu.

Tişört ve siyah lycra şort giymiş koyu kestane rengi saçlı ve kahv rengi gözlü uzun boylu bir kadın bir koltuğa kıvrılmış, ona bakıyordu.

Anna.

Başı zonkluyordu.

Genç kadın sakin bir sesle, "Selam," dedi.

Erkek de, "Selam," diye karşılık verdi. "Hayattayım." O karabaşa sahnesini yavaş yavaş anımsamaya başlıyordu, ama ne zaman bilinci kaybettiğini hatırlayamadı.

Genç kadın gülümsedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Ben yanıt vermeden önce kısa bir süre düşündü. "Bir gökdelenin t peşinden düşen, bir onuncu kat penceresinden başını uzatan biri nasıl ol duğunu sorunca da, 'Şu ana kadar iyiyim,' diyen adam gibi."

Anna kıkırdadı.

"Aslında başını hafif ağrıyor." Genç adam başını önce bir yana, sonra öteki yana çevirdi, ağrının göz yuvalarının arkasında kıvılcım gibi çaktığını hissetti. "Belki o kadar da hafif ağrıdığı söylenemez."

"Doğrusu, seni fena halde hırpaladılar. Bir ara beyin sarsıntısına uğ-ı.ıhğım sandım, ama yanıldığım anlaşılıyor."

Genç kadm kısa bir aradan sonra ekledi. "Beni de biraz tartakladılar, uma daha çok senin üzerinde yoğunlaşmışlar."

"Gerçek birer centilmenmişler." Genç adam hâlâ düşüncelerini to-arlayamamış gibi durakladı. "Buraya nasıl geldim?"

"Sanırım, seni dövmek onları yorgun düşürdü ya da bayıldığın zaman korktular. Her neyse, bizi şehre getirdiler ve La Boca'mn bir yerinde ara-badan attılar."

Odayı aydınlatan ışık, yattığı yatağın yanındaki bir lambadan geliyor-du. Ben, alnında ve yanlarında sargılar bulunduğunun farkına vardı. "Bunları kim yaptı?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun, onlar mı kimdi? Ya da seni kim mi sarıp sar-maladı?"

"Yoksa sen mi yaptın?"

Genç kadm mütevazı bir tavırla başını eğerek, *"Mbi,"* dedi. "Tıp mal-zemesi, yani çoğunlukla peroksitle Betadine de Sphimc'in sayesinde."

"Teşekkür ederim." Ben doğru dürüst düşünemiyordu. Kafası hâlâ bulanıktı. "Peki, o herifler kimdi?" diye sordu.

Anna, "Neyse, hayattayız," dedi. "Onların *pistoleros,* yani kiralık si-lahlar olduklarını tahmin ediyorum."

"İyi ama polis arabası..."

"Arjantin polisi rüşvetçiliğiyle ünlüdür. Birçokları ikinci iş olarak/>/s-*toleros* 'hık yaparlar. Ama Sigma'yla bir bağlantıları olduğunu sanmıyo-rum. *Kamaradenwerk* ya da eski Almanları gözeten haydutlar olabilir. Yerel şebeke birçok şekilde uyarılmış olabilir. İnterpol'deki dostum, on;ı sahte bir ad vermiştim, ama bir kimlik fotoğrafımı görmüş olması mü m kün. Belki American Express'de çalman paket beni ele vermiştir. Ya dfi suçlu dedektif dostum Machado'ydu. Belki de tabancalı papazın onları uyarmıştır. Ama bu kadar soru yeter. Dinlenmeni istiyorum."

Genç adam doğrulup oturmaya çalıştı, ama yanma şiddetli bir acı saplanınca tekrar uzandı. Midesine, kasığına, böbreklerine tekmeler alıl dığıriî şimdi anımsıyordu.

Gözkapakları da kapanıyor, odayı kâh görüyor, kâh görüntü bul yordu. Çok geçmeden uykuya yenik düştü.

Tekrar uyandığında vakit hâlâ geceydi, oda da oldukça karanlı Tek ışık sokaktan geliyordu, ama bu kadarı yatakta yanında yatan ş görmesine yetti. Genç kadının hafif parfümü burnuna doluyordu. *Şi yatağını benimle paylaşmaya razı,* diye düşündü.

Bir dahaki uyanışında oda ışık içindeydi. Etrafına bakınca gözl sancıdı. Banyoda bir akan su sesi duyarak oturmaya çalıştı.

Banyonun kapısı açılınca buhar bulutunun arasından Anna görün Büyük bir havluya sarmmıştı.

"Uyanmışsın," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Biraz daha iyiyim."

"Güzel. Oda servisine kahve ısmarlamamı istiyor musun?"

"Burada oda servisi var mı?"

Genç kadın, "Evet, kendini iyi hissettiğin belli," dedi gülerek. "M" yeteneğin yerine geliyor."

"Karnım acıktı."

"Çok normal. Dün gece yemek yemek fırsatını bulamadık." banyo tarafına döndü.

Ben'in üstünde temiz bir tişörtle şort vardı. "Giysilerimi kim değ di?" diye sordu.

"Ben."

"Şortu da bana sen mi giydirdin?"

"Hımm. Kanlar içinde kalmıştın."

Genç adam, *vay, vay,* diye düşündü. *İlk teklifsizlik anımızı ben uyk geçirdim.*

Anna dişlerini ovmaya başladı, birkaç dakika sonra banyodan ç ğmda makyaj yapmış, beyaz bir tişört ve mor bir jimnastik şortu giymiş

"Sence ne oldu?" diye sordu. Düşünceleri netleşmeye başhyordıij özel dedektife ettiğin telefonun dinlendi mi acaba?"

"Mümkün."

"Bundan böyle benim cep telefonumu kullanacağız. Sphinx'in s rali dinleniyor olabilir."

Anna genç adamın arkasına iki yastık yerleştirdi. Genç kadın artık Barfüm yerine sabun ve şampuan kokuyordu.

"Son kaldığımız oteli aramak için şimdi senin telefonundan yararlanabilir miyim?" diye sordu. "Washington'daki dostum o otelde kaldığımı »ımıyor, beni oradan arayabilir." Genç kadın ona *International Herald Tribune'un* bir sayısını fırlattı. "Sen dinlenmene bak. Oku, uyu, keyfine bak."

"Şarjı bitmiş olabilir. Onu prize bağlaman gerekebilir."

Genç adam arkasına yaslandı ve dalgın bir tavırla gazetenin sayfalarını çevirmeye başladı. Hindistan'ın Gujarat eyaletinde bir deprem. Kalıoı niya'da hissedarlar tarafından dava edilme tehlikesi altındaki bir kamu İli/metleri şirketi. Dünya liderleri Uluslararası Çocuk Sağlığı Forulıuı'nda bir araya geleceklerdi. Ben gazeteyi bırakıp gözlerini kapadı, «ma sadece dinlenmek için. Bu kadar uyku yeterdi. Anna'nm Recolek'daki otelle konuşmasını dinledi. Canlı ve bulaşıcı bir gülüşü vardı.

Genç kadın o sivri dilini, kendini savunma güdüsünü kaybetmiş gibiydi. Şimdi emin ve güvenli gözüküyordu, ama kırılgan değildi. Belki de güçlü olmasını sağlayan Ben'in zayıflığıydı. Belki de bakmayı ve korumayı seviyordu. Belki de etken, yaşadıkları ortak serüvendi ya da onun hesabına duyduğu meraktı veya başına gelenlerden dolayı ona acımasıydı ya ılı yanlış yere duyulan bir suçluluktu. Belki de bunların hepsiydi.

Genç kadın telefon konuşmasını tamamladı. "İşte bu ilginç."

"Hımm?" Genç adam gözlerini kapadı. Anna yatağın yanında duruyordu. Saçları karışmıştı. Beyaz tişörtün altında göğüslerinin şekli meydaÜ . I çıkmıştı. Genç adam heyecanlandığını hissetti.

Anna, "Özel Dedektif Sergio'dan bir mesaj aldım," dedi. "Geciktiği İçin özür diliyordu. Başka bir olayla uğraşırken işi uzamış. Tamamen ma-Mimca gözüküyor."

"Telefon mesajı otelde kayda geçmiş ve dinlenmiş olabilir."

"Gidip onunla buluşacağım."

"Deli misin sen? Düştüğün tuzaklar sana yetmedi mi?"

"Benim uygun gördüğüm koşullarda buluşacağız."

"Yapma."

"Ne yaptığımı biliyorum. Yüzüme gözüme bulaştırabilirim -bu ba oluyor- ama biliyorsun, işimde genelde oldukça iyi sayılıyorum."

"Bundan şüphem yok. Ama organize suçlar ya da narkotik bölüm de değilsin. Adam falan vurma işinde de değilsin. Bence bu iş ikimizi'" aşıyor."

Ben, genç kadına karşı koruyucu olma ihtiyacını duyuyordu, hem onun kendisinden kat kat üstün bir nişancı olduğunu, kendini savunma daha usta olduğunu bile bile. Aynı zamanda, garip değil mi, Anna yarjH da olduğu zamanlar kendini daha güvende hissediyordu.

Genç kadın gelip yatakta Ben'in yanma oturdu. Genç adam ona açmak için biraz kenara çekildi. Anna, "Benim için kaygılandığın i minnettarım," dedi. "Ama ben iyi bir eğitim aldım, ayrıca saha ajanı rak da çalıştım."

"Özür dilerim. Yeterliliğinden şüphe etmek aklımdan geçmedi."

"Özür dilemene gerekyok. Alınmadım."

Ben, genç kadına kaçamak bir bakış fırlattı. *Tanrım, ne kadarg sin,* demek aklından geçti, ama Anna'nm buna nasıl bir tepki verece den emin değildi. Hâlâ oldukça mesafeli davranıyordu.

Birden, ."Bunu baban için mi, kardeşin için mi yapıyorsun?" diye du.

Bu soru Ben'i şaşırttı. Böylesi bir dobralık beklememişti. Yanıtın ıhı kolay olmayacağının farkındaydı. "Belki her ikisi için de," dedi. "Ama dj bii ki daha çok Peter için."

"Peter'la aranız nasıldı?"

Ben, "Sen hiç ikiz tanıyor musun?" diye.sordu.

"Pek iyi tanıyorum sayılmaz."

"Bence bu var olan en yakın ilişkidir, karıkoca ilişkisinden bile dstfl güçlü. Hoş, bu ikincisini kendi deneyimimden bilmiyorum ya. Ama M ter'la birbirimizi koruyorduk. Adeta birbirimizin aklından geçenleri ok» yabiliyorduk. Dövüştüğümüz zamanlar bile -ki bunun olduğuna inanabi- lirsin- sonradan öfke yerine suçluluk duyuyorduk. Sporda gerçi yarışıyOB duk, ama aramızda başkaca rekabet yoktu. O mutlu olunca ben de mutu

(ıhıyordum. Ona iyi bir şey olunca, bana olmuş gibi hissediyordum. Aynı toy onun için de geçerliydi."

Genç kadının gözlerinin yaşlı olduğunu görünce Ben şaşırdı. Her ne-(cnse onun da gözleri yaşardı.

Devam etti. "Onunla yakındık demek o kadar yetersiz ki. İnsan kolu yıı da bacağı için yakındık der mi? O, benim bedenimin bir parçası gibiydi"

Bütün anıları birden karmakarışık halde belleğinin yüzeyine çıktı, pıılıa doğrusu geçmişe ait birtakım tablolardı bunlar. Peter'm öldürülmesi, Ürkütücü biçimde ortaya çıkması. Çocukken ikisinin evin içinde güle-rek koşuşmaları. Peter'm cenaze töreni.

Genç adam birden Anna'ya arkasını dönerek elleriyle yüzünü kapadı. İçinde kabaran hıçkırığı durduramamıştı.

Hafifbir feryat duyunca Anna'nm da ağladığını fark etti. Bu, onu şa-|ii'llı ve ondan da çok duygulandırdı. Genç kadın onun elini avucuna aldı Vc kuvvetlice sıktı. Yanakları yaşlardan sırılsıklamdı. Bir kolunu yavaşça erkeğin omuzlarına doladı, sonra her iki koluyla ona sarıldı ve genç ada-lın, yaralarına dikkat ederek kucakladı. Nemli yüzünü de onun omzuna dııyamıştı. Bu yakınlık Ben'i hem şaşırttı, hem de yavaş yavaş tanımaya bıışladığı karmaşık ve tutkulu Anna'nm parçası olarak doğal göründü. Ben onda, o da Ben'de teselli buluyordu. Göğsünün dibinde genç kadının kalbinin atışlarını, onun sıcaklığını duyabiliyordu. Anna başını erkeğin omzunun üstünden kaldırdı, sonra önce çekinerek ve gözleri sıkı sıla ka-I'.ılı olduğu halde dudaklarını yavaşça onun dudaklarının üstüne koydu. Önce hafifçe, şefkatle, ama sonra uzun uzun ve tutkuyla öpüştüler. Ben genç kadının kıvrak vücudunu kollarıyla sarmıştı, ağzıyla dudakları onu lıımmaya çalışırken bedeninin üstünde dolaşan parmakları da aynı işi ya-pıyordu. Bir süre önce aralarında çizdikleri gözle görülmez bir sınırı, do-ğul dürtülerini zapt eden ve şimdi aralarında kıvılcım gibi çakan giiçlu elektriği yalıtan yüksek bir duvarı aşmışlardı. Sonunda seviştiklerinde di İMİ, daha önce hayalinden geçirdiği zamanlarda hayal ettiği gibi yakışıl ı görünmedi.

Sonunda bitkin düştüler ve sarmaş dolaş halde yarım saat kadfl uyukladılar.

Ben uyandığında Anna'nm gitmiş olduğunu gördü.

Kır saçlı adam kiraladığı Mercedes'i park etti ve Estomba'da arsB vut kaldırımlı birkaç blok yürüdükten sonra evi saptadı. Buenos Aires'i en zengin semtlerinden Belgrano'nun kalbinde bulunuyordu. Altı köpej birden tasmalarından tutan genç bir adam yanından geçti. İyi dikilmiş il civert takım elbise giymiş olan kır saçlı adam ona dostça gülümsedi, i

Ev kırmızı tuğladan inşa edilmiş Georgian üslubunda bir konaJH Adam binanın mimari stilini beğenmiş gibi baka baka geçti, sonra evjl önündeki kaldırımda pencereli beyaz nöbetçi kulübesini fark ederek gfl döndü. Bunun içinde turuncu renkte bir Day-Glo yelek giymiş üniforml bir adam bekliyordu. Bu çevredeki her blokta benzer güvenlik kulübe» vardı.

Trevor Griffiths, çok sakin, çok güvenli bir semt burası, diye düşül dü. Güzel. Güvenlik görevlisi onu tepeden tırnağa süzdü. Trevor adan dostça selamladı ve bir soru soracakmış gibi kulübeye yaklaştı.

Anna, Ben'in fotoğrafını özenle paketledi ve bir acele posta servili ofisine götürerek Denneen'in Dupont Circle'deki ev adresine en kısa JH manda ulaştırılması için gereken parayı ödedi. Yaptığı her iş şimdi • miktar risk içeriyordu, ama acele postadan telefonda, hatta odada Beti söz etmemişti. Oraya kadar izlenmemeye de dikkat etti. Fotoğrafın Sİ salim yollandığı adrese geleceğine aşağı yukarı emindi.

Şimdi kırmızı bir Lucky Strike reklamının altındaki bir kapı aralığın* da duruyor *Facultad Medicina'mn* hemen aşağısında Junin ile Viarıt|| te'nin köşesindeki bir kafenin camekânlarım gözlüyordu. Camekâna dfl zensiz harflerle yazılmış kafenin adı: *Enire Tiempo,* müşterileri içersi büyük bir olasılıkla' delice eğlencelerin beklediğine işaret ediyordu. Bİ birlerinden başka kimseyi görmeyen çiftler, sırt çantaları taşıyan öğrenci grupları geçiyordu. Caddede de sarılı siyahlı taksiler birbirini kovalıycl du.

Bu kez tatsız sürprizler olmayacaktı.

Arma bu mevkii önceden ayarlamış, Sergio Machado'yla burada saat • h ııltı buçukta buluşmayı kararlaştırmışlar, ama genç kadın randevu sa- Indcn kırk beş dakika önce gelmişti. Herkesin gözü önünde ortalık he- ***Mf.*** aydınlıkken gerçekleşecek bir buluşma. Anna adamdan camekânm • Undaki bir masaya oturmasını, öyle bir masa bulamazsa camekâna • linkim olduğu kadar yakın bir masa seçmesini istemişti. Machado ayrı- Iccp telefonunu da getirmeliydi. Genç kadının başvurduğu önlemler • tk'ktifî sıkacak yerde eğlendirmiş gözüktü.

/ Lacivert bleyzer ve açık yakalı mavi bir gömlek giymiş gümüş saçlı ***m*** ııdam kafeye girdi. Telefonda Anna'ya verdiği tanıma uyuyordu. Bir ı 'i ika kadar sonra camekânm yanındaki bir masaya yaklaşarak sokağa • kışını dikti. Anna görülmemek için bir dükkanın içine çekilerek came- •ıı m öbür yanını gözlemeyi sürdürdü. Dükkân sahibine burada kocasını • klediğini söylemişti.

Machado altıyı otuz beş geçe bir garson çağırdı.

Garson birkaç dakika sonra masaya bir Coca-Cola şişesi getirdi.

Machado bir gece önceki kaçırma olayıyla ilgili olduğu takdirde, ya- pılılarda başkalarının da olması gerekirdi, ama Anna şüpheli birini göre- • di. Camekânlara bakmak bahanesiyle orada oyalanan, bir gazeteci • pahının başında duran ya da park etmiş bir arabada oturan kimse yok- 1, Genç kadın neleri araması gerektiğini biliyordu. Machado yalnızdı.

/ Acaba kafede onun gelişini bekleyen başkaları olabilir miydi?

Belki. Ama Anna böyle bir olasılığa karşı da hazırlıklıydı.

Altıyı kırk beş geçe Ben'in cep telefonundan Machado'nun cebini • lıtdı.

Telefon bir kere çaldı. *"Si?"*

"Ben Anna Navarro."

"Yoksa yolunuzu mu kaybettiniz?"

Genç kadın, "Tanrım, bu şehir insanın aklını karıştırıyor," dedi. "Ga- tbn yanlış bir yere geldim, şimdi bulunduğum yerde benimle buluşmamın bir sakıncası var mı acaba? Buradan çıkarsam yine yolumu şaşıracağı-

mı

ma eminim!" Genç kadm dedektife birkaç blok uzaktaki başka bir, nin adresini verdi.

Machado'nun yerinden kalkıp masanın üstüne bir miktar para b tığını ve kafe içindeki herhangi biriyle işaretleşmeden ya da birine d madan dışarı çıktığını gördü. Anna şimdi onun neye benzediğini bilij du, ama adam herhalde onu tanımayacaktı.

Machado karşı kaldırıma atlayıp Anna'nm yanından geçerken kadm onu daha iyi gördü. Gümüş rengindeki saçlar vakitsiz ağar Yumuşak bakışlı kahverengi gözleri ve hoş bir havası olan kırk yaşlar bir adamdı. Hiçbir çanta ya da dosya taşımıyordu, elinde sadece cep fonu vardı.

Genç kadm bir, iki saniye bekledikten sonra arkasından yürüdü,

Machado kafeyi kolaylıkla buldu ve içeri girdi. Anna da bir, iki da ka sonra onu izledi.

Dedektif, "Bütün bunların ne demek olduğunu bana açıklar *tA* mz?" diye sordu.

Anna, bir gece önce onunla Ben'in başından geçenleri anlattı arada adamın yüzünü inceliyordu; Machado dehşet içinde kalmışa bcfl yordu.

Machado da 60'h yılların İtalyan sinema yıldızlarına benziyordu. | ni özenli bir güneş yanığıydı. Boynunda ince altın bir zincir vardı; bir İN ka altın zincir de sol bileğini çevreliyordu. Birbirine yakın açık kahven gi gözlerinin arasında derin dikey bir kaygı çizgisi dikkati çekiyordu. Pı mağında evli olduğuna işaret eden bir halka yoktu.

"Çok haklısınız, burada polis bir rüşvetçiler takımıdır," dedi. "Köj adamlarına güvenleri olmadığı için, onlar hesabına dışarıdan araştırıl' larda bulunmam için beni tutarlar."

"Hiç şaşmadım." Anna'nm kaçırma olayından kalma korkusu öfki dönüşmüştü.

"Bilirsiniz, bizde Arjantin'de Amerika'daki gibi polis şovları y(çünkü burada polisler birer kahraman değiller. Pisliktirler. Biliyoi İ Yirmi bir yıl boyunca Federal Polis'teydim. Emekliliğimi elde eder elin ayrıldım."

Biraz ötedeki uzun masada oturan bir öğrenci grubu kahkahayı bas-

Machado, "Burada herkes polisten korkar," diye devam etti. "Polis lllışeti. Koruma için ücret alıyorlar. Canları istediği zaman sırf öldürmek I nı ateş ediyorlar. Üniformaları hoşunuza gidiyor mu?"

"New York polislerine benziyorlar."

"Bu, üniformaları New York polislerininkinden aynen kopya edildiği ıdır. Ama kopya edilen yalnız bundan ibaret." Adam pırıl pırıl bir güseyişle ekledi. "Evet, sizin için ne yapabilirim?"

"Josef Strasser adındaki bir adamı bulmak zorundayım."

Dedektifin gözleri irileşti. "Biliyorsunuz, o ihtiyar serseri sahte bir la yaşıyor. Nerede oturduğunu bilmiyorum, ama sağa, sola sorabilirim, kadar da kolay değil. Onun iadesi mi isteniyor?"

' "Hayır. Aslında onunla bir konuşma yapmak istiyorum."

Machado doğruldu. "Sahi mi?"

"Onun yerini bulmak için bir yol olabilir, ama bunun için yardımınızı ihtiyacım var." Ben'in, Lenz'in dul karısıyla yaptığı konuşmayı aktardı. İVcra Lenz'in veya üvey oğlunun Strasser'le bir bağlantısı varsa ve onu »ıırmak için telefon ettilerse, hangi numarayı aradıklarını bulabilir misi-

"Güzel," dedi dedektif. "Ama sadece Senyora Lenz'in telefon numapNini elde edebilirseniz."

Genç kadm, üstünde numara bulunan bir kâğıt parçasını ona uzattı.

"Arjantin'deki telefon şirketleri bütün telefon konuşmalarının başını Ve sonunu, aranan numarayı ve konuşmanın uzunluğunu kaydederler. Ihma Excalibur sistemi deniliyor. Polisteki dostlarım, belli bir ücret karşıtlında o numaradan yapılan bütün telefonları bana bulabilirler."

Machado, bunun ne kadar kolay olduğunu göstermek ister gibi bir fere telefon açtı, kısaca konuştu ve kâğıt parçasmdaki numarayı okudu.

"Sorun değil," dedi. "Yakında öğreniriz. Gelin, size bir biftek ikram II leyim."

Birkaç blok ötedeki arabaya kadar yürüdüler. Arka koltuğu her ne »ebeptense kaldırılmış olan beyaz bir Ford Escort'tu. Machado, Anna'yı

Recoleta Mezarlığı 'nm yakınında *Estilo Munich* adında eski tip bir rest] rana götürdü. Restoranın duvarları doldurulmuş yaban domuzu ve geji kafalarıyla süslüydü. Yerler mermerdi, ama sıkıcı renkte bir muşamba andırıyordu, tavan da çini kaplıydı. Yorgun görünüşlü garsonlar masa] rm etrafında ayaklarını sürüyerek dolaşıyorlardı.

Machado, "Sizin için sucuklu biftek ısmarlayacağım," dedi. *"Chim hurri* sosuyla. Tamam mı?"

"Evet, ama eti az pişmiş seviyorum. Beni Münih adındaki bir re rana getirmenizin sembolik bir anlamı var mı?"

"Orada Buenos Aires'in en lezzetli bifteklerini yaparlar, biz ise b" ği çok iyi bilen bir şehirizdir." Machado, genç kadına göz kırptı. "Eski BA'da Münih adlı birçok restoran vardı, bir zamanlar çok modaydı, artık değil."

"Eskisi kadar çok Alman yok."

Dedektif Carrascal'mdan bir yudum içti. O sırada cep telefonu ç kısaca konuştu ve telefonu kapadı. "Kız arkadaşımdı," diye özür diledi "Bazı sonuçlara ulaştığımızı sandım, ama değilmiş."

"Strasser bunca uzun zamandır burada kimse tarafından izi büfl madan yaşamayı başardıysa, oldukça iyi bir sahte kimlik edinmiş olmaul

"Onun gibi kimselerin mükemmel sahte belgeleri vardır. Uzunca 9 zaman ancak Jakob Sonnenfeld onların izini bulabiliyordu. Martin Bol mann'm Ajantin'de yaşadığına yıllarca inanıldı, ta ki kafatası Almanya'! bulunana kadar. Bin dokuz yüz yetmiş ikide Berlin'de. Bir köprü İI9 ederken yeri kazdılar ve bir kafatası buldular. Bunun da Bormann'a 1 olduğu saptandı."

"Vücudunun kalan kısmına ne olmuş?"

"Hiçbir zaman bulunmadı. Öyle sanıyorum ki burada, Barilochfl gömülü; birisi ise kafatasmı Almanya'ya götürdü. İz sürenleri yanıltrm için." Machado'nun gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Biliyorsunuz, Ha mann'm oğlu burada yaşıyor. Bir Katolik papazıdır. Gerçekten." Dedcktl Carrascal'dan biraz daha içti. "Doğru söylüyorum. Josef Mengele için İ aynı şey oldu. Gömülmesinden sonra herkes ölümünün aldatmaca oldu ğunu düşündü. Lenz hakkında da aynı şey düşünüldü. Ölümünün bildi

meşinden yıllar sonra bile hâlâ hayatta olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Derken kemiklerini buldular.

"Kemiklere DNA testi yapıldı mı?"

"Sanmıyorum."

"Kafatası da hiçbir yerde bulunmadı."

"Kafatası yok."

"Hâlâ bir yerlerde yaşıyor olabilir mi?"

Machado güldü. "Yaşıyorsa yüz yirmi yaşından büyük olması gere-

"Zaten yalnız iyiler genç ölürler. Bir inme sonrasında öldü, değil i?"

"Herkese öyle dediler, ama ben Lenz'in İsrailli ajanlar tarafından öldürüldüğüne inanıyorum. Duymuşsunuzdur, Eichmann buraya geldiği liman o ve karısı sahte isimler almışlardı, ama üç oğulları Eichmann adı-l)l kullandılar! Okulumda herkes çocukları Eichmann adıyla tanıyordu. Ama hiç kimse onları aramaya gelmedi. Hiç kimse de Sonnenfeld gelene Imlar onları bulmadı."

Biftekleri getirildi. Anna'ya göre şaşılacak kadar nefisti. Fazla et lüşkünü değildi, ama bu biftekten sonra huyunu değiştirebilirdi.

Machado. "Strasser'le niçin konuşmak istediğinizi sorabilir miyim?" ledi.

"Üzgünüm. Söyleyemem."

Dedektif bu olumsuz cevaba itiraz etmedi. "Strasser Zyklon-B'nin "ı ı iri derinden biriydi."

"Auschwitz'de kullanılan gaz."

"Ama bunu insanların üzerinde kullanmak onun fikriydi. Akıllı İdam bu Strasser. Yahudileri daha çabuk öbür dünyaya yolcu etmenin yolunu bulmuştu."

Yemekten sonra birkaç kapı uzakta Quintana Caddesindeki büyük İMİ kafeye kadar yürüdüler. Burası gecenin on birinde bile kalabalık ve im akülüydü.

Kahve içerlerken Anna, "Bana bir silah bulabilir misiniz?" diye sor-

Machado ona sinsi sinsi baktı. "Bu olabilir."

"Örneğin yarın sabaha olur mu?"

"Elimden geleni yaparım."

Dedektifin telefonu tekrar çaldı.

Machado bu kez söylenenleri küçük bir kâğıt peçeteye not etti. j

"Telefonu Albrecht adına kayıtlı," dedi. "Yaş da uygun. Başvuru f; larma gerçek doğum tarihini yazmış. Bana kalırsa siz adamınızı buldun

"Demek biri onu Lenz'in evinden aradı?"

"Evet. Telefon numarasını bilince, adla adresi bulmak kolay Sanırım, uzunca bir zaman şehir dışmdaymış: son beş haftadır evi dışarıya telefon edilmemiş. Ama telefonlar iki gün önce tekrar başla

Anna'ya göre, bu, Strasser'in de niçin ötekiler gibi öldürüldüğ' duyulmadığını açıklıyordu. *Şehir dışmdaymış.* O sayede hayatta ka Genç kadın, "Bağlantınız, yani size bu bilgiyi sağlayan kişi," dedi. "S serle ilgilenmenizi nasıl yorumluyor acaba?"

"Belki de ondan para sızdırmayı planladığımı düşünüyordur."

"Onu aradığınızı Strasser'e bildirmez, değil mi?"

"Polisteki bağlantılarım bu gibi oyunlar oynayamayacak kadar inaktırlar."

"Umarım öyledirler." Fakat Anna'nm endişeleri bu kadar kolay g rilmiş değildi. "Peki, bizi kaçıran haydutlara ne diyeceksiniz?" diye sor

Machado kaşlarını çattı. "Kaçakların oğullarıyla torunları bana laşmazlar. Poliste çok dostum var. Onlar için tehlikeli olur. Bazan bu gK işler yaptığım zaman, eve döndüğümde telesekreterimde Wagner'den'fB melodi buluyorum. Üstü örtülü bir tehdit bu. Ya da sokakta yanımılnn geçerken flaşla fotoğraflarımı çekerler. Ama bütün yaptıkları bunlar, fi yüzden hiç tasalanmam." Dedektifbir sigara daha yaktı. "Sizin de tasaüjfl manız gerekmez."

Genç kadın, *evet, tasalanmam gerekmez,* diye düşündü.

Söylemesi senin için kolay.

"Bay Bartlett şu sırada ziyaretçi kabul edemez, sizin adınıza alımını bir randevu da görmüyorum." Resepsiyon görevlisi itiraz kabul etmez • otoriteyle konuşuyordu.

Arliss Dupree, "Şimdi için bir randevu alıyorum," diye konuştu, • »udisine beni görmeyi *isteyeceğini* söyleyin. Ortak bir ilgi alanımızla il- B |. Daireler arası bir iş. Tamam mı?"

["Çok üzgünüm, Bay Dupree, ama..."

i "Öyleyse kendinizi yormayın. O tarafa yürüyüp kapısını vuracağım, • hu uyarıp uyarmamak sizin bileceğiniz iş. Bürosu şu tarafta, değil mi?" H^pree'nin aydede suratında bir sırıtış biçimlendi. "Kendinizi yormayın p/un. Biz işimizi görürüz."

Resepsiyon görevlisi başına iliştirilmiş mikrofonun içine alelacele bir • ylcr fısıldadı. Hemen arkasından ayağa kalktı. "Bay Bartlett sizi kabul • Icceğini söyledi. Sizi yanma götüreyim."

Dupree müdürün son derece süssüz ve sade ofisinde etrafma bakın- • 1 ve ilk kez endişe duydu. Tipik bir üst düzey bürokratın, sevdiklerinin • İKİ inleri ve dosyalanmamış belge desteleriyle çevrili bir yöneticinin rahat İİIH değildi burası. İçinde bir insanın oturduğuna işaret eden hiçbir iz yok-

"Size bugün nasıl yardımcı olabilirim, Bay Dupree?" Alan Bartlett'in • rk asında durduğu büyük masa öylesine boştu ki bir büro eşyası mağaza - jlmda sergilenen bir model zannedilebilirdi. Dupree, adamın nazik gü- pimseyi.sinde buz gibi bir anlam olduğunu düşündü. Geniş camlı gözlü- Igım arkasındaki gri gözlerinden de hiçbir şey okumak mümkün değildi.

Dupree, "Pek çok şekilde yardım edebilirsiniz," diyerek Bartlett'in • Jliiisastnın karşısındaki açık renkli tahta koltuğa davet beklemeden otur- I ıhı. "Önce şu Navarro işiyle başlasak."

Bartlett, "Son derece şanssız bir olay," dedi. "Ne yazık ki yansımaları hepimizin siciline zarar verecektir."

"Bildiğiniz gibi, tarafınızdan düzenlenmiş daireler arası geçici görev hikâyesi başından beri hoşuma gitmemişti."

"Bunu açıkça belirtmiştiniz zaten. Belki de o bayan hakkında açıkla- madığınız bir şeyler biliyordunuz."

"Hayır, konu o değil." Dupree, gözlerim Bartlett'in durağan bakışm- |an kaçırmamaya çalıştı. Bu adamla konuşmak bir buzdağıyla konuşma- vj çalışmak gibi bir şeydi. Dupree devam etti. "Açık konuşmamı isterse-

niz, emrimdeki memurlardan birinin, benim bilgim veya onayım olmad yerinin değiştirilmesi otoritemi sarsar. Öbür memurlar bunun bir tür ti olduğunu bile düşünebilirler."

"Öyle sanıyorum ki personelinizle ilgili güçlüklerinizi veya yönet" biçiminizi tartışmak için buraya gelmediniz, Bay Dupree."

"Hayır," dedi Dupree. "Konu şu: Adalet bakanlığındaki bizler, Uyum'daki sizlere bulaşmamaya çalışıyoruz. Yani yaptığınız işleri bilırm meyi yeğliyoruz. Ama bu kez benim halımın üstünde de lekelere yol açaj bir şeylere giriştiniz, bilmem anlatabiliyor muyum? Beni zor durumda ***m*** rakımız. Herhangi bir suçlamada bulunmuyorum, sadece düşünmeme yfl açtınız."

"Bunun ise alışık olmadığınız bir faaliyet olduğundan kuşkum yola Ama alışkanlık haline getirildikçe kolaylaştığını göreceksiniz." BartliB gözden kaçmayan bir küçümsemeyle konuşuyordu.

Dupree, "Çevrenizdeki en keskin kılıç olmayabilirim, ama buna rai men yabana atılmamam gerektiğini göreceksiniz," dedi.

"Ne kadar güven verici."

"Sizin anlayacağınız: bu işle ilgili kötü kokular burnuma geliyor."

Bartlett havayı koklar gibi burnunu büzdü. 'Aqua Velva mı? YqM Old Spice mı? Tıraş losyonunuz sizden önce geliyor."

Dupree aklının karıştığını anlatmak ister gibi başını salladı. "Sonufl kendime göre biraz araştırma yaptım. Bu arada sizin hakkınızda ve ndfl lere gittiğiniz hakkında biraz daha fazla bir şeyler öğrendim. Doğu Kıyı sı'nda dev bir mülkünüz olduğundan daha önce haberimiz yoktu. TMİ bir federal memurun harcı olamayacak bir mülk."

"Annemin babası Holleran Endüstrileri'nin kurucularından biriyH Anneme de mirastan pay düştü. Bu bir sır değil. Ama üzerine dikkati çekmemeyi yeğliyorum. Lüks hayata fazla merakım yok. Sürmeyi seçli' ğim yaşantı çok sade, zevklerim de genelde gösterişsiz türden. Bundanij çıkar?"

"Annenizin Holleran ailesinin vârisi olduğu doğru. Bunu da araş dım. Ve benim için bir sürpriz olduğunu itiraf ederim. Gördüğüm ka

fîyla, bir mültimilyonerin aramızda çalışmaya tenezzül etmesi bizi onurlımdırıyor."

"Herkesin süreceği hayat hakkında bir karar vermesi zorunlu."

"Evet, bu doğru. Ama sonra düşünüyorum: Alan Bartlett hakkında İrilmediğim daha neler var acaba? Herhalde pek çok şey, değil mi? Örneln, İsviçre'ye o kadar sık yapılan yolculukların amacı ne olabilir? İsviçre ilenince para aklama akla geldiği ve biz Özel Araştırmalar'da bu işlerle uğraştığımız için, ülkenin adı bile kafamızda alarm zillerinin çalmasına yol açıyor. Bu da sizin bu yolculuklarınızın benim için merak konusu olmasına yol açıyor."

Kısa bir aradan sonra Bartlett, "Anlamadım," dedi.

"İsviçre'ye oldukça sık gittiğiniz doğru, öyle değil mi?"

"Bunu da nereden çıkardınız?"

Dupree ceketinin göğüs cebinden bir kâğıt çıkardı. Hafifçe buruşıuıuştu, ama onu Barlett'in masasının üstüne yayıp eliyle buruşuklarını giderdi. Kâğıdın üstünde aşağı yukarı dairesel bir düzende bir dizi nokta göze çarpıyordu. "Bu kadar kaba olduğu için üzgünüm. Ama kendim çizdim," dedi. En üstteki noktayı işaret etti. "Orada Münih var. Hemen allında Innsbruckyer alıyor. Güneydoğuya kayarsak Milano, Torino. Sonra biraz daha batıda ve daha kuzeyde Lyon, Dijon. Freiburg."

"Yoksa yetişkinlere özel bir coğrafya kursuna mı devam ediyorsunuz?"

"Yok," dedi Dupree. "Bu bilgileri toplamak uzun zamanımı aldı. Pa-•ıport kontrolündeki ve belli başlı havayollarmdaki bilgisayarları taramam icap etti. Çok can sıkıcı olduğuna inanabilirsiniz. Ama bunların hepsi son on beş yılın içinde geçtiğiniz havaalanları. Uçuşlarınızın çoğu I »ıılles'de başlamış, bazıları Frankfurt veya Paris aktarmalı olmuştu. İşte ben de burada durup bu dağınık noktalara bakıyorum. Bu iç kapayıcı havaalanlarının ortak yanı ne olabilir acaba?"

Gözlerinde soğuk bir alay okunan Bartlett, "Bunu bana herhalde siz söyleyeceksiniz," dedi.

"Tanrım, şu noktaların dağınıklığına bakın. Bundan nasıl bir sonuç çıkarabilirsiniz? Yanıt ortada, öyle değil mi? Oluşturdukları dairenin her

bir noktası Zürih merkez olmak üzere iki yüz millik bir yarı çapın üst" de. Yani İsviçre'ye bir atılımlık mesafedeler, bu yerlerin ortak noktasi; bu. İsviçre'ye gitmek istediğiniz, ama belki pasaportunuza İsviçre dam sının vurulmasını arzulamadığınız takdirde, hepsi gideceğiniz yerler. Sizil durumunuzda her *iki* pasaportunuza da diyelim. İki tane yasal pasaport nuz olduğunu görünce bayağı etkilendim."

"Benim çalışma alanımdaki memurlar arasında hiç de olağandışı ğil bu. Saçmalamaya başladınız, Bay Dupree, ama oyununuzu bozma" cağım. Diyelim ki İsviçre'yi ziyaret ettim, bundan ne çıkar?"

"Evet, ne çıkar? Ama niçin gitmediğinizi söylediniz?"

"Gerçekten budalaca davranıyorsunuz, Bay Dupree. Tatil planlan sizinle tartışmak istersem, bunu ilk siz duyarsınız. Ama bugünkü davra şmız resmi sorumluluklarınızı yerine getirmeye uygunluğunuzun tartı masına yol açar. Ayrıca, başkaldırının da kapsamına girer."

"Size rapor vermek durumunda değilim, Bartlett."

"Hayır. Çünkü yedi yıl önce bizim birimimize transferinizi istediği nizde isteminiz geri çevrilmişti. İç Uyum çapında olmadığınıza karar ***ym*** rilmişti." Bartlett'in sesi sakin ve soğuk kalmış, ama yanakları kızarmıştı, Dupree onu sarstığını fark etmişti. Bartlett, "Şimdi de korkarım ki bu *km* nuşmaya son vermek zorundayım," dedi.

Dupree ayağa kalkmıştı. "Seninle işim bitmedi, Bartlett," dedi.

Bartlett'in gülümseyişi bir ölü kafatasmı çağrıştırıyordu. '"Büyük i|| ler hiçbir zaman bitirilmezler. Sadece terk edilirler.' Valéry öyle demiş."

"Harper mi?"

Bartlett, "Güle güle, Bay Dupree," dedi. "Arlington'daki evinize gidil günün bu saatinde uzun bir yolculuk gerektiriyor, sizin de paydos saatini kalmak istemeyeceğinize eminim."

Ben uyanınca önce sabahın erken saatinin soluk aydınlığının, sonrl; da Anna'nm hafif soluklarının bilincine vardı. Aynı yatakta yatmışlardı, Bacaklarıyla boynunda donuk bir ağrı hissederek ağır ağır doğruldu. Bul kaç santim uzağmdaki genç kadının geceliğe sarılı bedeninden yansıyan sıcaklığı hissediyordu.

Ağrının yavaş yavaş şiddetlendiğini hissederek banyoya yürüdü. Buldu bir gün ve geceyi uykuda geçirdiğinin şimdi farkına varıyordu. Fena halde hırpalandığının bilincindeydi, ama yatağa tutsak olmaktansa kıpır-(lıımanm ve çevikliği kaybetmemenin yeğ olduğunu biliyordu. Zaten tamamen iyileşmesi zaman alacaktı.

Yatak odasına dönerek telefonunu yavaşça eline aldı. Caymanhır'daki O'Connor telefonunu bekliyordu. Ama telefonu açmaya yeltenince pilin tükendiğini keşfetti. Görünüşe bakılırsa Anna onu şarj etmeyi Unutmuştu.

Genç kadının yatağın içinde kıpırdadığını duydu.

Telefonu şarja oturtan genç adam Fergus'ü aradı.

Fergus, onun aramasını bekliyormuş gibi, "Hartman!" diye heyecanla • di.

Ben pencereye doğru hoplayarak ve aşağıdaki trafiğe bakışını dikerek, "Bana haberleri ver," dedi.

"İyi haberim de var, kötü haberim de. Hangisini önce istersin?"

"Her zaman önce iyisini."

Hatta başka bir aramayı işaret eden bir bip bip sesi oldu, ama Ben duymazlıktan geldi.

"Tamam. Liechtenstein'da ünü pek iyi olmayan bir avukat var. Bu mıbah bürosuna gelince, bir soygunun yapıldığının farkına vardı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet. Özellikle dosyalarından biri kayıp olduğuna göre. Bu, Viyaııa'da yaşayan bir veya birkaç adı belirsiz kişi adına yönettiği *Anstalt* veya Kimatoryum konulu bir dosya."

"Viyana." Ben midesine kramp girdiğini hissediyordu.

"Ne yazık ki adlar yok. Sadece telgrafla iletilen bir dizi talimat, kimlik şifreleri, özetle bunun gibi pis şeyler var. Kesinlikle Viyana kaynaklı. Ama sahipler adlarını herkesten, hatta bu adamdan bile gizli tutmaya ' '/en göstermişler. Avukat şimdi büyük bir olasılıkla Liechtenstein polislerine telefon ederek kayıp dosyayı bildirecek değildir. İçinde yasadışı pislikler olduğuna göre nasıl bildirsin ki."

"İyi çalışmışsın, Fergus. Şimdi söyle: kötü haber ne?"

"Hesapların hayli kabardı. Yalnız Liechtenstein'daki iş bana ellij dolara patladı. O adamlar ucuza çalışırlar mı sanıyorsun? Hepsi hırsız ratalarm!" Fergus tarafından yapılsa bile çok anlamlı bir suçlamaydı, tfl Ama sağladığı bilgilere değerdi. Bunların polis kanalıyla elde ediln}H olanaksızdı.

Ben, "Herhalde bana iletebileceğin makbuzların yoktur," dedi.

Telefon kapanır kapanmaz tekrar çaldı. "Evet?"

Bir adam, "Lütfen bana Anna Navarro'yu verin!" diye bağırdj "Onunla mutlaka konuşmam lazım."

"Anna'ya kim diyeyim?"

"Sadece Sergio arıyor deyin."

"Ha evet. Bir dakika."

Anna uyanmıştı; telefonun sesi onu uyandırmıştı. Uykulu bir s$ "Machado mu?" diye mırıldandı. Ben ona telefonu uzattı.

"Sergio, üzgünüm," dedi. "Telefonu kapatmıştım. Tabii, tabii... N Ne?... Sergio, alo? Orada mısın? Alo?"

Anna telefonu kapatırken, "Ne kadar garip," dedi.

"Ne varmış?"

Genç kadın ona şaşkın halde baktı. "Bütün gece boyunca bana ulaff maya çalıştığını söyledi. Beni otomobilinden arıyordu. Şehrin San TeliM adındaki bir semtindeymiş. Benimle Plaza Dorrego Bar'mda buluşmjB istiyor. Dediğine göre, galiba bana bir tabanca bulmuş."

"Niçin o kadar telaşlıydı?"

"Bu kovuşturmayla daha fazla ilgilenmek istemediğini söyledi."

"Ona ulaştılar demek."

"Adamcağız gerçekten korku içinde hissini uyandırıyordu. Bazı kim* selerin onu tehdit ettiklerini söyledi. Dediğine göre, bunlar, kaçaklann güvenini sağlayan yerli kimselerden değilmiş." Genç kadın belli ki fefl halde sarsılmış olarak Ben'e baktı. 'Ye cümlesi yarı yerinde kesildi."

Daha Plaza Dorrego'ya girmelerinden önce yangın kokusu burunla rina doldu. Taksileri Plaza Dorrego Bar'm yanında durunca büyük fa" kalabalık, ambulanslar, polis arabaları ve itfaiye araçları gördüler.

Taksi sürücüsü hızlı hızlı bir şeyler söyledi.

Ben, "Ne diyor?" diye sordu.

"Daha öteye gidemeyeceğini, bir kaza falan olduğunu söyledi. Haydi

Şoföre onları beklemesini söyledikten sonra Anna'yla Ben taksiden Alladılar ve meydana koştular. Dumanlar büyük ölçüde dağılmıştı, ama Jlııva kükürt, karbon ve yanık benzin kokuyordu. Gezgin satıcılar meyda-|ın ortasındaki parkta bulunan tezgâhlarını terk etmişler, kendileri olan-Inn seyrederken ucuz takılarıyla parfümlerini sahipsiz bırakmışlardı. Eski binaların kapı aralıklarında birikenler olay yerine dehşet içinde bakıyor-Irdı.

Ne olduğu daha ilk bakışta belli oluyordu. Plaza Dorrego Bar'm (tininde park edilmiş bir otomobil patlayarak barın camekânım indirmiş, l'mldenin karşı sırasındaki camları da tuzla buz etmişti. Görünüşe bakılır-la, itfaiye araçları yangını söndürene kadar araba uzun bir süre yanmıştı. Yaya geçitlerinde caddeye çizilmiş beyaz işaretler bile kararmıştı.

Kahverengi desenli bluz giymiş ak saçlı bir ihtiyar kadın, *"Madre de Dios! Madre de Dios!"* diye tekrar tekrar bağırıyordu.

Yanık otomobil bir zamanlar beyaz renkte olan bir Ford Escort'tu. Tıp teknisyenlerinin karoseri demir testereleriyle kesip kavrulmuş cesedi çıkartmaya çalışmalarını seyrederlerken Ben, Anna'nm elini yakalayıp »tıktığını hissetti.

İşçilerden birinin bir metal parçasını kaldırmasıyla yanık bir siyah kol meydana çıkınca Ben, Anna'nm zangır zangır titrediğini hissetti. Ölü-nün bileğinde kararmış altın bir zincir göze çarpıyordu. Kavrularak pen-(,'cleşmiş el ise küçük bir cep telefonunu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Taksinin arka koltuğunda donakalmış vaziyette oturuyorlardı.

Araba ancak olay yerindan birkaç blok uzaklaşınca konuşabildile||B

"Aman Tanrım, Ben. Aman Tanrım." Gözleri kapalı olan Anna b|fl nı koltuğun arkalığına dayamıştı.

Genç adam elini onun omzuna koydu. Sadece bir anlık bir avunH Ben'in genç kadına söyleyebileceği, bir anlamı olabilecek hiçbir şeyyoktdfl

Anna, "Machado'yla dün akşam yemek yediğim sırada adam banft, onca yıllık dedektiflik hayatında hiç korkmadığını, benim de korkmamfl gerektiğini söylemişti," dedi.

Ben nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Machado'nun kavrulmuş vücıı» dunu görmenin ona duyurduğu dehşeti üzerinden silkip atamıyordu. Cn telefonunu kavramış el. *Bazıları dünyanın ateşle son bulacağım söylüyoı lar.* Ürpererek Chardin'in yüzsüz kafasını belleğinde canlandırdı, adfl mm, hayatta kalmanın dehşetinin ölmekten beter olduğu hakkındaki sffl lerini anımsadı. Sigma her nedense ateşle sonuçlanan çözümlerden hflj lanıyordu. Elinden geldiğince yumuşak bir sesle, "Anna,, belki de bu fi yalnız başıma devam etmeliyim," dedi.

Genç kadın, "Hayır," dedi sert bir sesle. Ben, onun kararlı olduğunu gördü. Yüzü gerilmişti. Çenesini hafifçe havaya kaldırmış dümdüz ileı iyi bakıyordu.

Az önce tanık olduğu sahne onu yıldıracağına sanki kararlılığını peîf çinlemişti. Neye mal olursa olsun Strasser'i ziyaret etmeyi ve Sigma d||

en bu düzenin içyüzünü öğrenmeyi aklına koymuştu. Bu belki çılgınlıktı : ilıi'M *ikisi* de çılgındılar- ama Ben de vazgeçmeyeceğini biliyordu. "Bütün •lı öğrendiklerimizden sonra ikimiz de acaba eski hayatımıza dönebilir İpiyiz?" diye sordu. "Dönmemize *izin verirler mi* acaba?"

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Genç kadın, "Bir tur atacağız," dedi. "Kimsenin evi gözetlemediğine, •j/i beklemediklerine emin olmalıyız. Belki de Machado'yu hallettiklerine göre tehlike kalmadığını düşünüyorlardır." Anna sanki biraz rahatlamış görünüyordu, ama Ben bundan emin olamadı.

Taksi Buenos Aires'in kalabalık sokaklarında zengin Belgrano semtine doğru hızla yol alıyordu. Ben bu arada sırf kötü bir adamın hayatını kurtarabilmeleri için az önce iyi bir adamın ölmesinin, kaderin ne kadar korkunç bir cilvesi olduğunu düşünüyordu. Aynı şeyin Anna'nın da akline gelip gelmediğini merak etti. *Şimdi de dünya tarihine geçmiş bir caninin hayatını kurtarmak için kendi hayatlarımız} riske atmak üzereyiz,* diye ıklından geçirdi.

Adamın kötülüğünün gerçek boyutlarını bilmenin bir yolu var mıydı acaba?

Sinir bozucu sözleri bir bir anımsadı.

Çarkların içinde çarklar, biz, bu tarzda çalışıyorduk... Batı'nın gizli bir konsorsiyumun yönetimi altına girdiği, kimsenin aklından geçmemişti. Bunun düşüncesi bile olmayacak bir şeydi. Çünkü gerçek olduğu takdirde bu, gezegenin yarısının bir tek megaşirketin gerçek bir eki olduğu anlamına gelecekti... Sigma'nın.

Son yıllarda Sigma'nın çok özel yeni bir projesi ön plana çıktı. Başarısı dünyanın kontrolü konusunda bir devrim yaratacaktı. Artık konu fonların lüksü, kaynakların yönetilmesi değildi. Bunun yerine, "seçilenlerin kimler olacağı gibi basit bir mesele oldu.

Strasser de "seçilenler"den biri miydi? Ya da belki o da ölmüştü.

Ben, "Caymanlar'daki Fergus'le konuştum. Tellenen bütün para transferlerini Viyana'ya kadar izlemiş," dedi.

Anna donuk bir sesle, "Viyana," diye tekrarladı.

Başka bir şey söylemedi. Ben onun ne düşündüğünü merak edt du, ama bunu sormasına sıra gelmeden taksi beyaz pancurlu kırmızı tu bir köşkün önünde durdu. Küçük otoyolunda beyaz bir steyşın park efl misti.

Anna şoföre İspanyolca olarak bir şey söyledi, sonra Ben'e dondu "Ona binanın etrafını dönmesini söyledim. Park edilmiş arabalar, ay^AH dolaşan adamlar, şüphe uyandıracak bir şey var mı görmek istiyorum." I

Ben bir kez daha karan ona bırakma zamanının geldiğini anlflfl Onun ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundaydı. "Bu durumda nasıl fi yaklaşımımız olacak?" diye sordu.

"Bütün yapmamız gereken kapıdan içeri girmek. Onu uyarmak, ***rm*** yatının tehlikede olduğunu söylemek. Adalet bakanlığı kimliğim yaruH da, bu da inanılırlığıma kanaat getirmesi için yeterli sanırım."

"Kamaradenwerk'in haydutları, Vera Lenz veya bir tür erken uyfl sistemi tarafından uyarıldığını varsaymak zorundayız. Ve ya hayatı te lll kede değilse? Ya o cinayetlerin arkasında o varsa? Bu olasılığı düşüno mü?"

Yeni bir sessizlikten sonra genç kadın, "Gerçek bir risk bu," diy raf etti.

Gerçek bir risk. Bu kocaman bir azımsamaydı.

Ben, "Bir silahın yok," diye ona hatırlattı.

"Yalnız birkaç saniye dikkatini çekmek zorundayız. Ondan sonrajM ha fazlasını dinlemek isterse, dinler."

Amaya o cinayetlerin arkasındaki o ise? Ama tartışmak yararsızdlH

Turu tamamlamalarından sonra araba durdu, onlar da indiler.

Sıcak ve güneşli bir gün olmasına rağmen Ben ürperdi. HerhîM korkudan. Anna da herhalde korkuyor, ama belli etmiyordu. Genç adam onun gücüne hayrandı.

Strasser'in evine yedi, sekiz metre kala kaldırımda bir güvenlik knKK besi vardı. Nöbetçi çok ince ak saçlı ve sarkık bıyıklı iki büklüm bir i MM yardı. Mavi bir kep başının tepesine komik şekilde oturtulmuştu. Sokan ciddi bir olay olduğu takdirde, bu nöbetçinin bir işe yaramayacağı ortf§

ilaydı. Ama yine de onu harekete geçirmemek daha iyiydi. İkisi bunu dü-Jliıierek oraya aitlermiş gibi kararlı yürüyüşlerini sürdürdüler.

Önünde durdukları Strasser'in evi, bu sokaktaki bütün evler gibi bir parmaklıkla çevriliydi. Buradaki dökme demir yerine koyu renkli bir tahtadandı ve Ben'in göğsünden daha yüksek değildi. Daha çok süs niteliklidi ve bu evde oturan adamın korkulacak bir şeyi olmadığı mesajını verir görünüyordu. Anna tahta kapının sürgüsünü açtı ve bakımlı, küçük bahçeye girdiler. Arkalarındaki kaldırımda ayak sesleri işittiler.

Ben sinirli bir tavırla döndü. Güvenlik görevlisi yaklaşıyordu. Belki beş, altı metre arkalarmdaydı. Ben, Anna'nm orada bulunmalarını haklı gösterecek bir hikâyesi olup olmadığını merak etti, çünkü kendisinin yoklu.

Güvenlik görevlisi gülümsedi. Takma dişleri çenelerine iyi oturmamıştı ve sarı renkliydi. İspanyolca bir şeyler söyledi.

Anna, "Kimliklerimizi görmek istiyor," dedi. İhtiyar adama da, *"Cóino no, senor!"* dedi. Tabii.

Nöbetçi, kendisi de bir kimlik çıkaracakmış gibi elini ceketinin cebine götürdü.

Ben sokağın karşı tarafında hafifbir hareket fark etti ve bakmak için başını çevirdi.

Karşı kaldırımda bir adam duruyordu. Uzun boylu bir adam. Kırmızı üzü, kırlaşmaya yüz tutmuş siyah saçları ve fırça gibi gür kaşları vardı.

Ben onu tanır gibi oldu. Bu yüz ona hiç, ama hiç yabancı değildi.

Onu daha önce nerede gördüm?

Paris, rue des Vignoles.

• Viyana. Graben.

Ondan önce de bir yerde.

Katillerden biri.

Tabancasını onların üzerine doğrultmuştu.

Ben, *"Anna, yere yat!"* diye bağırdı. O da beton bahçe yoluna kendini yere attı.

Anna kendini sola, silahın menzilinin dışına attı.

Bir patlama olmasıyla nöbetçinin göğsünden kanların fışkırması M oldu. İhtiyar kaldırım taşlarının üstüne arkası üstü yığıldı. Kırmızı yüzfl adam onlara doğru koştu.

Strasser'in bahçesinin içinde kapana kısılmışlardı.

Katil nöbetçiyi vurmuştu! Benle Anna yere çökmüşler, zavallı rjfl betçi ateş hattının üstünde yakalanmıştı.

Katil bir dahaki sefere hedefi şaşırmayacaktı.

Ben, koşabilsem bile, katile doğru olur, diye düşündü.

Üstelik ikisi de silahsızdılar!

Adamın İngilizce olarak, "Tamam! Tamam! Ateş etmeyeceğim!" fi ye bağırdığını duydu.

Kırmızı yüzlü onlara doğru koşarken silahını yanında tutuyordu. |

"Hartman!" diye haykırdı. "Benjamin Hartrnan!"

Ben şaşırarak başım kaldırdı.

Anna, "Silahım var. Geri çekil!" diye bağırdı.

Fakat kırmızı yüzlü adam hâlâ silahını kaldırmıyordu. "Tamam! AjH etmeyeceğim!" Adam silahını önündeki kaldırımın üstüne fırlattı. Ellerfl öne uzatmıştı. İhtiyar adama doğru koşarak, "Sizi öldürecekti," dedi. "BH km!"

Bunlar, kırmızı yüzlü adamın ağzından çıkan son sözler oldu.

İhtiyar nöbetçi birdenbire canlanmış bir kukla gibi bir kolunu kıpjH datarak pantolonunun içinden susturuculu ince bir tabanca çıkardı fi üzerine eğilmiş kırmızı yüzlü adamın üzerine doğrulttu. Puf diye bir fi olmasının arkasından bir mermi adamın alnından girdi ve kafatasının .ll kasını parçaladı.

Neler oluyordu böyle?

İhtiyar adam, gömleğinin önündeki kan lekesinin genişlemesine r men şimdi doğrulmaktaydı. Yaralanmış, belki de ölümcül bir yara alm tı, ama silahı tutan eli titremiyordu.

Arkalarında heyecanlı bir kükreyiş koptu. "Hayır!"

Ben döndü ve bu sefer başka bir adam gördü. Onlara çapraz olai bir meşe ağacının dibinde duruyordu. Sokağın onların bulunduğu yani

ÎH ve sadece yirmi metre kadar soldaydı. Bu adam elinde büyük bir dürbünlü tüfek tutuyordu, tam bir tetikçi silahı.

Kırmızı yüzlü katilin yardımcısı mıydı?

Namlu doğrudan üzerlerine çevrilmişti.

Hedef olmaktan kurtulmalarının bir yolu yoktu.

Ben aynı anda o güçlü tüfeğin patladığını duydu. Korkudan adeta Ce uğradığından irkilmeye bile fırsat bulamamıştı.

İki, derken üç mermi ihtiyar nöbetçinin göğsünün tam ortasına isa- 1 etti. İhtiyar çuval gibi yere yığıldı.

Bir kez daha kurtulmuşlardı. Niçin? Elinde dürbünlü tüfek olan telcinin, gerçek hedefini şaşırması söz konusu olamazdı.

Tüfekli adam -parlak siyah saçları ve esmer teni olan bir adam- kanttı içinde yatan nöbetçinin yanma koştu.

Ben'le Anna'ya bakmamıştı bile.

Olur iş değildi bu. Tetikçiler ihtiyar nöbetçiyi öldürmeye niçin o kadın meraklıydılar? Asıl hedefleri kimdi?

Ben ağır ağır ayağa kalktı. Adamın, ihtiyarın üniformasının ceketinin içinden ikinci bir ince otomatik tabanca: namlusuna susturucu iliştirilmiş bir tabanca çıkardığını gördü.

Anna, "Aman, Tanrım!" diye soludu.

Esmer tenli adam, nöbetçinin tüy gibi beyaz saçlarını avuçlayıp hızla [yekti. Tek parça halinde kalkan saçların altından çelik grisi saçlar meydattı çıktı.

Esmer adam bu kez ihtiyarın bıyığına asıldı ve bunu da aynı kolaylıklı) çekip çıkardı. Arkasından ihtiyar adamın yüzünün buruşuk derisini yakalayınca, ten renginde lastikten buruşuk ve düzensiz parçalar birer birer **Ulktılar.**

Adam, "Lateksden protezler," dedi. Burnu, sonra ihtiyar adamın gı'izlerinin altındaki torbacıkları çekip çıkarması üzerine Ben, Viyana'da İmgen Lenz'in evinin önünde onu öldürmeye çalışan adamın pürüzsüz imli yüzünü tanıdı. Paris'te de onları öldürmeye çalışan aynı adamdı.

Kardeşini öldüren adam.

Anna, "Mimar," diye soludu.

Ben dondu kaldı.

Gözlerine inanamayarak bakıyordu. Ama doğruydu.

Adam, "Yaklaşıp sizi silahının menziline aldığı anda ikinizi de recekti," dedi. Ben dikkatini, adamın esmer teni, aşırı uzun kirpikl köşeli çenesi üzerinde yoğunlaştırmıştı. Belli belirsiz bir Ortadoğul sanıyla konuşuyordu. Adam ekledi. "Görünüşü sizi aldattığına göre kolaylıkla yapabilirdi de."

Ben, güvenlik görevlisinin garip hareketini, ceketine elini uzat limsiz ihtiyar görünümünü, yüzündeki adeta özür dileyen anlamı a dı.

Anna, "Bir dakika," dedi. "Siz 'Yossi'siniz. Viyana'daki Yossi. CIA ajanı. Ya da öyle iddia ettiniz."

Ben, "Kahretsin, kim olduğunuzu söyleyin bana!" diye atıldı.

Genç adam omuzlarını silkti. "Adımın önemi yok."

"Benim için önemi var. Kimsiniz?"

"Yehuda Malkin."

Bu ad Ben'e bir şey anlatmıyordu. "Beni izlediniz," dedi. "Ort Viyana'dave Paris'te gördüm."

"Evet, o başaramadı ve tanındı. Bütün hafta süresince sizi izli Ben de onu arkadan destekliyordum. Artık bilmenizde bir sakın bizi babanız tuttu, Ben."

Babası onları tutmuştu. İyi ama niçin? "Babam mı sizi?..."

"Max Hartman para karşılığında ailemin Nazi Almanyası'dan sim sağladı. Elli küsur yıl önce. Öldürülen adam da yalnız ortağım aynı zamanda kuzenimdi." Genç adam bir an için gözlerini kapadı.' retsin, Avi'nin ölmemesi gerekirdi. Daha zamanı gelmemişti. Kahr Yossi başını salladı. Kuzeninin ölümünü daha içine sindirememişti, izin vermiyordu, zamanı değildi bunun. Ben'e bakınca, genç adamı nm karıştığını gördü. "İkimiz de her şeyi babanıza borçluyduk. Öyle yorum ki Nazilerle arasında bir tür anlaşma vardı, çünkü aynı şe manya'daki daha birçok Yahudi ailesi için de yaptı."

Demek Max Yahudiler için fidye ödemiş, para karşılığında kamplardan kurtarmıştı? Demek Sonnenfeld'in dedikleri doğruydu.

I Arma söze karıştı. "Sizi kim eğitti? Çünkü Amerika'da eğitim alma-
lı belli."

İOenç adam ona döndü. "Ben İsrail'de bir kibbutz'da doğdum. Ailem
•mıya'dan kaçtıktan sonra Filistin'e kapağı atmıştı."

•flNiail ordusunda mı bulundunuz?"

i "Paraşütçüydüm. 1968'de Altı Gün Savaşından sonra Amerika'ya göç
p, Ailem savaştan bıkıp usanmıştı. Ama ben liseden soma İsrail ordusu-
Ltıklım."

\ Anna, "Viyana'daki o CIA oyununun anlamı neydi?" diye sordu,

ı "() iş için Amerikalı bir arkadaşımı devreye soktum. Ben'i tehlikeli
•tıidan kaçırmak emrini almıştık. Onu Amerika'ya götürüp koruma-
lı nü ma alacaktık. Onu güvende tutacaktık."

Anna, "İyi ama nasıl..." diyecek oldu.

', "Bakın, bunları konuşmaya vaktimiz yok. Strasser'i sorguya çekmek
pusanız, polisler gelmeden önce içeri girseniz iyi olacak."

ı Anna, "Tamam," dedi.

i Ama Ben, "Bir dakika bekleyin," diye sözünü kesti. "Sizi babamın
• Ugıınu söylüyorsunuz. *Ne zaman ?"*

[Adam sinirli bir tavırla etrafına bakındı. "Bir hafta kadar önce," dedi.
Ifl'yle bana telefon ederek bir tür tehlikede olduğunuzu söyledi. İsviç-
• c olduğunuzu söyledi. Bize adlar ve adresler verdi, gitmenizin olası
JjujUı yerleri bildirdi. Sizi korumak için elimizden geleni yapmamızı isti-
Ifilı. Bir oğul daha kaybetmek istemediğini söyledi." Yossi yine etrafına
•indi. "Viyana'da az daha gözümüzün önünde öldürülüyordunuz. Pa-
Kc de öyle. Burada da Azrail'le burun buruna geldiğinize emin olabi-
liniz."

Iten'in kafasının içinde sorular birbirini kovalıyordu. "Babam nereye
illi?"

"Bilmiyorum. Avrupa dedi, ama yer belirtmedi, Avrupa da koskoca
| kıta. Uzun bir süre kimseyle bağlantı kuramayacağını söyledi. Seyahat
(INI afları için bize bir yığın para bıraktı." Adam acı acı gülümsedi. "Açık
Iiuışmak gerekirse, ihtiyacımız olandan daha fazla."

Arma o sırada Vogler'in üzerine eğilmişti. Adamın koltuğ naylon tabancalıktan bir silah çıkardı. Susturucuyu söktü, ceketini ne koydu, tabancayı da ceketin altında görülmeyecek şekilde ete beline sıkıştırdı. "Ama bizi *buraya* kadar izlemediniz, öyle değil mi sordu.

Yossi, "Hayır," diye itiraf etti. "Strasser'in adı, adresi ve sahte Max Hartman'm bana verdiği listedeydi."

Ben, "Ne olup bittiğini biliyor," dedi. "Oyuncuların hepsinin olduğunu biliyor. Er veya geç Strasser'in de izini bulacağımı hesapl

"Ama biz, kendisinin de izlenebileceğini hesaba katmayan Vo izini sürebildik. Onun Arjantin'e uçacağını öğrenince... Strasser'in de elimizde olduğuna göre..."

Anna, "Demek son birkaç gündür Strasser'in evini gözaltm yor, Ben'in ortaya çıkmasını bekliyordunuz," dedi.

Yossi yine etrafına göz gezdirdi. "Sizlerin içeri girmeniz gere[1]

Anna, "Tamam, ama önce şunu söyleyin," dedi. "Gözetleme i ğmıza göre: Strasser Buenos Aires'e yeni mi döndü?"

"Öyle görünüyor. Bir tatilden dönmüş gibiydi. Yanında bir s' vardı."

"Döndüğünden beri hiç ziyaretçisi oldu mu?"

İsrailli bir an düşündü. "Ben görmedim. Yalnız durun: aşağı yarım saat önce bir hemşire geldi..."

Anna, "Bir hemşire ha!" diye atıldı. Evin önünde park edil m steyşına baktı. Aracın yanında iri harflerle PERMANENCIA EN kelimeleri yazılıydı. Genç kadın, "Gelin!" diye bağırdı.

Evin kapısına koşup tekrar tekrar zile basan Anna'yı izleyc "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Genç kadın, "Kahretsin, galiba çok geç kaldık," diye söylendi, da Malkin biraz geride ve yanda bekliyordu.

Bir dakikaya kalmadan kapı ağır ağır açıldı. Karşılarında kuru kamburlaşmış ihtiyar bir adam duruyordu. Koyu güneş yanığı, d yüzü bir kırışık yığını görünümündeydi.

Josef Strasser.

Adam somurtarak İspanyolca, *"Kim bu adam?"* dedi. *"İşlerime burnumkuyor. Gelen hemşire bana çekapyapacak."*

Anna, "Hemşirenin ona çekap yapmaya geldiğini söylüyor," dedi. Sem yükseltti. "Hayır! Bay Strasser, sizi uyarıyorum, o hemşireden uzak I....ı!"

I O sırada Almanın arkasında beyazlı bir siluet belirdi. Ben, "Anna! • tın arkasında!" dedi.

I Icmşire kapıya yaklaşırken hızlı hızlı konuşuyor, Strasser'i adeta • **fliyordu.** *"Gelin, BayAlbrecht. Acelem var. Sizden sonra başka bir hasmt ila gitmem lazım."*

I Anna, Ben'e, "Acele etmesini söylüyor," dedi. "Göreceği bir hasta • İM varmış. Bay Strasser, bu kadın gerçek bir hemşire değil. Kimliğini İrmenizi öneririm!"

Beyaz üniformalı kadın ihtiyar adamı omzundan kavrayarak sert bir ün ketle kendine doğru çekti. *"Şu tarafa gidelim, senyor! Dedim ya, aceI var!"*

! Serbest eliyle kapıyı kavrayarak kapamaya çalışıyordu, ama Anna dili ileri atarak kapıyı bloke etti.

Hemşire Strasser'i birden salıverdi. Elini üniformasına atarak hızlı I hareketle bir tabancayı ortaya çıkardı.

Ama Anna ondan daha hızlıydı. "Kıpırdama!" diye kükredi.

I lemşire ateş etti.

! Aynı anda Anna vücudunu yana atarak Ben'i de yere devirdi.

Ben yana yuvarlanırken bir tabancanın patladığını, hemen arkasın|n da hayvansı bir kükreme duydu.

Ne olduğunu anında kavradı: hemşire Anna'ya ateş etmiş, ama Anıileş hattının üstünden çekildiğinden vurulan İsrailli koruyucuları ol|||tu.

Adamın alnının ortasında kırmızı bir delik belirmiş, merminin kafamdan çıktığı yerden de fıskiye gibi kan fışkırmıştı.

Anna hızla iki kez tetiğe basınca sahte hemşire arkaya doğru yaylan, lonrayere çöktü.

Sonra kısacık bir an ortalık sessizleşti. Bu kısmi sessizliğin ortasij Ben bir kuşuıf şakıdığmı duyuyordu.

Anna, "İyi misin, Ben?" diye sordu.

Genç adam evet diye homurdandı.

Anna ne olduğunu görmek için arkasına dönünce, "Aman TanrflH diye inledi. Sonra dikkatini yine kapıya çevirdi.

Strasser, soluk mavi bornozunun içinde yerde büzülmüş ve yüzuM elleriyle örtmüş feryat ediyordu.

Anna, "Strasser?" diye yineledi.

İhtiyar adam, *"Gott im Himmel!"* diye inliyordu. *"Gott im HimİˆM Sie haben mein Leben gerettet!"* Göklerdeki Tanrım. Hayatımı kurtardı|M

İzlenimler. Şekilsiz ve ayarsız, anlamdan ve tanımdan yoksun, bir™ tin rüzgârlı bir gökte grimsi kitleler halinde bulamklaşan ve ayrışarak 9 olan egzoz izleri gibi çizgiler. Önce sadece bilinç vardı, tanıma gelir tfl bir şekil almayan bir bilinç. O kadar üşüyordu ki. O kadar çok üşüyoB ki. Göğsünde yayılmakta olan o sıcaklık dışında.

Sıcaklık olan yerde de acı duyuyordu.

Bu iyiydi. Acı iyiydi.

Acı mimarın dostuydu. Acıyı yönetebilir, gerekince def edebilijM Aym zamanda yaşadığı anlamına geliyordu.

Soğuk iyi değildi. Çok fazla kan kaybettiği anlamına gelirdi. Dall| fazla kan kaybını önlemek için vücudunun şoka girdiğini anlatırdı: nafl yavaşlamış olur, kalbi daha az güçlü atar, vücudunun uçlarındaki damflB larm bedeninin yaşamsal olmayan bölümlerine kan akımını kısmak *KM* büzüldüğünü gösterirdi.

Bir envanter yapmak durumundaydı. Yerdeydi ve hareketsizdi. İşit**; biliyor muydu? Bir an için kafasının içindeki yoğun sessizliği bozan hiçH şey olmadı. Sonra, bir bağlantı kurulmuş gibi hafifve boğuk sesler duyu» bildi. Bir binanın içinden geliyormuş gibi.

Bir evin içi.

Kimin evinin içi?

Büyük miktarda kan kaybetmiş olmalıydı. Son saatin olaylarını tek* rar yaşamaya kendini zorladı.

Arjantin. Buenos Aires.

Strasser.

Strasser'in evi. Benjamin Hartman'la Anna Navarro'yu beklediği ve ^kılarıyla karşılaştığı yer. Bir de tetikçi tüfeğiyle, silahlı biriyle.

Göğsüne birkaç kurşun yemişti. Hiç kimse bu durumda hayatta kalatı/dı. *Hayır!* Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Verimsiz bir düşünydi bu. Ancak bir amatörün düşünebileceği türden.

Hiç kurşun yememişti. İyiydi. Bazı bakımlardan zayıf düşmüştü, ama mu telafi edebilirdi, hâlâ kazanma şansı vardı. Ötekiler onun devreden İttiğim zannediyorlardı, bu onun avantajı olacaktı. Görüntüler kafasının jnde dalgalandı, ama kısa bir an boyunca üç hedefinin görüntüsünü pajport fotoğrafları gibi durağanlaştırabildi. Hedefleri sırayla Benjamin man, Anna Navarro ve Josef Strasser'di.

Kafasının içi donmuş krank mili yağı gibi kaim ve şeffaflıktan yokillıdu, ama zorla da olsa bile çalıştıracaktı. Her şey bir zihinsel yoğunlaşın konusuydu: yaraları başka bir bedene aktaracaktı, aniden kafasında liiclliği bir kopyasına. Kanlı ve şok halinde olan, fakat *kendisi olmayan* •İrine. O iyiydi. Yedek gücünü toparlayınca hareket edebilecek, izleye•kti. Öldürecekti. Müthiş irade gücü her türlü güçlüğe baskın çıkmıştı, •imdi de çıkacaktı. Bir gözlemci Hans Vogler'in bedenine dikkat etse, bir ift/kapağmm kıpırtısını seçebilirdi, daha fazlasını değil. Vücudunun her hınçken' şimdi önceden planlanacak ve hesaplanacaktı. Tıpkı çölde suılı/luktan ölmekte olan bir adamın bir matarada kalan suyu yudumlara bölmesi gibi. En küçük bir hareket boşa harcanmayacaktı.

Mimar öldürmek için yaşıyordu. Eşsiz beceri alanı, yegane uğraşıydı İm Şimdi en azından hâlâ yaşadığını kanıtlamak için öldürecekti.

Strasser hem tiz, hem de boğuk bir sesle, "Kimsiniz siz?" diye sordu.

Ben'in bakışı, kana batmış beyaz üniformasının içinde yere serilmiş siHIıte hemşire, ikisini de az daha öldüren katil ve babasının tuttuğu ve *Whsx* ikisi de şimdi evin önündeki kırmızı fayansların üstünde katledilmiş alarak yatan gizemli koruyucuların arasında gidip geliyordu.

Anna, "Bay Strasser, polis birazdan burada olacak. Çok az vaktimiz | Var," dedi.

Ben, onun demek istediğini anlıyordu. Arjantin polisine güvemin gelmezdi; polis geldiği zaman burada olmamaları gerekirdi.

İhtiyar Almandan gereksindiklerini öğrenmek için pek az vaki vardı.

Strasser'in yüzü derin kırışıklarla ve kesişen çizgilerle yol yoldu, ğer renkli dudakları aşağı sarkmıştı vc onlar da muşmula gibi kırış kırı J Bu çatlaklarla bezeli ve geniş delikli burnun iki yanında, bir hamur™ pundaki kara üzümler gibi çukura kaçmış, kara gözleri vardı. "Ben StrjH ser değilim," diye iddia etti. "Siz şaşırmışsınız."

Anna, "Gerçek adınızı da biliyoruz, sahtesini de," dedi sinirli bir ti vırla. "Şimdi bana söyleyin: o hemşire her zamanki hemşireniz miydi?"

"Hayır. Her zaman gelen hemşire bu hafta hastaydı. Bende kansısM olduğu için iğne yaptırmak zorundayım."

"Son bir, iki aydır neredeydiniz?"

Strasser kâh bir ayağından, sonra ötekinden destek alıyordu. VızuH bir sesle, "Oturmak zorundayım," dedi. Koridorda ağır adımlarla yürüdH ye başladı.

Ben'le Anna onu izleyerek duvarları kitaplarla kaplı, büyük ve siLTH bir odaya girdiler. Burası bir kütüphaneydi, duvarlarıyla rafları cilalı JH undan iki katlı bir atrium.

Anna, "Bir savaş suçlusu olduğunuz için saklanarak yaşıyorsunuz,* dedi.

Strasser, "Ben savaş suçlusu değilim," diye tısladı. "Yeni doğmuş btf bebek kadar masumum."

Anna gülümsedi. "Bir savaş suçlusu değilseniz niçin saklanıyonH nuz?"

Adam durakladı, ama sadece bir an. "Eski Nazileri sımrdışı etrnfl burada moda oldu. Evet. Nasyonal Sosyalist Partisi'nin üyesiydim. ArjlH tin İsrail'le, Almanya'yla ve Amerika'yla anlaşmalar imzalıyor, imajlafjH değiştirmek istiyorlar. Şimdi de yalnız Amerika'nın ne düşündüğü onları ilgilendiriyor. SırfAmerikan Başkan'ı gülümsesin, diye beni dışarı atmlM ta sakınca görmezler. Bazı gazeteciler için de bu tam günlük bir iş, eli meklerini kazanmanın yoludur. Ama ben hiçbir zaman bir Hitler hayran!

itimadım. Hitler'in herkesi mahveden bir çılgın olduğu daha savaşın balında belli olmuştu. Hepimizi yok edecekti. Benim gibi adamlar başka bir jfolıı denemek zorunda olduklarını biliyorlardı. Dostlarım, endüstri kapailkmize daha fazla zarar vermesini önlemek için adamı öldürmeye çalışılın. Öngörülerimiz de doğru çıktı. Savaş sona ererken dünyanın yatırılmış sermayesinin dörtte üçü ve dünyanın endüstri kapasitesinin üçte ikisi Amerika'nın elindeydi." İhtiyar adam durarak gülümsedi. "Adam ticaret MU berbat bir seçimdi."

Ben sordu. "Hitler'in karşıtlarına katıldıysanız, nasıl oluyor da hâlâ *h<ımaradenwerktarafmdan* korunuyorsunuz?"

Strasser, "Cahil haydutlar!" diye dudak büktü. "Tarihi de yenmeye llılıştıkları intikam gönüllüleri kadar bilmiyorlar."

Anna, ihtiyarın sözünü kesti. "Niçin şehir dışına çıktınız?"

"Patagonya'da karımın ailesine -rahmetli karımın ailesine- ait bir *esnncia'da* kalıyordum. Andlar'm eteklerinde, Rio Negro ilindedir. Bir sıflıı ve koyun çiftliği, ama çok lüks."

"Oraya her yıl gidiyor musunuz?"

"Bu ilk gidişim. Karım geçen yıl öldü, ben de... Kuzum, niçin bana Ilımları soruyorsunuz?"

Anna, "Onun için sizi bulup öldüremediler," dedi.

"Öldürmek mi... İyi de *kim* beni öldürmeye çalışıyor?"

Ben, konuşmaya devam etmesi için Anna'ya baktı.

Genç kadın, "Şirket," diye yanıt verdi.

"Şirket mi?"

"Sigma."

Blöf yaptığını Ben biliyordu, ama bunu o kadar inandırıcı biçimde yapıyordu ki. Chardin'in sözlerini anımsadı. *Batı dünyası ve dünyanın kalan kısmının büyük bir bölümü yardımlarını olumlu karşılıyor ve bunlara İlişkin gerçeği örten açıklamaları kabul ediyordu.*

Strasser şimdi derin derin düşünüyordu. "Yeni yönetim," diye mırılIandı. "Evet. Bu. Evet." Küçük kara üzümlere benzeyen gözleri ışıldıyor-

Ben adamı konuşmaya teşvik etti. "Yeni yönetim neydi?"

Strasser, Ben'i duymamış gibi devam etti. "Tabii. Benim birçok M bilmemden korkuyorlar."

Ben bağırdı. *"Kim?"*

Strasser afallayarak ona baktı. "Onu kurmalarına yardımcı oldufl Alford Kittredge, Siebert, Aldridge, Holleran, Conoverve bütün o şirl imparatorluklarının taçlı başlarına yardım ettim. Beni küçümsüyor! ama bana ihtiyaçları vardı, öyle değil mi? Alman hükümetinin yülflB katmanlarındaki bağlantılarıma ihtiyaçları vardı. Girişim gerçek anlaflıB çokuluslu olmadığı takdirde, başarılı olma şansı yoktu. Tepedeki kimsi! rin güvenini kazanmıştım. Onlar için beni sıradan insanların sınırlan» ötesine sonsuza dek yükselten işler yapmıştım. Onlar için o en büyük I veriyi yaptığımı biliyorlardı. Bütün tarafların güvendiği aracıydım. Ş i a bu güven yok oldu, bir oyundan ibaret olduğu açıklandı. Beni kendi 1 karları uğruna kullandıkları şimdi açıkça anlaşılmış bulunuyor."

Anna heyecanla sordu. "Yeni liderlerden söz ediyordunuz, J Ü M Lenz de onlardan biri mi? Lenz'in oğlu."

"Bu Jürgen Lenz'le ben hiç karşılaşmadım. Lenz'in bir oğlu oldul nu bile bilmiyordum, ama onun yakın çevresinden değildim ne de o İsal

Ben, "Ama ikiniz de bilim adamlarıydınız," dedi. "Siz Zyklon-JjH icat etmiştiniz, değil mi?"

Strasser, "Zyklon-B'yi icat eden *ekibin* üyelerinden biriydim," del Eski mavi bornozunun önünü kapadı, yakasına çekidüzen verdi. "Şili bu işteki rolümden dolayı bana hücum ediyorlar, ama bu gazın ne kadın zarif, ne kadar mükemmel olduğunun farkında değiller."

Ben, "Zarif mi?" diye tekrar etti. Bir an yanlış duyduğunu sanmı«t| *Zarif*. **Bu** adam iğrençti.

Strasser, "Zyklon-B'den önce askerler bütün tutsakları teker teki öldürmek zorundaydılar," diye devam etti. "Evet, korkunç kanlı katliam' lar yapıldı. Gaz ise o kadar temiz, basit ve zarifti ki. Ve biliyorsunuz, Yİ hudileri gazla öldürmek aslında onları kurtarıyordu."

Ben, "Kurtarıyordu ha," diye mırıldandı. Midesi bulanmıştı.

"Evet! O kamplarda kol gezen o kadar ölümcül hastalık vardı ki. Ak si halde daha çok acı çekeceklerdi. Onları gazla uyutmak en insancıl *(m* Tümdü."

Ben, *insancıl ha,* diye düşünüyordu. *Kötülüğün yüzüne bakıyorum. İn-\mcılca davrandığını ileri süren bornozlu ihtiyar bir adam kisvesinde.*

Ben, "Ne kadar güzel," dedi.

"O yüzden ona 'özel muamele' diyorduk ya."

"Soykırımı anlatmak için kullandığınız daha yumuşak bir ifade."

"Nasıl isterseniz." Strasser omuzlarını silkti. "Ama biliyorsunuz, gaz [r] lalarına gönderilecekleri Dr. Mengele ya da Dr. Lenz gibi seçmedim ben. Mcngele'ye Ölüm Meleği diyorlar, ama asıl Ölüm Meleği Dr. Lenz'di."

Ben, "Ama siz değildiniz," dedi. "Siz bir bilim adamıydınız."

Strasser bu sözlerdeki alayı sezmişti. "Siz bilim hakkında ne bilirsiniz *fi'!"* diye tısladı. "Bir bilim adamı mısınız? Biz Nazi bilim adamlarının, dünyanın kalan kısmının ne kadar ilerisinde olduğumuz hakkında bir fik-flniz var mı acaba? *Bir fikriniz* var mı?" İhtiyar çok titrek bir sesle konuluyordu. Ağzının köşelerinde tükürük oluşmuştu. Devam etti. "Menge-Ic'nin ikizler üzerindeki incelemelerini eleştiriyorlar, ama dünyanın önde Jclen genetikçileri hâlâ onun buluşlarına değiniyorlar! Dachau'da yapılım insanları dondurma deneylerine ilişkin veriler hâlâ kullanılıyor. Ravcıısbrück'de stres altındaki kadınların -örneğin idam edileceklerini öğrendikleri zaman- aybaşı devrelerinin nasıl etkilendiğinin öğrenilmesi bilimsel açıdan büyük bir hamleydi. Ya da Dr. Lenz'in yaşlanmayla ilgili deneyleri. Sovyet savaş tutsaklarına uygulanan açlık deneyleri, uzuv ııansplantasyonları vs. de öyle. Bu biçimde sonsuza dek devam edebilirim. Kabaca söylemek gerekirse, hâlâ bizim buluşlarımızı kullanıyorsu İME. Deneylerin nasıl yapıldığını siz düşünmemeyi yeğlersiniz, ama bu kadar ilerlememizin başlığa nedenlerinden birinin canlı insanlar üzerinde deneyler yapabilmemiz olduğunu anlayamıyor musunuz?"

Konuştuğu kadar Strasser'in buruşuk yüzü daha da solmuştu, şiniği İse kireç gibi beyazdı. Soluk soluğa kalmıştı. "Siz Amerikalılar araştırmalarımızı yapma yöntemlerimizden tiksiniyorsunuz, ama organ nakillei inil İçin kürtajlarda ele geçen fetüs dokularım kullanan sizler değil misim; [1] 1lu haklı görülebilir mi?"

Anna bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. "Ben, salan bu canavarla tai h'ı ma."

Ne çare ki Strasser susmak bilmiyordu. "Tabii, bu arada birçok d ce fikirler de vardı. Örneğin, kızları erkek, erkekleri de kız yapmak gi İhtiyar kıkırdadı. "İkizlerin yaşamsal organlarını birleştirerek Siya ikizler yaratmaya da çalışıldı, ki bu tam bir fiyasko oldu. Bu şekilde bfl çok ikizleri kaybettik."

Anna ihtiyarın sözünü kesti. "Sigma kurulduktan sonra aranızdaki bağlantıyı sürdürdünüz mü?"

Strasser, sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş gibi döndü. "Gayll tabii. Lenz benim uzmanlığıma ve bağlantılarıma güveniyordu."

Ben, "Yani?" dedi.

Strasser omuzlarını silkti. "Yaptığı çalışmaların, araştırmaların *-mm leküler* araştırmaların- dünyayı değiştireceğini söylüyordu."

"Bu araştırmanın ne olduğunu size söyledi mi?"

"Hayır, bana söylemedi. Çok gizlisi olan, içine kapanık bir adamdı, Ama bir keresinde şöyle dediğini anımsarım: 'Benim neyin üzerinde ÇlJ fıstığımı dünyada anlayamazsın.' Benden ona elektronik mikroskopjpj bulmamı istemişti. Bunların o günlerde bulunmaları çok zordu. DahajH ni icat edilmişlerdi. Ayrıca, çeşitli kimyasal maddeler de istiyordu. Bunlji rın birçoğuna savaş yüzünden ambargo konulmuştu. Her şeyin sandıklın ıl yerleştirilerek kurduğu özel bir kliniğe gönderilmesini istemişti. Bu klinfl Avusturya'nın işgali sırasında el koyduğu eski bir *Schloss'da.,* bir şatoda dı."

Anna, "Avusturya'da nerede?" diye sordu.

"Avusturya Alpler'inde."

Anna ısrar etti. "Alpler'in neresinde? Yakındaki hangi kasabayı y« da köyü hatırlıyorsunuz?"

"Onca yıl sonra nasıl hatırlayabilirim ki? Belki Lenz bana söylemUH Sadece Lenz'in eskiden o binanın bir tür saat fabrikası olduğunu söyletil» ğini anımsıyorum."

Lenz'in bilimsel bir projesi. "Bir laboratuvar mı yani? Niçin?"

Strasser'in dudakları aşağı sarktı. Sitem eder gibi göğüs gççtulıı "Araştırmalarını sürdürecekti."

Bu kez Ben, "Ne araştırması?" diye sordu.

Strasser düşünceye dalmış gibi sustu.

Anna, "Haydi," diye onu dürttü. "Ne araştırması?"

"Bilmiyorum. Reich devrinde o kadar önemli araştırmalara başlanmıştı ki. Gerhard Lenz'in çalışmaları..."

Gerhard Lenz: Sonnenfeld, Lenz'in kamplardaki korkunç deneyleri hakkında neler söylemişti? İnsanların üzerindeki deneyler...

"Ve siz çalışmalarının içyüzü hakkında bir şey bilmiyorsunuz, öyle mi?"

"Bugün hayır. Bilim ve politika o adamlar için aynı şeydi. Sigma ta başından beri bazı politik örgütlere destek kanalize etmek, başkalarını ise yok etmek için bir yoldu. Sözünü ettiğimiz adamlar, daha o zamandan • lılnyada korkunç nüfuz sahibi kişilerdi. Sigma onlara, etkilerini birleştirdikleri takdirde, bütünün, parçaların toplamından çok daha büyük olacağını göstermişti. Kolektif olarak etkileyemedikleri, yönlendiremedikleri, düzenleyemedikleri hiçbir şey yoktu. Ama biliyorsunuz, Sigma yaşayan bir varlıktı. Ve bütün yaşayan varlıklar gibi gelişti."

Anna, "Evet," dedi. "Dünyanın en büyük şirketlerinin sağladığı paralar ve *Reichsbank'tzn* çalınmış varlıklarla. Kurucuların kimler olduğunu biliyoruz. O ilk yönetim kurulunun siz hayatta olan son üyesisiniz. Ama ardıllarınız kimler?"

Strasser koridora gözlerini dikti, ama gerçekte belli bir şeye bakmıyordu.

Ben, "Sigma'yı *şimdi* kim yönetiyor? Bize *adlarverinl"* diye bağırdı.

"Bilmiyorum!" Strasser'in sesi çatladı. "Düzenli şekilde para göndeı erek benim gibi kimselerin susmasını sağlıyorlardı. Biz gücün iç kurullaı indan dışlanan uşaklar olduk. Aslında milyarlarca dolarımızın olması gerekirdi. Bize gerçi milyonlar yolluyorlar, ama bu, masalarından dökülen kırıntılardan farklı değil." Strasser'in dudakları, çirkin bir sırıtışla kıvrıldı. "Bana kırıntılar veriyorlardı, şimdi bunu da kesmek istiyorlar. Bana daha la/la para vermek istemedikleri için beni öldürmek istiyorlar. Açgözlüler ve de utanıyorlar. Onlar için onca yaptıklarımdan sonra bana bir utanç kaynağı gözüyle bakıyorlar. Aynı zamanda da bir tehlike olarak görüyorlar, çünkü kapılarını yıllardan beri bana kapadıkları halde hâlâ çok şey

bildiğimi zannediyorlar. Yaptıkları her şeyi mümkün kılmamı bakın n ödüllendiriyorlar... *Hor görerek."* Şiddetlenen öfke, yılların içerleme bi kimi adamın sesine metalik bir ton vermişti. "Bir fakir akraba, bir yüz' rası, pis kokulu bir serseriymişim gibi davranıyorlar. Züppeler şık giysi riyle toplanıyorlar, en büyük korkuları da toplantılarını bir kokarca basmam. Nerede toplaştıklarım biliyorum. O kadar aptal, o kadar c~ değilim, ama *davetiye* yollasalar dahi Avusturya'da onlarla buluşmam." [1]

Avusturya.

Ben, "Siz neler söylüyorsunuz?" diye atıldı. "Nerede toplamyorl Söyleyin bana."

Strasser, ihtiyatla meydan okumanın karışımı bir bakışla ona ba Daha fazlasını söylemeyeceği açıktı.

"Kahretsin, yanıt verin bana!"

Strasser, "Hepiniz aynısınız," diye tısladı. "Benim yaşımda birine ha saygılı davranmak gerekir! Size söylenecek başka bir şeyim yok."

Anna birden dikkat kesildi. "Polis sirenleri duyuyorum. Bu kad Ben. Buradan çıkıyoruz."

Ben, Strasser'in karşısına dikilmişti. "Bay Strasser, benim kim old ğumu biliyor musunuz?"

Strasser, "Kim olduğunuzu mu..." diye kekeledi.

"Babamın adı Max Hartman. Bu adı anımsadığınıza eminim."

Strasser ona gözlerini kısarak baktı. "Max Hartman... O Yahuc Saymanımız..."

"Doğru. Bana söylendiğine göre, aynı zamanda bir SS subayıyım *Ama Sonnenfeld bunun sadece bir paravan, bir hile olduğunu söylem'* Ben'in kalbinin atışları hızlanmıştı. Max'in çirkin geçmişinin Strasser rafından doğrulandığını duymaktan ödü kopuyordu.

Strasser, berbat kahverengi dişlerini ortaya çıkaran bir gülüşle, "S diye söylendi. "O SS falan değildi. ODESSA'mn onu sualsiz, sorgusuz manya'dan İsviçre'ye geçirmesi için ona sahte SS belgeleri verdik. Anin ma bu idi."

Ben'in kulakları zonkluyordu. Ruhsal olduğu kadar bedensel bir fe« rahlama duyuyordu.

Strasser devam etti. "Alman delegasyonunun başına geçmesi için iormann onu kendisi seçti. Sadece para transferlerinde usta olduğu için |eğil, çünkü göstermelik birini gereksiniyorduk."

"Bir kukla gereksiniyordunuz."

"Evet. Amerikalı sanayicilerle başka ülkelerden gelenler Nazilerin İptıklarmdan rahatsızlık duyuyorlardı. Kötü Almanlar, fanatikler, Hitler ayranları olmadığımızı kanıtlamak için bir Yahudi katılımcı lazımdı bi-, Babanız oynadığı rol karşılığında büyük avantajlar sağladı, ailesini ve ha bir sürü Yahudi ailesini kamplardan kurtardı. Ona ayrıca bir milyon merikan Doları verildi. Çok para bu." Adamın yüzünde çirkin bir gü-nıseyiş biçimlendi. "Şimdi sıfırdan milyarder olduğunu iddia ederek ndine reklam yapıyor. Bir milyon dolar bir hiç mi yani? Hiç sanmıyo-lll."

Anna, "Ben!" diye bağırdı. İçinde adalet bakanlığı kimliği bulunan /dam şimşek hızıyla meydana çıkardı.

"Şimdi kim olduğumu bilmek istiyor musunuz, Bay Strasser? Birleşik merika Adalet Bakanlığı Özel Araştırmalar Ofisi hesabına buradayım, radakilerin kim olduğunu bildiğinize eminim."

Strasser, "Hah hah," dedi. "Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üz -nüm, ama ben bir Arjantin vatandaşıyım ve yetkileriniz bana geçmez."

Siren sesleri kuvvetlenmişti, görünüşe bakılırsa, sadece birkaç blok aktaydılar.

Anna tekrar ihtiyar adama döndü. "Arjantin hükümetinin savaş suç-larını iade edip etmemekte ne kadar ciddi olacağını şimdi göreceğiz, kadan çıkalım, Ben."

Strasser'in yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Boğuk bir sesle, "Hart-an," dedi.

"Haydi gel, Ben!"

Strasser parmağını kıvırarak Ben'e yaklaşmasını işaret etti. Ben karşı oyamadı. İhtiyar adam fısıldamaya başlamıştı. Ben eğilip dinlemeye ko-Hdu.

Strasser, "Babanızın zayıf biri olduğunu biliyor muydunuz, Hart-|iarı?" dedi. "Yüreksiz bir adamdı... Bir kurban olduğunu iddia eden bir

korkak ve bir sahtekârdı." Strasser'in dudakları Ben'in sadece birkaç MJ tim uzağmdaydı. "Siz de sahtekârın oğlusunuz, hepsi bu. Benim için but[1] dan ibaretsiniz."

Ben gözlerini kapayarak öfkesini denetim altına almaya çalıştı.

Sahtekârın oğlu.

Bu doğru muydu? Strasser haklı mıydı?

Ben'in rahatsızlığından Strasser'in zevk duyduğu belliydi.

"Beni öldürmek içinizden geliyor, öyle değil mi Hartman? Ama • mıyorsunuz. Çünkü siz bir korkaksınız, tıpkı babanız gibi."

Ben, Anna'nm koridora yöneldiğini gördü.

Genç adam, ihtiyar Almana, "Hayır, sizi öldürmeyeceğim," < • "Çünkü hayatınızın kalan kısmını Kudüs'deki pis kokulu bir hücrede | çirmenizi tercih ederim. Son günlerinizin mümkün olduğu kadar loj geçmesini isterim. Sizi öldürmek gereksiz bir mermi israfı olur."

Siren sesleri kuvvetlenirken Anna'nm arkasından arka kapıya kojUl

Yürüme, sürün. Mimar, başının içindeki ortostatik basıncı korun çabasının, henüz gereği yokken ayakta durmakla daha da güçleşenH biliyordu. Bu mantıklı bir karardı ve bu kararı verebilme yeteneği, *M* bileğindeki kında muhafaza edebildiği Glock kadar rahatlatıcıydı.

Ön kapı açıktı, holde de kimse yoktu. Mimar, gömleğinin önüıiil yerlere bulaştırdığı kanları umursamayarak piyade askerleri gibi yolj sürünerek ilerledi, Her kat ettiği metre ona bir mil kadar uzun geliyoiıl Ama o yılmak niyetinde değildi.

Sen en iyisisin. On yedi yaşındaydı, talim eğitmeni bütün tabım karşısında ona öyle demişti. *Sen en iyisisin.* Yirmi üç yaşındaydı, S| si'deki kumandanı, kendi üstüne iletmeden önce genç Hans'a göster resmi raporda öyle diyordu. *Sen en iyisisin.* Stasi'deki müdürler k[1] başkanının sözleriydi bunlar: Batı Berlin'de çıktığı bir "av"dan yeni müştü. Bir gün önce Batı'ya iltica eden Leipzig Üniversitesi'ndeıı ul arası üne sahip bir ekibin dört fizikçi üyesini öbür dünyaya yolcu et *Sen en iyisisin:* üst düzeydeki bir Sigma yöneticisinden, ak saçlı ve g lü bir Amerikalıdan da aynı şeyi duymuştu. Bu, önemli bir İtalyan s

bunu öldürmesinden sonraydı. Adamı on beş yaşındaki bir Somalili fahi-!<?yle sevişirken sokağın karşı tarafından vurmuştu. Ama bu sözleri daha loma da duyacaktı. Daha sonra da. Çünkü gerçeği anlatıyorlardı.

Ve bu sözler doğru olduğu için, pes etmeyecekti. Teslim olmak, uyumak, durmak için duyduğu kahredici dürtüye boyun eğmeyecekti.

Bir robotun ölçülülüğüyle elleriyle dizlerini hareket ettiriyor ve koriinrda sürüklenerek ilerliyordu.

Sonunda kendini duvarları kitaplarla kaplı, iki katlı büyük bir odada buldu. Kertenkelemsi gözler etrafı inceledi. Birinci sıradaki hedefi orada ^eğildi. Bu bir hayal kırıklığıydı onun için, ama bir sürpriz değil.

Bunun yerine odada vızıltılı sesler çıkaran ve titreyen cılız Strasser Viirdı: o da ölümü hak etmiş bir haindi.

Mimarın bilincini kaybetmesine kadar kaç dakikası kalmıştı? Stras-|er'e aç gözlerle bakıyordu, adamın ışığını söndürmek kendisininkini tektir kazanmasına yardım edebilecekmiş gibi.

Yerde yavaş yavaş doğrularak bir nişancının atış konumuna geçti. Bedenindeki kasların kasılmaya çalıştıklarını hissediyor, ama kollarını hiç kıpırdatmadan tutabiliyordu. Kollarının arasındaki küçük Glock şimdi pıa bir top kadar ağır geliyordu, ama her nasıl yaptıysa silahı doğrultarak put uygun açıyı verebildi.

Belki de kanın kokusunu alan Strasser işte o zaman odada onun vargının farkına vardı.

Mimar, küçük kara üzümlere benzeyen gözlerinin bir an genişleme-İlnc, sonra da kapanmasına tanık oldu. Tetiği çekmek bir masayı tek parmakla kaldırmak gibi bir şeydi. Ama bunu yapacaktı. *Yaptı da.*

Acaba yaptı mı? •

Silahın patlamasını duyamaymca önce görevini başaramamış olmaktım korktu. Ama sonra duyumsal algılamasının yavaş yavaş sönmeye başlın lığını anladı.

Oda hızla kararmaktaydı: oksijenden yoksun kalan beyin hücrelerinin çalışmayı kestiklerini, önce işitme ve görme duyularını yitirdiğini, bilincinin de çok geçmeden gideceğini biliyordu.

Strasser'in yere çarptığını görene kadar bekledi, ancak ondan so gözlerinin kapanmasına izin verdi. Gözleri kapanırken bir daha açımı caklarmı hisseder gibi oldu, hemen arkasından da hiçbir şey hissetmez o'

Oteldeki odalarına dönen Ben'le Anna, yol üstündeki bir gazet den satın aldıkları bir deste gazeteyi alelacele taradılar. Chardin yakın ki bir gelişmeden söz etmişti. Strasser'in bahsettiği "züppelerin şık giy riyle toplanması" ise kısa zaman önce rastladıkları bir haberle çakışı du: ama neydi acaba?

Yanıt ellerinin altındaydı.

Haberi Arjantin'in en büyük gazetesi *El Pais* de yakalayan Anna du. Uluslararası Çocuk Sağlık Forumu hakkındaki kısa bir yazıydı, d' liderleri ortak ilgi alanlarının ivedi bazı bölümlerini, özellikle de g mekte olan dünyayla ilgili olanları tartışmak için davet edilmişlerdi, kat genç kadının asıl dikkatini çeken nokta, toplantının yapılacağı şe bu kez Avusturya'nın başkenti Viyana oluşuydu.

Anna okumayı sürdürdü. Toplantının destekçilerinin de adı vej yordu ve Lenz Vakfı da bunların arasındaydı. Genç kadın İspanyolc çevirerek yazıyı yüksek sesle Ben'e okudu.

Erkeğin sırtında bir ürperti dolaştı. "Tanrım, işte bu!" dedi. "Ol zorunda. Chardin sadece *günlerin* kaldığını söylemişti. Söyledikleri laka bu konferansla ilgili olmalı. Destekçilerin listesini bana bir ken ha okusana."

Anna okudu.

Ben bir yerlere telefon etmeye başladı. Bunlar vakıf profesyoneli; ne, katılımcılarından birinin haberini aldıklarına sevinep kimselere e[1] telefonlardı. Her zamanki havasına giren Ben, o kişilerle konuşur dinç ve keyifli gözüküyordu, ama öğrendikleri fazlasıyla cesaret kırıcıy

Robinson Vakfı'nm program müdürü Geoffrey Baskin ahenkli Orleans aksanıyla, "Lenz Vakfı'ndakiler müthiş kimseler," dedi. "Aslı onların eseri, ama göze çarpmamayı istiyorlardı. Her şeyi onlar yap masrafları da üstlendiler, zaferlerinden bizim de pay almamız ger

haksızlık. Ama bence uluslararası bir havaya bürünmesini istiyorlardı. Dediğim gibi, bu insanlar bencil değil."

"Bunu duymak güzel," dedi Ben. İçindeki dehşet duygusunun yoğunlaşmasına rağmen, neşeli gözükmeye çalışıyordu. "Özel bir projede ortak kılacağız da... O yüzden onlarla ilgili neler hissettiğini öğrenmek istedim. 'JJoğrusu sevindim."

Dünyanın dörtbir yanından yüksek konumdaki kimselerle liderler Lenz, Vakfının himayesinde Viyana'da toplanacaklar...

Viyana'ya gitmek zorundaydılar.

Yüzlerini göstermemeleri gereken dünyadaki tek yerdi, aynı zamanlı gitmekten başka seçeneklerinin olmadığı tek yer.

Anna'yla genç adam otel odasını arşınlıyorlardı. Önlemler alabilirlerdi, zaten önlem almak hayatlarının bir parçası olmuştu: kılık değiştirebilirler, sahte kimlikler kullanabilirler, ayrı uçaklarda yolculuk edebilirlerdi.

Ama riskler şimdi çok daha büyük gözüküyordu.

"Eğer yeteneksizin birinin izini sürmüyorsak Viyana'ya giden bütün Wnleu uçaklarının sıkı bir kontrolden geçeceğini varsaymak zorundayız. Panik halinde olmaları gerekir."

Ben beyninin içinde bir kıpırtı hissetti. "Ne dediğini tekrar eder mi-I?"

"Alarma geçmiş olacaklar dedim. Sınırdaki kontrol kolay olmaya-|k."

"Ondan önce. Viyana'ya uçan bütün uçakların..."

Ben, "İşte bu," dedi.

"Neymiş o?"

"Anna, bu noktada bir riski göze alacağım. Ve yaptığım hesaplara göre bu başka türlü karşılaşabileceğimizden daha ufak bir risk."

"Seni dinliyorum."

"Fred McCallan adında birine telefon edeceğim. O, güya beraberinde St. Moritz'de beraber kayak kaymaya gideceğim moruk herif..."

"Bir 'moruk'la kayak kaymak için mi St. Moritz'e gidecektin?"

Ben kızardı. "Ne bileyim, işin içinde bir torun davardı."

"Devam et."

"Daha açık konuşayım: işin içinde özel bir jet uçak davar. Bir Gu ream. Bir keresinde binmiştim. Kıpkırmızı bir uçaktır. Koltukları kır yerdeki halısı kırmızı, televizyon aygıtı kırmızı. Fred hâlâ oradaki l Carlton'da, uçak da büyük bir olasılıkla Chur'daki küçük havaalanında

"Demek ki adama telefon edip uçağının anahtarlarını isteyece" Bakkaliye eşyası taşımak için birinin kamyonetini ödünç almak gib şey. Değil mi?"

"Yani..."

Anna başım salladı. "Demek söylenenler doğru, zenginler gerç seninle benden farklı." Genç adamın yüzüne baktı. "Özür dilerim, y benden farklı."

"Anna..."

"Ödüm kopuyor, Ben. Bu durumda aptal şakalar yapmak çok mal. O adama güvenebileceğini düşünüyorsan -içgüdün güvenmeni soy yorsa- buna katlanabilirim."

"Çünkü haklısın, özel uçakları değil, ticari uçakları gözleyecekler.,,

Anna başıyla onayladı. "Özel uçaklar rahatça gidip geliyorlar, lombiya gibi yerlerden gelmemeleri koşuluyla. O moruk Gulfstream'i neğin Brüksel'e gönderebiliyorsa..."

"Oscar'm bize getirdiği kimliklerin işe yarayacağına emin oldu] takdirde buradan doğru Brüksel'e gidiyoruz. Sonra Fred'in özel jeti Viyana'ya uçuyoruz. Sigma'nm kodamanları da böyle yolculuk ede) İçinde iki kaçak olan bir Gulfstream'i beklememeleri şansı kuvvetli."

Anna, "Peki," dedi. "Ben buna bir planın başlangıcı derim."

Ben Hotel Carlton'un numarasını tuşladı ve onu işadamına ba| maları için bir dakika beldedi.

Fred McCallan'ı, sesi uluslararası telefon hatlarına rağmen gürlüy du. "Tanrı aşkına, saatten haberin var mı senin, Benjamin? Neyse, h halde özür dilemek için telefon ediyorsundur. Aslında özür clileyeci ben değilim ya. Louise perişan oldu. *Perişan oldu.* Oysa ikinizin o km çok ortak yanınız var ki."

"Anlıyorum, Fred. Ben..."

"Ama sonunda telefon etmene sevindim. Senin hakkında inanılmaz vler söylediklerinden haberin var mı?

Adamın biri telefon edip kafamı şişirdi. Dediklerine göre..."

Ben telaşla adamın sözünü kesti. "Bana inanmalısın, Fred, o söylenlcrde hakikat payı yok. Yani beni neyle suçluyorlarsa, bilmelisin ki..."

Ben'in söylediklerine kulak asmayan Fred, "Ben de adamın suratına üldüm!" diyordu. "O tüyler ürpertici İngiliz yatılı okullarında bunlar öğırniliyor belki. Ben bir Deerfield mezunuyum, orada ise imkânı yok ki..."

"Bana güvendiğin için sana minnettarım, Fred. Ama..."

"Teniste şampiyon olduğunu söyledim. Doğru, değil mi?"

"Bilmem ki..."

"Zamanında ben de iyi bir sporcuydum. Hiç aldığım kupaları gösterim mi sana? Louise aradan elli yıl geçtikten sonra onlarla hâlâ övünmemi gülünç buluyor. Aslında o haklı. *Benim adam olacağım yok."*

"Fred, senden gerçekten büyük, çok büyük bir iyilik isteyeceğim."

"Senin için mi, Benny. Biliyorsun. Hemen hemen aileden sayılırsın, i ünün birinde gerçekten aileden olabilirsin. Ne istediğini söyle, oğlum, liç çekinmeden söyle."

Anna'nm da söylediği gibi bu sadece bir planın başlangıcıydı, o kaar. Fakat kusursuz bir plan zaman isterdi, ellerinde olandan daha fazla aman. Çünkü muhakkak olan bir şey varsa, en kısa zamanda Viyana'ya gitmek zorundaydılar, aksi halde çok geç olurdu.

O da Chardin'in de ima ettiği gibi, şimdiden çok geç değilse.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Otel Viyana'nm yedinci bölgesindeydi. Ön planda Avusturyalı vö man turistlerin uğrak yeri olan gösterişsiz bir yer olduğu için orasını mislerdi. David Paine pasaportuyla üniformalı olarak seyahat eden / Brüksel'e birkaç saat önce inmişti. Gayatri Chandragupta takma a son kez kullanan Anna ise Amsterdam aktarmalı ayrı bir uçakta yola etmişti. Harry Hogan adında şen bir İrlandalı olan McCallan'm pil konuklarının garip giysilerine şaşmış, nereye gideceklerini önceden s memeleri ise onu büsbütün şaşkınlığa düşürmüştü. Ama patronunun matları kesindi; Ben ne isterse sualsiz sorgusuz yapılacaktı.

Gulfstream'in lüksünün ve Harry Hogan'm hoşsohbetinin yanj otel renksiz ve iç kapayıcı gözüküyordu. Atina'nın henüz gelmemiş ol sı sevimsizliğini daha da artırıyordu. Havaalanından beraber ayrılma önlenmesi gereken bir risk olduğuna karar vermişlerdi. Bunun üzol ayrı ayrı ve başka yollardan otele geleceklerdi.

Odada yalnız kalınca Ben kendini kafese kapatılmış gibi hisseli i le vaktiydi, ama hava berbattı; odanın küçük camına vuran yağmur | adamın duyduğu kasveti daha da artırıyordu.

Chardin'in hayatını, Batı dünyasının, bu şirket yöneticileri tam dan nasıl biçimlendirildiğini ve yönlendirildiğim düşündü. Babasını düşündü. Bir kurban mıydı? Bir sahtekâr mı? Ya da her ikisi de mi?

Max ona gözkulak olmaları için adamlar -bir anlamda *bebek tm lan-* tutmuştu. Bu ondan beklenecek bir davranıştı: Ben eski sırlanıl

nıülü kalmalarına izin vermediği takdirde, Max onu kendi yöntemleriyle kontrol altında tutmaya çalışacaktı. Bu hem kızılacak, hem de acıklı bir » di.

Anna gelince -Bay ve Bayan David Paine adıyla aynı odayı paylaşıyorlardı- genç adam onu kucakladı ve yanağını onunkine dayayarak biraz olsun kaygılarından sıyrıldı.

Uzun uçuştan sonra kendilerini kirli hissederek ayrı ayrı duş aldılar. Aıma'nm işi uzun sürdü, en sonunda üstünde bir bornozla banyodan çıktı. Koyu kestane rengi saçlarını arkaya taramış, cildi ısıdan pembeleşmişI

Genç kadın giyeceği elbiseyi seçmek üzere bavulunun başına giderken Ben, "Lenz'i yalnız başına görmeye gitmeni istemiyorum," dedi.

Anna başını kaldırmadı. "Öyle mi?"

Genç adam sinirlendi. "Anna, Jürgen Lenz'in gerçekte kim olduğunu bile bilmiyoruz."

Genç kadın bir elinde bir bluz, ötekinde ise lacivert bir eteklik tutaBı

İlik ona doğru döndü. Gözleri ateş saçıyordu. "Kim olduğu bu aşamada Önemli değil. Onunla konuşmak zorundayım."

"Bana bak, her kim olursa olsun, dünyanın şurasında burasında en ilz sekiz ihtiyar adamın öldürülmesi olayına karışmış bulunuyor. Kardeşimin öldürülmesine de. Chardin eğer haklıysa sınır tanımayan bir düzenin llebaşısı olması olası. Lenz yüzümü biliyor, şimdi hiç kuşkusuz nereden İtildiğimi de biliyordur. Bu durumda seninle seyahat ettiğimi de biliyorpır. Bu da senin bir fotoğrafını gördüğü anlamına gelir. Gidip o adamı •Örmen senin açından *güvenli* değil."

"Buna itiraz etmiyorum, Ben. Güvenli olanla tehlikeli olan arasında pir seçim yapma lüksüne sahip değiliz: bu aşamada her ne yaparsak yapalım tehlikeli olacaktır. Hiçbir şey yapmamamız bile. Ayrıca, dünyanın tli'iibir yanında işlenmiş bir dizi cinayet hakkında ona sorular sormamın İle inen arkasından öldürülecek olursam, tüm şüphelerin odağı olacaktır, •Unu isteyeceğinden ise çok şüpheliyim."

"Seni görmek isteyeceğinden neden o kadar eminsin?"

Genç kadın giysileri yatağın kenarına bıraktı.

"Karşımızda dümenin başında olmaya, insanları ve olayları yönldM dirmeye alışık bir adam var. Buna ister kibir, ister merak de, ama b > H görmeyi *isteyecektir."*

"Dinle beni, Anna."

"Ben, başımın çaresine bakabilirim. İnan bana."

"Herhalde. Yalnız ne var ki." Genç adam sustu. Anna ona tuhaftB şekilde bakıyordu. "Ne diyecektin?"

"Sen korumacı tipsin, değil mi?"

"Korumacı olup olmadığımı bilmem, ama..."

Genç kadın ona yaklaşarak müzede sergilenen bir eşyaymış gibi ! • celemeye başladı. "İlk karşılaştığımızda senin de o şımarık ve bencil zcfl gin çocuklarından biri olduğunu sanmıştım."

"Büyük bir olasılıkla haklıydın da."

"Hayır, sanmıyorum. Demek rolün bu idi, ailenin bakıcısı, öyle mi?"

Ben ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Genç kadın belki haklıydı, arfifl her nedense bunu söylemek istemiyordu. İçinden gelerek onu kendisim çekti. "Seni kaybetmek istemiyorum, Anna," dedi. "Hayatımda o kadfl çok insan kaybettim ki."

Anna da gözlerini kapayarak ona sarıldı: ikisi de heyecanlı, sinirli V(| yorgundular, ama birbirlerinin kollarının arasındayken bir anlık bir sükü» net duydular. Ben onun hafif çiçek kokusunu ciğerlerine çekti ve içiıulı bir şeylerin eridiğini hissetti.

Sonra genç kadın yavaşça geri çekildi. "Bir planımız var ve onu uygflj lamalıyız, Ben," dedi. Sesi yumuşak, ama kararlıydı. Hızlı bir şekilde jfl yindi. "Bizim ofise uğramak zorundayım," dedi.

"Anna."

"Şimdi gitmek zorundayım. Sonra konuşuruz."

Polis memuru Burt Connelly, *"Aman Tanrım!"* diye inledi. Altı aydan beri Virginia otoyol devriyesinde görevliydi ve yoldaki katliam manzam larma hâlâ alışamamıştı. Midesinin kabardığını hissetti ve hemen yolun kenarına koşarak kustu. Ütülü mavi üniformasının üstüne sıçrayan kuj> muğu bir kâğıt mendille sildi.

Sonra kâğıt mendili de fırlatıp attı.

Akşamın alacakaranlığında bile arabanın ön camına fışkırmış kanları vc kontrol panelinin üstündeki insan kafasını net olarak görebiliyordu. Adamın vücudundan kopmuş ve çarpışma sonucunda korkunç derecede yassılmıştı. "İkinci çarpışma" denen bu durum kazaya uğramış aracın içindeki yolcunun çarpışışı için kullanılıyordu.

Connelly'nin ortağı olan Memur Lamar Graydon bir yılı aşkın süredir otoyol devriyesindeydi. Daha önce de birkaç korkunç kaza görmüştü ve midesindekileri yerinde tutmayı biliyordu.

Graydon, "Bu kötü bir kaza, Burt," diyerek yürüdü ve ortağının sırtını okşadı. Kahverengi gözlerinde bir meydan okuyuş vardı. "Ama daha kötüsünü de gördüm," diye ekledi.

"Adamın kafasını gördün mü?"

"Neyse ki arabada küçük çocuk yokmuş. Geçen yıl bir bebeğin bir Impala'nm açık penceresinden dışarı uçtuğu bir kaza yerindeydim. Yavrucak yerden dokuz metre yükseğe fırlamış. Tıpkı bir kırık bebeğe benziyordu. İşte bu korkunçtu."

Connelly birkaç kez öksürdükten sonra doğruldu. "Üzgünüm," dedi. "Ama o adamın yüzü yok muydu... Neyse artık daha iyiyim. Ambulans geliyor mu?"

"On dakikaya kadar burada olur. Hoş, kurbanın acı duyduğu yok ya." Graydon, kellesi uçmuş kaza kurbanım çenesiyle işaret ediyordu.

"Buradaki durum nasıl? Tek araçlı kaza sonucu ölüm mü?" İstatistiklere bakılırsa, tek araçlı kaza sonucu oluşan ölüm en yaygın olanıydı.

Graydon, "Keşke," dedi. "Hiçbir korkuluk bunu yapmaz. Bu tür kaza o Kenvvorth araba çekicilerinin birine çarpıldığı zaman oluşur, öyleleri ise bu otoyolunda pek bol.-O canavarların arkası yere sarkar, kenarı da ustura gibi keskindir. Bir tanesinin arkasına düşerseniz ve o zıngadak durursa ya hemen eğilirsiniz ya da kafanızı uçurur. Şu adamın başına gelen de bu olmuş olmalı."

"Öyleyse ikinci adama ne oldu? Kahrolası kamyon nerede?" Connelly kendini toparlamaya başlıyordu. Hatta, garip değil mi, biraz acıkmaya bile başlamıştı.

Graydon, "Görünüşe bakılırsa, tüymeyi yeğlemiş," dedi.

"Peki, onu bulabilecek miyiz?"

"Sağa sola bildirdim. Ama laf aramızda buna güvenemem. Şim pacağımız iş, adamın kimliğini saptamak. Ceplerini arayalım."

Kırmızı Taurus'un tavanı çökmüş olsa bile, sürücü yanındaki kolay açıldı. Connelly, ölünün ceplerinde ellerini dolaştırmak için lat eldivenler giydi. Giysi kana bulanmış olunca izlenilmesi gereken pro dür bu idi.

Graydon, "Bana bir isim ver de onu da bildireyim," dedi.

"Sürücü ehliyeti Dupree adına. Arliss Dupree. Arlington'da Gl Sokağı'nda oturuyor."

Graydon, "Bilmemiz gereken de bundan ibaret," dedi. "Ayrıca, kj| dini üşütmenin bir anlamı yok. Artık devriye arabasında oturabilirsin."

Lenz Vakfı'nm içinde bulunduğu bina Bauhaus üslubunda cani mermer bir yapıydı. Işık içinde yüzen lobi, beyaz deri koltuklar ve SÎ<" lerle sade şekilde döşenmişti.

Anna resepsiyon görevlisinden müdürün bürosunu aramasını isin Adamın vakıfta bulunduğunu daha önce ettiği bir telefonla saptamıştı, I

Görevli, "Dr. Lenz'i kim görmek istiyor diyeyim?" diye sordu.

"Adım Anna Navarro. Amerika Adalet Bakanlığı'nm ajanlarındı mm."

Daha önce bu konuyu düşünmüş ve Lenz'i sahte bir adla görma çalışmaktan vazgeçmişti. Oysa Lenz onun hakkında gelişigüzel bir arifi tırma yapsa, bakanlıktaki üstlerine ters düştüğünü öğrenirdi. Bunu mek, Lenz'in onu kabul etmesini engeller miydi yoksa tam tersi mi ol, du? Alan Bartlett'le ilgili teorileri doğru olduğu takdirde,- Jürgen Ldj onun hakkında oldukça fazla şey biliyor olmalıydı. Ama neleri öğrendi ni ve öğrendiklerinin ne kadarını başkalarına ilettiğini bilmezdi, bileme di. Anna, adamın merakına, kibirliliğine ve hepsinden önemlisi, durum kontrol etme arzusuna bel bağlamak zorundaydı. Anna'nm onun için |>|f tehdit oluşturup oluşturmayacağını bilmek ve durum değerlendirme sun kendisi yapmak isteyecekti.

Resepsiyon görevlisi masasının üstündeki telefonda alçak sesle bir yler söyledikten sonra almacı Anna'ya uzattı. "Lütfen."

Hattın öbür ucundaki kadın nazik olmakla beraber kesin konuştu. Korkarım, Dr. Lenz'in bugün programı dolu. Ama isterseniz başka bir ün için randevu alabilirsiniz. Uluslararası Çocuk Sağlığı Forumu nedeiyle burada herkesin işi başından aşkın."

Dr. Lenz, Anna'yı atlatıyor demekti. Ama bu, bağlantılarını duyduğu in mi yoksa adını önceden bildiği için miydi? Belki de sekreter onun esajını iletmeyi gerekli bulmamıştı.

Anna, "Bu görüşme bekleyemez," dedi. "Çok acil bir durum hakkmI onunla en kısa zamanda görüşmeliyim."

"Dr. Lenz'le neyi görüşmek istediğinizi bana söyleyebilir misiniz?"

Anna tereddüt etti. Sonunda, "Lütfen ona bunun kişisel bir konu olduğunu söyleyin," dedi.

Genç kadın telefonu bırakarak lobide bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya haşladı.

İşte sonunda canavarın inindeyim, diye düşünüyordu. *Karanlığın merkezi havadar ve bol ışıklı.*

Beyaz Carrara mermeri duvarlar, Lenz Vakfı'nm desteklediği geniş insancıl davalar yelpazesini betimleyen büyütülmüş fotoğraflar dışında çıplaktı.

Örneğin, bir mülteci ailesinin birkaç kuşağının bir fotoğrafı vardı. Dişsiz, kambur bir ihtiyar kadınla aynı derecede hırpalanmış ihtiyar kocası ve perişan görünüşlü çocukları. Bu fotoğrafın altında sadece KOSOVA yazılıydı.

Bu da ne demekti? Lenz Vakfı'nm mültecilerle ne ilgisi vardı?

Gaga burunlu, buruşuk derili, patlak gözlü ve belli ki peruk olan uzun saçlı bir kızın portresi de vardı. Üst üste binmiş düzensiz dişleriyle hem genç bir kız, hem de ihtiyar bir kadındı. Fotoğrafın altında HUTCHINSON-GILFORD PROGERIA SENDROMU: VAKİTSİZ İHTİYARLIK deniliyordu.

Ranzalarından kameraya merakla bakan bir deri, bir kemik toplama kampı sakinlerinin şok etkisi yapan bir fotoğrafı vardı. Bu da SOYKIRIM'dı.

Garip bir davalar koleksiyonu. Onları birleştiren neydi?

Anna birisinin geldiğini sezerek başını kaldırdı. Gözlükleri boynun! geçirilmiş ince bir zincirin ucuna takılı anaç tipli bir kadın lobide belir* misti. "Bayan Navarro, çok şanslıymışsmız," dedi. "Dr. Lenz sizi görrrm için birkaç dakikasını ayırabildi."

Üst kattaki bir güvenlik istasyonunda bir teknisyen bir kontrol pano» linin üzerine eğilmişti. Bir kumanda kolunu çekerek duvara monte edfl miş kameralardan birini çalıştırdı. Ziyaretçinin esmerce yüzü anında yasjj ekranı doldurdu. Bir düğmeye basılması görüntüyü dondurdu. Otuz y noktalı bir fizyonomik metrik sistem sayesinde yüz, sistemin kapsamlı ri tabanındaki bir görüntü dosyasıyla dijital olarak kıyaslanabiliyor Teknisyen görüntünün kısa zamanda eşleşeceğinden şüphe etmiyordu.

Yanılmamıştı. Küçük bir elektronik cıvıltı görüntünün listedeki eşini bulduğunu haber verdi. Bir bilgi sütunu monitörde belirince, teknisyjB telefonu önüne çekerek doğrudan patronun masasının üstünde çalan bir numarayı tuşlayarak Lenz'i aradı.

Jürgen Lenz aynen Ben'in betimlediği gibi çok zayıf, gümüş saçlı, /» rif ve sempatik biriydi. Kusursuz kesimli kurşuni flanel bir takım elbil|| özenle ütülenmiş beyaz gömlek giymiş ve bir fular kravat takmıştı. Chfl pendale stilinde bir koltukta oturmuş, ellerini kucağında devşirmişti.

Kimliğini Anna'ya iade ederek, "Merakımı uyandırdınız," dedi. "Ha» na, Amerikan hükümetinin memuru olan bir hanımın 'özel bir konu^jB ilgili olarak benimle görüşmek istediğini söylediler, bu durumda meral(j| ma nasıl karşı koyabilirdim?"

Anna, Lenz'in onun hakkında ne kadar bilgiye sahip olduğunu n rak etti. Adamın cilalanmış bir taş kadar katı ve bir o kadar keskin ze' olduğunu ilk bakışta kavramıştı.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için size teşekkür ederim." Anna n kete nezaketle karşılık vermişti. "Özel bir görev üstlendim. Dünyanı dörtbir yanında işlenmiş bir dizi cinayeti araştırmak üzere yola çıkmış bu lunuyorum."

Lenz, *"Cinayetler* mi?" dedi. "Size cinayetler hakkında ne tür bir bilgi verebilirim ki?"

Genç kadın bir tek şansı olduğunu, bunun için de adamı şiddetle sarsması gerektiğini biliyordu. Herhangi bir zaaf belirtisi, tereddüt ve kararsızlık gösterdi mi oyun sona ererdi. Onun için doğrudan konuya girecekti: Sigma cinayetleri konusuna.

"Cinayet kurbanları, Gerhard Lenz'in kurucularından biri olduğu Sigma adındaki bir şirketle ilgiliydiler. Bu ölümlerle Armakon adındaki kimya devinin bir kolu arasında doğrudan bir bağ saptadık. Siz ise tesisin yönetim kurulundansmız."

Lenz'in rahatlamış görünmesi Anna'yı şaşırttı. Bal gibi tatlı bir gülüş •alıverdi. "Bayan Navarro, babamın yaptığı kötülüklere karşı savaştığım yıllar boyunca birçok korkunç suçlamalara hedef oldum -aileye ihanet, vatana ihanet, fırsatçılık, ikiyüzlülük bunlardan sadece birkaçı- ama inanın, hiç kimse beni cinayet işlemekle suçlamamıştır."

Anna neyle karşılaşacağını öngörmüştü. Lenz sakin olacak, yüzleşmekten kaçınacaktı. Onun için de genç kadında karşılık hazırdı. "Dr. I ,enz," dedi. "Armakon'un yönetim kurulunda olduğunuzu umarım inkâr ctmiyorsunuzdur."

"Oradaki konumum sadece fahri."

Anna kısa bir duraklamadan soma, "Beyefendi, vaktinizi ziyan etmek istemem," dedi. "Ama bildiğiniz gibi, Armakon Philadelphia'da Vorlex adında bir biyotek laboratuvarmm gizli sahibidir."

Genç kadın böyle derken bakışını Lenz'in yüzünden ayırmamıştı. Adamın gözlerinden bir şey okumak mümkün değildi. "Armakon'un dünyanın birçok yerindeki önemli, önemsiz birçok benzer tesisin sahibi olduğuna eminim."

Genç kadın devam etti. "Vortex moleküler araştırmalarda kullanılan bir sentetik maddenin mucidi ve üreticisidir. Bu madde aynı zamanda öldürücü bir zehirdir. Bir insanın kanma enjekte edildiğinde kalp yetmezliğinden anında öldürdüğü gibi, sonradan kanda bulunması mümkün de**ğildir."**

Adam donuk bir sesle, "Ne kadar ilginç," dedi.

"Söz konusu toksin o cinayet kurbanlarının birçoğunun göz sıvısırjM bulundu."

"Başka bir söyleyeceğiniz var mı?"

Anna gözlerini Lenz'inkilere kilitleyerek, "Var," dedi. O gözleJHJ gördüğü anlam onu bir an çok şaşırttı: kesin bir horgörüydü bu. "Elinfl bu cinayetlerle sizin aranızda kesin bir bağı ortaya koyan kanıtlar var." 1

Bir an odada saatin tik taklarından başka ses duyulmadı. Lenz ellofl ni devşirdi. Bu haliyle bir Lüteryen rahibe benzemişti. "Ajan Navarro, flj ni hedef ettiğiniz bu suçlamalar. Yaptığımı söylediğiniz o korkunç şeyaH Son derece yoğun bir günümde size vakit ayırdım, israf etmemem j-eıı ken dakikalar ayırdım. Çünkü bir konuda birbirimize yardım edebileonH mizi sanmıştım. Belki bir dostumun başı dertteydi. Belki birinin yardı mı ma ihtiyacı vardı. Bunun yerine siz aklmızca bir şeyler öğrenmek için M raya geliyorsunuz." Adam ayağa kalktı. "Korkarım, artık gitmek zoru m IH smız."

Kalbinin atışları hızlanan Anna, *benden o kadar çabuk kurtulamama sefil adam,* diye aklından geçirdi. Lenz'i şaşırttığım gördüğü bir kanıt lılılı la, "Söyleyeceklerim daha bitmedi," dedi.

"Ajan Navarro, sizinle konuşmak zorunda değilim. Yanılıyorsam flj zeltin, ama Amerikan adalet mekanizmasının bir görevlisi olarak beni • yaret eden bir kimse ülkemin bir konuğu olarak buradadır. Eğer hah..... yüzünden beni sorguya çekmek istiyorsanız, önce Avusturya hükümı linin iznini almalısınız. Tamam mı? Bunu yaptınız mı?"

Genç kadın kızararak, "Hayır," diye itiraf etti. 'Yalnız şunu Iu yim..."

Adam, *"Hayır,* hanımefendi," dedi sesini yükselterek. "Şunu *açıkllğH* kavuşturalım. Bunu yapmadınız, çünkü artık ülkenizin hizmetinde ılı ı[1] <* siniz. Gerçekte bir adalet kaçkınısınız. İkimiz de açık konuşalım. Aıii'jlıi malarınız sizi yasal davranış sınırlarının ötesine götürdü. Sekreterini Mı Amerikan ajanı olarak beni görmek istediğinizi bana iletti. Talebim **11.-1** rine kimliğinizi saptamak için birkaç yere telefon etti." Lenz bakı ,1 mı Anna'nm yüzünden ayırmıyordu. "Sonuçta, sizin aranan bir kadın ıittin ğunuzu keşfetti. Herhalde bu gibi önlemlere başvuracağımızı Mimin

tnişsinizdir. Öyleyken beni görmeye geldiniz. Bu da merakımı daha fazla kamçıladı."

Anna, "Böylece günlerinizin tekdüzeliğini hafifletecektiniz," dedi.

"Kendinizi benim yerime koyun, Bayan Navarro. Doğru yoldan sapmış bir Amerikan ajanı bana garip bir ilgi duyuyor, bu olağan olaylardan değil kuşkusuz. Tabii ki merak ediyorum: acaba benim için bir tehdit oluşturacak biriyle mi karşılaştınız ya da bir şey mi buldunuz? Amerikan istihbarat mekanizması içinde bana karşı düşmanca bir entrikayı mı haber verecektiniz? Bazı araştırmalarımızın bazı Amerikan çevrelerinde bana düşmanlar kazandırdığının farkındayım. Yoksa beni bir tehdide karşı mı uyaracaktınız? İnsanın hayal gücü çalışıyor. İnsan ürküyor. Öyle olunca sizinle tanışmaya nasıl hayır diyebilirdim? Bunu yapamayacağımı biliyordunuz."

Anna, "Konudan uzaklaşıyoruz," dedi.

Ama Lenz konuşmasına devam ediyordu. "Buraya sırf bana saçma, dayanaksız ve kolayca çürütülebilecek suçlamalar yöneltmek için geldiğinizi öğrenince ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı takdir edersiniz. I laddinizi aştığınız gibi, biraz da aklınızı kaçırdınız galiba." Adam masasını işaret etti. "Bu telefonu alıp adalet bakanlığındaki bir dostuma telefon etmem, Amerikan makamlarının insafına teslim edilmenize yeter."

Anna, *kavga istediğin belli, aradığını bulacaksın,* diye düşündü. Bu adam onu ürkütecek değildi. Hakkında bildikleri göz önüne getirildiğinde ürkütemezdi.

"Haklısınız," dedi. "Bu telefonu alıp dediğinizi yapabilirsiniz. Ama bunun çıkarlarınıza uygun olacağından şüpheliyim."

Lenz, genç kadına arkasını dönmüş, kapıya yürüyordu. "Bayan Navarro, çocukça oyunlarınız beni ilgilendirmiyor," dedi. "Şimdi lütfen büromu terk eder misiniz, yoksa sizi dışarı attırmaya beni mecbur edeceksiniz."

Anna sesini yükseltti. "Buraya gelmeden önce yerel D H L ofisine uğradım ve orada bir belgeyi beni bekler buldum. Bu belge yapılmasını istediğim bir incelemenin sonuçlarını içeriyordu. Parmak izlerinizin bir setini

göndermiş ve eşleştirilmesini istemiştim. Bu iş uzun sürdü. Parmak İ Bölümü'müz izlerinizin eşini bulmak için oldukça gerilere dönmek z runda kalmış. Ama sonunda bulmuşlar." Genç kadın derin bir soluk aldı, "Dr. Lenz kim olduğunuzu biliyorum. Bunun nasıl olduğuna aklım erini* yor. Ama her şey ortada. Dediğim gibi, sizin gerçekte kim olduğunuzu bi« liyorum."

Anna korkuyor, hayatında hiçbir zaman tatmadığı bir dehşet duyu« yordu. Kalbi yarış temposu tutturmuştu; kulakları zonkluyordu. Şu andjj ona destek olacak kimsesi yoktu.

Lenz çıkışa birkaç santim kala durdu ve kapıyı kapadı. Arkasın ^ döndüğünde yüzü hiddetten mosmordu.

KIRKINCI BOLUM

Ben Uluslararası Çocuk Sağlığı Forumu'nun yapılacağı Wiener Stadthalle'nin dışındaki küçük gazeteci ve kameraman kalabalığına katıldı. Üşüyen mutsuz görünümlü bir adamla göz iletişimi kurdu, sarı renkli eski bir trençkot giymiş hafif göbekli, orta yaşlı biriydi. Ben adama elini uzattı. "Adım Ron Adams," dedi. *"American Philanthropy* dergisindenim. Çoktan beri mi burada bekliyorsunuz?"

Eski püskü trençkotlu adam, "Uzun zamandan beri," dedi. İngilizceyi Kokney aksanıyla konuşuyordu.

"Jim Bowen, *Financial Times'm* Avrupa muhabiri ve iç acısı bir zavallı." Ben'e komik bir bakış fırlattı. "Editörüm sehnitzel, Strudel ve Sacher turtası vaatleriyle beni buraya gelmeye razı etti. Ben de, 'Olsun,' dedim. Ama buz gibi yağmurun altında beklemekle geçen iki günün sonunda bütün bürolara faksladıkları aynı kahrolası basın açıklamalarından başka bir şey elde edemedik."

"Ama içeri girip çıkan oldukça görkemli şahsiyetler görmüş olmalısınız. Konuk listesine göz attım da."

"Mesele orada ya, onlar her neredelerse burada değiller. Belki onlar da programdan herkes gibi sıkılıyorlardır. Büyük bir olasılıkla hepsi kaylarıp acele bir kayak tatiline çıkmaya karar vermişlerdir. Benim gördüğüm kimseler kesinlikle B listesinden. Fotoğrafçımız kendini içkiye verdi. Mence çok haklı. Ben de köşedeki meyhaneye kapağı atmayı düşünmüyor

değilim. Ne var ki bu ülkede birayı fazla soğuk getiriyorlar. Bunu fark mediniz mi? Ayrıca ürettikleri biralar çiş lezzetinde."

Büyük isimler orada değiller miydi? Sigma meclisi başka yerde K> lanıyor mu demekti bu? Ben'in yüreği hopladı: yoksa yanılmış mıydıfŞ Belki de Strasser yanılmıştı. Ya da Anna'yla o bir yerde yanlış bir vanB yımda bulunmuşlardı.

"Kodamanların nereye takıldıkları hakkında bir fikriniz var mı?" Bjl havai bir tonda konuşmuştu.

Kokney aksanlı yazar kişner gibi bir ses çıkardı. "Bu iş nasıl, biliyof musunuz? O moda gece kulüplerini göz önüne getirin. Hani çarpıcı kifl lerin özel bir odaya alındıkları, sıkıcıların da yeri saman kaplı ağıl gibi blf yere tıkıldıkları kulüpleri." Yazar fena halde ezilmiş ve hemen hemen bd| salmış bir Silk Cuts pakedini karıştırdı. "Kahretsin."

Ben'in kafasının içinde düşünceler birbirini kovalıyordu. Buradi Jürgen Lenz'in düdüğünün öttüğü belliydi. Gerçek aksiyonun olduğu w kesinlikle konferans değildi. Yanıtı Lenz Vakfı'nm faaliyetlerinde afi mak gerekliydi. Bu noktada dolaylı bir yaklaşım en hızlı sonuçları velfl çekti. Otele dönünce bir gözünü saatten ayırmadan sürekli telefon etti. (J ve Anna günün sonunda öğrendiklerini kıyaslayana kadar mümkün OİcfU ğu kadar çok bilgi toplamalıydı.

"Avusturya Kanser Vakfı."

Ben, "Bağış toplamakla ilgilenen yöneticiyle konuşmak istiyoruflH dedi. Bir klik sesini birkaç saniye süren bir müzik: 'Viyana Masalları' izlfl di. Derken başka bir kadın sesi duyuldu: "Schimmel."

"Bayan Schimmel, adım Ron Adams. Amerikalı bir gazeteciyim *American Philanthropy* adındaki dergim hesabına Jürgen Lenz'in -bir b|* yografisini yazmak için Viyana'ya geldim."

Yöneticinin sesi anında değişti, ihtiyatlıyken coşkulu oldu. "Tabii, S|*§ ze nasıl yardım edebilirim?"

"Özellikle Uluslararası Çocuk Sağlığı Forumu'nun ışığında Len/'lfl cömertliğini, vakfınıza verdiği desteği, bu işlerle ilgisi gibi konuları belgi lemek istiyorum."

Sorunun belirsizliği haliyle daha da belirsiz bir yanıtla sonuçlandı. Yönetici uzun uzun anlattı. Ben de sonunda kanaat getirmemiş olarak telefonu kapadı. Daha önce de Lenz Vakfı'na telefon ederek küçük rütbeli bir memurdan bağışlarıyla destekledikleri bütün hayır derneklerinin listesini istemişti. Vergi bağışıklığı olan bir kuruluş olarak Lenz Vakfı bütün lağışlarım açıklamak zorundaydı.

Ben aslında ne aradığının kendisi de farkında değildi. Rasgele araş-I iriyordu. İnsancıl hayır sahibi Jürgen Lenz'in dünyaya çevirdiği yüzünü deşmenin bir yolu olmalıydı. Lenz'in yaptığı bağış tipinin görünürde bir mantığı, belirli bir organizasyon ilkesi yoktu. Kanser-Kosova-Progeria-Alman-Yahudi diyalogu. Başlıcaları bunlardı. Ama aralarında bir bağlantı varsa bunu hâlâ bulamamıştı. Farklı üç hayır derneğine telefon açtıktan sonra bile.

Bir deneme daha, dedi kendi kendine. Otel odasındaki yazı masasının başından kalktı, küçük buzdolabından bir Pepsi aldı, masaya döndü ve listedeki başka bir numarayı çevirdi.

"Alo, Progeria Enstitüsü."

"Bağış toplamaktan sorumlu yöneticiyle görüşebilir miyim?"

Aradan birkaç saniye geçti.

"Meitner."

"Evet, Bayan Meitner. Adım Ron Adams..."

Fazla bir umut duymadan standart başvuru görüşmesini tekrarladı. Hu kadın da daha önce görüştüğü bütün yöneticiler gibi Jürgen Lenz'in hayranlarmdandı ve büyük bir istekle adamı göklere çıkardı.

"Bay Lenz en büyük destekçimizdir," dedi. "O olmasaydı, korkarım var olamazdık. Bildiğiniz gibi, bu çok ender rastlanan trajik bir hastalıktır."

Ben, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi nazik bir tavırla. Kaybedilecek vakit yokken vakit kaybettiğinin farkındaydı.

"Özetle vaktinden önce ihtiyarlamaktır. Hastalığın tam adı Hutchinson Gilford Progeria sendromudur. Bir çocuğun normalden yedi veya sekiz kat daha çabuk yaşlanmasına yol açar. On yaşındaki progeria'lı bir çocuk seksen yaşındaki bir adama benzer, hem de o yaşlardakilerin artritiy-

le, kalp sorunlarıyla vs. ile. Çoğu on üç yaşma gelmeden ölürler. Boyl da ender olarak beş yaşındaki ortalama bir çocuktan daha fazla uzar."

Samimi olarak dehşet içinde kalan Ben, "Aman Tanrım," diye s du.

"O kadar ender olduğu için ona bir 'yetim hastalığı' derler. Bu araştırmaları için pek az destek alması, ilaç şirketlerinin de bir çare bulunması için finansal teşvik almamaları anlamına gelir. Bay Le yardımları bu nedenle o kadar büyük bir önem taşıyor."

Biyotekşirketleri... Vortex.

"Bay Lenz bu hastalığa niçin o kadar yakın bir ilgi duyuyor dersi

Kadın bir duraklama geçirdi. "Bence bunu Bay Lenz'in ken sormalısınız."

Kadının sesine aniden yansıyan soğukluk Ben'in dikkatinden ka mıştı. "Bana açıklanmamak şartıyla söylemek isteyeceğiniz bir şey mu?"

Kısa bir sessizlik oldu. Kadın az sonra yavaşça, "Jürgen Lenz'i basının kim olduğunu biliyor musunuz?" dedi.

Acaba bilen var mıydı? Ben, "Nazi Doktor Gerhard Lenz değil diye karşılık verdi.

. "Doğru. 'Tabii açıklanmamak şartıyla konuşuyorum, Bay A Söylenildiğine göre Gerhard Lenz progeria'lı çocuklar üzerinde kol deneyler yapmış. Jürgen Lenz herhalde babasının yaptıklarını bir kadar bağışlatmak istiyordur. Yalnız ne olur bunları basmayın."

Ben, "Hiç merak etmeyin," diye söz verdi. *Fakat Jürgen Lenz, hard'ın oğlu değilse aynı davalara duyduğu ilginin nedeni ne olabilii biçim gariplikti bu?*

Kadın devam etti. "Biliyor musunuz, Bay Lenz hatta o zavallı ço lardan bazılarını vakfının yönettiği Avusturya Alpleri'ndeld bir özel * .jnti toryuma yolluyor."

"Sanatoryum mu?"

"Evet, sanırım adına Saat Fabrikası diyorlar."

Ben dimdik oturdu. Saat Fabrikası: Strasser'in Baba Lenz'e elel nnıı mikroskoplarını yolladığı yerdi. Jürgen *eğer* Gerhard'm oğluysa hıuıı miti

miras kalmıştı. Ama orasını gerçekten bir sanatoryum gibi mi kullanıyordu?

Havai bir tavır takınmaya çalıştı. "Neredeymiş bu?"

"Alpler'de. Tam yerini bilmiyorum. Oraya hiç gitmedim. Ama çok özel, çok lüks bir yer olduğunu duydum. Şehrin keşmekeşinden uzak bir yer."

"Orada bulunmuş bir çocukla konuşmak isterdim." *Böylelikle orada gerçekten olan bitenleri öğrenmeyi de.*

Bayan Meitner kederli bir tavırla, "Bay Adams, oraya davet edilen çocuklar genellikle kısa hayatlarının sonuna gelmiş oluyorlar," dedi. "Açık konuşmak gerekirse, içlerinde hâlâ hayatta olanlar var mı, bilmiyorum. Ama anne, babalardan birinin Bay Lenz'in cömertliği hakkında size bilgi vermeyi isteyeceğine eminim."

Adamın dairesi Viyana'nm on ikinci bölgesinde asansörü olmayan kasvetli bir apartmanın dördüncü katmdaydı. Bayat sigara dumanı ve yemek yağı kokan ufak ve karanlık bir yerdi.

Adam, on bir yaşındaki sevgili oğullarının ölümünden sonra karısıyla boşandıklarını anlattı. Evlilikleri oğullarının hastalığıyla ölümünün stresine dayanamamıştı. Divanın yanında Christoph adındaki oğlunun büyük boy renkli bir fotoğrafı dikkati çekiyordu. Çocuğun yaşını tahmin etmek zordu; sekiz yaşında da olabilirdi, seksen de. Kafası tamamen dazlaktı, çenesi geriye kaçıyordu, kocaman bir kafada küçük bir yüzü, patlak gözleri ve çok ihtiyar bir adamın porsumuş görünüşü vardı.

Adam, "Oğlum sanatoryumda öldü," dedi. Kır sakalı, bifokal camlı gözlüğü ve dazlak bir kafayı çevreleyen düzensiz saçları vardı. Gözleri yaşlarla doluydu. "En azından hayatının sonunda mutlu oldu. Dr.-Lenz çok cömert bir adam. Christoph'un mutlu öldüğüne seviniyorum."

Ben sordu. "Christoph'u hiç Saat Fabrikası'nda görmeye gittiniz mi?"

"Hayır, anne ve babaların gelmesine izin vermiyorlar. Yalnız çocuklara mahsus bir yer orası. Bütün çocukların tıbbi sorunlarına uzman doklorlardan oluşan bir ekip bakıyor. Ama Christoph bana kartlar yolladı."

Adam oturduğu yerden kalktı ve birkaç dakika sonra bir manzara karlı la geri döndü. El yazısı iri ve çocuksu bir karalamacaydı. Ben kartı çefl rince bir Alp dağının renkli fotoğrafını gördü. Fotoğrafın altında SemijHJ ring, diye yazılıydı.

Lenz'in dul karısı Semmering'den söz etmişti.

Strasser, Gerhard Lenz'in Avusturya Alpleri'ndeki araştırma klin|î ğinden bahsetmişti.

Aynı yer olabilir miydi?

Semmering.

Hemen Anna'yı bulmalı, bu bilgiyi ona iletmeliydi.

Karttan başını kaldırınca babanın sessizce ağladığını gördü. Adam bir dakika sonra konuşabildi. "Kendi kendime hep şunu söylerim: ChflJ toph'um mutlu olarak öldü."

O akşam saat yediden geç olmamak üzere otelde buluşmaya kail vermişlerdi.

Anna, o vakte kadar dönmeyi başaramadığı takdirde telefon edodl ğini söylemişti. Herhangi bir nedenle telefon edemediği ya da telefon t| meyi güvenli görmediği takdirde, çare olarak başka bir buluşma ayarlamıştı: saat dokuzda Prater'deki Schweizerhaus.

Genç kadın saat sekizde otele dönmemiş, herhangi bir mesaj da **Uj** rakmamıştı.

Hemen hemen bütün gün dışarıda kalmıştı. Lenz onu görmeyi kabil etmiş olsa bile, Ben, Anna'nm vakıfta bir veya iki saatten fazla kalmış of masını olası görmüyordu. Ancak genç kadın gideli yaklaşık on iki saat di muştu.

On iki saat.

Ben kaygılanmaya başlıyordu.

Saat sekiz buçuk olup da Anna telefon etmeyince, genç adam Stnm> se des Ersten Mai'daki Schweizerhaus'a gitmek üzere yola çıktı. Ari i kaygılı olmaktan da öte, genç kadının başına bir iş gelmesinden korku yordu. Kendi kendine *acaba abartıyor muyum,* diye sordu. Anna her gN| ği yerin hesabını vermek zorunda değildi ki.

Yine de...

Schweizerhaus, hardal ve yabanturpu salçasıyla servisi yapılan domuz paçası kızartmasıyla ünlü canlı bir yerdi. Ben iki kişilik bir masaya nlurarak Çek malı bir Budvveiser birası getirtti ve beklemeye başladı.

Bekliyordu.

Bira sinirlerini yatıştırmadı. Bütün düşünebildiği Anna ve genç kadının başına gelmiş olabileceklerdi.

Saat onda Anna'dan hâlâ ses yoktu. Genç adam oteli aradı, ama Anna ne oraya gelmiş, ne de bir mesaj bırakmıştı. Ben açık olduğuna ve Anna'nm ona ulaşabileceğine emin olmak için ikide birde cep telefonunu control ediyordu.

İki kişilik yemek ısmarladı, ama yemek geldiğinde bütün iştahını kayıctmişti.

Geceyarısma doğru boş otel odasına döndü. Bir süre okumaya çalışı, ama dikkatini okudukları üzerinde yoğunlaştırmayı başaramadı.

Chardin'in zımpara kâğıdı gibi hışırtılı sesi kulaklarındaydı: *Çarkın cinde çarklar- biz böyle çalışıyorduk...*

Sonra Strasser: *Komplo içinde komplo... Lenz, dünyayı değiştirecek alışmalaryaptığını söylüyordu.*

Yatakta sokak elbiselerinin içinde ve odanın bütün ışıkları açık oldu u halde uyuyakaldı ve rahatsız bir uyku uyudu.

Peter'la o yan yana iki ayaklı sedyeye kayışlarla bağlanmışlardı; tepelerinde ise ameliyat giysileri içinde ve maskeli Dr. Gerhard Lenz duruyordu. Fakat açık renkli gözleri tanınmayacak gibi değildi. Zayıf yüzlü yardımcısına, "İkisini bir kişi yapacağız," diyordu. "Organlarım birleştirmemizden sonra biri öteki olmadan yaşayamayacak. İkisi birlikte yaşayacaklar ya da ikisi birlikte ölecekler." Eldivenli bir el neşteri keman teli gibi kullanarak emin darbelerle ete bastırmaya başladı. Acı dayanılmaz derecedeydi.

Kayışlarla bir yandan boğuşurken dönüp kardeşine baktı. Peter'ın yüzünde dehşet kalıplaşıp kalmıştı.

"Peter!"diye bağırdı.

Kardeşinin ağzı açıldı, Ben tepedeki çiğ ışıkta Peter'ın dilinin kesil., alındığını gördü. Eterin ağır kokusu havayı doldurmuştu. Siyah bir maili *zorla Benin yüzüne yapıştırıldı. Ama maske baygınlık sağlamadı; gejM adam şimdi aksine daha uyanıktı, kendisine yapılan dehşet verici* jey/fljH *daha fazla bilincine varıyordu.*

Sabahın üçünde uyandı.

Anna hâlâ dönmemişti.

Uykusuz geçen uzun bir gece oldu.

Genç adam uyuklamaya çalıştı, ama başaramadı. Atina'nın yeijM saptayabilmek için telefon edecek birisinin olmaması ya da yapabiledjH bir şey düşünememesi çok canını sıkıyordu.

Oturup uyumaya çalıştı, ama konsantre olamadı. Yalnız Anna'yı dfl şünebiliyordu. ,

Tanrım, onu o kadar seviyordu ki.

Saat yedide sarhoş gibi beşinci defadır aşağıya resepsiyona telefon: etti. Anna belki gece içinde bir yerden telefon etmişti.

Ama hiçbir mesaj yoktu.

Genç adam duş yaptı, tıraş oldu ve odasına kahvaltı istedi.

Atina'nın başına bir şey geldiğini biliyordu; buna emindi. Genç kadı»; nm önce telefon etmeden kendiliğinden bir yere gitmiş olmasının imkifl yoktu.

Mutlaka başına bir iş gelmişti.

Genç adam kuvvetli kahveden birkaç fincan içti, sonra küçük bit di lim ekmek yemeye kendini zorladı.

Dehşet içindeydi.

Wâhringer Strasse'de bir "İnternet Kafe" vardır: Viyana telefon r e n berinde yer alan birçoklarının bir tanesi. Bu kendine "İnternet Bar / KflJ feehaus" adını takmıştı. Floresan lambalarla ışıklandırılmış yuvarlak t'ojnj mika masalı ve espresso makineli bir yerdi. Yerler yapış yapıştı ve birjj kokuyordu. Otuz dakikalık internet, zamanına elli Avusturya Şilingi ödflj mek gerekiyordu.

Semmering kelimesi için elli farklı arama fonksiyonu uyguladı ve hüf defasında aynı sonuçları aldı: Avusturya Alpleri'nde Viyana'ya yak

doksan kilometre uzaklıktaki bir köydeki kayak tesislerinin, otellerin ve ticaret müesseselerinin sıralandığı sayfalar.

Çaresizlikten ve müthiş bir yanlış yapabileceğini bile bile bir umumi Irlefondan Lenz Vakfı'm aradı. Orası, Anna'nm gidebileceğini bildiği NO! yerdi. Oradan bilgi almaya çalışmak delice ve anlamsızdı, ama başka İle yapabilirdi?

Jürgen Lenz'in bürosunu istedikten sonra Lenz'in yardımcısına Anımı Navarro adında bir kadının oraya gelip gelmediğini sordu.

Kadın, Anna'nm adını hemen anımsadı, ama soruyu yanıtlayacak yerde Ben'in adını öğrenmek istedi.

Ben kendini Amerika, Büyükelçiliği'ne bağlı bir ataşe olarak tanıttı.

Kadın, "Peki, sizin adınız nedir?" diye bilmek istedi.

Ben sahte bir ad verdi.

"Dr. Lenz benden arayanların numarasını almamı söyledi. Sizi sonra uayacaktır."

"Ne yazık ki ben bütün gün büroda olmayacağım. Eğer mümkünse,)r. Lenz'le konuşmama izin verin."

"Dr. Lenz meşgul."

"Ne zaman serbest kalıp konuşabileceği hakkında bir fikriniz yok nu? Kendisiyle konuşmam gerek, çok önemli."

Kadın sonunda, "Dr. Lenz büroda değil," diye itirafetti.

"Ziyanı yok, bende evinin numarası var. Onu oradan ararım."

Sekreter sonunda, "Dr. Lenz Viyana'da değil," demek zorunda kaldı.

"Mesele şu ki bizzat büyükelçi kendisiyle konuşmamı istedi. Çok [önemli bir konuda."

"Dr. Lenz Uluslararası Çocuk Sağlığı Forumu'ndan özel bir delegasyonla birlikte. Onları tesislerimizde özel bir tur yapmaya götürdü. Bu sır değil. Büyükelçi onlara katılmak istiyorsa, korkarım çok geç."

Çok geç.

Sekreter bir süre sonra, "Herhalde Amerikan Büyükelçiliği santra linden size ulaşılabilir, değil mi?" dedi.

Ben telefonu kapadı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Semmering treni dokuzu birkaç dakika geçe Viyana'nm Südbahnİ hof undan hareket etti. Ben otelden kaydını sildirmeden Viyana'dan ay*: rılmıştı.

Kot pantolonla lastik tabanlı keten ayakkabılar ve en sıcak tutan kı yak parkasını giymişti. Doksan kilometrelik tren yolculuğu kiralık bir arjfl bayla virajlı Alp yollarından geçmekten daha kısa sürecekti.

Tren uzun tünellerden, dik dağ geçitlerinin yukarısından geçiyordu, Yumuşak ondüleli yeşil çiftlik arazilerinin, beyaz badanalı ve kırrnH damlı çiftlik evlerinin kıyısından dolaşıyor, dar viyadüklerin yukarısın* tırmanıyor, nefes kesen kireçtaşmdan boğazları yarıyordu.

Tren kompartımanı aşağı yukarı boştu. İçerisi soluk sarı ışıkla aydın- latılmış, yüksek arkalıklı koltukları çirkin bir turuncu kumaşla kaplanrrujM tı. Ben, Anna Navarro'yu düşünüyordu. Genç kadının bir tür tehlikeılı olduğuna emindi.

Kendiliğinden ortadan kaybolmayacağına emin olacak kadar iyi l.ı nıyordu onu. Ya ansızın telefon edemeyeceği bir yere çıkıp gitmişti ya da zorla bir yere *götürülmüştü.*

Ama nereye?

Viyana'daki otelde buluştuktan sonra uzun bir süre Lenz'i tartışmi|« lardı. Ben, Gerhard Lenz'in dul karısının ağzından kaçırdığı sözleri çok

İyi hatırlıyordu. *Lenz niçin sizi yolladı? Buraya Semmering'den mi geliyorunuz?* Strasser de onlara Avusturya Alpleri'nde Saat Fabrikası diye bilinen eski bir kliniğe elektron mikroskopları yollattığmı söylemişti.

Ama şimdi Semmering'de ihtiyar kadını o kadar korkutan ne vardı? lelki de cinayetler dizisiyle ilgili bir şeydi bu.

Anna Alpler'deki o kliniğin yerini keşfetmeye kararlıydı. Aradığı yanıtları orada bulacağına emindi.

Bu da Saat Fabrikası'm bulmaya gitmiş olabileceği anlamına geliyordu. Ve Ben eğer yanıldıysa -Anna orada değilse- en azından onu bulmaya doğru bir adım yaklaşmış olurdu.

Viyana'dan yola çıkmadan önce satın aldığı Semmering-Rax-Schneeıcrg bölgesinin Freytag & Berndt haritasını inceleyerek bir plan yapmaya çalıştı. Ancak klinikle araştırma tesisinin nerede olduğunu bilmeden içeriye nasıl girebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Semmering tren istasyonu iki katlı mütevazı bir yapıydı. Önünde sadece yeşil bir bankla bir kola makinesi vardı. Trenden aşağıya adımını atar atmaz buz gibi bir rüzgar Ben'in üzerinde tokat etkisi yaptı. Viyana'yla güneydeki Avusturya Alpleri arasındaki iklim farkı korkunçtu. Buraya insana enerji veren bir soğuk hâkimdi.

Kente çıkan dik ve virajlı yolu birkaç dakika tırmandıktan sonra Ben'in kulaklarıyla yanakları soğuktan cayır cayır yanıyordu.

Bir yandan yürürken endişelenmeye başlamıştı. *Ben ne yapıyorum,* diye kendi kendine düşündü. *Anna eğer burada değilse ne halt edeceğim ?*

Semmering köyü minicik bir yerdi. İki yanında irili ufaklı oteller sıralanan fek bir sokaktan: Hochstrasse'den oluşuyordu. Yukarısında, bir dağın güney yüzünde birkaç tane büyük ve yaygın lüks-kış sporu oteli ve sanatoryumlar yer alıyordu. Kuzeydeki Höllental, yani Cehennem Vadisi, Schwarza Nehri tarafından oyulmuş derin bir boğazdı.

Hochstrasse'de çirkince bir genç kadımn idaresinde küçük bir turizm ofisi vardı.

Ben Semmering bölgesinde yürüyüşler yapmakla ilgilendiğini söyleyerek daha ayrıntılı bir *Wanderkarte* istedi. Yapacak başka bir işi olmadı-

ğı belli olan kadm, bir harita verdiği gibi, özellikle güzel manzaralı pnii kalan Ben'e işaret etmek için oldukça fazla vakit harcadı. "İsterseniz *tM* hi Semmering Demiryolu'nu izleyebilirsiniz, orada trenin WeinzettlwsB Tüneli'nden geçmesini seyredebileceğiniz panoramik manzaralı bir • vardır. Durabileceğiniz bir başka ilginç nokta ise eski yirmi şilinglik bafl notta resmi görülen yerdir. Klanım Şatosu harabelerinin de olağanÜJM bir manzarasını görebilirsiniz."

Ben ilgilenmiş gibi davranarak, "Sahi mi?" dedi. Sonra laf olsun gjH lerden, "Duyduğuma göre buralarda eski bir şatoda çok ünlü bir özel H nikvarmış," dedi. "Sanırım adına Saat Fabrikası diyorlar."

Kadm donuk bir tavırla, "Saat Fabrikası mı?" dedi. *"Uhnverken?"*

"Özel bir klinik ya da daha doğrusu bir araştırma tesisi, bilimseli»] enstitü, hasta çocuklar için bir sanatoryummuş."

Kadının gözlerinde orasını biliyormuş gibi ani bir şimşek çaktı -ya' Ben'e mi öyle gelmişti?- ama hayır gibilerden başını salladı. "Nerede: ettiğinizi bilmiyorum, özür dilerim."

"Birisi kliniğin sahibinin Dr. Jürgen Lenz olduğunu söylemişti..."

Kadm fazla çabuk olarak, "Üzgünüm," diye yineledi. Birdenbire ratını asmıştı. "Buralarda öyle bir klinik yok."

Ben Hochstrasse'de yürümeye devam ederek bir *Gasthaus* ve dB birleşimi gibi gözüken bir tesise geldi. Kapının yanında yüksek bir siyull yazı tahtası vardı. Bunun yukarısmdaki yeşil tabelada içeride WieninİH Birası verildiği yazılıydı, ayrıca konuklar süslü harflerle yazılmış *"HerzJim Willkommen"* sözleriyle içeriye buyur ediliyorlardı. Günün yemekleri kaa tahtada beyaz tebeşirle işaret edilmişti.

İçerisi karanlıktı ve bira kokuyordu. Vakit daha öğleyi bulmadığı haldi;, tıknaz yapılı üç adam küçük bir tahta masanın başına oturmu&ljH koca taş kupalardan bira içiyorlardı. Ben onlara yaklaştı.

"Buralarda olması gereken eski bir *Schloss'u* arıyorum," dedi. "İçeri sinde bir araştırma kliniği varmış ve Jürgen Lenz adında bir adama ul|» miş. Adma eski Saat Fabrikası diyorlar."

Adamlar ona kuşkuyla baktılar. İçlerinden biri ötekilere bir şeyler mırıldandı, onlar da yine mırıltılarla karşılık verdiler. Ben "Lenz" ve "Klinik" kelimelerini duyar gibi oldu. Ama sonra, "Hayır, burada öyle bir yer yok," yanıtıyla karşılaştı.

Genç adam burada da belirgin bir husumet sezdi. Bu adamların bir leyler gizlediklerinden emindi, masanın üstüne birkaç tane bin şilinglik banknot koyarak sözde dalgın bir tavırla onlarla oynamaya koyuldu. Burada kibarlığın yeri yoktu. "Pekâlâ, teşekkür ederim," diyerek kapıdan çıkmaya hazırlandı. Ama sonra bir şey unutmuş gibi dönerek, "Dinleyin," dedi. "Bu klinik hakkında bir şeyler bilen dostlarınız varsa, onlara verecekleri bilginin karşılığım ödeyeceğimi söyleyin. Yatırım fırsatları arayan Amerikalı bir işadamıyım."

Pub'dan çıktı ve bir an binanın önünde durdu. Kot pantolon ve deri ceketler giymiş bir grup adam elleri ceplerinde ve Rusça konuşarak geçiyorlardı. Onlara bir şey sormanın anlamı yoktu.

Birkaç saniye sonra bir elin omzuna dokunduğunu hissetti. Pub'daki adamlardan biriydi. "O bilgi için kaç para verirsiniz?" diye sordu.

"Bilgi eğer doğruysa iki bin şiling eder."

Adam gizlice etrafına bakındı. "Önce para."

Ben onun yüzüne şöyle bir baktıktan sonra iki banknotu avucuna sıkıştırdı. Adam onu yolun birkaç metre ilerisine götürdükten sonra sarp dağı eliyle işaret etti. Karla kaplı doruğun yanında çok sık çam ağaçlarıyla çevrili barok yüzlü ve saat kuleli eski bir ortaçağ şatosu göze çarpıyordu.

Semmering.

Hitler'in bilim danışmanı Josef Strasser'in onlarca yıl önce sofistike donanımlar yolladığı klinik.

Jürgen Lenz'in korkunç bir hastalığa tutulmuş birkaç şanslı çocuğu davet ettiği yer.

Ben'in, Lenz'in sekreterinden öğrendiklerinden çıkardığı sonuca bakılırsa, devlet liderlerinden ve önemli kişilerden oluşan bir grubun ziyaret etmeye geldiği yer.

Anna'nm da gelmiş olabileceği yer. Mümkün müydü bu?

Tabii ki mümkündü; öyle ya da böyle Ben'in elinde başka bir ipvfl yoktu.

Genç adam, "Harika," dedi yavaşça. "Hiç o binanın içine girmiş biriflj tanıyor musunuz?"

"Hayır. Kimse giremez oraya. Çevresinde büyük bir güvenlik vaı Çok özel bir yer. Kimse giremez."

"İyi de köyden işçi almıyorlar mı?"

"Hayır. Bütün işçiler Viyana'dan helikopterle getiriliyorlar, kaldıkla» rı yerler de orada. Dikkatle bakarsanız görürsünüz: tesisin bir helikopti alanı var."

"Orada ne yapıldığını biliyor musunuz?"

"Sadece bazı şeyler duyuyorum."

"Ne gibi?"

"Orada garip şeylerin yapıldığı söyleniyor. Garip görünüşlü çocuklu? otobüslerle geliyorlar..."

"Şatonun kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

"Dediğiniz gibi, o Lenz'e ait. Babası bir Nazi'ymiş."

"Ne kadar zamandır oranın sahibi?"

"Uzun zamandır. Belki de babası savaştan sonra sahip olmuştur, vaş sırasında *Schloss* Naziler tarafından bir kumanda merkezi olarak lamlryordu. Eskiden oraya Schloss Zenvald deniliyordu-Zenvald Sem ring'in ortaçağlardan kalma ismi. Şato Esterhâzy prenslerinden biri lar fmdan on yedinci yüzyılda yaptırılmış. Bir süre terk edilmiş, sonra yi.... yıl kadar saat fabrikası olarak kullanılmış. Eskiler bu yüzden oraya halt *Uhnverken* diyorlar. Siz nasıl diyorsunuz?"

"Saat Fabrikası." Ben cebinden bir bin şiling daha çıkardı. "Şimdi |j ze birkaç sorum daha olacak."

Bir adam tepesine dikilmişti. Yüzü görüş açısına girip çıkan beyni gömlekli bir adam. Kır saçlıydı. Yumuşak bir sesle konuşuyor, hatta «D»

llmsüyordu. Dostça davranıyor gözüküyordu, Anna onun söylediklerini «ulamak isterdi.

Doğrulamadığma göre nesi olduğunu merak ediyordu: yoksa bir kaili mı geçirmişti? Bir yerine inme mi inmişti? Birden paniğe kapıldı.

Kulağına konuşma kırıntıları geliyordu *"...Size bunu yapmak istemezdik, ama başka seçeneğimiz yoktu. "*

Alman veya İsviçre aksanı.

Neredeyim ben?

Sonra, *"Şahsiyet çözücü sakinleştirici... "*

Birisi onunla bir çeşit Orta Avrupa aksanıyla İngilizce konuşuyordu.

Ve, *"...Ketamine'in vücudunuzdan atamasını beklediğimiz kadar tüümkün olduğunca rahat edeceksiniz"*

Genç kadın şimdi bir şeyler anımsamaya başlıyordu. Bulunduğu yer lötü bir yerdi, bir zamanlar çok merak ettiği, fakat şimdi hiç girmemeyi Ktcdiği bir yer.

Bir boğuşmayı, birkaç güçlü erkek tarafından kıskıvrak edilişini, sivri »ir şeyin etine batırılışmı hayal meyal anımsıyordu. Ondan sonrası koca »ir hiçti.

Çok kötü biri olduğunu şimdi hissettiği kır saçlı adam artık gitmişti; Anna gözlerini kapadı.

Gözlerini tekrar açtığında yalnızdı. Kafasının içi berraklaşmıştı. Her lıırafınm berelenmiş olduğunu hissediyordu. Bir yatağa bağlandığının farna vardı.

Başını kaldırabildiği kadar kaldırdı, ama göğsü bir kayışla bağlı olduğu için pek de yükseğe kalkamadı.

Ama bu kadarı bile onu bir tekerlekli sedyeye bağlayan kolluklarla kayışları görmesine yetti. Bu poliüretan ya da deri kayışlar akıl hastanelerinde en şiddetli ve tehlikeli hastalan zapt etmek için kullanılıyordu. Bu Krizde "insancıl kayışları" kendisi de eğitim günlerinde kullanmıştı.

Bilekleri kelepçelenmiş, kilitlenmiş ve uzun bir zincirle, o da kilitli olan bir bel- kayışına bağlanmıştı. Ayak bilekleri de aynı durumdaydı. Kollarının sıyrılmış olması ve acıması, çok fazla direndiğinin kanıtıydı.

Kayışlar renk şifreliydi: bilekler için kırmızı, ayak bilekleri için fi l Bunlar Anna'nm zamanında kullandıklarından daha moderndi, ama ki| te herhalde bir değişiklik yoktu. Hatırladığına göre, kilit ufak ve yasiH dişsizdi, bir kenarı düzdü, öbür kenar ise incelerek kama biçimli H oluşturuyordu.

Anna, yolu bilindiği takdirde hastanedeki kilitlerin açılmasının flH da oldukça kolay olduğunu anımsıyordu; bunun için bir ataç ya da unu gibi bir şey, sertçe bir metal tel yeterliydi.

Başım yana devirerek yatağının bir yanındaki anestezi makine: öbür yanındaki metal alet arabasını inceledi. Anna'ya sadece birkaç ,ıim uzaklıktaydı.

Ama ona ulaşmasının bir yolu yoktu.

Vücudunu sola, ışıl ışıl arabaya doğru kaydırmaya çalıştı. KayısJH biraz gevşeklik olacağını ummuştu, ama hemen hemen yoktu. Bu kez **(Un** şiddetli bir çekiş denedi, ama yararı olmadı. Kıpırdayan sadece yatak oklu

Mutlaka tekerlekli idi.

Tekerlekler.

Bir an sessiz kalarak yaklaşan ayak sesleri olup olmadığını anlam»! için kulak kabarttı. Soma yine kayışlara asıldı, bu arada tekerleklerin hl kaç santim kımıldadığını hisseder gibi oldu.

Minicik de olsa, bu hareketten cesaretlenerek yine debelendi, fi kerlekler yine azıcık kımıldadı.

Fakat araba hâlâ, bir gölün serabının çölde susuz kalmış bir .ulam uzak gözükmesi gibi ulaşılmazdı onun için.

Boynu sancıyan genç kadın birkaç saniye dinlendi.

Sonra arabanın uzaklığını görmezlikten gelmeye çalışarak yine kflj vetini toparladı, kayışlara asıldı ve belki birkaç santim daha kazandı.

Birkaç adıma karşın bir, iki santim New York Maratonunda tel adımdan farksızdı.

Genç kadın koridorda ayak sesleri ve gittikçe kuvvetlenen komanı ı lar duyunca gerilmiş boynunu dinlendirerek bekledi. Sesler uzaklaştılm

Sola doğru bir hamle tekerlekli sedyeye bir, iki santim daha kazan-

i

Arabaya bir kere ulaştıktan sonra ne yapacağını şimdiden düşünmek

• iniyordu. Bu da başka bir sınavdı. Adım adım ilerlemek zorundaydı.

Birer, ikişer santim daha. Arabayla arasında kala kala yirmi beş, *it* santim kalmıştı. Genç kadın yine kayışlara asıldı ve iki santim daha Kimdi. Gümüş saçlı adam aynı anda odaya girdi.

Kendini tanıttığı adıyla Jürgen Lenz. Ancak Anna şimdi şaşırtıcı ger-

I biliyordu.

Jürgen-Lenz-olmayan Jürgen-Lenz.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Ben Hochstrasse'nin sonunda turistlerle sporcular için çeşitli a malzemesi bulunduran bir mağaza gördü. Orada bir çift kayak kiraladı VJ nereden bir araba kiralayabileceğini sordu.

Kilometrelerce öyle bir yer yoktu.

Dükkânın yanma eski ve harap gözükmekle beraber, hâlâ çalışır dil» rumda bir BMW motosiklet park edilmişti. Ben dükkânı yöneten ve mo tosikletin sahibi olan genç adamla anlaştı.

Kayaklar sırtına bağlı olduğu halde Semmering Geçidimin yanındaki bayırı tırmanarak dik bir yokuş halinde *Schloss'a* çıkan bir patikanın baijl na geldi. Yol delik deşikti ve budanmıştı; belli ki yakın zamanda *kam* yonlar ve başka ağır araçlar tarafından kullanılmıştı.

Genç adam şöyle böyle çeyrek mil kadar tırmandıktan sonra kırma bir işaretin yanma vardı. Bunda BETRETEN VERBOTEN - PRIVA I BESITZ: Girmek Yasaktır - Özel Mülk yazıyordu.

İşaretin hemen ilerisinde kalaslardan oluşturulmuş bir kapı vatvj Bunun üst kolu sarı ve siyah yansımalı bir boyayla yol yol boyanmıştı, Elektronik kontrollü olduğu anlaşılıyordu, ama Ben üzerinden kolaylık!" atlayabildi, soma da motosikleti yan yatırarak altından geçirdi.

Hiçbir şey olmadı: ne klakson sesleri, ne de alarm zilleri duyuldu.

Genç adam yola devam ederek karla kaplı sık bir ormandan geçti, birkaç dakika soma da mazgallı yüksek bir taş duvarın başına geldi. Duvar yüzyıllar önce yapılmış olsa bile yakın tarihte onarılıp yenilenmişti.

Duvarın yukarısında yatay olarak gerilmiş birkaç metre yüksekliğine teller uzanıyordu. Bu ek uzaktan fark edilmese bile Ben şimdi net olanı k görebiliyordu. Tellerden herhalde elektrik geçiyordu, ama genç adam İmdi duvarı tırmanıp bunu denemek istemiyordu.

Bunun yerine, duvarı yüz metre kadar izleyerek mülkün ana kapısının başına geldi. Yaklaşık iki metre eninde ve üç buçuk metre yüksekliginde olup süslü şekillerde kıvrılmış demirden yapılmıştı. Daha yakından bakınca, Ben, kapının demire benzetilmek için boyanmış çelikten olduğunu ve tellerden örülü bir ağla takviye edildiğini gördü. Davetsiz misafirleri engellemek için tasarlanmıştı ve büyük ölçüde güvenlik sağladığı belliydi.

Ben bu kapının insanları dışarıda mı, yoksa içeride mi tutmak için yapıldığını merak etti.

Anna'nm her nasılsa içeri girip girmediğini de merak ediyordu. Mümkün müydü bu? İçeride tutsak olarak tutuluyor olabilir miydi?

Patika kapının bir, iki yüz metre uzağında son buluyordu. Bunun Itesi ayak basılmamış pırıl pırıl bir kardı. Genç adam motosikleti park etli, kayakları ayaklarına geçirdi ve duvardan uzaklaşmayarak karda ilerlemeye koyuldu.

Aklınca, mülkün bütün çevresini ya da mümkün olan en büyük kısmını inceleyecek, eğer varsa güvenlikte boşluklar, içeri girilmesi mümkün noktalar keşfetmeye çalışacaktı. Ama durum hiç de umut verici gözükmüyordu.

Kar yumuşak ve derindi, Ben yer yer toz gibi karların içine battı, daha da derin kar yığınları ise manevra yapmayı güçleştiriyordu. Arazi giderek dikleştiği, kayak yapmak ise daha zorlaştığı için çevreye uyum sağlamak söz konusu değildi.

Duvarın bitişiğindeki arazi yükseldiği için Ben çok geçmeden duvarın ötesini görebildi.

Karın ışıltısı gözlerini kamaştırdığı halde şimdi *Schloss'u* seçebiliyordu. Dikeyden çok yatay olan çok büyük ve yayvan bir taş yapıydı. Burası ilk bakışta turistlerin ilgilenebileceği bir yere benziyordu, ama genç adam

çok geçmeden asker üniformasına benzer giysiler içindeki bir çift muhali zm hafif makineli tüfeklerle mülkte devriye gezdiklerini gördü.

Bu duvarların arasında olup bitenler basit bir bilimsel araştırma ol masa gerekti.

Ben'in bundan sonra gördükleri onda derin bir şoka yol açtı. Öflji bir şey anlayamadı. Dışarıya kapalı bir alan içinde perişan görünüşlü di zinelerle çocuk soğukta koyun sürüsü gibi birbirine sokulmuştu. Ben n nn ışıltısına karşı gözlerini kırpıştırarak yine baktı.

Kimdi bunlar?

Ve niçin buradaydılar?

Burasının bir sanatoryum olmadığı kesindi. Çocukların tutsak mı tu tulduklarım merak etti.

Daha iyi görebilmek için biraz daha yokuş yukarı kaydı, ama yükJj taş duvara görüş hattını kaybetmesine yol açacak kadar yaklaşmadı.

İçeride duvara bitişik olarak bir şehir bloku büyüklüğünde etrafı çil le çevrili bir alan vardı. Bunun içinde çocuklarla dolu birkaç büyük askı ı çadır yer alıyordu. Burası sanki bir çadır şehriydi, içindekiler ise bazı .Dİ ğu Avrupa ülkelerinden gelmiş gençlere benziyorlardı. Çadır kentini çM releyen çelik çitin tepesi jilet kadar keskin tel kangallarryla çevrilmişti.

Garip bir manzaraydı. Ben optik bir yanılsamadan sıyrılmak ister gl bi başını salladı, sonra tekrar baktı. Evet, oradakiler çocuktu. Kimi yjl yeni yürüyen çocuklardı. Kimi de tıraşsız ve kaba görünüşlü erginlik ğmdaki gençler. Sigara içiyor, birbirlerine bağırıyorlardı. Başlan eşarplj yırtık pırtık köylü elbiseli ve lime lime paltolu kızlar da vardı. Etraf çoet| kaynıyordu.

Ben bu gibi çocuklarla ilgili filmler görmüştü. Her kimseler ve hl nereden geldilerse savaşın yerlerinden, yurtlarından ettiği yoksul gençli re benziyorlardı. Bosnalı mülteciler, Kosova'daki, Makedonya'daki çaı pışmalardan kaçmış zavallılar, etnik Arnavutlar olabilirlerdi.

Lenz, kliniğinin arazisinde savaştan kaçmış mülteciler mi barındın yordu?

İnsancıl Jürgen Lenz, mültecilere ve hasta çocuklara mı kucak açmıştı?

Zayıf olasılık.

Çünkü buraya barınak demeye insanın dili varmıyordu. Bu köylü çonklar yetersiz giysileriyle soğuktan titreşerek bu çadır kente tıkılmışları. Bir de silahlı muhafızlar vardı. Burası daha çok bir toplama kampına ıcnziyordu.

Genç adam birden kamptan gelen bir bağırış işitti; erişkin bir erkek ocuğunun sesiydi bu. İçeriden birisi onu görmüştü. Bağıran çocuğa çok eçmeden başkaları da katıldı. Zavallı tutsaklar ona ellerini sallıyorlar, İbaretler yapıyorlar, ona sesleniyorlardı. Ben onların ne istediklerini hemen anladı.

Kurtarılmak istiyorlardı.

Ondan yardım istiyorlardı. Onu bir kurtarıcı, kaçmalarına yardım edebilecek biri olarak görüyorlardı. Ben'in midesi allak bullak oldu, bulun vücudu titredi, ama soğuktan değil.

Onlara ne yapılıyordu böyle ?

Birdenbire başka bir yönden bir bağırış yükseldi ve muhafızlardan iri silahım Ben'in üzerine çevirdi. Muhafızların birkaç tanesi birden şimdi Ben'e bağırıyor, uzaklaşmasını işaret ediyorlardı.

Tehdit açıktı: özel mülkten uzaklaş yoksa ateş ederiz.

Genç adam birkaç el silah patladığını duydu ve solundaki karların mrşunlarla delik deşik olduğunu gördü.

Muhafızlar şaka etmiyordu, sabırlı da değillerdi.

Mülteci çocuklar burada tutsaktılar. Ya Anna?

O da mı içerideydi acaba?

Yalvarırım, Tanrım, umarım iyidir. Umarım hayattadır.

Ben, genç kadının içeride mi olmasını istediğini ya da olmaması için ua etmesi mi gerektiğini bilemiyordu.

Dönüp bayırdan aşağı kaymaya koyuldu.

Lenz, "Bilincinizin yerine gelmeye başladığım görüyorum," dedi gülümseyerek. Genç kadının yatağının ayakucunda duruyordu. Ellerini

önünde bitiştirmişti. "Gerçek kimliğimi kime açıkladığınızı şimdi söyl mek istersiniz belki."

Anna bir küfür savurdu.

Lenz, "Tahmin etmiştim," dedi tatlılıkla. Altın saatine göz attı. tamine'in etkisi geçtikten sonra -ki bu yarım saatten uzun sürmez- dati rmıza Versed adında güçlü bir uyuşturucu zerk edeceğiz. Daha önce tjH ki bir ameliyat sırasında size o ilaçtan verilmiştir."

Anna ona donuk donuk baktı.

Lenz istifini bozmayarak devam etti. "Beş miligram rahatlamannaM kat hâlâ yanıt verebilmeniz için yeterli dozdur. Önce küçük bir kan hüfl mu hissedersiniz, ama bu on saniyede geçer, ondan sonra kendinizi hajl tmızda hiç olmadığınız kadar sakin hissedeceksiniz. Bütün endişelenin den sıyrılacaksınız. Olağanüstü bir duygudur."

Adam başını kuş gibi yana devirdi. "Bu ilacın dozunu size birefl zerk edecek olsak, solunumunuz kesilir ve belki de ölürsünüz. Onun Ijfl dozu sekiz ila on dakika arası serumla vereceğiz. Herhalde başınıza M şey gelmesini istemeyiz."

Anna, şüpheyle alayı aynı zamanda ilettiğini umduğu bir homurüJB karşılık verdi. Kimyasal yoldan oluşturulmuş sükûnetine rağmen büJB bir korku duyuyordu.

Lenz devam ediyordu. "Parçalanmış kiralık arabanızın içinde • olarak bulunacaksınız. İçkili olarak araba kullanmanın bir kurbanı dttltft diyecekler."

Genç kadın, "Ben araba kiralamadım," dedi peltek bir sesle.

"Kiraladınız, kiraladınız. Ya da kredi kartınız kullanılarak sizin i' kiralandı. Dün gece komşu bir kasabada tutuklandınız. Kanınızdaki al düzeyi iki buçuk olarak ölçüldü, kazaya uğramanızın nedeni de bu i gerek.

"Geceyi gözaltında geçirdikten soma salıverildiniz. Ama alkol ' ğımhlarmm nasıl olduğunu bilirsiniz, hiç adam olmazlar."

Anna bir tepki vermedi. Ama bu çıkmazdan kurtulmak için kaf harıl harıl işliyordu. Bu planda bir kusur olsa gerekti, ama nerede?

Lenz'in anlattıkları bitmemişti. "Versed keşfedilmiş en etkin hakikat prumudur, o amaçla üretilmiş olmasa bile. CIA'in denediği sodyum nlhotol veya scopolamine gibi ilaçlar hiçbir zaman yeterince etkin ollamıştır. Ama Versed'in doğru dozuyla çekincelerinizden tamamen kurtulup bana bilmek istediğim her şeyi söyleyeceksiniz. İşin en sihirli yanı İD şu: sonra hiçbir şey anımsamayacaksınız. Konuşacak, açık açık konu-|ucak, tekrar serum takıldıktan sonra belleğinizde olanlardan hiçbir iz kalmayacak. Gerçekten çok dikkate değer."

O sırada bir hemşire odaya girdi. Geniş kalçalı, bodur, orta yaşlı bir |(ııdm. Tüpler, tansiyon aleti kollukları, enjektörler vs. yüklü bir arabayı m ni sıra sürüyordu. Hemen hazırlığa girişti. Şırıngalardan birkaçını kü-ı uk şişelerdeki sıvıyla doldurduğu, sonra önceden hazırlanmış etiketleri üstlerine yapıştırdığı kadar Anna'yı kuşkuyla süzüyordu.

"Bu hanım anestezi uzmanı Gerta. En iyi elemanlarımızdan biridir, hinin ellerdesiniz." Lenz odadan çıkarken Anna'ya el salladı.

Anna'nm yatağının sol tarafındaki dikey çubuğa plastik serum torbamı takarken Gerta sert bir sesle, "Nasılsın?" diye sordu,

"Sersem... gibiyim." Anna'nm sesi hafifledi, gözleri kapandı. Ama on derece uyanıktı. Denemek istediği bir plan vardı şimdi.

Gerta plastik bir tüpe benzeyen bir cisimle uğraşıyordu. Biraz sonra, Tine geleceğim," dedi. "Doktor ketamine vücudunuzdan tamamıyla atılana kadar beklemek istiyor. Versed'e hemen şimdi başlarsak soluk alamazsınız. Zaten anestezi odasına gitmem lazım. Bu sondada iş yok." Hemşire arkasından kapıyı kapadı.

Anna hemen gözlerini açtı ve vücudunu elinden geldiği kadar kuvvetle yana attı. Kelepçeli ellerini de katarak itiş gücünü şiddetlendirmeye çalıştı. Uzmanlaşmaya başladığı bir hareketti bu. Yatak malzeme arabasına doğru birkaç santim kaydı. Dinlenmeye vakit yoktu. Bir deneme daha yaptı mı oradaydı.

Anna kuşağının izin verdiği ölçüde omuzlarını kaldırdı ve yüzünü arabanın soğuk üst kenarına dayadı. Sol gözünün ucuyla sargıları güvene

almaya yarayan çengelli iğneleri görebiliyordu. Steril paketlerinin için sadece birkaç santim uzağmdaydılar.

Aynı zamanda ulaşamayacağı kadar uzağında.

Boynunu gidebildiği kadar sola döndürebildiği takdirde çengelli iğnl paketini burnunun dibinde görebiliyordu. Boyun ve sırt kasları öylesini gerildiler ki titremeye başladılar. Duyduğu sancı çok geçmeden dayapjM bilme sınırını aştı.

Derken arsız bir çocuk gibi dilini uzanabildiği kadar ileri uzattı. DijH nin alt yüzüne iğne gibi acılar saplandı.

Sonunda uzattığı diliyle arabanın yüzeyini yaladı. Dilinin ucu pafafl tin plastiğine dokundu, bunun üzerine başım arkaya eğerek bu hareketi nin eşliğinde çengelli iğne paketini ta arabanın kenarına kadar ağır aflH çekti. Tam arabanın kenarından aşağı yuvarlanacağı sırada da sıkılım. dişlerinin arasında yakaladı.

Bir ayak sesi duyulmasının arkasından odasının kapısı açıldı.

Genç kadın bir çıngıraklı yılan kadar hızlı hareket ederek yatağın» sırtüstü uzandı. Küçük paket dilinin altında gizliydi, kenarları etine batfl yordu. *Hemşire olanların ne kadarını görmüştü?* Kadın ona yaklaşırlöH Anna öğürdü, fakat paketi kapalı ağzının içinde bol tükürüğün içinde tUJH mayı başardı.

Gerta, "Evet," dedi. "Ketamine bazan mide bulandırabilir. Uyandlfli| mzı görüyorum."

Anna kapalı ağzının içinde yakınır gibi bir *mmmmph* sesi çıkardı VI gözlerini kapadı. Ön dişlerinin arkasında biriken tükürüğü yutmaya koni dini zorladı.

Gerta, Anna'nm sağma geçti ve yatağın başını kurcaladı. Anna gön lerini kapadı ve düzenli soluklar alıp vermeye çalıştı.

Gerta birkaç dakika sonra yine odadan çıktı ve kapıyı kapadı.

Bu kez daha çabuk döneceğini Anna çok iyi biliyordu.

Paketin yumuşak dokuları kesmesi sonucunda Anna'nm ağzı ldmin dolmuştu. Paketi diliyle dudaklarına götürdü, sonra dışarı tükürdü. Pıkel sol elinin üstüne düştü. Genç kadın ellerini birlikte hareket ettirdi, som»

sağ elinin işaret parmağını uzatarak çengelli iğne paketini avucunun içine çekti.

Artık hızlı hareket ediyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Anahtarı kaybettiği ve yenisini istemeye utandığı için defalarca bu tür kilitleri açmıştı.

Paketin ambalajı biraz güç açıldı, ama bu aşamadan sonra çengelli iğnenin ucunu kopçasından büküp ayırmak kolaylaşır.

Önce sol kolluk. Anna iğnenin ucunu kilide soktu, içteki pimleri önce sola, sonra sağa itti, kilit de fıkırdayarak açıldı.

Anna'nm solu eli serbest kalmıştı!

Genç kadın ümitlendi. Sağ elini daha da çabuk kurtardı. Soma sıra kuşağa geldi. Hemen arkasından da kapı hafif bir gıcırtıyla açıldı. Gerta dönmüştü.

Anna ellerini yine poliüretan kollukların içine çekti. Yine bağlı gözüküyorlardı. Genç kadın gözlerini kapadı.

Gerta yatağa yaklaştı. "Burada kımıldadığınızı duydum," dedi.

Anna'nm kalbi dışarıdan duyulabilecek kadar hızlı atıyordu.

Gözlerini ağır ağır açtı ve şaşı baktı. Gerta, "Artık bu kadar yeter," diye söylendi. "Bence numara yapıyorsunuz." Kendi kendine konuşur gibi ekledi. "Şansımızı denemek zorundayız."

Tanrım, hayır.

Gerta, Anna'nm sol koluna bir turnike uyguladı ve damar iğnesini soktu. Arkasından, serumun tüpündeki akım kenedini ayarlamak üzere arkasını döndü. Anna bir tek hareketle ellerini kilitsiz kolluklardan km tardı ve turnikeyi sessizce çözmeye çalıştı. *Çok sessiz olmalıyım.* Ama Gerta lastiğin şaklamasını duymuştu. Kadın döndüğü sırada Anna göğsündeki kuşağın izin verdiği ölçüde doğruldu ve hemşirenin boynunu snft dirseğinin iç yüzüyle kavradı. Lastik tüpü Gerta'mn etli boynunun uslun de hızla arkaya çekti.

Küçük bir cıyaklama duyuldu.

Gerta ellerini yukarı atıp parmaklarını kıskacın altına geçimin ı • ı lıştı, ama bir tutanak bulamadı. Tırnakları kendi boynunun etini I____tll

yordu. Yüzü morardı. Soluksuz kalmış, ağzı açılmıştı. Belki de bayımı üzereydi.

Gösterdiği çabalardan hemen hemen uyuşmuş durumdaki Anna bir* kaç dakikanın içinde hemşirenin ağzını tıkamış ve onu yatağın demirîjB kelepçelemiş bulunuyordu. Ayak bileklerindeki kelepçeleri de açarak w taktan indi ve Gerta'yı kolay kolay kıpırdamayacak kadar ağır olan anöH tezi makinesine kelepçeledi.

Gerta'nm anahtarım belinden çekti ve anestezi arabasına baktı.

Silahlarla doluydu. Genç kadın bir avuç enjektör paketiyle ccşilll ilaçlardan çok sayıda küçük ampul kaptı, sonra üstünde cepsiz bir hastfl ne giysisi olduğunu anımsadı.

Malzeme dolabında beyaz renkli iki pamuklu doktor gömleği asılıy» dı. Bunlardan birini giydi, çaldığı malzemeyi gömleğin ceplerine doldljfl du ve odadan dışarı fırladı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Semmering bölgesi arşiv ofisi, bir avuç belediye memurunu barındıran Bavyera stili bir binada küçük bir bodrum odasını kaplıyordu. Arazilerin parsel numarasına göre dizilmiş sıra sıra yeşil klasör dolapları vardı.

Ofisi yöneten ak saçlı kadın, "Schloss Zenvald halka açık değildir," dedi dobra dobra. "Semmering Kliniği'nin bir parçasıdır. Tamamıyla özel bir mülk."

Ben, "Orasını anladım," diye karşılık verdi. "Zaten beni asıl ilgilendiren eski haritalardır." Ben sözlerine devam ederek Almanya'yla Avusturya'daki şatoları araştıran bir tarihçi olduğunu söylerken kadın pis bir koku almış gibi yüzünü buruşturmuştu, ama buna rağmen ürkek genç yardımcısına odanın yan duvarındaki çekmecelerin birinden söz konusu mülkün haritasını çıkarmasını emretti. Bu arşivde bir şey bulmak oldukça karmaşık bir sistemi tanımayı gerektiriyordu, ama ak saçlı kadın Ben'in istediği belgeleri nerede bulacağını çok iyi biliyordu.

Harita on dokuzuncu yüzyıl başında basılmıştı. O tarihlerde dağ yamacının büyük bir kısmını kaplayan parselin sahibi J. Esterhazy olarak gösterilmişti. Şifreli işaretler paketi boydan boya kaplıyordu.

Ben parmağıyla işaret ederek, "Bunların anlamı ne?" diye sordu.

İhtiyar kadın kaşlarını çattı. "Mağaralar," dedi. "Dağın içindeki kireçtaşı mağaraları."

Mağaralar. Bu araştırılmaya değer bir olasılıktı.

"Mağaralar *Schloss* arazisinin altından mı geçiyor?"

Kadın, "Evet, tabii," dedi sabırsızca.

Bu, *Schloss'un* altından da geçtiği anlamına geliyordu.

Ben heyecanını frenlemeye çalışarak, "Bu haritanın benim için fotokopisini çıkarabilir misiniz?" diye sordu.

Kadın düşmanca baktı. "Yirmi şilinge olur."

Genç adam, "Güzel," dedi. "Şimdi bana *Schloss'un* bir yerlerde planı da olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Spor malzemesi satan dükkândaki genç tezgâhtar şatonun planı çözülmesi olanaksız bir cebir problemiymiş gibi bakıyordu. Ben, işareti rin bir mağaralar ağını gösterdiğini söyleyince hemen onayladı.

"Evet," dedi. "Eski mağaralar *Schloss 'un* altından geçerler. Hatırla ğım kadarıyla mağaralardan *Schloss'a* bir giriş bile vardı, ama bu uzun z man önceydi. Şimdilerde tıkanmıştır."

"Siz hiç o mağaralara girdiniz mi?"

Genç tezgâhtar şaşkın halde Ben'e baktı. "Tabii ki hayır."

"Girmiş olan birini tanıyor musunuz?"

Delikanlı bir an düşündü. *"Ja,* öyle sanıyorum."

"O kişi acaba beni oraya götürür, bana rehberlik eder mi dersiniz?"

"Bundan kuşkuluyum."

"Ona sorabilir misiniz?"

"Sorarım, ama hiç sanmıyorum."

Ben altmışlı yaşlarının sonlarındaki bir adamla karşılaşmayı be! miyordu, ama yarım saat sonra dükkâna öyle biri girecekti. Ufak tefek çevik biriydi, lahana biçimli kulakları, biçimsiz iri bir burnu, güvercin gi dar ve çıkıntılı bir göğüsle ip gibi kolları vardı. İçeri girince tezgâhta Almanca olarak hızlı hızlı ve sinirli sinirli bir şeyler söyledi, sonra Ben'll karşılaşınca sustu.

Ben merhaba dedi, adam da başını eğdi.

Ben satıcıya, "Dostunuz doğrusu biraz yaşlı," dedi. "Daha genç ve daha güçlü biri yok muydu?"

Yaşlı adam, "Daha genç biri olabilir, ama daha kuvvetlisi yok," diye karşılık verdi. "Hele mağaraları daha iyi bilen biri hiç yok. Zaten bu işi yapmak isteyeceğime de emin değilim."

Ben, "Demek İngilizce biliyorsunuz," dedi şaşırarak.

"Çoğumuz savaş sırasında İngilizce öğrendik."

"Mağaralardan *Schloss'a.* hâlâ bir giriş var mı?"

"Bir zamanlar vardı. Ama size niçin yardım edeyim?"

"Schloss'a mutlaka girmem lazım."

"Giremezsiniz. Orası artık özel bir klinik."

"Yine de içeri girmem lazım."

"Niçin?"

"Diyelim ki kişisel nedenlerle. Ve bu nedenler benim için çok para anlamına geliyor." Ben ihtiyar Avusturyalıya yapacağı hizmet için ne kadar para vermek istediğini söyledi.

Adam, "Donanıma ihtiyacımız olacak," dedi. "Tırmanmayı becerir misiniz?"

Adamın adı Fritz Neumann'dı ve Ben daha doğmadan önce bile Semmering çevresindeki mağaraları keşfe çıkardı. Aynı zamanda çok güçlü bir o kadar çevik ve atikti.

Savaşın sonlarında sekiz yaşında olduğu sıralarda ailesi Avusturya'nın onlara ait bölümünü istila etmiş bulunan Nazilere karşı gizlice SB vaşan bir Katolik İşçiler Direniş Hücresi'ne katılmıştı. Eski Saat Fabı ıl I sı da Nazilerin eline geçmiş ve bir bölgesel kumanda merkezine dönü(|UI rülmüştü.

Schloss 'da yaşayan ve çalışan Naziler, eski şatonun bodrumum lıı II rünerek geçilebilen bir geçit olduğundan ve buradaki bir deliğin şal ... . zisinin altından geçen bir kireçtaşı mağarasına açıldığından hal" < *Schloss* gerçekte bilinçli olarak bu ağzın üzerinde inşa edilmişti, kuM

ne karşı yapılabilecek saldırılardan korkan eski sahipler gizli bir geçit temişlerdi. Ancak mağaranın ağzı yüzyıllar içinde unutulmuştu.

Fakat savaşta Naziler Saat Fabrikası'nı ele geçirince, direnişçiler yai şamsal önemi olan bir bilginin sahibi olduklarını, bu sayede Naziler aleyhinde casusluk, sabotaj ve tahribat yapabileceklerini ve dikkatli oldukları takdirde Nazilerin bu işin nasıl yapıldığını keşfedemeyeceklerini anlamışlardı.

Sonuçta direnişçiler *Schloss'dan* düzinelerce tutsak kaçırmışlar, Na« ziler ise bunun nasıl olduğunu hiçbir zaman keşfedememişlerdi.

Fritz Neumann sekiz yaşında bir çocukken ailesiyle dostlarına yar« dım etmiş, mağaranın karmaşık geçitlerini de ezberlemişti.

Teleferikten önce Fritz Neumann indi, Ben de onu izledi. Kayak ala« m dağın kuzey yüzündeydi. *Schloss* ise aksi yüzdeydi, fakat Neumann mağaranın ağzına bu yoldan ulaşmanın daha kolay olacağına karar vermişti.

Kayaklarının özelliği, topuğun çapraz kayış için serbest kalmasını, fakat yokuş aşağı inişler için kilitlenmesini sağlıyordu. Daha da önemlisi, bu sayede kayak botları yerine, dağcı botları giyebileceklerdi. Neumann ikisine de gerekli donanımı sağlamıştı: Avusturyalı dağcıların sert buz üstünde tırmanmak için rağbet ettikleri on ikilik esnek kramponlar; Pet/4 baş fenerleri; kayışla bileğe bağlı buz baltalan; tırmanma için emniyet ke« merleri, pitonlar, karabineler.

Bunların hepsi dükkândan kolaylıkla elde edilebilmişti.

Ben'in istediği silahların elde edilmesi o kadar kolay olmamıştı. Ama burası bir avcılar ülkesiydi ve ihtiyar adamın dostlarından birçoğunun ta« bancaları olduğu kadar av tüfekleri de vardı, içlerinden biri ise Benle anlaşmaya razı olmuştu.

Başlarında balaklava denilen yünlü kukuletalar, üstlerinde rüzgflj geçirmeyen pantolonlar, ayaklarında tozluklar, sırtlarında Alpine snı çantaları, ellerinde de polipropilen eldivenlerle çapraz kayışla doruğu ulaştılar, sonra dağın güney yüzünde inişe geçtiler. Ben kendini iyi bir ka« yakçı sayıyordu, ama Neumann olağanüstüydü. İhtiyar adam bakir karları

aşarken Ben ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Hava buz gibiydi, Ben'in yüzünün açıkta kalan kısmı da cayır cayır yanmakta gecikmedi. Genç adam, Neumann'm patika sayılamayacak yerlerde hiç şaşırmadan yol almasına şaşıyordu ki, arada çamlarda kırmızı boyayla yapılmış işaretler fark ederek bunların ihtiyar adamı yönlendirdiğini anladı.

Yirmi dakikadır kayıyorlardı ki, orman sınırının kıyısındaki bir yarığın, çok geçmeden de dik bir boğazın başına geldiler. Kenarın yaklaşık üç metre gerisinde durarak kayaklarını çıkardılar ve bir çalılığın içine gizlediler.

Neumann, "Dediğim gibi, mağaraya ulaşmak çok zordur," diye belirtti. "İplerle aşağı ineceğiz. Ama bu işi bildiğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

Ben bir yandan uçurumu inceleyerek evet gibilerden başını salladı. Sarp yamacın yaklaşık otuz metre, belki daha da az olduğunu hesaplamıştı. Bulundukları yerden Lenz'in *Schloss'unu* görebiliyordu; dağın o kadar aşağısmdaydı ki bir mimarın maketine benziyordu.

Neumann bir ip kangalını sağmaya başlamıştı. Ben bükülmüş naylon ipliklerinden yapılmış bir dinamik ip olduğunu görerek rahatladı.

Neumann, "On bir milimetreliktir. Kabul mü?" dedi.

Ben yine başını eğdi. Bu kadarcık bir iniş için yeterliydi. Anna'ya ulaşmak için denemeye değerdi.

Bu açıdan bakınca mağaranın ağzını göremiyordu. Yarın yüzündeki bir delik olacağını tahmin etti.

Neumann yarın kıyısındaki bir kaya çıkıntısının yanında yere diz çöktü ve pitonları belindeki bir torbadan çıkardığı çekiçle buza mıhlamaya girişti. Her mıh derine çakıldıkça daha tizleşen bir ses çıkarıyordu, kibu da sağlam şekilde mıhlandığının kanıtıydı.

İhtiyar adam bundan sonra ipi kayaların en büyüğünün etrafına doladıktan sonra pitonların arasından geçirdi.

"Mağaranın içine girmek kolay olmayacak," diye bildirdi." İpleri sarkıtarak inecek, biraz sallandıktan sonra ustaca bir manevrayla mağaranın ağzına ulaşacağız. Şimdi de kramponlarla emniyet kemerlerini takalım."

"Buz baltalan ne olacak?"

"Onlar burası için değil," dedi Neumann. "Burada çok az buz v Onlar mağara için."

"Mağarada buz mu var?"

Fakat çantasından malzeme çıkarmakla meşgul olan Neumann yan vermedi.

Ben'le Peter Geenbriar yakınlarında mağara keşfine giderlerdi. Am oradaki mağaralar ancak içine sürünülebilen oyuklardan ibaretti. Ben bu arada hiç buzla başa çıkmak durumunda kalmamıştı.

Bir an midesine bir şeyin düğümlendiğini hissetti. Bu noktaya kadaij sadece adrenalin, öfke ve korku tarafından güdülmüş, sadece bir tek ko« nu üzerinde yoğunlaşmıştı: Anna'yı, götürüldüğüne emin olduğu Lenz'in kliniğinden kurtarmakla.

Şimdi bunun en iyi çözüm olup olmadığını merak ediyordu. Tırmanmak usulüyle yapıldığı takdirde fazlasıyla riskli değildi, Ben ise bu alandaki becerisine emindi. Ama çok deneyimli mağara kâşiflerinin bile kazaya uğrayıp öldükleri duyulmuştu.

Bir ara ana kapıya hücum etmeyi, muhafızların onu yakalamaları sonucunda Lenz'in dikkatini üzerine çekmeyi düşünmüştü.

Ama muhafızların öldürmek amacıyla ateş etmeleri olasıydı.

Kabul etmesi zor da olsa, tek alternatif mağaraydı.

Neumann'la birlikte aşınmış dağcı çizmelerinin Vibram tabanlarına kramponlann neoprene kayışlarını geçirip bağladılar. Bu tertip, çizmelerinin tabanlarıyla parmaklarına on iki sivri kabarayı ekliyor ve yarın üstünde onlara önemli bir çekiş gücü sağlıyordu. Sonra da naylondan kemerleri bellerine geçirdiler ve harekete geçmeye hazır oldular.

Neumann, *"Dulfersitz'i* kullanıyoruz, değil mi?" diye sordu. İp köpm sü olmaksızın ve inişi kontrol için sadece vücudun kullanılması anlamın» gelen Avusturya argosunu kullanmıştı.

"Yani iniş için ip köprüsü olmayacak mı?"

Neumann, Ben'in rahatsızlığından keyiflenmiş gibi gülümsedi. "Nl gereği var?"

Köprünün yokluğunda iniş oldukça tatsız olacaktı, ama en *azmâan* onları fazla donanım getirmek külfetinden kurtarıyordu. Ayrıca, ipe bağlı olmamaları, inişi daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Neumann, "Beni izleyeceksiniz," diyerek ipin bir ucuna çifte sekizli bir düğüm attıktan sonra ipi omzuyla kalçasına doladı ve kasıklarından geçirdi. Yarın kenarına doğru geri geri gitti, sonra ipi biraz kaldırarak ve ayaklarını açarak kendini aşağı bıraktı.

Ben yaşlı adamın serbestçe sallanmasını ve ta ki ayağına bir tutamaç bulana kadar yüzü yara dönük olmak üzere ileri geri gitmesini seyretti. Neumann bu noktadan itibaren ayaklarını yarın yüzünde hareket ettirdi. Biraz daha indi, sonra yine boşlukta ileri geri sallandı, bir çatırtının duyulmasının arkasından da bağırdı.

"Tamam. Haydi gelin artık."

Ben ipe aynı işlemi uyguladı, arkaya yürüdü, soluğunu tuttu ve kendini aşağı bıraktı.

İp anmda kasığına sürtünerek kaydı, sürtünme ise rüzgâr geçirmez pantolona rağmen şiddetli bir yanma hissine yol açtı. Ben *dulfersitz,*'den niçin nefret ettiğini birden anımsadı. Sağ elini fren gibi kullanarak arkaya eğilmiş durumda ve ayakları yarın üstünde olduğu halde ağır ağır iniyor, bir yandan tutamaçlar ararken ip kangalını salıyordu. Belki birkaç saniye soma hedefini seçti: karanlık bir küçük elipsdi bu. Mağaranın ağzı. Ayaklarını birkaç metre daha aşağı kaydıran Ben açıklığın hizasına geldi ve ayaklarını içeri saldı.

Bu iş umduğu kadar kolay olmayacağa benziyordu. Mesele yalnız mağaranın ağzına düşmek değildi; çok daha çetrefildi. Mağara ağzı yarın dikey yüzüyle aynı düzeydeydi.

Neumann, "Biraz içeri salının!" diye bağırdı. *"İçeri* salının!"

Ben, adamın ne demek istediğini hemen gördü. Üstüne inmek zorunda olduğu içerlek dar bir çıkıntı vardı.

Yanılgıya yer yoktu burada. Çıkıntı iki ayaktan geniş değildi. Neumann eliyle kayaya yapışmış bunun üstünde duruyordu.

Ben vücudunu arkaya ve de öne sallamaya girişti. Kendini dengofl hissetmediğinden salınım yavaşlayana kadar asılı kalmaya devam etti. j

Sonunda yine ipi saldı, sağ elini fren gibi kullandı ve mağaranın » ne, sonra yine dışarı salınmaya girişti. Sonunda yeterince önde ve yetetlM ce aşağıda olduğu bir sırada çıkıntının üstüne atladı ve dizlerini bükeflH çarpışmanın hızını kesti.

Neumann, "Güzel!" diye bağırdı.

Ben hâlâ ipe asılarak mağaranın karanlığının içine eğildi ve aşagjH baktı. İçeriye eğik olarak yeterince güneş ışığı girdiğinden hemen altfl rmdaki tehlike görülebiliyordu.

Mağaranın ağzından itibaren ilk otuz, kırk metre dik bir meyil 6 İ H turuyordu ve kaim bir buz tabakasıyla kaplıydı. İşin kötüsü, kaygan ve gH venilmez bir sulanmış buzdu. Ben'in daha önce gördüğü hiçbir şeye bsjfl zemiyordu.

Ben'in isteksizliğini sezen Neumann birkaç saniye sonra, "Evet," dJ H bağırdı. "Bütün gün bu çıkıntının üstünde duramayız, değil mi?"

İnsan deneyimli olsun ya da olmasın, buzla kaplı o uzun bayırı aş,n^A ya çalışmanın düşüncesi bile yeterince sinir bozucuydu. Ben başarabildi kadar hevesli gözükerek, "Haydi gidelim," diye davrandı.

Hafif siklet miğferlerini başlarına geçirdiler ve Velcro kayışlarla bitleştirdiler. Sonra sıra baş fenerlerine geldi. Neumann, Ben'e yüksıı teknoloji ürünü kıvrık uçlu bir çift karbon-elyaflı buz baltası verdi, nfl balta bir kayışla bileğe geçiyordu. Ben'in ellerinden yararsız uzantılar gifl sarkıyorlardı.

Neumann mağaranın ağzına arkasını döndü, Ben de yüreği ağzını gelerek onu taklit etti. İkisi de arkaya doğru birer adım atmalarıyla o ılııf çıkıntının üstünden inmiş oldular. Kramponları bastıkları buzları çatırdlj tıyordu. İlk birkaç adımları bir garip oldu. Ben kramponlarım buzun içini) derinlemesine saplayarak denge sağlamaya çalışıyordu. Sonunda yeterilü ce gerilemiş olarak buz baltalarını elleriyle kavradı ve o parlak yüzeyi doğramaya girişti. Neumann'm dik bayırda bir merdiven iner gibi hızlı adımlarla ilerlediğini görüyordu. İhtiyar adam bir keçiden farksızdı.

Ben düşecek gibi yola devam ediyor, karnı buza dayalı olarak ve vüıı dunun ağırlığını baltaların bilek kayışlarına vererek aşağıya doğru Örümcekvari sürünüyordu. Bir çizmenin gıcırtısı, buz baltasının çatırdısı, tekrar tekrar aynı gürültüler derken belli bir ritmi benimsemiş oldu ve bayırın dibine vardı. Buz burada kireçtaşma yerini bırakıyordu.

Neumann döndü, buz baltalarıyla kramponları üzerinden sıyırdı ve daha yumuşak eğimli bayırı inmeye koyuldu.

Ben hemen arkasmdaydı.

İniş kademeliydi, kaya içinde sarmal bir merdivendi sanki. İlerledikleri kadar Ben'in başındaki fenerin huzmesi iki yanlarında uzayıp giden çok sayıda geçidi aydınlatıyordu. Neumann yanında olmasaydı Ben bunların herhangi birine kolaylıkla sapabilirdi. Burada kırmızı boyayla yapılmış işaretler, doğru yolu çok sayıda yanlış yoldan ayırt edebilecek hiçbir şey yoktu. Fritz Neumann belli ki belleğine güvenerek yol alıyordu.

Burada hava dışarıdakinden daha sıcak gibi geliyordu insana, ama Ben bunun aldatıcı olduğunu biliyordu. Mağaranın duvarlarının hiç erimeyen bir buz katmanıyla kaplı olması, ısının sıfırın altında olduğunun kanıtıydı, ayakların altında akıp giden su ise havanın çok geçmeden daha da soğuk olmasına yol açacaktı. Burası ayrıca son derecede nemliydi.

Mağaranın zeminine döküntüler saçılmıştı ve ayaklarının altından su akıyordu. Zemindeki döküntüler kaydıkça Ben'e birkaç kez dengesini kaybetme tehlikesi yaşattı. Geçit çok geçmeden genişleyerek bir salon oluşturdu. Neumann burada birkaç saniye mola verdi. Başını ağır ağır çevirdikçe miğferine ilişik fener soluk kesici oluşumları aydınlatıyordu. Stalaktitlerden bazıları limonata kamışları gibi.ince ve zariftiler, uçları incelerek örgü şişleri gibi sivrileşiyorlardı. Kalsitten oluşmuş yollu Stalagmit kütükleri de vardı. Arada da bir stalaktitle stalagmitin buluşmasından oluşmuş bir sütunla karşılaşılıyordu. Duvarlardan süzülen sular Stalaktit - lerden aşağı kayıyordu; suyun mağara zeminine damlaması bu ürpertici sessizliğin içindeki tek sesti. Katılaşmış kireç suları teraslar oluşturuyor, yarı şeffaf kalsitler tavandan perde gibi sarkıyordu, kenarları ise testere

dişli ve keskindi. Yarasa pisliklerinin ekşi amonyak kokusu her tarafa misti.

Neumann, "Aa, bakın!" deyince dönen Ben, bir ayının mükemr korunmuş iskeletiyle karşılaştı. Derken yüzlerce yarasa kanadının ani şırtısı fırtına gibi patladı. Kış uykusuna yatmış bir yarasa kolonisi iki kiş nin yaklaşması yüzünden uyanmıştı.

Ben şimdi soğuğu hissetmeye başlamıştı. Aldığı önlemlere karşın çizmelerinin içine sızarak soketlerini ıslatmıştı.

Neumann, "Gelin," dedi. "Bu taraftan."

İhtiyar adam, salondan ayrılan ve öbürlerinden zor ayırt edilen sayıda koridordan biri olan dar bir geçide sapmıştı. Zemin önlerinde „ vaş yavaş yükseldi, duvarlar da birbirine yaklaşarak sanki bir şişe boynu oluşturdu.

Tavan insan boyundan daha yüksekte değildi. Ben bir metre sekse iki santimden daha uzun boylu olsaydı kesinlikle iki büklüm yürümek: runda kalacaktı. Burada duvarlar buz gibiydi, ayaklarının dibinde sıza sular da donma noktasına yakındı.

Ben'in ayak parmakları uyuşmaya başlamıştı. Fakat çevik Neumar dik yarığı şaşılacak bir kolaylıkla tırmanınca genç adam da onu daha tec birli olarak izledi. Sivri ve kertikli kayalara basarken burada ayağı kaydığı takdirde çok kötü düşeceğinin farkındaydı.

Zemin sonunda düzleşir gibi oldu. Neumann, "Şimdi *Schloss'la* aşajj yukarı aynı düzeydeyiz," dedi.

Derken dar geçit hiçbir uyarı olmaksızın son buldu. İki erkek çıplak duvara benzeyen bir oluşumun önünde durdular. Duvarın önündeki *di* küntü yığını,,uzun zaman önceki bir çöküntünün kalıntıları olsa gerekti.

Ben, "Tanrım, yoksa kayıp mı olduk?" diye sızlandı.

Neumann tek kelime söylemeden döküntülerin bir kısmını çizmesiy-le kenara iterek yaklaşık yüz yirmi santim uzunluğunda paslı bir demir kolu ortaya çıkardı. Bunu havalı bir hareketle yükseğe kaldırdı.

"Buraya dokunulmamış," dedi. "Sizin için iyi bu. Bu geçit uzun yıllar dan beri kullanılmamış. Burasını keşfetmemişler."

"Neler söylüyorsunuz siz?"

Neumann demir çubuğu tutup bir kayanın altına sıkıştırdı ve tüm ağırlığıyla bunu bastırdı. Kaya sonunda yerinden oynayarak altmış santimden yüksek ve yüz, yüz yirmi santimden enli olmayan düzensiz bir küçük geçidi ortaya çıkardı.

"Savaş sırasında son geçişi gizlemek için bu kayayı sağa, sola oynatırdık," dedi. Kayada, Ben'in onlarca yıl önce açıldığını tahmin ettiği çentikler gösterdi. "Bundan sonra tek basmasınız," dedi. "Sizi burada bırakıyorum. Bu çok dar ve çok alçak bir geçittir. Ama samrım, sürünerek içinden geçebilirsiniz."

Ben eğilip geçidi dehşetle inceledi. Bir panik hissi duyuyordu.

Bu kahrolası bir tabut. Buradan geçmeyi başarabileceğimi sanmıyorum.

Neumann devam etti. "Bu geçitte yaklaşık iki yüz metre ilerleyeceksiniz. Çoğunlukla düzdür, ama en sonunda yokuş yukarı çıkıyor. Ben çocukken buradan geçtiğimden beri bir çöküntü olmamışsa, anahtar deliğine benzer bir açıklığın önüne çıkacaksınız."

"Orası doğrudan *Schloss'un* içine mi açılıyor?"

"Tabii ki hayır. Orada bir kapı var. Hatta belki de kilitlidir. Belki değil, büyük bir olasılıkla."

"Ee, sonra?"

Neumann eski yeşil parkasının cebinden paslı görünüşlü bir maymuncuk çıkardı. "Bunun mutlaka çalışacağını garanti edemem, ama son deneyişimde işe yaramıştı."

"O son deneyişiniz elli yıl önce miydi?"

Neumann, "Daha da uzun zaman önce," diye itiraf etti. Ben'e elini uzattı. "Hoşça kaim. Size bol şans dilerim."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Son derece sıkışık bir yerdi. Ben, direnişçilerin *Schloss'a* tekrar tek rar bu yoldan girmelerinin gerçek bir cesaret ve kararlılık gerektirdiğin düşündü. Bu aralıktan kolayca geçebilecek genç Fritz Neumann gibi bir çocuktan neden yararlandıkları şimdi anlaşılıyordu.

Ben White Sulphur Springs'in mağaralarında bunun gibi dara yerlerden sürünüp geçmemiş değildi, ama onlar bir, iki metre sonra nişliyorlardı. Fakat bu tünel sanki yüzlerce metre uzunluğundaydı.

Kıdemli mağaracılarm yeraltındaki serüvenlerinin onları en ilk korkularıyla yüzleştirdiğini söyledikleri zaman neyi kast ettiklerini B şimdi çok iyi anlıyordu. Bu korkular örneğin karanlık korkusu, bir boşl' ğa düşmek korkusu, bir labirentte sıkışıp kalmak korkusu, diri diri g mülmek korkusuydu.

Ama başka bir seçeneği yoktu, özellikle şimdi. Sadece Anna'yı düş nüyor, tüm iradesini seferber ediyordu.

Deliğe başı önde olarak girdi ve sert bir hava akımı hissetti. Geçit giriş yerinde yaklaşık altmış santim yüksekliğindeydi, bu da burada ilerlemesinin tek yolunun bir yer solucanı gibi karın üstünde sürünmek anlamına geliyordu.

Sırt çantasını çıkararak ayaklarıyla duvarları itti, kollarıyla kendini ileri çekti ve çantasını önü sıra sürdü. Tünelin zemininde beş, on santim buz gibi su vardı. Pantolonu kaşla göz arasında sırılsıklam oldu. Tünel

kâh bir yana, kâh öbür yana sert dönüşler yapıyor, onu da vücudunu bükmek ve çarpıtmak zorunda bırakıyordu.

Geçit sonunda genişlemeye başladı, tavanı da yüz yirmi santime kadar yükselerek uyuşmuş karnını buz gibi suyun içinden kaldırmasına, ayağa kalkmasına ve eğilerek yürümesine izin verdi.

Ama çok geçmeden sırtı ağrımaya başladı; o zaman devam etmektense bir an durdu, çantasını yere bıraktı ve ellerini baldırlarına dayayıp dinlendi.

Tekrar ilerleyebilecek duruma gelince tavanın tekrar alçalmakta olduğunu fark etti, altmış, belki de doksan santime kadar inmişti. Genç adam elleriyle dizlerinin üstüne çöktü ve bir yengeç gibi seğirtmeye başladı.

Ama bu uzun sürmedi. Kayalık zemin dizlerini yaralıyordu. Ağırlığını dirsekleriyle ayak parmaklarına vererek gerilimi azaltmaya çalıştı. Yorulunca tekrar sürünmeye başladı. Tavan daha da alçaldı, o da yan dönüp kıvrılan tünelde ayaklarıyla iterek ve kollarıyla vücudunu çekerek ilerlemeye çalıştı.

Tavanın yüksekliği şimdi elli santimin bile altına inmişti. Sırtını tahriş ettiğinden panik hissini yenmek için bir an durmak zorunda kaldı. Tekrar karnının üstünde sürünmeye başlamıştı, ama yolun sonu görünürde yoktu. Başındaki fenerin huzmesi yolu beş, altı metre ilerisine kadar aydınlatıyor, fakat tabut boyutlarındaki, hatta tabut biçimindeki tünel uzadıkça uzuyordu. Duvarların arası bile şimdi daralmaya başlamıştı.

Genç adam korkusu arasında geçidin yavaş yavaş yukarı kıvrıldığını ve rutubet devam ettiği halde yerde artık su birikintisi olmadığını fark etti. İşin kötüsü kaya şimdi hem karnını, hem de sırtını sıyırıyordu.

Çantasını önü sıra itmeyi sürdürdü. Tünel şimdi yirmi beş santim yüksekliğinde bile değildi.

Ben kapana kısılmıştı.

Hayır, pek sayılmazdı, ama muhakkak ki böyle hissetmesine yol açıyordu. Bu dar yerde sıkışa sıkışa ilerlemek zorundaydı. Kalbinin atışları hızlanmış, bedeni korkuya yenik düşmüştü. Durmak zorunda kaldı.

En kötüsünün paniğe kapılmak olacağım biliyordu. Panik insanın donmasına, esnekliğini kaybetmesine yol açardı. Birkaç kere soluk alı verdi, sonra göğsünün çapım-düşürüp geçide sığabilmek için ciğerlerinde ki bütün havayı boşalttı.

Terden yapış yapış olmuştu, kıvranarak ilerlemek için kendini zorla di. Aklını sadece nereye niçin gittiği, bunun ne kadar büyük önem taşıdığı üzerinde yoğunlaştırıyordu. İlerisini düşünüyor, bir kere *Schloss'a* girdikten sonra ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu.

Yukarıya tırmanan bayırın eğimi dikleşiyordu. Genç adam soluk aldı ve duvarların göğsünü bastırdığını, ciğerlerini havayla doldurmasını engellediğini hissetti. Bu his bir adrenalin akımına yol açtı, bunun sonucunda solunumu daha da hızlandı ve daha da sığlaşarak ona boğuluyormu gibi bir his duyurdu. Bir kere daha durmak zorunda kaldı.

Düşünme.

Gevşet kendini.

Burada olduğunu kimse bilmiyordu. Gündüzü veya gecesi olmaya bu zifir gibi karanlık cehennemde diri diri gömülecekti.

Ben bu sesi şüpheyle dinlerken daha cesur yanı beyninde kumanda" ele aldı. Kalbinin atışlarının yavaşlamaya başladığını hissetmeye başladı o nefis soğuk havanın ciğerlerini kapladığını, sükûnetin kurutma kâğıdı nin üstüne dökülen mürekkep gibi vücuduna yayıldığını hissetti.

İçini huzur kaplarken vücudunu ileri gitmeye zorladı, solucan gib kıvrıldı, ezildi büzüldü, sırtının yaralanmasını umursamadı.

Tavan birden yükseldi, duvarlar da yanlara kaydı, o da ağrıyan elle riyle dizlerinin üstünde bayırı tırmanabildi. Loş bir küçük odaya gelmişti orada ayağa kalkabildi ve en sonunda rahat bir soluk aldı.

Hafif bir ışığın parıldadığını fark ediyordu.

Bu çok sönük, çok uzak bir ışıktı, ama ona gündüz gibi parlak, gün şin doğuşu kadar umut verici gözüktü.

Mağaranın çıkışı hemen ilerisindeydi ve gerçekten de bir anahtar (İtliği biçimindeydi. Ben bir taş yığınının üstüne tırmandı, sonra açıklığı ağzına tutunarak iki avucuyla taşı itti ve vücûduna kaskatı kollarını des tek etti.

İşte o zaman düzensiz mağara ağzına caddelerdeki kapaklar kad sıkı oturmuş eski bir kapının paslanmış demir çubuklarını fark etti. Bu

nun arkasında ne olduğunu göremiyordu, ama bir kapının altından sızarmış gibi gözüken uzunca dikdörtgen biçimli ışık sütununu fark etti.

Neumann'm verdiği maymuncuğu çıkardı, kilidin içine soktu ve çevirdi.

Çevirmeye *çalıştı.*

Ama dönmüyordu. Anahtar kıpırdamamakta direniyordu.

Kilit paslanmıştı. Evet, paslanmış olmalıydı; eski kilit onlarca yıldır yenilenmemişti. Ben bütünün tek bir pas kitlesi olduğunu görebiliyordu. Anahtarı tekrar tekrar ileri geri hareket ettirdi, ama bir türlü dönmüyordu.

Genç adam yüksek sesle, "Aman Tanrım," dedi.

En sonunda hapı yutmuştu.

Onun da, Neumann'm da öngörmedikleri şeydi bu.

İçeri girmenin başka bir yolunu düşünemiyordu. Elinde gerekli gereçler olsa bile, kapının etrafını oymanın bir yolu yoktu; sağlam bir kayanın içine açılmıştı. Yoksa şimdi tekrar dışarı sürünmek zorunda mı kalacaktı?

Ya da belki... Belki çubuklardan biri için için paslanmıştı ve onu dışarı itebilecekti. Bunu denedi, eldivenli yumruğunu acı dayanılmaz oluncaya kadar demir çubuklara vurmaya başladı, ama hayır: kapı sağlamdı. Paslanma yalnız yüzeyde kalmıştı.

Genç adam çaresizlikten çubukları San Ouentin'deki kudurmuş bir müebbet hapis mahkûmu gibi sarsmaya koyuldu. Derken metalik bir takırdı oldu.

Menteşelerden biri kırılmıştı.

Sarsmaya devam etti, ta ki başka bir menteşe daha fırlayıp düşünceye kadar sarstı.

Umutlanarak sarsmayı sürdürdü, sonunda üçüncü ve sonuncu menteşe de yere düştü.

Genç adam kapıyı iki eliyle kavrayarak kaldırdı, öne itti ve yavaşça yere bıraktı.

Şatonun içindeydi.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

I

Ben elinin altında sert, pürüzsüz ve tozlu bir cisim hissetti: yekp demir bir kapıydı bu ve ağır bir mandalla emniyete alınmıştı. Genç ad mandalı kaldırarak kapıyı itti; kapı tiz bir gıcırtı salıverdi. Belli ki onlarc yıldan beri açılmamıştı. Ben bütün ağırlığını vererek onu itti. Kapı kıs bir iniltiyle boyun eğdi.

Genç adam kendini daha geniş bir alanda buldu, ama yine de ufa bir yerdi burası. Karanlığa alışan gözleri şekiller seçmeye başladı, dar b" ışın demetini izleyerek başka bir kapının önüne geldi. Burada eliyle yo' layarak kapının iki yanında bir elektrik düğmesi aradı.

Elektrik düğmesini bulunca tavana monte edilmiş tek bir ampul et rafı aydınlattı.

Küçük bir depoda olduğunu görebiliyordu. Taş duvarlara geçirilmi belirsiz bir beje boyalı çelik raflarda karton kutular, tahta kasalar ve silin dir biçiminde metal konteynerler dikkati çekiyordu.

Ben miğferiyle yünlü kepini çıkardı, sonra da sırtındaki çantayı in dirdi. Çantadan yarı otomatik tabancaların ikisini de çıkardıktan sonra silahlar dışındaki bütün malzemeyi raflardan birinin üstüne koydu. Silah lardan birini kaim pantolonunun kemerinin altma, belinin ortasına sıkış- tırdı. Öbür tabancayı elinde tutarak kat planı fotokopisini inceledi. B yef şüphesiz şatonun saat fabrikası olduğu zamanlardan beri restore edil-

misti, ama ana planın fazla değiştirilmiş, dev duvarların oynatılmış olması zayıf bir olasılıktı.

Kapının tokmağını çevirmeyi denedi. Tokmak kolaylıkla döndü ve kapı açıldı.

Genç adam taş zeminli ve tonoz tavanlı aydınlık bir koridora çıktı. Görünürde kimseler yoktu.

Keyfi olarak sağa döndü. Dağcı çizmelerinin vibram tabanları ayak seslerini boğuyordu. Islak derinin hafif hışırtısı hesaba katılmazsa hiç ses çıkarmadan yürüyordu!

Pek uzağa gitmesine vakit kalmadan koridorun ucunda birisi belirdi, doğru üzerine geliyordu. Ben, *sakin görün,* dedi kendi kendine. *Buraya aitmiş,* gibi davran.

Islak ve çamurlu dağcı giysileriyle, ağır çizmeleriyle ve Buenos Aires'deki olay yüzünden yaralanmış ve çizilmiş yüzüyle bu hiç de kolay değildi.

Şimdi çabuk.

Solunda bir kapı vardı. Durup bir an kulak verdi, soma içeride kimse olmaması için dua ederek kapıyı açtı.

Genç adam odaya dalarken yanından bir karaltı geçti. Beyaz bir tunik veya tulum giymiş bir adamdı bu. Belindeki tabancalıkta bir silah dikkati çekiyordu. Belli ki muhafızlardan biriydi.

Oda belki altı metre uzunluğunda ve dört buçuk metre genişliğindeydi. Ben koridordan sızan ışıkta burasının da duvarlarına raflar monte edilmiş bir depo olduğunu görebiliyordu. Bir elektrik düğmesi bularak ışığı yaktı.

Karşılaştığı manzara gerçek olamayacak kadar dehşet vericiydi. Karabasandan farksız bir optik yanılsamanın gözlerini aldattığına inanacağı geliyordu.

Ama yanılsama falan yoktu.

Tanrım, bu olamaz, diye düşündü.

Bakmaya dayanamıyor, fakat karşılaştığı manzaradan gözlerini ayıramıyordu.

Raflarda sıra sıra tozlu cam şişe diziliydi. Bazıları Bayan Wals meyve konservesi yaptığı kavanozlarla aynı büyüklükteydi, bazıları ise li, altmış santim yüksekliğindeydi.

Her şişede Ben'in formalin gibi bozulmayı önleyici bir madde ol ğunu tahmin ettiği ve zamanla yabancı maddelerin etkisiyle bulanı mış bir sıvı vardı.

Bu sıvının içinde ise salamura içindeki hıyar turşusu gibi birer tan Hayır, bu olamazdı.

Ben tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Her şişede bir insan bebeği vardı.

Şişeler dehşet verici bir düzene göre dizilmişlerdi.

En küçüklerinde oluşumlarının ilk aşamasında olan minik cenini vardı. Minik küçük pembe karideslere, fazla iri kafaları ve kuyrukl olan yarı şeffaf böceklere benziyorlardı.

Arkadan iki buçuk santimden uzun olmayan üç aylık fetüslere s geliyordu: kambur vücutlar, güdük kollar ve fazla iri kafalar, kefene be zeyen meşimelerin içinde asılıydılar.

Sonra daha büyük olmamakla beraber, insana daha çok benzey dölütler büküly bacakları, sallanan kolları, kara üzüme benzeyen gö riyle kusursuz yuvarlak torbalar içinde yüzüyorlardı.

Gözleri kapalı, başparmak emen, kusursuz biçimlenmiş kol ve b caklarıyla minyatür bebekler.

Şişeler büyüdükçe içindekiler de büyüyordu. Şişelerin en büyükle de ise doğmaya hazır bebekler, gözleri kapalı, kollan ve bacakları iki ya na açılmış olarak, sallanan veya yumruk olmuş minik elleri ve kopm göbek kordonlarıyla yarı şeffaf amniyotik torba kalıntılarına sarılı olara yüzüyorlardı.

Bu depoda yüz kadar cenin, dölüt ve bebek olsa gerekti.

Her şişenin üstündeki etikette çok düzgün bir yazıyla ve Almanc olarak bir tarih (ceninin ana rahminden kopanldığı tarih mi?) doğum ön cesi yaş, gram olarak ağırlık, santimetre olarak boy kayıtlıydı.

Tarihler 1940 ile 1954 arasında oynuyordu.

Gerhard Lenz insan bebekleriyle çocuklar üzerinde deneyler yapmıştı.

Bu, Ben'in tahmin ettiklerinin çok ötesinde feci bir şeydi. Adam in-N.ınlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir canavardı... *Ama bu dehşet verici denekler niçin hâlâ buradaydılar?*

Ben avazı çıktığı kadar haykırmamak için kendini güç tutuyordu.

Kapıya doğru sendeledi.

Karşı duvarda ise otuz santimle hemen hemen yüz elli santim arasında değişen ve altmış santim çapında cam konteynerler diziliydi, bunların içinde ise fetüsler değil, küçük çocuklar yüzüyordu.

Yeni doğmuş bebeklerden başlayarak yürümeye yeni başlamış bebeklere, yedi veya sekiz yaşlarında çocuklara varıncaya kadar çeşitli yaşlardaki porsumuş küçük çocuklardı bunlar.

Ben bunların, progeria denilen erken yaşlanma hastalığına tutulmuş çocuklar olduğunu tahmin etti.

İhtiyar erkek ve kadın yüzleri.

Tüyleri diken diken oldu genç adamın.

Çocuklar. Ölü çocuklar.

Christoph'un loş dairesindeki zavallı babasını düşündü Ben.

Christoph'um mutlu olarak öldü.

Vakıftaki kadın *özel bir sanatoryum* demişti.

Eşi olmayan, özel, çok lüks bir tesis demişti.

Başı dönen Ben odadan çıkmak üzere dönünce birden ayak sesleri işitti.

Kapı aralığından bakınca beyaz üniformalı başka bir muhafızın yaklaştığını görerek odanın içine çekildi ve kapının arkasında gizlendi.

Muhafız geçerken Ben gürültüyle genzini temizledi ve ayak seslerinin durduklarını duydu.

Ben'in tahmin ettiği gibi muhafız odaya girdi. Genç adam bir kobra kadar hızlı hareket ederek tabancasının kabzasını muhafızın kalasına indirdi. Adam yere yığıldı.

Ben kapıyı kapadı, parmağını muhafızın boynuna dayayarak şahd manimi attığını hissetti. Adam yaşıyordu, ama baygındı ve hiç kuskus uzun bir zaman öyle kalacaktı.

Muhafızın tabancalığım çıkardı ve Walther PPK'yı bunun içinde çekti, sonra beyaz tulumu da adamın üzerinden sıyırdı.

Üstündeki ıslak giysileri çıkararak üniformayı giydi. Ona göre fazl büyüktü. Ama göze batacak kadar değil. Allah'tan ayakkabılar ayakların uyuyordu. Walther'un içinden mermileri çıkardı. Sekiz taneydiler.

Şimdi üç tabancası vardı: tam bir silah deposu. Muhafızın tulum nun ceplerini araştırdı ve yalnız bir sigara paketiyle anahtar niyetine ku lanılan kartlardan buldu. Bu sonuncuyu aldı.

Koridora çıktı ve görünürde bir başkası olmadığından emin olan kadar durdu. Koridorun daha ilerisinde bu eski binaya göre modern, bü yük bir asansörün çift kanatlı çelik kapılarının önüne geldi. Çağır düğme sine bastı.

Kapıların açılmasıyla kapitoneli gri astarla kaplı bir mekânla karşı laştı. Genç adam içeri girip panoyu gözden geçirdi ve asansörün hareket geçmesi için bir anahtar kartın kullanılması gerektiğini gördü. Muhafızı kartını yarığa soktu, sonra birinci katın düğmesine bastı. Kapılar hızla ka-pandı, asansör sarsılarak yukarıya doğru harekete geçti, birkaç saniy sonra da bambaşka bir dünyaya açıldı.

Pırıl pırıl ışıklandırılmış ultramodem görünüşlü koridor, herhangi bir zengin holding merkezinde olabilirdi.

Zemin açık gri bir halıyla kaplıydı, duvarlar ise alt kattaki gibi ta değil, beyaz fayanstı. Dpktor veya pratisyen olabilecek beyaz gömlekli iki kişi geçti. Bir tanesi metal bir arabayı itiyordu. Öteki Ben'e bakar gibi oldu, ama genç adam şeffafmış gibi bakışıyla onu delip geçti.

Ben kararlı adımlarla koridorda yürüyordu. Beyaz ceketli iki gen Asyalı kadın laboratuvar olması gereken bir odanın açık kapısında duruyor, Ben'in anlamadığı bir dille konuşuyorlardı. Konuşmaya daldıklarından genç adama dikkat etmediler.

Ben bu kez geniş bir giriş holünde buldu kendini. Burası yumuşak ımpullerle olduğu kadar bir katedraldekilere benzer pencerelerden içeri dolan amber renkli akşam güneşi tarafından aydınlatılmıştı. Burası bir zamanlar *Schloss'un* ana girişi olmalıydı, ancak şimdi başarıyla modern bir lobiye dönüştürülmüştü. Zarifbir merdiven kıvrılarak yukarı çıkıyordu. Lobide bir takım kapılar vardı. Her biri beyaz zemin üstünde siyah bir numara ve harfle işaretlenmişti ve bir kartın, kart okuyucusuna sokulması suretiyle açılıyordu. Her birinin arkasında büyük olasılıkla bir koridor vardı.

Bir düzine kadar insan oraya buraya yürüyor, asansörlere yöneliyorlardı. Çoğunun üstünde laboratuvar gömlekleri, bol beyaz pantolonlar, ayaklarında beyaz ayakkabılar veya tenis papuçları vardı. Yalnız beyaz tulumlu muhafızların ayaklarında ağır işlere elverişli dayanıklı siyah ayakkabılar dikkati çekiyordu. Beyaz gömlekli bir adam iki Asyalı kadının yanından geçerken bir şey söyledi, kadınlar da dönerek laboratuvarlarma girdiler. Adam belli ki üst konumda biri, kadınların amiriydi.

İki hademenin lobiden geçirdikleri sedyede soluk mavi bir hastane giysisinin içindeki ihtiyar bir adam yatıyordu.

Hastane giysili başka bir hasta lobiden geçti ve 3A işaretli koridordan 2B işaretli koridora girdi. Bu, büyük acılar duyuyormuş gibi aksak yürüyen güçlü görünüşlü, genç-orta yaşlı ellilik bir adamdı.

Bütün bunların anlamı ne olabilirdi?

Anna gerçekten buradaysa neredeydi?

Klinik Ben'in tahmin ettiğinden çok daha büyük ve daha hareketliydi. Yapılan iş her neyse (bodrum katındaki o karabasan örneklerin burada yapılan işle ilgisi olsun ya da olmasın) ister hasta, ister doktor veya laboratuvar araştırmacısı olsun işin içinde çok fazla insan vardı.

Anna buralarda bir yerde, olduğunu biliyorum.

Ama güvende miydi? Hayatta mıydı? Burada yapılan o korkunç işin ne olduğunu keşfetîiyse, yaşamasına izin verirler miydi?

Ben gitmeli, hareket etmeliydi.

Genç adam lobiden hızlı adımlarla geçti. Görünüşe göre, bir yerde karışıklığı görmeye yollanmış ciddi yüzlü bir muhafızdı. 3B işaretli ko dorun girişinde durdu ve bu bölgeye girmesini sağlayacağını umut ecK anahtar kartını kullandı.

Kapının kilidi tıkırdadı. Ben böylece dünyanın herhangi bir yerind ki bir hastaneye ait olabilecek uzun bir beyaz koridora girdi.

Yanından geçen çeşitli kişilerin arasında herhalde hemşire olan yaz üniformalı bir kadın da vardı. Tasmaya bağlı küçük bir çocuğu yü tüyordu.

Kocaman, uysal bir köpekle gezmeye çıkmış olsa bu kadar olurdu.

Çocuğa daha yakından bakınca Ben, kâğıt gibi cildinden ve bu muş yüzünden bunun progeria hastalığına tutulmuş çocuklardan biri duğunu anladı. Kısa zaman önce ziyaret ettiği babanın dairesindeki ço ğa çok benziyordu. Aynı zamanda o karabasandan farksız bodrum od smda formaldehit içinde muhafaza edilen tam gelişmiş çocuklara da be ziyordu.

Oğlan ihtiyar bir adam gibi yürüyordu, bacaklarını açarak ve raşi **gibi.**

Ben'in şaşkınlığı şiddetli bir öfkeye dönüştü.

Oğlan bir kapının önünde sabırla beklerken tasmayı tutan kadın b nunda asılı bir anahtarla kapının kilidini açtı. Bu kapıdan holden açıkça j rülen camla çevrili büyük bir mekâna giriliyordu.

Camekânm arkasındaki uzun oda bir hastane koğuşu olabilirdi, farkla ki oradaki herkes progeria hastasıydı. Odada yedi veya sekiz tano erken ihtiyarlamış çocuk vardı. Ben ilk bakışta onların da tasmalara bağlı olduğunu düşündü, ama sonra dikkat edince, her birinin sırtından şefini bir plastik tüpün çıktığını gördü. Tüpler parlak metal kolonlara bağlıydı. Görünüşe bakılırsa, her çocuğa tüp yoluyla serum veriliyordu. Zavallıla- rın kaşı, kirpiği yoktu, kafaları ufak ve buruşmuştu, ciltleri tırtıklıydı. Yü- rüyebilenleri ihtiyar adamlar gibi ayaklarını sürüyordu.

Bazıları yere çömelmiş, oyunlar veya bilmecelerle oyalanıyordu. İkisi birlikte oynuyordu; tüpleri birbirine dolanmıştı. Uzun saçlı bir peruk tak-

mış küçük bir kız hedefsiz olarak ortalıkta dolaşıyor, kendi kendine şarkı söylüyor ya da konuşuyor, ağzından çıkan kelimeler anlaşılmıyordu.

Lenz Vakfı.

Progeria hastalığına yakalanmış birkaç seçme çocuk her yıl kliniğe davet ediliyordu.

Hiçbir ziyaretçinin içeri girmesine izin verilmiyordu.

Burası ne yaz kampıydı, ne de şifa yurdu. Çocuklara hayvan gibi davranılıyordu. Bir tür deneyde insan denekleriydiler, olmaları gerekiyordu.

Bodrumda formaldehit içinde salamuraya yatırılmış çocuklar. Köpek muamelesi gören çocuklar.

Özel bir sanatoryum.

Ama Ben burasının ne bir sanatoryum, ne de bir klinik olmadığına emindi.

Neydi öyleyse? Burada ne gibi bir "bilim" üzerinde çalışılıyordu?

Midesi bulanan genç adam dönüp koridorun sonuna varana kadar yürümeye devam etti. Solunda yalnız anahtar-kartla açılabilen kilitli bir kırmızı kapı vardı. Burada gördüğü bütün koridor kapılarından farklı olarak bu kapının penceresi yoktu.

Kapıda işaret de yoktu. Bunun arkasında ne olduğunu mutlaka öğrenmek zorundaydı.

Ben anahtar-kartı kullandı, fakat bu kez yararı olmadı. Bu kapıdan geçebilmek için anlaşılan bambaşka bir yöntem gerekiyordu.

Genç adam tam uzaklaşacağı sırada kapı açıldı.

Bir elinde mandallı bir kâğıt altlığı tutan, cebinden bir stetoskop sarkan beyaz gömlekli bir adam dışarı çıktı. Bir doktor. Adam Ben'e herhangi bir merak belirtisi göstermeden baktı, başını eğdi ve kapıyı onun için açık tuttu. Ben kapı aralığından geçerek içeri girdi.

Karşılaştığı manzarayı görmeye hazırlıklı değildi.

Bir basketbol kortu kadar büyük, yüksek tavanlı bir odada bulunuyordu. Eski mimariden kala kala tonozlu taş tavan ve kurşun kakmalı katedral pencereleri kalmıştı. Kat planı bu muazzam odanın bir zamanlar büyük özel şapel olduğuna işaret ediyordu. Ben burasının daha sonra

fabrikanın ana mekânı olarak kullanılmış olabileceğini düşündü. OtuM otuz beş metre uzunluğunda ve belki otuz metre genişliğinde olduğum! tavanın da on metre yüksekliğinde olabileceğini hesapladı.

Burasının gerçekten çok büyük bir tıp tesisi olduğu apaçık ortadaydı" Aynı zamanda çok iyi donanmış bir sağlık kulübüne benzediği de söyl nebilirdi.

Odanın bir bölümünde birbirinden perdeyle ayrılmış bir dizi hastan^ yatağı vardı. Yataklardan bazıları boştu, beş, altısında ise bazı monitörle? re ve serum sehpalarına bağlı hastalar sırtüstü yatıyordu.

Başka bir bölümde her biri bir EKG monitörüne bağlı uzun bir koşıl bantı sırası dikkati çekiyordu. Bu koşu bantlarının bazılarında kolları dan ve bacaklarından, boyunlarından ve başlarından elektrodlar ve so dalar fışkıran yaşlıca erkek ve kadınlar durdukları yerde koşuyorlardı.

Her yerde hemşire masaları, respiratörler, anestezi donanımı yer yordu. Bir düzine kadar doktorla hemşire gözlemliyor, yardım ediyor v ya sağa, sola koşuyordu. Yerden altı metre kadar yukarda, tavandan üç metre kadar aşağıda bir iskele dev salonu çepeçevre dolaşıyordu.

Ben odanın ağzında fazla uzun zaman kalmış olduğunun farkına v dı. Arkasında muhafız üniforması olduğuna göre, bir görev için gelmiş bi davranması gerekiyordu. Bunun üzerine bir sağa, bir sola bakarak a" ve kararlı adımlarla odanın içinde ilerledi.

Siyah deri ve çelikten modern bir koltukta ihtiyar bir adam oturu yordu. Bir koluna bağlı plastik bir tüp bir serum sehpasına bağlıydı. Ku cağında dosya dolusu kâğıt olan adam telefonda biriyle konuşuyord" Belli ki bir hastaydı, ama aynı zamanda işleriyle meşguldü.

Adamın saçları bazı yerlerde yeni doğmuş bir bebeğinkiler gibi ur den farksızdı. Ama yanlarda daha kaba, daha sık ve gür, uçlarında bey veya kır renkliydi, ancak diplerinde siyah veya koyu kestane olarak uzu yordu.

Adam, Ben'e hiç yabancı gelmedi. Yüzünü sık *sıkForbes* veya *Fort ne* gibi dergilerin kapağında gördüğünü düşündü. Bir işadamı veya yatı rımcı, herhalde ünlü biri, diye düşündü.

Evet! "Santa Fe'nin bilge adamı" Ross Cameron'du bu. Dünyanın en zengin adamlarından biri.

Ross Cameron. Hiçbir şüphesi yoktu artık.

Cameron'un yanında Ben'in görür görmez tanıdığı çok daha genç bir ıidam oturuyordu. Bunun da kırklı yaşlarındaki bilgisayar programcısı ve Technocorp'un kurucusu dolar milyarderi Arnold Carr olduğuna şüphe yoktu. Cameron'la Carr'm dost oldukları biliniyordu; Cameron bir anlamda Carr'm rehberi veya guru'suydu. Aralarındaki bir tür baba-oğul ilişkisiydi. Carr da bir seruma bağlıydı; o da telefonda konuşuyor, belli ki işlerini yönetiyordu, ama kucağında kâğıtlar olmadan.

İki efsanevi dolar milyarderi bir berber dükkânmdalarmış gibi yan yana oturuyorlardı.

Avusturya Alpleri'ndeki bir "klinik'te.

Onların da damarlarına serumla bir tür sıvı veriliyordu.

İnceleniyorlar mıydı? Bir hastalık yüzünden tedavi mi görüyorlardı? Burada garip bir şeyler oluyordu, tam silahlı güvenlik gerektirecek kadar gizli ve önemli, uğrunda insan öldürecek kadar önemli.

Üçüncü bir adam Cameron'un yanma yürüyerek onu birkaç kelimeyle selamladı. Ben, Federal Merkez Bankası'nm başkanını tanıdı. Bankacı yetmişli yaşlarında ve Washington'un en saygın kişilerinden biriydi.

Hemşire biraz ötede bir adamın koluna tansiyon makinesinin kollu ğunu yerleştiriyordu. Bu adam Sir Edward Downey olmalıydı, ama olu/ yıl önce İngiltere başbakanı olduğu zamanki haline benziyordu.

Ben koşu bantlarının yanma yürüdü. Bir adamla bir kadın yan yani koşuyorlar, soluk soluğa konuşuyorlardı. İkisi de gri eşofmanlar ve boynu koşu ayakkabıları giymişlerdi, ama ikisinin de alınlarına, başlarının ,n I > sına, enselerine, kollarına ve bacaklarına elektrodlar bantlanmı^ıı Nlel trodlardan çıkan iplik gibi teller ikisinin arkasında yükselen ve kttlplı 11 nin çalışma hızını kaydeden Siemens monitörlerine bağlıydı.

Ben o ikisini de tanıdı.

Adam, dışişleri bakanı olan Yale profesörü Dr. Walter Reisinger'di. Reisinger televizyonda ya da fotoğraflarında olduğundan daha sağlıklı görünüyordu. Cildi parlıyordu, ama bu koşmasının sonucu olabilirdi. Saçları da daha koyu renk gözüküyordu, ama büyük bir olasılıkla boyanmıştı.

Bir sonraki koşu banımda koşan kadın ise Anayasa Mahkemesi Yargıcı Miriam Bateman'di. Ama Yargıç Bateman'in artrit yüzünden hemen hemen felçli olduğu biliniyordu. Oturumlarda Anayasa Mahkemesi yargıçları sırayla salona girerlerken Yargıç Bateman hepsinden ağır, bir bastonun yardımıyla yürürdü.

Oysa bu kadın -bu Yargıç Bateman- antrenman yapan bir Olimpiyat atleti gibi koşuyordu.

Bu kimseler dünyaca ünlü şahsiyetlerin dublörleri miydiler yoksa? Evet, dublörler. Ama bu, serumları, antrenmanları açıklamıyordu.

Başka bir şey vardı.

Dr. Reisinger'in Yargıç Bateman'e mahkeme kararıyla ilgili bir şey söylediğini duydu.

Burada bir eşeysiz döl, bir klon söz konusu değildi. Bu kadın gerçekten Yargıç Miriam Bateman'di.

Öyleyse nasıl bir yerdi burası? Zengin ve ünlü kişiler için bir sağlık merkezi miydi?

Ben Arizona, New Mexico veya Kaliforniya'da bu gibi yerlerin var olduğunu duymuştu. Benzerleri İsviçre'de ve Fransa'da da vardı. Seçkin kişiler plastik cerrahinin etkilerini atlatmak, alkolizmden veya uyuşturucu bağımlılığından kurtulmak, beş, on kilo kaybetmek için böyle yerlere gidiyorlardı.

Ama burası?...

Elektrodlar, serumlar, EKG monitörler?...

Arnold Carr'm dışındakiler ihtiyar olan bu ünlü kişiler sıkı sıkıya izleniyorlardı, ama ne için?

Ben bir dizi StairMaster'in başına geldi. İhtiyar bir adam bunların birinde, Ben'in spor kulübünde sık sık yaptığı gibi, hızla inip çıkıyordu.

Ben'in tanımadığı bu ihtiyar da gri eşofman giymişti. Eşofman üstünün önü terden kararmıştı.

Ben, böylesine yorucu bir hızı birkaç dakikadan uzun sürdüremeyen nice genç atletler tanıyordu. Buruşuk yüzlü ve elleri karaciğer lekeleriyle dolu bu ihtiyar adam bunu nasıl olup da başarabiliyordu?

Bir erkek sesi, "Doksan altı yaşındadır," dedi. "Olağanüstü, değil mi?"

Ben arkasına döndü, sonra yukarı baktı. Konuşan adam Ben'in hemen yukarısında iskelenin üstünde duruyordu.

Adam Jürgen Lenz'di.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Uyumlu ve sakin bir zil sesi havayı doldurmuştu. Jürgen Lenz özenle ütülenmiş beyaz bir doktor gömleğinin altında kurşuni renkli takım elbisesi, mavi gömleği ve gümüş kravatıyla son derece şıktı. Dökme demir basamaklardan ana kata indi. Koşu bantlarıyla StairMaster'lere baktı, Anayasa Mahkemesi yargıcıyla eski dışişleri bakanı ve öbürlerinin çoği günlük egzersiz seanslarını bitirmişler, makinelerden iniyorlar, hemşire* ler de telleri vücutlarından ayırıyordu.

Ben'e, "Bu, Viyana'ya gidecek olan helikopter seferinin sinyalidir," dedi. "Konuklarımızın ayrılmak nezaketini gösterdikleri Uluslararası Ço« cuk Sağlığı Forumu'na dönmelerinin zamanı geldi. Söylemeye hacet yok, hepsi ileri yaşlarına rağmen çok meşgul insanlardır. Hatta yaşları *nedeniyle* diyebilirim. Dünyaya verilecek daha pek çok şeyleri var onların, onları bu yüzden seçtim zaten."

Lenz böyle derken küçük bir el hareketi yaptı. Ben'in her iki kolu anında arkadan hapsedildi. İki muhafız genç adamı sıkı sıkı tutarken bir üçüncüsü üstünü ustalıkla arayıp üç silahı aldı.

Lenz silahların müsadere edilmesini sabırsız bir tavırla bekledi. Bu haliyle salataların servisi yapılırken anlattığı öykü yarıda kesilen bir yemek masası öykücüsüne benzemişti.

Ben titremeyen bir sesle, "Anna'ya ne yaptınız?" diye sordu.

Lenz, "Ben de aynı şeyi size soracaktım," dedi. "Kliniği gezmekte ısrar etti, ben de hiç kuşkusuz arzusunu geri çeviremezdim. Ama nasıl olduysa yolun bir yerinde onu kaybettik. Anlaşılan, güvenlik sistemlerini atlatmak hakkında bir şeyler biliyor."

Ben, söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu saptamak ister gibi Lenz'i inceliyordu. Onu atlatmanın, onu genç kadına götürmeyi reddetmesinin yolu muydu bu? Genç adam panik duymaya başlamıştı.

Yoksa yalan mı söylüyor? İnanacağımı, inanmayı isteyeceğimi bildiği bir öykü mü uyduruyor?

Yoksa onu öldürdün mü, pis yalancı?

Öte yandan, Anna'nm klinikte olan bitenleri araştırmak için ortadan kaybolmuş olması da akla yakındı. Ben, "Şu kadarını söyleyeyim," dedi. "Eğer başına bir iş gelecek olursa..."

"Ama gelmeyecek, Benjamin. Başına hiçbir şey gelmeyecek." Lenz başını eğerek ellerini ceplerine sokmuştu. "Ne de olsa yaşatmaya adanmış bir klinikteyiz."

"Korkarım bu noktaya kadar sözlerinize inanamayacak kadar çok şey gördüm."

Lenz, "Gördüklerinizi gerçekte ne kadar *anlayabiliyorsunuz,* acaba?" dedi. "Yaptığımız işi bir kere kavradıktan sonra önemini takdir edeceksinizdir." Muhafızlara Ben'i salıvermelerini işaret etti. "Bu bir ömür boyu yapılan çalışmaların sonucudur. Başarının zirvesine çıktık."

Ben bir şey demedi. Kaçması söz konusu olamazdı, zaten burada kalmak istiyordu.

Kardeşimi öldürdünüz.

Ya Anna? Yoksa onu da mı öldürdünüz,?

Lenz'in konuşmakta olduğunun farkına vardı. "Bu, Adolf Hitler'in en büyük tutkusuydu. Bin Yıllık Reich ve bütün o saçmalıklar on iki yıl sürdü. Hitler, Aryanlarm kanının başka ırklarla birleşmekle kirlendiğine, safiyetinin bozulduğuna inanıyordu. Sözüm ona 'üstün ırk' bir kere arındiktan sonra olağanüstü uzun ömürlü olacaktı. Tabii ki saçma. Ama iıılı

yar çılgını bir yere kadar takdir ediyorum. Kendisiyle Reich'm lider nin nasıl daha uzun yaşayabileceğini keşfetmeye kararlıydı, bu amaçla avuç en parlak bilim adamına diledikleri gibi çalışma hakkım tanıdı, sınırsız maddi olanak da sağladı. Deneylerinizi toplama kampındaki tokluların üzerinde uygulayın. Ne isterseniz yapın, dedi."

Ben sözünü sakınmadı. "Bütün bunlar yirminci yüzyılın en büyük navarmm cömertçe desteği sayesinde mümkün oldu."

"Çılgın bir despot olduğunu onaylıyorum. Bin Yıllık Reich sözleri gülünçtü, son derece dengesiz bir adam kalıcı bir dengenin egemen *0\K* cağı bir çağ vaat ediyordu. Ama uzun ömür ve denge gibi arzu edileci' iki unsuru birleştirmesi hiç de akılsızca değildi."

"Sözlerinize bir anlam veremiyorum."

"Biz insanlar bir açıdan şaşılacak kadar kötü yaratıldık. Bu gezeg deki türler içinde en uzun gebelik ve çocukluk -ve de gelişim- süresine tiyacımız var. Ve bedensel gelişme kadar zihinsel gelişmeyi de hesalji katmalıyız. Eksiksiz bir bedensel olgunluk yirmi yıl ister. Seçtiğimiz alam da profesyonel beceriye ulaşmak çok kez on yıl daha ister. Karmaşık bir mesleği, örneğin cerrahlığı seçen biri mesleğinde tam bir beceriye erişeni kadar kırklı yaşlarının ortasına ulaşır. Öğrenme ve beceri süreci devam eder, adam ise tam mesleğinin doruğuna yükseldiği zaman ne olur? *Göl* leri bulanıklaşır, parmakları da hassaslığını kaybetmeye başlar. Kötü bıı şakadan farksız bu. Sisyphus gibi kayayı tepenin doruğuna doğru yuvarla dığımız zaman tekrar aşağı yuvarlanmaya başlayacağını biliriz. Bir za* manlar okul çocuklarına ders verdiğinizi duymuştum. İnsan toplumunun ne kadarının kendini kopya etmeye adandığını, kurumlarını, bilgisini Vt becerilerini uygarlığın temellerini ve mekanizmasını iletmekle meşgul ol duğunu düşünün. Zamanı yenme kararımızın olağanüstü bir övgüsüdür bu. Politik ve entelektüel liderliği, kendini kopyalamaktan çok, ilerlemek üzerinde yoğunlaştığı takdirde türümüz ne kadar ilerlerdi kimbilir. İçi- mizde en iyiler ve en zekiler görüş açımızın doruğuna girdiği zaman hu»

zurevini veya mezarı uzaklaştıracak yerde, o kayayı yukarı yuvarlamayı sürdürmek üzerinde yoğunlaşmış olsalar ne kadar daha ileriye giderdik."

Adamın yüzünde kederli bir gülümseme biçimlendi. "Biz hakkında ne düşünürsek düşünelim Gerhard Lenz üstün zekâlı bir adamdı." Ben'in kafasında bir soru belirdi: Jürgen Lenz gerçekten de Gerhard'm oğlu muydu?

Lenz devam etti: "Teorilerinin çoğu beş para etmezdi. Ama insanların nasıl ve niçin ihtiyarladıklarının sırrının hücrelerimizde gizli olduğuna inanıyordu. Ve bu Watson ile Crick'in 1953'de DNA'yı keşfetmelerinden önceydi. Birçok konuda ileri görüşlü olan dikkate değer bir adamdı. Nazilerin kaybedeceklerini, Hitler'in de gideceğini, para yardımlarının kesileceğini biliyordu. Sadece çalışmalarının süreceğine emin olmak istiyordu. Bunun niçin önemli olduğunu biliyor musun, Benjamin? Size Benjamin diyebilirim, değil mi?"

Fakat Ben bu mağara gibi laboratuvarda şaşkınlıktan donakalmış bir halde etrafına bakmdığmdan yanıt vermedi.

Çünkü hem oradaydı, hem de değildi.

Anna'yla sarmaş dolaştı. Bedenleri sıcak ve kaygandı. Ona Peter'ı anlatmasından sonra ağlamasını seyrediyordu.

İsviçre'nin kırsal kesimindeki bir lokantada Peter'la oturuyordu; Peter'm kanlar içindeki vücuduna bakıyordu.

Jürgen Lenz konuşuyordu: "Olağanüstü bir girişim olağanüstü kaynaklar gerektiriyordu. Hitler denge ve düzenden söz ederken bir yandan o denge ve düzenin yıkılmasına katkıda bulunuyordu. Dünyanın başka bölümlerindeki başka despotlar için de aynı şey geçerli. Ama Sigma gezegenimizin barışa kavuşmasına gerçekten katkıda bulunabilir. Kurucuları neyin gerekli olduğunu biliyorlardı. Bir tek inanca bağlıydılar: akılcılığa. Geçen yüzyıl boyunca teknolojide tanığı olduğumuz dikkate değer ilerlemelere paralel olarak ırkımızın: *insan* ırkının yönetiminde de ilerlemeler olmalıydı. Bilimle politika artık ayrı tutulamazdı."

Ben yavaş yavaş söylenenlere odaklandı. "Saçmalıyorsunuz. Teknoloji çılgınlığa *yardım* etti. Totalitercilik kitle iletişimine bağımlıydı. Bilim adamları da soykırımı mümkün kıldılar."

"Bu da Sigma'mn niçin zorunlu olduğunu kanıtlıyor, bu tür çılgınlığa karşı bir istihkâm olarak. Bunu anlayabiliyorsunuz, değil mi? Bir tek deli Avrupa'yı anarşinin eşiğine getirmişti. Öte yandan, koskoca bir kara kitlesinde bir avuç tahrikçi Büyük Petro'nun imparatorluğunu bir cadı kazanma döndürmüştü. Kitlelerin çılgınlığı bireyin çılgınlığını daha da azıtıyordu. Geçen yüzyıl bize bunu öğretti. Batı uygarlığının geleceği kitlelerin eline terk edilemeyecek kadar önemliydi. Savaşın sonrası bir boşluk: güçlü bir boşluk bırakmıştı. Uygar toplum her yerde karmaşa halindeydi. Düzeni kurmak güçlü ve organize adamlardan oluşan küçük bir gruba kalmıştı. Dolaylı yönetim. Gücün araçları yönet ilebilirdi, şu farkla ki bunun yönetimin resmi araçları tarafından dikkatle kamufle edilmesi gerekiyordu. Aydın bir liderlik gerekliydi, sahne arkasındaki bir liderlik."

"Bu liderliğin aydın olacağını ne garantileyecekti?"

"Size söyledim. Lenz ileri görüşlü bir adamdı, ittifak kurduğu sanayiciler de öyle.' Her şey bir kez daha bilimle politikanın evliliğine dayanıyor: birinin ötekileri tedavi etmesi ve güçlendirmesi gerekiyordu."

Ben başını salladı. "Burada da bir mantık hatası var. Bu işadamlarının birçoğu halk kahramanlarıydı. Niçin Strasser veya Gerhard Lenz gibi» leriyle kader birliği yapacaklardı?"

"Evet, bu fazlasıyla kapsamlı bir gruptu. Ama belki de babanızın vazgeçilemez rolünü unutuyorsunuz."

"Bir Yahudinin."

"İki kat vazgeçilemez denilebilirdi. Üçüncü Reich'tan çok büyük para miktarları transfer edilmişti. Bunu fark ettirmeden yapabilmek son derece karmaşık işlemler gerektiriyordu. Finansal konularda bir sihirbaz olan babanız burada devreye girdi. Yahudi oluşunun üstelik müttefik uluslardaki karşıtlarımızın içini rahat ettirmede büyük rolü oldu. Bunun

Führer'in çılgınlığını sürdürmek amaçlı bir girişim olmadığı gerçeğini destekledi. Bu sadece işti. Ve gelişim."

Ben ona inanmayarak baktı. "Gerhard Lenz'in bu işadamlarının gözüne girmesinin nedenini hâlâ açıklayamadımz."

"Lenz'in onlara sunabileceği bir şey vardı. Ya da bu noktada onlara *vaat* edebileceği bir şey vardı. İş dünyasının kodamanları Lenz'in, hepsini fazlasıyla ilgilendiren bir alanda çok önemli bir bilimsel hamlede bulunduğunu haber almışlardı. Lenz, ilk baştaki bazı başarılarına dayanarak sonuca gerçekte olduğundan daha yakın olduğunu sanmıştı. Heyecan içindeydi, heyecan ise bulaşıcıdır. Ne çare ki kurucular araştırmalardan yararlanabilecek kadar uzun yaşamadılar. Ama hakları yenmemeli: bunu mümkün kılmakta hepsinin katkıları oldu. Milyarlarca dolar gözle görülmeden araştırmayı desteklemeye kanalize edildi, Manhattan Projesi bunun yanında bir lise laboratuvarmdan farksızdır. Ama şimdi sizin algınızın ötesindeki şeylere değiniyoruz."

"Bir deneyin bakalım."

"Sizin yaptığınız araştırmalar tamamen önyargısız, değil mi? Tıpkı Bayan Navarro'nunkiler gibi."

Ben uyuşukluktan yeni sıyrılmış gibi, "Ona ne yaptınız?" diye sordu. Öfkenin ötesindeydi artık. Daha sakin, başka bir yerdeydi. Jürgen Lenz'i öldürmeyi düşünüyor, başka bir insanı öldürmenin elinde olduğunu kavramak ona garip bir haz duyuruyordu.

Bir yandan da Anna'yı nasıl bulacağını düşünüyordu. *Söylediklerini dinleyeceğim, alçak herif. Nazik ve uysal davranacak, beni ona götürmene kadar konuşmana izin vereceğim.*

Sonra da seni öldüreceğim.

Lenz ona sabit bir bakışla baktı, sonra açıklamalarını sürdürdü. "Temel senaryoyu kavradınız sanıyorum. Özetle, Lenz'in çalışmalarının vaal ettiği şey, ölümlülüğün sınırlarını araştırma fırsatıydı. Bir insan eğer şanslıysa yüz yaşma kadar yaşar. Farelerin ömrü iki yıldır. Galapagos kaplum-

bağaları ise *iki yüzyıl yaşayabilirler. Bu niçin böyle dersiniz? Bu limitleri d ğa mı saptadı acaba ?"*

Muhafızları tetikte beklerken Lenz, Ben'in önünde bir aşağı, bir karı yürümeye başlamıştı. "Babam Güney Amerika'ya göç etmek zorun kalmasına rağmen, buradaki araştırma enstitüsünü uzaktan yönetmeyi sürdürmüştü. Yılda birkaç kere burasıyla orası arasında gidip geliyordu. Adamlarından biri ellili yılların sonunda ilginç bir keşifte bulundu, bii in san hücresinin her bölünüşünde kromozomlarının, o minik DNA çomak larmm kısaldığını. Mikroskopik olarak, ama yine de ölçülebilecek kadai[1] Şu halde *kısalan* neydi? Bu sorunun yanıtını bulmak onlarca yıl aldı" Lenz yine gülümsedi. "Babam haklıymış. İşin sırrı gerçekten de hücreleri mizdeymiş."

Ben, "Kromozomlar," dedi. Anlamaya başlıyordu.

Babam haklıymış.

Max'in nereye gittiği hakkında şimdi bir fikri vardı.

"Gerçekte kromozomların minik bir parçası. Tepeleri, ayakkabı baj aklarının plastik uçlarına biraz benzer.

"1938'de keşfedilen bu tepeciklere 'telomere' deniliyordu. Ekibimi bir hücrenin her bölünüşünde bu tepeciklerin biraz daha kısaldığını v§ bunun hücre ölmeye başlayana dek sürdüğünü bulmuştu. Saçlar dökül m Kemikler kırılganlasın Omurgalarımız eğrılır. Cildimiz buruşur ve sai km İhtiyarlarız."

Ben, "O çocuklara ne yaptığınızı gördüm," dedi. "Şu progerik'ln. Onların üzerinde deneyler yapıyorsunuz, değil mi?" *Başka kimlerin illi* rinde deneyler yapıyorsunuz,?* "Dünya onları burada tatil yapmaya daycl cl tiğinizi sanıyor. Aman ne tatil." Genç adam, hayır, diye kendini uyardı Sakin kalmalısın. Öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Öfkesini göslı ı memeye çabaladı.

Onu *dinle.* Konuşmaya teşvik et.

Lenz, "Doğru, bu onlar için bir tatil sayılmaz," diye doğruladı. "Anın o zavallı çocukların tatile ihtiyaçları yok ki. Asıl gereksindikleri bir Icı ı ı

vi. Biliyor musunuz, bu küçük genç-ihtiyarlar çok ilginçler. İhtiyar olarak *doğmuşlardır* onlar. Yeni doğmuş bir progerik çocuktan bir hücre alıp bir mikroskobun altında doksanlık bir ihtiyarmkiyle yan yana koyarsanız, bir moleküler biyolog bile aradaki farkı göremez. Bir progerik'de bu küçük uçlar esastan kısa olarak başlar. Kısa telomere'ler, kısa hayatlar."

Ben, "Onlara *ne yapıyorsunuz?"* diye sordu. Çenesinin fazla sıkılmaktan acıdığını fark ediyordu. Şişelerin içindeki çocuklar gözlerinin önünde canlanmıştı.

Dr. Reisinger'le Yargıç Miriam Bateman, Arnold Carr ve başkaları konuşarak salondan çıkıyorlardı.

"Bu küçük ayakkabı bağcığı uçları minik odometreler gibiler. Ya da zamanlama gereçleri diyelim. Vücutlarımızda yüz trilyon hücre vardır, her hücrenin ise doksan iki telomere'i bulunur, bu da vücudumuza ne zaman duracağını söyleyen on *katrilyon* küçük saat demektir. Bizler ölmek üzere *programlandık!"*

Lenz heyecanını frenlenmekte zorlanıyordu. "Ama saatleri yeni baştan kurabilmeye ne dersiniz? Hayatın giderek kısalmasını önlemeye ne dersiniz? İşte konu bu. Anlaşıldığına göre. Bazı hücreler -örneğin, beyin hücreleri- bir kimyasal madde, bir enzim üretmekte, bu ise küçük telomere'lerini sabitleştirmekte, yeniden yapılandırmakta. Bütün hücrelerimizde bu yetenek mevcut, ama her nedense yapmıyorlar, çoğu zaman çalışmaları duruyor. Peki, ya o çalışmayı tekrar başlatabilsek? O küçük saatlerin tik taklarını sürdürebilsek? O kadar basit işte. Ama bunu başarmanın kolay bir iş olduğunu söylesem yalan olur. Dünyanın bütün parasına ve dünyanın en parlak bilim adamları arasından seçilmiş bir ekibe rağmen, onlarca yıl sürdü ve bir dizi bilimsel gelişme gerekti. Örneğin, gen birleştirmeleri."

Çocukların öldürülmesinin nedeni buydu, değil mi?

İşin gülünç yanı da bu ya, diye düşündü Ben. Bazı insanların normal hayat sürelerinden daha fazla yaşayabilmeleri için başka insanlar ölüyor.

Bırak, anlatsın, açıklasın. Öfkeni frenle. Hedefi gözünün önünden ayırma.

Ben, "Hamleyi ne zaman başardınız?" diye sordu.

"Yaklaşık on beş, yirmi yıl önce."

"Peki, niçin başkası size yetişmedi?"

"Başkaları da aynı konuda araştırmalar yapıyor tabii. Ama bizim elimizde onların yoksun bulundukları bir avantaj var."

"Sınırsız parasal katkı." Max Hartman'm sayesinde, diye düşündü Ben.

"Paranın tabii faydası oluyor. Ve kırklı yıllardan beri hiç ara vermeksizin bu konu üzerinde çalışmamızın. Ama bu öykünün tamamı değil. En önemli fark insanlar üzerindeki deneyler... Dünya yüzündeki bütün 'uygar' ülkeler bunu yasakladılar. Ama insan farelerle meyve sineklerinden doğru dürüst ne öğrenebilir ki? İlk ilerlemelerimizi progeria'lı çocuklar üzerindeki deneylere borçluyuz. Hayvanlar âleminde insanlar dışındaki türlerin hiçbirinde var olmayan bir durumdur... Ve moleküller üzerindeki bilgimizi genişletmek için hâlâ progerik'lerden yararlanıyoruz. Günün birinde artık onlara ihtiyacımız olmayacak. Ama öğrenmemiz gerekenler şimdilik o kadar çok ki."

"İnsanlar üzerindeki deneyler." Ben tiksintisini gizlemekte zorlanıyordu. Aslında Jürgen Lenz'le Gerhard Lenz arasında hiçbir fark yoktu. Öyleleri için insanlar -hasta çocuklar, mülteciler, kamplardaki tutsaklar - laboratuvar farelerinden farklı değillerdi. Genç adam, "Dışarıda çadırlarının içinde tutsak hayatı süren o mülteci çocukları gibi," dedi. "Belki de onları 'insancıllık' kisvesi altında buraya getirdiniz. Ama onlar da harcanmaya hazırlar." Genç adam Georges Chardin'in ona söylediği sözleri hatırlayarak yüksek sesle tekrarladı. "Masumların kıyımı."

Lenz öfkelendi. "Bazı *angeli rebelli* de öyle demişti, ama bu sadece kışkırtıcı bir tanım. Sadece akılcı düşünceyi önler. Evet, bazılarının yaşaması için bazılarının ölmesi lazım. Tabii ki huzur bozucu bir düşünce bu. Ama duygusallığı bir an kenara bırakıp kaba gerçeğe bakalım. Bu talihsiz

çocuklar aksi halde savaşta ölecekler ya da yoksulluğun oluşturduğu hastalıklara kurban olacaklardı -hem de niçin? Oysa *kurtarıcı* oluyorlar. Dünyayı değiştirecekler. Evlerinin bombalanması, makinelilerle kurşunlanmaları, uygar dünyanın gereği olarak anlamsız yere ölmeleri daha mı insanlığa uygun sizce? Tarihin gidişini değiştirmeleri şansını onlara vermek çok daha anlamlı değil mi? Tedavimizin gerektirdiği telomerase adındaki enzim en kolay merkezi sinir sisteminin dokularından: beyin ve beyincik hücrelerinden yalıtılabiliyordu. Bu enzimin miktarları çocuklarda çok daha fazla. Ne yazık ki sentetik olarak elde edilmesi mümkün değil. Karmaşık bir protein bu, proteinin biçimi ve düzeni büyük önem taşıyor. Birçok karmaşık proteinler gibi bunlar da yapay olarak üretilerniyorlar. Bu yüzden onları insanlardan elde etmek zorunda kalıyoruz."

Ben, "Masumların kıyımı," diye tekrar etti.

Lenz omuzlarını silkti. "İnsanların feda edilmesi sizi rahatsız ediyor, ama genelde dünyayı rahatsız ettiği söylenemez."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Herhalde istatistiklerden haberiniz vardır, yani yılda yirmi bin çocuğun kaybolduğu. İnsanlar bunu biliyor, ama omuzlarını silkip geçiyorlar. Gerçeği kabul ettiler. Bu çocukların sebepsiz yere ölmediklerini bilmek belki bir dereceye kadar insanı avutuyor. Deneylerimizi, teknikleri, doz düzeylerini mükemmelleştirmek yıllarımızı aldı. *Başka çaresi* yoktu. Öngörülebilecek gelecekte olmayacak da. Dokuya ihtiyacımız var. İnsan dokusu olmalıdır ve mutlaka gençlerden elde edilmelidir. Yedi yaşındaki bir çocuğun beyni -bir buçuk kilo peltemsi doku- bir yetişkininkinden küçük değildir, ama sağladığı telomerase enzimi yetişkinlerin on katıdır. Dünya yüzündeki en değerli doğal kaynak budur, yalan mı? Hemşerilerinizin dediği gibi, ziyan edilmesi gerçekten çok günah olur."

"Sonuçta siz de onları ortadan yok ediyorsunuz. Her yıl binlerce, binlerce çocuk."

"Özellikle de yaşam süreleri nasılsa kısa olacak savaş durumundaki ülkelerin çocukları. En azından bu sayede boşuna ölmüş olmuyorlar."

"Hayır, boşuna ölmüyorlar. Başkalarının gençlik aşkı yüzünden ölüyorlar. Sizinle dostlarınızın sonsuza kadar yaşayabilmesi için ölüyorlar, değil mi?" Ben, *bu, insanın tartışabileceği bir adam değil,* diye düşünüyor, fakat öfkesini kontrol altına alması gitgide güçleşiyordu.

Lenz alaycı bir tavırla güldü. "Sonsuza dek yaşamak mı? Lütfen, hiçbirimiz sonsuza dek yaşamayacağız. Bütün yaptığımız, bazılarında yaşlanma sürecini durdurmak, başkalarında da tersine çevirmek. SÖz konusu enzim, cildin gördüğü zararın önemli bir kısmını onarmamıza izin veriyor. Kalp hastalığının yol açtığı tahribatı da tersine çevirebiliyor. Bu tedavi ancak ender vakalarda bizi gençliğimize geri götürebiliyor. Hatta benim yaşımdaki birine kırk yaş vücudunu iade etmek vakit ziyanı..."

Ben, "Bütün bu insanlar... Buraya... Gençleşmek için geliyorlar, değil mi?" diye söylendi.

"Yalnız birkaçı. Çoğu, dikkati çekmeden görünümlerini hepten değiştiremeyecek olan göz önündeki ünlü şahsiyetler. Onun için benim davetim üzerine buraya yaşlanmalarım *durdurmak,* belki de yılların yol açtığı zararın bir kısmını onartmak için geliyorlar."

Ben, "Önemli şahsiyetler ha?" diye karşılık verdi. "Hepsi zengin ve güçlüler!" Lenz'in ne yaptığını anlamaya başlıyordu.

"Hayır, Benjamin. Onlar büyük adamlar. Toplumumuzun, kültürümüzün liderleri. Uygarlığımızı geliştiren tek tük birkaç kişi. Sigma'nm kurucuları bu gerçeği anladılar. Uygarlığın kırılgan olduğunu, gerektirdiği sürekliliği sağlamanın bir tek yolu olduğunu kavramışlardı. Sanayi devletinin geleceğinin korunması, fırtınalar karşısında güvenliğinin sağlanması lazımdı. Toplumlarımız ancak insan ölümlülüğünün ufkunu uzaklaştırmakla ilerleyebilirdi. Sigma elindeki tüm araçlardan yararlanmıştı, ama özgün hedeflere şimdi daha etkin çarelerle ulaşılabilecek. Tanrım, burada darbelere ve politik tedhit gruplarına milyarlarca dolar feda etmekten daha etkili bir şeyden söz ediyoruz. Dengeli ve kalıcı bir seçkinler sınıfının oluşturulmasından söz ediyoruz."

"Demek bunlar uygarlığımızın liderleri..."

"Aynen öyle."

"Siz ise liderleri yöneten adamsınız."

Lenz zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Lütfen Benjamin. Patronluk oyunlarına meraklı değilim. Ama bütün organizasyonlarda bir... koordinatörün bulunması gerekir."

'Ye koordinatör yalnız bir tane olabilir, değil mi?"

Bir anlık bir duraklama. "Eninde sonunda öyle."

"Peki, ya şu aydınlatıcı programınıza karşı çıkanlar? Sanırım politik topluluğunuzdan tasfiye ediliyorlar."

"Bir beden eğer hayatta kalacaksa toksinlerden arıtılmalıdır, Benjamin." Lenz şaşılacak bir yumuşaklıkla konuşuyordu.

"Bu betimlediğiniz bir ütopya değil, doğrudan doğruya bir mezbahadır, Lenz."

Lenz de, "Eleştiriniz düşüncesizce söylenmiş olduğu kadar anlamsız da," diye karşılıkverdi. "Hayat bir değiş tokuş, bir tür de uzlaşma konusudur. Erkeklerin ereksiyon bozukluklarının tedavisi için her yıl milyonlarca hayata mal olan tropikal hastalıklara ilaç bulmak için olduğundan çok daha önemli paraların harcandığı bir dünyada yaşıyorsunuz. Ya kendi *kişisel* kararlarınıza ne demeli? Bir şişe Dom Perignon satın aldığınız zaman Bangladeş'de bütün bir köyü aşılatacak ve birçok hayatı hastalıktan kurtarabilecek bir parayı gözden çıkarmış oluyorsunuz. Yaptığınız alışverişin içerdiği kararlar ve öncelikler sonucunda insanlar ölecektir, Benjamin. Çok ciddiyim: bir şişe Dom Perignon'un bedeli olan doksan doların yarım düzine hayatı, hatta belki daha fazlasını kurtarabileceğini inkâr edebilir misiniz? Bunu düşünün. Şişeden yedi veya sekiz kadeh şarap çıkacaktır. Her kadehin kaybolmuş bir hayatı temsil ettiğini söyleyebiliriz." Lenz'in gözleri bir denklemi çözüp bir yenisine geçmiş bir bilim adammkiler gibi parlıyordu. "Onun için de bu tür değiş tokuşlarm kaçınılmaz olduğunu söylüyorum," diye devam etti. "Bir kere bunu kavradıktan sonra kendinize daha yüksek düzeyli sorular sormaya başlarsınız: nitel sorular, nicel sorular değil. Burada elimizin altında büyük bir hayırseverin veya düşünürün, kamu yararına katkısı tartışılmaz olan birinin yararlı yaşam

süresini uzatmak olanağı var. Sırp kökenli bir keçi çobanının hayatı bu yararın yanında nedir ki? Ya da kaderinde bir yoksulun ya da küçük suçlu hayatından başka bir şey olamayacak okuması, yazması olmayan bir çocuğunki? Ya da aksi halde günlerini Floransa'yı ziyaret eden turistlerin ceplerinden cüzdanlarını aşırmakla, gecelerini ise saçlarmdaki bitleri ayıklamakla geçirecek bir çingene kızınınki? Size insan hayatının kutsal olduğu öğretiliyor, oysa her gün bazı hayatların başkalarından daha değerli olduğunu anlatan kararlar alıyorsunuz. Hayatlarını çoğunluğun iyiliği için feda edenleri düşündükçe kederleniyorum. Gerçekten. Gösterdikleri özverinin gereksiz olmasını samimi olarak isterdim. Ama aynı zamanda türümüzün tarihindeki bütün büyük başarıların insan hayatları pahasına gerçekleşmiş olduğunu da biliyorum. 'Uygarlığımızın hiçbir belgesi yoktur ki eşzamanlı olarak bir barbarizm belgesi olmasın.' Bunu söyleyen büyük bir düşünürdü. Çok genç yaşta ölen bir düşünür."

Ben'in bu konuşma karşısında adeta dili tutulmuştu.

Lenz, "Gelin," dedi. "Burada size merhaba demek isteyen biri var. Eski bir dostunuz."

Ben'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. "Profesör Godwin?"

"Ben."

Karşısındaki, çoktandır emekliye ayrılmış olan üniversite hayatındaki eski rehberiydi. Ama adam şimdi daha dik duruyor, bir zamanlar buruşuk olan cildi pürüzsüz ve pembe gözüküyordu. Seksen iki yaşından onlarca yıl daha genç göründüğü kesindi. 20. yüzyıl Avrupası'nm emekli tarihçisi John B.arnes Godwin güçlü kuvvetli bir erkek görünümündeydi. El sıkışı bile güçlüydü.

Ben, "Aman Tanrım!" diye soludu. Godwin'i tanımış olmasa, karşısındaki adamın ellili yaşlarının başlarında olduğunu söyleyebilirdi.

Godwin seçkinlerden biriydi. Gayet tabii: yöneticilerin seçilmesinde perde arkasından rol oynayanlardan biriydi, güçlüydü ve son derece güçlü bağlantıları vardı.

Godwin, Lenz'in başarısının akıllara durgunluk veren kanıtı olarak karşısında duruyordu. Büyük salondan girilen bir odacıkta bulunuyorlardı. Burası divanlarla koltuklar, yastıklar, okuma lambaları ve çeşitli dillerde gazete ve dergilerle dolu raflarla rahat bir şekilde döşenmişti.

Ben'in şaşkınlığı Godwin'in hoşuna gitmişti. Jürgen Lenz'in ise ağzı kulaklarına varıyordu.

Godwin, "Bütün bunlardan nasıl bir anlam çıkaracağını belli ki bilmiyorsun," dedi.

Uygun bir yanıt bulmak genç adamın birkaç saniyesini aldı. "Bir şekilde öyle."

"Dr. Lenz'in başarısı olağanüstü. Hepimiz ona sonsuz minnettarız. Ama sanırım bize armağanının anlamının, ciddiyetinin de bilincindeyiz. Esas itibariyle bize hayatlarımızı geri vermiş sayılır. Gençliğimizden de çok, yeni bir şansa kavuştuk. Ölümü erteletmiş sayılırız." Tarihçi kaşlarını çattı. "Bu doğaya karşı mı diyeceksin? Olabilir. Kanseri tedavi etmenin doğaya karşı gelmek olması gibi. Hatırlarsın, Emerson bize ihtiyarlığın 'tek hastalık' olduğunu söylemişti."

Godwin'in gözleri parlıyordu. Ben onu donakalmış halde dinliyordu.

Üniversitedeyken hocasına daima Profesör Godwin demişti. Ama şimdi adını ağzına almamayı yeğliyordu. Sadece, "Niçin?" dedi.

"Niçin mi? Kişisel anlamda niçinini sormaya gerek var mı? Bana yeni bir hayat verildi. Belki de *iki* hayat."

Lenz, "Beyler, kusuruma bakmazsınız, değil mi?" diye araya girdi. "İlk helikopter havalanmak üzere. Gideceklerle vedalaşmam lazım." Adam yalnız acele değil, adeta koşar adımlarla odadan çıktı.

Godwin anlatısına devam etti. "Ben, benim yaşıma gelince ham muzlar satın almazsın. Tamamlayacak kadar yaşayacağını ummadığın kitap projelerini kabul etmezsin. Ama şimdi benim ne kadar çok şey yapabileceğimi düşünsene. Dr. Lenz beni arayana kadar bulunduğum konuma gelene, bildiklerimi öğrenene, sahip olduğum *anlayışa* ulaşana kadar onlarca yıl savaş verdiğimi, çalıştığımı ve öğrendiğimi, ne çare ki her şeyin bir

anda elimden koparılabileceğini hissediyordum. 'Gençlik bilebilse. İhtiyarlık ise yapabilse.' Doğru değil mi?"

"Bütün bunlar doğru olsa bile..."

"Gözlerin var senin. Önünde olanları görebiliyorsun. Bana baksana, Tanrı aşkına! Firestone Kütüphanesi'nin merdivenlerini bile çıkamazken şimdi *koşabiliyorum."* Ben, Godwin'in başarılı bir deney olmakla kalmadığını görebiliyordu. *Onlardan biriydi,* Lenz'in işbirlikçisiydi. Yapılan zulümden, cinayetlerden haberi yok muydu?

"İyi de burada olanları, dışarıdaki mülteci çocukları görmediniz mi? Binlerce kaçırılmış çocuk. Sizi rahatsız etmiyor mu bu?"

Godwin'in rahatsız gözüktüğü kesindi. "Bu işin bilmemeyi yeğlediğim yönleri olduğunu itirafederim. Zaten bunu açıkça belirttim."

Ben, "Binlerce çocuğun süregelen katlinden söz ediyoruz!" dedi. *"Tedavi bunu gerektiriyor.* Lenz buna'hasat' diyor. Sistematik bir katliamı anlatan çok güzel bir kelime."

Godwin, "Ahlaksal açıdan karmaşık bir durum," diye geveledi. *"Honesta turpitudo est pro causa bona."*

Ben, "İyi bir dava uğruna suç işlemek fazilettir," diye çevirdi. "Publilius Syrus. Bunu siz bana öğretmiştiniz."

Demek Godwin de onlardan biriydi. Lenz'e katılmıştı. "Önemli olan davanın gerçek bir değeri olmasıdır," dedi.

Deri divanlardan birine yürüdü. Ben de karşısındaki divana oturmuştu.

"Eski günlerde de Sigma'nm davasına katılmış mıydınız?" diye sordu.

"Evet, onlarca yıldan beri. Bu yeni döneme de katılmaktan kıvanç duyuyorum. Her şey Lenz'in liderliğinde çok farklı olacak."

"Bütün arkadaşlarınızın aynı fikirde olduklarını sanmıyorum."

"Doğru. Lenz onlara *angeli rebelli* diyor. Asi melekler. Direnmek isteyen bir avuç kişiydiler. Kendilerini beğenmişlikten ya da dar görüşlülükten. Ya Lenz'e güven duymuyorlardı ya da yeni bir liderin ortaya çık-

masından dolayı kendilerini aşağılanmış hissediyorlardı. Sanırım içlerinden birkaçı da yapılması gereken özverilerden dolayı vicdan azabı duyuyordu. Güç dengeleri ne zaman değişse bir çeşit direniş beklemek gerekir. Ama birkaç yıl önce projesinin deneme aşamasına ulaştığını duyurduğu zaman, çoğunluğun liderliğini kabul etmek zorunda olduğunu Lenz açıkça belirtmişti. Bunu herhangi bir çıkarcı düşünceyle de yapmadı. Ne var ki -evet, kimlerin programa, yani kalıcı seçkinlere- dahil edileceği konusunda güç bazı kararların alınması gerekiyordu. Partizanlık tehlikesi fazla yüksekti. Lenz tam bizim gereksindiğimiz liderdi. Çoğumuz bunu kabul ettik. Birkaçımız ise etmedi."

"Şunu söyleyin: planınız sonunda herkesin, yani kitlelerin de bu tedaviden yararlanmasını içeriyor mu? Ya da sadece Lenz'in 'büyükler' dedikleriyle mi sınırlı kalacak?"

"İşte bu ilginç bir nokta. Dünyanın bu muhteremler grubunun içinden yeni adaylar seçmeye Jürgen'in beni memur etmesi benim için bir şerefti. Dr. Lenz bizlere *die Wiedergeborenen,* yeniden doğanlar diyor. Sigma grubunun çok ötelerine uzanıyoruz. Walter'i ve eski dostum Miriam Bateman'i -Yargıç Miriam Bateman'i- getirdim. Buna layık olanların seçilmesine yardım etmekle görevlendirilmiştim. Bu kimseler önyargısız olarak dünyanın her köşesinden -Çin'den, Rusya'dan, Avrupa'dan, Afrika'dan- seçilebiliyorlar. Yalnız büyüklüğe ayrıcalık tanınıyor."

"Ama Arnold Carr benden o kadar yaşlı değil ki..."

"Aslında bu tedavilere başlanması için ideal yaşta sayılır. Eğer isterse, çok uzun olacak hayatı boyunca kırk iki yaşında kalabilir. Ya da yine otuz ikinci yaşının biyolojik düzeyine dönebilir.". Tarihçinin gözleri hayranlıktan iri iri açılmıştı. "Şimdiye kadar kırk kişi olduk."

Ben, "Anlıyorum, ama..." diye yaşlı adamın sözünü kesecek oldu.

"Dinle beni, Ben! Seçtiğimiz öbür Anayasa Mahkemesi yargıcı, siyah ırktan olan çok büyük bir hukukçudur. Bir ortakçı çiftçinin oğlu olarak dünyaya gelmiş, ayırımı olduğu kadar ayırımın kaldırılmasını da yaşamıştır. Hayatı süresince biriktirdiği ilim, irfanı düşünsene! Kim onun yerini

doldurabilir ki? Eserleri sanat dünyasında devrim yaratan bir ressamın içinde kimbilir daha ne kadar çok tablo vardır? Düşünsene Ben, tarihin en büyük bestecileri yazarları, sanatkârları -Shakespeare'ler, Mozart'lar- bu keşiften yararlanabilselerdi..."

Ben öne eğilerek, "Bu çılgınlık!" diye kükredi. "Zenginler ve güçlüler yoksul ve güçsüz olanlardan iki kat daha uzun yaşayacaklar! Seçkinlerin kahrolası bir komplosu bu!"

Godwin, *"Öyle de olsa ne çıkar!"* diye aynı şiddetle karşılık verdi. "Eflatun filozof kralı, bilgelerin yönetimini yazdı. Uygarlığımızın ilerlediğini ve gerilediğini o anlamıştı. Derslerimizi sadece tekrar unutmak için öğreniyoruz. Tarihin trajedyaları onları unutmuşuz gibi tekrarlanıyor: Yahudi soykırımı, sonra onu izleyen başka kırımlar, dünya savaşları, diktatoryalar, sahte mesihler, azınlıklara yapılan baskılar. Görünüşe bakılırsa, gelişmiyoruz. Şimdi ilk kez olarak bütün bunları değiştirebiliriz. İnsan türünü değiştirebiliriz."

"Nasıl yani? Sayıca o kadar küçük bir kitlesiniz ki." Ben kollarını göğsünün üstünde çaprazlamıştı. "Seçkinlerinizin bir sorunu da bu."

Godwin, Ben'i kısaca süzdükten sonra bir kıkırtı salıverdi. "Biz mutlu azınlıklar, biz kardeşler sürüsü büyük görevler için yetersiz görünüyoruz, değil mi? Ama insanlık bir kolektif aydınlanma vetiresi sayesinde ilerlemiyor. Bir yerdeki bir birey veya küçük bir ekip bir hamle yaptığı ve herkes bundan yararlandığı için ilerliyoruz. Üç yüzyıl önce okuma yazma bilmeyenlerin oranının çok yüksek olduğu bir yörede bir tek adam ya da iki adam hesabı keşfetti ve türümüzün gidişatı değişti. Bir yüz yıl önce de bir adam izafeti keşfediyordu ve ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Söylesene Ben, bir iç yakımlı makinenin nasıl çalıştığını biliyor musun? Sana parçalarını versem bir tanesinin montajını yapabilir misin? Kauçuğu nasıl sertleştirebileceğini biliyor musun? Tabii ki bilmiyorsun, ama otomobilin varlığından buna rağmen yararlanabiliyorsun. Bu sistem böyle işler. İlkel dünyada -bu kelimeyi artık kullanmamak gerektiğini biliyorum, kusuruma bakma- aşiretin bir adamının bildiğiyle bir başka ada-

mm bildiği arasında fazla bir fark yoktur. Ama Batı dünyasında öyle değil. İş bölümü uygarlığın başlıca işaretidir: iş bölümünün derecesi ne kadar yüksek olursa o toplum o derecede gelişmiştir. Ve en önemli iş bölümü işin entelektüel olarak bölümüdür. Manhattan Projesi'nin üzerinde çok küçük bir grup çalışıyordu, öyleyken gezegenimiz o sayede sonsuza dek değişti... Geçen on yılda çok küçük birkaç ekip insan genomunun deşifre edilmesi üzerinde çalışıyordu. İnsanların çoğunun Nyquil ile niacin arasındaki farkı ammsayamamalarmm hiç önemi yok, ondan buna rağmen yararlanacaklardır. Dünyanın her yerinde insanlar kendi özel bilgisayarlarını kullanmaktadırlar, hem bunlar bilgisayar şifresinin küçük bir ayrıntısını bile anlayamamaktadırlar. Üstünlük mutlu azınlığa ait, öyleyken çoğunluk yararlanıyor. Türümüzün gelişmesi geniş çaplı, kolektif çabalarla olagelmemektedir: Yahudilerin piramitleri inşa etmeleri gibi. Bunu yapan bireyler, çok küçük sayıdaki seçkinlerdir; öyleleri ateşi, tekerleği keşfetmişler ve bu sayede hayatlarımızın manzarasını değiştirmişlerdir. Ve fenle teknolojide gerçek olan şey politikada da gerçek olabilir. Şu farkla ki öğrenme kursu burada daha uzun bir zaman süresini kapsar. Bu demektir ki, yanlışlarımızdan ders aldığımız zaman yeni bir genç kuşak yerimizi almış olmakta, onlar ise aynı yanlışları tekrarlamaktadırlar. Yeterince hayatta kalmadığımız için yeterince öğrenemiyoruz. Sigmn'mn kurucuları bunun hayatın doğasmdaki bir sınırlama olduğunu ve eğer hayatta kalmak istiyorsak, türümüzün bunu yenmek zorunda olduğunu anlamışlardı. Şimdi sen de anlamaya başlıyor musun, Ben?"

Ben kararsız bir öğrenci gibi, "Devam edin," dedi.

"Sigma'mn çabaları -savaş sonrası dönemin politikalarını *yumuşatma* denememiz- sadece başlangıçtı. Şimdi dünyanın yüzünü değiştirebilu [g Gezegenin zenginliklerinin akıllıca yönetimi ve pazarlanmasıyla evre i ısı' barışı, refahı ve güveni sağlayabiliriz. Buna eğer seçkinlerin komplosu dr sen bile gerçekte o kadar kötü bir şey rni? Birkaç sefil savaş mültecisinin dünyayı kurtarmak için yaratıcılarına vaktinden önce kavuşmaları gerçel ten o kadar büyük bir trajedi mi?"

Ben, "Bu avantaj yalnız layık gördükleriniz için, değil mi?" dedi. "Bunu başka herkesten esirgemek istiyorsunuz. Demek iki sınıf insan olacak."

"Yönetilenler ve yönetenler. Ama bu kaçınılmaz bir şey, Ben. Bilge Adamlar ve yönetilen kitleler olacak. Normal bir toplum düzenlemenin tek yolu budur. Dünya daha şimdiden fazla kalabalık. Afrika'nın büyük kısmında temiz içme suyu bile yok. Herkes iki veya üç kat daha uzun yaşadığı takdirde, olacakları düşün. Dünya çöker! Lenz engin zekâsı sayesinde avantajın bu yüzden yalnız bir azınlığa tahsis edilmesi gerektiğini biliyor."

"Ya demokrasiye ne olacak? Halkın halk tarafından yönetimine?"

Godvvin'in yanakları kızardı. "Duygusal konuşmaları boş ver, Ben. İnsanın insana karşı uyguladığı zulmün tarihi tarihin ta kendisidir: ayaktakımmm, *soyluların* özenle kurdukları her şeyi yok etmesi. Politikada başlıca görev daima insanları kendilerinden korumak olmuştur. Bu üniversite öğrencilerinin hoşuna gitmeyebilir, ama aristokrasinin ilkesi daima doğru olmuştur: *aristos, kratos,* en iyilerin yönetimi. Sorun aristokrasinin her zaman iyiyi vermemesiydi. Ama şöyle düşün: insan tarihinde ilk kez sistemi rasyonelleştirebilir, *Wiedergeborenen'm* uygarlığın gardiyanları olarak hizmet göreceği yararlılık ve değere dayalı gizli bir aristokrasi yaratabilirsiniz."

Ben ayağa kalkıp odayı arşınlamaya başlamıştı. Başı dönüyordu. Sistemi haklı çıkarmaya çalışan Godwin ölmezliğe yakın bir yaşam süresinin dayanılmaz tuzağına kapılmıştı.

"Ben kaç yaşındasın, otuz beş veya otuz altı, değil mi? Sonsuza dek yaşayacağını sanıyorsun. Senin yaşındayken ben de öyleydim. Ama seksen beş, doksan yaşında olmayı hayalinde canlandırmanı istiyorum. Tanrı o kadar yaşamayı sana lütfederse tabii. Çocukların, torunların var diyelim. Mutlu bir hayatın olmuştur. Yaptığın çalışmalar anlamlıdır. Ve ihtiyarlığın bütün normal rahatsızlıklarına rağmen..."

Ben, "O zaman ölmek isterim," diye kısa kesti.

"Doğru. O yaşlardaki çoğu kimsenin durumunda olduğun takdirde istersin. Ama doksan yaşında olman gerekmez. Bu tedaviye şimdiden başladığın takdirde, daima hayatının en parlak çağında, otuzlu yaşlarının ortalarında kalırsın. Ah Tanrım, senin yaşında olmak için neler vermezdim. Buna karşı ahlaksal bir itirazın olduğunu söyleme sakın."

Godwin'den bakışını ayırmayan Ben, "Bu noktada ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi.

Godwin ona inanmış görünüyordu.

"Güzel. Açık fikirli olmaya başladın. Bize katılmanı istiyorum. *Wiedergeborenen'e* katılmanı istiyorum."

Ben başını kollarının arasına gömdü. "Bu gerçekten insanın iştahını kabartan bir öneri." Sesi boğuk çıkıyordu. "Çok mantıklı fikirler öne sürdünüz..."

O sırada Lenz'in şevkle dolu sesi duyuldu. "Hâlâ orada mısın, John? Sonuncu helikopter de kalkmak üzere."

Godwin aceleyle ayağa kalktı. "Servise yetişmek zorundayım. Tartıştıklarımızı iyice düşünmeni istiyorum, Ben."

Lenz, kolunu, sırtı kamburlaşmış, ihtiyar bir adamın omuzlarına dolamış vaziyette içeri girmişti.

Jakob Sonnenfeld'di bu.

Lenz, "Güzel güzel konuştunuz mu?" diye sordu.

Hayır. O da onlardan biri olmasın. Ben isyanla ihtiyar Nazi avcısına döndü. "Siz..."

Godwin, "Sanırım, yeni bir adayımız olabilir," diyerek Lenz'e anlamlı bir bakış fırlattı.,

Ben, Sonnenfeld'in karşısına dikildi. "Buenos Aires'e gideceğimi sizden öğrendiler, değil mi?"

Sonnenteld kırılmış göründü. Bakışını genç adamdan kaçırarak, "İnsanın hangi taraftan olacağım seçmesini gerektiren zamanlar vardır," dedi. "Tedavim başladığı zaman..."

Lenz yine araya girdi. "Gelin, beyler. Acele etmeliyiz."

Godwin'le Sonnenfeld çıkışa doğru ilerlerken Ben dışarıda bir helikopterin uğultusunu duyuyordu.

Lenz arkasına dönmeden, "Benjamin, siz kaim," dedi. "Projemizle ilgilendiğinizi duymak beni sevindirdi. Şimdi sizinle küçük bir konuşma yapmalıyız."

Ben bir şeyin arkasından ona çarptığını ve bir çeliğin bileğini hapsettiğini hissetti.

Kelepçeler.

Artık kurtuluş yoktu.

Muhafızlar onu büyük holde sürükleyip egzersiz donanımı salonuyla tıbbi gözlem merkezinin yanından geçirdiler.

Ben avazı çıktığı kadar bağırmaya başlayarak bütün vücudunu gevşetti. *JViedergeboren'lerden* geride kalanlar olduysa onun sürüklendiğini görecekler ve herhalde itiraz edeceklerdi. Onlar gerçekte kötü insanlar değillerdi.

Ama onlardan hiç kimse kalmamıştı, en azından görünürde değillerdi.

Üçüncü bir muhafız genç adamın kolunun üstünü yakalayarak arkadaşlarına katıldı. Ben'in bacaklarıyla dizleri yerlere sürtünüyordu, tahriş olan yerlerinin acısı dayanılır gibi değildi. Genç adam tekmeler atıyor, boğuşuyordu. Dördüncü bir muhafız geldi. Ben'i şimdi iki koluyla bacaklarından kavramışlardı, ama genç adam adamların işini güçleştirmek için kasılıyor, kıvranıyor, bir yandan da bağırmayı sürdürüyordu.

Onu bir asansöre tıktılar. Bir muhafız ikinci katın düğmesine bastı. Asansör birkaç saniye sonra durunca karşılarına çıplak beyaz bir koridor çıktı. Muhafızlar onu dışarı taşırken Ben artık debelenmeyi bırakmıştı; neye yarardı? Geçmekte olan bir hemşire ona şaşkınlıkla baktı, sonra başını hemen öbür yana çevirdi.

Ben'i değişime uğratılmış bir ameliyathaneye benzeyen bir odaya taşıdılar ve bir yatağa yatırdılar. Onu bekleyen bir hademe -muhafızlar gel-

mekte olduklarını mı bildirmişlerdi?- Ben'in ayak ve el bileklerini renkli kayışlarla tutturdu, onu böylece kıpırdayamaz hale getirdikten sonra da kelepçelerini çıkardı. Bitkin düşmüş olan genç adam elini, ayağını kıpırdatmadan dümdüz yatıp kaldı. Bir tanesi dışında bütün muhafızlar sırayla odadan çıktılar, görevlerini tamamlamışlardı. Geride kalan muhafız, bir Uzi'yi göğsünün üstünde tutarak kapalı kapının yanında beklemeye başladı.

Derken kapı açıldı ve Jürgen Lenz içeri girdi. "Zekânıza hayranım," dedi. "Mağara girişinin kapatıldığını veya en azından geçilemez durumda olduğunu ileri sürmüşlerdi; bu güvenlik riskini gösterdiğiniz için size teşekkür ederim. Girişin dinamitlenmesini emrettim bile."

Ben merak ediyordu: Godwin gerçekten onu kendilerine katılmaya davet etmiş miydi? Ya da eski hocası onu sadece etkisiz bırakmaya mı çalışmıştı? Öyle ya da böyle Lenz zaten ona güvenemeyeeek kadar kuşkucu biriydi.

Ya da değil miydi?

Ben, "Godwin beni projeye katılmaya davet etti," dedi.

Lenz metal bir arabayı yatağın yanma yuvarlayarak bir enjektörü eline aldı.

Ben'e dönerek, "Godwin size itimat ediyor," dedi. "Ama ben etmiyorum."

Ben gözlerini adamın yüzüne dikti. "Hangi konuda itimat ediyor?"

"Gizlilik gereksinmemize saygı göstermeniz hakkında. Sizin veya araştırmacı arkadaşınızın şimdiye kadar kimlerle konuştuğunuz hakkında."

Demek zayıf noktası buydu! Ben, "Arkadaşımı ona zarar vermeden salıverirseniz, sizinle bir anlaşma yapabiliriz. Sonuçta ikimiz de istediğimizi elde etmiş oluruz," dedi.

"Ve ben tabii sözünüzü tutacağına güvenebilirim, değil mi?"

"Öylesi benim çıkarıma uyar," dedi Ben.

"İnsanlar her zaman çıkarlarına uyacak şeyleri yapmazlar. Bunu unutacak olsam bile, *angeli rebelli* bana her zaman hatırlatacaktır."

"Oysa durum basit. Benim çıkarım Anna Navarro'yu serbest bırakmanız. Sizinkisiyse projenizi gizli tutmak. Anlaşmak ikimizin de yararına."

Lenz dudak büktü. "Belki. Ama önce doğal olmasa bile, kimyasal yoldan sağlanacak bir dürüstlüğe gereksiniyorum."

Ben bir panik dalgasını bastırmaya çalıştı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Zararlı bir şey değil. Hatta hoş bir deneyim denebilir."

"Buna vaktiniz olacağını sanmıyorum. Özellikle polisler her an gelebileceklerine göre. Benimle anlaşmak için bu son şansınız."

Lenz, "Bayan Navarro burada yalnız başına," dedi. "Hiç kimseyle haberleşmedi. Bunu kendisi bana söyledi." Adam enjektörü uzattı. "Ve doğru söylediğine inanabilirsiniz."

Konuşmaya devam et. Onu meşgul etmeyi sürdür.

"Ekibinizdeki bilim adamlarına güvenebileceğinizi nereden biliyorsunuz?"

"Bildiğim yok. Her şey, bütün malzeme, bilgisayarlar, aşamalı deneticiler, slaytlar, enfüzyon formülleri, hepsi buradalar."

Ben ısrar etti. "Yine de nazik durumdasınız. Veri dosyalarını depoladığınız yerlere sızan olabilir. Ve hiçbir şifre çözülemez değildir."

Lenz, Ben'in muhakemesindeki yanlışları belirtecek olmanın verdiği hoşnutlukla, "Onun için buradan başka yerde bir şey depolanıadık," dedi. "Öylesi göze alamayacağım bir risk oluştururdu. Açık konuşmak gerekirse, insanlara fazla güvenerek bulunduğum noktaya gelmedim."

"İkimiz de dürüst olacağımıza göre *size* bir şey sorayım."

"Evet?" Lenz, Ben'in kolunun iç tarafına küçük şaplaklar indirerek bir toplar damarı fırlattı.

"Kardeşimi niçin öldürttüğünüzü bilmek isterdim."

Lenz iğneyi gereksiz bir kuvvetle damara sapladı. "O olmamalıydı," dedi. "Güvenlik örgütümüzdeki bazı fanatiîderin marifeti; bundan dolayı

çok üzgünüm. Korkunç bir hataydı. Sigma'nm ilk yönetim kurulunun kardeşiniz tarafından keşfedilmesinin çalışmalarımızı tehlikeye düşürmesinden korkmuşlardı."

Ben'in kalbinin atışları hızlanmıştı. Bir kez daha kendine hâkim olmaya çalıştı. "Ya babam?" dedi. "Fanatikleriniz onu da mı öldürdüler?"

"Max'i mi?" Lenz şaşırmış göründü. "Max bir dâhidir. Adama hayranım. Hayır, onun saçının teline bile dokundurtmam."

"Öyleyse nerede?"

Lenz şaşırmış numarası yaptı. "Bir yere mi gitti?"

Sen devam et.

"Öyleyse öbür ihtiyar adamlari niçin öldürttünüz?..."

Lenz'in sol gözünün altında hafif bir seğirme oldu. "Sadece temizlik yapıldı. Çoklukla Sigma'yla ilişkileri olduğu halde kaçınılmaza karşı koymaya çalışan kişilerdi. Sigma'nm benim hâkimiyetim altına girdiğinden, benim sivrilmemin onları yerlerinden ettiğinden yakmıyorlardı. Oysa bütün üyelerimize çok eli açık davrandık..."

"Sadece çenelerini tutmaları için onlara ödemeler yaptınız."

"Nasıl isterseniz. Bir vizyon eksikliği söz konusuydu. Diyelim ki programa katılmaktan sakındılar. Bir de rahatsızlık verenler, çenelerini tutamayanlar vardı. Üstelik çoktandır yararlı katkılarda bulunma yeteneğini kaybetmişlerdi. Kopuk iplikler gibi kırpılmaları gerekiyordu. Belki fazla sert bir çözüm diyebilirsiniz, ama bu kadar önemli şeylerin tehlikeye girmesi söz konusu olunca, insanlarla sadece konuşmakla, ellerine şaplaklar indirmekle veya sadece uzaklaştırmakla yetinemezsiniz. Daha kesin önlemlere başvurursunuz."

Ben, *sakın vazgeçme,* dedi kendine. *Onu meşgul etmeye devam et.*

"O ihtiyar adamları öldürmek de gereksiz bir risk değil miydi sizce? O ölümlerin dikkati çekmeleri kaçınılmazdı."

"Lütfen. O ölümlerin hepsi doğal gibi gözüküyordu. Toksin keşfedilmiş olsaydı bile, bunlar pek çok düşmanı olan adamlardı."

Lenz gürültüyü Ben'le aynı zamanda duydu.

Pek uzakta olmayan bir yerde bir makineli ateşi.

Sonra ikinci bir makineli sesi, hem de daha yakında.

Bir bağırış.

Lenz elinde enjektörle kapı tarafına döndü. Kapının yanında bekleyen muhafıza bir şey söyledi.

Kapı bir kurşun yağmurunun eşliğinde patlar gibi açıldı.

Bir bağırışın arkasından muhafız yere, kendi kanının oluşturduğu bir gölcüğün içine çöktü.

Lenz de kendini yere attı.

Arına!

Ben'in çok rahatladığı belliydi. *Hayatta o. Nasıl olduysa hayatta.*

Genç kadın, "Ben!" diye bağırarak kapıyı arkasından çarptı ve anahtan kapının içinde çevirdi. "İyi misin, Ben?"

Genç adam, "İyiyim," diye bağırdı.

Anna, Lenz'e, "Ayağa kalk! Kalk dedim, lanet olası orospu çocuğu," diye haykırdı.

Makineli tüfeği adama doğrulttu. Üstünde kısa beyaz bir doktor gömleği vardı.

Lenz kalktı. Yüzü kızarmış, gümüş rengindeki saçları karışmıştı. "Muhafızlarım her an buraya gelebilirler," dedi.

Anna, "Buna güvenme," dedi. "Bütün bölümü kapattım. Kapılar da dışarıdan sıkıştırıldı."

Lenz yavaş yavaş eski küstahlığına kavuşarak, "O muhafızı sanırım öldürdünüz," dedi. "Birleşik Amerika'nın, ajanlarım yalnız kendilerini savunmak için öldürmek üzere eğittiğini sanıyordum."

Anna, "Duymadın mı? Görevde değilim," dedi. "Ellerini vücudundan uzaklaştır. Silahın nerede?"

Lenz isyan etti. "Silahım yok."

Anna yaklaştı. "Bakmamın bir sakıncası var mı? Ellerini vücudundan uzaklaştır dedim."

Lenz'e yavaşça yaklaştı, serbest elini adamın ceketinin içine soktu. "Bakalım," dedi. "Kahrolası makineliyi ateşlemeden bu işi yapabilirsem sevineceğim. Bu oyuncaklarla fazla bir tanışıklığım yok da..."

Lenz'in rengi soldu.

Genç kadın, Lenz'in ceketinin içinden küçük bir tabanca çıkardı ve silindir şapkanın altından tavşan çıkaran bir hokkabaz gibi cakayla yükse^ ğe kaldırdı.

"Aferin," dedi. "İhtiyar bir adama göre çok ustaca, Jürgen. Ya da ar^ kadaşlarm sana hâlâ Gerhard mı diyorlar?"

KIRK YEDİNCİ BOLUM

Ben, "Aman Tanrım," diye soludu.

Lenz dudaklarım büzdü, ama sonra garip değil mi, gülümsedi.

Anna, Lenz'in tabancasını cebine attı. "Bu nokta uzun zaman kafamı kurcaladı," dedi. "Federal kimlik laboratuvarı parmak izlerini araştırdı, fakat onca veri tabanını taradılarsa da bir sonuç çıkmadı. Ordu istihbarat dosyalarını denemenin de bir yararı olmadı. Ta ki henüz dijitalize edilmemiş savaştan ve sonraki birkaç yıldan kalma parmak izlerine sıra gelinceye kadar. Niçin dijitalize edilsinlerdi ki? SS parmak izlerinizin ordunun dosyalarında var olması, sanırım kaçtığınız için."

Lenz eğlenir gibi ona bakıyordu.

"Teknisyenler onlara gönderdiğim fotoğraftaki izlerin belki de eski olduğuna dair fikir yürütmüşlerdi, fakat işin garip yanı, parmak izi yağı, onların deyişiyle ter kalıntısı tazeydi. Buna bir anlam verememişlerdi."

Ben, Lenz'e baktı. Evet, Max Hartman'm da yer aldığı o 1945 yılının fotoğrafmdaki Lenz'e benziyordu. Lenz o sırada kırk beş yaşlarında landı. Bu da onu şimdi yüz yaşından da yaşlı yapıyordu.

Olanaksız bir şeydi bu.

Gerhard Lenz, "İlk başarılı deneğim kendim oldum," dedi yavaşça. "Yaklaşık yirmi yıl önce kendi yaşlanmamı durdurmayı, sonra da tersine çevirmeyi başardım. Sadece birkaç yıl önce herkesin üzerinde güvenilir şekilde etki gösteren bir formülasyon geliştirebildik." Adam gözlerini

uzaklara dikmişti. "Bu da Sığma'nm temsil ettiği her şeyin artık güven aH tına alınabilmesi demekti."

Anna, "Tamam," dedi. "Şimdi de bana bu bağların anahtarını verin."

"Anahtarbende değil. Hademe..."

"Boş ver." Anna makineliyi sağ eline geçirdi, cebinden bir kâğıt atacı çıkardı ve Ben'i kurtardı. Bu arada genç adama uzun plastik bir cisim vermiş, genç adam buna bakar bakmaz ne olduğunu anlamıştı.

Anna, "Sakın kıpırdayayım deme," diye bağırarak Uzi'yi Lenz'in bu^ lunduğu yöne çevirdi. "Ben, o bağları al ve bu namussuzu kıpırdayamaz hale getir." Etrafına bakındı. "Elimizden geldiği kadar çabuk olarak bura^ dan çıkabilmeliyiz."

"Hayır." Ben çok kararlı konuşmuştu.

Genç kadın şaşırarak döndü. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Burada birçok tutsak bulunduruyor, dışarıdaki çadırlarda barınan gençler, koğuşların en az birinde hasta çocuklar. Önce onları buradan çı^ karinalıyız."

Anna hemen anladı. Başının hareketiyle bu sözleri doğrulayarak, "En kestirme yol güvenlik sistemini kapatmaktır. Çitlere verilen elektriği kesmeli, kilitleri açmalı." Lenz'e dönerek elindeki makineliyi doğrulttu.

"Ofisinde bir ana kontrol paneli var. Oraya küçük bir gezinti yapaca^ ğız."

Lenz sakin görünüyordu. "Ne demek istediğinizi korkarım anlayamı^ yorum. Kliniğin bütün güvenliği birinci kattaki muhafızlar merkezinden kontrol ediliyor."

Anna, "Üzgünüm," dedi. "Muhafızlarından birini 'sorguya çektim' bH le." Uzi'yi kapalı bir kapıya çevirdi. Bu, az önce girdikleri değildi. "Haydi gidelim."

Lenz'in ofisi büyük ve karanlık, katedral gibi bir yerdi.

Başlarının çok yukarısında taş duvarların içinde oyulmuş yarık gibi pencerelerden içeriye ölgün bir ışık sızıyordu. Odanın en büyük kısmı gölgelere boğulmuştu. Lenz'in ceviz dev masasının ortasındaki yeşil cam-

dan abajurlu kütüphane lambasının oluşturduğu küçük ışık dairesi dışın^ da etraf karanlık sayılırdı.

Lenz, "Ne yaptığımı görmem için ışıkları yakmamda umarım bir sa^ kınca görmezsiniz," dedi.

Anna, "Üzgünüm," diye karşılık verdi. "O kadar ışık gereksinmiyor ruz. Sadece masanın öbür yanma geç ve kontrol panelini yükselten düğ^ meye bas. Bu işi kolaylaştıralım."

Lenz kısa bir duraklamadan sonra genç kadının verdiği talimatlara uydu. Masanın öbür yanma yürürken, "Bu tamamen yararsız bir işlem," diye söyleniyordu. Anna, silah hâlâ adamın üzerine çevrili olduğu halde onu izledi.

Ben onun hemen arkasmdaydı. Lenz'in bir şeyler denemesi olasılığı^ na karşı, ki Lenz'in deneyeceğine emindi, ikinci bir çift göz.

Lenz, masanın ön kenarındaki bir girinti içindeki düğmeyi itti. Me^ kanik bir gürültü oldu, hemen arkasından uzun ve yassı bir bölüm masa üstünün ortasından yatay bir mezar taşı gibi yükseldi. Gotik tarzdaki ma-sanm-üstünde çok garip görünen özel çelikten bir kontrol tablosuydu.

Çeliğin içine yassı bir ekran gömülüydü. Bunun içi üçlü sıralar halin^ de buz mavisi ışık veren dokuz küçük kareye bölünmüştü. Her kared *Schloss'un* içinin ve dışının ayrı bir görünümü yer alıyordu. Ekranın altı da ise gümüş renkli dokuz şalter vardı.

Karelerin birinde progeria hastası çocuklar kazıklarına bağlı olara oynuyorlardı; bir diğerinde mülteciler çadırlarının dışında karların üsrü^ ne oturmuş, sigara içiyorlardı. Başka muhafızlar arazide devriye geziyor ^ lardı.

Eski taş duvarların üstüne geçmiş elektrikli çitlerde yarım metrede bir göz kırpan kırmızı ışıklar, sistemin hâlâ çalıştığının kanıtıydı.

Anna, "İndir onları," diye emretti.

Lenz uysal bir tavırla başını eğdi ve soldan sağa doğru bütün şalter^ leri indirmeye başladı. Hiçbir şey olmadı, güvenlik sisteminin devre dışı kaldığını anlatan hiçbir belirti görülmedi. Lenz bir yandan da, "Başka progerik'ler bulacağız," dedi. "Ayrıca genç savaş mültecileri, dünyada

yoklukları hissedilmeyecek istediğin kadar yersiz yurtsuz çocuk var. Za^ ten her zaman bir yerlerde bir savaş oluyor." Bu düşünce nedense onu eğlendirmişe benziyordu.

Göz kırpan kırmızı ışıklar sönmüştü. Bir avuç mülteci çocuk demir kapılardan birinin yanında oyun oynuyordu. Bir tanesi parmağıyla işaret etti, kırmızı elektrik ışıklarının söndüğünün farkına varmıştı.

İçlerinden biri kapıya koşup çekti.

Kapı ağır ağır açıldı.

Çocuk çekine çekine kapıdan çıktı ve arkada kalanlara gelmelerini işaret etti. Başka bir çocuk da ona katılarak kapıdan özgürlüğe çıktı. Hiç^ bir ses duyulmamasma rağmen bu ikisinin arkada kalanlara bir şeyler ba^ ğırdıkları görülüyordu.

Bir, iki çocuk daha dışarı çıktı. Dolaşmış kıvırcık saçlı kirli bir kız. Başka bir erkek çocuk.

Çocuklar birbirini izlemeye başladılar.

Bir hızlanma oldu. Çocuklar birbirlerini itip kakarak dışarı atılmaya başlamışlardı.

Yüzünden neler hissettiği anlaşılmayan Lenz onları seyrediyordu. Elinde ateşe hazır Uzi'yi tutan Atina'nın dikkati ise ihtiyar adamın üze^ rinden ayrılmıyordu.

Başka bir karede çocuklar koğuşunun bir kapısı şimdi ardına kadar açıktı. Bir hemşire ise endişeyle etrafına bakmıyor ve elini, kolunu salla^ yarak çocuklara çıkmalarını işaret ediyordu.

Lenz, "Demek kaçıyorlar," dedi. "Ama sizler için o kadar kolay olma^ yacak. Kırk sekiz güvenlik görevlisi yabancıları görür görmez ateş etmek üzere eğitilmişlerdir. Hiçbir zaman dışarıya ulaşamazsınız." Böyle derken sözde yakmak için süslü bir pirinç lambaya uzandı, Lenz'in lambayı kapıp üzerilerine savuracağmı sanan Ben anında dikkat kesildi, fakat adam bu^ nun yerine lambanın kaidesindeki bir çıkıntıyı çekerek içinden ufak ve uzunca bir cisim çıkardı ve Ben'in üzerine çevirdi. Zekice gizlenmiş pH rinç kaplamalı bir tabancaydı bu.

Anna, "At onu elinden!" diye bağırdı.

Ben, Anna'nm kırk, elli santim ötesindeydi, Lenz ikisini birden sila^ hınm menziline alamazdı. Lenz, "Silahınızı bırakmanızı öneririm. Tabii, kimsenin canının yanmasını istemezseniz," dedi.

Anna, "Hiç sanmam," dedi. "Kuvvetlerimizin eşit olduğu söylenemez."

Lenz istifini bozmadı. "Ne var ki bana ateş etmeye başlarsanız, arka^ daşınız da ölecek. Beni öldürmenin ne kadar önemli olduğuna, buna de^ ğip değmeyeceğine karar vermeniz lazım."

Anna, "O kahrolası oyuncak tabancayı at elinden," dedi. Oysa Ben tabancanın hiç de oyuncak olmadığını görebiliyordu.

"Beni öldürmeyi basarsanız bile sonuçta bir şey değişmeyecek. Ese^ rim benim yokluğumda da devam ettirilecek. Ama arkadaşınız Benjamin ölmüş olacak."

Birden, *"Hayır!"* diye boğuk bir çığlık duyuldu.

İhtiyar bir adamın sesi.

Lenzbakmak için hızla döndü.

"Lassen Sie ihn los! Lassen Sie meinen Sohn los! Onu bırakın gitsin! Oğlumu bırakın!"

Ses, büyük odanın gölgelere boğulmuş bir köşesinden geliyordu. Lenz silahım sesin geldiği yöne çevirdi, sonra fikrini değiştirip yine Ben'i hedef aldı.

Ses, "Oğlumubırakın!" diye yineledi.

Ben oturan adamı ölgün ışıkta hayal meyal görebiliyordu.

Babası. Onun da elinde bir tabanca vardı.

Ben bir an konuşamadı.

Eğik gelen ışığın bir oyunuyla karşı karşıya olduğunu düşünerek tek^ rar baktı ve gördüğünün gerçek olduğunu anladı.

Max şimdi daha sakin çıkan bir sesle, "İkisi de gitsinler," dedi.

Lenz içten bir tavırla, "Ah, siz miydiniz dostum, Max," dedi. "Belki bu ikisinin akıllarını başlarına getirebilirsiniz."

Max, "Bu kadar cinayet yeter," dedi. "Yeterince kan döküldü. Altık her şey bitsin."

Lenz dikleşti. "Akılsız bir ihtiyarsınız," diye karşılık verdi.

"Haklısınız," dedi Max. Oturduğu yerde kalmıştı, ama silahı hâlâ Lenz'in üzerine çevriliydi. "Ben de bir zamanlar akılsız bir genç adam^ dim. Beni büyülemiştiniz o sıralar. Hayatım boyunca sizinle adamlarını^ zm korkusuyla yaşadım. Tehditlerinizle, şantajınızla beni yıldırdınız." Sesi öfkenin etkisiyle yükselmişti. "Neler başarmış olursam olayım, ne olmuş olursam olayım hep ensemdeydiniz."

Lenz, "Silahınızı indirebilirsiniz, dostum," dedi yavaşça. Silahı hâlâ Ben'in üzerine çevriliydi, ama kısacık bir an Max'in bulunduğu yöne dön^ müştü.

Ben, *üzerine atılıp onu yere mıhlayabilirim,* diye düşündü. *Bir daha dikkati dağıldığı zaman.*

Max duymamış gibi ve odada Lenz'den başkası yokmuş gibi devam etti. "Artık sizden korkmadığımı görmüyor musunuz?" Sesi taş duvarlar^ dan yansıyordu. "Yaptıklarımdan, sizinle kasap dostlarınıza yardım etti^ ğimden dolayı kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim. Şeytanla anlaşma yaptığımdan dolayı affetmeyeceğim. Bir zamanlar ailem için, geleceğim için, dünya için bunun yapılmasının doğru olduğunu düşünmüştüm. Ama kendi kendimi aldatıyormuşum. Oğluma, Peter'ıma yaptığınıza bakın..." Adamın sesi boğuklaştı.

Lenz itiraz etti. "Bunun olmaması gerektiğini biliyorsunuz! Yetkile^ rini aşan fazla gayretli güvenlik görevlilerinin marifetiydi."

Max, "Yeter!" diye kükredi. "Duymak istemiyorum! Kahrolası yalan^ larınız yeter!"

"Projeyi düşünsenize, Max. Tanrım, anlamıyorsunuz?"

"Asıl siz anlamıyorsunuz. Kendinizi Tanrı'nın yerine koyma hayalle^ riniz umurumda mı zannediyorsunuz? Acaba hiç umursadım mı?"

"Size bir ayrıcalık tanıdığım için, hatamızı tamir etmek için buraya davet ettim. Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz?" Lenz'in sesi kontrolün^ den çıkmak üzereydi.

Max, "Ne tamiri?" diye bağırdı. "Bütün bunlar dehşetin devamından başka nedir ki? Sonsuza dek yaşamak hayallerinizi gerçekleştirmek için her şeyi ve herkesi feda ettiniz." Adam zorlukla nefes alıyordu. "Şimdi de

hayatta *kalan* tek çocuğumu da benden almak üzeresiniz! Benden aldığı^ nız onca şeyden sonra onu da."

"Şu halde olumlu yaklaşımlarınız hileydi, evet, anlamaya başlıyorum. İhanet etmek amacıyla bizlere katıldınız."

"Kale şehrinize ancak o şekilde girebilirdim. Ancak bu şekilde duru^ mu içeriden kontrol edebilirdim."

Lenz kendi kendine konuşur gibi, "Benim de hatam başkalarının da benim gibi insansever olduğunu zannetmek galiba," dedi. "Beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattınız. Özellikle birlikte o kadar çok şey yaşamamız^ dan sonra, Max."

Max, "Ah! İnsanların geleceğiyle ilgilendiğinizi mi iddia edeceksin niz," diye bağırdı. "Bir de beni akılsız bir ihtiyar olmakla suçluyorsunuz. Başkalarından insandan aşağıymışlar gibi söz ediyorsunuz, oysa kendiniz insan değilsiniz."

Lenz bakışını kısa bir an loş köşesinde oturan Max'e çevirmişti. Ben adamın üzerine atlamak için tam yaylandığı sırada, küçük kalibrelik bir tabancanın çıkardığı kof pop sesini duydu. Lenz beyaz laboratuvar göm^ leğinin göğüs cebinde sağ omzuna yakın beliren ve giderek genişleyen kırmızı daireye bakarken yaralanmıştan çok şaşırmış görünüyordu. Max'in bulunduğu yöne nişan alarak tabancasını art arda üç kere ateşle^ di.

Derken Lenz'in göğsünde ikinci bir kızıllık belirdi. Sağ kolu işe yara^ maz halde yanma düşerken tabancası da gürültüyle yere çarptı.

Uzi'yi hafifçe aşağı eğen Anna bakışını ondan ayırmıyordu.

Lenz birdenbire genç kadının üzerine bir hamle yaptı ve onu yere yıktı. Uzi de takırdayarak yere çarpmıştı.

Eli Anna'nm boğazmdaydı, gırtlağını çelikten farksız parmaklarla st^ kıyordu. Anna doğrulmaya çalıştıysa da, canavar genç kadının kafasını çatırdatarak yere çarptı.

Aynı hareketi tekrarlayacağı sırada çılgına dönen Ben, Lenz'in üze^ rine atıldı. Anna'nm daha önce ona verdiği plastik silindiri sıkı sıkı tutu-

yordu. Gösterdiği çabayla duyduğu öfkeden titreyerek sağ elini kaldırdı ve enjektörü doğrudan Lenz'in boynuna sapladı.

Lenz duyduğu acıdan uludu. Ben adamın şahdamarma girmiş veya bu damara çok yaklaşmıştı. Pistonu sonuna kadar bastırdı.

Dehşet hissi Lenz'in yüzünde kalıplaşmıştı. Eli boynuna gitti, enjektörü bulup hızla çekti ve üstündeki etiketi okudu. *"Verdammt nochmal! Scheiss Jesus Christus!"*

Ağzında köpükler belirdi. Birdenbire baş aşağı edilmiş bir heykel gibi arkaya devrildi. Bağırmak istermiş gibi ağzı açılıp kapandı, ama sadece havasız kalmış gibi soluyabildi.

Sonra kaskatı kesildi.

Lenz'in gözleri hâlâ hiddetle bakıyordu, ama gözbebekleri genişlemiş ve sabitleşmişti.

Ben, "Galiba öldü," dedi soluk soluğa.

Anna, "Öldüğünü biliyorum," dedi. "Bu bilinen en etkili narkotiklerden biridir. Kilitli ecza dolaplarında hayli güçlü maddeler saklıyorlar. Şimdi çıkalım buradan!" Genç kadın, Max Hartman'a baktı. "Hepimiz birden."

"Gidin." Ben'in babası oturduğu koltuktan fısıldar gibi konuşmuştu. "Beni burada bırakın, ama siz ikiniz gitmelisiniz. *Şimdi.* Muhafızlar..."

Ben, "Hayır," dedi. "Siz de bizimle geliyorsunuz."

Anna birden Ben'e, "Allah kahretsin," dedi. "Helikopterin havalandığını duydum. Onun için bu imkân kalmadı. Sahi, sen nasıl içeri girdin?"

"Şatonun altında bir mağara var. Bodrum katma açılıyor. Amaorasını buldular."

"Demek Lenz haklıymış. Hapı yuttuk. Başka bir çıkış yolu yok."

Max çok zayıfbir sesle, "Bir çıkış yolu var," dedi.

Ben gördüğü manzara karşısında dehşete düşerek babasının yanına koştu.

Arkasında soluk mavi renkte bir hastane giysisi olan Max, ellerini boğazının altında, bir kurşunun girdiğini Ben'in şimdi gördüğü yere bas-

tırmıştı. Titreyen parmaklarının altında kan ısrarla yayılıyordu. İnce pa^ muklu giysinin üstüne siyah renkte on sekiz sayısı basılmıştı.

Ben, "Hayır!" diye bağırdı.

Adam, Lenz'i öldürmek ve hayatta kalan tek oğlunu korumak için kurşunu yemişti.

Max, "Lenz'in özel helikopteri," diye fısıldadı. "Sol uçtaki arka korH doru izleyin..." Adamcağız birkaç saniye daha talimatlar mırıldandı. So^ nunda, "Beni anladığını söyle," dedi. Gözleriyle yalvarır gibiydi. Hemen hemen duyulamayacak kadar hafif bir sesle tekrarladı. "Beni anladığını söyle."

Kendisi de konuşmakta güçlük çeken Ben, "Evet," dedi. Babası *beni anladığım söyle* sözleriyle helikoptere ulaşmaları için verdiği *talimatları* kastediyordu tabii, ama Ben onun *beni anladığını söyle* sözleriyle hayatta aldığım güç kararları yanlış olsalar bile anladığını söyle bana demek iste^ diğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Onları anladığını söyle. Gerçekte kim olduğumu anladığını söyle bana.

Max boyun eğmiş gibi ellerini boğazından çekti ve kan kalbinin ağır ve düzenli atışlarıyla eşzamanlı olarak püskürmeye başladı.

Beni anladığını söyle.

Evet, Ben söylemişti ve ancak o zaman anlamıştı. *Anlıyorum.*

Birkaç saniye sonra babasının cansız vücudu öne yığıldı.

Cansız, ama son derece sağlıklı görünümlü olarak. Ben gözyaşları arasında babasının onlarca yıl daha genç göründüğünü, saçlarının pırıl pı^ rıl bir siyah renkte uzamaya başladığını, cildinin pürüzsüz, diri ve gergin olduğunu görebiliyordu.

Ölü Mas Hartman hiç bu kadar canlı görünmemişti.

KıRK SEKIZINCI BÖLÜM

Ben'le Anna ateş sesleri arasında koridorda koşuyorlardı. Genç ka^ dm koşarken Uzi'nin kayışı silahın namlusuna çarparak donuk bir takırtı çıkarıyordu. Her an saldırıya uğrayabilirlerdi: Allah'tan ki muhafızlar eH lerinde ağır silah olduğunu bildiklerinden ihtiyatla yaklaşacaklardı. Anna para karşılığında görev yapan hiçbir nöbetçinin hayatını gereksiz yere tehlikeye atmayacağını biliyordu.

Max'in talimatları net ve doğru çıktı.

Başka bir sağa dönüş onları bir merdiven başına götürdü.

Ben çelik kaplamalı kapıyı açtı, Anna da iniş alanına mermi yağdır^ dı: orada her kim varsa içgüdüsel olarak zıplayarak kendini emniyete aH maya çalışacaktı. Oraya girdiklerinde kulakları sağır edici bir karşı ateşle karşılandılar: alt kattaki bir muhafız merdiven basamaklarının dar aralık^ larmdan ateş açmıştı. Fazla bir isabet şansı olmayan bir açıydı bu: en bü^ yük tehlikeyi mermilerin sekmesi oluşturuyordu.

Anna, Ben'e, "Yukarı koş," diye fısıldadı.

Ben alçak sesle itiraz etti. "Ama Max helikopterin biniş katının aşa^ gıda olduğunu söylemişti."

"Sen dediğimi yap. Yukarı koşmaya başla. Gürültülü olarak."

Genç adam hemen anladı ve denileni yaptı. Ayakkabılarının tırman^ dığı basamaklara gürültüyle çarpmasını garantiliyordu.

Anna duvara yapıştı ve aşağı katın görüş çizgisinin dışında kalmaya dikkat etti. Birkaç saniye sonra muhafızın hareketlerini keşfetti: Ben'in yukarı çıktığını duyan adam avına yetişmek için acele ediyordu.

Saniyeler saat gibi uzadı. Anna muhafızın merdiven sahanlığına zıp^ lamasını gözlerinin önünde canlandırabiliyordu: adamın hareketlerinin çıkardığı gürültüden derlenen hayali bir görüntüye göre hareket etmesi gerekecekti. Muhafız görüş açısına girdiği an ona kıyasla tek avantajı hız^ lük olacaktı. Mümkün olan son ana kadar göze gözükmemeye çalışacak, bundan sonra reflekslerinin ani olması gerekecekti.

Anna birden havaya zıpladı ve kafasının içinde muhafızın olduğunu hayal ettiği yere ateş etti. Adamın konumunu görsel olarak saptadığı an tetiği çekmişti bile.

Muhafız bir hafif makineliyi doğrudan onun üzerine yöneltmişti. Za^ fer veya yenilgiyi saniye bölümleri tayin edecekti. Ateş etmeden önce adamı görmeyi beklemiş olsaydı, avantaj muhafızın olacaktı.

Bunun yerine adamın tuniğinin kana bulanmasını, silahının da zarar vermeden yukarıya mermi kusmasını, sonra da takırdayarak aşağı yuvar^ lanmasını seyrediyordu.

Ben, "Anna?" diye seslendi.

Genç kadın, *"Şimdi!"* diye bağırdı. Genç adam da iki kat merdiveni koşa koşa inerek helikopterin bulunduğu katta dışarıya doğru açılan grH ye boyalı çelik kapının önünde genç kadınla buluştu.

7 numaralı alana girdiklerinde soğuk bir hava akımı hissettiler ve ip te helikopter, pırıl pırıl büyük metal yaratık, solan ışıkta karşılarmdaydı. Büyük, ipek gibi parlak İtalyan malı siyah renkte .bir Augusta 109'du ve kızak yerine tekerlekliydi.

İkisinin de içine tırmanmalarından sonra Anna, "Sahi, bunu uçurabilecek misin?" diye sordu.

Kokpitte yerini alan Ben evet der gibi homurdandı. Gerçekte sadece bir kez bir helikopter kullanmıştı, ama bu bir talim aracıydı ve çift kon^ trol setinin başında diplomalı bir pilot vardı. Buna karşın Ben defalarca

uçaklar kullanmıştı, ne var ki bu tamamen farklıydı. Genç adam loş kokpitte kontrol düğmelerini gözden geçirdi.

Kontrol tablosunun karmaşıklıkları bir an bir sisin içinde eridi. Başının öne yığılmış vücudu gözlerinin önünde dolanıyordu. Bir zamanlar nasıl göründüğü hakkında bir fikir verecek kadar genç bir Max Hartman hayalinde canlandı. Yaşadığı ülkeyi teslim alan öldürücü bir nefret fırtınasının pençesindeki genç bankeri görür gibiydi. Bu genç adam ki elinden geldiği kadar çok aileyi kurtarabilmek için iğrenç bir rejimle iğrenç anlaşmalara evet demişti. Hâkim olmaya alışıkken bir piyona dönüşmüştü.

Mülteciyi, üzüntülü adamı, sırları olan adamı, annesinin tanıştığı ve âşık olduğu adamı görür gibiydi. Babası Max Hartman'di bu.

Ben kafasını salladı. Dikkatini yoğunlaştırmak zorundaydı.

Dikkatini yoğunlaştırmalıydı, yoksa ikisi de öleceklerdi. Ve her şey boşa gitmiş olacaktı.

Helikopter alanı hava koşullarına açıktı dışarıdaki ateş sesleri de gH derek yaklaşıyordu.

Ben, "Muhafızlardan birinin bizi düşürmeye çalışması olasılığına karşı Uzi'yle hazır olmanı istiyorum," dedi.

Anna'nm isteği verdiği yanıta yansıdı. "Ateş etmeyeceklerdir," dedi. "Bunun Lenz'in helikopteri olduğunu biliyorlar."

Arkadan gelen kültürlü ve emin bir ses duyuldu. "Çok doğru. Lenz'in, onu bekleyen yolcuları olmadığını mı sandınız, Bayan Navarro?"

Yalnız değillerdi.

İkisi birden dönerek arka kompartımana büzülmüş olan yolcuyu gördüler. Yarı şeffaf büyük pembe çerçeveli gözlük takmış ak saçlı, fakat güçlü görünüşlü bir adamdı, bu. Kral Edward stilinde Glenn Urquhart takım elbisesi, ütüsü üstünde beyaz gömleği ve sıkıca düğümlenmiş zeytuni yeşil kravatıyla çok şıktı.

Elinde kısa namlulu otomatik bir tabanca tutuyordu. Adamın şıklığına uymayan tek yanı...

Anna, *"Alan Bartlett,"* diye soludu.

"Silahınızı bana verin, Bayan Navarro. Benim tabancam sizin üzeri^ nize çevrili, sizin silahınız ise ateşe hazır değil. Tetiği çekmek zorunda kalırsam çok üzülürüm. Patlama herhalde helikopterin ön camını parça^ lar, helikopterin gövdesine de belki zarar verir. Bu araca ihtiyacımız ola^ cağına göre bu da çok üzücü olur."

Anna Uzi'yi yavaşça yere kaydırdı ve Bartlett'e doğru itti. Adam sila^ hı almak üzere eğilmedi, artık Anna'nm elinin altında olmayışından hoş^ nut görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Bayan Navarro," dedi. "Size minnet borcum bü^ yüyor. Gaston Rossignol'u bizim için hem de o kadar çabuk bulduğunuz için size yeterince teşekkür etmedim sanırım. Kurnaz ihtiyar tilki başımı^ za dert açmaya hazırlanıyordu."

"Ahlaksız," dedi Anna alçak sesle. "Seni entrikacı orospu çocuğu."

"Bağışlayın, ama rapor vermenin ne yeri, ne de zamanı, Bayan Na- varro. Yalnız şu kadarını söyleyeyim: bize o kadar yararlı hizmetlerde bu^ lunduktan sonra başarılarınızı mahvetmeye başlamanız çok yazık. Şimdi söyleyin. Dr. Lenz nerede?"

Ben, Anna'nm yerine yanıt verdi: "Öldü."

Bartlett kısa bir süre sustu. Anlamsız gri gözlerinde bir anlık bir ışık yanıp söndü. "Öldü mü?" Aldığı bilgiyi sindirdiği kadar silahı tutan elleri gerilmişti. Birden sesi yükseldi. "Sizi sersemler! Sizi her şeyi mahveden budalalar! Güzelliğini hiçbir zaman kavrayamayacağmız bir şeyi yok et- meye çalışan kötü ruhlular. Bunu yapmak hakkını size kim verdi? Bunun sizin kararınız olduğunu nereden çıkardınız?" Bartlett sustu, sonra öfke^ den .titreyerek ekledi. "İkinizin de canı cehenneme!"

Ben, "Önce senin canın, Bartlett," diye kükredi.

"Tabii. Siz Benjamin Hartman'sınız. Bu koşullar altında tanıştığımız için üzgünüm. Ama kusur bende. Kardeşinizle birlikte sizin de öldürül^ meniz için emir vermeliydim: bu bizim için hiç de güç olmazdı. Ne yapa^ yım, ihtiyarlığımda duygusal oldum galiba. Evet, genç sevgililerim, ikiniz beni güç bazı kararlar almak zorunda bıraktınız."

Bartlett'in saldırı silahının geniş namlusu kokpitin ön camına yansı^ mıştı. Ben gözlerini ondan ayırmıyordu.

Bartlett bir süre sonra, "Ama her şey sırayla," diye devam etti. "Pilot-' luk yeteneğinize güvenmek zorundayım. Viyana'nm dışında bu helikop^ teri indirebileceğiniz bir alan var. Sizi oraya yönlendireceğim."

Ben, Bartlett'in otomatik silahına bir kez daha göz attıktan sonra akünün şalterine uzandı.

Bujiler ateşlenirken bir tıkırtı oldu, arkasından motorun giderek yo^ ğunlaşan homurtusu duyuldu. Helikopter yüzde yüz otomatikti, bu da uçurulmasını fazlasıyla kolaylaştırıyordu.

On saniyenin içinde tutuşmayı motorun tüyler ürpertici gümbürtüsü izledi. Rotorlar dönmeye başladılar.

Ben, Anna'ya, "Kemerini sıkı bağla," diye mırıldandı. Sol eliyle bir kolu çekmesinin arkasından rotorların sesinin yavaşladığı duyuldu.

Derken boru sesini andıran bir ses duyuldu ve motor yavaşladı.

Ben, "Kahretsin," diye söylendi.

Bartlett, "Ne yaptığınızın farkında mısınız?" diye sordu. "Çünkü eğer bilmiyorsanız işime yaramayacaksınız demektir. Bunun ne demek oldu^ ğunu ise söylememe gerek yok."

Ben, "Sadece biraz paslanmışım," diye karşılık verdi. Bu kez gaz ve kumanda çubuklarının ikisini de öne itti.

Motordan başka kuyruk rotorlarıyla ana rotorların ikisi de uğulda^ maya başladılar.

Ben gaz çubuğunu hızla arkaya itince, helikopter aniden sarsılarak durdu. O ve Anna öne ve kemerlerinin üstüne savruldular; Bartlett ise aynen Ben'in umduğu gibi kokpitin arkasını çeviren metal desteğe çarptı.

Bölmeye toslayan tüfeğin takırtısını duyar duymaz Ben kemerini çözdü ve harekete geçti.

Bartlett'in, çarpışmanın etkisiyle geçici olarak sersemlediğini görebH liyordu. Sol burun deliğinden kan süzülüyordu. Ben bir leoparın çevikliğiyle koltuğunda dönerek her iki eliyle Bartlett'in üzerine çullandı ve

adamın omuzlarını çelik döşemeliğin üstüne mıhladı. Bartlett hiç karşı koymadı.

Bölmenin toslayışı onu sadece bayıltmış mıydı? Yoksa adam ölmüş müydü?

Tahminlerde bulunmak fazla riskliydi.

Anna, "Yanımda ekstra bir kayış var," dedi. "Bileklerini bitiştirebilirsen..."

Birkaç saniyenin içinde eski amirinin elleriyle bacaklarını kelepçelemiş, adamı arkada hah gibi rulo yapmıştı.

Anna, "Tanrım," diye soludu. "Vakit yok. Hemen havalanmalıyız. Muhafızlar göründüler!"

Ben iki çubuğu öne ittikten sonra, bir yandan yatay hareketi kontrol eden kolu sabit tutarken, helikopterin yükselişini sağlayanını yukarı yukarı itti. Burnu sağa, kuyruğu sola dönen helikopter, park edildiği alandan çıkıp ayın soğuk ışığının altında karla kaplı çimlerin üstünde ilerlemeye başladı.

Ben, "Lanet olsun!" diye bağırarak gücü azaltmak ve helikopterin dengesini sağlamak için harekete geçti.

Sonra kolu yavaşça yukarı iterek ağır ağır güç verdi ve helikopterin hafiflediğini hissetti".

Kumanda çubuğunu birkaç santim öne itti, burnun aşağı meylettiğini hissetti. Helikoptere biraz daha güç verdi.

Artık ilerlemeye başlamışlardı.

Helikopter karın üstünde ilerliyordu.

Helikopteri yükselten kol şimdi yarı yere kadar kalkmıştı.

Helikopter birdenbire yirmi beş millik bir hızla havaya sıçradı.

Havalanmışlardı.

Ben daha fazla güç için kumandaya sarıldı. Helikopterin burnu düzeldi. Yükselmeyi sürdürüyorlardı.

Kokpite mermiler çarpmaya başladı.

Birkaç muhafız makinelileri helikoptere çevrili olarak koşuyor, bir yandan da bağırıyorlardı.

"Lenz'in helikopterine ateş etmezler demiştin."

Anna, "Değerli doktorumuzun akıbeti öğrenilmiş olmalı," dedi. Genç kadın Uzi'sinin namlusunu açık olan yan pencereden dışarı uzata^ rak birkaç el ateş etti. Muhafızlardan biri yere yığıldı.

Genç kadın devamlı bir ateş sürdürdü.

Öbür muhafız da yerdeydi şimdi.

"Oldu," dedi. "Sanırım bir süre rahatız."

Ben kolu merkezden arkaya itti, burun düzeldi.

Yükseğe, daha da yükseğe çıktılar.

Şimdi *Schloss'un* tam tepesindeydiler, helikopter de daha dengeliydi. Ben artık onu bir uçak gibi kullanabilecekti.

Birden ani bir hareket hissetti ve tam döndüğü sırada ense kökünde ve omuzlarında bıçak saplanmış gibi şiddetli bir acı hissetti. Bu his bir sH nir sıkışmasının verdiği acıyı andırıyordu, ama kat kat beterdi.

Anna bir çığlık attı.

Ben yüzüne yayılan ıslak ve sıcak nefesten ne olduğunu kavradı. Kollarıyla bacakları kelepçeli olan Bartlett, genç adamın üzerine atılmış ve ona elinde kalan tek silahla saldırmıştı, çeneleriyle.

Dişlerini Ben'in açıkta kalan ensesiyle omuzlarının daha derinine saplarken Bartlett'in gırtlağından bir orman canavarının hırlamasını an^ dıran korkunç bir ses çıkıyordu.

Ben, Bartlett'i tutmak için kumanda kolunu salıverince, helikopter tehlikeli şekilde yalpalamaya başladı.

Bitmemişti! Anna silahı Bartlett'e çevirip ateşlemekle Ben'i de öldü-[1] rebileceğinin farkındaydı. Bunun üzerine Bartlett'in uzun ak saçlarını avuçlayarak var gücüyle çekti. Saçlar koparak arkalarında kanayan pem^ be saç derisi alanları bıraktılar.

Ama Bartlett hâlâ salıvermiyordu.

Sanki hayatının tüm gücünü çenelerine akıtmıştı, dişlerini bütün vü^ cudunun kas kuvvetiyle Ben'in etinin derinine itiyordu.

Başka bir şeyi kalmamıştı. Yaralı bir hayvanın hayatta kalmak ya da en azından düşmanının hayatta kalmamasını sağlamak için tek şansı.

Dayanılmaz bir acının pençesindeki Ben yumruklarıyla Bartlett'in kafasını bombardıman ediyor, fakat hiçbir yararı olmuyordu.

Buralara kadar geldikten, onca tehlikeyi atlattıktan sonra tam kurtula^ cakken yok edilmek mümkün müydü?

Bartlett manyaklaşmıştı, acı duymuyordu, sınırsız bir hırsın sahibi şık ve zarif adam şimdi herhangi bir omurgalının en ilkel konumuna gerile^ misti. Serengeti ovalarının bir sırtlanı gibi köpek dişlerini başka bir yara^ tığın etine saplıyor, içlerinden yalnız birinin gelecek günü görmesini umut ediyordu.

Ağzı Ben'in ensesiyle omuzlarına kilitlenirken, Bartlett'in vücudu kıvranıyor, çırpmıyor, çifte atıyordu, Anna'yı her iki ayağıyla tekmeledikçe genç kadını şiddetle sarsıyor, ellerinin tutuş gücünü zayıflatıyordu. Birden bir soğuk hava akımı helikopterin içini doldurdu. Bertlett'in bir yılan balığının kıvranışını akla getiren çılgınca hareketleri, Anna'nm ya^ nmdaki kapıyı tekmeleyip açmıştı.

Adamın bir diğer şiddetli hamlesi kuyruk rotorlarını yöneten pedal^ lan sarstı ve helikopter sola eğildi, önce ağırca, sonra giderek daha hızlı olarak kendi etrafında dönmeye başladı. Merkezkaç kuvvet arttıkça Anna da tehlikeli surette açık kapıya doğru kaymaya başladı. Bartlett'in yü.-' züne yapışmıştı. Adamın etine saplanmış tırnakları tek tutanağını sağlı^ yordu. Yaptığı şey midesini gerçi bulandırıyordu, ama başka çaresi yoktu: tırnaklarını daha derine, daha şiddetli sapladı ve parmağını Bartlett'in göz çukurunun içine itti.

"Çekil, orospu çocuğu," diye bağırarak parmağının adamın göz çukurundaki baskısını artırdı, öyle ki Bartlett sonunda canhıraş bir feryatla Ben'in etini salıverdi.

Bundan sonra olanlar sanki bir-sisin içinde gelişti. Anna'yla Bartlett'in her ikisi de açık kapıya, ta aşağılardaki baş döndürücü boşluğa doğru sürüklendiler.

Anna tam o sırada bileğini çelik gibi bir pençenin kavradığını hisset^ ti. Helikopter kırk beş derecelik, bir eğimle dönmeyi sürdürürken Ben'in

eli şimşek hızıyla ileri fırlayıp Anna'yı kavramıştı. Bartlett en sonunda uluyarak yer çekimine yenik düştü ve helikopterden aşağı kaydı.

Altlarındaki *Schloss'a* doğru taş gibi düşerken ulumaları da giderek zayıflıyordu.

Helikopter de onu aşağıya izleyecek miydi? Doğru açısal konum l^ mitlerini aşan bir helikopter, bir uçaktan farklı olarak taş gibi düşerdi. Fi-[1] rıldak gibi dönen helikopter de bir yandan yana yatmayı sürdürüyordu.

Doğru pozisyona kavuşmak Ben'in her iki elini ve ayağını kullanma^ sını gerektirecekti. Ayakları pedallar üzerinde çalışırken panik halindeki genç adam kumanda çubuklarını ayarlayarak kuyruk rotoruyla ana roto^ ru koordine etti.

Kapıyı kapamayı ancak başarabilen Anna, "Ben, bir şey yap!" diye bağırdı.

Genç adam zorlanan rotorlarının uğultusu arasında, "Tanrım! Başa^ rabilir miyim bilemiyorum!" diye bağırdı.

Helikopter birden daldı, Anna'nm da midesi ağzına geldi, ama heli^ kopterin bir yandan düşerken doğrulmaya başladığını hissetmişti.

Zamanında doğrulabildiği -yükselmek için gerekli açıyı bulabildiği- takdirde, kurtulma şansları vardı.

Ben tüm dikkatini vererek kumandaları kurcalıyordu. İniş hızının te^ lafi edilemez dereceyi bulmasına kadar rotor gücünün sadece birkaç sanH yesi kaldığını ikisi de biliyorlardı: herhangi bir yanlış karar ölümcül ola^ çaktı.

Anna görmeden önce hissetti... helikopterin yükseldiğini, dengeyi bulduğunu ufuk çizgisine bakarak görmesinden önce hissetmişti.

Uzun süreden beri ilk kez paniğinin biraz hafiflediğini fark ediyordu. Bluzundan bir parça koparark Ben'in ensesinin altındaki ısırığın üstüne bastırdı. Bu alan diş izleriyle yer yer çukurlaşmıştı, ama basınç yaralarının çok az kanaması bir şans olmuştu. Önemli hiçbir damar zarar görmemiş^ ti. Ben'in kısa bir süre sonra doktora ihtiyacı vardı ama şu anda acil bir durum yoktu.

Genç kadın helikopter camından aşağı bakıyordu. "Bak!" diye bağır^ dı. Tam aşağılarında oyuncağa benzeyen şatoyla yılankavi çitini görebilin yordu. Dağın eteğinde ise bir insan kalabalığı sel gibi akıyordu.

Genç kadın, "Bak onlar!" diye bağırdı. "Görünüşe bakılırsa, oradan çıkabilmişler!"

O sırada aşağıda bir patlama olduğunu duydular ve *Schloss'un* he^ men yanı başında dev bir krater belirdi.

Eski taş kalenin patlama mevkiine yakın küçük bir bölümü un ufak olmuştu.

Ben, "Dinamit," dedi.

Şimdi yerden üç yüz metre yüksekteydiler ve saatte 140 mil hızla yoH culuk ediyorlardı. Genç adam, "Budalalar mağaranın ağzını dinamitle patlattılar," dedi. "Patlama binaya çok yakındı, sonucu görüyorsun. *Tan-^ rım!"*

Anna, dağın doruğuna yakın bir yerde *beyaz* bir bulutun oluştuğunu ve yamaçtan yoğun bir sis gibi yuvarlandığını gördü.

Beyaz bir kar bulutu, güçlü bir dalga, Avusturya Alpleri'nde doğanın zalim bir gerçeği olan bir çığdı bu.

Aynı zamanda inanılmayacak güzellikte bir manzaraydı.

Schloss arazisinden kaçmayı başaran düzinelerce çocuk dışında hiç kimse hayatta kalamadı.

Dünyanın dörtbir yanından çoğu büyük ve ünlü erkekle kadınlardan oluşan otuz yedi kişi, Viyana'lı filantrop Jürgen Lenz'in, ona babasından miras kalan Alpler'deki şatoyu yok eden çığ felaketinde öldüğünü dehşet içinde okudular.,

Hepsi dikkate değer derecede sağlıklı gözüken otuz yedi erkek ve kadındılar.

KıRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Daha şık bir çağın pırıl pırıl bir kalıntısı olan Metropolis Kulübü Manhattan'da Doğu Altmış Sekizinci Sokak'ta şık bir blokun köşesini kaplıyordu. On dokuzuncu yüzyıl sonlarının kireçtaşmdan korkuluklar ve karmaşık kirişlerle bezeli görkemli bir McKim & White binasıydı. İçeride kıvrımlı dövme demir parmaklıkları olan çifte merdiven duvara yapışık mermer sütunların ve alçıdan kartonpiyerlerin yanından geçerek geniş Schuyler Hall'e çıkıyordu. Siyah ve beyaz dörtgenlerle kaplı zeminin üs^ tüne üç yüz sandalye dizilmişti. Ben tüm kuşkularına karşın bunun babası için düzenlenen anma töreni için uygunsuz bir yer olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Yirmi yıl boyunca Max Hartman'm tam yetkili yardımcılığını yapan Marguerite, olayı kendisinin düzenlemesinde ısrar etmişti ve çaba^ larmın sonucu her zamanki gibi kusursuzdu.

Ben şimdi önündeki yüzlere gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Top^ luluk tek tek yüzlere bölünene kadar bakmayı sürdürdü.

O sandalyelerde garip bir yas tutanlar topluluğu oturuyordu. Ben, New York bankacılık çevresi ihtiyarlarının yılların kaygı izlerini taşıyan yüzlerini gördü. Saçları ağarmış, çift gerdanh ve sırtları kamburlaşmış bu ihtiyarlar, hayatlarını adadıkları bankacılık mesleğinin, teknik becerileri kişisel ilişkilerin üstünde tutan şekillerde değiştiğinin bilincindeydiler. Bunlar, en kârlı anlaşmalarını golf alanlarında yapmış olan bankacılardı... oysa bu yeşil alanların centilmenleri, şimdi endüstrilerinin geleceğinin

çirkin saç kesimli ve elektrik mühendisliği alanında doktoraları olan de^ neyimsiz adamların elinde olacağını biliyorlardı.

En önemli hayır derneklerinin şık giyimli liderleri Ben'in gözüne iliş ti. New York Tarih Kurumu'nun yönetim müdürüyle kısa bir göz iletişimi kurdu. Gür saçlarını sıkı bir topuz halinde toplamış olan bu kadının yüzü hafifçe çekilmiş izlenimi veriyordu. Ağzının köşelerinden kulaklarının ar^ kalarmdaki bir alana kadar uzanan gerginlik, yakın zamanda yapılmış bir yüz gerdirme ameliyatının iyi bilinen işareti ve cerrahın incelikten yoksun hünerinin alâmetiydi. Ben, bu kadının arkasındaki sırada Grolier Kurumu'nun ak saçlı ve denizci kıyafetli başını tanıdı. Metropolitan Müzesi'nin bakımlı başkanı, Evsiz Barksızlar Koalisyonu'nun neo-hippi kadın başkanı da orada bulunanların arasındaydı. Çeşitli önemli eğitim kurum^ larmın rektör ve dekanları aralarına mesafe girmesine özen gösteriyorlar ve Ben'e kederle bakıyorlardı. Birinci sırada oturan United Way yardımsevenler kurumlarının ülke çapındaki karizmatik müdürü hafif buruşmuş gözüküyor, kısa bacaklı av köpeği bakışlarından gerçekten duygulanmış olduğu anlaşılıyordu.

Kalabalığın içinde silinen, sonra tekrar dikkati çeken nice yüzler. Ben gayretli çiftler, korseli kadınlar ve gevşek karınlı erkekler gördü. Bunların çoğu, New York sosyetesi içindeki yerlerini, okur yazarlık, AİDS, ifade özgürlüğü, yabanıl hayatı koruma için bağış toplama kam^ panyalarma Max Hartman'm desteğini sağlamalarına büyük ölçüde borç^ luydular. Genç adam Bedford'daki komşularını gördü. Alâmeti olan ge^ niş yollu gömleği giymiş olan beysbol oyuncusu dergi grubu patronu, bir zamanlar *Ivy League"* üniversitelerinin birindeki Ejiptoloji programını yöneten kibar eski bir ailenin hafif harap yüzlü torunu, renkli Yepi Çağ adlarıyla pazarlanmış bitkisel çay üreticisi bir şirketi kuran ve bir holdin^ ge satan gençten bir adam.

Yıpranmış yüzler, taze yüzler, tanıdık veya yabancı yüzler. Hartman Sermaye Yönetimi için çalışan insanlar. Bir iki kere gözlerine mendilini

<> Birleşik Amerika'nın özellikle kuzeydoğusundaki en seçme üniversitelerinin oluşturduğu topluluk.

bastıran Fred McCallan gibi değerli, eski müşteriler. Doğu New York'ta öğretmenlik yaptığı günlerden kalma eski meslektaşları; Mount Vernon'daki aynı derecede yoksul bir lisede yeni üstlendiği görev çerçevesin^ de edindiği yeni meslektaşlar. Zor günlerinde onunla Anna'ya yardımcı olan insanlar da vardı. Hepsinden önemlisi, nişanlısı, arkadaşı ve sevgilisi Anna yanındaydı.

Ben salonun ucundaki platformun üstündeki bir kürsüden bütün bu insanlara babası hakkında birkaç söz söylemeye çalıştı. Bir saat önce çok kaliteli bir yaylı sazlar kuarteti -kurulmasına Max'in destek olduğu bir kuartet- Mahler'in Beşinci Senfonisi'nden uyarlanan bir Adagietto çaH mıştı. Max'in eski iş arkadaşları ve desteğinden yararlanan kişiler tanıdık^ lan, Max'i anmışlardı. Şimdi de konuşmakta olan Ben, bir yandan konu^ surken gerçekte hitap ettiğinin oradaki topluluk mu, yoksa kendisi mi o] duğunu merak ediyordu.

Tanıdığı Max Hartman'ı anlatırken onun hakkında ne kadar bil g< v bildiğini veya onu tanımasının mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Emin olduğu tek şey onu anlatmak zorunda olduğuydu. Yutkundukkm sonra konuşmayı sürdürdü: "Bir çocuk, babasının kadirimutlak olduğunu düşünür. Gurura, geniş omuzlara ve hâkimiyet duygusuna bakarken onun kuvvetinin sınırları olduğunu düşünmemiz olanaksızdır. Olgunlul yanlışımızı anlamamızla başlar." Boğazı düğümlendiğinden Ben dcv.nn edebilmek için birkaç saniye beklemek zorunda kaldı.

"Babam güçlü bir adamdı, hayatımda tanıdığım en güçlü adanı. Am; l dünya da güçlüdür, hem de ne kadar yürekli ve kararlı olursa olsun her adamdan daha güçlü. Max Hartman yirminci yüzyılın en karanlık günlü i-> ni yaşadı. İnsanlığın, kalbinin ne kadar karanlık olduğunu kanıtladığı bir zamanda yaşadı. Bana öyle geliyor ki bunu bilmek onu kirletmişti. İki b'K, giyle yaşamak, bir hayat kurmak, bir aileyi yaşatmak zorunda kaldığını ve bu bilginin kendi hayatı gibi onlarmkini de karartmaması için dua ettiğini düşünüyorum. Bu bilgiden sonra bağışlanmak olabilir mi?" Ben yine dur^ du, derin bir soluk aldı ve devam etti:

"Babam karmaşık bir adamdı, hayatımda tanıdığım en karmaşık adam. Şaşılacak karmaşıklıktaki bir dönemde yaşadı. Bir şair şöyle yaz^ mıştı:

"Şimdi düşün
Tarihin birçok şeytani geçitleri, yapay koridorları olmuştur
Ve sorunları da,fısıltılı tutkularla aldatır,
Kibirle yönlendirir bizi-

"Babam hep ileriye baktığını, hiç geriye bakmadığını söylerdi. Bu bir yalandı, cesurca, gerçeklere meydan okuyan bir yalan. Babamı biçimlen^ diren tarih olmuştu, daima baskın çıkmaya çalıştığı da bu tarihti. Kesin^ likle siyah ve beyaz olmayan bir tarih. Çocukların görüşü çok keskindir. Yıllarla birlikte bulanır. Öyleyken çocukların çok iyi göremedikleri bir şey vardır: aradaki tonlardır bunlar. Grinin tonları. Gençliğin kalbi saftır, öyle değil mi? Gençlik uzlaşmazdır, kararlıdır, azimlidir. Deneyimsizliğin ayrıcalığıdır bu. Gerçek dünyanın pisliği tarafından sınanmamış ve bulandırılmamış manevi temizliğin ayrıcalığıdır bu.

"Kötülükle savaşmak için kötülükle uzlaşmaktan başka seçeneğiniz yoksa ne yaparsınız?'Sevdiklerinizi, kurtarabileceklerinizi mi kurtarırsın nız, yoksa saflığınızı ve temizliğinizi mi korursunuz? Hiçbir zaman böyle bir karar vermek durumunda kalmadığımı biliyorum. Başka bir şey daha biliyorum. Bir kahramanın elleri çatlamış, sıyrılmış, yıpranmış ve nasırlaş^ mıştır, ancak ender olarak temizdir. Babammkiler de değildi. Düşmana karşı savaşırken düşmanın amaçlarına da hizmet eden işler yaptığının linciyle yaşamıştı. Sonunda geniş omuzları, yaptığı iyiliklerin hiçbirinin lemediği bir suçluluk duygusuyla çökmüştü... Sevdiklerinin çoğu yaşama^ dığı halde kendisinin hayatta kaldığını hiçbir zaman unutamamıştı. Bu bilgiden sonra bağışlanmak olabilir mi? Sonuçta doğruyu yapmak için ça^ balarını katladı. Hiçbir zaman ona ve benden beklentilerine isyan ettiğim zamanlardaki kadar ona ve görev hissine sadık olamadığımı daha yeni anladım. Bir baba her şeyden çok çocuklarını güvende tutmak ister. Ne yazık ki bir babanın yapamadığı tek şeydir bu."

Ben'in gözleri Anna'nmkilerle karşılaştı, uzun uzun bakıştılar. Genç adam sevgilisinin sorusunu yanıtlayan anlamlı kahverengi gözlerinde ara^ dığı avuntuyu buldu.

"Tanrı isterse bir gün ben de bir baba olacağım ve hiç kuşkusuz bu dersi unutup tekrar öğrenmek zorunda kalacağım. Max Hartman kelime^ nin tam anlamıyla büyük bir insanseverdi, insanları severdi, oysa o seviH mesi kolay olan bir insan değildi. Çocukları hemen her gün kendi kendi^ lerine, onun kendileriyle gurur mu yoksa utanç mı duyduğunu sorarlardı. Şimdi aynı sorunun ona da yük olduğunu anlıyorum: bir baba olarak çp^ cuklarma gurur mu duyuracaktı, utanç mı?

"Peter, şu anda burada yanımda olmanı, dinlemeni ve konuşmanı ne kadar isterdim." Genç adamın gözleri dolu dolu oldu. "Ama şimdi söyle^ yeceklerimi senin deyişinle 'garip ama gerçek' olarak nitelemen gerekir. Babam *bizim* yargımızdan korkarak yaşadı.

Ben bir an başını eğdi. "Evet, babam onu yargılamam korkusuyla ya^ şadı, ne kadar inanılmaz gelirse de. Lüks ve tembellik içinde büyüyen bir çocuğun, değer verdiği her şeyin yok olmasına katlanmak zorunda kalan bir adamı yargılamasından korkuyordu."

Ben omuzlarını doğrulttu ve üzüntüden boğuklaşan sesini yükseltti. "Onu yargılamam korkusuyla yaşadı. *Onu yargılıyorum da.* Onu ölümlü olarak yargılıyorum. Onu kusurlu olarak yargılıyorum. Onu katır gibi inatçı, karmaşık, sevilmesi güç ve dokunduğu her şeyin üstünde izini bıra^ kan bir tarih tarafından yaralanmış olarak yargılıyorum.

"Ve onu bir kahraman olarak yargılıyorum.

"Onu iyi bir adam olarak yargılıyorum.

. 'Ve sevilmesi güç olduğu için onu daha da fazla seviyordum...".

Ben ara verdi. Kelimeler boğazında düğümlenmişti. Daha fazlasını söyleyemedi. Belki de söyleyecek daha fazla bir şey yoktu. Anna'ya baktı, genç kadının yanaklarının süzülen yaşlardan parıldadığını gördü, onun ikisi için de ağladığını gördü. Kürsüden yavaş yavaş uzaklaştı ve salonun arkasına yöneldi. Anna da çok geçmeden ona katıldı. Sayısız konuk genç adamın elini sıkıp salondan çıktılar ve bitişik odaya geçerek aralarında

konuşmaya devam ettiler. Ben'e başsağlığı kelimeleri mırıldandılar, dost^ ça anı tazelediler. Sevgi dolu ihtiyar adamlar Ben'in omzunu sıkarken belli ki onun çocukluk günlerini ve cana yakın Hartman ikizlerinin bir ya^ rısmı anımsıyorlardı. Ben yavaş yavaş kendini toparladı. Kendini sıkılıp süzülmüş hissediyordu, ama içinden kopanların bir kısmı da kederin ağır^ lığıydı.

On dakika soma birisi -Hartman Sermaye Yönetimi'nin vergi bölü^ münün başı- babası hakkında sevgi dolu ve komik bir anekdot anlatırken Ben de bir kahkaha attığını fark etti. Haftalardan, hatta belki yıllardan beri olamadığı kadar hafiflemiş hissediyordu kendini. Kalabalık yavaş ya^ vaş dağılırken uzun boylu, köşeli çeneli sarışın bir adam, genç adamın eli^ ni yakaladı.

Adam, "Doğru dürüst tanıştırılmadık," derken Anna'ya bakıyordu.

Anna, "Ben, bu kişi ikimize de çok iyi dost olmuş biridir," diye atıldı. "Adalet Bakanhğı'nda İç Uyum Birimi'nin yeni müdürü David Denne- en'le tanışmanı istiyorum."

Ben adamın elini kuvvetlice sıktı. "Hakkınızda çok şey duydum," de^ di. "Ayrıca, yakamızı kurtardığınız için size teşekkür etmeme izin verin. Hem yardımınız bu kadarla da kalmıyor sanırım." Ben, Anna'nm adının temize çıkarılmasında en büyük rolü Denneen'in oynadığını biliyordu. Genç kadının tuzak nitelikli bir operasyon çerçevesinde çalıştırıldığı, yoH suzlukları hakkındaki raporların sırf gerçek suçluları kandırmak için uy^ durulduğu haberi ustalıkla "sızdırılmıştı". Anna'ya ayrıca hükümetten "değerli hizmetleri ve yiğitliği" için resmi bir yazı gelmiş, ancak mektup bu yiğitliğin gösteriliş biçimini belirsiz bırakmıştı. Ama öyle ya da böyle mektubun, Anna'nm Knapp Anonim Şirketi'nin risk bölümünde bir mü^ dür yardımcılığı görevi elde etmesine büyük yardımı olmuştu.

Denneen eğilip Anna'yı yanağından öptükten sonra Ben'e döndü. "Asıl borçlu olanın ben olduğumu çok iyi biliyorsunuz. Zaten bugünlerde İç Uyum Birimi'nde personel azaltma yoluna gidiyorum. Günün birinde annem ekmeğimi kazanmak için ne iş yaptığımı soracak olursa, söyleye^ bilmek isterim."

Anna bundan soma Ben'e Denneen'in yanındaki esmer tenli, ufak tefek adamı da tanıttı. "Tanışmanı istediğim bir iyi dost daha: Ramon Perez."

Yine dostça el sıkıştılar. Ramon inci gibi biyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseyişle, "Benim için şereftir," dedi.

Anna'yla konuşmak için bir köşeye çekildiklerinde adam hâlâ gülümsüyordu.

Anna, "Pişmiş kelle gibi sırıtıyorsun," dedi. "O kadar komik olan nedir?" Genç kadının gözleri neşeyle ışıldıyordu.

Ramon sadece başını salladı. Anna'nm odanın öbür ucundaki nişanlısma, sonra da Anna'ya baktı. Hâlâ gülümsüyordu.

Genç kadın, "Evet," dedi sonunda. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ne ziyan diyorsun, değil mi?"

Ramon omuzlarını silktiyse de Anna'nm sözlerini yalanlamadı.

Anna, Ben'e bakıyordu. Bakışları karşılaştı. Genç kadın Ramon'a, "Sana bir şey söyleyeyim mi," dedi. "O benim için heder olmuş değil."

Anna'yla Ben sonradan Hartman Sermaye Yönetimi'ne ait bir Lincoln'u Metropolis'in önünde onları bekler buldular. Onların binadan çıktıklarını gören şoför, arabanın önünde durarak arka kapıyı açmaya hazırlandı. Ben onları götürecek olan araca doğru ilerlerken Anna'nm elini avucunda tutuyordu. Hafif bir yağmur sokakları akşamın loşluğunda ışıldatıyordu.

Ben birden irkildi ve içinde bir adrenalin akımı hissetti. Şoför şaşılacak kadar genç, hatta çocuk gibi duruyordu, oysa derli -toplu ve güçlü yapiliydi. O kadar uzak olmayan bir geçmişe ait karabasan görüntüleri gözlerinin önünde canlanmıştı. Ben, Anna'nm elini avucunda daha da sıktı.

Şoför, Ben'in bulunduğu yana dönünce, Metropolis'in kemerli pencerelerinden sızan ışık yüzünü aydınlattı.

Adam. Max'in hayatının son iki yılındaki şoförü Gianni'ydi. Çocuksu görünüşlü, aralıklı dişli, enerjik bir gençti. Gianni kahverengi kasketini çıkarıp salladı.

"Bay Hartman?"

Ben'le Anna arabaya yerleştiler, Gianni de kapıyı havalı bir hareket^ le kapadıktan sonra sürücü koltuğuna geçti.

"Nereye gidiyoruz, Bay Hartman?" diye sordu.

Ben saatine baktı. Akşam saatleri daha ilerlememişti, ertesi gün de nasılsa okul yoktu. Anna'ya döndü. "Nereye gidelim, Bayan Navarro?" dH ye sordu.

Genç kadın, "Nereye olursa," dedi. "Yeter ki seninle olayım." Eli genç adammkini buldu, başını da onun omzuna yasladı.

Ben derin bir soluk aldı ve genç kadının yüzünün kendi yüzüne yakın sıcaklığını hissederek derin bir huzur duydu. Alışık olmadığı, garip bir duyguydu bu.

Gianni'ye, "Arabayı sür," dedi. "Tamam mı? Nereye, hiçbir yere, sa^ dece arabayı sür."

ELLINCI BOLÜM

USATODAY**

İLGİLİLER ANAYASA MAHKEMESİNE YAPILACAK OLAN YENİ ATAMA HAKKİNDA FİKİR YÜRÜTÜYORLAR

Başkan Maxwell, Yargıç Miriam Bateman'in ilkbahar dönemi^ nin sonunda B. A. Anayasa Mahkemesi'nden istifa kararını "an^ layışla olduğu kadar esefle karşıladığını" bildirdi. Başkan Max^ well, kendisiyle danışmanlarının, Yargıç Bateman'in konumuna aday gösterilecek yargıç hakkında acele etmeden "enine boyuna düşünerek" bir karara varacaklarını ileri sürdü. Başkan bir basın toplantısında, "Yargıç Bateman'in dürüstlük ve bilgeliğine yetişe mek bir aday için taşınması güç'bir yük olacaktır, biz de bu gö^ reve tevazu ve açık fikirlilikle yaklaşıyoruz," dedi. Bununla bir^ likte, ilgililer şimdiden, sıkı şekilde gözden geçirilmekte olan kt-^ sa bir aday listesi öne sürmüş bulunuyorlar...

Günlük bir gazete.

Robert Ludlum

THE FINANCIAL TIMES

ARMAKON'LA TECHNOCORP ARASINDA BİRLEŞME SÖYLENTİLERİ

Merkezi Viyana'da olan tarım ve biyo-teknoloji devi Armakon'la merkezi Seattle olan bilgisayar programcılığı devi Technocorp'daki yöneticiler, bu iki Yeni Ekonomi devinin olağanüstü birleşmesinin ön pazarlıklarına giriştiklerini kabul ediyorlar. Technocorp'un yönetim kurulu başkanı Arnold Carr gazetecilere, "Geçmişte strateji alanında ortaktık. Ama daha biçimsel bir konsolidasyonun her iki şirketin de uzun vadeli büyümesini garantileyeceğine inanıyorum," dedi. Technocorp'un müdürlerinden eski Dışişleri Bakanı Dr. Walter Reisinger, her iki şirketin yönetim kurullarının bu kararı destek^ lediklerini ileri sürdü. Armakon'un idare müdürü Reinhard Wolff a göre de, birleşme, programlamaya aşırı pahalı kaynak^ lar aramayı önleyerek potansiyel olarak milyarlar düzeyinde bir tasarruf sağlayacaktır. Wolff bu bağlamda her iki şirketin "gerçekten bilge ve seçkin müdürleri"ni pazarlıkları kolaylaş^ firmalarından dolayı övmektedir.

Her iki şirketin büyük hissedarları görünüşe göre bu bir^ leşmeden yanadırlar. Sahibi olduğu Santa Fe Grubu Techno-

corp'un A serisi sermaye hisselerinin yüzde 12.5'unu elinde bulunduran Ross Cameron, hazırladığı bildiride "Birlik kuv^ vettir ve biz inanıyoruz ki ortak olarak bu şirketlerin dünyaya sağlayacakları çok şey vardır," diyor.

Şirketlerin ortak bir basın bildirisine göre, bileşik şirket^ ler sağlık bilimlerinde liderlik konumuna geçebilecekler.

Wolff, "Armakon'un biyoteknolojideki kapsamlı araştır^ ma rekoruyla Technocorp'un muazzam kaynakları göz önünde bulundurulursa, birleşik şirketler yaşam bilimlerinin sınırlarını şimdiden öngöremediğimiz biçimde genişletebilecekler," dedi.

Wall Street'te analistler öngörülen birleşmeye farklı tep^ kiler göstermişlerdir...